

Giới thiệu Mị Tướng Quân

Truyện Mị Tướng Quân là một trong những truyện ngôn tình cổ đại hay nhất của tác giả Vân Ngoại Thiên Đô.

Truyện xoay quanh mối tình của một nữ thiếu tướng chí khí ngút trời, mang ngọt ngào hóa thành vũ khí và nam chính là một vị vương gia vạn phần kiêu ngạo, càng không cam lòng bị nàng ngó lơ. Tuy chưa biết được chân tướng của nàng nhưng trái tim chàng đã liều xiêu nghiêng ngã.

Giờ đây, nàng là cơ thiếp được thái tử đưa đến phủ Ninh Vương. Với dung nhan mỹ miều, cơ thể thướt tha lại thờ ơ đối mặt với cuộc sống hoang dã phóng đảng của chàng. Nhưng bất ngờ phát hiện ra được sự thật chàng giấu diếm sâu thẳm trong tim.

Đứng giữa vòng lẩn quẩn của chàng và thái tử, bản thân nàng chỉ có thể thận trọng tỉ mỉ. Cuộc tranh đấu hoàng quyền cũng chỉ là công cụ để nàng báo thù cho cái chết thảm oan ức của người thân.

Song, khi nàng tự cho rằng đã báo thù thành công thì lại phát hiện ra màn sương mù dày đặc phía sau sự thật. Chiến giáp vỡ nát leng keng giữa những âm mưu đen tối. Giấc mơ đầm ấm năm nào liệu có cơ hội trở thành sự thật? Mời các bạn đón xem tại trang Đọc Truyện Online để cùng tìm hiểu thêm nhé

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Trướng Gấm Tiêu La

Dẫn truyện

Trong cùng một năm tại kinh thành xảy ra vài việc lớn, buồn có vui cũng có. Người đời đó giờ thường thích vui trước buồn sau. Cũng giống như với việc uống thuốc, ăn một viên kẹo trước để đầu lưỡi mình đầy vị ngọt, rồi sau đó mới nuốt được thuốc đắng vào miệng. Vậy thì trước tiên hãy nói về chuyện vui đi.

Hoàng đế Vĩnh Lạc nghe theo đề nghị của Giám Thiên Ti xây một đài cao, cứ cách vài ba đêm lại lên xem thiên tượng. Cả ngày đều nghiên cứu sao tử vi rõ sáng hay không. Hơn nữa còn nghiên cứu ba ngôi sao xung quanh gồm sao thiên tướng, lộc tồn, thiên mã chiếu vào sao tử vi khiến nó sáng hơn hay là bản thân tỏa sáng hơn.

Nếu như ngày hôm đó sao tử vi sáng chói đặc biệt thì hoàng thượng sẽ truyền hậu phi thiện về ca vũ múa một khúc trên đài cao và uống vài ly rượu nhỏ. Đài này được xây cao hơn với các kiến trúc cung khác nhiều, lót nền bằng đá cẩm thạch, trên tường khảm mảnh lưu ly, bên trong thì đốt dầu cá voi. Khiến cho ngọn đài như một trụ ngọc tỏa sáng màu sắc sắc sỡ trong đêm tối. Khi tiếng đàn sáo vang lên, người bước ra mặc chiếc áo lụa mỏng múa tha thướt như tiên bay lên trời. Tất nhiên tất cả chúng cung nhân trong hoàng cung nghe thấy tiếng đàn hát vui mừng thì đều thở phào nhẹ nhõm: Ngày mai là một ngày tốt đây.

Dĩ nhiên nếu như trên đài cao lặng ngắt như tờ, chúng cung nhân cũng chuyển cáo lẫn nhau: Cần thận chút nhé, coi chừng giẫm phải đuôi.

Hoàng thái hậu buông rèm chấp chính đã nhiều năm, cuối cùng con trai đã trưởng thành đủ lông đủ cánh. Cơ thể của bà cũng không còn khỏe khoắn, tinh lực cũng không bằng trước kia. Cho nên đã lui về an dưỡng, hằng ngày cùng người khác chơi mực chược, phơi nắng, không quản chuyện đời nữa. Thỉnh thoảng nghe bọn cung nhân nói rằng hoàng đế cần chính, thỉnh thoảng ban đêm xem thiên tượng thì cũng chỉ thờ dài nói "Tùy theo hán đi."

Đối với cung nhân trong hoàng cung mà nói thì mạng người như cỏ rác, sự vui giận vô thường của chủ tử lại khó dò, chỉ cần không để ý sẽ mất cái mạng nhỏ và chẳng biết sẽ bị vút vào đâu ngay. Cho nên cái đài cao này được xây lên là một chuyện vui đối với bọn cung nhân trong hoàng cung.

Nhưng chuyện trên đời có vui thì tất phải có buồn. Chuyện buồn chính là Tây Cương không ngừng truyền đến chiến báo của người Tây Di có khi bại khi thắng. Hôm nay tấn công biên thành này, ngày mai lại thúc ngựa cướp quân lương, ngày kia thì giết chết mệnh quan cầu hòa của triều đình.

Mặc dù hoàng đế Vĩnh Lạc đã tham gia giải quyết việc triều chính từ lâu, nhưng có câu nói con tám mươi tuổi vẫn là con của mẹ. Cho nên ngài thật sự đích thân chấp chính chỉ mới được vài năm và đương suy nghĩ đến xây dựng con đường mình quân hoàng triều thịnh thế. Chuyện trong còn chưa nghĩ xong thì chuyện ngoài lại càng không ngừng đến, khiến cho ngài phiền càng thêm phiền.

Nhưng ngài cũng không cần lo lắng quá về chuyện Tây Cương. Bởi vì trên chiến báo phần lớn đều cũng là chiến thắng... quân Tây Di thất bại đến mức thảm hại không nổi nhìn. Hơn nữa, vì thống quân Tây Cương đã là triều thần mấy đời, Quân gia quân đối với vị hoàng đế nào cũng trung thành nhất mực. Nói đến Quân gia quân thì trên dưới cả triều, từ Tể Tướng cho đến cung nữ quét sân, trong mắt ai nấy đều không dấu giếm về khâm phục và hâm mộ.

Quân gia quân đóng ở biên cương nhiều năm, e rằng bọn người Tây Di muốn bước qua cửa thiên môn quan một bước cũng khó, nói chi là muốn xâm lấn biên cảnh. Quan trọng hơn là Quân gia tướng cũng không tham dự vào tranh đấu trong nội bộ triều chính. Dù là hôm nay người nào lên nắm quyền hay thất thế thì bọn họ vẫn luôn luôn không có ý kiến. Chỉ cần hô phù của hoàng đế đến biên cương, muốn họ diệt ai thì bọn họ sẽ diệt người đó.

Nói đến đây có người lại hỏi, khâm phục thì khâm phục, vì sao lại ngưỡng mộ? Điều này mọi người nên biết, trong cõi đời này một nửa là nam nhân còn một nửa khác là nữ nhân. Phàm là nữ nhân thì luôn có một chút tâm tư đối với đại anh hùng tướng mạo anh tuấn và chiến công hiển hách. Đây cũng là cái gọi là ngưỡng mộ.

Tướng quân Quân Sở Hòa đã giữ chức thống soái nhiều năm. Tuy nói là chiến công hiển hách, anh tuấn tiêu sái, oai vũ hùng tráng... nhưng tuổi đã cao, râu cũng đã dài, nếp nhăn cũng đã có.... Dù nhiều năm trước vừa cưỡi ngựa vào kinh đã khiến cho mấy khuê tú cất tiếng hâm mộ, tuy có vô số thị vệ bảo vệ cũng sẽ được ném trứng vô số táo mận hương đào... Nhưng hiện tại tre già măng mọc, danh tiếng của ông hoàn toàn bị con mình cướp đi.

Năm đó, Quân gia quân đánh bại Tây Di, diệt hơn gần phân nửa quân đội của bọn họ. Trên dưới cả nước, trong triều lẫn ngoài triều, không ai là không nhắc đến chiến công này. Quân gia quân lại là người luôn luôn không đắc tội với ai, nhân duyên lại tốt, quan hệ thân thích cũng nhiều. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn mà tâu chương xin khen thưởng đã chất đầy thư án của hoàng đế.

Nhưng lần này thắng lợi khác biệt, tâu chương dâng biểu cũng thật sự quá nhiều. Hoàng đế thuận theo lòng dân, cũng không khỏi biện hiện chút ít, cho nên liền hạ chỉ cho Quân gia quân nghỉ ngơi chinh đốn, vào kinh nhận thưởng.

Năm đó Quân Triền Ngọc là người trẻ tuổi nhất thiên triều. Vừa có một người cha nổi tiếng và quan trọng hơn lại là một vị thiếu tướng rất có sức hấp dẫn. Thân mặc bạch bào ngân giáp sáng loáng, tay cầm đại đao nguyệt quan, bảo kiếm thanh hồng giắt lưng, cười bạch mã bốn vó oai dũng. Trước sau trái phải đều là thị vệ thân cận của mình... Bảy người họ có biệt danh là Bắc Đẩu Thất Tinh, toàn bộ đều cười hắc mã bóng nhoáng, thân mặc hắc giáp hắc bào, nửa bên mặt đeo mặt nạ màu đen. Bọn họ bao quanh bảo vệ cho Quân Triền Ngọc như thất tinh ủng nguyệt.

Khi tiếng vó ngựa đều nhịp chạy vào đường cái thành Trường An, mọi người đều hít vào một hơi khí lạnh. Điều đầu tiên nhìn thấy là hai màu trắng đen đối lập mãnh liệt, giữa bảy điểm đen là một điểm trắng. Việc này càng khiến cho màu trắng nổi bật hơn nhưng lại không mang lại cảm giác chói mắt. Điều thứ hai nhìn thấy lại khiến các cô gái đều cất tiếng thét chói tai, vị thiếu tướng cười ngựa trắng chính giữa kia tại sao lại khác người đến vậy?

Mắt tựa như sao, lông mày như kiếm, khoe miệng hơi nhoen cười. Khiến cho những người đang vây xem, dù đứng ở góc đường hay là tựa vào lang cang gỗ tầng hai từ lâu đều cảm giác rằng ánh mắt mỉm cười của chàng là đang nhìn vào mình.

Cuối cùng trong đám người sôi trào phần lớn là nữ nhân. Khăn tay, hà bao, táo lê cầm trong tay đều ném về phía điểm màu trắng chính giữa nổi bật kia. Nhưng sức lực nữ nhân nhỏ, đa số đều chỉ ném trúng vào người thị vệ hắc bào. Cho nên những chiếc túi trên yên ngựa của bọn họ đều là táo, khăn tay và hà bao...

Mặc dù thân ngựa đã mang rất nặng, hơi thở cũng hơi mệt mỏi, nhưng rốt cuộc là ngựa được huấn luyện nên vẫn cất đều nhịp đi về phía trước. Những hộ vệ hắc bào lại càng coi quân lệnh như núi, vẫn sừng sững bất động. Anh mắt nhìn thẳng, trong tâm mắt chỉ có sự lãnh đạm... Họ chỉ thầm mắng cái tên thượng cấp đang ở giữa kia, nói rằng đúng là yêu nghiệt đom đóm đáng làm liên lụy bọn thuộc hạ đây mà.

Thật vất vả lắm mới có một quả táo nặng nề phá vòng vây, bay thẳng đến yên ngựa của Quân thiếu tướng. Gương mặt lạnh lùng của bảy vị hộ vệ cũng không có gì thay đổi. Quân thiếu tướng lại là một người đáng mến, cũng có thể lúc ấy đi trên đường lâu nên bụng hơi đói, thế là lại thuận tay cầm lên quả táo chưa rửa kia gặm lấy một miếng... Dẫn tới cả con đường đều yên tĩnh lại như có một tia sét bổ xuống. Sau đó cô gái đã dùng hết sức lực ném quả táo kia vui mừng trào lệ, ôm lấy người bạn thân bên cạnh khóc ròng: Ta ném đó, ta ném đó.

Từ nay về sau, hình tượng Quân thiếu tướng cười bạch mã, ăn quả táo, thúc ngựa vào kinh được khắc sâu trong lòng người dân. Thúc ngựa giết địch, vung đao trăm tướng, vào kinh gặp vua, ban thưởng vàng bạc... những điều này đối với người dân mà nói là quá xa xôi. Nhưng hình ảnh gặm một quả táo lại lập tức khiến cho bách tính cảm giác rằng Quân Triền Ngọc như con cháu của mình. Như một chú chó trắng được nuôi trong nhà tròn xoe đôi mắt đòi ăn là một hình ảnh vô cùng thân thiết.

Tóm lại, một cú gặm quả táo này đã kéo Quân thiếu tướng xa không thể chạm đến gần với dân chúng hơn. Còn nữa, một cú gặm này khiến cho toàn bộ ánh mắt dân chúng đều tập trung trên người Quân Triền Ngọc, lại bỏ qua một nhân vật trẻ tuổi khác trong triều... đó là nhị hoàng tử.

Có thể nói thế này, Quân thiếu tướng đã hoàn toàn cướp đi danh tiếng nhị hoàng tử Hạ Hầu Thương ra thành đón mình.

Nói đến nhị hoàng tử này cũng lừng lẫy không kém. Mẫu phi chàng là mỹ nữ đệ nhất nước được ân sủng nhiều năm không lung lay. Con của mỹ nữ sinh ra đương nhiên cũng vô cùng tuấn mỹ, cộng thêm thông minh nhạy bén, ba tuổi đã có thể đọc thơ, năm tuổi đã thuộc toàn bộ Luận Ngữ... Thần đồng như vậy thường gặp lắm tai nạn trong hoàng cung. Nhưng chàng lại bình an vô sự trưởng thành. Không bởi vì gì khác mà là do khi chàng vừa lộ vẻ thần đồng thì Giang phi - mẫu phi của chàng đã dự kiến trước mang chàng đến Thanh Vân Sơn, mời Võ Thánh võ công tuyệt đỉnh ngũ đại dạy võ cho chàng. Lại còn mời nhiều giang hồ đệ tử dạy chàng cách phòng ngừa người khác hạ độc, bỏ thuốc, cám dỗ, mèo mả gà đồng, vân vân.... Về phần mưu kế sách lược, chàng sống trong hoàng cung là một ngôi nhà tập hợp hết tất cả âm mưu của thiên hạ, trận ám sát thích sát này vừa dứt thì trận kia lại nổi gót theo sau. Cho nên đã rèn luyện cho chàng dù có kẻ đao vào cổ thì lông mày cũng chẳng buồn nhúc nhích.

Sự rèn luyện như thế đã biến một hoàng tử hoạt bát đáng yêu thích nghịch tởm, chơi trúng chim, giờ vầy cung nữ hóa thành một vị thiếu niên lạnh lùng, không cười nói qua loa khiến người ta không dám đến gần. Hơn nữa chàng trời sinh quý tộc, vốn là người bình thường cũng không dám tiếp cận, bởi vậy càng làm người khác không dám thân thiết. Nghe nói ngay cả thị nữ thân cận lúc thay quần áo cho chàng cũng run như cây sậy.

Tuy dung nhan chàng sáng sủa, thân trường cao ngọc lập, ở đâu cũng đều như châu ngọc chói mắt. Nhưng chàng vừa xuất hiện thì trên căn bản trong phạm vi mười thước đều không có ai dám thờ ơ.

Cho nên khi thấy Quân Triền Ngọc trong tiếng hô vang dậy của quần chúng, cưỡi một con ngựa trắng, được bảy người hộ vệ cười hắc mã bao quanh, cầm trong tay một quả táo chỉ còn lõi thì chàng lại hơi nhú mày lại.

Dưới sự dẫn dắt của Quân Sở Hòa, tất cả tướng sĩ đều xuống ngựa quỳ đập đầu nghe nhị hoàng tử Hạ Hầu Thương tuyên đọc thánh chỉ.

Chàng đọc thánh chỉ theo thông lệ, có thể lời trong thánh chỉ khách sáo quá nhiều nên hơi nhàm chán nên ánh mắt chàng lại dời từ thánh chỉ nhìn vào Quân Triền Ngọc quỳ phía sau Quân Sở Hòa đang rồi rầm đánh giá lời tào trong tay: Cuối cùng đã găm chỉ còn lời, nên ném hay là không ném đây? Tướng sĩ biên cương chịu nhiều khổ hạnh, có rất ít khi ăn được trái cây. Trái táo chỉ còn lại lõi thôi mà cũng không đành lòng ném đi gieo xuống cát nhìn nó nảy mầm. Biểu hiện này là biểu hiện miệt thị đối với hoàng tộc và hoàng thượng, đặc biệt là với nhị hoàng tử.

Kể từ đó nhị hoàng tử có ấn tượng không tốt với Quân Triền Ngọc. Mấy ngày Quân gia quân đến kinh thành, Quân Sở Hòa và Quân Triền Ngọc cũng vào cung vài lần. Mỗi lần chạm mặt cũng bị chàng bắt đầu nói chêm chọc, thù dết tội danh, đem công lao nói thành công cao chân chủ, đem việc xin quân lương nói thành có dụng ý khác, khiến Quân Sở Hòa hoảng sợ xin tội với hoàng thượng.

May là hoàng đế anh minh nhìn rõ mọi việc chỉ cười xòa cho thôi. Nhưng Quân Triền Ngọc trẻ tuổi nóng tính nên đốp lại một cách mỉa mai. Nói rằng người khác ăn sung mặc sướng không biết doanh trại biên cương chịu nhiều khổ sở, trong lòng vàng không biết mưa gió bên ngoài... Lưu truyền ra có một câu kinh điển đặc biệt: Con nhà quyền quý thấy cảnh đầu sọ khắp nơi cũng đã sợ tè ra quần.

Tranh cãi bằng lời cuối cùng cũng xảy ra một cuộc đại chiến. Địa điểm là ở tiệc khánh công, trong tiết mục gọi là kết tình giao hữu.

Địa điểm và tiết mục đều rất đáng hoàng vui vẻ. Để trách cho quân thần ngộ thương lẫn nhau, nên hoàng thượng hạ chỉ không được sử dụng nội lực. Ý của ngài rất rõ ràng, chỉ là để giải trí, hai người chỉ biểu diễn chiêu thức và múa kiếm để mọi người tiêu khiển.

Nhưng cuối cùng, Quân Triền Ngọc và nhị hoàng tử lại đánh đến kiếm gãy vụn, gương mặt tựa quý, quyền qua cước lại, mi đâm mặt ta, ta nắm tóc mi. Theo lời của cung nhân nói, cuối cùng còn dùng đến cả miệng, mi cắn ta một cái, ta cũng găm lại mi một cái.

Hoàng đế phải vận dụng cả thập đại cao thủ mới kéo được bọn họ ra. May là hai người đều có võ công cao cường, da dày thịt béo nên không bị thương tích gì. Vết thâm tím trên mặt mấy ngày sẽ tự tan đi. Đầu tóc thiếu một mảng lớn thì dùng ít gừng xoa lên mỗi ngày cũng sẽ mọc lại.

Trận giao hữu này khiến Quân gia tướng rất phiền, hoàng đế cũng không vì hai thiếu niên đánh nhau mà trách phạt tướng soái của Quân gia. Nên chuyện này cũng không giải quyết được.

Dĩ nhiên nguyên nhân quan trọng là người Tây Di tuy đã bị một bài học tàn nhẫn nhưng quân Tây Di lại xâm phạm biên giới tiếp tục. Rất có thể vì nghe nói toàn bộ Quân gia tướng đều về kinh thành lĩnh thưởng, biên cương không còn ai, cho nên thừa dịp khe hở này tấn công. Đúng thật là khó lòng phòng bị, thất bại nhiều lần cũng không thay đổi.

Cho nên vốn là mười ngày lễ khánh công thì chỉ có một ngày đã kết thúc qua loa. Lần này quân Tây Di xâm chiếm khác với mấy lần trước. Đơn giản là không biết có cao nhân phương nào chỉ điểm nên bọn họ đã nghiên cứu ra được một loại vũ khí có uy lực cực lớn. Vừa có độc, vừa bắn từ xa và có thể xuyên qua áo giáp dày.

Đến khi Quân gia trở về biên cương thì tướng thủ biên thành đã thua vài trận, sắp sửa thủ không được nữa và trở mất quân đội Tây Di xông qua biên giới tiến vào quan nội. Sau đó nhờ vào oai danh của Quân gia tướng mới tạm thời dọa quân Tây Di rút lui.

Khi tin chiến bại báo về triều đình, hoàng đế Vĩnh Lạc đến đài xem sao để xem thiên tượng lại thấy sao thiên tượng yếu đi rất nhiều nên hơi lo lắng. Lo rồi lại lo, thế là ngài đã nghĩ ra một biện pháp, phái một người mang huyết thống sao tử vi ra tiền tuyến để sao thiên tượng thêm tỏa sáng. Nhưng không thể để cho bọn họ hợp lại tạo nên tia sáng thái thịnh áp đảo bản thân sao tử vi.

Thế là ngài cho hai thanh niên đánh nhau kia ở cùng một chỗ. Vì vậy nhị hoàng tử liền bị phái đến biên cương trở thành đốc quân. Hoàng tử trở thành đốc quân nên đãi ngộ đương nhiên phải khác. Chủ soái cũng phải nề mặt ba phần, về phần Quân Triền Ngọc phải chịu nhiều khổ sở dưới tay chàng cũng là chuyện đương nhiên.

Về phần ân ân oán oán của hai người trong lễ khánh công kia thì cũng không cần nói thêm nữa. Chỉ biết là khi đó có vài trận đánh thắng, cũng có vài trận đánh bại, đánh đến cực kỳ khổ hạnh, đánh đến đâu thắng đến đó. Cuối cùng mặc dù Quân gia tướng vẫn thắng nhưng tướng sĩ tổn thất thể thảm nghiêm trọng.

Vì vậy nhị hoàng tử được phong danh hiệu là Chiến Thần, khiến cho đám người Tây Di thất kinh hồn vía hơn hẳn Quân Triền Ngọc. Sự dũng mãnh tàn bạo của chàng trên chiến trường lại càng dữ dội hơn Quân Triền Ngọc rất nhiều. Bởi vì khi chàng xuất chiến không giết đến một kẻ địch cuối cùng thì tuyệt đối không ngừng tay. Cứ nói thế này, sau khi Quân Triền Ngọc thắng thì còn có tù binh. Nhưng sau khi Hạ Hầu Thương thắng thì chỉ có người chết.

Trong một triều đại liên tiếp có hai kẻ anh hùng xuất thiếu niên, tất nhiên chính là đề tài và mơ ước của các khuê tú. Cuối cùng quân Tây Di bị dồn vào góc kẹt phải dâng công phẩm cầu hòa, thế là trận chiến này đã kết thúc. Nhưng vì thua vài trận nên so với chiến tích huy hoàng vài năm trước khiến hoàng đế cho rằng Quân gia tướng đã xuống dốc, thế là không thưởng cũng không phong.

Vốn chuyện này đã kết thúc ở đây nhưng không biết tại sao lại có một tin tức nhỏ nhoi truyền từ đâu đến và dần dần trở thành lời đồn đãi lan truyền khắp nơi. Nói rằng lần giao chiến này của Quân gia tướng rất nhiều nghi điểm, vốn không chiến bại nhưng lại thua, tựa như chỉ hao tổn lực lượng quân đội của triều đình và bảo tổn được thể lực của mình, vân vân và vân vân...

Cuối cùng có một quan viên đi đầu kéo theo mọi người đổ xô nhau dâng tấu buộc tội còn nhiều hơn cả tấu sớ xin luận công khi trước. Mới đầu hoàng đế cũng không chú ý, chỉ nghiêm khắc quở trách chúng thần vài lần. Nhưng ngài là hoàng đế, chung quy xử sự phải công bằng. Sau khó khăn đối phó với

miệng lưỡi chúng thần, ngài lại phải phe thân cận dưới trướng của thái tử đi điều tra. Họ tra ra được chứng cứ vô cùng xác thật, bằng chứng như núi cao buộc Quân gia tướng.

Trong ký ức của rất nhiều người Tây Cương, đó là một ngày nắng rực rỡ, bầu trời xanh lam, cỏ đại biên biếc. Trên đoạn đầu đài chuyên để xử lý giặc cướp và phản tướng quỳ đầy người mặc áo tù nhân của Quân gia quân. Mái tóc đen của thống soái Quân Sở Hòa một đêm đã bạc trắng, thiếu tướng Quân Thiên Ngọc phong hoa tuyệt đại đã bị tra tấn không ra hình người, bị đánh đến miệng méo lệch đi, nhìn không ra dung mạo vốn tuấn lãng nữa.

Quân chúng xung quanh không dám lộ ra sắc mặt thê lương, chỉ biết tro mắt đứng nhìn. Gương mặt thái tử bị thương ngồi trên đài giám trăm, cầm lấy lệnh tiễn trong tay do dự rất lâu rồi bỏ xuống, cho đến khi quan giám trăm bên cạnh nhắc nhở: "Thái tử điện hạ, thời gian đã đến."

Lúc này gương mặt y mới ra vẻ đau lòng, đôi mắt hơi đỏ lên, không đành lòng nhìn trên đài và buông lệnh tiễn xuống. Vốn tình cảnh thế này phải có một trận cuồng phong bất ngờ xảy ra mới đúng. Nhưng ngày đó chẳng có gì cả, chỉ có cơn gió nhẹ nhàng thổi cỏ hoa lay động, để bò nhón nhơ ăn cỏ, từ nơi xa xa còn nghe tiếng sáo ưu thương vang lên không rõ lắm.

Khi đao hành hình hạ xuống, mọi người trên đoạn đầu đài cùng nhau gào lên giận dữ "Ninh vương điện hạ, thuộc hạ hàm oan!"

Hai chữ "hàm oan" này vang xa khắp thảo nguyên, nhưng nhị hoàng tử Ninh vương điện hạ không có xuất hiện. Kỳ tích cũng không có xuất hiện, tháng sáu không có tuyết rơi, máu tươi không vậy bản hoàng kỳ. Đao xử trăm giờ lên chém xuống, trên đoạn đầu đài chỉ có chiếc đầu người không nhắm mắt lẫn xuống lòng lốc. Trong nháy mắt máu tươi đã nhuộm đỏ cả sân cỏ dưới đài.

Nhưng đến lúc này lại xảy ra một chuyện. Đao phủ chém đầu Quân Thiên Ngọc là một người đã có kinh nghiệm nhiều năm trong việc xử trảm, không biết đã giết bao nhiêu giặc cướp ngang tàng, lực lâm đao tặc, tuyệt đại kiêu hùng. Cứ mỗi lần vung đao chém xuống đều không để lại bầy nhảy bắn thiu. Nhưng hôm nay tay của y lại run run, một đao chém xuống lại không chặt đứt cổ của Quân thiếu tướng khiến đầu chàng vẫn còn dính lại trên cơ thể.

Cho nên trên đoạn đầu đài chỉ có mình Quân Thiên Ngọc còn lại đầu. Gương mặt đã sưng không còn thấy rõ được mặt mũi, vết đao ở cổ phun máu ra như suối, áo tù trắng trên người đã bẩn không còn nhìn thấy màu sắc.

Có thể có rất nhiều dân chúng đứng gần đó nghe rất rõ ràng giọng nói trong trẻo của Quân thiếu tướng vẫn trước sau như một, còn mang theo nụ cười "Đao không đủ nhanh, làm lại."

Người đao phủ gặp phạt chém phạt, gặp quý chém quý vốn thường thấy sinh tử, giết người không chớp mắt, ngay cả buổi tối cũng sẽ không hề nằm mơ, chỉ cần nằm xuống là đến hừng sáng. Nhưng khi nghe thấy lời nói này thì tay lại luống cuống, đao xử trăm kia rơi xuống vừa đúng vào cổ của phạm nhân. Cuối cùng đầu của Quân Thiên Ngọc cũng lăn xuống.

Lúc này tất cả dân chúng xung quanh đứng xem mới quỳ xuống gào khóc thất thanh. Thái tử mặc áo bào dài màu vàng nhạt, trên đầu vai thêu chín chương nguyệt hoa, đứng dậy từ ghế giám trăm, không đành lòng nhìn đoạn đầu đài máu chảy thành sông, chỉ nhìn lên đám mây trắng chậm rãi lướt qua đến tận chân trời, hồi lâu mới nói "Tiếc thay cho hiền tướng."

Tin tức giết phản tướng được báo về kinh sư, liên tiếp mấy ngày dân chúng cả thành đều chỉ kín tiếng, vốn là quán trà náo nhiệt tại phố cũng thoáng cái đã thưa thớt người. Ngay cả bách tính cũng cảm thấy hoảng sợ bất lực: Ngay cả Quân gia tướng mà còn phản thì thế giới này có ai không phản nữa chứ?

Chuyện này không liên lụy đến nhị hoàng tử. Hoàng đế triệu chàng về kinh thành, phong làm thân vương, ban cho phủ đệ, tặng kiệu cơ mỹ thiếp, giao cho trách nhiệm quan trọng.

Từ đó nghe Ninh vương trăm mê nữ sắc khiến hoàng đế thất vọng.

Từ đó nghe hoàng đế nhìn tấu biểu thái tử dâng lên chỉ khê thờ dài một tiếng rồi tuyên bố bãi triều.

Từ đó nghe hoàng thái hậu ở Cảnh Thọ Cung liên tiếp trai giới ba ngày, tiếng mõ ù đột nặng nề vang lên không dứt, gõ đến lòng người chua xót.

Hoặc bởi vì lần kết án này không liên quan rộng nên chỉ chấm dứt qua loa, khiến cho một nhóm quan viên thâm án chuẩn bị đào bới củ cải dưới đất bùn phải thất vọng, chỉ biết dâng lên tấu chương ca tụng hoàng thượng anh minh nhân từ. Sau khi kết án mấy ngày, bọn cung nhân đều nói, có một đêm hoàng thượng vừa lên đài cao xem tình tượng rất lâu, sau đó đi xuống với sắc mặt bình tĩnh nhưng không truyền ca múa và đàn sáo. Chỉ là cuộc sống hàng ngày đã nhẹ nhàng hơn đôi chút, tính tình cũng tốt hơn, cung nhân bị mắng cũng ít đi.

1. Trướng gấm tiêu la.

Không khí lạnh lẽo làm ta tỉnh giấc, vừa mở mắt ra đã nhìn thấy góc tủ chạm trổ hoa văn, nghiêng đầu nhìn bên khác lại thấy dưới bức rèm châu có một bình rượu sứ đang nằm chổng chơ. Bức rèm châu lay động theo gió, những chuỗi châu quét nhẹ lên bình rượu tạo nên những âm thanh giòn tan.

Sau bức rèm che có một góc áo bằng gấm đang buông thõng và chạm lên sàn gỗ dương mộc. Ta thuận tay sờ thử xung quanh mới phát hiện hóa ra mình ngủ trên sàn nhà. Sau đó nhìn ngó khắp người lại thở phào nhẹ nhõm: Bộ váy lụa đỏ mặc lúc dạ tiệc hôm qua vẫn còn nguyên vẹn.

Nhưng bản thân ta lại chẳng nhớ nổi ngày hôm qua đã xảy ra chuyện gì. Rượu có thể chống lạnh nên ta quyết định mò đến bình rượu trước đã. Ta bò dậy, vén bức màn che định cầm lấy bình rượu kia thì lại bị cánh bên trong làm sợ mất hồn.

Trên chiếc giường lớn đang có ba người nằm song song. Lâm nữ nhân và Tôn nữ nhân một trái một phải ôm lấy Ninh vương ngủ say sưa. Nằm trong góc là Lâm nữ nhân với gương mặt tươi tắn hồng hào. Cánh tay trắng nõn như ngọc đặt trên áo ngủ bằng gấm thêu cừu hoa bò đào, còn đầu thì gối lên

cánh tay của Ninh vương. Bên ngoài là dung nhan xinh đẹp tuyệt trần của Tôn mỹ nhân, mái tóc đen buông xõa trên lồng ngực lồ lộ màu mạch của Ninh Vương. Ta bước đến nhìn xem đường nét khuôn mặt Ninh vương như tạc khắc, chân mày nhẹ cau lại, đôi mắt khép hờ nổi lên hàng mi dày đậm trải dài từ đầu đến cuối mắt. Ta bận rộn quan sát trong phút chốc lại nhớ đến cảnh điên đảo hoang đường tối qua của ba người họ. Da mặt được coi là dày như ta nhưng cũng không khỏi nóng rần lên.

Kể từ lúc đó, ngũ quan trong phút chốc bỗng trở nên nhạy bén thêm. Mũi liền ngửi thấy được mùi rượu khắp phòng đều là mùi hương hổ phách ngọc ngàn vàng khó cầu.

Ta cẩn thận nhớ lại thử xem thì phát hiện đầu óc mình trống rỗng. Không rõ vì sao mình nằm trên sàn nhà, nhưng cảnh tượng của ba người họ tối qua lại xuất hiện rất rõ ràng trong đầu ta lần nữa.

Trước khi đến phủ, ta đã nghe nói Ninh vương hoang đường, nhưng không ngờ y lại hoang đường đến mức độ này. Tối hôm qua y nào giống đại tướng quân bách chiến sa trường, chỉ giống với mấy tên con nhà phú quý trầm mê trong nữ sắc.

Ta âm thầm lo lắng không phải mình chọn sai rồi chứ? Thôi trước tiên uống vào hai hớp rượu rồi tính sau.

Nhìn về phía bình rượu nằm chỏng chơ ở phía xa, ta thử nghĩ bên trong chắc vẫn còn lại vài giọt nên nhẹ nhàng nhón mũi chân bước đến. Lại nghe thấy một âm thanh vang lên giòn giã mới phát hiện hóa ra mình đã đá ly rượu trên mặt đất. Trí nhớ trong đầu lại như bị tiếng động này làm thức tỉnh. Phút chốc ta nhớ đến đôi mắt mơ màng của Ninh vương tối hôm qua khi đổ bình rượu vào họng ta. Lồng ngực và phổi cũng tràn ngập hơi rượu cay nơi yết hầu, nhưng tất cả trí nhớ cũng chỉ dừng lại vào thời điểm đó.

Cuối cùng là tối qua đã xảy ra chuyện gì? Ta gõ gõ đầu, chẳng nghĩ ra gì khác. Lại nhớ đến lời nói của Tiểu Thất nói với ta "Đầu của cô bị chấn thương nặng, nên chỉ cần va đập nhẹ lại sẽ bị mất một khoảng trí nhớ ngắn. Nhưng cô lại là một kẻ cố chấp, cứ khư khư làm khó mình. Ngay cả trí nhớ cũng vậy, thường là người mất trí nhớ thì thôi, nhưng cô lại khác, cứ cách không bao lâu trí nhớ kia gặp phải cú sốc thì lại quay về. Như chuyện cô đi thanh lâu chỉ vừa hơi không cẩn thận đụng phải đầu thì đã quên mất nhiệm vụ và cũng quên luôn thân phận mình, thế là bị người ta kéo vào trường gấm cầm tù. Quan trọng là tâm lý của cô lại rất tò mò với sức quyến rũ của người khác phái, muốn nhân cơ hội thử xem thì lại chọc phải người ta bốc lửa nghìn ngút. Đến lúc tới cực hạn thì đột nhiên toàn bộ trí nhớ trở lại trong nháy mắt..." Y rất u sầu nói "Ta rất sợ cái tính này sẽ hại chết cô."

Ta đưa chén trà qua hơi cúi đầu và lịch sự đáp lời "Trong mắt của người, ta là kẻ đại đột động trời dọa quỷ đến thế sao?"

Y nói "Điều này cũng khó nói, cô đã quên chuyện người ta chặn cửa mắng cô là kẻ bạc tình phụ nghĩa rồi ư?"

Ta im lặng và rất cảm động với sự lo lắng nhiều của y. Tiểu Thất là hàng xóm của ta. Tuy là kẻ bí ẩn đối với người khác, nhưng đối với ta lại thường xuyên nói thao thao không ngớt và chẳng e dè gì.

Khi ta còn chưa nhớ lại thì ba người họ đã lần lượt thức dậy sau màn trường khiến cho căn phòng tràn ngập hương vị và tiếng nói cười. Ta không dám ngẩng đầu lên, chỉ hơi cúi đầu đứng bên giường chờ đợi, nhìn bình rượu kia bị chân ba người đưa qua đây lại. Cuối cùng bị Lâm mỹ nhân ung dung nhặt lên đặt lại trên bàn. Nhìn thấy tư thế trong tay nàng rõ ràng là bình rượu kia đã trống rỗng.

Âm thanh trang phục và da thịt đụng chạm vào nhau vô cùng mờ ám. Giọng nói của Lâm mỹ nhân và Tôn mỹ nhân rất nũng nịu êm tai "Vương gia, cần uống chén trà trước không?" "Vương gia, thiếp lấy cho ngài chiếc khăn nhé..."

Giọng nói của các nàng khác với lúc bình thường, khiến người ta vừa nghe đã liên tưởng đến cảnh xuân vô hạn trong phòng đêm qua. Có thể tóm tắt toàn cảnh trong bốn chữ ngắn ngủi "trụy lạc phóng túng"....

Ánh nắng sớm xuyên qua song cửa, chiếu lên bình hoa Mộc Cạn rực rỡ đặt trước cửa sổ. Ta biết dù không nhớ rõ hôm qua đã xảy ra chuyện gì, nhưng chắc chắn cũng không phải chuyện tốt. Nên ta lại vừa cúi đầu lút né tránh, vừa suy nghĩ muốn thừa dịp bọn họ không chú ý sẽ yên lặng trốn ra cửa.

Nhưng cửa chỉ có một lối ra, trừ phi là ta ẩn thân mới có thể chạy thoát khỏi tầm mắt bọn họ. Vì tránh mạo phạm đến nhiều người, khiến cho Ninh Vương giận càng thêm giận, ta chỉ có thể cố hết sức nép vào một góc, cầu mong là bọn họ làm như không thấy mình.

Cho đến lúc này thì thị nữ hầu hạ mới gõ cửa và khẽ cất giọng thưa "Vương gia, chúng nô tỳ vào hầu ngài rửa mặt."

Giọng nói thấp của Ninh Vương cuối cùng cũng vang lên "Không cần, có hai vị ái thiếp hầu hạ là được rồi."

Y hoàn toàn không có nói đến ta, dường như đã quên mất tối hôm qua theo sự chỉ định của y là ba vị ái thiếp. Ta biết, tối hôm qua nhất định đã xảy ra chuyện gì đó chọc giận đến y. Nhưng ta làm sao cũng không nhớ nổi, trong trí nhớ trống rỗng một khoảng, không biết cuối cùng đã xảy ra chuyện gì.

Ta âm thầm hối hận, lại hạ quyết tâm bỏ qua hết tất cả. Tính cách của ta không phải là kẻ ưa dây dưa dài dòng! Nếu đã không nhớ thì ta cũng không muốn nghĩ đến nữa. Nghĩ đến chuyện trước mắt, y phục của ta chính tề chứng tỏ rằng Ninh Vương không có hứng thú gì với kẻ đã bất tỉnh, cũng đỡ phải dùng viên thuốc Tiểu Thất đã chuẩn bị cho ta.

Lúc đó, Tiểu Thất chuẩn bị cho ta một số thuốc có cách dùng hơi ly kỳ quái lạ. Trong đó có một cái chính là tạo cho người ta ảo giác. Nhớ lúc y giải thích cách dùng viên thuốc này với sắc mặt bình tĩnh, nhưng ánh mắt lại hơi ngại ngùng không dám nhìn ta. Theo kinh nghiệm sống chung của ta và hắn, thì tiểu tử này đang thẹn thùng. Mà y dù có thẹn thùng cũng không dám làm ra vẻ xấu hổ. Bởi vì ta thích dùng hết các thủ đoạn khiến cho y thẹn quá thành giận. Cho nên có lúc ta hoài nghi, cái mặt trơ trọi của y có phải do ta rèn luyện ra không? Nói cũng xa quá rồi, trở lại vấn đề ban nãy, loại thuốc này đặc biệt dùng để giúp đỡ cho chuyện nam nữ. Nếu để cho nam nhân uống thì sẽ khiến cho y xuất hiện ảo ảnh với nữ nhân mình đã thấy. Nó hoàn toàn vô hại đến cơ thể, người có võ công cao cường cũng không thể chống lại. Nhưng ảo ảnh cuối cùng cũng là ảo ảnh, chỉ có thể sử dụng ba lần cùng một người,

đến lần thứ tư thì cơ thể sẽ có khả năng đề kháng lại. Ta đã rất u buồn nói với Tiểu Thất về vấn đề này "Vậy muốn lần thứ tư cũng giống vậy...."

Tiểu Thất chỉ hờ hững nhìn ta "Nếu như cần đến mức độ phải sử dụng đến lần thứ tư thì cô cũng không cần đi rồi."

Y rất có lòng tin với năng lực của ta khiến ta rất cảm kích. Sau đó lại nghĩ có thể do hần hơi hoài nghi về sức quyến rũ của phái nữ nơi ta. Người ta đến ba lần thì đã chán rồi, lần thứ tư sẽ chẳng đến nữa.

Trí nhớ mất đi vẫn còn chưa nhanh chóng trở lại, ta lại nghĩ đến rất nhiều trường hợp Tiểu Thất đã nghĩ ra. Nhưng không nghĩ đến trường hợp Ninh Vương có thiên phú dị bẩm, trong một thoáng cũng đã làm ba lần. Tuy là hiệu lực viên thuốc kia mạnh nhưng cũng không cho nam nhân sản sinh ảo ảnh đến vậy được. Hơn nữa nếu như lúc xuất hiện ảo ảnh còn có hai vị mỹ nhân ở cùng thì cũng sẽ dễ dàng bị lộ thôi. Cho nên, ta mới cuống cuống bị dọa đến ngất xỉu ư? Ngẫm nghĩ lại không thể nào, lúc trước ta đứt chân bị đám sói vây quanh, thậm chí đã nghe được mùi hôi trong miệng của chúng. Lúc đó đầu óc ta còn nghĩ được chúng sẽ ăn cánh tay ta trước hay đầu ta trước nữa mà. Cái chuyện "sợ đến ngất" này chắc chắn không thể nào tồn tại, chỉ có thể là va chạm bất tỉnh thôi.

Nghĩ đến đây đầu ta lại bắt đầu đau lâm râm. Ba người bọn họ ở một bên thì thầm nói cười, xen lẫn âm thanh vài vóc mềm mại lướt qua làn da như tiếng chim oanh liu lo mang theo ý xuân nồng nàn. Không ai nhớ đến ta còn đứng bên góc giường, dường như trong phòng không hề có sự xuất hiện của ta. Điều này ngược lại khiến ta thở phào nhẹ nhõm. Vừa may sau lưng là tấm chắn giường gỗ khắc hoa, chân cũng hơi bùn rùn nên ta nhích đến gần đó hơn một chút.

Ta lại tiếp tục suy nghĩ xem hôm qua rốt cuộc mình đã làm gì khiến cho Ninh Vương giận đến mức xem ta như vô hình? Chọc đến người nắm quyền sinh sát trong phủ tức giận cũng không phải là ước nguyện ban đầu của ta.

Cuối cùng cửa phòng cũng được mở ra ken két, ánh nắng sáng chiếu vào trong phòng, cũng chiếu đến bên chân của ta. Trong lúc đang miệt mài suy nghĩ, ta nghe được âm thanh Ninh Vương ra khỏi cửa và tiếng áo giáp va chạm vào bội kiếm của bọn thị vệ càng lúc càng xa. Ta thở phào nhẹ nhõm, dù cho tại sao ta chọc giận đến y nhưng cuối cùng y cũng không giáng tội thì coi như ta đã tránh được một kiếp nạn vẫn còn hơn mấy cơ thiếp kia. Hơn nữa lại còn y phục chỉnh tề tránh được kiếp nạn nữa kia.

Lâm mỹ nhân và Tôn mỹ nhân được Ninh Vương ban thưởng không ít, tất nhiên là ta không có rồi. Hai người họ cũng không để ý đến ta, ta chỉ có thể làm vẻ mặt vô cảm đi phía sau hai người về phía tiểu viện. Cuối cùng cũng đến chỗ không người, Tôn mỹ nhân mới dừng lại bước chân và quay đầu lạnh lùng thốt ra với ta "Hoa Ngưng Tích, cô đừng làm liên lụy đến bọn ta."

Ta ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn gương mặt xinh đẹp như hoa của nàng "Ta đã làm chuyện gì liên lụy đến các tỷ?"

Lâm mỹ nhân nói "Bản lĩnh giả vờ giả vịt của cô cũng thật là bậc cao nhân!"

"Hừ, mỗi một người hầu hạ bên cạnh Ninh Vương đều muốn được Ninh Vương ưu ái, tất nhiên phải giữ hết thủ đoạn. Nhưng chúng ta nói cho cô biết, khi một mình cô ở bên cạnh vương gia, mặc cho cô muốn làm thế nào thì làm, nhưng đừng kéo bọn ta xuống nước..."

Tôn mỹ nhân nói nhanh hết một hơi càng khiến ta thêm hoang loạn. Nhưng ta thật sự không biết rốt cuộc tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì nên không khỏi nói "Tối hôm qua, ta say đến hồ đồ không phải đã..."

Lâm mỹ nhân nói thản nhiên "Mặc kệ là cô hồ đồ thật hay giả, tóm lại, sau này cô đừng liên lụy đến bọn ta."

Ta cũng ghen lời, cái đầu say rượu vẫn còn đau lâm râm, chỉ có thể nói "Hai vị tỷ tỷ, ta thật sự không phải cố ý."

Tôn mỹ nhân nhìn ta giễu cợt "Không cố ý? Không cố ý vậy là to gan rồi. Chẳng phải là cảm bình rượu đồ xuống đầu vương gia sao?"

Lời nói của Tôn mỹ nhân như sấm bổ xuống đầu, khiến cho não của ta như xuất hiện tia sáng. Trí nhớ đã mất trong phút chốc đã trở lại toàn bộ hiện lên trong đầu: Gương mặt Ninh Vương ngà say nở nụ cười hờ hững, tay trái nắm lấy bờ vai ta, tay phải đưa bình rượu rót vào cổ họng ta, rượu trôi vào cổ lạnh lẽo như một con rắn. Cánh tay nắm trên vai ta lại như một gọng kìm, đôi mắt Ninh vương say lơ đãng tràn đầy si mê.

Không biết thế nào mà ta lại cướp lấy bình rượu, tự mình đổ vào miệng. Trong chớp mắt ta lại đổ rượu hổ phách ngọc còn lại lên mặt và người Ninh Vương. Ta nhìn thấy gương mặt phóng đại của Ninh Vương có vẻ ngạc nhiên và tức giận, những giọt rượu vàng trong vắt đọng giữa lông mày y. Tay của y không tự chủ chụp lấy bên hông đang trống rỗng, ngày thường nơi đó chính là giắt thanh kiếm long uyên. Thanh kiếm này đã từng không hề do dự chém xuống đỉnh đầu mấy kẻ dị tộc xâm lấn, khiến cho chúng xương máu lộn xộn, khiến cho người dị tộc vừa nghe thấy tên Hạ Hầu Thương đã sợ vỡ mật.

Y là chiến thần triều đại này, trên kiếm long uyên đã thấm đầy máu tươi từ lâu. Hôm nay mặc dù đã vứt bỏ chiến giáp nhưng ánh mắt say mơ màng của y thỉnh thoảng cũng sẽ khiến người khác hoảng sợ.

Ta nghĩ nếu như có kiếm dù cho trước mặt là ai thì y cũng thật sẽ rút kiếm chém ngay. Đòi người vô thường, luôn có thời điểm may mắn. Ta cũng nghĩ may là vào những lúc đặc thù thế này chẳng có nam nhân nào mang theo kiếm cả. Kể từ lúc rời khỏi chiến trường, y có bao nhiêu ngày không mang theo kiếm bên mình rồi? Tay của y cầm kiếm có còn ổn định như trước hay không?

Lại nghe Tôn mỹ nhân lạnh lùng thốt lên "Cô hãy thương xót người bên cạnh cô đi."

Tình cảnh hỗn loạn lại lần nữa hiện lên trong đầu ta. Y hát ta ra, đầu của ta đập vào chiếc giường gỗ lim lạnh băng. Trong nháy mắt ta đã quên hết giả vờ phải căng thẳng và dịu dàng. Hơn nữa cảm giác say lại xông lên khiến ta dám lạnh lùng ngẩng đầu nhìn y. Vì sao trong lòng lại hơi sợ hãi?

Ngón tay của y chỉ vào ta, miệng hô lên "Người đâu, đem à...." Nhưng lời nói vẫn không ra khỏi miệng. Y nhìn ta, trong mắt dâng lên sương mù dày đặc, vẻ mặt cũng hoảng hốt theo. Bọn hạ nhân chạy đến đứng cạnh cửa, vốn chuẩn bị ra tay nhưng lại không nghe thấy chỉ thị kế tiếp của ý, nên chỉ thất thố đứng đó quan sát lo sợ không yên.

Khi đó, mùi rượu lan tỏa khắp phòng, ta lại dùng ngón tay quệt lấy rượu bên má, rồi đặt vào miệng thưởng thức. Tựa như cánh máu tươi bay vào mặt nhiều năm trước đây. Lúc đó tình cảnh cam go ở trước mắt khiến ta không kịp hồi hận. Tại sao có thể như vậy, tại sao phải như vậy? Không phải Tiêu Thất đã nói cho ta biết là vào những lúc thế này sẽ khiến ta mất trí nhớ và thuận theo thời thế hay sao? Ta chỉ nhớ được ánh mắt của y càng thêm hoảng hốt, khoát tay chặn lại nói "Lui ra đi."

Bọn hạ nhân run sợ hồi lâu, lúc này mới yên lặng lui ra không vang lên một tiếng động. Bước chân y hơi lảo đảo, lại nhìn về ta, cũng không biết tại sao trong mắt lại lộ ra con giận, vung tay đẩy giá áo cạnh cửa. Màn gấm tiêu lãng la đột nhiên rơi xuống. Sau đó chính y ôm hai mỹ nhân lên sập. Ta nghe thấy rõ âm thanh quần áo bị xé rách như mũi tên vút lên trời không, những tiếng rên rỉ khe khẽ mất hồn nhấp nhô lên xuống. Không ai để ý đến ta và cũng không ai gọi ta đứng dậy.

Tình cảnh này mặc dù rất căm dỗ, nhưng nhìn không thấy chỉ nghe thanh thì cũng mất đi một ít mùi vị diễm tình. Hơn nữa thời gian của bọn họ kéo dài quá lâu, dù cho âm thanh có quyến rũ thì cũng khiến cho ta mệt mỏi. Cho nên ta liền tựa vào giường hẹp ngủ thiếp đi.

Đương lúc ngủ say thì trên vai bỗng bị đá một cước rất đau. Vừa mở mắt ra ta đã thấy rõ để giày thêu hoa Mộc Cận, cái chân đá ta đã rút về, là Ninh Vương. Trên mặt y vẫn lạnh lùng, thấy ta lại nói "Sao nàng vẫn còn ở đây?"

Ta nghĩ thầm ta không ở đây thì có thể đi đâu được?

Ta vội vàng quỳ xuống mặt đất xin tội, khẽ ngẩng đầu lên vừa định nói chuyện thì lại thấy trên thân y mặc một chiếc áo gấm kim thuy để phanh trước ngực. Mầu vàng kia càng tôn lên da thịt trắng màu mạch của y. Trên lồng ngực mầu mạch lại có dấu đỏ nhạt, mạch máu dưới lớp da lỗ lỗ cũng phập phồng, hiện lên vẻ xuân đầy khắp trong vườn.

Thật ra thì ta cũng từng thấy qua thân thể nam tử, nhưng kiểu để thân trần nửa kín nửa hở thế này chính là hấp dẫn chết người nhất. Huống chi trên ngực vẫn còn dấu đỏ nhạt... cũng sẽ khiến ta liên tưởng....

Trái tim ta đập loạn, vội vàng cúi thấp đầu không dám nhìn nữa, trong miệng lẩm bẩm nói hai câu không biết là câu gì. Đến khi đôi giày vàng thêu hoa dừng trước mặt ta. Khoe mắt ta hơi liếc lên thấy tấm áo gấm kim thuy được cời ra lẳng lẽ rơi xuống đất. Y đứng trước mặt ta, ngón tay chứa mùi son phấn nắm lấy cằm của ta khiến ta ngẩng đầu lên. Y đánh giá ta một lúc lâu mới buông lỏng ngón tay nắm cằm ta ra. Trong nháy mắt đó ta thấy y có phần mê man, có phần hoảng hốt, nhưng ánh mắt y lại đột nhiên trấn tĩnh lại và nói khe khẽ "Bốn vương để đùa vậy sao?"

Ta không biết y đang nghĩ gì, chỉ cảm thấy y hi vọng vô thường, tâm tình hay thay đổi. Lại thêm phần nắm rõ thủ đoạn y làm việc trước đây. Hơn nữa cảm giác bóng dáng đứng trước người ta cao lớn như núi thái sơn đổ xuống, khiến ta cảm giác hoảng sợ. Không vì gì khác, đơn giản là ta không thể xuất sư thành tài. "Vương gia, tiện thiếp biết sai rồi, cầu xin vương gia tha cho tiện thiếp lần này..."

Thân thể ta yếu ớt nằm trên mặt đất, giọng nói run rẩy, lại nghe tựa như y thở dài một hơi. Giọng nói rã rời hừng thú thốt ra "Đến đây hầu hạ bốn vương "

Ta xoay người cả kinh, nghĩ thầm còn vẫn phải đến nữa sao? Hai vị khi nãy vẫn không tổn hao được tinh lực của y à? Nhưng ta vẫn vội vàng đứng dậy khỏi mặt đất. Không còn cảm giác say chếch choáng, chỉ cảm thấy bên cạnh y cũng như có áp lực vô hình. So với hình thể cao lớn của y, ta cũng chỉ đứng đến ngực y mà thôi. Mới vừa đi đến trước người y lại bị y kéo nhanh vào lòng. Mũi ta chạm vào lồng ngực cứng rắn của y hơi đau. Ta không có vùng vẫy, Tiêu Thất đã nói với ta rằng "biết thời điểm cô đẹp nhất là dáng vẻ gì không? Là lúc nửa ngẩng đầu, lúc đó da thịt trên mặt căng mịn, đôi mắt sáng long lanh như có hơi nước, nụ cười nở trên gương mặt có vài phần nịnh nọt khiến cho người khác nhìn thấy sẽ muốn nuốt đồ ăn cho cô." Nhớ đến lúc đó ta đã phản bác "Cái gì mà nịnh nọt? Không phải là nhìn ta thấy thương yêu sao?" Tiêu Thất khịt mũi khinh bỉ rồi không buồn để ý đến ta nữa.

Cho nên ta liền ngửa đầu khẽ kêu lên "Vương gia..."

Tay của y để trên hông ta, nhưng một lúc lâu vẫn không có nhúc nhích. Ta nghe được hơi thở của y vang lên nhẹ trên đỉnh đầu ta. Nghe được nhịp tim y đập từng nhịp ổn định. Ngửi thấy mùi hương son phấn nhiệm trên người y. Ta nhìn xuống sự khó chịu trong lòng, chỉ tựa sát vào y, chờ đợi động tác tiếp theo.

Ta bắt đầu phiền não nghĩ xem nên ném viên thuốc này vào miệng y hay không? Và ném vào bằng cách nào? Trưởng lão tiêu bị gió thổi bay lên, hai vị mỹ nhân vẫn còn nằm trên chiếc giường chạm trổ Li Long. Cánh tay trắng đặt lên trên áo ngủ bằng gấm giống như chiếc gà voi.

Mặt của y chậm rãi đến gần ta rồi dừng lại, trong đôi mắt như có sương khói lượn lờ. Y nói "Mùi gì đây?"

Ta ngần ra không biết phải đáp lại thế nào. Ta nghĩ thầm trước khi mình đến cũng đã tắm rửa qua như hai vị mỹ nhân kia. Cũng là ngâm mình trong nước có cánh hoa hồi lâu, cũng là miếng đắp nước như nhau, nào có mùi vị gì khác? Dù có mùi gì thì cũng bị chén thuốc mà mỗi ngày Tiêu Thất chuẩn bị đã tẩy đi sạch sẽ rồi.

Thế nhưng y lại buông lỏng ta ra và lui về phía sau vài bước. Như là trên người ta thấp thoáng có mùi gì đó khiến cho y cực kỳ chán ghét. Ta cả kinh ngẩng đầu lên nhìn y, nhưng y lại không nhìn lại ta, chỉ phất tay nói "Người đâu, mang Hoa mỹ nhân đi."

Sớm đã có thị nữ thân cận Hương Nhụy đi vòng ra bình phong vào đỡ ta. Khi nãy đụng vào sập gỗ khiến đầu ta đau lâm râm, cảm giác rất choáng váng không biết mình lại đắc tội gì với y. Ta ngạc nhiên nhìn y, nhưng y đã bước lại bước về phía giường. Lâm mỹ nhân và Tôn mỹ nhân đã miễn cưỡng đứng

đây, một trái một phải đỡ lấy y, dựa vào người y thì thầm nũng nịu "Vương gia...."

Y lại cười ha ha rồi trái một vị, phải một vị nằm xuống, đôi môi nở nụ cười hờ hững chạm lên cổ của một người trong đó.

Hương Nhụy âm thầm cầm tay của ta, thấy ngón tay ta lạnh như băng nên liền ngồi xổm xuống, cầm lấy một tấm áo dưới đất để choàng lên người của ta. Hương Nhụy vốn có tâm tư của mình, hôm nay theo ta ra ngoài đã mặc một chiếc váy phấn hồng quần ngang ngực, chỉ cần hơi khom lưng sẽ thấy hết cảnh xuân trước ngực. Lúc nàng ngồi xổm xuống hiện ra thân thể nhỏ nhắn uyển chuyển mềm mại, làn váy màu hồng lẳng lẽ chạm đất, lại không khỏi hấp dẫn ánh mắt của Ninh Vương.

Ta nghĩ thầm, nếu như nàng có thể thành công, hoặc có thể giảm bớt sự tức giận của Ninh Vương thì cũng tùy nàng đi. Quả nhiên ngón trở tay nàng vừa mới chạm vào xiêm y liền nghe Ninh Vương nói "Người ở lại đây."

Hương Nhụy chậm rãi đứng dậy khoác áo choàng lên người ta. Sau đó phe phẩy khom lưng với ta, trong mắt hiện lên vẻ đắc ý rồi đi về phía Ninh Vương.

Ta liền khom người cúi đầu đi ra cửa. Lại nghe phía sau vang lên tiếng cười duyên, ta lặng lẽ nhìn lại thấy Ninh Vương đang thuận tay cầm một dải lụa tím, vận nội lực thuận tay tung dải lụa bay phấp phới ra quần lấy Hương Nhụy cuốn vào lòng.

Y cười khe khẽ, sóng mắt như điệu thạch màu đen, phát ra những tia sáng nhu hòa. Đôi mày thanh tú dài chạm vào tóc mai, khóe miệng khẽ nhếch lên ra vẻ chân thành tha thiết, lồng ngực để trần như khi nãy ta đã nhìn thấy. Chỉ liếc mắt nhìn lướt qua cũng khiến cho trái tim ta không khỏi đập mạnh... Ôi yêu nghiệt, ôi họa thủy.

Còn Hương Nhụy thì sóng mắt như nước mùa xuân lưu chuyển, cười yếu điệu được y ôm vào lòng. Ta chỉ cảm giác trong mắt đều là những đóa hoa xinh đẹp mềm mại đáng yêu màu vàng xanh. Vợ quay đầu lại đi vòng qua bình phong, ta thăm than may mắn, Hương Nhụy có thể bù lại cho sai lầm của ta. Nhưng nào biết mới vừa bước được hai bước thì tiếng cười duyên phía sau đã biến thành tiếng kêu thảm thiết "Vương gia, tại sao?"

Ta chợt quay đầu lại đã thấy Hương Nhụy mới vừa nãy còn yếu điệu đáng yêu đã bị y đẩy xuống đất. Cả người nàng xụi lơ như miếng bông, trên người vẫn còn chiếc váy mỏng hồng phấn. Khuôn mặt tái xanh lạnh ngắt, toàn thân như không còn một sức lực nào nữa.

Ninh Vương mới vừa cười khẽ bỗng ánh mắt trở nên sắc bén, lạnh lùng nhìn Hương Nhụy đang nằm liệt trên đất. Ta cả kinh vội vàng quỳ xuống. Không hổ là Ninh Vương, y phát hiện rồi ư?

Mỹ thuật của Hương Nhụy không hề có tác dụng gì với y sao? Để tránh bị Ninh Vương tình nghi, Hương Nhụy đã học kỹ nghệ thất truyền nhiều năm này ở một nước nhỏ tại tái ngoại. Lường trước được việc thiên quốc không ai biết và cũng sẽ không nghĩ đến. Nhưng Ninh Vương vẫn biết được, những gì y đã học quả thật đủ thứ tạp nham.

Dù cho tra xét tỉ mỉ rõ ràng thì y vẫn là một điều bí ẩn với ta như cũ. Đối với người khác, ta như một chiếc gương, vừa soi đã thấy rõ hình ảnh, biết được ngay độ nông sâu. Nhưng với y, lại như một chiếc đầm sâu, mặc dù thấy rõ được chiếc bóng bên trong, nhưng lại sâu không thấy đáy, khiến cho người ta hiểu không rõ, đoán không ra. Nhưng ta biết dù là lúc nào y cũng sẽ không bị nữ sắc mê hoặc. Nữ tử cũng chỉ là công cụ để y che lại bộ mặt thật mà thôi.

Trong lòng ta không khỏi dâng lên nỗi buồn thấp thoáng. Tiểu Thất đã nói "Cô thích đi cầu độc mộc, đặc biệt là loại bắt trên không trung cao vút vô cùng nguy hiểm." Ta càng nhớ khi Tiểu Thất vừa thu dọn dao kéo trên bàn, dùng vải xô sạch sẽ lau từng cái đến sáng bóng, gương mặt vừa biểu hiện hờ hững nói "Cô đã thích đi trên con đường không có bề bạn thì sẽ không tránh khỏi việc cô tịch, ta đây sẽ cùng đi với cô."

Chính mình lựa chọn bước đi này xem ra vô cùng nguy hiểm. Có điều vẫn còn may là ta chuẩn bị rất đầy đủ, tuyệt sẽ không rơi vào tình cảnh của Hương Nhụy. Bởi vì ta không biết võ công.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Mệnh Mỹ Nhân

Gân ở huyệt thái dương của ta nhảy lên thỉnh thỉnh. Nơi ót mới vừa va chạm lại đau âm ỉ. Hương Nhụy là thị tỳ ở phòng ta, cũng không biết y có lợi dụng cơ hội này để trừng phạt ta hay không?

"Hoa mỹ nhân, người bên cạnh nàng cũng thật biết thừa dịp, lại càng hơn hẳn nàng." Y tiện tay cầm lấy tách trà lải bên cạnh giường uống một hớp.

Ta vội vàng quỳ xuống mặt đất "Vương gia, nàng ta cũng chỉ là vì nhất thời hồ đồ bị phong thái của Vương gia mê hoặc nên sinh ra tâm tư."

Ta không hề đề cập đến việc Hương Nhụy biết mị thuật, chỉ nói rằng nàng không để ý đến tâm tư của Ninh Vương nên can đảm tiến lên thôi. Trên mặt ta đầy vẻ hoảng loạn, chỉ mong có thể tránh khỏi cơn giận của y. Lâm mỹ nhân và Tôn mỹ nhân hiện ra vẻ mặt không biết gì, nhưng mấy người bọn ta đều đến từ phủ thái tử, một kẻ vinh quang cả bọn đều vượng, một kẻ tổn hại cả bọn đều suy. Các nàng thấy vậy cũng quỳ xuống cầu xin.

Y cười lạnh lùng, vỗ tay một cái đã có nội thị bước vào cửa lòi Hương Nhụy ra ngoài. Hương Nhụy cũng không giãy dụa, trên mặt chỉ hiện ra vẻ tuyệt vọng. Ta thấy lại càng kinh hãi, tay chân nàng như đều bị mìn to bẻ gãy. Ta chỉ biết tự nhủ, xem ra Hương Nhụy này sống không được rồi.

Một ngày trước khi đưa đến phủ Ninh Vương, thái tử triệu tập bọn ta đến. Ta còn nhớ rõ về mặt mặt mỗi khi y ngồi tựa trên sập, cầm trong tay một ly rượu, miễn cưỡng uống ly rượu rồi mới nói "Bốn vương cũng không hiểu rõ tên hoàng đệ này của mình yêu thích ra sao. Các cô vào phủ phải cẩn thận tí mĩ. Bước qua cửa phủ thì chính là người của y, đương nhiên phải tận tâm hầu hạ, không câu lăm được đại sự, chỉ cầu cố gắng qua ngày..."

Khi đó bọn ta đã sớm biết mười vị mỹ nhân thái tử trước sau tặng cho y nhưng chỉ còn lại hai vị ở trong phủ. Số còn lại thì một là bị trao qua tay nhiều người của y, hai là bị định tội chết hợp tình hợp lý, khiến cho thái tử không tìm được cơ hội kéo binh hồi tội.

Những lời này thái tử đã nói trước mặt ba người bọn ta. Nhưng y lại bí mật triệu kiến ta lần nữa. Lần này y không uống rượu, chỉ chấp tay đứng đó, vẻ mặt anh tuấn lạnh lùng "Nàng có thành tích tốt nhất trong tiểu trúc. Những việc khác ta không cần nói nhiều, với sự thông minh của nàng sẽ hoàn thành nhiệm vụ thôi. Đây là thuốc trị chứng lạnh người của nàng, một tháng bảo Mị Nhụy đến lấy một lần. Mị Nhụy là sát thủ tốt nhất của ta, nàng ta sẽ cố hết sức giúp cho nàng."

Ta cúi đầu quỳ xuống "Vâng."

Hình dáng chiếc áo vàng thêu chìm trong bóng tối dưới ngọn đèn dầu leo lét mờ mờ phát ra tia sáng, bàn tay đeo chiếc nhẫn Đằng Ngọc Long đưa đến trước mặt ta, giúp ta đứng dậy.

Y khẽ thở dài "Tên hoàng đệ này của bốn vương không thể so với người khác, tâm tư vô cùng kín đáo. Đã qua nhiều năm, nhưng ngay cả bốn vương cũng không hiểu rõ được tâm tư của y. Nàng hãy tự giải quyết cho tốt."

Trong tiếng nói của ta hơi run rẩy "Nếu như không phải thái tử sai thầy thuốc đến cứu chữa, thì thân thiếp ở Tây Cung xa xôi đã sớm là một người chết từ lâu. Đương nhiên thiếp sẽ dốc hết toàn lực rồi."

Lúc này y mới quay đầu lại ngắm nhìn ta, trong mắt lộ ra vẻ không đành lòng "Ngưng Tích, ta nhớ rõ dáng vẻ nàng một mình đi trong gió tuyết, rất cô đơn và mong manh như muốn bay theo những bông tuyết rơi. Khi đó, ta nhìn thấy rõ ánh mắt của nàng, ta biết nàng sẽ chắc chắn giúp được ta. Ta biết nàng hơi oán hận ta, nhưng ta sống trong hoàng thất. Nàng không rõ được sự nguy hiểm trong hoàng thất này. Bốn vương phải bảo toàn được mình trước thì mới có thể bảo toàn cho nàng. Nàng yên tâm, sau khi chuyện này thành công, ta chắc chắn đón nàng về, nàng chính là ái phi của bốn vương."

Đó là do Tiểu Thất sắp đặt, tìm riêng cho ta một bộ váy trắng, kêu ta mặc vào lượn lờ đi trên đường thái tử xuất hành. Ban đầu là sắp đặt vào ban đêm, ta kiên quyết phản đối với lý do là hù dọa không được thái tử, nhưng ngược lại sẽ dọa chết mình với cảnh trên một con đường lớn phủ đầy tuyết, có một nữ quý mặc áo trắng bay bay...

Sau đó cuối cùng đổi thành ban ngày cũng giống với người thường. Điều này có thể thấy được có đôi khi Tiểu Thất làm việc cũng không có khuôn phép gì cả. Ngày đó, ta hơi bị cảm, vừa đi vừa ho khò khè. Nhìn theo từ bóng lưng thật có vài phần tư thái của mỹ nhân đau ốm. Nhưng ta biết, sở dĩ y bước xuống xe ngựa cũng là bởi vì lúc đó ta và người đi đường nói thô ngữ của Tây Cung.

Ta biết y luôn nói những lời thế này với mỗi một vị mật thám được phái đi. Vừa muốn lấy được sự trung thành, lại vừa muốn nhận được tình cảm của các nàng. Nhưng nước mắt ta vẫn chậm rãi đọng đầy khóe mắt, mặc cho nó chảy dọc xuống đôi gò má trắng trẻo "Thái tử điện hạ, thiếp không cần danh phận, thiếp chỉ nguyện được ở lại dưới gót chân thái tử điện hạ. Thiếp thật sự không muốn rời xa ngài."

Y lấy chiếc khăn gấm trắng lau đi nước mắt cho ta "Bốn vương cũng không đành lòng bỏ nàng..."

.....

Cho nên ta đã biết được từ sớm, bọn ta là những mỹ nhân thấp kém, chỉ cần hơi bất cẩn là sẽ bị nghiền thành bột phấn trong sự tranh đấu của Ninh Vương và thái tử. Bọn ta vừa chết đi thì lại sẽ có vô số mỹ nhân đến thay thế. Họ cũng vẫn hứa hẹn hư ảo với vô số mỹ nhân như trước, trong tiến trình phú quý vô tận có biết bao tre già măng mọc chứ. Cũng như Hương Nhụy vậy thôi.

Ta cũng giống như hai vị Lâm và Tôn mỹ nhân, đều quỳ trên mặt đất run rẩy. Bên tai lại truyền đến tiếng kêu thảm thiết bị thương của Hương Nhụy, lại nghe tiếng Ninh Vương cười nói "Hôm nay mặt trăng rất đẹp, ánh trăng bạc chiếu đầy cả sân, nghe nói Tôn mỹ nhân rất giỏi múa hát, không bằng múa một khúc dưới trăng xem sao?"

Tôn mỹ nhân cúi đầu nhận lời "Vâng."

Lâm mỹ nhân cũng thừa dịp đứng lên, khóe mắt ta nhắc nhìn qua lại thấy hai chân của nàng khẽ run, cố gắng mấy cũng không thể vững vàng. Lại nghe y nói "Còn không đứng dậy?"

Lúc này ta mới đứng lên, thầm kêu may mắn. Bởi vì ba người bọn ta mới vừa đến đây từ phủ thái tử, vì nể mặt thái tử nên y mới không lập tức ra tay. Nhưng lại khai đao từ Hương Nhụy vào ngày thị tẩm đầu tiên để phủ đầu bọn ta. Giấy trước còn dịu dàng ngàn lần, kéo áo yêu thương thì một khắc sau đã lạnh lẽo buốt giá. Sự hi nộ vô thường của y cũng khiến cho lụa cẩm tú cũng nhuộm lên màu sắc lạnh lùng.

Ta biết từ sau khi y từ Tây Cương đóng đô về đây thì tối tối sênh ca, đêm đêm nói cười như tỏ với mọi người y chỉ nguyện làm một vương gia thái bình. Nhưng ta không tin, một tay có thể chỉ huy thiên quân vạn mã lại chỉ nhiễm phấn hồng ở đầu ngón tay thế này ư?

Tiếng đàn sáo vang lên, đèn lồng thấp đầy sân, Tôn mỹ nhân mặc vũ y, nhẹ nhàng từ tốn khiêu vũ. Mặc dù nàng cố gắng giữ giọng mượt mà nhưng vào phần cuối lại hơi lạc đi, đủ cho thấy đáy lòng nàng đã kinh hoàng sợ hãi thế nào.

Ta nhìn thấy rõ khóe miệng y nhoen lên, trên gương mặt lại khôi phục vẻ hòa nhã nhợt nhạt. Đích thân y đưa chén ngọc đến khóe môi Lâm mỹ nhân, lại ghé vào tai nàng không biết nói câu gì. Cuối cùng sự kinh hoàng của Lâm mỹ nhân đã tiêu tan, chỉ cúi đầu cười xấu hổ.

Hôm nay ta đã chọc giận đến y, đương nhiên không dám tiến lên đòi niềm vui. Chỉ là một mình yên lặng ngồi một góc, cho trái mơ chua vào miệng để vị chua xốt kia thấm đẫm đầu lưỡi, khiến cho đầu óc ta nỗ lực giữ được sự tỉnh táo. Cái đầu đau âm ỉ tựa vào góc giường, trên người lại càng lạnh lẽo tỉnh mịch.

Khi nghe được tiếng đàn sáo đã ngừng, ta ngẫu nhiên ngẩng đầu đã thấy trăng đã ngã về tây. Trời sắp sáng rồi ư? Cảnh vật trước mắt dần dần mơ hồ, trong mơ màng ta nghe được có người gọi: Hoa muội muội, muội sao vậy?

Trí nhớ đã nhanh chóng trở về, những chi tiết rõ ràng hiện lên trong đầu ta. Thậm chí ta nhớ rõ được dáng vẻ của Hương Nhụy chậm chậm khom người rũ chiếc áo mỏng manh. Nhưng ta vẫn có một ít việc không nhớ rõ như tại sao ta lại ngủ trên sàn nhà vậy chứ?

Vừa suy nghĩ một chút thì đầu đã đau như búa bổ. Ta ngẩng đầu nhìn hai vị Tôn và Lâm mỹ nhân. Lâm mỹ nhân hái một chiếc xanh đặt lên chóp mũi, khẽ cất giọng nói "Rốt cuộc vương gia vẫn nhớ đến thân phận của chúng ta. Nên đối với chúng ta cũng khác biệt."

Cuối cùng ta nhớ lại, vị Lâm mỹ nhân và Tôn mỹ nhân đã đến đỡ ta để ta không đến nỗi ngã xuống đất. Có bà vú già đến định đỡ ta thì Ninh Vương lại nói thân nhiên: đừng để ý đến nàng!

Cho nên ta đã ngủ trên sàn nhà cả một đêm. Có thể thấy rằng y rất chán ghét ta vô cùng. Nhưng vì sao lại như thế?

Ta nhớ lần đầu ngồi trang điểm trước kính, khi đó Tiểu Thất vừa mua một miếng đậu hủ vừa ra lò của bà bán đậu hủ đầu thôn, dự định làm món thịt kho đậu hủ cho buổi tối. Khi thấy ta đang soi kính trang điểm, y nhìn miếng đậu hủ rồi lại nhìn về ta "Mịn màng nõn nà, trang điểm như hoa." Rất ít khi nghe y khen người khác nên ta quay đầu hỏi y một vấn đề mà người khác rất khó trả lời được "Vậy so sánh với tứ đại mỹ nhân thì thế nào?"

Y dựng miếng đậu hủ vào giỏ trúc "Nếu như cạnh tranh với bà bán đậu hủ đầu thôn thì sẽ buôn bán khá khảm hơn. Người khác sẽ đều gọi cô là đậu hủ Tây Thi rồi."

Ta vui mừng lại quay về soi kính trang điểm hồi lâu "Sáng ngời như minh nguyệt trên trời, rạng rỡ như một cánh rừng hoa."

Một hồi lâu không thấy có tiếng đáp lại, ta mới quay đầu lại nhìn xem thì chỉ thấy trong bếp đang bốc khói nghi ngút, Tiểu Thất đang làm món thịt kho đậu hủ rồi. Cho nên ta có được ba phần tự tin đối sự xinh đẹp của mình. Nhưng vì sao Ninh Vương lại hiện sự chán ghét lên mặt thế này?

Tôn mỹ nhân cười khẩy nói "May là có tỷ muội bọn ta cầu xin nên Ninh Vương mới không giáng tội cô. Cô cũng đã biết nói, chúng ta đều đến từ phủ thái tử, coi như là cũng đồng phe, nhưng các tỷ tỷ đây thật sự không thể chịu được sự kính sợ cô mang lại nữa đâu."

Lâm mỹ nhân và Tôn mỹ nhân nói xong liền không để ý đến ta nữa, nắm lấy váy dài cùng nhau bỏ đi.

Ta hoảng hốt quay về chỗ ở, Mị Nhụy bước lên đón ta, thấy khí sắc ta không tốt liền hỏi "Chủ tử sao vậy?"

Nàng không hỏi đến Hương Nhụy, chắc là đã sớm biết Hương Nhụy đã rơi vào tình cảnh gì rồi. Nàng cũng đã biết đến tình trạng của ta, nên chỉ là muốn biết rõ chi tiết thôi. Nên ta lại kể cho nàng nghe vô cùng tỉ mỉ, nàng ngạc nhiên nói "Vậy làm sao mới được đây?"

Tất nhiên là nàng nghĩ rằng ta phải lấy lòng Ninh Vương trước nhất, được vào mắt y rồi thì cuộc sống sẽ trôi qua tốt đẹp.

Ta cười khổ "May là Ninh Vương cơ thiếp đông đảo, mấy ngày này chỉ cần không xuất hiện trước mặt ngài thì ngài sẽ dần dần quên lãng chuyện này. Sau đó hân tít tiếp."

Ta ngẩng đầu cười ngắm nhìn Mị Nhụy "Bên phía thái tử cũng chỉ có thể phiền người giải thích nhiều rồi."

Mị Nhụy lộ ra vẻ mặt không lành, nhưng cũng không thể làm gì được. Vừa định gạt đầu nhận lời thì lại mỉm cười nói với ta "Chủ tử, người có suy tính gì khác không? Lúc đến phủ sẽ phải giải thích với thái tử thế nào để đừng liên lụy với những kẻ dưới tay này như chúng nô tỳ cho phải."

Ta cười "Người yên tâm, thái tử đã chọn ta đương nhiên y đã tự có tính toán. Hơn nữa, ta sẽ nghĩ ra mọi biện pháp để sắp xếp chu đáo cho người của ta." Ta hồ hững nhìn Mị Nhụy "Người cũng không phải thế sao?"

Bọn ta cùng ở trong phủ thái tử, nên cũng không phân biệt là trung hay không trung. Y đã dùng cách để bọn ta kiềm chế lẫn nhau, có điều tất cả đều cũng chỉ là con cờ trong tay của y mà thôi.

Mị Nhụy khẽ khom lưng hành lễ rồi cười nói "Như vậy là tốt rồi, là nô tỳ đã quá có lòng tiểu nhân."

Bóng dáng mảnh mai của Mị Nhụy biến mất ngoài cửa. Lúc này ta mới hoàn toàn nằm một mõi nhòai ra trên ghế như kẻ thất bại. Âm thầm tự nói với mình, đã hạ quyết tâm rồi thì tuyệt đối không thể nào giống như tối hôm qua nữa.

Nhưng vì sao khi ta nhìn thấy đôi mắt y say mơ màng và hành động cực kỳ hoang đường lại không nhin được? Lẽ nào ta lại không quên được cảnh trên thảo nguyên mênh mông, y cười ngửa xung phong, trường kiếm cầm trong tay, gương mặt anh tuấn sáng ngời như thiên quân sao? Trong nháy mắt đó nên ta mới đau lòng, nên mới mượn cảm giác say bạo gan phạm thượng ư?

Ta cảm giác được móng tay mình đang đâm sâu vào lòng bàn tay khiến cho bản thân đau đớn. Ta thở sâu vào và nhắc nhở mình: Hoa Ngưng Tích, y đã thay đổi, mà ngươi cũng không còn là mình trước kia nữa rồi. Ngươi phải nhớ lấy điều này. Rơi vào vòng xoáy tại kinh đô này, điều y mong muốn chỉ là quyền lực tối cao, còn ngươi cũng chỉ muốn lợi dụng điều này thôi không phải sao? Lẽ nào ngươi nghĩ rằng y vẫn còn như nhiều năm trước, một vị tướng lãnh thiếu niên được lòng người, vừa có thể cùng các tướng sĩ khai hoang làm ruộng, vừa có thể sánh vai cùng họ giết địch hay sao? Kinh thành phồn hoa phú quý và sự hấp dẫn của quyền lực tối cao kia đã nhuộm y dần thay đổi hoàn toàn rồi.

Trải qua cả buổi chiều, bản thân ta lại bị nhiễm lạnh, hơn nữa cộng thêm căn bệnh cũ nên lại ho khù khụ. Khó không thể ta được, có nhiều lần ta đã lấy ra thuốc Tiểu Thất đã chuẩn bị cho ta, nhưng vừa ngửi được mùi thuốc kia lại chậm rãi đóng hộp lại.

"Thuốc này chỉ vào lúc bắt đắ đi lắm mới dùng. Nếu đã nói là bắt đắ đi lắm thì phải là lúc cô sắp xuống mồ, đã bước nửa chân vào quan tài rồi... Nếu không như thế thì những thứ chúng ta đã sắp đặt sẽ bị hỏng hết. Thái tử cũng không phải kẻ có tài trí bình thường, nếu như y biết thủ đoạn khổng chế cô không thành công. Ta và cô cũng biết sẽ xảy ra chuyện gì rồi."

Cho nên, ta dùng chỉ là thuốc mà thái tử đã chuẩn bị sẵn cho ta. Vì để người trong phủ biết ta ngã bệnh, nên Mị Nhụy vát và mời ngự y đến phủ, cho y chút bạc, dù chưa chuẩn trị nhưng cũng kê ra mấy đơn thuốc cho ta. Thế là ta liền danh chính ngôn thuận cáo ốm không ra. Cứ thế trôi qua được vài ngày cũng thật không có ai đến quấy rầy. Chỗ ở của ta là một viện trong phủ Ninh Vương, thanh tịnh trang nhã nhưng cũng mơ hồ toát lên vẻ phú quý. Bên trong có một gốc cây đa sinh trưởng rất tốt, ta và Lâm mỹ nhân, Tôn mỹ nhân cùng sống trong viện này. Mỗi ngày bên chỗ các nàng đều vô cùng nóng nực, cứ cách hai ba ngày lại có ban thưởng của Ninh Vương.

Xem ra Ninh Vương rốt cuộc cũng luôn đối xử khác biệt với người mà ca ca y ban thưởng. Có lẽ cũng bởi vì thế nên ta mới tránh khỏi một kiếp nạn sao? Nhưng Mị Nhụy vẫn âm thầm sốt ruột, ba phen bốn bận nói bóng nói gió, muốn ta đi chủ động, ta chỉ lờ nàng nói rằng không biết làm.

Hôm nay Lâm mỹ nhân và Tôn mỹ nhân lại được mời tham gia tiệc múa nên ngoài dự liệu ta cũng được mời đi. Nhưng ta viện cớ là có bệnh vẫn còn khó chịu để dẫu dằng từ chối, tất nhiên lại khiến cho Mị Nhụy oán giận không thôi.

Mị Nhụy khuyên ta "Chủ tử, cũng qua vài ngày rồi, chắc là Ninh Vương điện hạ cũng đã quên chuyện lần trước rồi. Nếu như người còn không chủ động thì chỉ sợ lúc ấy ngài sẽ quên mất người đi."

Ta cười nói "Chỉ sợ là ngài vẫn còn nhớ được mùi vị rượu hồ phách xối vào mặt thôi."

Mị Nhụy nghe vậy lại không hề lên tiếng nữa, chỉ cần nhẫn bước ra ngoài bưng chén cháo loãng vào cho ta.

Thay vì so sánh với hai vị mỹ nhân thì tin tức ta không được yêu thương đã lan truyền khắp phủ Ninh Vương từ lâu. Mặc dù thức ăn bọn họ mang đến chỗ ta không dám bớt xén quá mức, nhưng cũng chẳng được chế biến tỉ mỉ. Chỉ là có thể nuốt được vào miệng thôi. Mị Nhụy hơi áy náy nói "Chủ tử, có muốn ngày mai nô tỳ âm thầm dạy dỗ bọn họ chút hay không?"

Ta lắc đầu, uống hết cháo loãng trong chén rồi nói "Chúng ta tận lực không khiến người chú ý là được... Cái này vẫn ngon hơn nhiều với những thứ trước đây ta đã ăn qua."

Mị Nhụy không lên tiếng, ta kêu nàng mang thuốc đến cho ta uống. Giờ ta mới cảm thấy tay chân hơi nóng một chút.

"Chủ tử bên kia có tin tức gì không?" Ta cầm lấy bút vẽ lên lông mày, để lông mày bớt nhạt hơn. Mị Nhụy thấy vậy liền đưa tay "Để nô tỳ làm."

Ta luôn luôn không am hiểu việc này, tuy là đã tập luyện vài tháng nhưng cuối cùng cũng không vẽ đẹp được như Mị Nhụy. Nên ta liền đưa bút cho nàng, nàng tỉ mỉ vẽ lên đuôi lông mày ta, lúc này mới nói "Điện hạ nói tất cả đều đã an bài xong."

Ta gật đầu nói "Vậy thì tốt."

Mị Nhụy vẽ lông mày cho ta xong, rồi mang kính bạc trên bàn cho ta xem "Chủ tử xem thử được chưa?"

Gương mặt trong gương trắng trẻo mịn màng, rất hợp với phong thái người đẹp. Ngay cả ta nhìn cũng không nhận được phải động lòng. Ta thầm than rồi khen Mị Nhụy "Tài nghệ của ngươi càng lúc càng giỏi, trang điểm xong nhìn không ra người thật nữa."

Mị Nhụy ngó ra rồi lại cười nói: "Chủ tử nói đùa. Nếu không phải do chủ tử xinh đẹp thì mặc cho nô tỳ trang điểm thế nào cũng không trang điểm ra được."

Mỗi lần soi gương gần như ta đều hoảng hốt. Ngắm nhìn một lúc lâu mới xác định người trong kính là mình. Lúc ban đầu phải đắp thuốc lên mặt mấy ngày nên ta rất không quen, mỗi ngày đều lấy gương soi mình. Còn Tiểu Thất cảm chổi lông gà đi đến quét bụi thấy vậy liền nói "Cho đến bây giờ chưa từng gặp người đẹp sao?"

Khi đó Tiểu Thất ăn nói thô lỗ, ngẫu nhiên lại dùng từ "đẹp" khiến ta sợ sệt hồi lâu... Hóa ra y đang khen ta ư? Trần nhà bị y quét qua nên có chút bụi rơi

xuống mũi của ta, ta lau nó đi rồi lại cảm thán "Chỉ sợ là nhìn vào trong gương vẫn cho rằng mình thấy người khác."

Y liền thở dài thườn thượt, rất u buồn "Cô ngàn lần đừng chỉ nhìn trộm một mình cô."

Lúc còn trẻ, tính tình ta hơi ngông, không xem ai ra gì. Cho rằng điều người khác làm được thì ta cũng làm được. Trên thảo nguyên có đại hội Y Mộ Đạt: Nam nhi trên thảo nguyên đều tiến hành đua ngựa và so tài cưỡi ngựa bắn cung. Cũng là thời điểm tất cả thanh niên nam nữ trên thảo nguyên tìm hiểu lẫn nhau. Lúc đó, Tiểu Thất được hoan nghênh nhất, với vẻ bề ngoài tuấn tú, vóc dáng trắng kiện, lại là một tay có tài cưỡi ngựa bắn cung tuyệt cao. Mỗi một năm đều có vô số thiếu nữ len lén đặt chiếc đai lưng xinh đẹp tinh xảo ngoài trước lều của y. Nhưng y lại không đeo lên hông, lại mang đến cho ta, lông mày khẽ nhướng, giọng nói nhẹ nhàng vô cùng: Đây, mang đi chơi đi.

Ta không phục lắm, bởi vì phụ thân không cho ta tham gia đại hội nên ta đã chuẩn bị đi tham gia. Quả thật ta cũng giống như Tiểu Thất được tặng vô số đai lưng xinh đẹp tinh xảo, nhưng cũng mang đến vô số phiền phức: Công chúa bộ lạc Tháo Thạch lúc nào cũng theo đuổi ta, liên tiếp nhiều ngày đều ngăn ta ở ngoài nhà. Mạnh mẽ lên án ta phụ tình bạc nghĩa, phụ thân ta giận đến mức thiếu điều cầm chày gỗ to tưởng đánh gãy chân ta. Từ đó về sau, chuyện vị tướng trung thành sinh ra đứa con phụ tình bạc nghĩa được truyền khắp cả biên cương. Cuối cùng, ta cũng không dám hỏi rốt cuộc chuyện này đã được giải quyết thế nào, thành ra nó vẫn là một điều bí ẩn trong cuộc đời của ta.

Nhưng hiện tại mỗi một lần ta soi gương trang điểm chỉ luôn nhắc nhở mình: Hoa Ngưng Tích, người không phải là ai khác, chỉ vẹn vẹn là Hoa Ngưng Tích mà thôi. Hoa Ngưng Tích là một thiếu nữ yếu đuối. Hoa Ngưng Tích phải sống nhờ kẻ khác, biết được lấy sắc hầu người, hiểu được việc phải cầu sinh tồn trong kẻ khác.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Sủng Cơ

Sau bữa ăn sáng, ta muốn đi dạo vườn hoa cho tiêu bớt một ít thức ăn. Nhưng cái sân nhỏ này cũng chẳng có gì hay, nên ta chỉ đi quanh cây đại thụ trong viện vài vòng. Khi ta trở về, chưa bước vào cửa, vừa mới đi vòng qua chỗ bình phong đã thấy Tôn mỹ nhân dát vàng lụa là ngồi trước bàn ngọc cùng với hai thị nữ tùy thân. Gương mặt nàng tựa như một đoá phù dung ửng hồng phơn phớt, nhưng ánh mắt lại hơi lạnh lùng, vừa thấy bọn ta vào cửa đã nói: "Muội muội thật tự tại, giờ này mới về ư?"

Ta thấy vẻ mặt nàng không tốt liền cười nói: "Sao tỷ tỷ lại có thời gian rảnh rồi tới chỗ của ta, không phải Ninh Vương thiết yến..."

Nàng liền phát tay áo đứng lên và đi tới chỗ chúng ta cười khẩy: "Muội muội làm nhiều chuyện tốt, nên Ninh Vương không để ý cũng không ghét bỏ chúng ta, yến tiệc chưa xong đã đuổi chúng ta về. Rõ ràng ngài vẫn còn nhớ rõ sự oai phong của muội muội mấy ngày trước!"

Tim ta giật thót, ta biết Tôn mỹ nhân đến gây sự, vừa thấy tay trái Mị Nhụy nâng lên muốn ra tay dạy dỗ liền vội vàng ngậm xua tay ngăn nàng lại. Tiếp theo ta nói với Tôn mỹ nhân: "Tỷ tỷ không cần phải lo lắng, sau khi mới mẻ qua đi, Vương gia tất nhiên sẽ nhớ đến tỷ tỷ thôi."

Tôn mỹ nhân cười khẩy: "Ta lo lắng làm gì, tóm lại ta cũng được cung chịu được ban tước, nào cần so bì với muội?"

Về mặt ta buồn bã: "Tất nhiên vương gia đối với tỷ tỷ tốt rồi."

Lúc này sắc mặt nàng mới hơi bớt giận và cười nhẹ "À đúng rồi, quãng thời gian trước ta buồn rầu, Vương gia liền sai người tặng con mèo Ba Tư Tây Vực cho ta chơi đùa. Nhưng gần đây ta rất bận rộn, luôn được Vương gia truyền gọi, còn muội muội lại khá rảnh rỗi. Nghe nói muội muội xuất thân từ gia đình thợ săn, nên chắc là đã quen với việc chăm sóc với mấy động vật rồi, chỉ bằng muội muội giúp ta chăm sóc cho nó nhé?"

Một thị nữ đi vòng qua từ phía sau Tôn mỹ nhân. Lúc này ta mới nhìn rõ trên tay nàng ôm một con mèo Ba Tư trắng như bông tuyết. Ta nhìn nó chăm chú lại phát hiện ra trên khoe miệng con mèo kia hơi có vết máu. Nó đang giương mắt nhìn về phía cái lồng chim trên hành lang. Trong lồng vốn là một đôi chim hoàng yến lông xanh như ngọc, giờ chỉ còn lại một con đang kêu kêu chiêm chiếp thê lương.

Nàng thấy tầm mắt ta chuyển ra phía hành lang lại cười nhạt nói: "Muội muội, một mình tỷ tỷ trông không được lại để cho con mèo này ăn phải một con chim hoàng yến của muội. Ôi con chim hoàng yến này đã theo muội từ lúc mới vào phủ. Vì dung mạo của muội khiến Vương gia sủng sủng nên đã ban thưởng cho muội. Ba tỷ muội chúng ta, trừ muội ra, người khác đều không có, thật là tốt biết bao."

Con mèo Ba Tư kia le lưỡi liếm mép vô cùng thỏa mãn.

Ta ra hiệu cho Mị Nhụy nhận lấy con mèo Ba Tư kia: "Tôn tỷ tỷ cứ yên tâm, ta nhất định sẽ chăm sóc nó thật tốt, tất nhiên là sẽ không để cho nó ăn mất luôn con còn lại nữa. Nói đến con mèo này, trong ba người chúng ta lại chỉ có mình tỷ tỷ độc chiếm. Đôi chim yến này của ta có xem gì đâu?"

Lúc này giữa chân mày của Tôn mỹ nhân mới có vẻ đắc ý: "Muội biết là được rồi."

Ta thấy ngoài hành lang có bóng người màu tím thoáng qua, thềm cười rồi thở dài nói: "Vương gia thường cho muội một đôi yến, thưởng cho tỷ tỷ một con mèo Ba Tư, chỉ tiếc Lâm tỷ tỷ lại không có gì cả."

Tôn mỹ nhân và Lâm mỹ nhân được Ninh Vương sủng ái, hai người cùng lúc được ban thưởng nhưng con mèo Ba Tư này chỉ có một, lại bị Tôn mỹ nhân giành được trước. Lâm mỹ nhân dù cố tình hào phóng nhận phần thưởng khác, nhưng lòng người là khó dò nhất, sao lại không có khúc mắc được chứ.

Tôn mỹ nhân khẽ cười một tiếng: "Lâm tỷ tỷ hào phóng tất nhiên là biết rõ cuộc là Vương gia yêu thích ta nhiều hơn chút... Đúng rồi, tính tình con mèo con của ta rất hoang dã, lại thích ăn thịt sống, muội muội phải chăm nom cẩn thận đấy."

Trong giọng nói của nàng hiện hết ra vẻ đắc ý, ta gật đầu vâng dạ trả lời, rồi khẽ thở dài: "Ba tỷ muội chúng ta cùng nhau hầu hạ Vương gia, lẽ ra không phân biệt bên nọ với bên kia, mèo này vốn là Vương gia ban cho hai vị tỷ tỷ, nếu như Lâm tỷ tỷ đến đây chơi đùa..."

Tôn mỹ nhân liền nói: "Hử, Vương gia không phải đã thưởng những thứ khác cho nàng ta sao?"

"Tôn muội muội đã sai rồi..." Ngoài bình phong có người lung linh như ngọc đi chuyển, Lâm mỹ nhân đi vòng qua rồi bước vào mang theo một làn gió thơm tựa lan tựa xạ. Mái tóc thơm ngát của Lâm mỹ nhân một nửa búi lên một nửa để xõa, mái tóc đen như mực tôn thêm dung mạo yếu điệu như tuyết, làm tăng thêm vài phần thướt tha. Nàng vừa đi vừa cười, "Muội muội có phần hơi quá, con mèo con này đúng ra Vương gia thưởng cho hai người chúng ta..."

Nàng vừa nói vừa ôm lấy con mèo Ba Tư trong tay Mị Nhụy, một tay vuốt ve bộ lông trắng như tuyết của con mèo. Con mèo kia có lẽ ngửi thấy mùi hương trên người Lâm mỹ nhân không thích hợp, vài ba lần muốn thoát khỏi vòng ôm của nàng, vùng vẫy muốn đến chỗ Tôn mỹ nhân. Xem ra Tôn mỹ nhân thật lòng thích con mèo này, nên sốt ruột nói: "Tất nhiên ta không ngăn cản nếu tỷ tỷ thích, nhưng dù sao cũng phải cần có thời gian. Mèo Ba Tư vốn không thích hương thơm, đâu phải tỷ tỷ không biết?"

Lâm mỹ nhân lạnh lùng nói: "Một con vật mà thôi, nuôi lâu thì thích, chỉ có Tôn muội muội coi nó như kho báu."

Con mèo kia lại càng gãy mạnh hơn, tiếng kêu càng phát ra thê lương. Dưới ánh đèn mờ ảo trong phòng, ta chợt nhìn qua, lại nhìn thấy trong đôi mắt nó giống như quỷ ma, ngăm ngăm sâu xa mang theo sự oán ghét vô tận.

Lâm mỹ nhân nhấn chặt lấy nó, khiến nó không thể động đậy. Ta thấy không ổn vội nói: "Lâm tỷ tỷ, mèo con yếu ớt, sợ rằng không chịu được..."

Lâm mỹ nhân lạnh lùng liếc mắt nhìn ta, càng dốc sức xoa bộ lông như tuyết của nó và ôm thật chặt. Bàn tay vốn nõn nà lại lột dưới lớp lông tơ trắng như tuyết lại mang theo vài phần lạnh lẽo.

Đúng vào lúc này, Mị Nhụy bê trà bánh bày lên bàn, thấy thế lại cẩn thận chen lời: "Mấy vị chủ tử, con mèo này có vẻ hơi bất ổn."

Tay trái Lâm mỹ nhân khẽ vuốt lông con mèo kia và nói: "Có gì bất ổn?"

Tôn mỹ nhân vừa nhìn tới, liền kêu lên trước tiên: "Lâm tỷ tỷ, tỷ mau buông lỏng tay ra, con mèo..."

Đưa mắt nhìn qua đã thấy con mèo mới vừa nãy còn nhanh nhẹn không biết từ lúc nào đã gục đầu xuống, cũng ngưng gãy giữa, co ro nằm trong lòng Lâm mỹ nhân, giống như Hưong Nhụy đã bị gãy tay chân kia.

Cuối cùng Lâm mỹ nhân cũng cảm thấy bất thường, buông lỏng tay, con mèo kia liền rơi xuống đất. Nó không đứng phắt dậy như thường ngày, lại giống như một cái túi vải mất trọng lượng rơi xuống nặng nề và không nhúc nhích nằm trên mặt đất. Tôn mỹ nhân đi lên trước, khom người kiểm tra xem. Vừa nhìn xuống đã vội la thất thanh: "Lâm tỷ tỷ, tỷ không phục thì cứ đến tìm ta, cần gì phải xuống tay với một con mèo? Đây chính do Vương gia ban thưởng đó!"

Gương mặt mỹ miều của Lâm mỹ nhân thất sắc, cánh tay của trắng thuần như ngọc cuối cùng cũng hơi run rẩy, nàng lớn tiếng nói: "Không, không phải ta, ta chỉ ôm nó mà thôi..."

Tôn mỹ nhân chẳng quan tâm đến gì khác chỉ lẩm bẩm: "Làm thế nào cho tốt đây, làm thế nào cho tốt đây, nếu Vương gia hỏi tới..."

"Muốn Bồn vương hỏi đến cái gì?" Giọng nói trầm thấp từ phía sau bức bình phong vòng qua bay vào phòng, theo sau đó là tiếng bước chân đặc biệt vững vàng của Ninh Vương. Chỉ có từ trong tiếng bước chân của y ta mới có thể cảm nhận được y vẫn còn là vị tướng quân thiếu niên kia.

Tôn mỹ nhân nức nở bước lên nghênh đón: "Vương gia, đều là thiếp không tốt, đã biết Lâm tỷ tỷ thích con mèo này thì thiếp không nên độc chiếm nó, khiến tỷ tỷ sinh lòng oán giận, trút lên con mèo này."

Ninh Vương đưa tay trái ra ôm chặt lấy eo Tôn mỹ nhân, vỗ vỗ bả vai của nàng an ủi, hai mắt liếc nhìn trong phòng. Ta cảm thấy được ánh mắt y rét căm căm, hơi cúi đầu xuống và thềm than trong lòng. Đây vốn là ánh mắt lăm lăm liệ dưới cờ xí quân doanh nhìn hàng nghìn hàng vạn tướng sĩ. Nhưng nay chỉ lưu luyến nữ sắc dùng để xử lý chuyện ghen tuông. Với ta mà nói, đây là may mắn hay là không may mắn?

Y lạnh lùng liếc mắt nhìn Lâm mỹ nhân, lại dùng tay vỗ vỗ bả vai của Tôn mỹ nhân và nói: "Chẳng qua chỉ là một con mèo mà thôi, nàng đã thích, Bồn vương cho nàng thêm một con?"

Lâm mỹ nhân sớm bị dọa đến quỳ rạp xuống đất, đôi mắt ngấn lệ, yêu kiều ướt át: "Vương gia, thiếp thật sự không làm."

Tôn mỹ nhân dựa vào người Ninh Vương, tựa như dây tầm gửi quấn quanh thân cây, khẽ nói: "Vương gia đừng trách Lâm tỷ tỷ. Lâm tỷ tỷ cũng không nên tự trách mình. Mặc dù muội thích nó nhưng cuối cùng nó cũng chỉ là một con vật mà thôi, làm sao có thể so sánh với tỷ tỷ?" Nàng khẽ thở dài, quay đầu lại hướng về phía Ninh Vương, khẩn thiết thâm tình "Chỉ tiếc là của Vương gia ban tặng, thiếp thật sự yêu quý nó."

Ninh Vương vỗ gò má của nàng, cười nói: "Không phải đau lòng, bổn vương sẽ thưởng cho nàng nhiều thứ khác nữa."

Tôn mỹ nhân lại nũng nịu dựa sát vào để đôi lấy một tiếng cười bồn chột của Ninh Vương. Ta nhìn thấy ngón tay đặt trên nền nhà của Lâm mỹ nhân đang quỳ trên mặt đất, các khớp đã trắng bệch.

Ninh Vương ôm lấy Tôn mỹ nhân đi ra khỏi phòng, hai người cười vang lên khanh khách, tất nhiên là cũng chưa từng nhìn tất cả mọi người đang ở khắp phòng lấy một cái. Ta đỡ Lâm mỹ nhân dậy và nói: "Lâm tỷ tỷ, hay để muội đưa tỷ về phòng."

Nàng kỳ quái liếc mắt nhìn ta không nói lời nào, chỉ phát ống tay áo và tự mình trở về viện.

Mị Nhụy gọi người vào xử lý con mèo Ba Tư đã chết và lau chùi sạch sẽ bàn ghế bên trong phòng. Khi chỉ còn lại hai chúng ta ở trong phòng, lúc này Mị Nhụy mới nói: "Lúc trước chủ tử không cho nô tỳ ra tay, vì sao lúc sau lại muốn nô tỳ ra tay?"

Ta bưng chén chè trà trước mặt lên và nói: "Ngươi nhìn xem con mèo Ba Tư kia

có phải vô cùng nhanh nhẹn không?"

Mị Nhụy gật đầu, dường như đã bừng tỉnh đại ngộ: "Chủ tử, người nói mèo này đã sớm bị người động tay động chân?"

Ta gật đầu: "Lẽ ra ta không muốn lấy mạng của nó nhưng mà nó còn sống sót cũng chỉ được mấy ngày thôi. Nếu hôm nay không nhân cơ hội này thì sau cùng kẻ làm nó chết oan uổng kia sẽ lại chính là ta rồi. Dù móng vuốt của nó đã bị cắt bỏ, nhưng màu vàng thẫm trên đó cũng có thể lấy mạng của người khác."

"Thật hay cho kẻ một tên hạ hai chim, Tôn mỹ nhân nàng cũng dám làm ư?" Mắt Mị Nhụy có vẻ hoài nghi, có lẽ muốn hỏi vì sao ta có thể nhìn ra trong móng vuốt của con mèo đó có độc, nhưng do dự hồi lâu nàng lại chỉ nói: "Chủ nhân quả không chọn lầm người."

Ta cười một tiếng: "Người mà chủ nhân ngươi phái ra đầu tài nghệ đầy người, nàng có gì không dám? Nếu không phải ta có cơ hội nhanh hơn, vài ngày sau, e rằng chúng ta sẽ là những kẻ ra nghề không giỏi rồi."

Ngày Tiểu Thất tiến ta có gió nhẹ làm rơi rụng những chiếc lá lên tóc, lúc y đưa hai ngón tay ra kẹp lấy chiếc lá lại u buồn: "Thường ngày cô lập mưu lược, tính toán dài lâu nhìn xa trông rộng, không hề bỏ sót một chi tiết nào. Tuy cuối cùng người bên cạnh hỗ trợ cô cũng chỉ là kẻ bình thường như ta. Nhưng giờ đây cô vào vương phủ cũng chỉ có một thân một mình, phải đối mặt với cả rừng hoa thơm xinh đẹp, son phấn hồng nhan. Chỉ sợ vì bản tính của cô sẽ dễ người khác nhìn ra sơ hở..."

Nhớ khi đó ta cười đáp: "Đã không có đường lui thì chỉ có tiến về phía trước, các nàng ấy chẳng qua cũng chỉ là người thôi."

Bất kể là nam hay nữ, đằng sau hòa hợp êm thấm đều không phải là ngấm ngầm mưu tính giống nhau sao?

Tiểu Thất hiểu rõ ý trong lời nói của ta, y lo lắng thở dài một hơi: "Chờ ta."

Ta nhớ rõ hay ngón tay của Tiểu Thất kẹp lấy chiếc lá màu vàng, trên mặt hiện lên vẻ sầu não phiền muộn, mặt trường sam màu lam. Vẻ sáng láng thanh thoát của chàng thiếu niên thường ngày đã nhuộm phần chưa xót. Ta sờ lên cánh tay đang lạnh lẽo nổi da gà và đáp lại: "Nhất định."

Ta không biết mình ở trong vương phủ còn phải trải qua bao nhiêu mối nguy nữa. Nhưng ta biết đến cuối cùng ta không chỉ một mình. Tiểu Thất sẽ đến bên cạnh ta.

Ít nhất ta đoán chắc bước đầu tiên Ninh Vương sẽ đề phòng cẩn thận đối với những người có chút võ công bên cạnh mình. Đúng vậy. Một Hương Nhụy đã khiến cho y hơi nghi ngờ nên đã xuống tay tàn nhẫn. Ta không tin y sẽ không nhìn ra con mèo kia giấu điểm điều quái lạ.

Y đã không còn là Ninh Vương ngày xưa. Trước kia trong lòng y vẫn có sự nhân từ, đều luôn điều tra kỹ càng rồi mới quyết định giết chết. Nhưng xem ra hôm nay y thả giết nhằm còn hơn bỏ sót.

Vẫn biết thế sự khó lường có thể thay đổi tất cả mọi thứ, trong đó có cả y. Nhưng sao lại không thể khiến ta thay đổi?

"Mấy ngày trước ta tính toán sai lầm đã khiến Ninh Vương nghi ngờ. Nếu như lại xảy ra chuyện này chắc chắn y sẽ có cơ hội lấy mạng của ta. Ta không giống với Lâm mỹ nhân, y luôn rộng lượng với nàng ta hơn."

Ta sớm đã hiểu, ở nơi sâu thẳm trong đình viện này, tuy chỉ là một con mèo nhỏ cũng sẽ có khả năng lấy mạng người ta, ta không thể đi sai nửa bước.

Tay Mị Nhụy cầm khay trà liền ngừng lại, hồi lâu mới nói: "Chủ tử làm sao sẽ..."

Ta cười gượng: "Ta vốn không thể uống rượu, tuy chỉ một chút cũng sẽ mất đi tỉnh táo."

Ta biết Mị Nhụy vẫn có sự nghi ngờ về chuyện mấy ngày trước. Nghĩ đến nàng cũng sẽ hỏi báo chuyện này với chủ nhân của nàng. Ta tự biết không thể

nói cho nàng biết được chân tướng, chỉ có thể cẩn thận che giấu. Người giống như Mị Nhụy ta hiểu rất rõ. Phụ thân đã từng nói cho ta biết, có vài người tựa như dã thú, trước khi tìm được roi da và lông sắt thì chỉ có thể cung kính đối đãi.

Giống như Tiểu Thất, lúc mới bắt đầu đối với ta cũng căm hận đến thấu xương. Khiến cho ta cả ngày ngày cả lúc đi ngủ cũng phải cầm thanh đao sắc, chỉ sợ nửa đêm ngủ dậy lại trông thấy y ngồi ở đầu giường ta, mắt tỏa lục quang, nhe răng cắn ta.

"Chủ tử, trong tình huống người ở đây sẽ càng nguy hiểm hơn. Nhưng làm thế nào mới tốt?"

Ta cười nói: "Điện hạ không phải riêng mình ta vào phủ đúng không?"

Tay Mị Nhụy ngưng sắp lại chén trà: "Nhưng đây chỉ là hỏa mù mà thôi."

Ta không bóc trần nàng, cái gọi là hỏa mù chẳng qua chỉ là hỗ trợ che đậy lẫn nhau. Ta chưa hoàn thành nhiệm vụ, nếu chết oan uổng thì ta là hỏa mù của người khác. Còn ta hoàn thành xong nhiệm vụ thì cũng sẽ có người chết vì ta, là hỏa mù của ta. Có lẽ Tôn mỹ nhân cũng có ý giống như vậy sao?

Ta nói: "Đã là hỏa mù thì phải để cho nàng phát huy hết tác dụng hữu ích. Xảy ra chuyện này với tính cách thận trọng như Ninh Vương chắc sẽ điều tra một phen. Vậy phải xem y thương yêu cung chiêu Tôn mỹ nhân ra sao rồi." Ta dừng lại một chút rồi nói, "Hoặc là xem y sẽ dùng thủ đoạn nào để xử lý nàng. Nói cho cùng, ba người chúng ta cũng đều do thái tử điện hạ ban tặng cho y, nếu như xử lý không tốt..." Ta cười nhìn Mị Nhụy, "Người yên tâm, với cây kim nhỏ bé đâm thấu vào xương nhỏ như sợi tóc của người, chắc chắn hẳn sẽ không tra ra."

Lúc này Mị Nhụy mới thở phào nhẹ nhõm.

Đối với mỹ nhân các phủ đưa cho y, tất nhiên y sẽ không động thủ lộ liễu nhưng cũng không tránh khỏi chết dưới tay y. Số người đếm nhiều vô kể. Từ khi vào phủ đến nay, ta hiểu rõ một việc. Suy nghĩ kẻ thợ săn bình thường cũng không muốn giết oan một tướng quân của y đã biến mất từ lâu. Ở đây lòng y, những mỹ nhân hèn hạ như bọn ta chỉ là cỏ rác. Tiểu Thất đã nói, chỉ có tiếp cận những người đó mới có thể tiếp cận được chân tướng.

Nhưng thật có thể như vậy sao?

"Người đang nói y sẽ xuống tay với Tôn mỹ nhân?" Mị Nhụy nói sợ hãi: "Nhưng y vẫn cung chiêu nàng kia mà."

Ta không trả lời câu hỏi của Mị Nhụy. Nàng làm sao biết được y là vương hầu, có thể thương yêu cung chiêu nữ nhân của y cũng như mèo chó thôi. Nhưng nếu nữ nhân mọc ra móng vuốt thì liệu y có thể tha thứ cho sao?

"Chính xác, Tôn mỹ nhân cũng có xuất xứ của mình, chỉ tiếc nàng đã tính nhầm và đã nhìn lầm người... Thực ra thì chỉ cần người không chọc ta, ta tất nhiên sẽ không phạm người." Ta bưng trà hương uống một hớp, rồi mới nói, "Cũng may là có người bằng không nếu muốn tìm một người có thể sử dụng kim may chích vào trong đầu con mèo cũng không dễ dàng."

Mị Nhụy hé miệng, dường như có rất nhiều nghi vấn nhưng cuối cùng cũng không hỏi thêm nữa. Ta biết tất cả những việc xảy ra ở đây nàng cũng sẽ hỏi báo cho chủ nhân chính của nàng. Nhưng ta cũng biết dù là nàng hay là vị chủ nhân sau lưng nàng cũng đều có sự nghi ngờ đối với ta. Cho tới bây giờ cũng chưa từng giảm bớt, nếu đã vậy thì cũng nên phòng ngừa đừng để thêm một việc.

Qua mấy ngày nữa chính là ngày Trung thu, năm nay không khí lạnh đến sớm. Mặc dù cách mùa đông còn xa nhưng lúc nửa đêm ta thường bị thức giấc bởi cơn lạnh buốt xương. Ta cảm giác cơn lạnh buốt này như lan ra từ xương sống đến toàn thân. Đương nhiên ta cũng đã quen với cơn lạnh này, chỉ cần lấy lọ thuốc đầu giường của mình nuốt vào trong bụng, Mị Nhụy bị ta làm thức giấc mấy lần, thấy ta lấy thuốc ra uống liền khuyên ta: "Chủ tử, thuốc này uống nhiều không tốt, không bằng để nó tỳ đẩy thông máu cho người?"

Ta xua tay ngăn cản: "Không cần, hiệu quả đẩy thông máu còn kém xa uống thuốc, hơn nữa hao tổn công lực của người, trong ngày thường người cũng không sống để chịu gì."

Mặc dù võ công của Mị Nhụy cao nhưng muốn cẩn thận giả trang thành người không biết võ công cũng phải hao tổn nhiều tâm tư và sức lực. Nàng là trợ thủ của ta, ta chắc chắn sẽ không thể để cho nàng đem công lực làm chuyện hoang phí.

Mị Nhụy không nói gì thêm nữa, chỉ là giảm bớt phân lượng của mỗi viên thuốc. Ta hiểu dụng ý của nàng, chúng ta một kẻ vinh quang cả bọn đều vướng một kẻ tổn hại cả bọn đều suy. Nàng sợ nếu như ta có chuyện gì sẽ kéo theo nàng xuống nước.

Từ nhiều năm trước ta đã biết, thế gian mỗi một việc tốt đều kèm theo điều kiện. Giống như việc mua bán, đưa tiền thì mới có đồ.

Duy chỉ có khác biệt chính là Tiểu Thất, đơn giản vì tính cách y tương tự như những con thú, suy nghĩ quá mức liều lĩnh khác biệt với con người. Nhưng đối với ta mà nói, đôi khi thú lại hơn hẳn người.

Điều khiến ta kì quái chính là Tôn mỹ nhân cũng không có chuyện gì xảy ra. Mấy ngày gần đây cũng vẫn được thương yêu, liên tiếp thấy phòng đối diện có người hầu truyền giục, lại ban thưởng vô số trân bảo, khiến cho sắc mặt của Tôn mỹ nhân vui hơn, dung nhan lại yêu kiều hơn. Nhắc thấy hai người Lâm mỹ nhân và ta ở chung thì lại có một chút không vui mất tự nhiên.

Từ sau chuyện lần trước, tuy Ninh Vương không trách cứ nhưng Lâm mỹ nhân cũng ở yên trong phòng không ra. Thậm chí cũng không thường xuyên đi đến phòng ta, có khi đợi sau khi Tôn mỹ nhân được Ninh Vương truyền gọi, nàng mới khờ ngoan lộ diện ở trong sân. Chỉ là đi lại dưới tàng cây đa một vòng rồi lại đi về phòng, tựa như một cái bóng thiếu sức sống. Mị Nhụy thấy thế liền hỏi ta: "Chủ tử, người nói Lâm mỹ nhân có phải động lòng với Ninh Vương thật rồi không?"

Ta khẽ mỉm cười, hỏi vặn lại nàng: "Người cứ nói đi?"

"Nói đến Ninh Vương cũng thật là một nam tử nổi danh nhất vương triều, nếu không động lòng thì cũng là giả dối."

Biết nàng đang dò xét với mình, ta cũng không nói nhiều, chỉ nói: "Đã động lòng thì có thể như thế nào? Y có vô số cơ thiếp bị bỏ rơi, sau này cũng sẽ có vô số cơ thiếp..."

Mị Nhụy thấy vẻ mặt ta không tốt, ngượng ngùng nói: "Chủ tử, ta đi lấy thuốc giúp người."

Những gì ta nói cũng là sự thật, ta cũng chỉ là một người trong rất nhiều cơ thiếp của y, chẳng mấy chốc sẽ bị quên lãng. Và y cũng chỉ là một con đường đi đến mục đích của ta mà thôi.

Bất ngờ ngoài dự đoán, cách mấy ngày sau vương phủ lại có yến tiệc đãi khách. Lần này cũng khiến cho ta hơi bất ngờ vì lại đúng là ba người chúng ta đồng thời được mời đến. Ninh Vương sai người đưa hoa phục trang sức đắt tiền đến đây. Ba người chúng ta mỗi người ắt phải dốc lòng trang điểm. Đồ đưa cho Tôn mỹ nhân khác biệt với Lâm mỹ nhân, nó quý giá hơn nhiều. Đặc biệt là một đôi hoa dán, nghe nói nó được chế tạo từ loại ngọc sinh ra từ vùng đất sa mạc nóng nhất của Tây Vực. Mặc dù mặc y phục mỏng như cánh ve dưới trời đông giá rét, nhưng chỉ cần dán vào mi tâm lại có thể khiến cho người ta cảm giác được hơi ấm, tiếp theo là gò má ửng hồng. Tất nhiên không thể tin vào mấy tin đồn này, nhưng đây đủ thấy y để tâm đối với Tôn mỹ nhân thế nào.

Bên ngoài song hoa, dưới trời sao lạnh lẽo, ta nhìn thấy Tôn mỹ nhân dán đôi hoa kia, ăn vận mỹ miều đứng dưới cây đa khoe đồ được ban thưởng với Lâm mỹ nhân. Mặc dù vẻ mặt Lâm mỹ nhân sầu muộn, nhưng vẫn mỉm cười ca tụng. Lời nói qua lại của các nàng loáng thoáng truyền vào phòng ta: "Tỷ tỷ, tỷ trang điểm tuy đẹp nhưng cũng phải có vật tôn lên mới được..."

"Vậy cũng được rồi Tôn muội muội. Bọn ta chẳng qua làm nền cho Tôn muội muội mà thôi..." Lâm mỹ nhân dùng ngón tay vuốt ve đôi hoa dát vàng dán trên mi tâm của Tôn mỹ nhân khen, "Muội muội dán đôi hoa này lên, thật là không ai trong phủ này có thể bì được."

Tôn mỹ nhân lúc này mới nói: "Tỷ tỷ quá khen rồi!"

Ta cười cười nghiêng đầu dặn dò Mị Nhụy: "Không cần trang điểm đặc biệt, vai chính hôm nay không phải là ta."

Mị Nhụy vẫn giống như trước ngập ngừng muốn nói lại thôi, nhưng cuối cùng cũng không nói gì, tự mình đi chuẩn bị.

Phủ Ninh Vương thật lớn, từ hậu viện đến ngoại viện cách xa nhau ngàn thước. Chúng ta ngồi kiệu nhỏ mới may mắn tránh khỏi nổi khổ đi lại. Dọc đường lại phải đi qua một cái hồ cực lớn được tổ chức tiệc rượu bên bờ. Xa xa ta đã nghe có tiếng đàn sáo, chỉ thấy bên hòn núi giả rậm rạp có bóng dáng tóc dài yếu điệu thướt tha thấp thoáng đi xuyên qua hòn núi giả. Lâm toát nên vẻ tươi đẹp của hồ nước lăn tăn và khu vườn mùa xuân.

Đi tới bên cạnh thấy trong chỗ trống xung quanh rừng cây chỗ hòn núi giả có vị nam tử đang ngồi ở vị trí cao nhất mặc cẩm bào vàng nhạt. Trên vai thêu hình nhật nguyệt, trên lưng thì thêu ngôi sao hoa mỹ. Giờ ta mới biết vì sao Ninh Vương gọi chúng ta đến đây, hoá ra thái tử đương triều tới.

Mị Nhụy đỡ khuỷu tay của ta, nàng nắm hơi chặt. Ta hiểu ý nàng, đây cũng là chủ nhân chính của nàng rồi. Y cũng có mưu tính nhiều năm hơn ta, dù sao khiến cho nàng sợ hãi cũng phải thôi.

Thái tử Hạ Hầu Uyên có một đôi mắt lúc nào cũng mỉm cười. Thân hình hơi gầy gầy mảnh khảnh, nhìn sơ qua thì lại như một cây trúc xanh, ảm áp như ngọc, đứng trong đám người như ngọn lửa rực sáng.

Dù ta chưa nhìn y nhưng vẫn cảm thấy ánh mắt của y ảm áp như làn gió đêm xuân, khiến người ta vừa thấy đã ảm lòng. Ta chỉ nghe thấy y đang nói trên đài: "Thế nào, Ninh đệ, huynh tặng mấy vị mỹ nhân này cho đệ không tệ chứ?"

Ninh Vương ngồi ở phía dưới tay của hắn, mỉm cười nâng chén lên đáp: "Đa tạ hoàng huynh, hoàng huynh đưa cho thần đệ tất nhiên là không tệ."

Xương Vương Hạ Hầu Huyền liền nói: "Hoàng huynh, huynh quá thiên vị nhị ca, khi nào thì tặng cho đệ mấy mỹ nhân để thưởng thức đây?"

Hạ Hầu Uyên lại cười nói: "Đệ muốn mỹ nhân còn phải chờ ta đưa sao?"

Hạ Hầu Huyền nhỏ tuổi hơn hai vị huynh trưởng, trong giọng nói còn mang theo vẻ trẻ con, nghe vậy liền cười nói: "Hoàng huynh, không phải là bởi vì đệ tuổi còn nhỏ nên huynh xem thường đệ chứ hả?"

Sau khi làm lễ ra mắt, chúng ta liền ngồi xuống bữa tiệc theo người hầu hướng dẫn. Ta và Lâm mỹ nhân cúi đầu không nói, chỉ cam tâm ngồi vào vị trí của mình. Tôn mỹ nhân ở lại phía sau do người hầu đưa đến ngồi bên cạnh Ninh Vương. Tất nhiên là khiến Thái tử và Xương Vương cười nhạo một trận. Xương Vương lại nhắc nhở Ninh Vương, nữ nhân là không được quá cứng chiu, bằng không các nàng sẽ leo lên đầu của mình.

Tôn mỹ nhân càng nũng nịu trách móc, tựa vào ngồi ở bên người Ninh Vương, gần như dán sát cả người nàng vào. Ninh Vương lại không hề có vẻ bức mình, tay trái ôm vai nàng, đem một quả nho đút vào trong miệng của nàng khiến mặt nàng hiện lên xuân ý, mặt mũi yêu kiều chan chứa.

Ngày hôm nay quả nhiên là không có chuyện của chúng ta. Ta cúi đầu cảm chén uống một chút. Nhìn thấy Lâm mỹ nhân hơi sầu não không vui, có phần cô đơn thì lại nâng chén hướng về phía nàng. Lúc này nàng mới miễn cưỡng cười, xa xa đưa tay nâng ly rượu bên cạnh vào miệng.

Không múa hát sao giống tiệc rượu, lúc uống chưa nhiều, Thái tử liền đề nghị muốn Ninh Vương sai người múa hát giúp vui. Đương nhiên lại được Xương Vương lên tiếng phụ họa bẽ theo. Người múa đầu này hiển nhiên không có phần của ta, bởi Tôn mỹ nhân đã đảm nhiệm rồi.

Trong ba người chúng ta, vốn là Lâm mỹ nhân nhảy múa tốt nhất. Giờ đây trông thấy Tôn mỹ nhân được Ninh Vương chỉ đích danh múa đầu thì sắc mặt nàng càng nhợt nhạt thêm. Chỉ cảm đầu lặng lẽ không lên tiếng cầm ly rượu đổ vào miệng từng chén từng chén.

Trang phục của Tôn mỹ nhân không giống như mới vừa rồi. Nàng mặc một bộ váy màu hồng từ nhạt đến đậm theo từ trên xuống dưới. Rút hết tất cả trăm cài tóc trên đầu ra, giữa tóc mai chỉ cài một đoá hoa mẫu đơn cực lớn. Trong tay cũng cầm một cành hoa mẫu đơn, có mười hai người xoay quanh. Nhẹ nhàng đi ra ngoài từ sau hòn giả sơn cùng với tiếng đàn êm dịu vây quanh điệu múa. Còn ở giữa sân sớm đã hiện lên một mô hình hoa mẫu đơn nở rộ, nàng múa lượn quanh mô hình hoa mẫu đơn kia. Những vũ nữ khác thì lại múa lượn quanh nàng. Ta chỉ thấy nhiều đoá hoa mẫu đơn hoặc nở hoặc búp tiền lùi thích thú, lúc chạm lại với nhau lại thành một đoá mẫu đơn thật lớn, rực rỡ chói mắt.

Thái tử thấy vậy lại tăng thêm hứng thú, khen không dứt miệng và cười nói với Ninh Vương: "Hoàng đệ, mỹ nhân này tặng cho đệ đúng là lỗ rồi!"

Ninh Vương lại cười vang, nụ cười hiện rõ sự phẩn chấn và nói: "Trên đời này nào có thuốc hối hận?"

Thái tử nghe vậy thì cũng cười, lại gọi Tôn mỹ nhân đến lĩnh thưởng. Tôn mỹ nhân cầm cành mẫu đơn không tổn hại chút nào bước lên, tiến đến muốn tặng cành mẫu đơn kia đưa cho Thái tử. Thái tử thấy vậy đứng lên từ chỗ ngồi, vừa cười vừa nói: "Hoàng đệ, mỹ nhân này cũng thật thú vị..."

Đúng lúc này thì chợt có biến đổi. Thấp thoáng dưới cành mẫu đơn kia Tôn mỹ nhân đột nhiên rút một lưỡi dao sắc bén từ trong tay áo ra. Trong lúc chớp nhoáng đó chỉ thấy lưỡi dao sáng loáng kia lao về phía thái tử. Thái tử không kịp đề phòng, người xung quanh cuống cuống lo lắng, thị vệ lại cách khá xa. Mắt thấy dao nhọn kia sắp đâm vào ngực, chỉ thấy Ninh Vương cầm ly rượu trong tay vung lên. Chén rượu kia bay nghiêng ra đập vào giữa cổ tay của Tôn mỹ nhân, dao nhọn rớt xuống mặt đất kêu leng keng.

Bấy giờ Thái tử mới phản ứng kịp, lớn tiếng hô: "Bắt lấy thích khách!"

Lúc này thị vệ xung quanh mới tỉnh lại, chạy về phía bên này, Ninh Vương vội vàng tiến lên, phút chốc nhặt lấy thanh dao sắc bén vắt vương kia lên, hô giá trước người Thái tử. Y lạnh lùng nhìn lại trong sân, tay chặn lại cổ tay Tôn mỹ nhân: "Đám đã thương Thái tử, bôn vương há có thể tha cho người?"

Ta chỉ nhìn thấy lưỡi dao sắc bén trong tay hắn xoay chuyển, vung lên lướt ngang qua Tôn mỹ nhân. Giữa cổ Tôn mỹ nhân bắn ra máu tươi, vốn là xiêm y màu hồng nhạt bị nhuộm thành màu đỏ. Nàng ngã xuống giống như hoa rơi ngày thu, chỉ kịp bi thương kêu lên: "Vương gia... Người... Vì sao...?"

Trước mặt là cảnh máu nhuộm, hóa ra là máu trên người Tôn mỹ nhân văng tung vọt qua cả bàn tiệc cách xa. Có mấy giọt bắn lên mí mắt ta khiến ta cảm giác trong nháy mắt đó dường như mình đã trở lại căn phòng nhỏ trong rừng trúc và ngồi trong một vũng máu.

Tiểu Thất không thể so với mấy tên lang băm trên đời này. Y dùng cảm thụ nghiệm, sáng tạo tinh thông. Lúc ban đầu ta mất máu quá nhiều, y liền tự học tìm ra vô số vật phẩm màu đỏ tương tự thay thế bỏ vào trong ống trúc và truyền vào trong cơ thể ta. Có nhựa cây kê huyết đằng, nước đường đỏ, máu heo, máu người.v.v... May là ta không bị y hành hạ đến chết. Cho nên trên đời lại có một kỳ tích, có một ngày nhìn y viết một cuốn sách y học tâm đắc, viết lại tất cả những đã cách trị liệu cho ta. Ta vô cùng ngạc nhiên, liền ở trên bàn cơm vắn hỏi y, y hờ hững nhìn cửa sổ một lát, rồi áy náy nói: "Ta đi tìm người chết luyện tập, cô cứ yên tâm."

Trong miên man suy nghĩ, ta lau đi máu tươi trên mí mắt, mới nhìn rõ hình dáng Ninh Vương đứng yên phía xa. Trong mắt y không hề có tình cảm nào, nét mặt lạnh lùng như băng tuyết, nhận lấy khăn tay thị nữ run rẩy đưa tới lau đi máu tươi trên tay.

Ta tuy biết tim của y vốn tàn nhẫn nhưng cũng không nghĩ rằng y sẽ chọn dùng thủ đoạn như vậy. Tự tay giết Tôn mỹ nhân ngay giữa sân. Ta vốn đã chuẩn bị tinh thần tiệc rượu này chính là Hồng Môn Yến nhưng vẫn không ngờ y không kiêng kị điều gì đến mức độ này.

Chúng ta trong mắt của y quả thật chỉ là con kiến hôi mà thôi.

Trong sân toàn là mùi máu tanh khiến ta nghĩ đến năm tháng gian nan kia. Không vì cái gì khác, mỗi lần ăn cơm đều nuốt xuống mùi máu tanh tươi. Sau đó ta khỏe lên, chỉ cần ngửi thấy thoang mùi máu tanh cũng sẽ buồn nôn. Nhưng hôm nay ta vốn không ăn một thứ gì, cổ nôn cũng chẳng ra gì cả. Chỉ là Lâm mỹ nhân bên cạnh ta lại nằm sấp ở trên bàn, phun tất cả rượu ngon vừa mới uống hết ra đất.

Ta nghe rõ Ninh Vương khàn thiết nói với Thái tử: "Hoàng huynh, xin lỗi khiến huynh mất hứng."

Còn gương mặt vốn hoà nhã của Thái tử lại biến thành tức giận, nói vài lời cứng rắn an ủi Ninh Vương: "Nhị đệ, đều do vi huynh không tốt, chưa hề điều tra rõ đã tặng một mỹ nhân thế này cho đệ. May mà khi đó nhị đệ quyết đoán kịp."

"Thần đệ không sao, miễn là hoàng huynh không có việc gì là tốt rồi."

Ta bỗng nhiên hiểu ra, bất kể chúng ta là không phải là người của Thái tử, y vẫn có biện pháp lấy tính mạng của chúng ta. Chỉ cần tìm một lý do thích hợp khiến Thái tử không cách nào nói được là được. Đích thân y hợp tình hợp lý giết chết Tôn mỹ nhân ở trước mặt thái tử, khiến thái tử có đau khổ cũng nói không nên lời. Không biết bắt đầu từ lúc nào, Tôn mỹ nhân đã rơi vào danh sách chém giết của Ninh Vương, chỉ là ta không hiểu, sao nàng lại phản bội đi ám sát chủ nhân của mình.

Ninh Vương vốn không phải là một người đơn giản. Ta nhìn thấy thần thái của thái tử thì đã khẳng định mình đoán không sai. Có phải Tôn mỹ nhân giống như lời Mị Nhụy nói hay không? Nàng cũng là một trong số những hỏa mù ư?

Về bình tĩnh của Ninh Vương đã nói cho chúng ta biết, cũng nói cho Thái tử biết, chỉ cần y muốn, y có thể không chế chúng ta trong lòng bàn tay. Cũng biểu lộ với Thái tử rõ ràng, bất kể Thái tử phải bao nhiêu người vào phủ, kết quả là các nàng đều có thể phản bội lại mình. Và điểm này cũng sẽ khiến cho Thái tử nổi lên lòng nghi ngờ đối với chúng ta, đến cuối cùng sẽ thần hồn nát thần tính.

Ta lau sạch sẽ vết dơ trên mặt, trong lúc lơ đãng đã nhìn thấy đáng lẽ đôi mắt trong suốt như dòng nước luôn mỉm cười của Thái tử đã trở thành vẻ lạnh như băng. Lòng ta cả kinh, vội vàng thăm lo lắng, nếu lúc này Thái tử lựa chọn hành động thì sẽ làm Ninh Vương đắc ý. Ta chợt hiểu ra, một chiêu đánh rắn động cỏ này mới là phần sau cùng của Ninh Vương.

Tồn mỵ nhân như một bông hoa héo úa bị người khác lời xuống. Thái tử và Xương Vương tất nhiên là không có tâm tư tiếp tục nữa, không cần Ninh Vương mời ở lại thế nào, hai người đều vội vàng cáo từ ra về.

Khi trở về hậu viện, trái tim của ta vẫn còn đập thình thịch. Nghĩ đến cảnh mấy ngày trước Tồn mỵ nhân vẫn còn nói cười chàng chàng thiếp thiếp với Ninh Vương. Lúc này lại bị chính tay Ninh Vương xử tử, trong nháy mắt đó nổi bất cam trong tim nàng biết phải tỏ rõ cùng ai?

Mị Nhụy từ bên ngoài đi vào nói cho ta biết: "Chủ tử, người đoán không sai. Bên ngoài truyền đến tin tức, Tồn mỵ nhân đã có chứng mấy ngày chưa hề truyền tin ra ngoài, xem ra đã sớm bị Ninh Vương khống chế, chỉ chờ và mục đích hôm nay."

Ta gật đầu, đoán không sai mà, trước mắt ta hiện ra cảnh Ninh Vương cầm dao nhọn trong tay, mặt hồ hững hờ tàn nhẫn, trong đáy lòng ta dâng lên một sự buốt giá. Rõ ràng y xem đây là chiến trường, còn những nữ nhân như chúng ta trong tay y chính là vũ khí.

Tôi cảm lấy chén trà nóng nhấp vào miệng, không phát giác ra được trà quá nóng không thể uống được. Lúc này mới cảm thấy toàn thân nóng lên, ta căn dặn Mị Nhụy: "Mấy ngày gần đây người ngân lần đừng liên lạc với bên ngoài nữa."

Về mặt Mị Nhụy hơi chần chờ nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

Ba người trong viện chỉ còn lại có hai người. Mặc dù chúng ta đến từ phủ Thái tử nhưng sau chuyện này, xem ra trong mắt mọi người ở vương phủ chúng ta không đáng giá một đồng xu. Nói không chừng bọn họ đến đây cũng chỉ chuốc lấy phiền phức. Cho nên viện này của chúng ta vẫn rất thanh tĩnh, không có người đến đây nhện bọ nữa. Ngay cả khi lá rụng trong sân trải đến một lớp dày mới có người đến quét dọn. Đương nhiên từ đó về sau Ninh Vương lại không bước vào viện này một bước.

Dễ dàng nhận thấy Lâm mỵ nhân vô cùng hoảng sợ, mấy ngày liên tiếp đều thò thân ở trong sân. Ta chỉ thấy ban đêm nàng xuất hiện ngồi dưới cây đa một lúc rồi lại đi về phòng.

Sau mấy ngày, Mị Nhụy nói cho ta biết tin tức từ bên ngoài phủ Thái tử truyền tới, muốn chúng ta nhất định phải truyền tin tức ra ngoài. Ta chần chờ một lát, ta biết người này vốn có lòng nghi ngờ nặng, nếu như không cho Mị Nhụy đi ra ngoài hỏi báo một lần, nói không chừng hần sẽ dùng một thủ đoạn nào đó để đối phó với chúng ta. Ngâm lại mấy ngày nay, bên trong phủ không có động tĩnh gì, ta liền đồng ý yêu cầu của Mị Nhụy, cho nàng ra phủ một lát.

Lúc Mị Nhụy lao đảo xông vào, ta đang dựa người trên tháp ngũ lật xem một quyển Cổ Huyền Quan, thấy mặt mày nàng trắng bệch không khỏi đứng dậy đỡ nàng: "Y đã bố trí người khắp phủ?"

Mị Nhụy gật đầu: "Chủ tử, người đoán được không sai, cứ tưởng qua mấy ngày này cảnh giới vương phủ sẽ nói lỏng một chút, lại không nghĩ rằng xung quanh vẫn có cọc ngầm như trước, nô tỳ vừa đi ra liền bị phát hiện, lập tức bị cao thủ đánh trúng ngực..."

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Diễm Sắc

Tuy Mị Nhụy mặc y phục màu đen nhưng khi nghe nàng nói vậy thì ta không khỏi cau mày: "Nói như vậy thì họ đã phát hiện ra người là nữ nhân rồi sao?"

Mị Nhụy lộ vẻ ngượng ngùng, cúi đầu nói: "Chủ tử, do nô tỳ làm hỏng chuyện, nô tỳ sẽ nghĩ cách giải quyết, tuyệt đối không để liên lụy đến người. Nô tỳ đến đây cũng chỉ muốn báo cho chủ tử một tiếng. Chủ tử. . . . sau này người nhất định phải hành sự cẩn trọng."

Nói xong Mị Nhụy định đẩy cửa đi ra. Nàng hiểu rõ vị trí của mình, biết rằng khi nhiệm vụ thất bại thì sẽ phải đối mặt với chuyện gì, còn có thể liên lụy đến người nhà. Nhưng sao ta có thể không cứu nàng?

Ta cản nàng lại, suy nghĩ một lát rồi nói: "Người mau thay y phục thường ngày đi rồi chúng ta nghĩ cách."

Mị Nhụy cười khổ: "Không còn cách nào đâu chủ tử! Hiện nay con đường duy nhất của nô tỳ là mở đường máu trốn ra khỏi phủ, chỉ có như vậy mới

không liên lụy đến chủ tử. Chẳng bao lâu nữa họ sẽ bắt đầu lục soát khắp phủ, chủ tử yên tâm, nô tỳ đã xóa hết dấu vết rồi.” Mị Nhụy dừng lại rồi nói, “Mong chủ tử nói rõ chân tướng với thái tử, cầu xin ngài đối xử tử tế với người nhà nô tỳ.”

Mị Nhụy ho khù khụ vài tiếng rồi bỗng lấy tay bưng kín miệng, ta đưa khăn tay cho Mị Nhụy, thấy thoáng cái khăn đã sẫm máu liền biết nàng bị thương không nhẹ. Nếu thật sự như lời Mị Nhụy nói thì chỉ còn đường chết.

Ta nhú mày rồi nói: “Người tin ta đi, mau thay y phục thường ngày, ta sẽ có cách.....”

Mị Nhụy còn định nói tiếp nhưng ta đã ra gian ngoài cầm y phục đến, vội vàng thúc giục Mị Nhụy thay đồ. Thấy Mị Nhụy hơi chần chừ nên ta nói luôn: “Nếu thái tử phái thêm người đến cũng chẳng biết người đó có dễ sai bảo như người không. Hơn nữa với tính tình thận trọng của Ninh Vương, nếu phòng ta đột nhiên thiếu mất một người, người cho rằng ngài không phát hiện ra trò hề này sao?”

Ánh mắt Mị Nhụy có nét ngờ vực nhưng khi nghe hết lời của ta thì nhanh chóng thay đồ. Ta lại giúp Mị Nhụy sửa sang lại dung nhan, gài chiếc trâm thường ngày hay đeo, lúc này mới nói: “Người còn chịu đựng được không? Chúng ta đi bãi phóng một người.....”

“Vẫn chịu được ạ..... Chủ tử, lúc này còn ai giúp được chúng ta?”

Ta ngừng đầu nhìn ánh trăng sáng ngoài song cửa, thần nhiên nói: “Trong vương phủ này, không ai giúp được chúng ta. Nhưng chúng ta lại có thể khiến nàng ta không thể không giúp.”

Vàng trắng vàng vạc treo trên bầu trời bao la u tối, dưới gốc cây đa vang tiếng châu châu, ta và Mị Nhụy đến trước phòng Lâm mỹ nhân, khẽ kháng gõ lên tấm cửa sổ, rồi nói: “Lâm tỷ tỷ đã ngủ chưa?”

Mãi lâu sau, ánh nến mới tỏ, Lâm mỹ nhân nói vọng từ trong phòng ra: “Muội muội, có chuyện gì vậy? Để mai hẵng nói.....”

Thấy Lâm mỹ nhân không chịu mở cửa, ta liền cười nói: “Ta có một chuyện không rõ, muốn thỉnh giáo tỷ tỷ, không biết tỷ tỷ có thể giải thích nghi ngờ cho ta không?”

Lâm mỹ nhân liền nói: “Muội muội, gần đây ta bị nhiễm phong hàn, cả người bủn rủn, hay để mai.....”

Ta thần nhiên nói: “Thật ra cũng không có chuyện gì cả, chẳng qua mấy hôm trước ta vô tình đi qua cây đa, có vài sợi lông trắng theo gió bay xuống, rơi trên tóc mai của ta.....”

Lời còn chưa dứt, cửa phòng liền được mở ra. Lâm mỹ nhân đứng trước cửa, dù dung nhan tiêu tụy tái nhợt, nhưng dưới ánh trăng vẫn động lòng người như trước.

Lâm mỹ nhân nói: “Mời muội muội vào phòng, ta cũng không biết muội muội có thói quen đi dạo vào buổi đêm đó.....”

Lâm mỹ nhân chỉ mặc chiếc áo mỏng, khoác hờ áo choàng gấm bên ngoài, mái tóc phấp phới buông xõa bờ vai như được nhuộm mực. Nhưng nhìn từ sau lưng lại như đóa hoa yêu kiều e ấp chớm nở. Ta và Mị Nhụy theo Lâm mỹ nhân vào phòng, người hầu của nàng ta đã bị đuổi sang phòng bên cạnh từ trước, nàng đích thân châm trà cho ta, ta ngăn lại cười nói: “Vốn không muốn đến quấy rầy tỷ tỷ vậy đâu, nhưng người như ta nếu trong lòng có việc thì không sao ngủ yên. Huống chi đêm đen gió lớn, cảnh trúc đu đưa ngoài cửa sổ, ta không thể ngủ yên, cứ mở mắt ra lại thấy bóng dáng Tôn tỷ tỷ.”

Lâm mỹ nhân cười gượng, nói: “Ba tỷ muội chúng ta tuy cùng xuất thân từ phủ thái tử, nhưng Tôn mỹ nhân đã vậy, muội muội cũng không cần phải phiền lòng. Tôn mỹ nhân không có phúc, chúng ta không phải.....”

Ta mỉm cười: “Chuyện này rất khó nói, chắc tỷ tỷ cũng biết ở biên cảnh Ninh Vương dễ dàng sai khiến thiên binh vạn mã chứ? Ninh Vương nổi tiếng thiên hạ vì trí quân nghiêm nghị. Nghe nói năm đó, Ninh Vương mới hai mươi tuổi đã nắm giữ tam quân, giết mười vị tướng quân có dã tâm mới khiến ngài yên lòng. Tỷ muội ta đều tận mắt chứng kiến kết cuộc của Tôn mỹ nhân.....”

Tay Lâm mỹ nhân run lên, áo choàng suýt nữa tuột khỏi vai. Ta tiến lên buộc lại sợi tơ trên áo cho nàng, nhẹ giọng hỏi: “Nếu Ninh Vương biết trước khi Tôn mỹ nhân bỏ mình đã có người động tay động chân, tỷ nói xem Ninh Vương sẽ đối phó với kẻ động tay động chân này thế nào?”

“Muội muội nghĩ gì mà lạ thế, Tôn muội muội bị Vương gia xử tử ngay tại chỗ, e rằng thân thể cũng đưa vào bãi tha ma lâu rồi. Muội bảo làm sao Vương gia biết được Tôn muội muội bị người ta động tay động chân trước khi chết chứ?” Lâm mỹ nhân mỉm cười hờ hững, ngón tay quấn quanh sợi tơ trước người. Sợi tơ bóng loáng viền theo ngón tay rủ xuống.

Ta ngồi xuống trước bàn trà, âm thầm liếc nhìn Mị Nhụy. Mặc dù nàng thoả phần nhưng hai má lại tái nhợt vô cùng, trong lòng vô cùng sốt ruột. Ta lại cười nói: “Chắc Lâm tỷ tỷ cũng biết ta xuất thân từ đâu chứ? Ta vốn là con gái của thợ săn, mặc dù chưa bao giờ đi săn thú nhưng cũng hiểu biết chút đỉnh về việc giết dã thú. Ở quê ta, thời tiết luôn rét buốt, mùa đông dài đằng đẵng, cây cối rậm rạp, nhưng cũng sinh trưởng loài gấu xám cực kỳ cao lớn. Gấu xám này vô cùng mạnh mẽ, cần mấy chục người hợp lực mới bắt giết được nó. Có đôi khi thậm chí còn phải hi sinh không ít mạng người mới xơ mói được chút. Nhưng mặt của gấu xám này thì khác hẳn, cực kỳ bổ dưỡng, được mang bán đến Tây Vực. Có khi một bàn tay gấu cũng đổi được ngàn vàng. Việc được lời lãi kếp xù như vậy, làm sao có thể thay đổi chuyện người trước ngã xuống người sau tiến lên của đám thợ săn chứ? Nhưng người chết quá nhiều nên có một vị giới dùng thuốc nghĩ ra một cách khác. Chẳng những không làm tổn thương đến thịt gấu, còn có thể đoạt lấy tính mạng nó. Nhưng dù người và thú, trăm lười cũng thừa, làm sao có thể khiến nó chết vì độc mà thịt gấu lại không sao?”

Ngón tay bầu lấy viền áo choàng của Lâm mỹ nhân trắng bệch, cười gượng nói: “Ta không phải thợ săn, làm sao biết được?”

Ta cười, lấy từ trong người ra một bọc giấy nho nhỏ và cẩn thận mở ra. Bên trong là sợi lông trắng ta nhặt được chỗ cây đa. Lâm mỹ nhân thấy thế nhưng sắc mặt không hề thay đổi, cười nói: “Đây là cái gì vậy? Ta không biết.”

Ta cười nói: “Tỷ tỷ không cần lo lắng, thứ này không nguy hiểm đến tính mạng con người, chẳng qua chỉ là hoa của loài cỏ sinh trưởng trên vùng đất rét lạnh mà thôi. Và lại tương xung với hỏa ngọc mang tính chất cực nóng được chế tác ở Tây Vực. Dưới tác động của nóng lạnh liên tiếp tiến sâu vào kinh lạc (*), khiến thân thể cực kỳ ngứa ngáy giống như trúng độc..... Đúng rồi, vừa mới nói đến săn gấu, ta chưa nói xong nhỉ? Những thợ săn muốn giành món lời kénh sù đó nên đã suy nghĩ trăm phương ngàn kế. Cuối cùng cũng nghĩ ra cách này. Đưa hỏa ngọc Tây Vực vào thân thể của gấu xám, chỉ cần cỡ cây kim là được. Tiếp theo, rắc loài hoa ở vùng cực lạnh đó lên bãi cỏ, để gấu xám hít vào sợi lông trắng trong khi hô hấp. Kể từ đó, kinh lạc của gấu xám sẽ bị cảm giác cực lạnh và cực nóng giày vò. Nó nổi điên lên, hoặc lao người vào cây, hoặc lấy đá đập vào đầu cho đến khi chết. Hơn nữa, hai vật phẩm này vốn dĩ không có độc tính, tất nhiên không thương tổn đến mật gấu.”

(1) Kinh lạc: là đường khí huyết vận hành trong cơ thể, đường chính của nó gọi là kinh, nhánh của nó gọi là lạc, kinh với lạc liên kết đan xen ngang dọc, liên thông trên dưới trong ngoài, là cái lưới liên lạc toàn thân.

Lâm mỹ nhân cười nhạt, vỗ tay nói: “Không ngờ muội muội cũng có thiên phú kể chuyện. Chuyện này muội kể thật hay.”

Ta nói: “Khi Tôn mỹ nhân khiêu vũ, ta đã cảm thấy thần thái của nàng hơi khác thường. Dù chỉ những bước múa đơn giản mà lại nhảm được. Mặc dù không ai nhận ra nhưng tất nhiên không thể gạt được tỷ tỷ, thảo nào tỷ tỷ lại căng thẳng đến mức không ngừng uống rượu. Chắc rằng tỷ tỷ thấy Vương gia tặng hỏa ngọc cho Tôn mỹ nhân, trùng hợp biết cách này nên thừa cơ ra tay phải không? Đây là lần đầu tỷ tỷ giết người đúng chứ? Không ngờ rằng lại để Ninh Vương chiếm tiên cơ, miễn vậy máu bản đôi tay ngọc ngà của tỷ.....”

Ta thoáng nghĩ. Phẩm tính của hỏa ngọc là cực nhiệt, tương xung tương khắc với nhiều vật phẩm. Với tài học rộng của Ninh Vương, sao có thể không biết? E rằng y có ý sử dụng để Tôn mỹ nhân lộ sơ hở, để có kẻ nhân cơ hội ra tay? Đúng là chim sẽ rình sau mả.

“Tiếc rằng mặc cho muội nói rõ đến đâu, mọi người trong phủ đều biết Tôn mỹ nhân chết trong tay Vương gia.” Lâm mỹ nhân mỉm cười nói.

Ta thờ dãi: “Tỷ tỷ thật sự không hiểu Ninh Vương. Phàm có chút manh mối, ngài sẽ tìm hiểu tận tường. Nếu không trong phủ sao có thể ra vào vô số mỹ nhân như vậy? Mà phân nửa còn biến mất không còn tung tích. Nếu như có người dùng hai món này tiết lộ cho ngài biết, lại lo lắng nói cho người trong phủ rằng mấy đêm trước ngày Tôn mỹ nhân chết vẫn hay tàn bộ dưới gốc cây đa, thỉnh thoảng múa như thể tiên nữ, lúc đó ngón tay có màu trắng bạc thấp thoáng. Tỷ tỷ nói xem, Vương gia có sai người điều tra rõ ràng không?”

Sắc mặt Lâm mỹ nhân trắng bệch, ánh mắt lại cực kỳ sắc bén, nhưng cười khê: “Khá lắm, trong viện này chỉ có ba tỷ muội chúng ta, bây giờ lại thiếu một người. Cũng như lời muội nói, mỹ nhân trong Vương phủ ra vào nườm nượp như vậy, thiếu một hai người, muốn thì lại có người đưa đến người mới, Vương gia cũng không để ý đâu.”

Lâm mỹ nhân vừa nói vừa là lướt đứng dậy, ngón tay cong lên bầu về phía yết hầu ta. Từ khi nàng ta thể hiện tài múa kinh diễm động lòng người, ta đã phát giác nàng ta dùng tài múa này để phòng thân. Từ khi tiến vào phòng ta đã có chuẩn bị, đứng cách xa nàng một cái cái bàn. Thấy nàng vừa di chuyển, ta vội ném bọc giấy trong tay ra trước ngực Lâm mỹ nhân. Bọc giấy vốn không chịu được lực, bên trong là một bình gốm sứ mỏng. Khi trúng vào ngực nàng, bình sứ mỏng vỡ vụn trong bọc giấy, chất lỏng bên trong thẩm ướt vạt áo trước ngực nàng. Lần này nàng trở tay không kịp, hành động liền chậm lại. Ta thấy sắc mặt nàng thay đổi, tay đưa lên ôm ngực thì mỉm cười: “Lâm tỷ tỷ yên tâm, thuốc này chỉ làm tỷ tỷ chịu khổ mấy ngày mà thôi. Vài hôm là không sao nữa rồi.”

Nghĩ đến cảm giác bỏng rát trước ngực khiến nàng đau đến mức cong người, mồ hôi lấm tấm trên mặt. Nàng nói với ta: “Ngươi vẩy cái gì lên người ta vậy?”

Ta cười nói: “Cũng không có gì, vừa hay bí mật của tỷ tỷ nên muốn tỷ tỷ giúp ta một chuyện nhỏ. Tỷ tỷ yên tâm, thứ này không lấy mạng của tỷ đâu.”

Trong bóng đêm yên tĩnh, vắng vắng tiếng ồn ã đằng xa, cũng có tiếng kim loại trong sự hỗn loạn đó. Ta biết, điều nên đến thì ắt phải đến.

Đi khỏi phòng Lâm mỹ nhân, sắc mặt Mị Nhụy trắng bệch, đến đình viện thì không nhắc chân nổi. Ta đỡ nàng, nói: “Hay là ngươi cũng uống một viên thuốc ta vẫn hay dùng đi. Dù sao vẫn phải chống đỡ thêm một lúc nữa.”

Nàng gật đầu, ta tìm kiếm trong người, lấy bình sứ ra, đổ một viên thuốc đỏ tươi như hạt đậu đỏ ra rồi đưa cho nàng. Nàng nuốt vào theo nước bọt và thờ nặng nề vài hơi rồi nói: “Chủ tử, việc gì phải nhiều lời vô nghĩa với Lâm mỹ nhân như vậy. Mặc dù nô tỳ bị thương nặng nhưng thân thủ của Lâm mỹ nhân cũng không cao, ném bình thuốc vào giữa ngực Lâm mỹ nhân cũng chẳng khó gì.”

Ta mỉm cười thân nhiên: “Như vậy chỉ có thể để lại trên người nàng ta vết thương mờ mờ ảo ảo, sao có thể khiến nàng ta hoảng sợ không biết phải làm sao, không dám nhiều lời, cho chúng ta thêm thời gian chứ?” Nói tiếp, “Vết thương của ngươi, dùng thuốc này hai ba ngày có khá hơn không?”

Nàng gật đầu, ta thờ dãi: “Nếu không phải tình thế bất đắc dĩ, ta cũng không để ngươi uống thuốc này.”

Nàng cười nói: “Nô tỳ vốn là kẻ hèn hạ, có thể vượt qua đại nạn, thì mạng này đã được chủ tử nhặt về rồi.”

Chẳng bao lâu sau, ngoài sân vang vọng tiếng vũ khí, các tướng sĩ cầm binh khí bao vây mọi cổng của viện, không cho bất luận kẻ nào ra vào. Phòng ta và phòng Lâm mỹ nhân đều bị trông coi nghiêm ngặt. Khi ta hoảng sợ đứng dậy khỏi bàn, đã thấy Ninh Vương mặc một chiếc áo lụa đính lông, mang vẻ mặt lạnh lùng bước vào phòng ta.

Đó là màu xám bạc xơ xác tiêu điều như buổi hoàng hôn.

Ta quỳ xuống hành lễ với vẻ mặt hoảng loạn: “Vương gia, đã xảy ra chuyện gì thế ạ? Sao phải phái người canh chừng chỗ thiếp?”

Y thân nhiên nói: “Trong phủ có thích khách. Có người nhìn thấy kẻ đó lao về phía này, bốn vương muốn đến điều tra.”

Quả nhiên, xảy ra chuyện như thế sao y có thể không đích thân ra tay chứ?

Ta cúi đầu nói: “Vương gia thật oan quá, cả đêm thiếp chỉ ở trong phòng, không thấy có thích khách nào ra vào đây cả.”

Bên tai vang lên tiếng kêu sợ hãi của vú già tạp dịch phòng bên, và cả tiếng xé rách quần áo hỗn loạn. Có vú già chạy khỏi phòng bên, quần áo trên người đã bị xé rách, dùng tay che trước ngực, vẻ mặt tuyệt vọng. Ta thấy vậy cả kinh nói: “Vương gia, dù họ là những đầy tớ già nhưng vẫn là con người, ngài đề thuộc hạ làm vậy thì về sau họ phải làm người thế nào?”

Về mặt y lạnh lùng: “Nếu bốn vương không làm vậy thì e rằng thích khách đã chạy mất dạng từ lâu rồi.”

Ta bắt giắc che lại trước ngực, vẻ mặt sợ sệt khiến sắc mặt y càng sầm xuống, lạnh lùng nói: “Ái thiếp tự làm hay để họ làm thay đây?”

Ta cả kinh, nhìn xung quanh. Trước cửa có hai thị vệ canh chừng, tay đặt lên chuôi kiếm, nhìn ta không chớp mắt, vẻ mặt lạnh như băng. Còn trong phòng còn có hai phụ nhân khỏe khoắn trông rất xa lạ.

Ta không thể ngờ rằng mình cũng gặp phải hoàn cảnh thế này.

Nhớ lại một ngày hè oi ả khó chịu, Tiểu Thất núp sau núi bơi lội bị ta vô tình bắt gặp. Ta muốn đùa với Tiểu Thất nên đã lấy hết quần áo của y. Tiểu Thất bao hai chiếc lá sen quanh hông so chiều với ta, sau khi đoạt lại quần áo còn oán hận nói: Về sau cô cũng bị người khác nhìn thế thôi!

Lúc đó ta có tuyệt kỹ phòng thân, dù chìm trong mộng cũng có thể nghe thấy tiếng người trong vòng mười thước, hoàn toàn không thể đến gần người ta được. Không phải thấy Tiểu Thất gặp đến độ thẹn quá hóa giận, nghĩ rằng nếu y bức tức mấy ngày không nấu cơm thì ta cũng không thèm trả đồ cho y. Làm sao nghĩ đến tình cảnh như cá nằm trên thớt mặc người ta chém giết hôm nay chứ?

Ta cười khổ trong lòng. Nếu là trước kia, ta tuyệt đối không thể tưởng tượng được có ngày mình phải phơi bày thân thể ngọc ngà này cho người khác xem.

Ta khẽ nói: “Vương gia, ngài đã muốn kiểm tra thiếp, có thể cho binh lính không ạ?”

Y cười lạnh lùng: “Nàng yên tâm, nếu không có mệnh lệnh của ta, không kẻ nào có can đảm nhìn lên thân thể nàng đâu.”

Ta bỗng hiểu được, y muốn nhân cơ hội này làm nhục bọn ta. Cái chết của Tôn mỹ nhân chẳng qua chỉ là mở đầu mà thôi. Chuyện bức tử vài vị mỹ nhân thế này, y cầu còn không được.

Thì ra vị tướng quân yêu dân như con kia cuối cùng cũng chỉ là giắc mộng nhiều năm trước của ta thôi.

Nhớ rõ khi đó, doanh kỷ trong quân vẫn là tập tục xấu nhiều năm chưa giải bỏ, không biết bao nhiêu nữ nô thân quyến của quan lại phạm tội phải chịu vũ nhục mà chết ở biên doanh. Từ khi y chỉ huy tướng sĩ biên cương, đã hủy bỏ tập tục xấu này, chỉnh đốn phong mạo biên cương. Mà nay, ở chính nội phủ mình, y lại giẫm đạp lên con người như thế.

Ta đứng dậy, nhẹ nhàng tháo nút buộc bên hông, cười nói: “Mệnh lệnh của Vương gia, thiếp không dám không nghe. Nhưng, Vương gia, đã vậy ngài có hài lòng không? Mặc dù thiếp xuất thân bán hàn, chẳng qua chỉ là một nữ tử thân bất do kỷ, qua hết tay kẻ này đến tay kẻ khác, mang hương sắc ra để hầu hạ người khác, cầu xin hết lời cũng chỉ vì mạng sống mà thôi. Thiếp biết Vương gia bởi vì chúng thiếp xuất thân từ phủ thái tử, nên dù chúng thiếp thế nào Vương gia cũng không tin tưởng. Nhưng Vương gia nên biết, chúng thiếp cũng chỉ là bèo dạt bờ đề mà thôi.....”

Mặc dù giọng nói bình thản nhưng không thể ngăn nổi sự run rẩy nơi ngón tay tháo nút buộc sợi tơ bên hông. Thế mới biết, thật ra ta cũng chẳng khác gì nữ tử bình thường, cũng biết sợ hãi, cũng biết xấu hổ và giận dữ. Nhưng ta không thể cự tuyệt yêu cầu của y, bởi vì y là phu quân của ta.

Thử nhiều lần nhưng vẫn không thể tháo được nút thắt, ta nói: “Thiếp xuất thân nhà thợ săn, đến từ nơi buốt giá, cũng từng nghe nói hời ở biên cảnh Vương gia yêu dân như con. Khi đó Vương gia thậm chí còn ban lệnh ‘Quân Vi Khinh, Dân Vi Trọng’ (**)......” Ta nghẹn ngào không thể cất lên lời, “Thiếp nhớ rõ năm đó, dân chúng quê nhà, thậm chí phụ thân thiếp nghe nói Vương gia ban lệnh, nhưng lại uống liền vài bát rượu, kéo tay thiếp nói: Con gái, người thôn làng ta có hi vọng rồi, có thể Vương gia chưa biết gì, lệnh này cũng chỉ đe dọa chúng ta mà thôi. Nhưng buồn cười là, chúng ta lại coi nó là giáo lý nhà trời.....”

(**) Dân thì quý, vua thì nhẹ.

Vạt áo trên người không chịu nổi sự giằng xé của ta mà chậm rãi mở ra. Thậm chí ta còn cảm thấy gió lạnh lùa qua ngực, ta cười khổ nói: “Những người ở quê hương thiếp vốn không có hy vọng gì cả, vì ở trong mắt Vương gia, con dân không đáng một đồng.....”

Trong đôi mắt đăm đăm mờ mịt, ta thấy rõ người y có vẻ cứng nhắc, sắc mặt lạnh hơn, ánh mắt lại hiện vẻ hoảng hốt, khiến ta cảm thấy y không rung động vì lời nói của ta, mà như nhớ lại một người nào đó?

Y nói: “Việc của bốn vương sao có thể dễ dàng lắm miệng nhiều lời.....” Y xoay người sang chỗ khác rồi dặn dò, “Bảo các phụ nhân kiểm tra nàng.”

Ta thờ dài nhẹ nhõm, hai tay ôm trước áo, rồi lại nghe y nói: “Các người lui xuống trước.....” Rồi xoay người lại nói với ta, “Nếu nàng không muốn họ kiểm tra thì để bọn vương làm, nàng có bằng lòng không?”

Cửa phòng son son lặng lẽ khép lại, người trong phòng yên lặng lui xuống. Ta thấy Mị Nhụy cũng đi theo họ, trong lòng không khỏi thâm sốt ruột. Hiện tại tuy rằng ta có thể hấp dẫn toàn bộ chú ý của Ninh Vương, nhưng đằng đó vì sao lại không có tin tức nào?

Tất nhiên ta biết với tư thái nào mới có thể hấp dẫn toàn bộ sự chú ý của y.

Trong lúc lơ đãng, y đã đến gần ta. Hơi thở trên người y len lỏi vào mũi ta, khiến ta không tự chủ được lùi về phía sau từng bước. Lại cảm thấy thân hình cao lớn của y bức ép từ trên đỉnh đầu, ta miễn cưỡng nói: “Vương gia, để thiếp tự cời cho ngài xem rõ hơn.”

Y nhẹ giọng nở nụ cười, trong tiếng nói như có sự mê hoặc: “Như vậy sao được? Bọn vương cũng không biết trong những mỹ nhân của bọn vương, còn có người ăn nói khéo léo đến vậy.”

Ta không thể lui nữa, hông đã đụng phải cạnh bàn. Thấy mặt y dần dần kề sát, ta không tự chủ được ngửa người ra sau, chống tay lên chiếc bàn gỗ lim cứng ngắc lạnh lẽo. Vì vậy vạt áo trước ngực liền mở rộng, ánh mắt y lướt xuống dưới, đồng tử co lại, đoạn cười nói: “Đúng là cảnh tượng quyến rũ mê người, sao bọn vương chưa từng phát hiện ra nhỉ?”

Không biết vì sao ta lại cảm thấy dù y mặc cẩm y hoa phục, nhưng lại mang theo khí khái mãnh liệt rét lạnh của vùng biên cương. Khí khái này quen thuộc vô cùng, cũng khiến ta giảm bớt sự khó chịu trong lòng, ngược mắt lên nhìn thẳng vào y: “Vương gia, vài lần thiếp mạo phạm Vương gia.....”

Y khẽ cười, một tay ôm lấy thắt lưng ta, để ta kề sát thân hình y: “Tất nhiên nàng cũng nắm chắc rằng bọn vương sẽ không trách tội nàng, phải không?”

Ta hốt hoảng, càng cảm thấy rõ ràng bắp đùi rắn chắc của y đang kề sát mình. Ta bối rối biết y vẫn chưa thôi nghi ngờ, đoạn cúi đầu nói: “Sao Vương gia còn chưa nhớ ra thiếp? Nói cũng phải, người bên Vương gia qua lại vô số, sao có thể nhớ thiếp được? Hồi ở biên cảnh, Vương gia đã cứu rất nhiều người.....”

Mặt Ninh Vương lộ vẻ trầm tư, vẻ thích thú bớt dần, y buông ra ta: “Nàng nói ta đã cứu nàng ư?”

Tay ta khép vạt áo lại, chậm rãi quỳ gối dưới chân y: “Hồi ở biên cương, Vương gia đã bắn chết vô số sói xám, Vương gia còn nhớ con Lang Vương lông trắng đây mình không? Lúc ấy con Lang Vương ngậm một đứa trẻ trong miệng. Mũi tên năm đó của Vương gia đã bắn chết một con sói trắng, nhưng lại cứu được tính mạng của một đứa trẻ.”

Một lúc lâu sau y vẫn không lên tiếng, ta lén lút ngẩng đầu lên liếc nhìn y. Nhưng y không nhìn ta mà nhìn vầng trăng tỏ ngoài song cửa, vẻ mặt đậm nét buồn thương?

Tiếng trống canh gỗ vang ngoài cửa, cuối cùng cũng đánh thức y từ ký ức, y cúi đầu hỏi ta: “Nàng chính là đứa trẻ kia?”

Ta biết mình đã thành công để lại dấu ấn trong đáy lòng y. Năm đó y thúc ngựa bắn tên, vốn không định cứu ai cả nhưng mũi tên đó lại vô tình cứu được một người. Cô bé mà y không thể nhớ rõ mặt đó có ánh mắt tràn đầy ngưỡng mộ, nhìn thẳng vào y, coi y như tiên trên trời.

Vốn tưởng y sẽ dừng tay, nhưng không ngờ y lại sấn đến gần, kéo ta dậy, ôm ta cười nói: “Vậy không phải tốt hơn sao? Bọn vương sẽ thương tiếc nàng hơn chút.”

Nỗi khủng hoảng nơi đáy lòng dâng trào không ngớt. Ta vốn biết dù không dễ dàng khiến y cảm động thì ít nhất cũng làm mất tâm tư làm nhục ta. Nhưng không ngờ, ta đã nói hết lẽ mà cũng chỉ đổi được trò cười của y.

Ta cố ép bản thân không được vùng vẫy, rừ mi che giấu nỗi khủng hoảng nơi đáy mắt, không khỏi nhớ lại khi đó, Tiểu Thất vất vả đoạt lại y phục, nhưng lại không để ý bị ta giấu ra chiều lộng lẫy mất phần sen che ở phía trước. Lúc đó y kinh hoàng xấu hổ, mặt đỏ như cái nồi nấu đồ ăn của y. Giờ ta mới hiểu được bản thân không muốn thì chớ làm với người khác. Hành vi trước kia của ta đúng là bậy bạ!

Ngón tay y kéo áo ngực ta, để nơi trắng nõn dần dần hiện trong đáy mắt y. Cảm nhận thấy bàn tay ấm áp của y trên người, ta vẫn không kiềm chế được rơi hai giọt lệ, y cười nói: “Quả không phải nàng.”

Nhưng tay y vẫn không dừng lại, cười khẽ bên tai ta: “Lại nói, hình như nàng là người duy nhất trong phủ chưa được ta sủng hạnh.”

Lòng ta hoảng hốt, chân ta bần rần không chống nổi cơ thể đổ sụp xuống, nhưng lại được y ôm chặt lấy. Ta đã chọc giận đến tôn nghiêm của y, sao y có thể buông tha dễ dàng được chứ?

Ta lén lút cho tay vào túi áo, lấy viên thuốc kia ra.

Y thấy vẻ mặt kinh hoàng, thân hình run rẩy của ta thì cũng không tiếp tục. Y buông ta ra, cất lời mang theo vẻ không vui: “Kiểu diễn xinh đẹp nhưng chẳng thú vị chút nào.”

Ta kéo y phục trên người lại, run rẩy buộc lại đai lưng, lại nghe ngoài cửa vang tiếng bẩm báo: “Vương gia, đã tìm thấy rồi.”

Y đi vài bước định ra cửa nhưng lại quay đầu nhìn ta. Sau đó y bỗng xoay người đi về phía ta, chiếc giày đế bạc vẫn vang tiếng trên sàn gỗ. Ta sợ sệt lùi

về sau vài bước, nhưng lại không dám lùi thêm, bàn tay to lớn của y vươn đến, ngón tay ấm áp lướt trên làn da để lộ trên cổ ta, rồi kéo sát cổ áo lại, cũng buộc chặt vạt áo, phòng chừng không thấy một tắc da nào nữa mới xoay người sai bước đến cửa, mở cửa ra và nói: “Là ai?”

Nhìn ra ngoài theo thân hình y, Lâm mỹ nhân quần áo hỗn độn, bị hai phụ nhân to khỏe giữ chặt, run rẩy đứng trong gió đêm.

Thị vệ kia nói: “Bẩm Vương gia, là Lâm mỹ nhân. Mỹ nhân biết vũ kỹ, ngực lại có vết đỏ.”

Lâm mỹ nhân vùng vẫy trong tay hai phụ nhân to khỏe, lớn tiếng nói: “Vương gia, oan quá, không phải thiếp.....”

Ta thấy nàng nhìn ta, sóng mắt run rẩy, há miệng định nói. Ta từ tốn đứng dậy, khẽ cười với nàng. Đoạn cầm lấy chiếc khăn tay gấm trắng tinh trên bàn, ngón tay mon trón hoa văn thêu trên khăn gấm. Nó tinh tế mỏng manh như thể sợi lông trắng của nhánh hoa xứ lạnh.

Lâm mỹ nhân tiếp tục kêu gào, nhưng không nói gì cả, chỉ ra sức kêu oan: “Vương gia, thiếp bị oan, thiếp bị oan.....”

Ninh vương lạnh lùng thốt lên: “Oan không hay không phải đợi bổn vương điều tra rồi nói sau.”

Có lẽ y đã khôi phục phần nào Ninh Vương trước kia. Có lẽ không coi mạng người như cỏ rác nữa. Có lẽ sẽ điều tra cẩn thận. Đến khi y hiểu rõ vết đỏ trên người Lâm mỹ nhân không phải do quyền cước đá thương cũng phải vài ngày. Như vậy, dưới tác dụng của thuốc, vết thương trên người Mị Nhụy cũng sẽ khá hơn rồi.

Lâm mỹ nhân bị hai phụ nhân đưa đi, viện này chỉ còn hai thị nữ và Mị Nhụy chưa bị khám người. Khi họ đi rồi, Mị Nhụy mới bước ra và nói: “Chủ tử, nô tỳ quyết không phụ người!”

Ta chỉ thản nhiên nói: “Không cần như thế, chẳng qua chúng ta chỉ vì mạng sống mà thôi.”

Nói gì mà phụ mới không phụ chứ? Bằng hữu nhiều năm sát cánh còn phản bội lẫn nhau, huống chi hai người bèo nước gặp nhau. Nhiều năm về trước, ta đã thấy rõ ràng và cũng hiểu được rằng đạo nghĩa của cuộc đời trong mắt kẻ nào đó chẳng qua cũng chỉ là vật trang trí mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Sủng Ái

Hai ba ngày sau, quả nhiên Lâm mỹ nhân được thả về mà không mất sợi tóc nào. Nghe bảo rằng bởi vì đã điều tra được vết thương trên ngực Lâm mỹ nhân không phải do quyền cước gây ra. Ninh Vương còn ban thưởng rất nhiều váy áo để an ủi nàng. Lâm mỹ nhân trong họa có phúc, sau Tôn mỹ nhân, nàng đã trở thành người được Ninh Vương sủng hạnh thường xuyên nhất. Điều khiến ta thấy lạ là trước kia những mỹ nhân được thị tẩm đều được người trong phủ đưa tới chỗ Ninh Vương, nhưng Lâm mỹ nhân lại không như vậy. Lần nào Ninh Vương cũng đích thân giá lâm, vô cùng huyền ảo âm thầm. Mỗi khi y đến, những người sống trong viện như bọn ta tất nhiên cũng phải đến bái kiến. Đúng là phiền phức hết chịu nổi. Cộng thêm việc gần tới tiết thu, khi mặt trời xuống núi, chứng hân trong cơ thể ta càng phát tác gay gắt. Mỗi một lần bái kiến đều phải uống thêm thuốc để ngăn cản chứng hân mới có thể chịu đựng được, không để Ninh Vương nhận ra điều bất thường.

May là mỗi lần bái kiến cũng không đông dài. Sau khi bái kiến ta sẽ quay về phòng mình, còn phòng đối diện hoặc ca múa tung bừng, hoặc khe khẽ vang lên mấy tiếng cười duyên. Đám thị nữ nghe thấy thì mặt đỏ bừng tìm đập thành thịch, lòng xuân phơi phới. Có mấy người còn ăn vận cực kỳ chỉnh tề, nhân lúc ta không chú ý đứng trực ở hành lang Ninh Vương tất phải đi qua, mong chờ Ninh Vương có thể liếc mắt nhìn họ. Đối với việc này, tất nhiên ta mở một mắt nhắm một mắt cho qua.

Sau khi thương thế lành hẳn, Mị Nhụy liền khuyên nhủ như trước: “Chủ tử, bề trên thúc giục rất căng, người cũng không thể bỏ qua cơ hội tiếp được.”

Ta nghĩ thầm, thái tử tính tình hấp tấp, khó thành tài. Quả là ta nhìn người không lầm. Nhưng chỉ cười rồi nói: “Người cứ tin ta, những mỹ nhân được Ninh Vương ưu ái có ngày cũng trở nên vô dụng cam chịu bị vứt bỏ..... Ninh Vương, cũng không phải kẻ háo sắc.”

Vì được ta cứu nên nàng đã ngoan ngoãn nghe lời ta hơn nhiều so với mấy ngày trước. Sau cũng không nhiều lời, chỉ nói: “Vay nô tỳ nghĩ cách thế từ để bảo cáo.”

Ta khẽ gật đầu, không để ý đến Mị Nhụy nữa.

Khác với Tôn mỹ nhân, mặc dù Lâm mỹ nhân được sủng ái nhưng không hề lớn lối, hành vi cử chỉ càng hiền hòa thân thiết, được mọi người trên dưới trong Vương phủ hết lời khen ngợi, càng được Ninh Vương thương yêu. Ngay cả viện này cũng được chăm chút cẩn thận hơn, sai thợ thủ công tân trang lại khuôn viên, các phòng ốc được bài biện thêm không ít đồ. Vì tu sửa toàn viện nên không thể để sót bất cứ gian phòng nào. Nên phòng ta cũng được hưởng ánh hào quang của Lâm mỹ nhân, treo một bức họa, tăng đồ bày biện, trang lệ hơn trước nhiều. Đối với quần gia trong phủ lại càng cầu gì được này, nhưng ta cũng chẳng ham nhiều nên đã khiến ông ta phí công nịnh bợ.

Vì Ninh Vương chưa lập phi, nên trong phủ cơ thiếp đông đảo nhưng không người chưởng gia. Vì vậy quản gia trong phủ là một cụ già đã theo Vương gia nhiều năm, tên là Đỗ Long, là một người khá thức thời, rất biết nhìn sắc mặt người khác.

Cũng như bây giờ, phòng ta dĩ nhiên đã tu sửa đâu ra đó, ông ta chấp tay đứng ngoài phòng, thấy ta đứng trước cái giá đặt chậu rửa mặt liền hỏi dò: “Nếu người có gì phật ý với cái giá đặt chậu rửa mặt này, nô tài liền gọi người đổi các khác.”

Ta nói: “Không cần, cũng được rồi.”

Rồi đi tới trước bức bích họa. Bức bích họa này xem chừng được soi tơ dệt nên, vô cùng xinh đẹp tinh xảo, nhưng lại thuật về chuyện "Cửu Sắc Lộc". Đây là câu chuyện vong ân phụ nghĩa của người đời, tất nhiên ta đã mắt thấy tai quen. Thấy bức bích họa này, không khỏi khiến ta nhớ về dĩ vãng, nhất thời có hơi kinh ngạc, hoàn toàn quên mất quản gia còn đứng ngoài cửa.

Ông ta thấy ta đứng sững trước bích họa bèn lên tiếng: “Bức họa này được hơn mười thợ thủ công chế tác trong mấy ngày liền tiếp, có hợp ý người không?”

Ta bị ông ta quấy rầy mà cảm thấy không thể nào phiền phức hơn nữa, đoạn nói: “Mọi thứ trong phòng đều rất đẹp, ta rất vừa lòng. Không bằng ông tới chỗ Lâm Mỹ nhân xem nàng có cần gì không?”

Lúc này ông ta mới ngượng ngùng lui ra.

Cửu Sắc Lộc trên tường có ánh mắt dịu hiền, mang niềm thương xót người đời. Người được nó cứu khỏi chết đuối cảm ơn không ngớt, liền hỏi Cửu Sắc Lộc, nó muốn gì, y sẽ toàn tâm báo đáp, nhưng nó chỉ cầu xin người này không được nhắc tới sự tồn tại của nó với kẻ khác. Tiếc rằng, cuối cùng bởi sự hấp dẫn của quyền lợi mà người này vẫn bán đứng ân nhân cứu mạng của mình.

Ta đứng trước bức bích họa cười khẩy, người đời vốn vậy. Ân nhân cứu mạng có là gì đâu, trước phú quý ngất trời, thứ đầu tiên bị vứt bỏ chính là nó.

Lúc Tiểu Thất thấy vẻ mặt phần nộ dữ tợn của ta khi hay tin, lại chỉ thản nhiên nói: “Ăn cơm đi, nếu không còn người khác thì vẫn còn Tiểu Thất hầu cô.”

Lúc đó, bảy người vẫn đi theo ta đều lần lượt ra đi, chỉ còn mình Tiểu Thất mà thôi. Những ngày ấy ta đối xử với Tiểu Thất dịu dàng hơn nhiều, hoàn toàn không giống trước kia. Nhưng đến ngày đó, ta lại đập đổ bàn ăn, đẩy y tránh ra, chỉ cảm thấy đáy mắt y đều là sự giả dối.

Y lặng lẽ lấy chổi, dọn dẹp sạch sẽ, rồi nấu cho ta mâm cơm khác, lặng lẽ đặt lên bàn. Cuối cùng, y kể chuyện Cửu Sắc Lộc cho ta, nhưng kết cục không giống, y nói: “Cửu Sắc Lộc đã cứu người thì nên chịu trách nhiệm đến cùng, không để người nọ trầm luân giữa thế gian, nếu vậy thì cứu làm gì.”

Lúc đó tất cả tâm trí ta đều là nỗi oán hận phần nộ, lạnh lùng hỏi y: “Ý của người, tốt hơn hết là không cứu?”

Y thờ dãi, đặt cơm vào tay ta: “Thức ăn còn có chưa cay mặn ngọt, hướng chi con người?” Còn cười một tiếng, chỉ vào mình, “May mà Tiểu Thất còn có thể nếm được.”

Bao nhiêu phần nộ nhờ đều nụ cười của y tan thành mây khói, gian phòng đơn sơ bỗng chốc trở nên đẹp đẽ quý giá. Đáng lẽ ta nên tỏ vẻ xúc động, nhưng lại ngấm nhìn đánh giá y, cố ý nhìn dưới bàn với vẻ mê mẩn, khen từ đáy lòng: “Vóc người đẹp lắm.”

Y bỗng đỏ mặt tía tai, vùi đầu vào bát và ăn cơm liên tục. Để trả thù cho lời khen của ta, hôm nào y cũng ăn vận như cái bánh chưng. Và tất nhiên cũng không còn lạc thú bôi lợi ở dòng suối nhỏ sau núi nữa.

Có y làm bạn, những ngày đó trôi nhanh như thoi đưa. Khiến con người có cảm giác, thì ra cuộc sống này vẫn còn có điều tốt đẹp.

Ngón tay ta mon men hình vẽ tinh xảo kia, Cửu Sắc Lộc ở phía trên đang đầy lòng cảm phần trách cứ kẻ vong ân phụ nghĩa. Đôi mắt dịu hiền trở nên sắc bén như dao, đây cũng là sự trả thù của Cửu Sắc Lộc. Trong tranh, kẻ ác đều bị trừng phạt, người tốt sẽ được báo đáp, cuối cùng là đại đoàn viên. Nhưng trong cuộc sống, liệu có kết cục đại đoàn viên như vậy chăng?

Trong mắt Tiểu Thất, đại đoàn viên là kết cục viên mãn. Và ta cũng vậy.

“Xem ra nàng rất thích bức họa này.”

Nghe thấy chất giọng trầm thấp của Ninh Vương vang lên sau lưng, ta không khỏi hoảng sợ. Sao y lại đến phòng ta? Y đã đứng sau lưng ta bao lâu rồi?

Ta vội vàng xoay người quỳ xuống: “Thiếp không biết Vương gia đến.....”

Ninh Vương khoát tay, bảo ta đứng dậy. Sau đó y đến trước bức bích họa, quan sát nội dung rồi nói: “Thì ra là chuyện Cửu Sắc Lộc, nàng thích à?”

Tìm ta giật thót, nghĩ thầm không biết y đang nói bóng gió gì? Đoạn cười nói: “Vương gia, ngài xem, bức bích họa này màu sắc thật khí khái, đường nét đồng đều, hơn nữa còn dệt có độ nổi, Cửu Sắc Lộc kia như muốn lao ra từ bức tường. Thiếp xuất thân bản hàn, trước kia chưa từng thấy văn hoa tinh mỹ như vậy, không khỏi sinh lòng nhỏ nhen.....”

Ninh Vương cười rồi nói: “Mặc dù từ nhỏ bốn vương đã sống trong nhung lụa nhưng chưa bao giờ nghiên cứu cái này, nàng thích là được rồi.”

Ta ngẩn ra. Chẳng lẽ y buông tha dễ dàng vậy thôi sao? Nhưng ta lại không dám ngẩng đầu lên. Ta quay mặt đi, lại thấy tấm gương trong phòng soi bóng ta và y. Y cúi đầu nhìn đỉnh đầu ta, mỉm cười chân thành, về góc cạnh trên mặt cũng trở nên dịu dàng hơn, khiến ta thất thần. Năm đó, khi y bán chết con sói hung dữ cũng mỉm cười như vậy. Mặc dù hoàn toàn không chú ý tới việc mình đã cứu một tiểu cô nương, nhưng nụ cười kia lại có thể khiến mặt trời nóng chảy.

“Vương gia, ngài ở phòng muội muội ạ? Làm thiếp mất bao công tìm kiếm.....” Lâm mỹ nhân là lướt bước đến như nhàn liễu trước gió, hành lễ với Ninh Vương, rồi âm thầm rúc vào người Ninh Vương để ngăn cách ta và y, “Ngài kêu thiếp chuẩn bị mấy món ăn nhẹ, thiếp đã chuẩn bị xong rồi.....”

Rồi nói với ta: “Muội muội, hay là muội cùng đến nhé. Đông người ăn mới vui.”

Ta thấy Ninh Vương yên lặng không nói gì, bèn vội cất lời: “Thiếp đã ăn rồi, có tỷ tỷ hầu hạ Ninh Vương là đủ.”

Lâm mỹ nhân mỉm cười liếc nhìn ta, bàn tay mềm mại kéo tay áo Ninh Vương: “Vương gia, ngài vừa mới về phủ, chắc hẳn đói bụng rồi? Hay là.....”

“Nàng cũng đến đi.....” Lại dẫn dò Lâm mỹ nhân, “Kêu phòng bếp chuẩn bị ít bánh đậu xanh, chè phù trúc.....” Rồi cười với ta, “Đã ăn cơm rồi, lại ăn thêm một ít điểm tâm sau bữa chắc không sao chứ?”

Ta cả kinh. Sao y lại biết ta thích ăn hai món này? Xem ra ta đã khiến y chú ý tới mình bắt đầu cho người điều tra. Ta phải hành sự cẩn trọng mới được.

Nghe Ninh Vương nói vậy, Lâm mỹ nhân lại tới trước mặt ta, cười rồi nói: “Muội xem, Vương gia cũng thật có lòng với muội. Ta chỉ nhắc qua mà ngài đã nhớ muội thích gì.”

Ta cười với Lâm mỹ nhân rồi nói: “Đa tạ tỷ tỷ đã có lòng.”

Lúc này Lâm mỹ nhân mới thờ phào nhẹ nhõm, lại rúc vào người Ninh Vương, rồi hai người trở về phòng.

Vì vừa mới tu sửa lại nên dĩ nhiên phòng của Lâm mỹ nhân càng xa hoa, hơn hẳn chỗ ta nhiều. Bàn ăn trong phòng đã được bày đầy thức ăn.

Lâm mỹ nhân và Ninh Vương ngồi chỗ chủ vị. Hai người thăm thì to nhỏ, hoặc thấp giọng cười khê, hoặc hờn dỗi trêu ghẹo. Lâm mỹ nhân không ngừng gấp thức ăn Ninh Vương yêu thích đưa vào miệng y. Hai người ngọt ngào thân thiết, hoàn toàn quên mất sự hiện diện của ta.

Nhưng ta lại cảm thấy tự tại. Ngồi chưa ấm chỗ, chè phù trúc và bánh đậu xanh Ninh Vương dẫn dò đã được bưng lên. Ta vẫn luôn thích đồ ngọt, nên nhanh chóng múc một thìa đưa vào miệng, vị ngọt nhẹ theo đầu lưỡi đi thẳng vào cuốn họng, khiến ta bất giác híp mắt lại, thoáng chốc đã uống cạn bát chè.

“Sao vậy, nàng không thích bánh đậu xanh à?”

Giọng nói bỗng vang lên trên đỉnh đầu khiến ta hoảng sợ, chiếc thìa trong tay liền rơi xuống bát. Ta ngẩng đầu nhìn, hai người vừa nãy còn thăm thì to nhỏ đã tách ra. Ninh Vương đứng bên người ta, nhíu mày, ta vội đứng dậy, trả lời: “Không phải đâu ạ. Thiếp rất thích đồ ngọt, cảm thấy bánh đậu xanh không ngọt bằng chè, ăn vào dường như hòa tan hương vị trong miệng, cho nên.....”

“Nàng thích đồ ngọt à?” Y trầm trầm.

Vì ta đang nói nên không nghe thấy câu hỏi của y. Ta khẽ ngẩng đầu lên nhìn thấy ánh mặt trời chiếu lên gương mặt hơi cúi của y qua song cửa. Khiến gương mặt y như thể dát một lớp vàng mỏng, ngay cả đôi mắt tối tăm cũng phản phát muôn sắc lung linh. Nhưng người y bỗng tán mất vẻ bi thương không thể diễn đạt, cả người như đã đi lạc nơi nào trong ánh dương rực rỡ kia.

Về mặt vừa nãy là sao đây? Y đang nghĩ gì?

Lòng ta cực kỳ lo sợ, nghĩ lại xem mình đã để lộ điều gì? Ninh Vương chu toàn trước sau, thường phát hiện những dấu vết nhỏ nhoi trong các chi tiết, phân rõ địch ta. Biết vậy nên ta đã vô cùng cẩn thận với thói quen ăn uống của mình, hoàn toàn không để lộ thói quen thường ngày. Bằng những chi tiết này, không thể lộ bất cứ điều gì được.

Nói đồ ngọt, trước kia ta cũng hiếm có dịp được thưởng thức, chắc y cũng không nhận ra đâu.

Nghĩ vậy, lòng ta cũng yên ổn hơn. Nhưng bị y nhìn chăm chú như vậy quả thật không thoải mái, vì thế liền nói: “Thiếp không quấy rầy Vương gia nghỉ ngơi nữa.....”

Lâm mỹ nhân cũng cười rồi nói: “Gần đây muội muội hay ho, thường đi ngủ sớm..... Vương gia, hay là ăn xong, thiếp lại múa cho ngài xem một điệu nhé?”

Ánh mắt sáng ngời của Ninh Vương vẫn nhìn chăm chăm vào ta: “Vậy ư? Sao không nghe nàng nhắc tới?”

Sau lúc giặt mình, ta mới hiểu ý Ninh Vương đang nói đến chuyện ta bị ho mà Lâm mỹ nhân nhắc tới, liền nói: “Vương gia, thiếp đã uống thuốc rồi, không có gì đáng ngại.”

Ninh Vương nhíu mày, nói: “Bệnh nhẹ cũng có thể trở nặng, ta sẽ sai ngự y tới khám cho nàng.”

Ta cả kinh. Dĩ nhiên ta hiểu thân thể của chính mình. Nhờ thuốc men của thái tử ta mới duy trì được, nếu để ngự y trong phủ khám, e rằng sẽ để lộ rằng thân thể có vẻ lành lặn không tí vết này thực ra đã nát bấy. Điều này chính là được một mắt mười mà.

Không được, trước khi đạt được mục đích, ta tuyệt đối không thể để y biết, thật ra ta đã là kẻ vô dụng.

Tính cách thận trọng của Ninh Vương quả nhiên không đổi, lập tức tóm được thóp của ta. Ta âm thầm cắn răng, lại không biết làm thế nào cho phải, đành nói với Ninh Vương: “Vương gia, thiếp thật sự không sao, mấy ngày gần đây cũng không ho.”

Y không thèm nghe, lại còn liếc mắt nhìn ta như cười như không: “Hình như ái thiếp sợ gặp ngự y?”

Ta nghe vậy thì trái tim cũng đập thình thịch, đành nói: “Chẳng qua thiếp không muốn phiền tới Vương gia.”

“Vậy là tốt rồi.....” Lại dặn dò người hầu xung quanh, “Kêu Phùng ngự y đến đây, chữa bệnh cho Hoa mỹ nhân.”

Lâm mỹ nhân mãi chưa lên tiếng, lúc này mới nói: “Vương gia, một khi đã vậy, không bằng kêu muội muội về phòng chờ đợi đi.”

Ta cảm kích liếc mắt nhìn Lâm mỹ nhân, nhưng nàng lại tránh né ánh mắt của ta. Ta liền nói: “Vậy thiếp có thể về phòng không?”

Ninh Vương lại đứng dậy nói: “Bốn vương đi cùng nàng.....” Rồi quay đầu nói với Lâm mỹ nhân, “Hôm nay đã muộn rồi, nàng nghỉ sớm đi.”

Lâm mỹ nhân có phần kinh ngạc, đứng dậy theo và kêu một tiếng “Vương gia.....”.

Ninh Vương đã sai bước đi ra sân, ta đành phải cúi đầu đi theo. Lúc đi qua cây đa, vài chiếc lá trên cành rơi xuống đậu trên vạt áo ta. Lúc vô tình quay đầu lại, thấy Lâm mỹ nhân đang vịn cửa sổ, ngơ ngác nhìn theo ta và Ninh Vương.

Khi đi vào phòng, Ninh Vương mới quay đầu cười nói với ta: “Nàng bày trí phòng không tệ, thanh nhã đơn giản, bốn vương rất thích.”

Lòng ta đã lấp đầy nguy cơ sắp ập tới, nào có tâm tư thảo luận việc bố trí phòng ốc với y. Ta chỉ biết nói: “Đều nhờ công lao của thợ thủ công trong phủ, thiếp không làm gì cả.”

Y ngồi ở ghế chủ tọa, liếc nhìn xung quanh đánh giá. Đám thị nữ đã bưng trà bánh lên từ lâu, ta vẫn yên lặng ngồi ghế dưới, tự hỏi phải làm thế nào mới né được kiếp nạn này. Lại nghe y nói: “Chỗ của nàng khác hẳn lúc trước, phải không?”

Lời nói của y thật quái lạ, ta nói mà không hề nghĩ ngợi: “Hình như Vương gia chưa từng tới chỗ thiếp? Sao lại biết được phòng thiếp khác hẳn?”

Y liền cười tủm tỉm, nhìn ta: “Vậy về sau bốn vương thường xuyên đến nhé?”

“Hả?” Ta ngạc nhiên ngẩng đầu lên. Khuôn mặt cười dịu dàng của y đập vào mí mắt, khiến ta càng cảm thấy nụ cười này lại còn hàm chứa dụng ý khác, e rằng y đã phát giác được điều gì đó rồi, nên giờ cố ý dò xét.

Ta chỉ nói: “Vương gia có thể đến đây thường xuyên, dĩ nhiên là không còn gì tốt hơn. Nhưng thiếp không hề có gì thú vị, lại không múa hay bằng Lâm tỷ tỷ, e sẽ làm Vương gia mất hứng.”

Ta tự nhận là trả lời khôn khéo, nào ngờ sắc mặt y liền sa sầm, cầm lấy chén trà trên bàn dốc hết vào miệng, rồi đặt mạnh chén trà xuống. Tiếng va chạm của gốm sứ vang vọng trong gian phòng yên tĩnh, ta sợ hãi tới mức gần như đứng phắt dậy. Cho rằng y lại nổi uy của Vương gia, ta đi về phía y, nhưng đôi mắt đó lại mang nét thất thần mông lung, miệng thì thảo: “Nàng thật giống hẳn.”

Tay ta ôm ngực, muốn vỗ vỗ, nhưng biết tư thế này bất nhã nên buông tay xuống. Trong lòng lại lo sợ, nếu ngự y đến thật thì ta phải ứng phó sao đây?

Thấy Mị Nhụy không ở trong phòng, ta khẽ thở phào. Có lẽ nàng có cách ngăn cản ngự y rồi ư?

Y không hề hỏi mấy lời linh tinh, ta cũng không muốn làm mình mất mặt. Và lại thêm nỗi lo về ngự y, nên nội đường lại yên ắng. Không ngờ y lại bắt đầu hỏi: “Nàng đến từ Bắc Cương thật sao? Đã quen với nơi đây chưa?”

Ta nói: “Cũng được ạ.”

“Bắc Cương rét lạnh, theo lý mà nói, nàng phải quen rồi chứ. Sao lại sợ lạnh như vậy?”

Ta cẩn thận ứng đối: “Bỗng dưng tới miền ấm áp, ban đêm ấm hơn Bắc Cương rất nhiều, nên hay tung chăn.....”

Y hỏi han không ngừng, tất cả đều là những chuyện nhỏ khó hiểu. Khi thì tinh thần hoảng hốt, tựa như nhớ về quá khứ; khi thì lộ vẻ dịu dàng, tựa như nhìn thấy trời tuyết mịn màng nơi Bắc Cương. Nếu là người khác, ta sẽ cho rằng kẻ đó hết chuyện để nói, cực kỳ nhàm chán. Nhưng y là Ninh Vương, bằng tâm tư kín đáo trừu tượng, thêm vào sự quen thuộc đối với Bắc Cương, dù là chuyện rất nhỏ, nếu khiến y hoài nghi, sẽ đi sai một nước thua cả ván cờ. Tuy là những việc vặt vãnh dễ trả lời, nhưng cũng làm ta run như cây sậy, e rằng sẽ lộ nhược điểm để y bắt được. Mới vài câu hỏi thôi mà lưng ta đã đâm mồ hôi.

Nhưng y lại tràn đầy hứng thú, nói đủ thứ chuyện khiến ta khổ không thể tả. Suy nghĩ kỹ lưỡng rồi mới trả lời, nhưng với sự dò xét của y, liệu có sơ hở? Lúc này, ta có phần hy vọng người đi gọi ngự y hỏi báo sớm chút.

Thời gian chậm rãi trôi qua, tỷ nữ vừa đi truyền gọi vội vàng chạy về, vào nhà bẩm báo: “Vương gia, chứng bệnh tức ngực của Giang Phi nương nương lại tái phát. Ngự y trong phủ đã tới chỗ nương nương, e rằng không thể khám bệnh cho Hoa mỹ nhân.”

Y đứng phát dậy, nói: “Gì cơ? Mẫu thân lại phát bệnh?”

Ta thờ phào nhẹ nhõm, thấy Mị Nhụy đã đứng ngoài cửa từ lúc nào, liền khẽ gật đầu vào nàng.

Ninh Vương nói tiếp: “Nếu thế thì bốn vương sẽ tới thăm.”

Thấy y nói vậy, ta đáp lời: “Thiếp không có việc gì. Vương gia mau đi đi. Đừng để Giang Phi nương nương chờ sốt ruột.”

Y liền suy tư một lát rồi nói: “Nếu đã không có gì trở ngại, không bằng cùng bốn vương đến thăm nương nương, cũng tiện để ngự y khám cho nàng?”

Rốt cuộc lời nói của ta sơ hở ở đâu mà y có thể ép sát không buông như vậy? Hôm nay không vạch trần ta không được à? Ta biết, nếu ta từ chối thêm sẽ khiến y càng hoài nghi trong lòng. đành phải xem tình thế mà hành sự vậy. Thấy Mị Nhụy đứng ngoài cửa hiên, ta liền nói: “Vương gia, nếu vậy hãy để thiếp sửa soạn lại y phục trang sức, mặc thêm cái áo? Hay là Vương gia đi trước được không?”

Y hơi sốt ruột, nhưng vẫn nói: “Không có gì đáng ngại, mẫu thân đã mắc bệnh lâu ngày, bốn vương chậm trễ một lát cũng không sao.”

Ta càng thêm khẳng định, y hoàn toàn không để lại cho ta chút khe hở thời gian nào cả. Nghĩ rằng y đã phát hiện ra sơ hở, nhưng ta lại không biết sơ hở ở đâu nên khiến lòng ta như lửa đốt. Lần đầu tiên không biết nên làm sao cho phải. Khi gọi Mị Nhụy tới phòng trong, ta hỏi: “Giang Phi nương nương phát bệnh thật à?”

Nàng gật đầu: “Ngự y trong phủ đã đến chỗ nương nương hết rồi. Nên nô tỳ nghĩ Vương gia không còn nán lại đây nữa, mới trở về”

“Chắc y đã phát hiện ra điều gì đó, cho nên.....” Ta bất giác thốt lên, “Bây giờ không chăm lo được nhiều chuyện như vậy. Ta chưa bao giờ bái kiến Giang Phi nương nương, với tình thế này ta đành phải đi nước cờ hiểm thôi.”

Hoàng Thượng ân chuẩn, Giang Phi nương nương xuất cung, đã ở phủ Ninh Vương vài ngày rồi. Bởi vì bọn ta là cũng chỉ là cơ thiếp tép riu, cộng thêm số lượng đông đảo nên không được ân chuẩn bái kiến. Nghe nói sức khỏe nương nương không tốt, thường xuyên tức ngực, cho nên những ngự y Phùng Quốc Đống y thuật cao siêu trong cung cũng nhập phủ theo để chăm nom cho người. Có thể nhận thấy đương kim Hoàng thượng vẫn còn chút tình cũ với phi tử mình từng cực kỳ sủng ái này. Chẳng qua thời gian dần trôi, mang theo dung mạo như hoa của Giang Phi, còn mỹ nhân trong cung như muôn hoa đua nở, nương nương mới dần dần suy yếu.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Thầy Thuốc

"Chi tiết là thời gian chúng ta ngắn ngủi, bằng không bắt tay từ chỗ ngự y thì cũng sẽ không bị vây khốn trong tình cảnh thế này rồi." Mị Nhụy cài cho ta một cây trâm ngọc tước nhỏ nhắn, rồi lại tô mỏng đuôi lông mày và khẽ nói.

"Sao có thể ra tay bên phía Phùng Quốc Đống được, bây giờ cứ chờ xem, ngự y này có thể chữa lành bệnh của Giang Phi nương nương được bao nhiêu."

Ta ngồi trước bàn, lấy ra một dải lụa trắng, tỉ mỉ viết lên đó hai hàng chữ Khải (1) nho nhỏ trước, rồi lại viết thêm vô số tên được liệu. Mị Nhụy thấy thế bèn ngạc nhiên nhìn ta, nhưng cuối cùng cũng không nói gì.

(1): Chữ Khải ra đời vào thời Hán, hoàn thiện thời Ngụy Tấn, phát triển rực rỡ vào thời Đường. Ngày nay, do tính chất quy chuẩn của chữ Khải nên được sử dụng chính thức trong in ấn.

Khoác thêm lớp áo dài lót lông chồn tía, Mị Nhụy cột lại dây cổ cho ta, rồi bọn ta mới đi khỏi phòng trong. Ninh Vương ở bên ngoài đã chờ sốt ruột từ lâu, lúc đang đi qua đi lại thì thấy bọn ta đi ra, đánh giá từ trên xuống dưới một phen rồi nói: "Nàng đúng là sợ lạnh thật."

Tìm ta giật thót, lại càng cảm giác được từng câu y nói đều có ám chỉ, từng từ thốt lên đều có dụng ý, duy chỉ cười nói: "Thiếp thân đã quen mặc vậy rồi, trong một thời gian ngắn cũng không thay đổi được."

Ninh Vương lại bước nhanh ra cửa, bọn ta tự tại đi theo phía sau. Khi ra đến ngoài cửa thì có một cơn gió lạnh kéo đến, ta vô tình kéo cổ áo, không

nghĩ rằng hành động nho nhỏ này cũng khiến Ninh Vương chú ý. Y quay đầu lại, chân mày hơi chau, bước vội vài bước đến cạnh ta. Khi đó tay của ta vẫn còn đặt trên dây cổ áo bị y nắm lấy....

Ta kinh hãi bắt giác rút tay lại, nhưng lại bị y nắm thật chặt, chỉ nghe y nói: "Tay của nàng đúng là lạnh ngắt như ngọc."

Cơ thể ta luôn hàn, dù là ngày hè oi bức thì tay cũng lạnh, đương nhiên không so được với trước kia rồi. Chỉ cảm thấy tay của y như một lò lửa bao lấy tay ta, sự ấm áp từ lòng bàn tay truyền thẳng vào đáy lòng. Nhưng trong lòng ta lại thăm cảm giác, Ninh Vương vẫn vỗ song toàn, đừng để y dò xét ra được gì trong nội tức của mình. Lại nghĩ đến Tiểu Thất đã nói nội tức cử chỉ của ta giống hệt với người bình thường, nếu như có người thất lễ dùng thủ đoạn đặc biệt dò xét cũng không lộ ra được gì. Nên lại hơi yên lòng, mặc cho y nắm tay rồi nói "Giang Phi nương nương sợ rằng đã chờ đợi đến nòn nóng, hay là chúng ta đi nhanh đi."

Cuối cùng y thả lỏng tay ta ra, lại gọi người mang đến một ống tay áo (2) da hồ, để ta đút hai tay vào đó, lúc này mới nói: "Đi thôi"

(2): Là một loại bao tay giữ ấm thời xưa, có thể thấy trong phim Bộ Bộ Kinh Tâm khi tuyết rơi Nhược Hy hay dùng.

Hành vi lần này của y càng khiến đầu óc ta mù mờ. Theo ta quan sát mấy ngày nay, Ninh Vương cũng không bao giờ làm chuyện vô vị, lại nghĩ e rằng đây cũng là một thủ đoạn để y thử điều tra thôi sao? Có phải là cuối cùng y đã phát giác ra cơ thể ta không ổn thỏa hay không?

Ngồi lên kiệu loan, cuối cùng bọn ta cũng đến Vinh Hoa Uyển. Nơi này khác hẳn với chỗ của ta, bố trí thanh tĩnh ưu nhã, cây cối đủ loại đẹp mắt, có vài gốc tử đằng cổ xưa uốn lượn ngoằn ngoèo tăng thêm sự vắng vẻ. Bọn thị nữ im hơi lặng tiếng đi lại giữa cây hoa, nhưng cũng không nghe thấy tiếng xì xào. Khi đến ngoài tam thất của Giang Phi Nương nương đã sớm có người thông báo vào bên trong. Vốn là Ninh Vương đi vào không cần thông truyền, nhưng vì có ta nên y lại chờ bên ngoài một lát, lúc này mới có người báo: "Tuyên Ninh Vương điện hạ và Hoa mỹ nhân tấn kiến."

Sau khi đi vào trong hành lễ, ta liền phát hiện Phùng Quốc Đống đang cẩn thận hầu hạ bên trong. Còn người nằm nghiêng trên sạp, hai mắt khép hờ chính là Giang Phi Nương nương. Chỉ là hơi liếc nhìn, ta cũng đã thấy rõ dung nhan của Giang Phi Nương nương. Tuy nương nương đã bốn mươi mấy tuổi, nhưng thoát nhìn như chỉ mới hai mươi. Gương mặt vẫn nõn nà như cũ, bàn tay trắng trẻo khoác bên người giống như một lá cỏ mềm mại. Chỉ là trong cái nhìn thoáng qua này, ta lại phát hiện ra nét đẹp của bà hơi buồn, dưới hốc mắt có quầng thâm, chắc là do suy nghĩ quá nhiều.

Nhưng người trong cung có ai sẽ không suy nghĩ nhiều đâu?

Phùng Quốc Đống là một người trung niên đề râu, khom người tiến lên bẩm báo "Vương gia, thần đã chẩn trị qua cho nương nương, cũng đã viết ra phương thuốc, chỉ cần uống theo phương thuốc này thì không có gì đáng ngại nữa."

Giang Phi Nương nương tựa trên sạp cười nói: "Vương nhi, đừng lo lắng, mẩu phi cũng chỉ là bệnh cũ, cứ hết rồi lại bệnh, bệnh rồi lại hết thôi."

Ninh Vương nhận lấy phương thuốc Phùng Quốc Đống đưa đến, nhìn thoáng qua rồi nói "Lại là mấy thứ thuốc cũ thôi, cũng đã uống không ít, sao lại không trị lành bệnh cho nương nương?"

Thấy Ninh Vương tức giận, Phùng Quốc Đống vội quỳ xuống nói liên tục: "Vương gia, bệnh của nương nương phải điều trị lâu dài, không phải là một sớm một chiều..."

Ninh Vương vút phương thuốc kia lên bàn cười khẩy: "Mỗi lần đều nghe người giải thích như vậy, e là sợ bọn vương trách tội phải không?"

Phùng Quốc Đống cuống quýt dập đầu không ngừng. Cho dù ông ta là người lớn tuổi đã phục vụ trong cung nhiều năm thì thái dương cũng xuất ra mồ hôi. Ta cười thầm, nghĩ rằng ông ta ắt cũng đã nghe nói đến không ít sự tích "quyết đoán chém giết" của Ninh Vương rồi.

Ta hơi nhìn lên trên bàn, liền thấy rõ phương thuốc viết trên tờ giấy kia, không khỏi khẽ lắc đầu. Cử chỉ này đúng lúc bị Ninh Vương nhìn thấy, y quay đầu lại hỏi ngay: "Vì sao nàng lắc đầu?"

Ta vội quỳ xuống nói: "Vương gia, gia gia của thiếp vốn là đại phu hồi hương, cho nên thiếp cũng biết không ít kiến thức dược lý. Ban này thiếp không cẩn thận thấy rõ phương thuốc Phùng ngự y kê, có chút không dám xác định nên mới..."

Gương mặt Phùng Quốc Đống mang vẻ khinh thường: "Một gã đại phu hồi hương biết được bao nhiêu chứng bệnh chứ?"

Ninh Vương lạnh lùng nhìn ông ta một cái, lúc này ông ta mới cúi đầu xuống. Ninh Vương quay đầu về phía ta, giúp ta đứng dậy: "Vậy nàng nói thử xem phương thuốc ông ta kê có gì không ổn?"

Ta lấy phương thuốc trên bàn: "Những vị thuốc Phùng ngự y kê đều là bồi bổ nguyên khí, trong đó có đều là dược liệu quý báu như nhân sâm, quế chi, linh tiên, thủ ô các loại. Đối với người bình thường thì đây là một phương thuốc vô cùng tốt. Nhưng Phùng ngự y đã quên, nương nương cảnh vàng lá ngọc, bình thường ăn uống bổ dưỡng cũng gồm nhân sâm, thủ ô, mấy loại dược liệu quý báu này thôi. Tuy nương nương sống trong phú quý, nhưng vẫn là cơ thể con người mà, cũng sẽ không khác người thường bao nhiêu, quá bổ cũng không tốt, cơ thể sẽ sinh ra tính kháng dược, như chén đầy thì phải tràn. Phùng ngự y cứ tiếp tục kê thuốc bổ, khó trách sao nương nương không thấy khỏi sắc. Theo thiếp thấy, không bằng mang nhân sâm và thủ ô đổi thành dạ giao đằng và thực địa thử xem, có lẽ sẽ có hiệu quả hoàn hảo hơn một chút."

Nói xong một hơi, ta thấy tuy mặt Phùng Quốc Đống không có vẻ bất bình, nhưng cũng không còn lời nào để nói. Ninh Vương thấy vậy lại hỏi ông ta: "Đúng không?"

Ta đoán không sai, dù Phùng Quốc Đống làm trong cung nhiều năm, đã sớm bị danh lợi tiềm nhiễm, nhưng tận đáy lòng vẫn giữ lại một phần lương tâm

của thầy thuốc, nên cuối cùng đáp: "Thần thật xấu hổ, ngay cả điểm này cũng nghĩ không ra, Hoa mỹ nhân nói rất đúng."

Giang Phi nghe thế cũng nói: "Vây theo như lời của Hoa mỹ nhân kê thuốc thử xem, nói không chừng có thể khỏi sắc hơn. Mấy ngày nay ăn nhiều nhân sâm quá rồi, ăn đến mức ta vừa ngủ thấy mùi cũng đã muốn nôn ra."

Ninh Vương lại cười khanh khách nhìn về phía ta: "Nàng còn biết gì nữa?"

Khuôn mặt tươi cười thân thiết của y khiến lòng ta cả kinh. Ta liền biết phải cho y một lý do thích hợp không để y nghi ngờ mới được, nên lại nói: "Thiếp cũng chỉ biết một ít thảo dược mà thôi, để vương gia chê cười rồi."

Y cũng không hỏi nữa, chỉ nói: "À, bốn vương cũng quên mất, thân thể nàng gần đây cũng không khỏe. Tuy nói là nàng biết về thuốc, nhưng từng nghe nói thầy thuốc không thể tự chữa cho mình, hay là để cho Phùng ngự y xem bệnh cho nàng nhé?"

Cuối cùng ta cũng biết mình không thể qua ải này. Dù ta có làm gì thì y cũng vốn là người đa nghi. Tuy vừa mới đánh lạc hướng y qua một mục tiêu khác thì y cũng không quên đi ý định lúc ban đầu, nên ta liền cười nói: "Thiếp cũng tự kê một phương thuốc cho mình, hay là mời Phùng ngự y xem thử coi trong phương thuốc có gì không ổn không?"

Ninh Vương gật đầu, Phùng ngự y liền bước lên nhận lấy trang giấy được lấy ra từ trong ống tay áo của ta, nhìn thoáng rồi lại hoảng hốt nhìn về phía ta. Sau đó lại cúi đầu xuống cẩn thận đánh giá phương thuốc kia. Ta thấy ông yên lặng bình tĩnh nhất tấm lụa trắng có hai hàng chữ vào trong tay áo mới thờ phào nhẹ nhõm.

Xem xong phương thuốc ông liền bắt mạch cho ta, trầm ngâm một hồi lâu mới nói: "Vương gia, bệnh của Hoa mỹ nhân không có gì đáng ngại. Có điều thỉnh thoảng cảm lạnh thôi, phương thuốc chính Hoa mỹ nhân kê cũng vô cùng thích hợp. Xem ra chỉ cần điều trị xong thì Hoa mỹ nhân cũng không có việc gì nữa."

Ninh Vương thờ phào nhìn về phía ta: "Vây thì bốn vương cũng yên tâm."

Đôi mắt như thuốc nhuộm của y nhìn ta, trên mặt nở nụ cười nhẹ như mưa xuân, ta chỉ cúi đầu nói: "Đa tạ vương gia quan tâm."

Giang Phi ở một bên cười nói: "Vương nhi rất ít khi thấy đưa mỹ nhân đến đây. Vị này chính là Hoa mỹ nhân mà con đã từng nhắc đến sao? Quả nhiên là đa tài đa nghệ."

Bà biết ta? Ninh Vương từng nhắc đến ta trước mặt bà sao? Xem ra, lòng nghi ngờ của y đối với ta cũng không phải bình thường, nên mới muốn thỉnh giáo mẫu hậu của y ư? Được Phùng Quốc Đống làm chứng không biết có thể làm giảm bớt vài phần nghi ngờ trong lòng y không?

Ninh Vương đi đến phía trước, cầm chén cháo ngọt trên bàn đưa đến cho Giang Phi, rồi cười nói: "Vây vậy thì thần mới dẫn theo nàng, có lẽ mẫu phi sẽ thích."

Giang Phi hé môi cười: "Khi nào thì con lại để ý đến sở thích của mẫu phi vậy hả?"

Nghe bọn họ một hỏi một đáp, ta liền khẩn trương suy tính xem bọn họ đang có ý gì đây? Nhìn từ bên ngoài, mặc dù gương mặt Giang Phi mỉm cười, nhưng giữa lông mày vẫn luôn có nét buồn. Xem ra bệnh này của bà là do tâm mà ra, có nên nói với Ninh Vương sai người làm bà thoải mái vui vẻ hay không?

Quả nhiên nghe Ninh Vương nói: "Mẫu phi, sinh nhật của mẫu phi cũng sắp đến rồi, nhi thần đã chuẩn bị cho mẫu phi một rất nhiều chuyện vui để đổi lấy tiếng cười của mẫu phi. Đến lúc đó, nhất định mẫu phi sẽ vui vẻ thoải mái."

Giang Phi liền cười: "Vương nhi, có con ở bên cạnh mẫu phi, tất nhiên mẫu phi vui mừng rồi."

Mặc dù trên mặt bà vẫn cười, nhưng không biết tại sao ta lại có cảm giác nụ cười của bà lại như một ngọn đèn tàn thê lương trong sương sớm. Xem ra, dù Ninh Vương ở bên bà thì cũng không khiến bà vui vẻ thật sự.

Sau khi cáo biệt Giang Phi nương nương, ta liền về lại nơi ở, bất gặp Lâm mỹ nhân đang đến cửa hỏi thăm, thấy ta trở lại quá sớm lại khuyên nhủ: "Muội muội, vất vả lắm mới được gần gũi với vương gia, nên phải nắm chắc cơ hội mới được. Vương gia có quá nhiều cơ thiếp, sau này tỷ muội chúng ta phải nên quan tâm lẫn nhau mới phải."

Ta cười nói: "Đó là điều đương nhiên, muội không có tài múa và dung mạo xuất sắc như tỷ, mỗi lần ở cùng với vương gia luôn lo sợ trong lòng, làm sao so sánh được với tỷ chứ?"

Nàng liền thở dài nói: "Nhưng tỷ tỷ làm sao sánh bằng sự mưu trí của muội? Lần trước trong viện của muội có người xảy ra chuyện sao?"

Ta biết từ sau lần trước, tuy bắt được nhược điểm của nàng, khiến nàng không dám bám cắn lung tung, nhưng mà ta cũng đã đặt nhược điểm của mình vào trong tay nàng. Ta liền cười mỉm rồi nói: "Tỷ tỷ cũng biết rõ rồi, chúng ta phải càng thêm gần bó với nhau mới được. Sống trong phủ này có thêm một người bạn luôn tốt hơn có thêm một kẻ thù phải không?"

Nàng nghe xong lại nhột nhột cười gượng.

Sau khi nàng đi, Mị Nhụy liền hỏi ta: "Chủ tử, thật không cần để ý đến nàng ta sao?"

Ta cười nói: "Trước tiên không cần lo đến nàng ta, nàng ta có tâm kế xuất chúng, chúng ta vẫn phải cần dùng."

Phàm là người có tâm kế xuất chúng, bản khoản cũng sẽ nhiều hơn. Trước khi tính toán rõ ràng, nàng cũng sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Mị Nhụy còn định nói thêm đã bị ta cười nói: "Khoan đã, chút nữa sẽ có người đến đây, ngươi chuẩn bị ít trà đi."

Mị Nhụy khó hiểu nói: "Chúng ta còn có người quen trong phủ này à?"

Ngón tay ta nhẹ gõ lên bàn cười nói: "Sao lại không có, chờ một chút người sẽ biết thôi."

Đêm dần tối xuống, bóng cây đa to lớn lung lay trong viện như một con thú khổng lồ bảo vệ mảnh sân. Khi tiếng trống canh gõ hai tiếng liền có thị nữ báo lại: "Mỹ nhân, Phòng ngự y cầu kiến."

Ta khẽ cười rồi đứng dậy nói với Mị Nhụy: "Ngươi xem, không phải là ông ta đã đến rồi sao?"

Ta vẫy tay gọi thị nữ mời ông ta vào. Mới vừa ngồi lại chỗ của mình đã nghe thấy Phùng Quốc Đống chấp tay hành lễ bên ngoài bình phong: "Cụu thần phụng mệnh của vương gia đến chẩn bệnh cho mỹ nhân."

Ta bảo Mị Nhụy đuổi bọn thị nữ ra ngoài, lúc này mới nói: "Làm phiền Phòng ngự y rồi, cho mời."

Phùng Quốc Đống đi vòng vào từ ngoài bình phong, rồi hành lễ. Nhìn xung quanh thấy trong phòng chỉ còn lại Mị Nhụy thì lại hơi chần chờ. Ta liền nói: "Không phải đề phòng, Phòng ngự y, từ nhỏ nàng đã đi theo ta, điều gì cũng biết."

Ông liền ngược lên nhìn ta: "Cô thật là cháu gái của Hoa lão sao?"

Ta khẽ mỉm cười: "Hàn Sơn xanh biêng biếc, từ đằng soi hồ đông. Phùng tiên sinh có còn nhớ màu xanh biếc của sơn cốc không?"

Về mặt Phùng Quốc Đống liền kích động lên: "Không sai, cô chính là cô cháu gái mà Hoa lão khen không dứt miệng kia. Năm tuổi đã có thể đọc thuộc lòng cả cuốn Y Kinh, bảy tuổi đã có thể chỉnh ra được phương thuốc sai nơi nào. Lão phu bị cô sửa phương thuốc cũng rất đáng giá, rất đáng giá..."

Ta hơi xấu hổ: "Phùng tiên sinh, tiểu nữ không biết trời cao đất rộng nên can rờ dẫm mưa riu qua mắt thợ với danh thủ quốc gia."

Phùng Quốc Đống thờ dãi nói: "Nếu như Hoa lão vào kinh thì bọn ta sao được danh thủ quốc gia. Chỉ tiếc Hoa lão gửi gắm tình cảm nơi sơn thủy, khinh thường làm bạn cùng bọn ta."

Ta lại nói: "Hôm nay làm phiền tiên sinh rồi."

Ông nói: "Nhưng sao cô lại ở chỗ này?"

Ta nói: "Từ sau khi gia gia qua đời, cửa nhà ngày càng suy, tiểu nữ sống lây lất buộc phải đến đây."

Ông thờ dãi nói: "Chỉ là hầu môn sâu tựa biển, sau này khổ cho cô rồi. Có điều cô là cháu gái của cố nhân, dù thế nào ta cũng sẽ giúp cho cô."

Ta biết Phùng Quốc Đống cũng không phải là kẻ tình của gia gia trước đây, chỉ là ở nơi cung thất cao ngất này nhiều bạn vẫn tốt hơn. Mà thứ ta cần cũng không gì ngoài điều này.

Ta nói: "Tiểu nữ sẽ ghi nhớ ơn của tiên sinh."

Phùng Quốc Đống cau mày nói: "Nhưng lão phu suy đi nghĩ lại vẫn muốn xem thử căn bệnh kỳ quái của cô..."

Ta xoa tay nói: "Không cần đâu Phùng tiên sinh. Thật ra thì tiểu nữ biết tiên sinh sẽ đến nên đã chuẩn bị xong từ sớm, muốn tặng cho tiên sinh một món quà để tiên sinh thay tiểu nữ giấu diếm bệnh tình."

"Nhưng thân thể của cô thật phải..." Phùng Quốc Đống nói.

"Có phương thuốc gia gia kê nên thân thể của tiểu nữ không gì đáng lo. Làm phiền Phùng tiên sinh quan tâm rồi..." Ta kêu Mị Nhụy dâng trà đặt trước mặt ông "Phùng tiên sinh chữa bệnh cho Giang Phi nương nương cũng đã có một thời gian dài rồi đúng không? Có thấy khởi sắc gì không?"

Cuối cùng cũng là tiền đồ của mình quan trọng hơn, Phùng Quốc Đống nghe thấy liền không vương mắc với căn bệnh của ta, gật đầu nói: "Không sai, không hiểu tại sao lại vậy? Phương thuốc lão phu kê tất nhiên đã qua cẩn thận cẩn nhắc. Nhưng cũng không thể chữa được bệnh, bệnh của nương nương luôn tái đi tái lại, không thể trị dứt triệt để. Lần này cơ thể lại bị cảm lạnh, vương gia đã cho người mang vài con tuần lộc từ mạn bắc về, lộc nhưng tươi chế thành viên có thể tắm bổ cho nương nương tốt hơn..."

Ta nói: "Nghe nói mấy con tuần lộc kia bị chết bớt chỉ còn lại bốn con thôi phải không?"

Phùng Quốc Đống lắc đầu nói: "Tuần lộc vốn sinh trưởng tại nơi cực hàn, đến đây làm sao thích ứng được chứ?"

Ta cười nói: "Hiện tại có tuần lộc, tiểu nữ liền nghĩ ra một biện pháp, tiên sinh hiền kẻo này cho Ninh Vương, nếu như có thể trị được bệnh của Giang Phi nương nương, đương nhiên cũng là một công lớn. Nếu như không thì cũng có thể gây được tiếng cười cho nương nương..."

Phùng Quốc Đống hoài nghi nhìn ta, ta lại rỉ tai ông nói vài lời, tất nhiên đã trúng đích nên ông vuốt râu mỉm cười gật đầu không dứt.

Lúc kết thúc ông mới nói: "Kế này rất tốt, nhưng vì sao cô lại không nói cho Ninh Vương, ngược lại bày cho lão phu?"

Ta nói: "Tiên sinh cũng biết Ninh Vương đa nghi, tiểu nữ lại đến từ phủ thái tử, qua tay thái tử vào phủ Ninh Vương. Nếu như do tiểu nữ lên tiếng thì dù tiểu nữ có làm gì Ninh Vương cũng sẽ có nhiều hoài nghi nên chỉ phí công. Do tiên sinh cất lời thì khác, tiểu nữ phối hợp với tiên sinh, chỉ cầu có thể được Giang Phi nương nương ưu ái, để tránh khỏi vòng luan quần này thôi."

Phùng Quốc Đống khuyên nhủ: "Ninh Vương là anh hùng thiếu niên của triều đại, cô nương nhờ ngài còn được xưng tụng là chim khôn lựa cành mà đậu. Cô đã là người của ngài, muốn tránh né ngài thế này thích hợp sao?"

Ta nói: "Tiên sinh không phải là không biết đủ thứ chuyện xảy ra trong phủ. Chỗ dựa tốt như Ninh Vương bây giờ có rất nhiều người tranh giành. Mà Ninh Vương cũng không phải là người cách cang gần thì cang tốt."

Phùng Quốc Đống nghe vậy trầm mặc một lúc lâu mới nói: "Cũng tốt, dù sao cũng phải bảo vệ được tính mạng mới có thể..."

Ta gật đầu.

Sau khi Phùng Quốc Đống đi, ta cầm lấy tấm lụa trắng ông để quên đưa đến bắc đèn đốt đi. Ngọn lửa liếm lên hai hàng chữ viết trên đó: Phùng Trường Khanh có còn nhớ đến lá thư gửi gắm tiết Hàn Lộ (3) rét mướt không?

(3): Tiết Hàn Lộ là một trong hai mươi bốn tiết vào ngày 8, 9 tháng 10

Phùng Quốc Đống nguyên là một lang trung bình thường ngao du bốn phương. Năm xưa vô tình gặp được Hoa gia gia, sau khi trò chuyện với nhau bị thuyết phục bởi y lý thâm sâu của Hoa gia gia, nên liền bái ông học y, cũng được cho là vừa là thầy vừa là bạn. Chỉ có điều khác với sự xem thường danh lợi của Hoa gia gia, sau khi Phùng Quốc Đống học thành tài liền đến kinh thành, với tài chữa bệnh hơn người cuối cùng có thể nhập cung, trở thành danh thủ quốc gia.

May mà ông vẫn còn nhớ được hứa hẹn ngày cũ.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Bầy Tuần Lộc

Qua vài ngày lại có tin tức lưu truyền Ninh Vương diện hạ chuẩn bị làm thọ yến cho Giang phi nương nương. Vì đòi lấy một nụ cười của Giang Phi nên cho người thuần thú huấn luyện tuần lộc trong vườn. Lộc uyển không ngừng có người dạy thú bị trách phạt, nghe nói tuần lộc không nghe theo sai khiến, đứng nói là kéo xe, ngay cả ăn uống trong ngày thường cũng ít đi.

Tin tức nho nhỏ này lại không làm phiền đến Ninh Vương. Phủ Ninh Vương lại mở tiệc ca múa. Tất nhiên là ta và Lâm mỹ nhân cùng được mời. Ta bèn cáo ốm không đi, hiện nay đã có Phùng ngự y yểm trợ, nên bệnh này đã được danh chính ngôn thuận. Ninh Vương đến thăm ta một lần, thấy ta bệnh đến mặt mũi tiêu tụy, liền dặn dò Mị Nhụy chăm sóc chu đáo rồi không hề đến nữa. Nghe nói trong phủ lại có mỹ nhân mới đưa đến, còn có thêm một cây đàn hạc phượng thủ cổ xưa (1). Nghĩ đến mỹ nhân mới mẽ mịn màng kia giống như một loại nhạc khí thần tiên, càng dễ thu hút toàn bộ ánh mắt của y.

(1): Đàn hạc phượng thủ là một loại đàn có nguồn gốc từ Ấn Độ truyền vào Trung Quốc thời Đông Tấn, đến sau thời nhà Minh thì thất truyền. Hình minh họa: [http://a4.att.hudong.com/87/59/01300000 ... 611963.jpg](http://a4.att.hudong.com/87/59/01300000...611963.jpg)

Ánh nắng hôm nay rất tốt, ta bèn bảo Mị Nhụy chải chuốt trang điểm, gương mặt ti mỉ dùng tô chút lá son, nhìn đảo qua đã không còn thấy đáng vẽ bệnh hoạn trước kia. Mị Nhụy thấy ta phấn chấn khá cao bèn hỏi: "Chủ tử muốn đi đâu, cần nô tỳ phải chuẩn bị một chút không?"

Ta nói: "Thú uyển."

Mị Nhụy hơi giật mình, vạn lần không nghĩ rằng ta sẽ muốn đi đến đó. Thấy nàng im lặng không nói lấy đồ trang sức cho ta, ta ngược lại cảm thấy hơi kỳ lạ bèn hỏi nàng: "Chỗ Thái tử có hỏi được gì không?"

Nàng quay đầu lại nói: "Chủ tử không cần phải lo nghĩ."

Thấy nàng nói như thế nên ta không hỏi nữa, chỉ nói: "Đôi một đôi giày nhẹ có đế mỏng đi, đường ở thú uyển cũng không dễ đi."

Nàng gật đầu đáp vâng, lại lấy trăm phượng vàng tím muốn cài lên cho ta, ta khoát khoát tay nói: "Khỏi cần, vào thú uyển, mang nhiều ngược lại vướng

vui."

Ta thay bộ áo tay hẹp của người Hồ, tóc cài trâm ngọc hình song phượng, Mị Nhụy hơi ngỡ ngàng nói: "Chủ tử, dáng vẻ này của người như thay đổi thành một người khác."

Nhìn trong gương đồng lớn ở góc tường, đối diện gương đồng lớn được trang trí rất nhiều hoa cỏ, phối với cái giá tử đàn chạm khắc long phượng rất nguy nga tráng lệ. Mà người ở giữa gương cũng xương nhỏ eo thon, áo đỏ răng trắng, cùng với gương đồng tô điểm cho nhau. Ta nói: "Có gì không thích hợp à?"

Mị Nhụy chần chờ một lúc, cuối cùng nói: "Chủ tử, nô tỳ nhìn hơi hoa mắt."

Ta quay đầu nhìn nàng một cái, rồi cười nói: "Chúng ta đi thôi."

Ninh Vương thích chăn nuôi các loại động vật quý hiếm, bởi thế thú uyển phải thật lớn. Từ ngoài nhìn vào thấy đầu cùng (2) lần lượt thay đổi, ngói vàng che đỉnh, hơn hẳn chỗ ở của bọn ta. Nhìn sơ qua sẽ không có bất cứ ai rằng nơi đây là một nơi chăn nuôi động vật. Trong mắt của ta, chỉ e là trong lòng y, thú cưng được chăn nuôi còn cao giá hơn cả mỹ nhân được tặng.

(2) Đầu cùng: một loại kết cấu đặc biệt của kiến trúc Trung Hoa, gồm những thanh ngang từ trụ cột chia ra gọi là cùng và những trụ kê hình vuông chèn giữa các cùng gọi là đầu. Hình minh họa: http://pic2.nipic.com/20090430/2428553_213600006_2.jpg

Đi qua hành lang tử đàn chạm khắc, từ cổng tròn nhìn qua chỗ lầu thủy tạ, đó là Lộc Uyển. Nguyên nhân là sợ những con tuần lộc hiền lành chạy lạc đường, Ninh Vương cố ý cho người đào mương ở bên cạnh nhà thủy tạ, dẫn nước sông tới, chỉ chứa một cái cầu gỗ nhỏ bắc ra bên ngoài. Vừa để không gian hoạt động của tuần lộc thoáng đãng, vừa khiến chúng nó không bị lạc đường, giữ gìn sức sống tươi mới để sử dụng được năng lực của chúng nó.

Tất cả cũng vì chỉ là một chữ “thuần” mà thôi.

Bọn ta bước lên cầu nhỏ, bởi vì Phùng Quốc Đống có đánh tiếng trước, nên Vương công công phụ trách tuần lộc đã sớm ra nghênh đón cười nói: "Mỹ nhân đã tới?"

Mị Nhụy sớm lấy một thỏi bạc nhét vào lòng bàn tay y. Y liền mỉm cười nhận lấy và nói: "Mỹ nhân đến đây phải chăng muốn lấy lộc nhưng tươi?"

Cơ thiếp trong phủ vì tranh nhau để Ninh Vương vui lòng nên dùng thủ đoạn gấp bội lần. Có lẽ y đã nhìn quen từ lâu nên cũng không nhiều lời, chỉ suy đoán theo lẽ thường. Ta cười nói: "Nghe nói sắp tới thọ yến Giang phi nương nương, công công vì muốn lấy được tiền thưởng trên thọ yến nên mới sai người lái xe tuần lộc để đòi lấy tiếng cười của Giang phi nương nương, không biết có phải hay không?"

Vương công công cười nói: "Tai mắt của mỹ nhân thật nhanh nhạy, việc này mà cũng biết. Chi tiếc, khi tuần lộc ở Mạn Bắc kéo xe trên mặt tuyết ngày đi trăm dặm không thành vấn đề, nhưng đến nơi này lại trở nên ỉ ề. Lão nô nghĩ hết biện pháp cũng không có thể làm cho chúng nó chui ra khỏi chuồng, đi lại nửa bước."

Ta cười nói: "Hay là để cho ta xem thử nào, nói ra chúng nó đến từ quê của ta mà..."

Vương công công vui vẻ nói: "Mỹ nhân cũng tới từ Bắc Cương?"

Ta mỉm cười gật đầu, đi theo y về phía trước, lại gặp mấy con tuần lộc trong lộc uyển. Chúng nó co ro ở trong một góc tối của vườn, mất hết đi về tung bay nhảy nhót trong trời tuyết, ta tiếc rẻ nói: "Tuần lộc như vậy còn giống tuần lộc sao?"

Vương công công thờ dãi không nói, trên mi tâm cũng lộ vẻ vô cùng lo lắng, cuối cùng nói: "Mỹ nhân có biện pháp gì không?"

Ta nhìn lại y rồi hỏi: "Nếu công công tin tưởng ta thì để ta lái thử xem sao?"

Vương công công kinh ngạc nói: "Vậy sao được? Mỹ nhân yêu kiều cao quý, huống chi những con tuần lộc này vẫn chưa được thuần hóa. Nếu như xảy ra chuyện thì lão nô làm sao đảm đương nổi đây?"

Ta cười nói: "Công công, ban đầu Vương gia sai người chở tuần lộc về từ Bắc Cương về cũng chẳng qua vì đòi lấy một tiếng cười của Giang Phi nương nương. Hôm nay mười mấy con tuần lộc chỉ còn lại bốn con mà thôi. Nếu công công thật sự không nghĩ biện pháp, e rằng Vương gia trách tội xuống..." Ta ngừng một chút lại nói, "Huống chi thân phận mỹ nhân như bọn ta trong vương phủ không biết có bao nhiêu người. Nếu như xảy ra chuyện gì thật, có lẽ Vương gia chỉ cười một tiếng rồi thôi..."

Ta vừa đến chỗ này, tất nhiên y biết là ta có mục đích mới đến, không mưu mà hợp. Y suy nghĩ một hồi lâu, cuối cùng nói: "Vậy mỹ nhân cần thận một chút."

Cuối cùng y gật đầu đồng ý, đeo vào dây cương cho bốn con tuần lộc dẫn ra ngoài, chỉ thấy trên dây cương kia dát vàng nạm ngọc, được ánh nắng chiếu rọi lấp lánh chói cả mắt ta. Vô cùng phú quý, Ninh Vương đối với thú quả thật là tốt hơn người nhiều.

Có điều bốn con tuần lộc còn sót lại cũng mang tinh thần ủ rũ, chậm chạp, đi rất lâu mới đến trước mặt ta.

Ta lấy muối trong tay của Mị Nhụy, đưa tay ra vuốt cho chúng nó. Lúc này bọn chúng mới hơi có tinh thần, thè lưỡi ra ngoài liếm ă. Vương công công

thấy vậy thán phục không ngừng nói luôn miệng: "Chuyện gì đã xảy ra, bọn nô tài cũng dứt muối cho chúng nhưng bình thường chúng cũng rất xa cách."

Ta mỉm cười không nói, bước lên xe tuần lộc, gờ lên roi da, vung một roi trong không trung. Ban đầu tuần lộc không nhúc nhích, nhưng lỗ tai dựng lên lắng tai nghe ngóng, dường như nghe được âm thanh quen thuộc. Ta lại vun roi hô lên, bọn chúng liền chậm chạp cất bước đi, rồi sau đó càng lúc càng nhanh, chạy chậm dọc theo lộc uyển. Vương công công thấy vậy cười hóm hờ.

Băng đóng rất dày, tuyết đọng kéo dài, trước đây không lâu, ta cũng vung roi da gào thét cưỡi xe tuần lộc trong cảnh sắc này. Chỉ có điều hôm nay cuối cùng ta cũng không trở về trước đây được nữa. Nhưng ta biết trên thế gian này, mùa đông lạnh lẽo được ở trong sự ấm áp của người thân cuối cùng cũng chỉ là một giấc mộng mà thôi.

Đương lúc ấy thì xe tuần lộc đột nhiên hoảng hốt, bước chân lộn xộn không hề đi về phía trước nữa, ngược lại còn lui về phía sau. Ta vội ghim cương, muốn không chế bọn chúng lại. Nhưng chúng vô cùng kinh hoảng, kêu lên ô ô, lui ngược không chịu tiến lên trước.

Ta dùng hết sức lực toàn thân để ghim lại cương tuần lộc, cảm giác được dây cương khảm vào lòng bàn tay rất đau. Bỗng nhiên lúc đó bọn tuần lộc yên tĩnh lại, không vung vẩy nữa. Ta thở phào nhẹ nhõm, vừa muốn ngẩng đầu lên lại nghe thấy một tiếng gầm to, trong tầm mắt là hai con mãnh hổ một trái một phải đứng hai bên xe tuần lộc của ta. Đôi mắt sáng ngời, đầu lưỡi đỏ lòm đang chảy nước dãi.

Lúc này ta mới phát hiện, bọn tuần lộc không phải là không muốn chạy, mà là hai chân đang run lên va vào nhau.

Ta nhìn kỹ hai con hổ này một chút, hình thể đều đặn xinh đẹp, bộ lông vàng đen bóng mượt, đôi mắt màu nâu vàng hiện lên vẻ hưng phấn khi nhìn thấy con mồi. Trong cổ họng có tiếng gầm gừ biểu hiện đã chuẩn bị sẵn sàng, cho thấy dã tính vẫn chưa hết, thường ngày vẫn ăn động vật sống.

"Chủ từ..." Nghe thấy tiếng la thất kinh của Mị Nhụy, ta mới giật mình tỉnh lại. Mặc dù con hổ hùng tráng oai vệ, nhưng rốt cuộc cũng là con hổ thôi. Ta thường thức hai con hổ này cũng hơi lâu, không hề có một hành động nào nên có của thiếu nữ nhỏ bé, nên vội vờ bần rùn chân, ngồi bệt trên xe tuần lộc.

Ngẩng đầu lên mới nhìn rõ bên đài ngọc thạch trắng có một bóng dáng màu tím nhạt nhẹ nhàng đứng đó, áo cổn (3) mào vàng, cao lớn sang trọng, mặt như chạm khắc. Chính là Ninh Vương. Đôi mắt y lạnh như băng, bên cạnh còn có hai con mãnh hổ. Y đưa một tay nhẹ nhàng vuốt ve đầu một con hổ trong đó. Con hổ kia liền hí mắt hướng thụ, nhưng ánh mắt vẫn thỉnh thoảng còn đánh giá ta mập béo.

(3): Áo cổn là áo lễ phục của hoàng tộc.

Hai con khác bên cạnh xe tuần lộc thì háng hái bưng bưng nhìn bọn tuần lộc đáng thương. Chỉ chờ chủ nhân ra lệnh một tiếng thì bọn chúng sẽ chọn ăn ngay lập tức.

Ta vất vả lăm mồi vịn rào bảo vệ xe tuần lộc đứng đây, dưới ánh nhìn của con hổ, hai chân run run bước xuống xe tuần lộc, quỳ gối lên đường rải cát vàng trước xe hành lễ với Ninh Vương.

"Nghe thái y nói nàng bệnh vẫn chưa khỏi, cho nên yến tiệc hôm nay cũng mặc nàng nằm nghỉ ngơi trên giường, không ngờ nàng lại có tinh thần đến đây đùa nghịch?"

Thấy tay y vịn bên hông theo thói quen, tất nhiên nơi đó là nơi đeo kiếm, khiến ta không khỏi cả kinh. Chẳng biết tại sao nhớ đến cảnh y giết chết Tôn mỹ nhân trước sân, hơn nữa còn có mấy đôi mắt hổ đang nhìn, trái tim lại bắt đầu đập điên cuồng. Thân thể không có võ công quả nhiên khác biệt rất lớn với người có võ nghệ. Vì biết bản thân không có võ nên ta cũng biết sợ hãi.

Nói lảm bảm: "Thiếp thật chưa hết phong hàn, sợ lây bệnh cho người bên cạnh, lúc này mới..."

Y cười khẩy lạnh lùng: "Vậy nàng không sợ lây bệnh cho tuần lộc của bản vương à?"

Ta cúi đầu nói tiếp: "Thiếp can rõ rồi, chỉ vì mấy con tuần lộc này đến từ quê nhà của thiếp nên thiếp mới nhất thời ngứa ngáy tới thử một chút."

Lời của ta muốn khiến y nhớ lại cuộc sống quân lữ thúc ngựa ở Bắc Cương năm đó. Một lúc lâu không nghe thấy y lên tiếng, lại thấy tay y vòng về từ bên hông, đáy lòng ta thở phào nhẹ nhõm. Lúc này mới nghe y nói: "Bản vương cũng quên mất nàng đến từ Bắc Cương, xem ra hoàng huynh của ta cũng tổn không ít tâm tư."

Ta nghe rõ thấy sự châm chọc trong giọng nói của y, cúi đầu nói: "Thiếp biết..."

Tuần lộc đi vài bước đến gần vạt áo của ta, chỉ nghe y nói: "Nàng biết cái gì? Nàng đã nói biết, vậy kể tiếp nàng biết bản vương đương muốn làm gì sao?"

Trong giọng nói của y có hơi chút bức bối, cộng thêm một câu nói mà y cứ xoay quanh, ta liền có phần không biết phải trả lời thế nào. Nghĩ thầm Ninh Vương này làm sao vậy, bởi vì trong quân lữ y luôn nói chuyện đơn giản vắn tắt, thêm phần lời nói của y luôn luôn nói một không hai, sao hôm nay lại nói nhiều vậy?

Ta suy tư đáp: "Vương gia, thiếp biết thọ yến nương nương cận kề, nghe nói không ai điều khiển được xe tuần lộc, chỉ bằng vương gia cho thiếp một cơ hội để thiếp thể hiện bản lĩnh?"

Mục đích ta đến đây cũng là vì vậy, nghĩ thầm y vừa nhìn thấy tài nghệ của ta thì theo lý nên đồng ý. Với việc y hiểu thảo với mẫu phi, ta làm thế không phải chính là giải quyết vấn đề nan giải trong lòng y sao?

Vậy mà giọng điệu của y không hề thấy chuyển biến tốt đẹp, vẫn sắc bén lạnh lẽo như cũ: "Chỉ là điều khiển tuần lộc thôi mà phải để cơ thiếp của bốn vương tự mình ra sân sao?"

Sao ta lại quên mất, ta thuộc về vật phẩm tương đối quý trọng, cũng không thể nào đánh đồng với hạ nhân tay chân vụn vè? Ta làm thế này lại là khiêu chiến với sức hấp dẫn của Ninh Vương. Thử nghĩ xem, cơ thiếp của Ninh Vương tình nguyện biểu diễn với tuần lộc cũng không muốn hầu hạ y thì làm sao y chịu được?

Ta vội nói khẽ: "Thiếp chỉ muốn san sẻ với vương gia. Biết vương gia phiền não vì thọ yến của nương nương nên thiếp nghĩ bình thường nương nương cũng đã thấy nhiều tuần lộc được điều khiển, nhưng thiếp có thể hòa theo tiếng nhạc, khiến cho tuần lộc đập múa theo, nghĩ rằng có thể đổi được một tiếng cười của nương nương."

Quả nhiên y tăng lên hứng thú, tức giận trên mặt giảm xuống. Rất có thể đã nghĩ thông suốt ta đến đây cũng chỉ vì đi đường vòng tranh thủ tình cảm, để gây sự chú ý của y, cũng không hề xem thường lừa dối y. Cộng thêm y là con hiếu thảo, hành động lần này của ta có thể nói là trúng tim đen. Dù mặt y còn lạnh nhưng lại nói: "Tốt, để bốn vương xem thử tài nghệ nàng ra sao."

Y khoát tay chặn lại, bốn con hồ chưa thỏa ước nguyện không thể làm gì hơn là bị người chặn dẫn ra ngoài.

Tài nghệ này là từ Tiểu Thất ra, lần trước nói đến con rắn bò theo xà ngang đến phòng của ta, gấu đen nửa đêm đến gõ cửa, con khỉ ngồi trên ghế cầm chén trà của ta uống. Ta thuận tay cầm cây roi, nghĩ thầm bất cứ thứ gì rơi vào tay mình cũng phải quán nó lại, chế thành canh rắn ngũ vị hương, tay gấu kho tàu, nào khi xối mỡ thì sát vách bỗng vang lên tiếng cười nhẹ nhàng như gió đêm hiu hiu. Con rắn, gấu đen và con khỉ đột ngột xuất hiện cũng bỗng dùng tốc độ cực nhanh bỏ đi. Trong nháy mắt tất cả đều biến mất không thấy tăm hơi. Giờ ta mới hiểu được, những loại thú này đến phòng ta cũng không phải tình cờ, mà rời khỏi phòng ta cũng không phải ngẫu nhiên.

Ta nghĩ hết cách để Tiểu Thất dạy ta tài nghệ này để dễ săn thú hơn. Nghĩ đến có được nó thì khi săn thú cũng không cần phải chạy đến vĩa mồ hôi cả thân. Chỉ cần đứng ở đó, thổi âm ngay trạm gác triệu hết muôn thú trong rừng đến. Tội nay thích ăn cái gì thì cứ trực tiếp gõ bắt tình con đó, xối lên một chút dầu ớt đỏ là có thể ăn ngon lành, chẳng phải là dễ dàng sao? Tuy Tiểu Thất sống chung với ta lâu nhưng sống với muôn thú càng lâu hơn. So ra tình cảm của y với loài thú còn khá hơn với ta, biết được ý nghĩ của ta thì sống chết cũng không chịu. Cho đến lần này, biết lực phá hoại thường ngày của ta cơ bản không còn, cộng thêm ta lấy được lòng tin của y, lại có khi cũng sờ sờ đầu chó con, cho gà con ăn, trong mắt cũng bớt đi vài phần đối kháng thấy thú tựa như thấy thịt, trong miệng cũng không còn nhỏ dãi nữa, dịu dàng uyển chuyển hơn rất nhiều. Cho nên y mới miễn cưỡng dạy ta.

Thật ra thì Tiểu Thất sai lầm rồi. Ta vẫn là ta, nhìn thấy tuần lộc là đã thấy cảnh lột trắng lớp da, mùi hương thịt nướng ngào ngạt, thấy được lợi ích nó mang đến cho ta. Mãi mãi ta cũng sẽ không trở thành Tiểu Thất, nhìn từng tính mệnh thành trời cao ban thưởng, không đành lòng làm hại. Ta chỉ là người bình thường mà thôi, người kính ta một thước, ta kính người một trượng, nếu như người phụ ta, ta tất sẽ đòi lại.

Nhưng ta có giả trang thành đáng vẻ theo mọi người kỳ vọng thì vẫn không thích kẻ giả dạng, căm thù đến tận xương tủy kẻ giả dạng có thể khiến mọi người vui vẻ. Đơn giản là từ lúc ta chào đời ta vẫn đang giả trang, có lúc giả trang đã lâu nên mình cũng cho rằng mình chính là kẻ đó.

Trước kia là thế, hiện tại cũng chỉ là đổi thành thân phận khác, đối với ta thì có gì là khó?

Vương công công khó hiểu nhìn dây cương tuần lộc, lại bảo người kéo đi qua lối duy nhất vòng ra phía ngoài, run run rẩy rẩy, do do dự dự nhìn ta vài lần, sợ chỉ cần không để ý ta cẩn thận thì chẳng những không hoàn thành nhiệm vụ của Ninh Vương giao, mà còn dạy bậy tuần lộc, khiến cho bọn chúng hướng ra ngoài không gian tự do. Dù sao mới vừa bị bốn con hồ dọa, có cơ hội không chạy mới lạ.

Ta tiện tay ngắt mấy lá liễu bên cạnh dòng suối, cuộn thành chiếc kèn, đặt lên mép, thổi thử một chút âm thanh. Bọn tuần lộc cũng ngừng ăn cỏ lại, đôi mắt lạng lẹ ngoan ngoãn nhìn về ta. Mắt của bọn chúng rất đẹp, trong veo như ngọc. Không biết bỏ vào chảo xào thì sẽ biến thành màu gì?

Ta lấy lại bình tĩnh, nhớ lời Tiểu Thất đã nói, tiếng nhạc từ tâm, ý nghĩ của ta sẽ thông qua khúc nhạc truyền đến mỗi đáy lòng tính mệnh. Nếu như đáy lòng ta âm ảm thì chỉ sợ tiếng nhạc cũng sẽ vậy. Những con tuần lộc này sẽ bất chấp mọi thứ, dù phải nhảy xuống sông tự sát cũng sẽ hướng đến tự do.

Khép hờ mắt, tưởng tượng hoàn cảnh chúng thích nhất, trời tuyết trắng ngần chen giữa núi xanh, trong không khí di động lạnh lẽo, bọn chúng chạy nhảy khoan khoái trong rừng, rũ bỏ tuyết trên người.

Tiếng nhạc vang lên từ trong môi ta, nhẹ nhàng như tơ bông lộng roi, vui thích như châu ngọc chạm trên mâm. Không cần mở mắt ra ta cũng biết tuần lộc đang đập nhạc múa vẩy quanh và vẩy ta, trong miệng còn kêu vang vui thích theo tiếng nhạc. Ta vừa thổi vừa xoay vòng thân thể thật nhanh, mảnh hoa thêu trên váy áo tung bay trong gió, như tuyết bay ở Bắc Cung.

Ta để cho bọn tuần lộc đắm chìm trong vui sướng hư ảo, khiến chúng cho rằng đã trở lại cố hương, xung quanh vẫn là trời tuyết trắng ngần, núi xanh biêng biếc như cũ mà không phải là thình đó ầm ập.

Tiếng nhạc dừng lại, tuy tim ta đã luyện cứng như gang, nhưng cũng không dám nhìn ánh mắt ngỡ ngàng thất vọng của chúng, chỉ hành lễ với Ninh Vương: "Vương gia đây cũng là tài nghệ điều khiển tuần lộc đập múa theo nhạc của thiếp."

Y như đang ngờ ngác, một hồi lâu mới nói: "Rất tốt, từ hôm nay trở đi nàng chuyển đến lộc uyển đi."

Ta cúi đầu vâng lời, chờ sau khi nhóm người Ninh Vương đi mới ngẩng đầu lên.

Vương công công vui mừng khắp khỏi đi đến, hành lễ với ta nói: "Mỹ nhân, cần những gì cứ việc nói với lão nô."

Củ khoai nóng bỏng tay này vất vả lắm mới có người nhận, còn nhận rất vui vẻ hiển nhiên khiến y hài lòng vô cùng.

Từ đó, mỗi ngày ta đều ở lộc uyển xem tuần lộc. Đây đối với ta không có gì khó khăn, lúc ở nhà ta đã quen với những việc thế này. Có điều mỗi đêm khuya lại bị tái phát chứng bệnh suyễn khiến ta khổ không thể tả, cũng tăng không ít liều thuốc uống. Mị Nhụy lấy thuốc từ nơi thái tử về nói lo lắng: "Lần này lượng thuốc bị cắt giảm không ít, nếu chúng ta không có thành tích, chỉ e...."

Ta nhận chén trà từ tay nàng, nuốt viên thuốc vào miệng, cười nói: "Thái tử thường phạt rõ ràng, qua thọ yến của Giang Phi thì tất cả sẽ chuyển biến tốt đẹp."

Lộc uyển còn tốt hơn cả viện ban đầu của ta. Bởi vì là thú quý, nên chỗ ở của người tất nhiên chỉ đơn giản sạch sẽ. Trong phòng cũng không có tấm gương đồng to lớn soi mặt, ngày thường ta chỉ có thể để Mị Nhụy chải đầu vắn tóc, chỉ cần đơn giản mát mẻ, dễ dàng hành động mà thôi.

Đối với một người thường xuyên nghĩ đến thị nai nướng cháy mỡ thì bọn tuần lộc nghe ta sai khiến thế nào đây? Loài thú nhạy cảm thiện ác hơn cả con người. Cho nên trong ngày thường bọn chúng đương nhiên được Vương công công chăm sóc. Chỉ có điều khi tiếng nhạc vang lên, bọn chúng tựa như trúng độc, thân thể không ngừng múa vui thích quanh ta. Tuy thời điểm tiếng nhạc dừng lại, ánh mắt ngờ ngàng nhìn xung quanh thật sự khiến lòng người chưa xót, nhưng nhìn mãi ta cũng quen.

Cũng giống như lần đầu tiên giết người sẽ bị ác mộng liên tục mấy ngày liền. Nhưng giết mãi thì cũng cảm giác thật ra giết người cũng không khác gì cắt dưa leo. Chỉ có điều khi cắt không thuận tay mà thôi.

Thọ yến của Giang Phi vốn tổ chức trong cung, nhưng Ninh Vương tấu xin hoàng thượng và được hoàng thượng ân chuẩn nên có thể tổ chức ở phủ Ninh Vương. Điều này thể hiện được địa vị của Giang Phi ở trong suy nghĩ của hoàng thượng và cũng thể hiện được sự coi trọng của hoàng thượng với Ninh Vương.

Ông ta càng thích, thì thái tử càng không ngừng đưa mỹ nhân đến Ninh Vương. Còn Ninh Vương thì phải suy nghĩ tất cả biện pháp để xử lý mỹ nhân thừa thãi. Có đôi khi ta nghĩ cách làm của hai huynh đệ bọn họ thật ra cũng không khác gì tặng quà bánh cho các thần thích vào dịp năm mới của dân gian. Một hộp quà bánh nếu như là quý giá mà ăn không ngon thì lại nghĩ hết tất cả cách để phối vào những thứ quà bánh khác thành lễ vật tặng đi. Nếu chưa mở hộp đã có đầy nắm móc thì cũng chỉ có ném vào đồng rác, mà vừa quý giá vừa ngon thì lại nghĩ xem là tặng cho ai? Hay là để lại dùng?

Tạm thời ta còn thuộc về món quý giá và ăn ngon ư?

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Yến Vô Hảo Yến, Cẩm Sắt Vô Đoan

Nháy mắt đã đến ngày thọ yến của Giang Phi. Vì để tỏa sáng trong mắt Giang Phi nên sáng sớm ta đã thức dậy ăn vận, Vương Gia đã nhờ Tư Chế Phòng trong cung làm cho ta bộ cẩm bào ôm để điều khiển tuần lộc, đầu tóc được trang trí bởi lông chim trả ngũ sắc, tay áo gấm thêu mây, nhạn li ti, eo thắt chiếc khăn màu đỏ, bên dưới là chiếc váy màu sắc sặc sỡ xê xám tà, để hành động thuận tiện, màu xanh nhuộm đậm dần xuống theo vòng eo, phía trên thêu vô số bông tuyết màu trắng, tựa như cây thông phủ đầy tuyết.

Ngoài kia tiệc đã mở màn, có tiếng đàn sáo thấp thoáng truyền vào. Bên ngoài son hào hải vị, mảnh lụa thơm hương, tiếng nói ríu rít không ngừng bên tai, ta lại chỉ có thể ở cùng đám tuần lộc thích khí trời giá rét, mặc cho gió lạnh lùa qua cửa sổ, buốt thấu xương tủy. Ta lấy thuốc hoàn từ trong tay áo, nuốt khan vào bụng, lúc này mới cảm thấy con lạnh quanh thân giảm dần xuống. Ta thầm mong ngàn lần đừng xảy ra chuyện gì vào thời khắc quan trọng.

Mị Nhụy đi đến thấy ta bỏ lọ thuốc vào trong ngực, lại nói: "Chủ tử, thuốc này không thể uống nhiều. Không phải sáng nay chủ tử vừa uống sao?"

Ta cười nói: "Đừng lo, thỉnh thoảng uống thêm chút cũng không sao..."

Mị Nhụy lo lắng nhìn ta, muốn nói lại thôi, ta liền nói: "Yên tâm đi, ta không làm hỏng việc đâu."

Mị Nhụy khề thờ dài, quay đầu đi ra ngoài: "Chủ tử, người cho rằng nô tỳ... Nô tỳ đi chuẩn bị giá lung."

Vì ngày thọ yến hôm nay, Ninh Vương chẳng những mời người may áo mới cho ta, còn gọi người đúc lại giá lung, trên giá lung chẳng những được khảm thêm vàng bạc châu báu, mà còn được sơn phết bằng son ngũ sắc. Khi soi dưới ánh mặt trời sẽ tỏa ra ánh sáng rực rỡ mờ ảo. Xe tuần lộc còn được thợ thủ công điêu khắc hoa văn mây trời hoa cỏ, sơn màu vàng đen, giản dị nhưng ẩn hiện nét xa hoa, hợp với sở thích của Giang Phi.

Bởi vì tuần lộc chịu được rét mà không chịu được nóng, nên ta phải đặt băng trong phòng, lại còn phải lấy tuyết động cho vào trong máng để nó liếm. Dù ta có khoác áo choàng lông chồn dài vẫn cảm giác rét lạnh. Không tự chủ được, ta lại muốn lấy lọ thuốc ra, nhưng suy nghĩ một lúc ta lại buông xuống. Mị Nhụy nói không sai, thuốc này có thể chữa bệnh nhưng cũng có thể giết người.

Mãi lâu sau mới nghe Vương công công tới truyền: "Mỹ nhân, có thể vào rồi."

Ta xoa xoa tay chân lạnh cóng rồi đứng dậy hô lên một tiếng, bốn con tuần lộc cũng đồng loạt đứng dậy theo, đeo dây cương khảm vàng ngọc, lẳng lẽ chờ ta trước xe tuần lộc. Ta lấy lá liễu được chế thành chiếc kèn từ trong ngực ra, đứng trên xe tuần lộc thổi nhạc, tuần lộc không cần roi vọt cứ thế tiến bước.

Cánh cửa phòng được mở rộng, từ xa ta đã trông thấy khung cảnh tiệc tùng sênh ca, tiếng nhạc rộn rã khắp phòng. Người đang ngồi trên hàng ghế chủ trì là Ninh Vương và Giang Phi, cơ thiếp của Ninh Vương ngồi thành hai hàng bên dưới, còn lại là những quan viên trong triều có giao hảo với Ninh Vương. Vì để xe tuần lộc có thể đi lại tự do trong phòng nên bữa tiệc lần này được tổ chức tại Chu Tước đường rộng rãi, cột được trang trí cảnh thông bông tuyết theo cảnh tượng tuyết phủ cây thông xứ lạnh. Lúc ta điều khiển tuần lộc đi vào, sảnh đường ồn ào dần dần tĩnh lặng, chỉ còn vọng lại tiếng sáo du dương trong phòng. Những ánh mắt ghen tỵ có, xem thường có, đều chia vào người ta. Ta thấy Ninh Vương nói mấy câu bên tai Giang Phi, Giang Phi liền ngẩng đầu lên nhìn ta. Khuôn mặt vốn buồn bực của bà bỗng mang theo nét cười, đưa tay xoa nhẹ thái dương của Ninh Vương.

Mặc dù Giang Phi đã hơn bốn mươi tuổi nhưng vẫn rạng rỡ, không hề có nét già nua. Nghe nói năm đó bà nhờ dáng vẻ đầy thất lung ong mà được độc sủng tới tận mười năm, giờ đây dù không được như xưa nhưng vẫn nhờ chiến công của con trai mà chiếm được một vị trí trong lòng hoàng đế.

Tiếc rằng năm tháng dần trôi, tuổi già vẫn không thể không đến. Cuối cùng bà không còn được hoàng đế để tâm, giờ đây chỗ dựa duy nhất của bà chính là đứa con trai này.

Ta đứng trên xe tuần lộc làm mấy động tác đơn giản đã được mọi người hò reo cổ vũ. Ta biết sự ủng hộ này không dành cho ta, mà bởi vì nụ cười trên mặt Giang Phi. Bà mỉm cười thì những người trong đường sao không được dịp góp vui chứ?

Xe tuần lộc chạy nhanh vào trong sảnh rồi dừng lại, ta xuống xe, quỳ lạy hành lễ. Giang Phi cười nói: "Vương nhi, hiếm khi thấy con có lòng đưa cả tuần lộc đất Bắc tới đây, thuần lộc sư này cũng khá đấy, thật biết cách điều khiển..."

Ninh Vương cười vang: "Mẫu thân, hài nhi mới chuyển đến không ít cây bạch dương, tận dụng để xây một mảnh vườn. Mộc lăng tử phòng(*) cũng được dựng bằng gỗ ở Mạn Hà. Nếu như mẫu phi thích, sau khi thọ yến kết thúc, hài nhi đưa mẫu thân tới xem được không?"

*Mộc lăng tử phòng là kiến trúc truyền thống đặc biệt của các dân tộc vùng Tây Nam. Nguyên liệu của mộc lăng tử hoàn toàn được dùng bằng gỗ, qua bàn tay của những thợ thủ công khéo léo mới có được những căn nhà gỗ tinh xảo như vậy.

Giang Phi khẽ cười: "Ồi đứa bé này, chẳng lẽ con tốn công vậy sao..." Bà khẽ thở dài, "Nhưng mà những thứ chuyển đến từ Mạn Hà cũng chẳng sống được lâu dài, cũng giống như những con tuần lộc này...."

Ninh Vương liếc mắt nhìn xuống, thần nhiên lên tiếng: "Mẫu phi, hài nhi muốn chúng nó sống, sao chúng nó có thể không sống được?"

Giang Phi cười, chỉnh vạt áo cho Ninh Vương: "Con quá mức tự tin rồi."

Thấy Ninh Vương và Giang Phi đều vui vẻ, những cơ thiếp khác cũng nhân dịp đùa bỡn. Bỗng chốc người người ở sảnh đường như hoa bay bướm lượn, người tới ta đi, còn có cơ thiếp nhân cơ hội này chen chúc trước mặt Ninh Vương, nũng nịu mời rượu, vô cùng rộn rã.

Mãi lâu sau Ninh Vương mới mỉm cười rồi nói với Giang Phi: "Mẫu phi, mới bắt đầu thôi, về sau còn màn đặc sắc hơn nữa."

Giang Phi nương nương vốn tường đã kết thúc, nghe được lời ấy liền hứng thú hẳn lên, vội nói: "Còn không bảo nàng mau thể hiện đi?"

Tiếng nhạc lần này không khác gì lần trước, nhưng bởi vì trang phục trên người ta cầu kỳ bắt mắt hơn, trên cột chống còn có cảnh thông quán quanh, lúc tiếng nhạc cất lên, tuần lộc càng thêm hưng phấn, kết hợp với vàng bạc châu báu đeo trên thân mình khiến càng thêm lung linh rực rỡ, cả sảnh đường đều vỗ tay khen ngợi.

Dĩ nhiên mọi người không thể thấy được khi tiếng nhạc dừng lại, tuần lộc sẽ thức tỉnh từ trong ảo mộng, ánh mắt lộ ra nét tuyệt vọng. Cho nên mới nói dù là người hay thú, khi đã bị lừa nhiều lần thì tinh thần cũng sụp đổ, huống chi chúng còn vừa vui sướng chạy băng băng nơi cổ hương tuyết phủ, chớp mắt đã trở lại cảnh thực, trước mắt lại là nữ tử muốn nướng thịt chúng nó. Nếu như là Tiểu Thất thì sẽ không xảy ra chuyện như vậy, bởi vì Tiểu Thất sẽ đối chúng thành tâm, khiến chúng vui vẻ chịu đựng coi màn kịch này là trò chơi. Ta không có tấm lòng thuần khiết như Tiểu Thất, cho nên đối với ta, chúng vừa sợ mà lại vừa hận.

Nhưng lúc đó, ta lại không chú ý tới điểm này.

Sau tiếng ngợi khen của mọi người, Giang Phi nói: "Vương Nhi, thuần lộc sư lần này giỏi quá, phải ban thưởng mới được."

Ninh Vương cười rồi nói: "Mẫu phi không nói thì hài nhi cũng quên mất..."

Nói xong y dừng dừng gọi người cầm trăm lượng vàng tới chỗ ta, tất nhiên ta phải cúi đầu tạ ơn rồi.

Đang định lui xuống lại nghe Giang Phi nói: "Lâu rồi chưa được xem trò thuần phục tuần lộc này. Ở miền đất Bắc, muốn chúng kéo xe cũng phải xem đến tâm trạng chúng. Nhưng đến đây, tính nết vẫn vậy mà còn có thể bị thuần phục khiêu vũ theo nhạc cũng thật kỳ lạ. Nhớ năm đó phụ hoàng con cũng cho người đưa tuần lộc về từ miền cực Bắc xa xôi, nhưng chưa đến một tháng thì đám tuần lộc đó thì nhau bệnh tật rồi chết hết, bản thân ta cũng muốn xem những con tuần lộc này có thật đến từ đó hay không..."

Ninh Vương cười rồi nói: "Mẫu phi, sao người lại không tin con vậy?"

Y vừa cười vừa đỡ bà xuống, Giang Phi hứng thú đến trước xe tuần lộc, vòng quanh chúng đánh giá một lượt, cười nói: "Đúng vậy, đích xác đến từ chỗ chúng ta."

Mắt bà lộ vẻ nhớ nhung, tay trái cũng chạm lên đầu một con tuần lộc trong số đó. Trong lúc ấy, con tuần lộc tuyệt vọng nào còn chịu để yên, giãy khỏi dây thừng xông lên phía trước. Ta thấy không ổn, vội vàng đuổi theo định kéo dây cương, nhưng không ngờ nó lại lao thẳng về phía Giang Phi. Giang Phi hoảng hốt đến sắc mặt tái nhợt, đúng lúc đó Ninh Vương ở ngay gần định giơ tay lên đánh. Không ngờ con tuần lộc kia không tiến tới nữa mà ngã lăn ra. Ta ngược mắt lên, thấy rõ Mị Nhụy đứng bên cạnh một đám nô tỳ, tay trái bất động dần dần thu lại. Chắc hẳn nàng lại giúp ta rồi.

Ngay sau đó, ba con tuần lộc kia đều hoảng loạn muốn bứt dây thừng, ta bất chấp mà vung roi mới khiến chúng nó yên ổn trở lại.

Không đợi Ninh Vương dặn dò, ta đã gọi người vào trông coi xe tuần lộc. Chờ Ninh Vương ra lệnh thì mạng ta đã chẳng còn.

Ninh Vương giúp Giang Phi còn đang hoảng hồn trở về chỗ ngồi, còn gọi người mang canh an thần tới, trấn an Giang Phi hồi lâu mới quay đầu lại nói: "Chuyện này là sao đây?"

Ta hoảng sợ, vội vã suy nghĩ phải làm sao mới vượt qua cửa ải ngày hôm nay đây? Ta cúi rạp xuống nói: "Tất cả do lỗi của nô tỳ, mấy ngày gần đây tuần lộc đều lộ vẻ nôn nóng bất an, nhưng nô tỳ lại không phát hiện ra."

Ninh Vương lạnh lùng nói: "Mấy ngày trước đã phát hiện ra chúng nôn nóng bất an, vì sao nàng không báo cáo?"

Ánh mắt Ninh Vương sắc bén như dao, khi nhìn ta, ta thấy rõ trong ánh mắt y có sát khí dày đặc. Lúc này đây, ta cũng chỉ là thứ đồ vô dụng đối với y. Tuy rằng giờ có mặt Giang Phi nên y không nhuộm máu thọ đường, nhưng ta biết, khi thọ yến kết thúc chắc rằng ta sẽ mất mạng.

Ta cúi người dập đầu, hoảng hốt lo sợ: "Vương gia, có lẽ nô tỳ biết được tại sao nó lại trở nên như vậy."

Ninh Vương khẽ nhếch miệng, cười khẩy: "Ta cũng muốn xem, nàng còn có thể nói gì?"

Ta chậm rãi đi tới cạnh con tuần lộc, con tuần lộc đó vẫn hôn mê bất tỉnh. Ta quan sát cẩn thận, còn lấy tay vuốt ve người nó. Lúc này ai ai cũng lặng thinh, không hề có tiếng động nào cả. Sau khi ta quan sát cẩn thận thì chậm rãi tiếng lên trước sảnh đường, đứng cúi đầu, mồ hôi lạnh mướt thái dương, gió thổi qua tóc mai lại càng lạnh thấu xương.

Thấy ta lặng yên không nói gì, Ninh Vương cười lạnh lùng: "Người đâu, bất tiện tỳ này lại, chờ thọ yến kết thúc sẽ xử trí sau."

Ta ngẩng đầu lên, vội vã nghĩ ngợi, đột nhiên nhớ tới vụ gièm pha nơi thâm cung liền thốt lên: "Vương gia, nô tỳ biết tại sao. Nô tỳ... nô tỳ... Mấy ngày gần đây quét dọn lộc uyển mới phát hiện ra tuần lộc nôn nóng bất an hơn thường ngày. Căn cứ..... căn cứ.....kinh nghiệm thường ngày của nô tỳ, con tuần lộc này, bụng con tuần lộc hơi nhô lên..... E rằng, e rằng đang mai thai?"

Vừa nghe lời này, mọi người trong sảnh đường đều đưa mắt nhìn tuần lộc, nét hoảng hốt trên mặt Giang Phi cũng phai dần, nhưng lại tò mò, quay đầu về phía con tuần lộc gục xuống. Ninh Vương lại càng giận dữ không thể kiềm chế: "Nàng nói gì? Con tuần lộc này mang thai ư? Nàng không thấy trên đầu chúng đều có sừng, đều là tuần lộc đực sao?"

Ta lại càng hoảng hốt, rạp người không dậy nổi, nói: "Đúng vậy, Vương gia, nó là tuần lộc đực, sao lại có thể mang thai được?"

Mọi người đều không dám thở mạnh, nhất thời tĩnh lặng đến mức gần như không nghe thấy tiếng người.

Không thể ngờ rằng Giang Phi lại phì cười, lúc đầu còn khẽ khàng cười nhẹ, về sau tiếng cười càng lúc càng lớn, không thể kiềm chế mà vừa cười vừa nói: "Nha đầu này, nha đầu này.....thứ vị thật đấy, đúng là..... Tuần lộc đực sao có thể mang thai được, sao có thể hạnh phúc vui vầy đôi lứa, mà có đi nữa cũng chỉ là sủng ái của chủ nhân trong thời gian ngắn mà thôi....."

Ta rạp người không dậy nổi, khẽ nói: "Đúng vậy, chắc nô tỳ làm thật rồi."

Ta thờ phào nhẹ nhõm, xem ra chuyện gièm pha trong cung vẫn ứ ứ mở mở kia là sự thật.

Về mặt của các cơ thiếp kia khác hẳn sắc mặt kinh hoàng của ta, trong lúc mọi người cười vui, còn có người không kiềm lòng được mà nhìn con tuần lộc trong sảnh, rồi lại nhìn ta, vừa xoa bụng vừa cười.

Mãi mới kiềm chế được tiếng cười, Giang Phi nói: "Hoàng nhi, sắp xếp của con làm ta vui lắm, truyện cười này hay thật đấy, hai đứa cũng biết phối hợp nữa, suýt nữa mẫu phi cũng bị con lừa rồi. Con phải khen thưởng nha đầu này đấy."

Lúc này về mặt ta đã trở lại bình thường, lẳng lặng quỳ gối trong sảnh. Ta thấy ánh mắt Ninh Vương không còn sát ý nữa nhưng lại mang vẻ phức tạp. Y nhìn ta rồi quay đầu lại nói: "Mẫu thân, có thể làm mẫu thân cười là vinh hạnh lớn lao của hài nhi, nhi tử sẽ bố trí ổn thỏa."

Chuyện gièm pha mà mọi người không dám nói đó là như vậy: Đương kim hoàng thượng nửa đời trước đều sủng ái nữ tử, còn coi Giang Phi như trân bảo. Nhưng gần đến tuổi già chẳng biết tại sao lại sủng ái một nam tử tên Mặc Tử Hàn, cùng y như hình với bóng, coi thị nữ hậu cung như không khí, không thèm để ý đến nghị luận chốn triều đình mà ban chức phong tước, lại còn sai người dọn một phòng ở hậu cung cho y ra vào tự do. Ân sủng đãi

ngộ đó có khi còn hơn cả ba hoàng tử của ngài, và dĩ nhiên hơn hẳn phi tần.

Những triều vua khác sủng ái nam tử thì cũng không có gì, nhưng triều đại tôn sùng Khổng Tử, coi trọng lễ pháp, lại càng chú trọng lý lẽ luân thường. Hoàng đế là đại diện của một nước, lập lại tiền lệ như vậy, tất nhiên phải bịt kín miệng người đời. Cho nên tên nam tử kia dù có được sủng ái nhưng cũng chỉ dám tuyên bố rằng tài hoa hơn người, được hoàng đế trọng dụng, cũng chỉ là sủng thân.

Vì vậy chuyện lừa mình dối người này đương nhiên không ai có gan mở lời.

Lần này ta dùng truyện cười làm phép ẩn dụ, tất nhiên vừa khéo giấu đúng chỗ ngứa của Giang Phi.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Chén Vàng Lưu Ly, Lòng Sáng Tỏ

Mị Nhụy thấy việc lần này làm mọi người trong sảnh đường cười vang, vừa giúp ta thay y phục vừa nói: "Chủ tử, xem ra lần này người đã được Giang Phi ưu ái, chắc cuộc sống của chúng ta cũng sẽ dễ chịu hơn chút."

Ta gật đầu, chợt nghe có thị nữ truyền gọi: "Giang Phi nương nương cho mời Hoa mỹ nhân."

Ta đi dọc hành lang theo thị nữ, tiếng giày đế mỏng bước trên sàn gỗ vang xa, thị nữ dẫn đường phía trước nói năng hoạt bát, vừa đi vừa nói: "Mấy ngày nay nương nương không cất tiếng cười, không ngờ lại được mỹ nhân chọc cười đến mức ho ra máu tỵ, mời Phụng ngự y đến khám, ngài nói bệnh nương nương đã khỏi rồi." Đoạn quay đầu nói với ta, "Xem ra lần này mỹ nhân lập công lớn rồi, nếu sau này thăng chức có thể cho nô tỳ nhờ cậy không ạ?"

Ta mỉm cười rồi hỏi tên của nàng, thì ra nàng là Liễu Ảnh theo hầu Giang Phi nương nương.

Hai người cười nói thoát cái đã đến chỗ Giang Phi, giống như trước, bà nằm nghiêng trên giường, nhưng vẻ mặt lại khác hẳn. Thấy ta, bà lại mỉm cười rồi nói: "Tiểu nữ tử này cũng có chút gan dạ sáng suốt."

Ta quỳ xuống nói: "Có thể làm nương nương cười là vinh hạnh lớn lao của thiếp."

Bà đứng dậy, bước xuống khỏi sạp, đi tới trước mặt ta. Ta nghe thấy tiếng sột soạt của chiếc váy lụa mỏng, ngửi thấy hương mai trên người bà. Mỹ nhân vẫn như ngọc, tiếc rằng lòng đế vương đã đổi thay.

"Nghe Vương nhi nói, cô đến từ bắc cương?"

"Vâng ạ, Vương gia đã cứu mạng thiếp."

Giọng bà chan chứa hoài niệm: "Vây ư? Những ngày tháng năm đó là khoảng thời gian Vương nhi vui vẻ nhất."

Ta không dám tùy tiện chen lời, chỉ có thể im lặng không nói gì, mãi lâu sau mới nghe thấy bà gọi người lấy ghế cho ta ngồi, còn ban thưởng rất nhiều trang sức. Có lẽ không thấy ta tỏ vẻ vui mừng, bà cười rồi nói: "Cô là người của Vương nhi, nên Vương nhi phải ban thưởng mới đúng."

Ta vội nói: "Thiếp không có ý này, nhưng thiếp xuất thân hèn mọn, không dám hi vọng xa vời sẽ được Vương gia sủng ái, chỉ mong có thể sinh tồn được trong Vương phủ mà thôi. Không biết nương nương có bằng lòng để thiếp hầu hạ người không.....?"

Giang Phi nương nương ngạc nhiên nói: "Cô hầu hạ bà già này thì có lợi ích gì?" Đoạn ngẩng đầu nhìn ra cửa, cười rồi nói: "Như vậy đi, Ninh Vương cũng tới rồi, xem Vương nhi nói thế nào?"

Ta quay đầu lại nhìn, thấy Ninh Vương không tỏ vẻ gì, vén rèm bước vào. Sau khi hành lễ với Giang Phi nương nương mới nói: "Nàng là nữ nhân của ta, sao có thể thích đi đâu thì đi đó?"

Khi quay lại nhìn Giang Phi mất y mới có nét cười: "Mẫu phi, nghe ngự y nói, qua thọ yến lần này, Mẫu phi đã khỏi bệnh rồi sao?"

Giang Phi nương nương cười rồi nói: "Vị mỹ nhân này của con có công đầu, đừng làm người ta tủi thân."

Y quay đầu nhìn ta, vẻ mặt lại trở nên hồ hững, rồi nói: "Dĩ nhiên rồi."

Ta trầm nghĩ, không ngờ Ninh Vương nổi tiếng bách chiến sa trường lại có một bản lĩnh khác, đó chính là đôi sắc mặt cực kỳ nhanh.

Thấy Giang Phi có vẻ mệt mỏi, Ninh Vương nói: "Mẫu phi, người cũng mệt mỏi rồi, hay người nghỉ ngơi trước, ngày mai nhi thần tới thỉnh an?"

Giang Phi nương nương gật đầu đồng ý, Ninh Vương cẩn thận gọi thị nữ bưng canh phải uống mỗi đêm vào cho nương nương, dùng thìa bạc nếm thử rồi mới đưa cho Giang Phi uống, gọi thị nữ vào đưa bà vào phòng nghỉ ngơi.

Thoáng chốc căn phòng này chỉ còn ta và y. Nghĩ đến lần này ít nhiều gì ta cũng có chút công lao, y cũng không bói móc thêm gì nữa thì bình tĩnh hơn, chuẩn bị tiếp nhận y ban thưởng, chắc cũng chỉ là chút ít vàng bạc châu báu mà thôi.

Nào biết đợi một lúc lâu mà chỉ nghe tiếng y đi tới đi lui trong phòng mà lại chẳng hề lên tiếng, mãi lâu sau mới hỏi: "Đối với các người, nam hay nữ quan trọng đến vậy sao?"

Ta hoảng sợ hồi lâu, lúc đầu không hiểu, nghĩ mãi vẫn không thể hiểu y hỏi vậy tức là sao, liền ngẩng đầu hỏi: "Vương gia, ngài..... nói nam hay nữ tức là sao ạ?"

Y không trả lời, ta ngẩng đầu nhìn thì thấy y đứng trước cửa sổ, gò má như tạc, lông mày như tia, nhưng vẻ mặt lại buồn bã, nhìn vàng trắng sáng ngoài cửa sổ mà thần thờ. Theo ta, có lẽ hồn y đã bay khỏi xác rồi, muốn nhanh nhanh lĩnh thưởng rồi về nghỉ. Bị hành hạ lâu như vậy, bây giờ cũng tới giờ uống thuốc, ta không còn bụng dạ đâu để buồn bã rầu rĩ cùng y, đành phải lên tiếng: "Vương Gia, đêm đã khuya rồi."

Lúc này y mới bừng tỉnh, tựa đầu lên song cửa sơn đỏ, khẽ cup mắt xuống, thờ dài rồi nói: "Lại qua một năm nữa."

Ta thầm nghĩ, dù sao y cũng xuất thân phú quý, tuy ở biên cương nhiều năm nhưng trở lại Vương phủ lại nhiễm bệnh quý tộc không hề nhẹ, chỉ cần ngắm trăng sáng cũng có thể thờ than cả buổi, không thêm ngó ngang đến người muốn được lĩnh thưởng.

Ta dè dặt nói: "Vương gia, ngài không nghỉ ngơi ạ?"

Bây giờ y mới nhìn ta, hồ hững nói: "Nàng trở về Y Lan uyển đi." Nói xong quay người, bước ra khỏi cửa. Trong chớp mắt, ta chỉ có thể nhìn thấy góc áo của y lướt qua cửa hiên rồi biến mất.

Thật ra ta cũng không có hi vọng xa vời gì với chuyện ban thưởng, nhưng y lại không thêm đề cập tới khiến ta hơi bất mãn. Nghĩ thầm Ninh Vương vốn nổi tiếng vì thường phạt phân minh, còn bây giờ thì sao đây?

Ta lập công đấy!!!

Cây đa trong Y Lan uyển vẫn xanh tươi, trong dưới bóng đêm mịt mùng như thể con thú lớn. Ta và Mị Nhụy đi vào viện, nhưng lại thấy đèn đóm trong phòng sáng rực, bèn đẩy cửa đi vào. Lâm mỹ nhân đứng dậy khỏi bàn, cười nói tự nhiên với ta: "Cuối cùng muội muội cũng về rồi, làm ta đợi lâu quá."

Ánh mắt nàng ta động nét cười, nhìn chằm chằm vào ta, rồi liếc tới những đồ trên tay Mị Nhụy, cười nói: "Xem ra lần này muội lập công lớn rồi, được ban thưởng không ít."

Ta nói: "Cũng chỉ chút ít trang sức mà thôi, nếu tỷ tỷ thích thì chọn vài món đi."

Ta ra hiệu cho Mị Nhụy mở hộp trang sức ra, để phần thưởng lên bàn. Nàng ta bước tới, vươn tay cầm một cái trâm, ngắm nghía một lúc rồi buông xuống, quay đầu nói: "Ta còn tưởng lần này muội muội phát lên rồi, chẳng ngờ chỉ được thưởng những thứ tầm thường mà thôi."

Hai thị nữ nàng ta đưa tới ra ngoài canh cửa, còn hai thị nữ khác lại nhìn Mị Nhụy, lộ vẻ cảnh giác. Ta cảm thấy không ổn, nàng ta muốn làm gì?

Ta cười rồi nói: "Sao có thể sánh được với tỷ tỷ, được Vương Gia đối xử đặc biệt."

Nàng ta cười rồi ngồi xuống trước bàn, nói: "Cô biết càng tốt, đã biết rồi, như vậy chúng chúng ta sẽ tính toán nợ cũ."

Hai thị nữ chột tiến tới gần Mị Nhụy, tôi ám chỉ bằng ánh mắt, Mị Nhụy biết điều, không phản kháng, để cho hai thị nữ kia dễ dàng bắt được.

Ta nói: "Cô dám!"

Lâm mỹ nhân cười rồi nói: "Cô cho rằng chỉ bằng chuyện thọ yến hôm nay, cô có thể huênh hoang được sao? Nhưng không ngờ rằng Vương Gia vẫn chưa ban thưởng. Xem ra cô không biết vì sao rồi."

Ta lạnh lùng cắt lời, "Có lẽ lần này, cô cũng chẳng có thể làm gì bọn ta."

Lâm mỹ nhân nói: "Ta và cô đều là nữ nhân của Vương Gia, dĩ nhiên ta không thể làm gì cô, nhưng họ, lại đảm đương việc bất thích khách, dĩ nhiên có thể bất thích khách rồi."

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Tai Họa Vô Có

Ta thầm kêu không ổn, lần trước lấy Lâm mỹ nhân làm mồi để đánh lạc hướng chú ý của Ninh Vương, đã sớm biết nhược điểm của mình đã rơi vào tay nàng ta. Chắc rằng người cẩn thận kín đáo như nàng ta đã sớm âm thầm chú ý đến Mị Nhụy, cuối cùng lại để nàng ta tìm được sơ hở của Mị Nhụy, càng chắc chắn Mị Nhụy chính là người hôm đó. Điều khiến ta nghĩ không ra chính là sao nàng ta lại dám ra tay ngay lúc này, cả gan làm chuyện trắng trợn táo bạo thế sao?

Ta mới vừa lập công, được Giang Phi quý mến, chỉ bằng mặt mũi của Giang Phi thì Ninh Vương cũng sẽ có chút ý thương xót cho ta.

Ta thăm sốt ruột không biết nàng ta sẽ đối phó với Mị Nhụy bằng thủ đoạn gì, liền nói: "Tại sao cô lại cho rằng Mị Nhụy chính là thích khách kia?"

Nàng ta cười một tiếng: "Muội muội, muội đừng trách tỷ tỷ, tỷ tỷ cũng không biết phải làm thế nào. Tuy ta không có chứng cứ, nhưng vết thương trên người mặc dù đã lành hẳn, nhưng kinh lạc bị thương thì không ai có thể qua được mất của Phùng ngự y, chúng ta cùng đi đến chỗ vương gia, để vương gia phân xử đi."

Nói xong nàng ta khoan thai ngồi xuống sập, đưa tay nhận lấy chén trà xanh thị nữ mang đến, môi mím nhấp một ngụm, thản nhiên thông thả.

Ta hơi yên lòng, xem ra nàng ta còn chưa dám làm xằng làm bậy, nhưng ta quan sát ánh mắt của nàng lại âm thầm lo lắng, nàng có chuẩn bị mới đến, nhất định là có chỗ dựa, nhưng tại sao nàng ta lại cho rằng Ninh Vương nhất định sẽ tin nàng chứ? Để mặc nàng làm xằng sao?

Bất ngờ ta nghĩ đến sắc mặt của Ninh Vương lúc lĩnh thưởng mà âm thầm hoảng sợ, lúc này mới nhớ trong giây lát cảm xúc của y là phiền chán không kiềm nén được. Có nhiều lần ta cũng nhìn thấy sắc mặt y như vậy, nếu như nói mấy lần trước thì còn có nguyên nhân truy cứu. Nhưng lúc này tại sao y lại tỏ thái độ với một người có công giúp y khiến nương nương cười chứ?

Tất cả chuyện ta làm lại đắc tội y ở đâu đây?

Không đề ta phân trần, một ả thị nữ khác tiến lên, đỡ cánh tay ta, đi ngay ra phía cửa. Lâm mỹ nhân thì tha thướt đi theo sát phía sau bọn ta.

Đi không xa đã đến Quỳnh Thư các, xem ra hôm nay Ninh Vương không ghé qua chỗ của mỹ nhân nào, lại một mình ở trong thư phòng, chưa đến gần cửa phòng ta đã nghe thấy mùi hương nồng nàn đặc biệt của rượu hồ phách, lan tỏa ra từ khe cửa, sớm đã có người đi thông báo trước, nói là bắt được thích khách.

Qua một lúc lâu, cửa thư phòng mới mở ra, Lâm mỹ nhân đi đầu bước vào, khom người nói: "Vương gia, thiếp đã sớm nói, thiếp nhất định sẽ giúp vương gia bắt được thích khách."

Hai ả thị nữ kia đẩy Mị Nhụy vào, mà một ả thị nữ cũng nắm thật chặt tay trái của ta, chỉ có thể bước vào theo.

Vừa vào cửa mùi rượu càng nồng, một tay Ninh Vương cầm ly rượu đặt trên bàn, còn tay kia cầm lấy bình rượu sứ thanh hoa, thuận tay rót rượu hồ phách vào trong chén, uống một chén, thờ ơ liếc nhìn bọn ta rồi nói: "Vậy sao?"

May là y không uống rượu say, ánh mắt vẫn sắc bén như cũ, nhưng lúc y nhìn bọn ta thì vẻ chán ghét trong mắt càng sắc nét hơn, chỉ bởi vì uống rượu nên không hề che giấu chút nào.

Ta thăm sốt ruột, trong lòng hiểu ngay nhất định Lâm mỹ nhân biết nguyên nhân, cho nên nàng ta mới mượn cơ hội này, thừa dịp tâm trạng Ninh Vương chán ngán để nghĩ cách diệt trừ bọn ta. Nhưng ta thật sự không biết tại sao y lại bỗng chán ghét ta như thế?

Lâm mỹ nhân cười nói: "Chuyện vương gia giao cho thiếp, thiếp sao dám không làm cố hết sức, thiếp vốn nghi ngờ tại sao thiếp lại bị dính líu vào chuyện thích khách lần trước. Vừa đúng lúc sau khi muội muội đến bái phỏng thì trên người thiếp lại vô duyên vô cớ xuất hiện vết đỏ. Cho đến hôm nay thiếp thấy ả thị nữ bên cạnh muội muội này bình tĩnh thản nhiên giờ trò với tuần lộc mới hiểu được, hóa ra bên cạnh muội muội cũng có một vị cao nhân."

Đôi mắt ngà say của Ninh Vương lướt qua như thể đường đao lạnh lẽo, chân ta lại bủn rủn không tự chủ được, liền quỳ xuống, luôn miệng nói "Vương gia, xin ngài tra rõ, việc này thật sự không có liên quan gì tới Mị Nhụy."

Thế nhưng dường như y không nghe thấy, ngón tay chỉ mân mê bình rượu thanh hoa, lại rót rượu hồ phách vào chén, uống xong mới nói: "Hóa ra, tuần lộc kia là do nàng động tay động chân."

Ta nghĩ việc này không phải là ngài đã sớm biết rồi sao? Người khác không nhìn thấy Mị Nhụy ra tay bắn chết con tuần lộc nổi điên đó, lẽ nào ngài cũng không biết?

Lẽ nào ngài lại muốn dùng điều này trị tội ta?

Uống hết ly rượu, mắt y càng hiện rõ rệt vẻ chán ghét, khiến ta hoảng hốt hơn, lời y nói đã không phân đúng sai, chỉ liên quan đến yêu thích, càng liên quan đến có thể thừa dịp xử lý mỹ nhân dư thừa hay không.

Huống chi, y không cần đích thân ra tay, lại có lý do giải thích với thái tử: Mỹ nhân ngài tặng cho thần đệ tranh chấp với nhau.

Lâm mỹ nhân cố ý lợi dụng sẽ khiến bọn ta chết không có chỗ chôn, ta âm thầm suy nghĩ xem phải làm gì, lại nghe y nói: "Nếu như thế thì giao họ cho nàng xử trí, nhất định phải tra được chân tướng..." Lại chỉ vào bốn thị nữ "Các người trợ giúp cho Lâm mỹ nhân đi."

Ta nhìn rõ vẻ mặt tươi tỉnh của Lâm mỹ nhân bỗng lộ vẻ hung ác, liền biết nàng đã hận ta sâu sắc, giống như vẻ chán ghét của Ninh Vương, đã không buồn che giấu.

"Vậy thiếp cũng không quấy rầy vương gia nữa, đợi xử lý xong chuyện, thiếp sẽ chung cho vương gia một chén canh giải rượu..."

Giọng nói nàng ta dịu dàng êm ái chỉ đổi lại tiếng lạnh lùng của Ninh Vương: "Đi xuống đi!"

Ta thấy rõ mặt nàng chợt hiện vẻ lúng túng, quay đầu về phía ta, rồi khuôn mặt lại đặc ý, nàng vung tay lên, bốn ả thị nữ kia liền giải ta và Mị Nhụy ra ngoài điện. Ta nghĩ mãi không hiểu, rốt cuộc tại sao hôm nay bọn ta lại rơi xuống khỏi đám mây trong chốc lát như vậy?

Hình như hai ả thị nữ áp giải Mị Nhụy có võ công cao cường, thủ pháp vô cùng thành thạo, kim huyết đạo của Mị Nhụy khiến nàng không thể động đậy. Còn thị nữ áp giải ta cũng có chút thủ đoạn, ta chỉ cảm giác nàng bình tĩnh thản nhiên xoay bề cổ tay của ta, để cơn đau ở cổ tay ta tấu tặn tim phổi.

Ta bị người khác dùng sợi tơ trời cố định trên ghế. Còn Mị Nhụy thì lại bị một ả thị nữ cong gối đá một cái liền quỵ xuống.

Lâm mỹ nhân khoát tay chặn lại, gọi tất cả bọn thị nữ lui ra, đem theo Mị Nhụy ra ngoài. Mị Nhụy lộ vẻ bị người ta dùng thủ pháp khống chế, không thể động đậy mà bị lôi ra ngoài.

Ta hơi lo lắng, trong phòng chỉ còn lại hai người bọn ta, rất biết rõ nàng ta muốn dùng hình phạt riêng.

Lâm mỹ nhân cầm lấy chén nhỏ, từ từ châm trà vào uống, ta nghĩ thấy mùi thơm thoang thoảng từ chén trà liền biết nàng ta uống Quân Sơn Ngân Châm, bèn cười nói: "Lâm tỷ tỷ vẫn thích loại trà này à?"

Nàng ta cười một tiếng rồi nói: "Loại trà này cũng coi như là cực phẩm trong các loại trà rồi, cũng có loại ngon hơn nó, nhưng không biết tại sao ta lại không thích, chỉ thích nó. Người bên cạnh bình luận qua loa nói mùi vị nó quá nhạt ta cũng không thích, ngay cả người bình luận không tốt về nó ta cũng cảm thấy ghét, muội nói xem có kỳ quái hay không?"

Nụ cười mỉm trên mặt nàng và lời nói chân thành khiến ta cả kinh, nàng nói là mình hay là Ninh Vương? Lẽ nào chính vì ta làm chuyện gì kích động đến thần kinh của Ninh Vương nên khiến cho y chán ghét mình sao?

Lâm mỹ nhân thấy vẻ mặt của ta liền cười nói: "Xem ra muội đã hiểu?"

Ta lắc đầu: "Tỷ tỷ, ta thật sự không rõ...."

Lâm mỹ nhân lại không nói tiếp nữa, cầm lấy chén trà, đột nhiên hất nước trà vào mặt ta. Ta cảm giác trên mặt nóng rát, nàng cầm lấy chén trà rồi không đến gần ta, nhẹ giọng nói: "Muội muội, muội có tin không, dù hôm nay ta khiến người bỏ mình không rõ ở trong phòng này, Ninh vương cũng sẽ không trách móc ta lấy một tiếng."

Ta ngừng đầu cười nói với nàng: "Đó là đương nhiên, tỷ cũng sẽ không sợ có người truyền thủ đoạn của tỷ tới tai Ninh Vương."

Nàng cười nói: "Có đôi khi ta thật sự rất bội phục muội muội, dù là lúc nào muội cũng có thể cười nói tự nhiên. Muội nói xem chuyện Tôn mỹ nhân là sao? Muội nói thử xem vương gia có còn nhớ đến ả hay không?"

Ta thờ dãi nói: "Không phải là ta và tỷ cũng giống vậy sao?"

Về buồn rầu chợt lóe lên trên mặt nàng, thấy rõ vẻ mặt của nàng, cuối cùng ta cũng hiểu Lâm mỹ nhân đúng thật đã động lòng với Ninh Vương. Nàng trăm phương ngàn kế đối phó ta, sợ không chỉ là vì chuyện lần trước ta mượn nàng qua cầu mà cộng thêm chuyện nàng đã gây ra cái chết khó hiểu cho Tôn mỹ nhân.

Có lúc, tình cảm chính là vũ khí lớn nhất khiến cho người ta phát huy được tiềm lực vô tận.

Ninh Vương lợi dụng điều này rất khá.

Không, không riêng gì Ninh Vương, huynh đệ bọn họ đều giỏi lợi dụng.

Lời của ta chạm vào vết thương của nàng, nàng nhìn ta lạnh lùng thốt lên: "Tuy là nhất thời, nhưng vẫn hơn muội."

Ta nhẹ giọng nói: "Hon chỗ nào?"

Vốn tưởng rằng nàng giận tím mặt, nhưng nghe lời của ta, mặt nàng lại thấp thoáng hiện vẻ ngỡ ngàng, như là phần đầu cả đời vì người khác nhưng bỗng không tìm được mục tiêu phần đầu. Rồi lại tự độc thoại theo lời của ta: "Muội nói đúng, hon chỗ nào chứ? Cuối cùng y cũng không sửa đổi được."

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Bất Đắc Dĩ

Về thất thổ của ta đã bị nàng trông thấy, nàng thờ dài một tiếng: "Cuối cùng muội cũng hiểu ra sao?"

"Thì ra là Tây Cương....."

"Đúng vậy, chính là Tây Cương. Nếu không phải vì cái người ở Tây Cương kia, bằng một đứa con gái của thợ săn tép riu như muội, sao có thể được Ninh Vương ưu ái? Cũng bởi vì muội đến từ Tây Cương mà thôi."

Thì ra đây là nguyên nhân cho sự ghen ghét của nàng, một khi đã yêu đến hèn mọn thì sẽ ra sao?

Ta cũng chợt hiểu ra thứ Ninh Vương chán ghét không phải là ta, mà là chính bản thân y. Lại thêm việc Giang Phi nương nương đau khổ vì phụ hoàng y. Nếu nói là thừa kế nghiệp cha thì cái khác có thừa kế được hay không cũng thôi đi, nhưng lại thừa kế mỗi điểm này bảo người đời sao chịu nổi? Nói không chừng sau này còn ảnh hưởng đến con nối dõi, thì người đời lại biết phải làm sao? Giang Phi chỉ có một người con trai là y, nếu biết truyện này rồi đau đến không sống nổi là chuyện đương nhiên.

Y hiểu được như vậy nên mới không thể tha thứ cho bản thân. Vì vậy y bèn trút hết bức dọc lên đầu ta!

Nhưng ta không rõ, trong lòng y mặc dù vẫn nhớ tới người nọ, cũng không sung sướng như từ như lẽ thường, nhưng sau này thế thiếp hàng đàn, người đó chỉ có thể ăn mình chôn hậu thế, sao lại có nhiều chuyện truyền ra ngoài như vậy? Lẽ nào y thật sự muốn cưới vợ là quý nam để an ủi nỗi tương tư sao?

"Tỷ cần gì lo lắng, cuối cùng tỷ cũng có ngày nổi danh, nếu như mang thai con nối dõi của Vương gia...."

"Không, không bao giờ có chuyện đâu. Muội có biết không, mỗi lần thị tắm chàng đều sai người cho bọn ta uống thuốc. Ta cũng không thiết, nhưng muội không nhìn thấy....." Nàng ta cổ nuốt nổi uất nghẹn không thể cất lời, "Muội không nhìn thấy sau mỗi lần, ánh mắt chàng chỉ có vẻ chán ghét, như thể bọn ta rất bẩn, rất rất bẩn....."

Haiz, ta thờ dài một hơi, không biết phải nói gì nữa. Thế này thì không biết làm sao nữa rồi, biến thái đến mức đó thì biết làm sao được?

Lâm mỹ nhân thấy sắc mặt tái mét và vẻ mặt như đưa đám của ta thì cho rằng cuối cùng ta cũng có mối thù chung nên đồng cảm với nàng, nên nói có vẻ thoải mái hơn: "Muội cũng đoán ra rồi, vậy hãy mang theo bí mật này xuống Hoàng Tuyền. Cũng phải nói, ba tỷ muội chúng ta được đưa vào phủ, muội là người đáng thương nhất, lại chưa từng được Vương gia sủng ái, nhưng ta không thể không xử lý muội..... Ai kêu bên người muội là thích khách chứ?"

Ta lẩm bẩm: "Tại sao? Chẳng qua ta chỉ muốn làm nương nương cười một tiếng mà thôi....."

"Muội muội tuyệt đối đừng trách ta. Được lòng quân thì phạt ý liễu. Chỉ trách muội không may mắn mà thôi."

Mị Nhụy bị người kéo từ phòng bên cạnh sang, ả thị nữ đề đầu nàng xuống đất, nghiêng đầu vội la lên: "Lâm mỹ nhân, mọi người đều xuất thân từ phủ thái tử, người không thể làm vậy, người không sợ thái tử trách tội sao?"

Nàng chỉ cười lạnh lùng: "Vậy thì sao, bằng mỗi bản lĩnh thôi, nghĩ lại thái tử sẽ không vì vậy mà trách cứ ta đâu."

Ta biết nàng đã quyết định đẩy ta vào chỗ chết, liền hỏi: "Tỷ tỷ, ta chỉ muốn cầu xin một chuyện. Ta biết mình không chết trong tay tỷ, mà chết trong tay 'người đó'. Tỷ có thể nói cho ta biết 'người đó' rốt cuộc là ai không?"

Không biết tại sao trái tim ta lại đập thình thịch. Dĩ nhiên ta biết những tướng sĩ không chết trận sa trường mà chết trên đoạn đầu đài Tây Cương năm đó. Nhưng là ai? Ta rất quen thuộc những người trong số họ, giọng nói đáng điệu và nụ cười của họ phảng phất như vẫn ở trước mắt ta, khiến ta còn nhớ mãi mà không thể nào quên.

Cảnh tượng đầm máu trên đoạn đầu đài đó như thể vẫn còn ẩn hiện ngay trước mắt, khiến ta chỉ có thể nhìn thấy màu máu đỏ tươi. Trong số đó cũng có người khiến Ninh Vương quan tâm sao? Có người khiến y động lòng sao? Không biết là vị nào đây? (Chic: Chị chứ còn ai!!!!!!!)

Nhưng vì sao, khi mọi người chết vì y, y lại biến mất không dấu vết? Để họ kêu gào thảm thiết trên đoạn đầu đài rằng: "Ninh Vương điện hạ, oan uổng, thuộc hạ bị oan...." Nhưng y không hề xuất hiện.

Tiếng gào thét của họ chỉ có thể đổi lấy quý đầu đao lần lượt chém xuống. Những cái đầu không thể nhắm mắt lạnh lẽo mà lăn xuống, dòng máu sục sôi

trong nháy mắt trở nên lạnh như băng, thấm ướt từng tấc cỏ.

Dường như ta vẫn còn đứng trên pháp trường, xen lẫn trong đám người xem, lạnh lùng nhìn đầu lâu của họ lăn đến bên chân, nhìn những sinh mệnh rạng ngời đó mất đi trong thoáng chốc. Nhưng chỉ có thể nhìn một cách bất lực, ngay cả nước mắt cũng không thể rơi vì họ.

"Sao vậy, muội không hỏi gì sao? Nếu không có gì muốn hỏi thì hãy lên đường đi!" Lâm mỹ nhân thản nhiên nói.

Ta âm thầm lấy châm độc giấu trong ngón giữa. Nếu như không có cách nào khác thì đành làm vậy. Tính mạng của ta tuyệt đối không thể để nàng ta cướp đi dễ dàng như vậy.

"Làm gì vậy? Bảo nàng thăm vấn phạm nhân thôi, sao mà lâu quá rồi vẫn chưa thăm vấn được gì cả?" Không biết Ninh Vương đã đứng ở cạnh cửa từ khi nào. Y cau mày nhìn dấu vết trên mặt đất. Mắt Lâm mỹ nhân chợt lóe lên về hồi hận, nàng biết mình đã mất cơ hội, còn ta thì giấu châm độc vào trong móng tay. Ta biết nếu y tới thì cái mạng này có thể giữ lại rồi.

"Vương Gia, thiếp đã thăm vấn rõ ràng. Hai người họ quả nhiên là mật thám được phái tới, võ công của Mị Nhụy này rất cao, thích khách ngày hôm đó chính là nàng ta."

"Ồ? Vậy ư?" Ninh Vương nhìn khắp phòng rồi nói: "Vậy xử lý đi, còn rề rà gì nữa?"

Tựa như sét đánh giữa trời quang. Ta ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn y, không thể ngờ rằng y lại hạ lệnh như vậy. Còn tưởng rằng Bồ Tát tới cứu mạng, ai ngờ lại là oan hồn tới đoạt mệnh.

Ta biết võ công của Ninh Vương. Nếu như lúc trước bản thân ta còn có thể so cao thấp với y, thậm chí là thoát thân cũng không thành vấn đề. Nhưng hôm nay, với thân thể như gỗ mục này, e rằng vừa hành động đã mất mạng.

Y xoay người ngồi xuống ghế, nhận lấy trà Lâm mỹ nhân đưa tới rồi uống một hớp, thậm chí không thèm liếc nhìn bọn ta, còn Lâm mỹ nhân vung tay lên: "Các người đã nghe thấy mệnh lệnh của Vương gia chưa?"

Dải lụa trắng trong hộp lại được lấy ra, ta đã cảm thấy dải lụa trắng mềm mại phát qua mặt ta không khỏi vội la lên: "Vương gia, ngài còn muốn thế gian này có thêm bao nhiêu oan hồn nữa? Ngài muốn thiếp có kết quả như Quân gia quân sao?"

Chén trà trong tay y bỗng rơi xuống đất vỡ tan tành, trước mặt bỗng lóe lên bóng đen, tay y nắm lấy cổ ta. Ta nghe thấy tiếng xương cổ kêu răng rắc, nhưng tính mạng đối với ta mà nói có tính là gì?

Ta lạnh lùng nhìn khuôn mặt cuồng nộ của y: "Vương gia, ngài đừng quên thiếp cũng tới từ Tây Cung, khi Quân gia quân lên đoạn đầu đài nhận lấy cái chết, thiếp cũng ở dưới đài."

Cuối cùng y cũng buông cổ ta ra, tay áo rộng lướt qua, chén đĩa trên bàn rơi xuống đất, y lao đảo lùi ra sau: "Nàng cũng biết họ?"

"Dĩ nhiên thiếp biết. Quân gia quân danh chấn Tây Cung, thương dân như con, chắc hẳn Ninh Vương phải rõ hơn bất kỳ ai chứ?" Tay ta ôm lấy cổ, nhìn nam tử thất thố, "Nhưng Vương gia vẫn mặc cho họ chết trên đoạn đầu đài. Thiếp và dân chúng dưới đài đều nhớ rõ, khi Quân gia quân bị xử tử, họ luôn miệng kêu gào tên ngài hết lần này đến lần khác: Ninh Vương điện hạ!"

Ta nhìn y lùi về sau một bước rồi lại một bước, cho đến khi ngồi phịch xuống ghế dựa.

Ta hơi hồi hận, cần gì phải chọc y chứ, không phải chuyện về sau cần phải dựa vào y sao?

Y thất thần nhìn ta, đôi mắt toát ra tia sáng mà ta không thể hiểu nổi, như thể ngôi sao tằm tối trước khi rơi xuống bỗng phát ra ánh sáng chói lòa cuối cùng, như thể chút ánh sáng còn sót lại trong tro bụi mà mùa đông lấp mắt: "Rốt cuộc.....nàng là ai?"

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Ta cả kinh, quay mặt lại, trong lúc lơ đãng ta lại nhìn thấy rõ bóng dáng của mình được chiếu rõ trong tấm gương nơi góc phòng, thậm chí sắc bén như bảo đao vừa rút ra. Không, ta không thể thất thố trước mặt y, khiến y nhìn ra manh mối. Ta vội cúi đầu nói: "Thiếp thân là con gái của người thợ săn mà vương gia từng cứu, Vương gia quên rồi sao?"

Lúc này y mới thu lại ánh mắt thất thần, dường như đã lạc mất hồn vía: “Bỏn vương không ngờ lại hoa mắt. Y đã chết rồi, chết từ lâu rồi...”

Xem ra, y đối với Quân gia quân vẫn có chút áy náy trong lòng. Xem ra, ta chỉ có thể lợi dụng điểm này để đã động y! Ta liền thở dài một hơi theo y: “Năm đó thiếp đã từng trị thương bị tên bán của Quân thiếu tướng ... Không ngờ y chỉ khí chưa toại, lại chết oan chết uổng!”

Ta chỉ thuận miệng đề cập đến vị thiếu tướng trẻ tuổi dung nhan trác tuyệt trong Quân gia quân mà thôi. Nào ngờ, lại khiến Ninh vương sắc mặt thoáng cái đã trở nên trắng bệch, ánh mắt cũng kích động lên, nắm chặt lấy cánh tay ta: “Nàng thật đã giúp y chữa thương khi ấy?”

Cánh tay ta bị y nắm chặt đến đau lên, đành phải thuận miệng nói nhảm: “Đó là sự thật! Bằng không làm sao thiếp thân có cơ hội tiếp cận y. Thiếp thân còn nhớ rõ, khi ấy trên mặt y còn nở nụ cười thân nhiên. Tuy trong thoáng chốc gia gia của thiếp rút mũi tên trên lưng y ra gây nên vết xước, nhưng y cũng chỉ hơi nhúm mày một chút mà thôi.”

“Đừng đó! Nàng nói không sai! Y chính là người như vậy! ... Dù cho bản thân bị uất ức thế nào, trên vai mang gánh nặng gì thì ở trong mắt y vẫn là nhẹ như gió thoảng.” Y buông lỏng bàn tay nắm lấy bả vai ta ra. Ta khẽ thở phào nhẹ nhõm, rốt cuộc cái mạng này của ta có thể giữ lại rồi! Có phải Lâm mỹ nhân đã nghĩ sai rồi hay không? Có phải nàng đã xem huynh đệ tình thâm của bọn họ trở thành tình cảm bất luân rồi không? Nữ nhân một khi nổi lên ghen tuông thì bất kể dù có kỳ quái mấy họ cũng có thể nghĩ ra được. Nhưng mà, câu nói “... nam nhân nữ nhân có quan hệ gì đâu...” của Ninh vương lại bắt ngờ hiện ra trong đầu ta.

Ta cẩn thận liếc mắt nhìn y một cái. Ta thấy ánh mắt y mơ màng, có lẽ lại rơi vào hồi ức, liền biết tất cả điều liên quan đến Quân thiếu tướng đều có thể trở thành công cụ bảo vệ tính mệnh của ta, liền khẽ nói: “Vương gia, thiếp thân từng giúp Quân thiếu tướng rửa sạch vết thương. Khi ấy trên người y thật sự có rất nhiều vết sẹo chồng chất...”

Quả nhiên, ta vừa nói thế thì mặt y lại hiện lên nét âm trầm. “Có một số vết thương là do Bỏn vương gây ra. Vào lúc đó, Bỏn vương còn trẻ tuổi nóng nảy... Nhiều lần hành quân luận chiến cũng chiến đấu ngang bằng y. Mà y càng giành được thuộc hạ quan quân hết lòng kính yêu thì trong lòng bỏn vương lại không phục, lại cố tình gây khó dễ, còn dùng quân pháp xử phạt y, hại y phải lãnh một trăm quân trượng khó hiểu. Nhưng tiểu tử kia thân thể thật tốt, cũng chỉ nghỉ ngơi mấy ngày mà thôi, liền lại cùng các tướng sĩ đánh đá loạn xạ...”

Ta tỏ ra vẻ mặt buồn bã hòa theo: “Đúng vậy đó, một số lần Quân thiếu tướng bị thương đều do gia gia thiếp trị liệu. Ngay cả gia gia cũng khen y không dứt miệng, nói là chưa thấy qua ai phục hồi nhanh như vậy.”

Ninh vương trở nên trầm mặc. Trong phòng thật yên tĩnh. Lâm mỹ nhân biết đại thế đã mất, oán hận trừng mắt liếc ta một cái, rồi hỏi: “Vương gia, chuyện thích khách kia...?”

Ánh mắt Ninh vương đảo qua, liền làm cho nàng á khẩu không còn lên tiếng. Y nói: “Bỏn vương tự mình điều tra rõ rồi nói sau. Bỏn vương binh nghiệp nhiều năm, sao lại sợ một hai tên thích khách? Thả nàng ra!”

Hai thị nữ đành phải thả Mị Nhụy ra, cũng giải đi cấm chế huyết đạo trên người nàng.

Ta thở phào nhẹ nhõm, Không ngờ việc cứ thế mà định đoạt, chỉ cần đề cập một số việc nhỏ của Quân thiếu tướng đã đổi lại được hai tính mệnh của bọn ta. Lễ nào “người nợ” trong lời Lâm mỹ nhân nói chính là Quân thiếu tướng ư?

Nhưng mà, vào thời điểm đó rõ ràng là một nam tử! Hơn nữa là một vị bách chiến sa trường, lúc cời chiến giáp để nghỉ ngơi lại biến thành một tên nam tử có chút thô lỗ.

Đương nhiên ta nhớ rõ dáng vẻ y mặc giáp bạc, tay cầm trường kiếm, tiến chỉ thiên quân.

Ánh mắt Ninh Vương thế này cũng quá kém rồi đó.

Ta bấm thật sâu móng tay vào lòng bàn tay, mới dần xuống để mặt không lộ ra vẻ kỳ quái, ra vẻ như tất cả đều bình thường, tuyệt không thể cười to ra tiếng được, chỉ làm ra dáng vẻ đau khổ u buồn, phảng phất giống như Ninh vương, cảm động lây cùng y nhớ lại Quân thiếu tướng đã mất.

Hành động lần này đối được một trận thổn thức của Ninh Vương. Y kêu người dâng rượu, rồi trút từng chén từng ly rượu hổ phách vào cổ. Trên mặt ta vẫn là nét buồn bã không tan, rót cho y từng chén lại từng chén, nhưng có điều đôi khi tay ta cũng run run ... Có đôi khi ta nhúm mày lấy tay áo che miệng ho khan hai tiếng. Hành động của ta không gây sự chú ý cho người khác, họ đều cho rằng ta cảm mạo chưa khỏe, tuyệt đối không biết ta đang trốn cười trộm.

Đột nhiên, y nắm tay ta đang bung ly rượu và hỏi: “Y có từng nói với nàng là y oán hận Bỏn vương không?”

Ta cân nhắc do dự một lúc lâu mới nói: “Điều này, khi đó thiếp thân cũng chỉ giúp y điều trị một hai lần thương tích mà thôi. Đương nhiên y sẽ không nói gì với thiếp. Chỉ có điều theo thiếp thân thấy, y thật giống một nam nhi quang minh lỗi lạc, sẽ không nói xấu sau lưng vương gia gì đâu...”

Ta bất giác nhắc đến hai chữ “nam nhi” kia thật rõ là có ý nhắc nhở y.

Mắt y lại say lơ đãng nói mông lung: “Đúng vậy! Nàng biết không, dù trong lòng oán ghét Bỏn vương cỡ nào, y cũng sẽ không tổn công để ý. Bỏn vương thường thức y nhất là điểm này...”

Ta âm thầm buồn cười, biết lúc này không thể nào nói bậy bạ gì về Quân thiếu tướng, mặc kệ Quân thiếu tướng kia là ai, ta cứ tăng y lên tận trời là được, liền phụ họa y nói: “Đúng vậy đó, đối với thiếp thân, người như vậy mà nói, y tựa như sao sáng trắng thanh.”

Không nghĩ đến lời này liền làm cho Ninh vương có phản tức giận: “Nàng hãy nói cho bốn vương nghe, nữ nhân các nàng có phải thường lấy y so sánh với bốn vương hay không...”

Ta thật mở rộng tầm mắt. Ta không nghĩ tới Ninh vương lúc nào cũng trấn định bình tĩnh, lạnh lùng như băng, bỗng nhiên lại thất thố đến mức để ý vấn đề nhỏ nhặt này? Xem ra phàm là liên quan tới Quân Triền Ngọc đều khiến y mất không chế.

Nhưng đó lại là sự thật, người Bắc Cương coi mở, bất luận nam hay nữ đều có thể cưỡi ngựa săn bắn, giống như ta cũng có thể tự điều khiển xe tuần lộc. Vào thời điểm ấy, thiếu nữ trẻ tuổi ở Bắc Cương vừa nhìn thấy được Ninh vương và Quân thiếu tướng thì không khỏi trái tim loạn nhịp. Đương nhiên không thể trách khỏi việc âm thầm so sánh, liền nói ê a: “Vương gia có cái tốt của vương gia, còn Quân thiếu tướng thì thân thiết với người ta hơn...”

“Ta chỉ biết, chỉ biết, nhóm tráng sĩ nghị luận... nói lý do... Nụ cười của y có thể hòa tan trái tim mọi người, mà ngay cả bốn vương, bốn vương... cũng...”

Y liền tiếp ‘cũng’ hai tiếng, lại rót vào bụng một ly rượu, sau đó đầu buông xuống, cuối cùng ngủ gục trên bàn.

Không thể tưởng được Vương gia khi uống rượu say hoàn toàn không còn đáng vẻ uy nghiêm thường ngày, lại chỉ xoắn xuýt với những điều nhỏ nhặt năm đó. Ta thầm than một hơi, thầm nghĩ cửa ải hôm nay cuối cùng đã qua chỉ hy vọng y nỗ lực giao tình của ta và Quân thiếu tướng để trong cuộc sống sau này sẽ có quan tâm hơn một chút.

Gương bên tường đang phản chiếu bóng dáng của ta, là bộ dáng thon thả yếu đuối. Vẻ mặt sắc bén như bảo đao khi nãy đương nhiên đã biến mất tăm hơi. Ta tự nhắc nhở chính mình, vẻ mặt như thế không thể xuất hiện trên mặt ta bất cứ lúc nào nữa... Hiện tại.... Ta chỉ là Hoa Ngưng Tích mà thôi.

Ngày đó, lúc ta tỉnh lại, chỉ cảm thấy trời đất u ám, đầu tóc rối bời phủ xuống gương mặt. Mở mắt liền thấy Tiểu Thất đang lắc lư bả vai của ta: “Ngài khóc đi, khóc lên đi, khóc lên thì tốt rồi...”

Tôi hất tay y ra: «Tiểu Thất, giúp ta rót chén trà, miệng toàn mùi máu tươi thật khó chịu.»

Ánh mắt của y ngỡ ngàng và đau lòng, tiếp theo quỳ xuống đất: “Thuộc hạ xin ngài.”

Ta đứng thẳng chấp tay lại, nhìn đám mây trắng bên ngoài cửa sổ, “Tiểu Thất ngươi hãy xem đám mây trắng bên ngoài cửa sổ kia lúc tan lúc hiện, lúc dày lúc mỏng. Vạn vật trên đời đều như thế, dù là quân nhân, cũng đã nhìn quen sinh tử. Lúc hai quân giao chiến, không phải người chết thì là ta chết. Binh sĩ phe ta tổn thất, lần sau liền đòi lại, nếu có thù hận, thì lần sau báo thù.

Tiểu Thất nghẹn ngào không thốt ra lời: “Nhưng bọn họ là... của ngài... của ngài...”

Ta tự rót một chén trà uống vào miệng rồi nói hờ hững: “Cho nên, ta sẽ vì bọn họ ăn miếng trả miếng.”

Tiểu Thất đón chén trà trong tay của ta, liếc mắt nhìn chén trà một cái, rồi thất thanh khóc rống: “Tướng quân.”

Chén trà rơi xuống đất, nước trà văng tung tóe trên đất đều là màu đỏ,

Sàn nhà sạch sẽ trong nháy mắt đã trở nên đỏ sẫm.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Ta cả kinh, quay mặt lại, trong lúc lơ đãng ta lại nhìn thấy rõ bóng dáng của mình được chiếu rõ trong tấm gương nơi góc phòng, thậm chí sắc bén như bảo đao vừa rút ra. Không, ta không thể thất thố trước mặt y, khiến y nhìn ra manh mối. Ta vội cúi đầu nói: “Thiếp thân là con gái của người thợ săn mà vương gia từng cứu, Vương gia quên rồi sao?”

Lúc này y mới thu lại ánh mắt thất thần, dường như đã lạc mất hồn vía: “Bốn vương không ngờ lại hoa mắt. Y đã chết rồi, chết từ lâu rồi...”

Xem ra, y đối với Quân gia quân vẫn có chút áy náy trong lòng. Xem ra, ta chỉ có thể lợi dụng điểm này để đã động y! Ta liền thở dài một hơi theo y: “Năm đó thiếp đã từng trị thương bị tên bắn của Quân thiếu tướng... Không ngờ y chỉ khí chưa toại, lại chết oan chết uổng!”

Ta chỉ thuận miệng đề cập đến vị thiếu tướng trẻ tuổi dung nhan trác tuyệt trong Quân gia quân mà thôi. Nào ngờ, lại khiến Ninh vương sắc mặt thoáng cái đã trở nên trắng bệch, ánh mắt cũng kích động lên, nắm chặt lấy cánh tay ta: “Nàng thật đã giúp y chữa thương khi ấy?”

Cánh tay ta bị y nắm chặt đến đau lên, đành phải thuận miệng nói nhảm: “Đó là sự thật! Bằng không làm sao thiếp thân có cơ hội tiếp cận y. Thiếp thân còn nhớ rõ, khi ấy trên mặt y còn nở nụ cười thân nhiên. Tuy trong thoáng chốc gia gia của thiếp rút mũi tên trên lưng y ra gây nên vết xước, nhưng y cũng chỉ hơi nhúu mày một chút mà thôi.”

“Đúng đó! Nàng nói không sai! Y chính là người như vậy! ... Dù cho bản thân bị uất ức thế nào, trên vai mang gánh nặng gì thì ở trong mắt y vẫn là nhẹ như gió thoảng.” Y buông lỏng bàn tay nắm lấy bả vai ta ra. Ta khẽ thở phào nhẹ nhõm, rốt cuộc cái mạng này của ta có thể giữ lại rồi! Có phải Lâm mỹ nhân đã nghĩ sai rồi hay không? Có phải nàng đã xem huynh đệ tình thâm của bọn họ trở thành tình cảm bất luân rồi không? Nữ nhân một khi nổi lên ghen tuông thì bất kể dù có kỳ quái mấy họ cũng có thể nghĩ ra được. Nhưng mà, câu nói “...nam nhân nữ nhân có quan hệ gì đâu...” của Ninh vương lại bất ngờ hiện ra trong đầu ta.

Ta cẩn thận liếc mắt nhìn y một cái. Ta thấy ánh mắt y mơ màng, có lẽ lại rơi vào hồi ức, liền biết tất cả điều liên quan đến Quân thiếu tướng đều có thể trở thành công cụ bảo vệ tính mệnh của ta, liền khẽ nói: “Vương gia, thiếp thân từng giúp Quân thiếu tướng rửa sạch vết thương. Khi ấy trên người y thật sự có rất nhiều vết sẹo chồng chất...”

Quả nhiên, ta vừa nói thế thì mặt y lại hiện lên nét âm trầm. “Có một số vết thương là do Bôn vương gây ra. Vào lúc đó, Bôn vương còn trẻ tuổi nóng nảy... Nhiều lần hành quân luận chiến cũng chiến đấu ngang bằng y. Mà y càng giành được thuộc hạ quan quân hết lòng kính yêu thì trong lòng bôn vương lại không phục, lại cố tình gây khó dễ, còn dùng quân pháp xử phạt y, hại y phải lãnh một trăm quân trượng khó hiểu. Nhưng tiểu tử kia thân thể thật tốt, cũng chỉ nghỉ ngơi mấy ngày mà thôi, liền lại cùng các tướng sĩ đánh đá loạn xạ...”

Ta tỏ ra vẻ mặt buồn bã hòa theo: “Đúng vậy đó, một số lần Quân thiếu tướng bị thương đều do gia gia thiếp trị liệu. Ngay cả gia gia cũng khen y không dứt miệng, nói là chưa thấy qua ai phục hồi nhanh như vậy.”

Ninh vương trở nên trầm mặc. Trong phòng thật yên tĩnh. Lâm mỹ nhân biết đại thế đã mất, oán hận trừng mắt liếc ta một cái, rồi hỏi: “Vương gia, chuyện thích khách kia...?”

Ánh mắt Ninh vương đảo qua, liền làm cho nàng á khẩu không còn lên tiếng. Y nói: “Bôn vương tự mình điều tra rõ rồi nói sau. Bôn vương binh nghiệp nhiều năm, sao lại sợ một hai tên thích khách? Thả nàng ra!”

Hai thị nữ đành phải thả Mị Nhụy ra, cũng giải đi cấm chế huyết đạo trên người nàng.

Ta thở phào nhẹ nhõm. Không ngờ việc cứ thế mà định đoạt, chỉ cần đề cập một số việc nhỏ của Quân thiếu tướng đã đổi lại được hai tính mệnh của bọn ta. Lễ nào “người nợ” trong lời Lâm mỹ nhân nói chính là Quân thiếu tướng ư?

Nhưng mà, vào thời điểm đó rõ ràng là một nam tử! Hơn nữa là một vị bách chiến sa trường, lúc cỡi chiến giáp để nghỉ ngơi lại biến thành một tên nam tử có chút thô lỗ.

Đương nhiên ta nhớ rõ dáng vẻ y mặc giáp bạc, tay cầm trường kiếm, tiến chỉ thiên quân.

Ánh mắt Ninh Vương thế này cũng quá kém rồi đó.

Ta bấm thật sâu móng tay vào lòng bàn tay, mới dần xuống để mặt không lộ ra vẻ kỳ quái, ra vẻ như tất cả đều bình thường, tuyệt không thể cười to ra tiếng được, chỉ làm ra dáng vẻ đau khổ u buồn, phảng phất giống như Ninh vương, cảm động lây cùng y nhớ lại Quân thiếu tướng đã mất.

Hành động lần này đổi được một trận thôn thức của Ninh Vương. Y kêu người dâng rượu, rồi trút từng chén từng ly rượu hồ phách vào cổ. Trên mặt ta vẫn là nét buồn bã không tan, rót cho y từng chén lại từng chén, nhưng có điều đôi khi tay ta cũng run run ... Có đôi khi ta nhúu mày lấy tay áo che miệng ho khan hai tiếng. Hành động của ta không gây sự chú ý cho người khác, họ đều cho rằng ta cảm mạo chưa khỏe, tuyệt đối không biết ta đang trốn cười trộm.

Đột nhiên, y nắm tay ta đang bung ly rượu và hỏi: “Y có từng nói với nàng là y oán hận Bôn vương không?”

Ta cân nhắc do dự một lúc lâu mới nói: “Điều này, khi đó thiếp thân cũng chỉ giúp y điều trị một lần thương tích mà thôi. Đương nhiên y sẽ không nói gì với thiếp. Chỉ có điều theo thiếp thân thấy, y thật giống một nam nhi quang minh lỗi lạc, sẽ không nói xấu sau lưng vương gia gì đâu...”

Ta bất giác nhắc đến hai chữ “nam nhi” kia thật rõ là có ý nhắc nhở y.

Mắt y lại say lơ đãng nói mông lung: “Đúng vậy! Nàng biết không, dù trong lòng oán ghét Bôn vương cỡ nào, y cũng sẽ không tổn công để ý. Bôn vương thường thức y nhất là điểm này...”

Ta âm thầm buồn cười, biết lúc này không thể nào nói bậy bạ gì về Quân thiếu tướng, mặc kệ Quân thiếu tướng kia là ai, ta cứ tăng y lên tận trời là được, liền phụ họa y nói: “Đúng vậy đó, đối với thiếp thân, người như vậy mà nói, y tựa như sao sáng trăng thanh.”

Không nghĩ đến lời này liền làm cho Ninh vương có phản tức giận: “Nàng hãy nói cho bôn vương nghe, nữ nhân các nàng có phải thường lấy y so sánh với bôn vương hay không...”

Ta thật mở rộng tầm mắt. Ta không nghĩ tới Ninh vương lúc nào cũng trấn định bình tĩnh, lạnh lùng như băng, bỗng nhiên lại thất thố đến mức để ý vấn đề nhỏ nhặt này? Xem ra phàm là liên quan tới Quân Thiên Ngọc đều khiến y mất không khí.

Nhưng đó lại là sự thật, người Bắc Cương coi mở, bất luận nam hay nữ đều có thể cưỡi ngựa săn bắn, giống như ta cũng có thể tự điều khiển xe tuần

lộc. Vào thời điểm ấy, thiếu nữ trẻ tuổi ở Bắc Cung vừa nhìn thấy được Ninh vương và Quân thiếu tướng thì không khỏi trái tim loạn nhịp. Đương nhiên không thể trách khỏi việc âm thầm so sánh, liền nói ề a: “Vương gia có cái tốt của vương gia, còn Quân thiếu tướng thì thân thiết với người ta hơn...”

“Ta chỉ biết, chỉ biết, nhóm trắng sĩ nghị luận... nói lý do ... Nụ cười của y có thể hòa tan trái tim mọi người, mà ngay cả bản vương, bản vương. . . cũng...”

Y liền tiếp ‘cũng’ hai tiếng, lại rót vào bụng một ly rượu, sau đó đầu buông xuống, cuối cùng ngủ gục trên bàn.

Không thể tưởng được Vương gia khi uống rượu say hoàn toàn không còn dáng vẻ uy nghiêm thường ngày, lại chỉ xoắn xuýt với những điều nhỏ nhặt năm đó. Ta thăm than một hồi, thăm nghĩ cửa ải hôm nay cuối cùng đã qua chỉ hy vọng y nể mặt giao tình của ta và Quân thiếu tướng để trong cuộc sống sau này sẽ có quan tâm hơn một chút.

Gương bên tường đang phản chiếu bóng dáng của ta, là bộ dáng thon thả yếu đuối. Về mặt sắc bén như bảo đao khi này đương nhiên đã biến mất tăm hơi. Ta tự nhắc nhở chính mình, về mặt như thế không thể xuất hiện trên mặt ta bất cứ lúc nào nữa... Hiện tại Ta chỉ là Hoa Ngưng Tích mà thôi.

Ngày đó, lúc ta tỉnh lại, chỉ cảm thấy trời đất u ám, đầu tóc rối bời phủ xuống gương mặt. Mở mắt liền thấy Tiểu Thất đang lác lư bả vai của ta: “Ngài khóc đi, khóc lên đi, khóc lên thì tốt rồi...”

Tôi hất tay y ra: «Tiểu Thất, giúp ta rót chén trà, miệng toàn mùi máu tươi thật khó chịu.»

Ánh mắt của y ngỡ ngàng và đau lòng, tiếp theo quỳ xuống đất: “Thuộc hạ xin ngài.”

Ta đứng thẳng chấp tay lại, nhìn đám mây trắng bên ngoài cửa sổ, “Tiểu Thất ngươi hãy xem đám mây trắng bên ngoài cửa sổ kia lúc tan lúc hiện, lúc dày lúc mỏng. Vạn vật trên đời đều như thế, dù là quân nhân, cũng đã nhìn quen sinh tử. Lúc hai quân giao chiến, không phải người chết thì là ta chết. Bình sinh phe ta tổn thất, lần sau liền đòi lại, nếu có thù hận, thì lần sau báo thù.

Tiểu Thất nghẹn ngào không thốt ra lời: “Nhưng bọn họ là ... của ngài... của ngài...”

Ta tự rót một chén trà uống vào miệng rồi nói hờ hững: “Cho nên, ta sẽ vì bọn họ ăn miếng trả miếng.”

Tiểu Thất đón chén trà trong tay của ta, liếc mắt nhìn chén trà một cái, rồi thất thanh khóc rống: "Tướng quân."

Chén trà rơi xuống đất, nước trà văng tung tóe trên đất đều là màu đỏ,

Sàn nhà sạch sẽ trong nháy mắt đã trở nên đỏ sẫm.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Trải qua biến cố lần này, cuối cùng cũng khiến Lâm mỹ nhân thu liễm lại, nàng sẽ không tìm ta gây phiền phức nữa. Còn Ninh Vương cũng rõ ràng khách khí với ta hơn nhiều, tuy mỗi lần kêu ta đi, đề tài vòng vèo vòng lui cũng xoay quanh Quân thiếu tướng. Ta chỉ cố vắt hết óc suy nghĩ nhớ lại sở thích của Quân thiếu tướng, cũng không thể nói quá mức khiến y hỏi không ngừng nghỉ, cũng không thể nói mơ hồ để Ninh Vương sinh ra hoài nghi. Nói chuyện với nhau thế này khiến ta cảm thấy thật sự khó khăn. Có điều bởi vì giao được tin tức với bên thái tử, Mị Nhụy trở về cũng mang theo thái tử ban thưởng, dĩ nhiên là thuốc điều trị chứng hàn cho ta rồi.

Chỉ là ở chỗ Ninh Vương càng ngày càng khó ứng phó, không biết vì sao trí nhớ y lại tốt vô cùng. Có khi ta chỉ vì tinh thần hốt hoảng nên nói hơi sai một chút liền đề y bắt được sơ hở, khiến y hỏi không ngừng: "Trước đây không lâu không phải nàng nói y thích ăn cay sao?"

Ta chỉ cuống cuống: "Bởi vì thân thể bị thương, gia gia liền bắt y kiêng cử, cho nên về sau y lại ăn ít đi."

Càng khiến ta cảm giác khó hiểu chính là, phạm là chuyện Quân thiếu tướng thích theo lời ta nói thì y cũng sẽ nếm thử một phen. Giờ phút này, đôi môi y lại sưng đỏ, hít lấy không khí và uống rượu... Đương nhiên là vì ăn cay rồi.

Càng ví như ta nói cho y biết thật ra Quân thiếu tướng không thích quân bào màu đen, lại nói nếu y dẫn quân sẽ gọi các tướng sĩ mặc quân bào đỏ tươi như lửa, khi hành quân nhìn lại từ phía chân trời xa tựa như một áng mây đỏ bay đến, càng khi thế khiếp người. Nào đâu biết rằng y liền gọi người may vài bộ bào đỏ, phát cho mỗi thủ vệ một bộ, trang phục của mọi người như chú rết mới cưới dâu, sắc đỏ nổi bật trên gương mặt ngăm đen, nhưng cũng khiến ta âm thầm sinh cảnh giác: không thể nào nói bậy bạ nữa.

Cứ thế lặp đi lặp lại liên tục liền khiến ta cảm giác nói chuyện phiếm với Ninh Vương là một việc vô cùng đau khổ. Nhưng lại không có cách nào tránh

khỏi, quả thật là không cách nào tránh được, chỉ đành phải nói một chuyện lặp đi lặp lại nhiều lần, với kỳ vọng cuối cùng có thể làm Ninh Vương chán không hề gọi ta nữa. Nhưng kỳ vọng mãi mãi cũng chỉ là kỳ vọng, đối với chuyện của Quân thiếu tướng, dù lớn hay nhỏ, lặp đi rồi lặp lại, y cũng luôn hăng hái vô cùng.

.....

Qua mấy ngày, thái tử và Xương vương lại đến bãi phòng, tất nhiên Ninh vương lại chuẩn bị ca múa chúc vui. Hôm nay ta là cơ thiếp xuất hiện bên cạnh Ninh vương nhiều nhất, được gọi là đặc sủng. Tất nhiên may mắn theo bên cạnh y, chỉ cần y không hỏi ta đủ thứ sở thích của Quân thiếu tướng thì thật ra đãi ngộ kiểu này ta lại rất sẵn lòng. Bởi vì kể từ đó càng có nhiều cơ hội hơn.

Có phải càng đến gần mục tiêu của ta hơn một chút hay không?

Lần này huynh đệ y gặp mặt, nhưng lại có thêm một vị khách không mời mà đến, chính là Mặc Từ Hàn kia. Lúc vừa thấy Mặc Từ Hàn, ta tuyệt đối không nghĩ rằng người thiếu niên trầm mặc này chính là nam tử yêu nghiệt được triều đình xưng tụng. Y có dung nhan cực kỳ tuấn tú, càng sáng lạng hơn cả ba vị hoàng tử. Y ngồi ngay ngắn như một mặt ngọc, trầm tĩnh ôn hòa như một vị khách ít nói.

Ba vị hoàng tử gặp nhau không ca múa sao là tiếc. Điều này cũng không phải việc của ta, tất nhiên là việc của Lâm mỹ nhân giỏi múa kia rồi. Kể từ sau khi biết giao tình của ta và Quân thiếu tướng, Ninh vương thật sự đã độ lượng với ta rất nhiều, biết ta không giỏi múa cũng không giỏi nữ công mà tất cả cơ thiếp đều am hiểu nên cũng mặc ta. Một khúc "Bàn cổ vũ" của Lâm mỹ nhân, dùng tiếng chân làm trống, chiếc cổ uyển chuyển mềm mại như phi điều, người xem không ngăn được tán tụng, khiến thái tử lặp đi lặp lại câu: "Hoàng đệ, tặng đệ mỹ nhân thể này khiến ta thật hối hận."

Nhưng lúc này Mặc Từ Hàn đứng dậy, nói với ba vị hoàng tử: "Nhìn thấy cổ mỹ nhân uyển chuyển mềm mại thần cũng nhất thời ngửa ngửa, cũng muốn trợ hứng cho các vị điện hạ..."

Thái tử vội nói: "Như vậy sao được chứ, ngài là sủng thần của phụ hoàng, nếu bị phụ hoàng biết..."

Lời này vừa nói ra, rớt cuộc trên gương mặt Xương vương trẻ tuổi liền hơi lộ ra vẻ châm biếm, khẽ ho khan một tiếng vờ như đang uống rượu. Còn Ninh vương thì ngón tay trắng bệch, suýt nữa bóp nát ly rượu, lộ nên vẻ y liên tưởng đến mình từ phụ hoàng, con kế tục điều xấu từ cha, trong lòng y lại bất ngờ dâng lên cảm giác kinh tởm.

Nhưng Mặc Từ Hàn không hề tức giận, chỉ nói: "Thần chỉ muốn hầu các vị điện hạ cười một tiếng thôi."

Thái tử không hề kiên trì nữa, ngược lại cười hỏi Ninh vương: "Hoàng đệ, đệ thấy thế nào?"

Xem ra ác cảm của Ninh vương rất nặng, lẳng lặng uống một hớp rượu, nhìn nửa bên mặt hiện thị rõ vẻ chán ghét, y nói: "Y thích múa thì múa đi."

Tiếng nhạc vang lên, Mặc Từ Hàn tung người bay lên khay cổ, lấy chân làm tiếng, phối hợp với âm nhạc, tất nhiên mang tư thế oai hùng khác với điệu múa của Lâm mỹ nhân. Ta xem rất hào hứng, nghĩ thầm nhìn về bên ngoài tên Mặc Từ Hàn này thật sự cũng không giống một gã nhàn thần.

Đuôi mắt quét qua người Ninh vương, lại phát hiện y hoàn toàn không nhìn đến vũ đạo, chỉ lo uống rượu hết chén này đến chén khác, chân mày nhíu chặt thành một đường, ta liền khuyên nhủ: "Vương gia đừng lo âu đến chuyện cũ."

Huống chi thật sự ngài và phụ hoàng ngài không giống nhau. Chỉ nghĩ trong lòng cũng đâu phạm pháp.

Ninh vương đặt ly rượu xuống, hiển nhiên hơi say, lại lẩm bẩm nói: "Nhưng dù ta nghĩ như thế cũng là khinh nhờn y."

Ta biết y lại bắt đầu rồi rầm, liền nói sang chuyện khác: "Vương gia, ngài xem, tư thế Mặc công tử múa thật sự rất oai hùng, thoải mái lưu loát, ngài nhìn xem, y bắt đầu múa kiếm rồi."

Trên khay cổ, thân Mặc Từ Hàn nhẹ như chim yến, đường kiếm uyển chuyển, quanh thân như được ngân long vây lấy, đôi khi thân thể cũng mềm như bông, thỉnh thoảng lại là lướt. Thấy vậy ta âm thầm kinh động, xem ra võ công của Mặc Từ Hàn cũng không kém, tại sao y là nam nhi bầy thước cần gì phải...

Cuối cùng Ninh vương liếc mắt nhìn thoáng qua, lại nói: "Sao bì được y..." Rồi lại nâng ly rượu lên bắt đầu uống. Ta biết y cái gì cũng so sánh với Quân thiếu tướng, cũng không để ý đến việc thất thố trước mặt người ngoài. Hơn nữa, ta lại biết bí mật của y, y càng không dễ dàng gì có người chia sẻ với y, nên ở trước mặt ta cũng chẳng bận tâm gì. Nhưng ta thật sự đã chán ngán đề tài này, tuyệt đối không chịu tiếp lời y, cho nên nói lảng sang chuyện khác: "Mặc công tử cũng rất hiểu biết về âm luật, từng chiêu từng thức đều phối theo nhạc, không ngừng dùng tiếng chân hòa âm, hơn nữa chiêu thức cũng tương ứng, nói ra vũ kỹ của y đúng là cao hơn Lâm mỹ nhân không ít."

Lời nói của ta tất nhiên không khơi được bao nhiêu hứng thú của Ninh vương, lại để thái tử ngồi cách bàn không xa nghe thấy, y vỗ tay nói: "Nói thật hay, không nghĩ đến ngài lại có kiến thức đến bậc này, hoàng đệ... ta hối hận rồi..."

Ta cười nghe y nói xong câu cửa miệng, lúc này mới nói: "Thái tử điện hạ khen làm rồi, thiếp cũng chỉ là nói đại..."

Còn chưa nói xong lại thấy bóng đen lao đến trước mặt ta, kiếm quang lóe sáng trước mắt, cũng là bảo kiếm của Mặc Từ Hàn cầm trong tay, giờ lên đâm thẳng về phía mặt ta. Ta vội ngửa ra sau, kiếm của y như đi theo ảnh, khiến ta không thể tránh khỏi, chỉ biết trơ mắt nhìn thanh kiếm kia cách khuôn mặt ngày càng gần. Đáng giận là Ninh vương vẫn uống rượu hết chén này đến chén khác như cũ, giống như là không thấy vậy.

Cuối cùng thanh kiếm kia dừng ở chóp mũi của ta, trên mũi kiếm còn có một ly rượu, Mặc Tử Hàn nói thân nhiên: "Dọa mỹ nhân sao?"

Tay trái ta run run, cầm lấy ly rượu trên mũi kiếm kia, miễn cưỡng cười nói: "Đa tạ Mặc công tử."

Xem ra, câu chuyện mượn tuồn lộc gây trào phúng lần trước đã truyền đến tai của y rồi, cho nên y mới đến ra oai như vậy. Trên mặt ta mang vẻ kinh hoàng, nhưng trong lòng lại thầm vui mừng. Xem đi xem đi, cuối cùng có thể khiến cho người trong cung chú ý, như vậy máu của những người chết trên đoạn đầu đài kia chảy cũng không vô ích rồi đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Dâu Tằm

Thái tử lại thân nhiên nói: "Còn ra thể thống gì, Hắc Tử Hàn, nguoi quá lớn mật rồi!"

Mặc Tử Hàn quỳ gối dưới sảnh đường, nói với thái tử: "Thần đáng chết, nhất thời cao hứng làm mỹ nhân kinh sợ."

Ninh Vương nói: "Hôm nay hoàng huynh đã vui hết mình, cũng nên giải tán rồi." Nói xong liền đứng dậy, hành lễ với thái tử, rồi bàn tiệc. Ta cũng đi theo, nghĩ thầm người này chắc lại khó chịu rồi.

Thật ra từ lúc nhỏ, trong lòng cha còn có hi vọng, không quản ta quá nghiêm khắc, cho nên mấy bận cũng xem mấy loại sách vở vắn.... Trước đó mấy chuyện này còn rất lưu hành, ta cũng nghiên cứu về chuyện đoạn tụ, thường nhìn hai con gà trống mà nghĩ chúng nó sinh gà con kiểu gì, về sau nghĩ thông suốt. Vài triều đại gần đây lại ghét cay ghét đắng những chuyện này, e rằng có liên quan đến cái chết trong những trận chinh chiến dai dẳng. Nghe nói tiền triều xảy ra một trận động đất cực mạnh, nhân công trong nước thiếu một phần mười. Hơn nữa chiến tranh liên miên, sức lao động của thanh niên trai tráng giảm sút nghiêm trọng, trở thành cục diện bị thương nữ nhiều nam ít. Nếu còn đoạn tụ nữa, e chừng không cần người ta đánh, nhân khẩu cũng giảm bớt. Vì vậy triều đình nhảy bén, mượn chiêu bài Không Mạnh, cùng với Chư Tử Bách Gia (*) để khiến dân chúng căm thù chuyện này tới tận xương tủy. Trải qua mấy triều đại phản đầu, nhân khẩu cũng tăng vọt, nhưng sự hăng hái của mọi người đối với huyện này cũng bị tiêu diệt.

*Chư Tử Bách Gia (諸子百家; Bình âm: zhū zǐ bǎi jiā) là thời kì chứng kiến sự mở rộng to lớn về văn hóa và trí thức ở Trung Quốc kéo dài từ 770 đến 222 TCN. Trùng khớp với giai đoạn Xuân Thu và Chiến Quốc, và nó cũng được gọi là thời đại hoàng kim của tư tưởng Trung Quốc và thời kì trăm nhà đua tranh (百家爭鳴 "bách gia tranh minh") này chứng kiến sự nảy nở của nhiều trường phái tư tưởng khác nhau.

Ở quân doanh lâu ngày, đối mặt với một đám nam nhi nhiệt huyết, ta cũng lo lắng vấn đề này, còn thảo luận với Tiểu Thất, muốn y chủ động lưu ý, không thể theo trào lưu này.... Ta không muốn khi có một binh lính giải ngũ, lại dẫn theo một binh lính khác đào ngũ, vợ chồng cùng trở về nhà.

Tiểu Thất suy tư một hồi lâu, ghé vào tai ta thì thầm: "Thuộc hạ cảm thấy Tiểu Ngũ có khuynh hướng này. Trước đó vài ngày, hắn kéo một tân binh thanh tú cùng tắm ở sau núi."

Ta nghi ngờ, thầm nghĩ tới khuôn mặt râu ria của Tiểu Ngũ, vậy mà lại thích sạch sẽ ư? Nhưng lại hăng hái dào dạt: "Tối nay đi bắt kẻ thông dâm!"

Tiểu Thất và Tiểu Ngũ có tư tưởng khác biệt. Nguyên nhân vì Tiểu Thất là người bảo vệ động vật, còn Tiểu Ngũ giống ta, đều là người ăn thịt. Thủ đoạn săn giết động vật của y rất cao, thân thủ nhanh như tia chớp. Nói như vậy nghĩa là con mồi mà y để mắt tới không thể nào trốn thoát khỏi bàn tay.

Cuối cùng dĩ nhiên Tiểu Thất nghĩ oan cho người ta.... Lúc Tiểu Ngũ bơi lội dưới nước, tân binh thanh tú đó đang râu rĩ giặt quần áo cho Tiểu Ngũ.

Sau đó Tiểu Ngũ biết được hành động của bọn ta, vuốt râu quai nón trên mặt, nghiêm túc nói với ta: "Thuộc hạ cho rằng nếu gặp kẻ địch, đầu tiên phải phải hậu binh dò hỏi, xác định kẻ tấn công quân ta là tướng lĩnh phương nào, làm rõ đối tượng và chú ý..... Ngài tìm nhầm đối tượng, tục ngữ nói rất hay, oan gia, oan gia không có oan thì lấy đâu ra gia? Thuộc hạ có đoạn tụ cũng phải đoạn cùng Tiểu Thất!"

Tiểu Thất ngẩng đầu nhìn mây trắng hồi lâu, lặng yên không nói gì đi luộc khoai lang.

Từ đó về sau, hai người gặp mặt bỗng khách khí hơn nhiều.

Tuy nói về sau Tiểu Ngũ chim khôn biết chọn cành mà đậu, lúc ta vừa biết tin kia thì vô cùng căm phẫn, dần dà cũng bình tĩnh trở lại. Tiểu Thất nói đúng, món ăn có chua cay mặn ngọt, hướng chi là người?

.....

Mấy ngày sau, trong cung truyền lời xuống, nói là hậu cung cử hành lễ dâu tằm một năm một lần.

Bái tế Luy Tô chỉ đích danh muốn Ninh Vương dẫn Hoa mỹ nhân cùng tham gia. Đối với cơ thiếp trong vương phủ mà nói, đây chính là vinh quang không gì sánh nổi. Cơ thiếp của Ninh Vương tuy nhiều nhưng cũng không phong phi, những lễ dâu tằm trước đây đều yêu cầu Vương gia các phủ phải đưa chính phi tham gia, Ninh Vương luôn đi một mình. Như vậy không khác gì nói cho mọi người rằng ta đã trở thành người đầu tiên trong suy nghĩ của Ninh Vương. Nhưng ta biết, sợ dĩ mình có được vinh quang này đơn giản vì Quân thiếu tướng mà thôi. Cũng có lẽ bởi vì y không thể thiếu một người tâm sự một khắc một thời nào.

Trước nay, mọi triều đại đều coi trọng lễ dâu tằm. Mỗi khi đến này, triều đình và người dân cả nước cùng tế Luy Tô (**), nhà nhà lấy tằm vải thêu thật đẹp ra, bày trên hương án, cầu mong nhận được lời khen của Luy Tô, năm sau phủ hộ tằm nhà tơ mới, mùa vụ bội thu.

** Luy Tô: vợ của Huỳnh Đế trong truyền thuyết, đã phát minh ra nghề nuôi tằm ở Trung Quốc.

Vào tới nội cung càng long trọng hơn, hoàng hậu cần kiệm hiền hậu, mỗi năm đến lễ dâu tằm đều đích thân dệt lụa, may áo mới. Các hậu phi trong cung đương nhiên không cam lòng yếu thế, hằng năm mấy ngày này đều may vô số áo mới tặng cho tướng sĩ miền biên cương, tỏ rõ sự quan tâm của Hoàng thất với tướng sĩ xử lạnh.

Xe ngựa chạy về phía trước, ta nhìn Ninh Vương ngồi bên cạnh. Y hơi nhíu mày, gương mặt tuấn tú như gọt, mặc miện phục (***) thiêu hoa cỏ còn trùng trên tay áo, dây ngọc trên châu rũ xuống bên má, tôn lên vẻ lạnh lùng mà trầm lắng, vẻ ngông cuồng của người mặc giáp vàng cười ngửa hoa bạch ngọc ở chốn Bắc cương đã hoàn toàn biến mất.

Đường vào cung rất dài, để tránh buồn tẻ, ta bèn lấy lòng y. Dù sao đây cũng là nhiệm vụ của ta, ta liền nói: "Vương gia, năm nay trời cao mây trắng, xem ra sau lễ dâu tằm năm nay, mùa vụ sẽ càng bội thu...."

Y lặng yên hồi lâu, không đáp lời ta nói mà thì thào: "Nhớ lại năm đó, sau lễ dâu tằm, tướng sĩ biên cương cũng nhận được chiến bào cảm tử trong cung gửi tới. Ta được ban thưởng một bộ áo tơ tằm giáp vàng, Quân Triển Ngọc với chiến công trác tuyệt cũng nhận được bộ áo tơ tằm giáp vàng như ta. Trong quân chỉ có hai bộ, thuộc hạ lại giao nhầm bộ của bốn vương và hân. Mặc lên người bốn vương mới biết thì ra hân gầy như vậy....."

Ta nghĩ, lại tới rồi, lại tới rồi, vẫn cứ lằng nhằng không dứt như vậy..... Đành phải miễn cưỡng phụ họa: "Vương gia có gọi người đổi không ạ?"

"Lúc đó bốn vương nóng tính, cộng thêm bất mãn với Quân Triển Ngọc nên xông thẳng vào doanh trướng của hân. Nhưng lại thấy hân mặc đồ trắng, cũng đang thay chiếc áo đó, bốn vương mới biết hân mảnh mai vô cùng. Thật sự không biết sức lực vô cùng vô tận lúc giết kẻ địch của hân từ đâu mà ra."

Lòng ta phát rầu: "Vậy ngài có đổi lại không?"

"Không. Không biết tại sao Quân Triển Ngọc ngày thường dù bốn vương có gây khó dễ thế nào cũng hiếm khi tức giận, lúc đó lại giận dữ rút bảo kiếm bên cạnh đâm thẳng vào bốn vương. Bốn vương đành phải lùi ra, hôm sau mới gọi thuộc hạ tới đổi."

Chán quá, chán quá đi mất. Những chuyện này có gì đáng nói đâu? Ta yên lặng không nói gì, hồi lâu mới lên tiếng: "Cũng may, đã đổi lại rồi. Chiến bào tơ tằm giáp vàng đó là chiến giáp ngàn vàng cũng khó có. Thiếp nghe nói chiến bào được dệt từ tơ lụa và kim tuyến, bên ngoài là giáp vàng chế luyện công phu, vô cùng nhẹ nhàng. Ra chiến trường có thể chống đỡ đao kiếm, không biết có phải vậy không?"

"Dĩ nhiên là vậy. Tiếc rằng về sau giáp bạc quân sĩ mặc lại thất bại, bị câu thích tiễn của dị tộc phá vỡ. Trận chiến ấy, Quân gia quân...." Giọng của y dần dần ảm đạm, không nói gì nữa, quay mặt đi. Tâm trạng của y không tốt, tâm trạng của ta dĩ nhiên cũng chẳng khá khẩm, ta không muốn hỏi gì nữa.

Trước Anh Hoa điện có rất nhiều xe kéo đỗ lại, chắc hoàng thân quốc thích đã đến đông đủ. Thấy Ninh vương đã vào điện, thái tử và Xương vương cũng rời khỏi chỗ ngồi, tiến lên nghênh đón. Thái tử kéo tay Ninh Vương, cười nói: "Sau lễ tế, đệ ở lại đi, chúng ta hân huyền một lát."

Là nội quyền chưa được sắc phong của Ninh Vương, ta không thể theo các chính phi khác bước vào điện làm lễ, đành phải chờ mọi người tế xong mới có thể vào điện lạy tế. Đại điện vô cùng lạnh lẽo, cũng không dùng đồ giữ ấm như ở các điện khác. Ta đứng yên một lúc, cảm thấy thân thể lạnh lẽo tới tận xương, lặng lẽ tìm thuốc uống, lúc này mới khá hơn chút. Chắc hẳn Ninh Vương cũng không nhớ ra ta. Đối với y mà nói, ta chỉ là cái tai có thể nghe y kể chuyện Quân thiếu tướng mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Tìm Sơ Hở

Thậm chí ta cảm giác trong số những cơ thiếp bỏ mình vô cơ của Ninh Vương, phải chăng có vài người rước họa sát thân vì biết bí mật của y không? Giang Phi căm thù chuyện Hoàng đế sủng ái nam tử đến tận tận xương tủy, nếu con mình không di truyền phụ hoàng được điểm nào mà lại di truyền đúng điểm này, có phải sẽ khiến bà đau đớn đến không muốn sống nữa không? Dĩ nhiên Ninh Vương phải giấu nhem chuyện này, không để bất cứ ai truyền đến tai mẫu phi mình. Cho nên ta dùng tuần lộc để châm biếm đương kim hoàng thượng, lại chọc ngoáy đến tâm tư của y, khiến y vừa chán ghét vừa ghê tởm mình, suýt nữa thì mất mạng. Haiz.... Nếu quả thật mất mạng vì chuyện này, chẳng phải oan uổng quá rồi sao?

Sau lễ bái là đến đại điển tôn vinh nghề dệt do thái hoàng thái hậu chủ trì. Thái hoàng thái hậu vốn xuất thân từ thượng cung, bản tính tiết kiệm, còn có tài nghề nữ công xuất chúng. Mỗi khi đến lễ đầu năm, người sẽ cho gọi nữ quyến trong cung tiến hành đại điển tôn vinh nghề dệt một năm một lần. Hơn một trăm khung cửi sẽ được mang tới Cảnh Đức cung, tiếng khung cửi đồng loạt vang lên, tấm vải có kỹ nghệ dệt đặc sắc nhất sẽ thắng, còn được xưng tụng là báu vật. Mỗi khi đến ngày này, người khắp các cung các phủ không có ai không mong mình chiến thắng bất ngờ, nghĩ đủ mọi cách dệt cửi, chỉ mong mình nhận được ưu ái của nữ nhân có quyền thế nhất triều đình.

Đĩ nhiên ta cũng không ngoại lệ.

Ta không thể tham gia lễ bái, nhưng nếu xuất thân từ phủ Ninh Vương, vậy thế nào cũng phải tham gia đại điển tôn vinh nghề dệt.

Khung cửi bày ở mặt tiền Cảnh Đức cung đương nhiên là của những phi tần được hoàng đế sủng ái, còn khung cửi của ta được đặt trong góc. Vì bỗng dưng được thái hoàng thái hậu ưu ái, khung cửi của phi tần đều được chế tạo từ chất liệu tốt nhất, còn khắc hoa để mong giành được chiến thắng bất ngờ, thu hút sự chú ý. Khung cửi của ta đương nhiên kém mọi người, nhưng khi được nhắc ra, vén màn vải thì những người xung quanh đều thờ dài. Tiếng thờ dài này có ý là: Ninh Vương phủ nghèo thế đấy, gọi bữa người đến gỡ vài phát cũng có thể đóng được khung cửi sao?

May mà khung cửi của ta ở trong góc, không khiến mọi người chú ý.

Tiếng hô của cung nhân vang lên, chính là thái hoàng thái hậu giá lâm. Người đỡ thái hậu dĩ nhiên là hoàng hậu nương nương hiền hậu nổi danh. Thái hậu đã lớn tuổi, dù mặc bộ váy tơ lụa đỏ sậm nhưng tóc đã bạc phơ, không đeo trang sức mà chỉ dùng chiếc khăn gấm thêu kim phượng cuốn lấy mái đầu bạc. Ta cùng mọi người quỳ xuống hành lễ, trong lúc lơ đãng cảm thấy ánh mắt của thái hậu vẫn sắc bén như trước..... Chỉ mong thật sự sắc bén mới tốt.

Ninh thái hậu được tiên hoàng ân sủng, mấy chục năm vẫn không thay đổi. Sau khi tiên hoàng từ trần càng thêm cẩn kiệm, mỗi năm chỉ vén vện cử hành đại điển lễ đầu năm. Nhưng điều này không thể đại biểu được gì. Trên triều đình thái hậu không ham tranh đoạt, mấy chục năm thái hậu phò tá tiên đế, đáng được xưng tụng là nữ nhân thông tuệ nhất thiên hạ. Những người nhận được ân huệ của thái hậu vẫn đứng vững trên triều, mấy thập niên không ai có thể làm phản. Đương kim hoàng hậu hết thấy đều lấy thái hậu làm gương. Những điều ta học được cũng chỉ từ dáng vẻ của thái hậu mà thôi.

Thái hậu khẽ phát tay, cung nhân liền hô cho phép mọi người đứng dậy, tiếng khung cửi đồng loạt vang lên. Ninh thái hậu quy định quy củ của đại điển tôn vinh nghề dệt, phạm là người tham gia thì không thể giả dối cái người vào. Có nghĩa là nếu không tự tham gia thì đừng tham gia. Dù thân phận cao quý cỡ nào cũng không thể để hạ nhân giúp đỡ. Hoàng hậu là người đầu tiên hưởng ứng quy củ này.

Cũng khó cho hoàng hậu rồi.

Ta vốn không giỏi nữ công, trong đại điển lần này đành phải đánh vật một phen. Mặc dù khung cửi có vẻ không đẹp đẽ, đưa con thoi qua còn vang tiếng ầm ĩ, khiến mỹ nhân xung quanh hơi khó chịu, nhưng cuối cùng cũng dệt được vài gấm vân chéo, dâng lên trước thái hoàng thái hậu, để người xem qua một lượt.

Thái hoàng thái hậu cầm tấm lụa hoa mỏng tang trong suốt lên đầu tiên, gật đầu liên tục: "Đẹp lắm..."

Hoàng hậu nương nương lộ vẻ vui mừng.

Thái hậu buông lụa hoa của hoàng hậu nương nương xuống, rồi cầm gấm hoa Giang Phi nương nương vừa dệt lên, cũng ban thưởng hai chữ "đẹp lắm" như trước, không nhiều không ít. Ta nhìn thấy rõ ràng, vẻ mặt vui mừng của hoàng hậu nương nương đã tắt ngấm.

Sau đó thái hậu đi thẳng một đường, mỗi tấm vải đều được khen thưởng hai chữ "đẹp lắm", nghe vậy các phi tần đều vui mừng, nhưng cũng có người thất vọng.

Đợi mãi thái hậu mới đến chỗ cuối, cũng là nơi đặt vài gấm của ta. Ta nghe thấy rõ ràng thái hậu hơi kéo dài chữ "đẹp": "Đẹp..... ai dệt đây?"

Tấm vải gấm vân chéo ta dệt này vô cùng nổi bật, đương nhiên là xấu đến mức nổi bật. Mọi người xung quanh không tự chủ nhìn về phía ta, ta vội vàng quỳ xuống, dập đầu rồi nói: "Là thiếp dệt."

Giang Phi nương nương vội nói bên tai thái hậu: "Vị này là Hoa mỹ nhân đó."

Thái hoàng thái hậu im lặng rất lâu không nói gì, về sau mới nói: "Hoa văn này, hoa văn này....."

Ta vội đáp: "Bẩm thái hoàng thái hậu, thiếp thân dệt hoa văn cánh thu, tuy thoạt nhìn không đẹp lắm, nhưng rất bền. Tuy chỉ dệt từ tơ tằm tầm thường, nhưng lại khó rách, đôi khi đao kiếm gì cũng không thể đâm thủng."

Thái hoàng thái hậu chau mày, lạnh lùng nói: "Cô nói gì?"

Ta gật thốt, lặp lại lần nữa: "Bẩm thái hoàng thái hậu, thiếp thân dệt hoa văn cánh thu...."

Thái hậu cắt đứt lời ta: "Ai gia hỏi câu cuối cùng."

Ta biết câu nói cuối cùng đã khiến thái hậu chú ý, mừng thầm trong lòng, liền nói: "Thiếp thân nói, đao kiếm gì cũng không thể đâm thủng...."

Thái hoàng thái hậu bỗng nói: "Người đầu bất tiện từ này lại!"

Lời này khiến những người vừa nãy còn vui mừng giờ đã lộ vẻ hoảng hốt, nội thị giám ngục tiến lên kéo ta ra ngoài cửa cung, ta kêu lớn: "Thái hoàng thái hậu, thiếp thân phạm tội gì? Lời thiếp thân nói đều là sự thật."

Thái hoàng thái hậu lạnh lùng thốt lên: "Các người nghe đi, các người nghe đi, cô ta dám nói cô ta nói sự thật. Năm đó cũng vì một câu nói thật của Nghiêm thượng cung mà hại chết bao nhiêu tướng sĩ biên cương?"

Giang Phi nương nương vội quỳ xuống: "Thái hậu, cô ấy là cơ thiếp của Ninh Nhi, Ninh Nhi rất yêu thích cô ấy, cầu xin thái hoàng thái hậu tha một mạng cho cô ấy."

Xem ra Giang Phi nương nương cũng được thái hậu sủng ái, nghe lời của Giang Phi, thái hoàng thái hậu liền khoát tay cản lại, ta bị kéo trở về.

Thái hoàng thái hậu được hoàng hậu đỡ ngồi xuống, thở dài rồi nói: "Chuyện của Nghiêm thượng cung năm đó chắc hẳn mọi người không thể không biết. Nghiêm thượng cung vì tranh công mới nói mình có thể diệt được giáp bạc chống được đao kiếm, thích hợp với kỵ binh phải chạy băng ngàn dặm. Nhưng kết quả thế nào? Bị câu thích tiên của người ta đâm thủng, quân lính tan rã, hại hàng vạn tính mạng tướng sĩ. Ai gia rất hận vì sao lại tin lời của Nghiêm thượng cung."

Đương nhiên ta đã nghe chuyện Nghiêm thượng cung bị tru di cửu tộc bởi lý do này. Máu của tướng sĩ biên cương nhuộm đỏ sa trường, vì vậy cũng dính tới máu của những người khác, làm sao cũng không giống với giọt son môi.

Ta quỳ xuống, nói: "Thiếp thân có tội, không nên nói lung tung. Nhưng nếu thiếp thân diệt vài bằng tay của hàn tằm miền bắc, thật sự có thể chống đỡ đao kiếm. Nếu như thái hoàng thái hậu không tin, thiếp thân sẽ mặc để câu thích tiên bắn."

Thái hoàng thái hậu nói: "Hàn tằm miền bắc, lại là hàn tằm miền bắc. Chẳng lẽ cô cũng muốn bị tru di cửu tộc giống Nghiêm thượng cung sao?"

Hoàng hậu mãi không lên tiếng, giờ mới nói: "Tuy là cơ thiếp của Ninh Nhi, nhưng không thể chấp nhận được lời nói xằng bậy của cô ta, người đâu, kéo cô ta xuống."

Ta nói: "Thiếp thân tuy là phụ nhân, nhưng cũng biết câu thích tiên của Bắc Quốc đáng sợ đến mức nào. Trừ phi mặc áo giáp dày cộm mới có thể miễn cưỡng chống đỡ. Nhưng vì vậy mà tướng sĩ hành động rất bất tiện, khó có thể ngăn địch. Những người có võ công cao cường mới có thể mặc giáp nặng mà vẫn có thể vung lưỡi đao nặng trong tay, cho nên Nghiêm thượng cung mới xin được chế giáp nhẹ, tiếc rằng lại thất bại. Nhưng thiếp thân xin hỏi thái hoàng thái hậu, chẳng lẽ người cứ mặc cho câu thích tiên của Bắc Quốc không ai có thể địch lại sao? Cho dù tướng sĩ Bắc Cương vừa nghe tên câu thích đã tránh né ư?"

Thái hoàng thái hậu gật đầu cười: "Hay cho cái miệng khéo léo, thảo nào Giang Phi hay nhắc tới cô trước mặt ai gia, xem ra cô cũng có chuẩn bị phải không?"

Ta cúi rạp tại chỗ nói: "Bẩm thái hoàng thái hậu, chỉ vì thiếp thân vốn đến từ Bắc Cương, trận chiến năm đó khiến dân chúng Bắc Cương chết như rạ, phụ thân của thiếp cũng tử trận trong trận chiến ấy, nên thiếp thân đã lột giáp bạc nhuộm máu trên người ông ra, thế phải diệt được giáp ngân có thể chống câu thích tiên vì phụ thân, mới can đảm bêu xấu ở đại điện tôn vinh nghề diệt."

Ánh mắt của thái hoàng thái hậu liếc qua khung cửi trong góc, khẽ thở dài: "Không tồi, khung cửi này đúng là tốt hơn loại bây giờ rất nhiều, xem ra cô cũng tốn không ít tâm tư đâu."

Ta biết thái hoàng thái hậu xuất thân từ thượng cung, đương nhiên nhận ra chiếc khung cửi này khác với khung cửi khác, liền cúi đầu nói: "Thiếp thân nguyện lấy tính mạng để thử một lần, cố gắng hết mình vì phụ thân đã khuất."

Nhưng giọng của thái hoàng thái hậu vẫn hờ hững: "Nói có hay thì vẫn vô dụng. Nửa tháng nữa Bắc Quốc đã cho người vào triều cống nạp rồi, chắc lại khoe khoang câu thích tiên. Đến lúc đó, ai gia cũng muốn xem bản lĩnh của cô."

Ta mừng thầm trong lòng, biết cửa ải này coi như đã qua, cảm thấy có ánh mắt lạnh lùng liếc tới, ta biết rõ ánh mắt này không phải của thái hoàng thái hậu mà là của hoàng hậu.

Tiếp theo phải nghênh đón cuồng phong từ thái tử thế nào đây?

Ninh Vương biết chuyện ta vô cơ mà lại rước họa vào thân cũng không nói gì, thấy ta không thềm đề ý tới sống chết chỉ nói: "Khó thấy nàng có lòng, vẫn nhớ rõ đội quân giáp bạc."

Ta chỉ nói: "Thiếp thân có phụ thân làm tướng lĩnh cấp thấp bỏ mình ở trận chiến năm đó, sao thiếp thân có thể không nhớ được?"

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Tội Nô

Sau hai ngày, ý chỉ của Thái hậu được truyền xuống, sai người của Vương phủ giúp ta dệt bộ giáp ve sấu bên bị, còn phái công quan thượng cung giúp đỡ, mang tới bản vẽ tham khảo, và đưa cả nhân công tới. Ninh Vương giao cho tổng quản cùng phối hợp, ta cần gì thì có ngay thứ đó. Nhưng bản thân y chẳng hề quan tâm, vẫn đắm chìm trong ca múa thanh nhạc. Kể từ đó, ta được tự do thoải mái, có thể tùy ý điều động hàng dệt trong kho Vương phủ, tiền bạc lại càng được lấy thỏa thích. Vì cần tơ tằm thượng hạng, thậm chí ta có thể ngồi kiệu nhỏ, tới cửa hàng vải vóc ngoài phủ để chọn lựa kỹ lưỡng.

Trên đường, người người qua lại nườm nượp, kiệu nhỏ lặng lẽ đi ra từ cửa hông của Vương phủ. Có Mị Nhụy ở bên bảo vệ, cũng không hề khiến người ngoài chú ý. Ta vén một góc màn kiệu lên, nhìn dân chúng đang gồng gánh mang vác, khuôn mặt toát lên nụ cười thỏa mãn. Nụ cười đó thật sự quá xa vời với ta, ngắm nhìn một lúc ta đã muốn buông màn kiệu xuống.

Nhưng bỗng thấy đằng xa có tướng tá cười tuấn mã dẫn theo mấy binh sĩ áp giải một đám tội dân. Những tội dân đó mặc áo tù màu trắng rách mướp, ai nấy mặt mũi xanh xao bần thủ, bị binh sĩ quát roi liên tục. Làn da lộ ngoài áo hằn lên vết roi da, đằng xa vang vọng tiếng xích sắt leng keng. Mị Nhụy thấy ta nhìn chăm chăm vào đám tội dân kia thì nói nhỏ: "Chu từ, những kẻ kia bị đày tới biên cương làm nô dịch. Nghe nói là gia quyến của đại nhân Thái Chí Hòa vừa mới bị phán tội, vốn phải tru di cả nhà nhưng Thái hậu từ bi chỉ phán quyết cả nhà đi đày."

Năm đó Thái Chí Hòa cũng dính líu tới vụ án Quân gia quân, cũng dâng tấu chương chỉ vì Quân gia quân, giải thích mấy câu rồi bị người ta thêu dệt tội danh, luận tội phản quốc. Thái Chí Hòa tự sát trong ngục, người nhà may mắn không chết.

Giọng nói của Mị Nhụy mang vẻ thương xót hiếm thấy, nhìn chăm chăm vào một chỗ trong đoàn người. Ta nhìn theo tầm mắt nàng, thấy cô bé nhỏ nhắn bị xiềng xích. Dĩ nhiên ta biết, nếu cô bé này bị đày tới biên cương, điều chờ đợi cô bé chính là bóng đêm tăm tối vĩnh viễn, sự hành hạ vô cùng vô tận, nỗi nhục nhã và đầy dọa sống không bằng chết.

Nhưng ta không thể quản nhiều như vậy.

Ta chậm rãi buông rèm cửa xuống, nói với Mị Nhụy: "Đi thôi."

Mị Nhụy khẽ thờ dài, không nói gì, chỉ phất tay để chiếc kiệu đi tiếp.

Lại nghe tiếng vó ngựa vang lên như cuồng phong như mưa rào, chiếc kiệu bỗng ngừng lại, Mị Nhụy nói khẽ: "Là Mặc đại nhân."

Lại vén rèm kiệu lên nhìn ra ngoài, chàng thiếu niên khôi ngô tuấn tú cười một con ngựa trắng, đáng vẻ nhiệt huyết. Khi lướt qua phảng phất như mưa tuyết xứ lạnh buốt đầy trời, hấp dẫn ánh mắt mọi người xung quanh, nhưng cũng tàn mát con lạnh rét mướt.

Y dẫn theo mấy kỵ binh thúc ngựa phi tới, những người bán hàng rong không kịp tránh đường. Giương chiếc cung bạch ngọc đeo sau lưng, rút tên nhắm vào cô bé có khuôn mặt vô tội.

Ta thấy Mị Nhụy cho tay trái vào tay áo, dường như muốn ra tay. Ta lắc đầu với nàng.

Mũi tên vàng xé gió lướt qua máng tai cô bé, đuôi tên vàng tôn lên khuôn mặt tái nhợt, tạo nên cảnh tượng hơi quái lạ. Cô bé dờ dẩn, một lúc lâu sau ánh mắt mới lộ nét sợ sệt, nhưng lại bị Mặc Từ Hàn dùng roi ngựa quất tạt vàng nâng cầm lên, quan sát rất lâu rồi mới cười ha ha: "Bị đày tới Tây Cương thì cũng hơi tiếc."

Lúc này tướng lĩnh trông chừng mới đi đến, chấp tay hàn huyên với y, y chỉ vào cô bé kia, xem ra là chắc chắn lấy được.

Mị Nhụy thờ dài một hơi, đưa mắt nhìn sang ta hé miệng muốn nói, nhưng ta rũ mắt xuống nói khẽ: "Đi thôi, Hoa Diệp Phưong mới ra loại vải sa mỏng thêu vân tay, chúng ta đi xem một chút."

Kiểu nhỏ tiếp tục đi về phía trước, cách một lúc lâu Mị Nhụy mới nói: "Nghe nói Mặc đại nhân có một tư trạch tại phố Triều Dương, trong đó có vô số nữ tử chưa đến tuổi đôi mươi bị y thu thập, trước đó vài ngày có một nữ tử trốn thoát, trên người toàn là vết roi, mặc dù án đó bị gạt qua một bên, nữ tử kia cũng bị xử trí là nô bộc bỏ trốn..."

"Mị Nhụy, chúng ta không thể để vương gia dấy vào phiền phức, điều này người cũng biết." Tại sao nàng lại cho rằng ta sẽ cứu cô bé kia? Ngay cả bản thân mình ta cũng không thể cứu thì làm sao cứu cô bé đó?

"Chu từ, nô tỳ chỉ là đương nhớ đến muội muội của nô tỳ..."

Ta hơi buồn cười, cắt ngang lời của nàng: "Đã tới Hoa Diệp Phưong chưa?"

Ta không muốn gánh vác trách nhiệm vô vị, cũng không muốn người bên cạnh đẩy trách nhiệm vô vị cho ta, bởi vì ta biết có một số việc trong cõi đời này dù cho người có đấu tranh thế nào cũng vô dụng.

Đến Hoa Diệp Phưong, thấy chúng ta đến từ phủ Ninh Vương, tự có chương quỹ ân cần mang mảnh sa thêu vân tay ra ngoài để ta xem xét, chỉ thấy trên mảnh vải sa vân tay mỏng tựa như sương khói còn thấp thoáng hoa văn vàng bạc, cầm mảnh vải lên chỉ nặng khoảng mấy lượng. Nếu dệt thành váy sợ rằng chưa đến một lượng, ta tấm tắc khen ngợi cười nói: "Chương quỹ, vật phẩm thế này gần như là áo tiên rồi."

Chương quỹ nghe thấy câu khen ngợi này gật đầu cười.

Lại nghe trước cửa vang lên tiếng vàng ngọc kiếm giáp chạm vào nhau, có vài người bước vào cửa, chỉ trong chớp mắt tiền sảnh đã chật kín. Nhìn từ bức rèm ra, ta mơ hồ thấy được người tới không khỏi thán kêu khổ, sao hôm nay đi đâu cũng gặp gỡ y vậy?

Cô bé quần áo lam lũ kia bị thị vệ giữ chặt, vẻ sợ hãi trong mắt chưa tan đi theo phía sau y.

Mặc Từ Hàn gần như là nhân vật yêu nghiệt của triều đại, hôm nay lại xuất hiện trước mặt ta lần nữa.

Thần sắc chương quỹ có chút bất an muốn đứng dậy nghênh đón. Ta chỉ cười nhạt, tay vuốt lên tấm vải dệt mềm mại mỏng manh như khói, ngồi yên bất động. Y nhìn ta, mặc dù đứng ngồi không yên nhưng cũng không dám nhúc nhích.

Đương nhiên ta không quên lúc Mặc Từ Hàn ở vương phủ, kiếm phong lạnh băng phủ lên mặt ta, mà y lại đến đây chỉ sợ cũng không phải tình cờ.

Đã sớm nghe nói y có thù tất báo, tính cách cố chấp điên cuồng, ngay cả thái tử cũng phải tránh né, quả nhiên...

Y vung roi ngựa trong tay lên, roi ngựa uyển chuyển như rắn trườn dài quấn quanh cuốn lấy cô bé kia, rồi nói với chương quỹ: "Nghe nói sa dệt nổi tiếng của ngươi có danh xưng là mỏng tựa khói sương, người mới của bản phủ múa "tầm phương vũ" cũng đang thiếu sa choàng, lấy ả làm mẫu, để cho bản phủ xem thử sa mỏng của ngươi phải chăng thật mỏng tựa như sương không?"

"Tầm phương vũ" là điệu múa thịnh hành của kỹ viện hồng lâu, nữ tử múa thường không mặc nội y, chỉ khoác sa mỏng lên thân, da thịt lúc ẩn lúc hiện vô cùng hấp dẫn. Vũ điệu như thế tất nhiên luôn luôn bị người đời gọi là diễm khúc dâm đẳng. Nhưng khi y nói ra, chương quỹ vốn phục vụ không ít phú hào quý tộc, văn sĩ nho nhã, rất hiếm nghe những từ ngữ dâm ô như thế, hôm nay nghe thấy lời này của y thì mặt cũng tái nhợt.

Ngay cả mặt Mị Nhụy đỏ ửng cũng lộ ra vẻ khinh thường.

Hoàng đế đương triều lại sủng ái loại người thế này? Thật là khiến ta mở rộng tầm mắt.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Cứu Người

Cổ tay y uyển chuyển vung lên, chiếc roi liền trượt xuống trên người cô bé vẫn còn kinh hoảng ngờ ngác, không chờ nàng thở ra một hơi thì đã nhanh nhay như rắn, vang lên một tiếng đã kéo rách áo ngoài của nàng, lộ ra nội y mặc bên trong. Cô bé kêu lên sợ hãi nhưng khiến cho thị vệ xung quanh cười ha ha.

Thậm chí y dám cả gan như thế!

Mị Nhụy đứng phía sau ta, hơi thở không ngừng dồn dập thêm, lại kêu một tiếng: "Chủ tử..."

Ta lại nói với chương quỹ đang kinh sợ không thôi: "Cuộn vải này đúng là không tệ, giúp ta mang đến phủ Ninh Vương nhé."

Tơ vàng dệt trầm hương tỏa ra tia sáng mờ, tay trái ta vuốt lên nhưng cảm giác lòng bàn tay đau âm ỷ, hóa ra cũng là do móng tay đã khiến lòng bàn tay đau nhói.

Bên ngoài phòng roi vẫn vun vút, nội y của cô bé lại bị xé rách ổng tay áo, lộ ra cánh tay có vẻ hơi gầy yếu. Nàng lại chỉ biết co ro trên mặt đất, cố gắng che lại da thịt lóa lổ.

Mặc Từ Hàn cười nhạt ngoài miệng: "Chương quỹ, còn không mang sa mỏng kia ra đây, choàng lên người cho nàng để bản phủ nhìn xem thử sao?"

Chương quỹ thất kinh đi vào, vạch lên bức rèm che, ta nhìn thấy Mặc Từ Hàn mỉm cười, đôi mắt nghiêng nghiêng lướt vào, khoe mắt mang theo sự châm biếm vô tận. Còn thuận tay vung roi, chiếc roi lại cuốn lên đầu vai của thiếu nữ co ro trên mặt đất, lộ ra một khoảng da thịt trắng nõn.

Thị vệ bên cạnh trầm trồ khen ngợi.

Ta cũng không nhịn được nữa, đứng lên, vạch màn đi ra tiền sảnh, rồi nói: "Mặc đại nhân thật có hứng!"

Y thu roi ngựa, gấp lại cầm trên tay phải, tay trái gõ gõ một chút, lại cười nói: "Mỹ nhân của Ninh Vương cũng thật thích quản việc đầu đầu."

Mặc dù trong nhà không sáng rõ, nhưng phong thái của y nổi bật, y phục sang trọng như thể trong tranh. Thị vệ đi theo cạnh y cũng đều là những kẻ có dung mạo tốt được tuyển lựa trong vạn người, ai ai cũng mặc một bộ áo xanh, tay cầm roi vàng, cười một tuần mã màu đen, đi lại trên đường phố thật như một bức phong cảnh tươi đẹp vô cùng, từng khiến vô số thiếu nữ bên cạnh tặng quả trao tình.

Đáng tiếc là tuy có dung nhan nghiêng thành nghiêng nước, nhưng lời nói lại cực kỳ đáng ghét.

Ta cười một tiếng thần nhiên: "Thiếp phụng chỉ thái hậu thu mua hàng dệt để làm giáp bạc, không ngờ lại quấy rầy đến Mặc đại nhân, quả thật xin lỗi."

Ánh mắt y chăm chú, tay gõ lên roi liền dừng lại, chấp tay nói với ta: "Thần đương nhiên cần tôn ý chỉ thái hậu."

Thị vệ tựa vào quầy bên trong phòng mặt vẫn mang nụ cười liền thay đổi thần sắc, tuy không đến nỗi lập tức quỳ xuống nhưng cũng lập tức hiện ra vẻ mặt trang nghiêm.

Quả nhiên vị nữ tử này mặc dù ở thâm cung, nhưng chỉ cần nhắc đến lại khiến cho người khác phải tôn kính hết mực.

"Ngày đó vũ điệu uyển chuyển của Mặc đại nhân ở phủ Ninh Vương thật khiến thiếp mở rộng tầm mắt, đặc biệt là chiêu cuối cùng mũi kiếm dâng rượu như thể châu ngọc trong lá, gió đưa hương thơm. Thiếp thân đến từ Tây Cương không thể so sánh với nữ tử Trung Nguyên, từ thuở nhỏ đã đi khắp tứ phương, nhìn thấy điệu múa cuối cùng của Mặc đại nhân cũng có hơi quen mắt."

Đôi mắt vốn lạnh nhạt bình tĩnh cuối cùng hiện lên chút hoảng hốt, y nhướng mắt nhìn ta: "Kiến thức Hoa mỹ nhân quả thật rộng rãi."

Châu Hương Kiếp vốn là võ kỹ của hoàng tộc nước Tây Di, rất hiếm truyền cho người ngoài. Những năm gần đây nước Tây Di lập Kim Lạc làm Khả Hãn, chí hướng của y rất xa, ý đồ những tay vào Trung Nguyên, đã phái vô số mật thám ẩn núp ở mỗi phủ. Liên quan đến chuyện này, từ thái hậu trở xuống triều đình đều là trên dưới đồng tâm, dù cho là võ nghệ hay văn nghệ của y có liên quan đến Châu Hương Kiếp hay không, phạm là có người hoài nghi cũng sẽ tự thân dây vào phiền phức vô cùng. Ta nghĩ đã là sủng thần của hoàng thượng thì y sẽ không trông mong kiểu phiền phức này.

Phạm là kẻ có tiền có quyền mà không giỏi khôn ngoan thì sao?

Có điều y chỉ có ức hiếp chứ không đến nỗi đối xử hung tàn ngang ngược với người khác. Ví như cô bé đang run rẩy co ro trên mặt đất kia.

Sau khi Mặc Từ Hân cả kinh cũng cười một tiếng, trên mặt lại mang theo vẻ xem thường nói: "Đồ có thể ăn lung tung nhưng nói thì không thể nói bậy."

Ta cười: "Từ nhỏ thiếp thân đã thận trọng từ lời nói đến việc làm, suy nghĩ đắn đo, có điều chỉ muốn sớm ngày hoàn thành giáp bạc, không phụ sự nhờ vả của thái hậu lão nhân gia, chuyện của những kẻ khác tất nhiên thiếp không cách nào bận tâm."

Mặc Từ Hân cười nhạt một tiếng: "Không biết tại hạ có thể giúp được gì cho mỹ nhân?"

Ta nói: "Lần này ban cho thiếp chấp chương chỉ thiếu đúng nữ tử giỏi dệt, thiếp thân thấy vị nô tỳ bên cạnh Mặc đại nhân không tệ lắm, có một đôi tay dài nhỏ nhắn xinh đẹp tuyệt trần, huấn luyện thêm chút là có thể là một tay dệt giỏi, không biết Mặc đại nhân có thể bỏ qua yêu thích hay không?"

Y cười như không: "Nếu như bản phủ kiên quyết không chịu thì sao?"

Ta lấy tấm vải màu vàng trong tay áo, khẽ vuốt ve: "Lẽ nào Mặc đại nhân thật muốn thiếp cảm ý chỉ của thái hậu tuyên đọc ra hay sao?"

Lúc này y mới cúi đầu khẽ nói kính trọng: "Nô tài cần tuân ý chỉ thái hậu."

Ta cười nhạt rồi cho tấm vải kia vào trong, đi lướt qua cạnh y, thấy cô bé quý phía sau y mặc dù co ro trên đất, ôm lấy cánh tay run lên cầm cập, Mị Nhụy đã sớm cầm áo choàng qua vai cho nàng.

Lúc bọn ta ra cửa tiệm chỉ nghe Mặc Từ Hân nói phía sau: "Quả nhiên Hoa mỹ nhân không giống người thường, trước cho người ra oai phủ đầu, sau lại dùng nhục điểm uy hiếp, cuối cùng mới nói lên yêu cầu, khiến người ta không thể chống đối, khó trách có thể khiến thái hậu lão nhân gia xem trọng."

Ta quay đầu lại, y phong thái nổi bật đứng giữ đám thị vệ áo xanh làm nền, tay trái cầm roi vàng, cười nhạt, phảng phất như một bóng mờ trong thính đường.

Ta biết, màn này coi như kết thúc, chống lưng cho y chính là hoàng đế, mặc dù ta trấn áp y bằng ý chỉ thái hậu, nhưng ta biết phiền phức vô cùng vô tận vẫn còn ở phía sau.

Sắp về đến phủ Mị Nhụy mới khẽ nói: "Chủ tử, lúc nào người cũng mang theo ý chỉ thái hậu bên người à?"

Ta thần nhiên nói: "Người đã quên trong đám vải vóc chúng ta chọn mua có một tấm vải vàng trăm hương khá giống rồi sao?"

Mắt Mị Nhụy có vẻ khiếp sợ: "Nếu như lúc ấy y kiên trì đòi xem..."

Ta lạnh lùng thốt lên: "Làm sao y có gan đòi xem?"

Hư là thật, thật là hư, vạn vật trên đời đều là như thế.

Cô bé này thật sự là cháu gái của Thái Chí, tên là Thái Tinh. Sau khi giữ được thân thanh khiết, da thịt như tuyết liền hiện ra. Tuy trong mắt vẫn chưa tan về kinh hoàng, nhưng khí chất đại gia khuê tú thấp thoáng hiện rõ. Mị Nhụy để nàng làm một tiểu nha hoàn khác bên cạnh ta, hoi là Mị Nguyệt. Mặc Tử Hàn có thể dẫn nàng ra khỏi hàng ngũ từ từ tất nhiên có cách khiến người khác không truy cứu nữa, nên ta không phải quá lo lắng việc lần này.

Có điều là Mị Nguyệt này rút cuộc xuất thân đại gia, hoi là lắm việc hầu hạ người khác. Người cũng trở nên ngu ngơ, có khi trong nhà không có ai, bảo nàng pha trà là thì nàng lại rót chén trà xanh đến, bảo nàng mang chén chè đậu đỏ thì nàng lại mang đến chè đậu xanh. Đủ kiểu như thế khiến người ta thật không chịu được, để tránh nàng không gây rắc rối, ta chỉ có thể không tùy tiện kêu nàng làm việc, lại căn dặn Mị Nhụy phải cẩn thận trông coi nàng.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Khiêu Khích

Trong phủ thêm một người hầu cũng chỉ là một chuyện nhỏ, ngay cả Ninh Vương cũng không kinh động. Có điều một ngày y lại đa sầu đa cảm nghĩ đến Quân Triền Ngọc, đi đến viện của ta, hàn huyên với ta đủ chuyện lúc Quân Triền Ngọc huấn luyện tân binh: Nhớ có một binh sĩ đến từ phương bắc, thân hình cao lớn, tính khí nóng nảy, có chút quyền cước. Phàm là người như thế nhất định là tự cho mình tài giỏi, ăn hiếp tân binh thấp hơn là chuyện đương nhiên. Quân Triền Ngọc thấy vậy liền phái y làm bia tiền mười ngày. Nói làm bia tiền ý chính là làm người rom đứng trên thuyền có trong truyện tam quốc, trên người mặc vô số áo giáp, để tân binh luyện bắn. Có điều qua ba ngày tên tân binh kia lại đang hoảng vô cùng!

Y vừa nói, ta vừa phụ họa theo đuôi. Mỗi khi nhắc đến Quân Triền Ngọc, trên mặt còn biến đổi đủ kiểu sùng bái kính ngưỡng, phối hợp với ngữ điệu trầm bổng du dương của y thật khiến vẻ mặt y càng thêm phần chán, sau đó lâm vào trong bi thương khó hiểu, độ miễn cảm thường ngày đối với việc khác hạ xuống thấp hơn.

Cho nên, ta lại vô ý nhắc đến việc gặp Mặc Tử Hàn trên đường, chuyện cứu Thái Tinh, rút cuộc y là người trải qua trăm trận chiến, lăn lộn chốn quan trường, lập tức nhũn mỳ suy tính đủ thứ phiền phức sẽ mang lại sau khi cứu Thái Tinh.

Ta khẽ thờ dài rồi nói: "Nếu như Thái Tinh theo người nhà lưu vong Tây Cương, với dung mạo của nàng chỉ e kết quả không thể chịu được. Năm đó Quân thiếu tướng không muốn thấy nhất là việc thế này."

Rõ ràng ta thấy ánh mắt y dịu xuống, đường nét cứng rắn trên mặt cũng hóa hiền hòa, trong đôi mắt còn phảng phất phủ kín một lớp sương, thì thầm phụ họa với ta: "Đúng vậy, năm đó nếu không phải y thì hù tục doanh kỷ cũng sẽ không hủy bỏ."

Ta giả vờ thờ dài một hơi, phối hợp với tâm tình y. Lúc đó ánh đèn trong phòng đã thấp lên không ít, ánh sáng chập chờn chiếu vào gương mặt y hiện lên vài phần sâu não. Ta quay đầu đi không hề nhìn y nữa, chỉ nói: "Vương gia, hay là thần thiếp gọi chuẩn bị vài món ăn vặt, kêu Lâm tỷ tỷ đến đây múa một khúc cho ngài nhé?"

Y ngạc nhiên nói: "Nàng không trách Lâm mỹ nhân ư?"

Ta biết y đang hỏi chuyện lần trước, liền cười nói: "Có gì đáng trách đâu? Nàng cũng muốn tốt cho vương gia."

Hiển nhiên y không tin lời ta, lại chỉ cười cười rồi nói: "Được rồi."

Khi Lâm mỹ nhân bước vào phòng, mặc một chiếc áo quây hồng phấn, váy vàng xẻ tám tà, bên ngoài choàng một tấm sa mỏng, trên đầu cài một cây thoa phi thúy, cả người thướt tha yêu kiều. Nàng tỏ thái độ sợ hãi nhìn ta một cái, mới hành lễ với vương gia.

Ta vừa thấy dáng vẻ và cách ăn vận của nàng cũng biết là nàng có lòng làm lành với ta, liền cười giọng gao nói: "Vương gia rất nhớ điệu múa của tỷ tỷ, mong mời muốn mời tỷ tỷ đến đây múa một điệu..."

Trong mắt nàng hiện lên nét vui mừng, nhưng trong khoảnh khắc nhìn về Ninh Vương thì y vẫn còn hơi đề hờn tận đâu, chắc là còn chưa tỉnh lại từ ký ức, chỉ nói có lệ: "Nếu Hoa mỹ nhân đã kêu nàng đến thì múa đi."

Tay trái của Lâm mỹ nhân bất lấy sợi tơ bên hông, đầu ngón tay nắm đến trắng bệch. Ta chỉ vờ như không biết, tựa vào Ninh vương, nhẹ nhàng uyển chuyển lấy trái nho màu tím trên bàn đưa vào miệng y, ghé lỗ tai y nói: "Vương gia, nho đến từ Tây Cương đã trải qua nhiệt độ chênh lệch của cái nắng và cái rét trong ngày, nhưng lại rất ngọt."

Hiện rõ hai chữ "Tây Cương" đã đánh động đến y, y liền ngậm lấy, quay đầu chân thành mỉm cười với ta: "Thật không sai."

Y vươn tay kéo eo ta, ta lại thuận theo dựa vào người y, quay mắt trông qua lại thấy khuôn mặt tô son trát phấn của Lâm mỹ nhân hơi trắng bệch, trên mặt lại như bị đông cứng, ngo ngắc đứng trong sảnh.

Ninh vương quay đầu lại nhìn nàng, hơi hơi nhú mồm, ta lại nũng nịu cười nói: "Tỷ tỷ, vương gia muốn xem múa đó."

Tiếng đàn trong nhà ngân lên, Lâm mỹ nhân uyển chuyển khiêu vũ, thắt lưng mềm mại như tơ, sóng mắt như xuân. Chỉ đáng tiếc Ninh Vương đã bị trái nho trong tay ta hấp dẫn, cứ mặc ta đút từng trái từng trái vào miệng y, một khúc múa xong, mắt y lại chẳng hề nhìn vào người nàng bao lần.

Điều múa của Lâm mỹ nhân yêu cầu vóc người uyển chuyển mềm mại, thân hình phải uốn éo rất nhiều. Bình thường sau khi nàng dừng múa, gương mặt tựa như phủ một lớp khói, thấp thoáng ửng đỏ. Hôm nay dừng múa, khuôn mặt chỉ trắng bệnh, tuy trên trán có rịn mồ hôi nhưng chỉ như hạt châu lăn trên khay sứ, tuy đẹp lại mang theo nét thê lương.

Ta dựa trên người Ninh Vương, thì thầm to nhỏ với y. Lời nói cũng chỉ về phong cảnh hữu tình của Tây Cương, thỉnh thoảng chêm một đôi lời về Quân thiếu tướng, quả thật đã hấp dẫn toàn bộ sự chú ý của y, khiến trái tim y ngứa ngáy khó chịu, chỉ mong ngẫu nhiên nghe được đôi lời, còn tâm tư nhìn ca múa nơi nào nữa chứ.

Thấy sắc mặt Lâm mỹ nhân khó chịu ngồi đó, ta nũng nịu cười nói: "Vương gia, ngân giáp kia thiếp thân đã chế tạo sắp xong, sử giả Tây Di không biết có đến hay không? Đến lúc đó thiếp sẽ khiến vương gia nở mặt." Dừng dừng rồi lại ghé vào tai y nói nhỏ, "Cũng có thể hoàn thành tâm nguyện năm đó của Quân thiếu tướng."

Đối với chuyện lần này tuy ngoài mặt y chẳng quan tâm, nghĩ là lần thay đổi giáp bạc năm đó khiến Quân gia quân tổn thất nặng nề đã trở thành bóng ma trong lòng y, nhưng trên thực tế y vô cùng quan tâm. Có nhiều lần ta ở trong phòng chỉ huy người khác canh cửi dệt giáp, cũng nhìn thấy y lẳng lặng trông vào qua cửa sổ. Dĩ nhiên ta vô như không biết.

Lúc này trên mặt y hơi có một nét kích động: "Thật sao? Nếu thật như thế, bốn vương tuyệt đối trọng thưởng."

Y vẫn còn chút xúc động sao? Trong phủ rất nhiều ngày, rốt cuộc ta đã hơi hiểu tại sao y ngày đêm sênh ca, không muốn phát triển. Một là vì khiến thái tử ca ca của y yên tâm, thứ hai e là có chút thất vọng với triều đình này.

Ta dựa cả người vào y, khẽ ngẩng đầu, cười với y một tiếng, lấy ngón tay lau cằm y rồi nói: "Vương gia, ngài biết rõ điều thiếp muốn nhất là gì mà!"

Ninh vương liền cười ha ha một tiếng nói: "Được, được...."

Ta lén lút nhìn về phía Lâm mỹ nhân, khoe miệng của nàng cũng nở nụ cười nhưng lại có nét đau khổ.

Cuối cùng gương mặt nàng cũng chẳng mang vui vẻ, cáo từ chúng ta. Ta thấy diễn đã thành thật liền ngồi dậy khỏi lòng Ninh vương, hồ hững uống một ly rượu, muốn cáo từ với y.

Tự y dùng ngón cái và ngón trỏ bóc một trái nho cho vào miệng, từ từ nhai, lúc này mới nói: "Bốn vương sẽ giúp nàng đạt được mong muốn trong lòng, những gì nàng làm cũng không vượt qua giới hạn của bốn vương..." Y lạnh lùng nhìn ta, trong mắt mơ hồ sắc bén như dao "Dù sao nàng chỉ đến từ Tây Cương, có điều kiến thức về y cũng nửa vời."

Quả nhiên y vẫn là thống lĩnh thiên quân, trong nháy mắt ngăn ngừa mê muội vẫn tỉnh táo lại. Biết ta lợi dụng về Quân thiếu tướng để đạt đến mục đích, nhưng nếu không phải "kiến thức nửa vời" của ta về Quân thiếu tướng thì tất cả hành động cử chỉ của ta đã khiến ý đã sớm nảy sinh nghi ngờ, quyết định ra tay rồi sao?

Chẳng biết tại sao ta bỗng cảm thấy y hơi đáng thương. Trên người y chỉ có yếu điểm này thôi, vênh vênh chỉ một điều này liền khiến y bó tay bó chân.

Nhưng ta không thể không lợi dụng điều này. Ta nghĩ, y đối với ta chỉ e là vừa chán ghét vừa không thể buông bỏ. Biết rõ là lợi dụng nhưng lại không thể không bị ta lợi dụng. Chỉ vì bóng dáng thiếu tướng cười ngựa trắng ở nơi sâu thẳm trong đáy lòng thôi ư?

Nhiều năm sóng gió lòng ta vốn đã cứng như sắt, cũng không biết vì sao thấy y thế này lại cảm thấy trong cơ thể dần dần lạnh lẽo... Tiểu Thất nói cho ta biết, tâm tình không thể quá kích động, nếu như không cơ thể sẽ càng không chịu được.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Lâm Mỹ Nhân Hành Động

Cũng bởi vì thấy vậy mà tâm trạng của ta bỗng dao động ư?

Ta vội bình tĩnh trở lại, quý xuống bái lạy: "Vương Gia, thiếp thân làm vậy cũng vì bản thân, cũng vì Vương gia."

Quả nhiên, vẻ chán ghét trong mắt y chợt lóe lên, y coi ta là hạng nữ nhân tập trung ở bên y tranh thủ tình cảm để hưởng lợi.

Như vậy cũng tốt.

Điều ta cầu xin, không phải cũng đúng thế sao?

Y phát phát tay, ta cáo lui đi ra ngoài. Một cơn gió nhẹ thổi qua, nhưng cảm thấy hơi lạnh chảy trong mạch máu. Ta vội lấy thuốc hoàn từ trong ngực ra, nuốt vào.

Một góc mái hiện đằng xa, thương tích thú (*) lạnh lùng cúi mình ở đó, lẳng lặng nhìn về phía hư không. Cuối cùng ta cũng bừng tỉnh, nơi đây là Vương Phủ nguy cơ khắp chốn, tuyệt đối không thể có tâm tình khác thường.

* Tích thú: Là con thú trấn trên mái nhà trong kiến trúc cổ đại Trung Quốc. Có nhiều loại thú xếp ở nhiều vị trí khác nhau. Con thú xếp trên thương tích (ảnh) được gọi là thương tích thú hay thương thú. Thương thú còn được chia làm hai loại là thú tiền và thú hậu. Nói chung là lẳng lặng ~~~~ Các tình yêu biết vậy là đủ)))

...

Ở phòng dệt, ta sai chức nương nói liền chiến giáp, lấy lụa dệt từ tơ của hàn tằm làm áo lót, mặt ngoài còn lót thêm da tê giác được mài mỏng vô cùng, tô màu bạc, thêm vào thân, tay và quần của bộ giáp cũng không bằng một phần mười trọng lượng của áo giáp nặng nề trước kia. Nhờ vậy, cưỡi ngựa qua lại dễ dàng, gia tăng khả năng hành động.

Ta biết câu thích tiền ở Tây Di cực kỳ lợi hại, xạ thủ được lựa chọn để huấn luyện là những đứa bé có thân hình cao lớn bẩm sinh. Họ bắn tên khác với Trung Nguyên. Thất lưng ngửa ra sau, bắn hướng lên trời, cho nên người được huấn luyện thành tài bị biến dạng xương sống. Cây cung của họ được mệnh danh là Thần Tỉ Cung (**). Bơi rơi từ trên trời xuống, mũi tên cắm thẳng xuống đất, nếu không mặc giáp dày thì mũi tên sẽ xuyên thủng.

** Thần Tỉ Cung hay được gọi là Thần Tỉ Nỏ, là phát minh thời Bắc Tống Thần Tông (1067 -1085), thân cung dài ba thước ba (1 m), dây cung dài hai thước năm (0,83 m), tên bắn xa hơn 340 bộ (567 m), không khí giới nào có thể bì nổi.

Phần ngành trên đầu mũi tên không đúc bằng sắt, mà dùng bắp chân của độc bò cạp độc sản sinh ở Tây Cương khảm vào mũi tên. Chân bò cạp không những cứng hơn sắt mà còn độc vô cùng. Hơn nữa sinh trưởng ngoài thiên nhiên, mũi tên từ bắp chân bò cạp không tầm thường như những mũi tên khác, nó đậm hỗn độn mà còn tự sinh trưởng. Nếu trúng tên thì rút ra rất khó, trừ phi kịp thời sử dụng khoét phần thịt lớn ở nơi trúng tên. Dĩ nhiên chỗ bị khoét cũng không thể lành lại như cũ.

Cho nên, khi ta khoe khoang khoác lác trước mặt Thái Hậu, đã biết rằng ta không còn đường lui. Chỉ gây ra chút sai lầm sẽ thua triệt để.

Bởi vì sự việc rắc rối, ta liền xin Ninh Vương phái Lục Nhĩ, một trong tám tuần thường ngày hộ vệ bên y, âm thầm trông coi phòng dệt. Ta chưa từng thấy Lục Nhĩ, nhưng ta biết, khi có lệnh của Ninh Vương, y sẽ thi hành.

Người trong phủ cũng biết đây là nơi cơ mật, người không liên quan chi có thể đi đường vòng. Ngay cả người đưa cơm trong phủ cũng có thể đưa vào cổng trong. Mà dệt nương được chọn lựa không thể đi ra khỏi viện này. Ăn uống sinh hoạt ở ngay tại đây luôn.

May mà tiền bạc ta cho họ cũng nhiều, số tiền kiếm được trong vòng chưa đến một tháng có thể sống nửa đời sau không cần lo cơm áo, nên họ không dám ca thán câu nào.

Bảo vệ như thể thùng sắt tất nhiên khiến cho người ta không chê vào đâu được, nhưng ta biết, ta phải làm nó có khe hở.

Nếu không ai diễn vở kịch này chứ?

Khi không giám sát phòng dệt, ta gọi Mị Nhụy hỏi thăm hành tung của Ninh Vương, tìm khe hở để xuất hiện liên tiếp bên cạnh y. Hoặc dăng điểm tâm đích thân làm, hoặc túi hương thức khuya làm ra, đeo lên người y. Ta diễn kịch bằng tất cả tâm tình cảm sâu nặng chân thành, trong mắt Ninh Vương chỉ là một nữ nhân giờ hết thủ đoạn để có được quyền thế. Y vẫn chấp nhận hết thảy, có khi còn phối hợp mà ban thường không ít đồ cho ta.

Ta biết, trong đáy lòng y, chỉ cần ta không vượt qua vị trí kia, lại có chút liên hệ mỏng như giấy với Quân Triển Ngọc thì y sẽ cho phép ta.

Mỗi lần vừa nghĩ tới đây, ở nơi vương phủ phồn hoa vàng ngọc khắp chốn, cơ thiếp yêu kiều như hoa, tùy tùng hộ vệ tháp tùng, nhưng ta lại cảm thấy giữa chân mây y chỉ có nét cô độc mà thôi.

Y vừa tới tiểu viện chỗ ta, Lâm Mỹ Nhân sẽ đến đây bái kiến. Chưa tới mấy ngày, ta đã nhìn mặt nàng gầy hẩn đi, cằm càng nhọn như dao gọt, trình diện với vẻ tiêu tụy. Ninh Vương cũng là người, cũng có thất tình lục dục, mặc dù một lòng dạ dành hết cho người đã bỏ mình hóa hồn kia, nhưng Lâm Mỹ Nhân từng hầu hạ y, nàng như vậy khiến Ninh Vương hơi xúc động, có khi liền gọi nàng tới ngồi cùng.

Ta thấy vậy, mặt lộ vẻ không cam lòng, luôn cố ý tìm vài cơ khiến nàng ta không dễ chịu, châm biếm trào phúng, chỉ mong nàng ta không xuất hiện trước mặt ta nữa. Nhưng nàng lại thu liễm hành vi, không hề phản kháng, còn thêm kính nể ta. Vài ba bận như vậy cũng khiến vị trí của ta rút hẳn trong mắt Ninh Vương, y lạnh lùng nói với ta: "Mặc dù trước kia Lâm Mỹ Nhân bất công với nàng, nhưng cũng vì suy nghĩ cho Bồn vương, Các nàng đều là cơ thiếp của Bồn vương, không phân trên dưới."

Vừa nghe lời này, ta liền quỳ rạp xuống, tròn mắt ngấn nước: "Vương Gia, chẳng lẽ thiếp thân không phải vì suy nghĩ cho ngài sao? Nàng ta có võ công, xuất thân không rõ, thiếp thân chỉ muốn bảo đảm bình an cho Vương Gia. Vương Gia bình an rồi, thiếp thân mới được bình an. Vương Gia, ngài là phu

quân của thiếp thân, thiếp cũng muốn hòa thuận cùng tỷ muội, nhưng thiếp thân không làm được. Nghĩ tới chuyện nàng ta muốn tính mạng của thiếp thân lúc đó, thiếp thân không thể làm được!"

Mặc dù ta quỳ dưới đất, nhưng lại hơi ngẩng đầu, nhìn Ninh Vương với khuôn mặt đầm nước mắt. Trong mắt người khác, tất nhiên vì yêu mà ghen tuông, vì ghen tuông mà thù hận. Mà sự trách cứ của Ninh Vương khiến tim ta như bị dao cắt.

Trong nước mắt mờ lung, ta thấy rõ trong mắt Ninh Vương chột lóe lên vẻ phiền chán rồi biến mất ngay. Bởi vì trong lòng không có tình yêu, nên sự tranh giành giữa nữ nhân sẽ chỉ làm y ghét cay ghét đắng tới cực điểm.

Y vốn là đại tướng quân nói ngôn lệnh, không bao giờ dài dòng, chỉ lạnh lùng nói: "Chuyện này đến đây thôi, Bôn vương sẽ không nhắc lại nữa. Nhưng nếu có lần sau, Bôn vương tuyệt đối không tha thứ."

Y vung tay áo, xoay người rời đi. Tay áo của y phất qua mặt ta, ta muốn kéo tay áo lại nhưng bị giật lấy, ống tay áo trượt khỏi tay. Trên tay áo thêu kỳ lân ngũ sắc, trong đó có màu vàng, gắn tinh thạch hình thoi làm từ kim loại. Vừa giật lại, tinh thạch hình thoi xé rách lòng bàn tay ta, khiến ta không bắt giác kêu đau.

Là quân nhân, thường thường khi tỷ thí với người khác, chỉ bằng hơi thở đã có thể cảm nhận được đối phương có bị thương hay không, huống chi tiếng kêu đau của ta rõ như vậy. Nhưng y không thèm quay đầu lại, đi thẳng ra khỏi phòng.

Ta chỉ biết nắm chặt lòng bàn tay, cho dù máu tươi chảy từng giọt, nhưng mắt vẫn nhìn chăm chăm nơi y biến mất, cuối cùng nước mắt lăn trên gò má.

Một lúc lâu sau, mới nghe thấy Lâm mỹ nhân tiến tới bên cạnh ta, vươn bàn tay trắng nõn ra muốn giúp ta đứng dậy. Nhưng ta hất tay nàng ra, tự mình chậm rãi đứng lên.

Nàng thở dài một hơi, không đỡ ta nữa, bàn tay trắng nõn khẽ nâng lên, gài sợi tóc mai rơi vào búi tóc, khẽ nói: "Muội muội tôn kính, muội muội đã lâm vào ma chướng này thì nên biết không thể tránh khỏi những thứ như vậy, ta và muội đều vậy thôi."

Ta ngẩng đầu nhìn nàng ta: "Không, ta sẽ không giống tỷ, chỉ cần canh giữ bên chàng, thuận theo điều chàng muốn, cuối cùng chàng sẽ thay đổi tâm lòng... Người kia cũng đã chết rồi."

Nàng lấy mảnh lụa trắng từ trong lòng ra rồi đưa tới, tất nhiên ta không nhận lấy, mặc cho lụa trắng nhẹ nhàng rơi xuống đất, trong nháy mắt đắm màu đỏ dưới đất.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Giải Quyết Phiền Phức

Nàng cười khẽ một tiếng: "Sai lầm lớn nhất của muội chính là lợi dụng người đó. Phải biết rằng, nếu người nọ để lợi dụng thì trong phủ này sẽ không có thêm nhiều oan hồn như thế, rừng trúc sau núi cũng không đào thêm nhiều huyết như vậy. Theo ta thấy, muội cách chỗ đó không xa đâu."

Nói xong, nàng che miệng cười, là lút rồi đi.

Ta biết hết thảy đều như ta đoán. Lần này ra về rằng ta đây đã khiến nàng hoàn toàn tin tưởng rằng ta cũng giống hệt nàng dành cho Ninh Vương tình cảm chứa chan, chỉ mong cả đời đời theo y, có thể vì y vứt bỏ tất cả. Phàm là nữ tử, nếu đã có tình ý sâu nặng với một người, sẽ đánh mất nhận định đúng đắn. Cho rằng những nữ nhân xuất hiện bên người nàng thậm chí mong nhớ đều có ý nghĩ giống nàng. Huống chi trong mắt nàng, những hành động lần này của ta lại càng như đâm vào thịt, không hề sai lệch. Ta nghĩ, nàng ta sắp có hành động kế tiếp rồi.

Nhưng, trước đó ta phải giải quyết một mối phiền phức khác mới được.

...

Biến chuyển của ta tất nhiên không thể gạt được Mị Nhụy, nhưng nàng vẫn yên lặng, không hề nói bóng nói gió đủ điều như trước kia. Ta cũng không dối gạt nàng, chỉ hơi thu liễm lại tình cảm mến mộ dành cho Ninh Vương. Mỗi khi nàng phả ra khỏi phủ hồi báo, ta đều vắt hết óc sức suy nghĩ để dạy nàng cách ứng phó.

Hôm nay trời mưa nhỏ, trong nhà ngoài trời không khí trong lành. Lá non bên cửa sổ như được thoa lên màu xanh bóng, cực kỳ tươi vui. Ta thấy con đường lát đá xanh chỉ hơi ướt, cũng không có nước đọng lại, bèn nói với Mị Nhụy: "Hôm nay trời đẹp, sau một trận mưa xối xả, chắc hẳn cây phù dung bên hồ cũng xanh tươi hơn, không bằng chúng ta ra hồ đi."

Nàng lấy áo choàng khoác lên vai cho ta, biết ta sợ lạnh nên mặc dù mới vừa tới tháng mười, nhưng cũng chuẩn bị cái bao tay bằng lông cáo. Xong xuôi mọi thứ rồi đi trước dẫn đường, bước đi trước tiên.

Sự tỉ mỉ của nàng khiến đáy lòng ta khẽ nổi lên gợn sóng, cố gắng dần lại mới có thể áp chế cảm xúc hồi lỗi.

Tới bên hồ, lại thấy hoa phù dung đang nở rộ. Hoa này có tiếng là chống được sương, không sợ sương giá mùa thu lạnh, vẫn luôn là loài hoa mà ta ưa thích. Thấy nó nở rộ xinh tươi, ta liền gọi Mị Nhụy ngắt một đóa hoa mọc chênh ra, gài bên tóc mai, soi xuống hồ nước lặng sóng.

Mị Nhụy thấy ta khá vui vẻ, liền khen: "Chủ tử cái hoa này quả nhiên người như phù dung, xinh đẹp không ai sánh bằng."

Ta cười một tiếng rồi tháo nó xuống, ánh mắt bất giác nhìn về mái hiên xanh trắng xen sắc vàng ở đằng xa. Đó là chỗ ở của Ninh Vương.

Mị Nhụy ở bên cạnh ta lâu ngày, cũng đoán được suy nghĩ đăm chiêu trong lòng ta, lúc này khẽ cười rồi nói: "Vương Gia thấy được chắc chắn tán thưởng không dứt."

Nhụy hoa phù dung trong tay rực rỡ như lửa, cánh hoa bao quanh lại mang màu hồng nhạt mỏng manh, cánh hoa xanh mướt như lá, cầm ở trong tay thật huy hoàng rực rỡ. Một cơn gió nhẹ thổi qua, có mấy đóa phù dung rơi cánh rơi xuống, vài bông rơi xuống hồ trôi theo dòng nước chảy.

Tay ta vuốt ve cánh hoa phù dung, khóe mắt mang nét buồn vắng vương: "Mị Nhụy, có phải mỹ nhân bọn ta cũng giống này những đóa phù dung rồi cánh theo gió này không? Thời gian ngắn ngủi trên cây thật huy hoàng rực rỡ, khi gió thổi qua lại bị bóp nát thành bùn?"

Mị Nhụy biết ý của ta, lại khuyên nhủ: "Chủ tử, Vương Gia chỉ tức giận nhất thời, mấy ngày nữa là không sao rồi."

Sau vụ lần trước, Mị Nhụy tuy được Ninh Vương tha đi, hành động vẫn tự do, nhưng vẫn có người giám sát mọi lúc mọi nơi. E rằng muốn truyền tin cũng phải tốn chút công sức, nhưng ta biết nàng có cách để truyền tin ra ngoài.

Nếu nàng không thể truyền tin ra ngoài thì sao đây?

"Nghe nói dạo gần đây Vương Gia đêm đêm vui mình trong thư phòng, đêm đêm say mê. Dù rượu hồ phách ôn hòa, nhưng cũng không thể uống nhiều như vậy được. Nghe tỳ nữ rỉ tai nhau, mấy ngày gần đây mắt Vương Gia còn sưng đỏ?"

Mị Nhụy thở dài: "Chủ tử, người thật sự để tâm tới Vương Gia."

Ta quay đầu nhìn nàng: "Mị Nhụy, dù ta có để tâm tới y đến đâu thì cũng chỉ vì đạt được mục tiêu mà thôi."

Hiển nhiên Mị Nhụy không tin lời ta, cũng không khuyên giải ám chỉ như trước mà chỉ nhặt một bông phù dung từ dưới đất: "Chủ tử đã lo lắng Vương Gia như vậy sao không tới thăm một chút? Nghe nói hoa phù dung này nghiền thành phấn, trộn với nước đá trong hòm có thể giúp mắt bớt đỏ sưng đỏ, hay là chúng ta hái hoa tươi mang về?"

Ta cười cười: "Mị Nhụy, kiến thức của ngươi thật uyên bác."

Mị Nhụy khẽ nói: "Sao có thể sánh bằng chủ tử. Thật ra chủ tử tới đây, không phải vì chuyện này sao?"

Bị nàng vạch trần suy nghĩ trong lòng, ta cũng không biện minh, vừa hay có một cành vượn ra, bên trên điểm tuyết vài bông hoa nở vô cùng diễm lệ, ta bèn chỉ vào nơi đó, nói với nàng: "Mấy đóa phù dung đó được đây..."

Mị Nhụy liền cười, nói: "Vây nô tỳ hái xuống cho người nhé?"

Ta gật đầu, nơi đây vắng vẻ, rất ít người ghé qua. Mị Nhụy vận khinh công, dĩ nhiên không sợ có ai trông thấy.

Như một cơn gió nhẹ thổi qua, khẽ khàng thổi thân hình của nàng lên. Áo xanh vấy đỏ, đầu ngón tay khẽ hái, hoa phù dung màu hồng phấn như mỉm cười, tôn lên dung nhan như ngọc của nàng. Một tay nàng kéo cành cây, gài thêm màu vàng đậm giẫm lên cành mềm bên dưới, quay đầu mỉm cười: "Chủ tử, bông này đẹp không?"

Đột biến ập tới, cành mềm dưới chân nàng bỗng bắn lên trước, giữa những lá xanh rợp cành, chợt có tiếng động liên tiếp, vài mũi tên nhọn phóng ra. Nàng nhìn nhận vấn đề rất nhanh, mau chóng phóng người lên cành trên, trong chớp mắt tránh thoát những mũi tên đó. Chân chạm đất, một mũi tên bỗng phóng tới từ phía bên. Lưng nàng kề sát đất, tránh khỏi nguy hiểm cận kề.

Vừa định đứng lên lại lao đảo ngã xuống, nàng nhìn ta bằng ánh mắt khiếp sợ.

Máu tươi từ hai chân nàng nhiễm đỏ bãi cỏ xanh. Nơi đó, có hai mũi tên lao ra từ mặt đất, xuyên qua hai chân nàng.

Trên tên có bôi thuốc tê.

"Chủ tử, người cần gì phải như vậy?" Nàng nhìn ta, cười khổ.

Ta buông cái bẫy giấu phía sau cây ra, đến gần bên nàng, ngồi xổm xuống nhìn nàng: "Ta phải như thế."

Ta nâng chân nàng lên, dùng kéo bạc cắt đứt đầu mũi tên, rút mũi tên ra khỏi mặt đất, lấy thuốc trị thương giấu trong bụi cỏ rắc lên miệng vết thương của nàng. Máu liền ngừng chảy, ta dùng vải trắng băng kín lại.

Mắt nàng khép hờ, vẻ mặt hơi mơ màng, nhưng khẽ lên tiếng: "Thất Chuyển Linh Lung trận, nô tỳ còn không tránh nổi ba trận trong số đó. Chưa ai có thể bày quân trận trong bụi hoa tằm thường, đơn giản hóa mà dùng tên thay cho binh. Thời gian, ánh sáng, ngay cả tiếng gió cũng có thể không chế đầu ra đây... Chủ tử, rốt cuộc người là ai?"

Ta cười cười, nhìn vết máu không còn rỉ ra từ lớp vải trắng nữa mới khẽ nói với nàng: "Ta là ai có quan trọng không?"

Nàng cố mở mắt: "Chủ tử, người biết không, nô tỳ là người có thân pháp tốt nhất trong tiểu trúc. Ngày xuất sư, thái tử điện hạ cho trăm binh sĩ dàn trận cùng bản, tên ập tới như mưa nhưng cũng không ai có thể bắn trúng nô tỳ. Mà người, chỉ dùng năm mũi tên..."

Ta nhìn nàng, mặc dù thuốc mê đã ngấm tới toàn thân nhưng vẫn còn chìm đắm vào ta, muốn ta cho nàng đáp án. Ta vỗ vỗ vào gương mặt của nàng: "Đều là tên, nhưng tên cỏ và tên vàng có thể so sánh với nhau sao?"

Nàng rất không hài lòng với câu trả lời của ta, ánh mắt vô cùng nhẫn nhịn. Chuyện này giống với vụ thảo luận về kẻ sách nghênh đón kẻ địch. Sắc mặt của mọi người đều rất nghiêm túc, đưa ra vô số mưu lược cách bài binh bố trận để chống lại địch mạnh. Nhưng có người lại âm thầm thảo luận với Tiểu Thất rằng trong lúc hành quân bảo Tiểu Ngũ bắt hai con gà rừng để thay đổi khẩu vị? ... Người thống soái vừa lên chức hừ lạnh một tiếng: Cuộc tập kích tới nay do người tiên phong.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Có Người Đến

Nhưng nàng không còn cách nào, thuốc mê đã lên não. Ta vuốt đôi mắt tê dại không thể nhắm lại của nàng, thờ dài một hơi, cồng nàng lên. Chẳng biết mấy hôm nay nàng ăn cái gì mà lại nặng thế.

Cách nơi đây không xa có một cánh cửa nhỏ, ngoài cửa có người chờ, thân hình cao lớn, tay trái cử động khó khăn, tay phải đẩy một chiếc xe đẩy tay, bên trên trải chiếu trúc. Thấy ta thờ hồng học cồng nàng ra ngoài, y cất lời trung hậu: "Cô nương, tôi là người đang hoàng, trong nhà còn có vợ con, bỗng dưng lôi một cô nương về nhà, nương tử không đánh tôi thành tôn tử mới lạ."

Ta ném một thỏi vàng cho y: "Nếu nương tử người đánh người thành tôn tử, cứ dùng cái này nện nàng ta."

Y nhận lấy, cười cười: "Có cái này, đánh cho thành tôn tử tôi cũng bằng lòng. Cô nương này không tỉnh dậy chứ?"

Ta nói: "Người phải nhanh lên đây, một hai canh giờ sẽ không tỉnh dậy, sau thời gian đó thân trên sẽ động dậy được. Nghe nói lực tay của nàng khá mạnh, bị đánh sẽ rất đau, ăn cơm no còn khỏe hơn nữa, có khi chỉ cần một bát canh đã đập nát đầu người rồi."

Y vội vàng nói: "Vậy tôi đi ngay đây." Đẩy xe được hai bước, y bỗng quay đầu lại hỏi ta: "Cô nương có phù hiệu của Tướng quân, cô đến từ Tây Cương thật sao?"

Ta nói câu thô ngữ Tây Cương: "Đi thông thả."

Y hài lòng đi thẳng.

Thỏ Đôn, khi nhập ngũ bởi vì có thân hình cao lớn mà ý mình có sức mạnh hơn người, thích ăn hiếp tân binh. Bị Quân thiếu tướng bắt làm bia bắn, không quá ba ngày đã ngoan ngoãn hẳn. Người này bắt nạt kẻ yếu, quanh quẩn bên những kẻ mạnh hơn là triết lý tối cao trong đời y. Từ nay về sau hết hy vọng đập đất đi theo Quân thiếu tướng. Bởi vì trong một cuộc chiến bị cắt đứt kinh lạc tay trái, không thể nắm chắc binh khí trong tay nên đành giải ngũ. Sau đó được ban thưởng không ít, về nhà cưới vợ, sinh được một con gái. Về uy phong ngày xưa đã biến mất, trở thành kẻ sợ vợ.

Tiểu Thất chỉnh lý lại danh sách những binh sĩ giải ngũ đã từng phục dịch Quân gia quân rồi đưa cho ta. Ta xem thường: Doanh trại như sắt thép, binh lính như nước chảy, họ đã rời khỏi nơi đây sao còn có thể nghe lệnh của ta chứ? Tiểu Thất lắc đầu, đặt danh sách lên tay ta: "Ngài không biết trong lòng họ, ngài là người thế nào đâu."

Lúc đó ta đang nhai một miếng khoai lang, ăn hơi nhiều, nghẹn cứng họng, tiện tay chop binh trà trút vào miệng: "Thế nào cơ... khụ..."

Tiểu Thất vỗ lưng cho ta: "Người có thể phò thác sinh mạng."

Ta rất ngạc nhiên, phun một ngụm nước ra ngoài: "Ta chính bọn gần chết, họ còn coi ta là người có thể phò thác sinh mạng ư?"

"Đó là bởi vì ngài không muốn để họ chết giữa chiến trường."

Ta cảm thấy lời của Tiểu Thất càng ngày càng có thể khiến lòng ta đau xót, vì không muốn làm lòng mình đau xót, miếng khoai trong miệng cũng đòi cả

vị, ta hất tay y ra, đi ra ngoài cửa: "Thần kinh..."

Tiểu Thất thần nhiên gọi ta lại: "Đừng trách Tiểu Thất không nhắc nhở ngài... Ăn nhiều khoai lang sẽ đánh rắm đấy."

...

Ngày hôm sau đã có người phát hiện Mị Nhụy mất tích, ta bẩm báo quản gia, nhờ ông tìm kiếm khắp nơi, tất nhiên là không thể tìm ra. Tạm thời không tìm thấy, cũng chỉ có thể xử lý như nô tỳ bỏ trốn, nhờ quan phủ trợ giúp lùng bắt. Nô tỳ trong phủ đông đảo, quản gia cử hai người mới đến chỗ ta. Ninh Vương không hỏi nhiều về chuyện lần này, có thể nghĩ thâm rằng bỏ trốn rồi dù sao cũng không sợ năng tiết lộ bí mật nữa, về sau bớt phải phòng ngày phòng đêm.

Nhưng cô bé Mị Nguyệt này lại hỏi một câu: "Mị Nhụy tỳ đâu rồi?"

Không có được câu trả lời thì cũng không hỏi nữa, nhưng cô bé vốn đi theo Mị Nhụy, bây giờ không thấy Mị Nhụy thì ta là người gần gũi nhất với cô bé. Cô bé cũng thân với ta hơn, bắt đầu còn thoát ần thoát hiện, thỉnh thoảng ló đầu ra từ trong bụi hoa. Cái đầu chìa ra từ bên cây trông thấy ta không lên tiếng, thấy ta đi tới đâu cô bé liền đi theo đó chẳng biết e dè.

Càng tới gần ngày giao áo giáp bạc, phòng dệt càng đề cao cảnh giác, những người không có phận sự đều không được đi vào. Mặc dù ngoài mặt Ninh Vương chẳng hề quan tâm, ta lại biết, ngoại trừ phái Lục Nhĩ ra, y còn phái Siêu Quang Âm, một trong bát tuần tới canh chừng. Kể từ đó, phòng dệt được canh giữ kín bưng. Theo đạo lý mà nói, tuyệt đối không xảy ra vấn đề gì.

Nhưng ta biết, nhất định có nảy sinh vấn đề, chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Đêm đó, ta trở về từ phòng dệt. Phòng của Lâm mỹ nhân ở đối diện vẫn sáng đèn, hình bóng nàng cầm chiếc khung thêu trong tay in lên cửa sổ vài giao tiêu. Từng đường kim mũi chỉ, bóng dáng khuôn mặt dịu dàng thanh tú được đèn đỏ lưu ly trong phòng tôn lên. Ta bèn nghĩ, đúng là mỹ nhân như ngọc.

Đang định trở về phòng, lại nghe cửa sổ đối diện lách cách mở ra. Bàn tay trắng nõn của nàng khẽ nâng lên, buông chiếc khung thêu trong tay xuống, mỉm cười nói với ta: "Muội đã về rồi à?"

Ánh đèn lưu ly hắt ra từ phía sau nàng, vài giao tiêu phản xạ ánh vàng lán tăn. Áo màu hồng phấn trên người vô cùng điểm lệ, hoa văn long lánh trên sa mỏng làm cho làn da trắng nõn của nàng như ẩn như hiện.

Khi còn bé, ta thường rình bắt gà trong thôn để ăn. Dĩ nhiên, nếu người cứ khẳng khẳng bảo trộm cũng được. Cho nên, gà trong thôn vừa thấy ta liền chạy nhanh hơn ngựa. Sau khi tóm được một con, đám gà khác liền thờ phào nhẹ nhõm, thanh thoi mấy ngày. Nếu có ngày ta thấy gà mà không ra tay, mấy ngày liền tiếp chúng thấy ta liền chạy như ngựa..... Trong lòng thường xuyên trào dâng cảm giác chẳng thích thú gì.

Hôm nay, khi nhìn thấy khuôn mặt tươi cười như hoa nhô ra từ cửa sổ dưới ánh trăng, cuối cùng ta cũng có thể thờ phào nhẹ nhõm như đám gà.

Lộ vẻ tinh sâu nghĩa nặng với Ninh Vương trước mặt nàng bao lần như vậy, cuối cùng cũng khiến nàng muốn ra tay sao? Có lẽ nàng không ra tay thì thái tử cũng sẽ thúc giục. Sao thái tử có thể giữ lại nữ nhân đã thay lòng đổi dạ?

"Lâm tỳ tỳ vẫn chưa ngủ à?" Ta cười cười, chờ nàng bước ra khỏi phòng.

"Đâu có bận rộn san sẻ ưu phiền với Vương gia như muội." Lại liếc nhìn ta, "Bộ y phục ngày hôm nay của muội thật đặc biệt, cứ như Quảng Lăng tiên tử lướt gió mà tới."

Hôm nay ta mặc chiếc váy thắt eo cao rộng rãi là lướt, khoác tấm áo rộng, dài đến bên hông. Đúng như lời nàng nói, cũng phần nào toát lên vẻ phiêu dật lỏng lẻo, như thể tiên tử trên quạt, bông bèo phiêu lãng.

Gió đêm hiu hiu, vài sợi tóc đen trên trán nàng rũ xuống mi tâm dán từ kim hoa, càng lộ vẻ vô tư lự. Trên mái hiên dát ánh trăng bằng bạc, đơn thú (*) lặng yên. Tay trái của nàng khẽ nâng lên vén sợi tóc rối trên trán ra sau gáy, tay áo thoảng mùi trầm hương.

(*) Cũng là mấy con ngồi trên nóc nhà ~~~~~ Là mấy con nhỏ nhỏ trong cái hình ở chương 21 đó

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Trốn Chạy

Ta khẽ hít một hơi: "Mùi thơm quá, hoàng hậu nương nương mới vừa ban thưởng à?"

"Không muội muội cũng có, có điều từ sau khi Mị Nhụy đi, dường như đã lâu muội muội không xông hương, trong phòng cũng luôn là mùi hương trong lành thanh nhã."

Ta cười nói: "Nếu như tỷ tỷ thích, chi bằng ta tặng cho tỷ phần còn lại trong nhà?"

Lâm mỹ nhân cười nhạt: "Nếu ta đây từ chối thì thật bất kính rồi."

Thấy Mị Nguyệt đang ở đằng trước, ta ra hiệu bảo nàng mang cầu trầm hương được trong cung ban thưởng mấy ngày trước.

"Muội muội, tỷ muội chúng ta đã lâu không cùng nhau trò chuyện rồi, đêm nay sắc trời khá tốt, gần đây vương gia ban thưởng trà long tỉnh Tây Hồ được hái sau cơn mưa, chi bằng muội đến nhà ta, nhân lúc có trăng, chúng ta vừa ngắm trăng vừa thưởng trà?"

Nói xong, nàng liền chân thành đi đến gần, tay trái nắm tay phải của ta, đầu ngón tay vốn mềm mại đỏ như son lại khiến da ta nổi da gà. Ta liền biết hôm nay muốn đi cũng phải đi, mà không muốn đi cũng phải đi.

Nếu là lúc trước, võ thuật của nàng chỉ xứng bụng trà dâng nước cho ta, nhưng hôm nay lại có thể khiến ta rơi vào chỗ chết.

Ta cười đi vào phòng với nàng, vừa vào cửa đã nghe thấy mùi hương đồ hành được đốt trong lư hương hình hoa sen ba chân nên hít sâu vào một hơi, rồi khen ngợi: "Phòng của Lâm tỷ tỷ quả thật là thơm như cảnh tiên, so sánh với phòng của ta thật sự cách một trời một vực, trước kia chưa từng cảm thấy...."

Lâm mỹ nhân nắm chặt tay của ta, quay đầu cười yếu ớt với ta: "Cũng không biết vì sao thái tử gia tuyển muội."

Ta vờ như không biết thanh chủ thủ sáng lóa trượt ra khỏi ống tay áo của nàng đang chìa thẳng vào hông ta, chỉ nói: "Tỷ tỷ nói gì, ta không hiểu."

Đương lúc ấy thì nơi xa thấp thoáng tiếng ồn, từ cửa sổ hơi hé có thể thấy được phía tường đỏ ngói xanh ẩn trong đêm đen thoáng hiện lên ánh lửa đỏ, có người ở nơi xa gào to: "Đi lấy nước, đi lấy nước...."

Hướng kia chính là phòng dật, ngân giáp hàn tằm mới chế tạo thử nghiệm được đặt ở đó.

Ta thấy được ánh lửa phía ngoài càng lúc càng lớn, phảng phất như ánh trời chiều nhuộm đỏ cả chân trời, cuối cùng sắc mặt thay đổi: "Tại sao có thể như vậy?"

Chủ thủ nhọn trong tay nàng đâm vào hông của ta, cuối cùng đau đớn khiến ta kêu lên thất thanh.

"Người có nghĩ đến kết quả phản bội thái tử hay không?" Nàng khẽ ghé vào tai ta nói.

"Ta quay đầu ngạc nhiên: "Tỷ tỷ cũng là?"

"Người trong triều ra, không chỉ có một mình người là có thành tích tốt." Nàng nói nhẹ nhàng "Nhưng có mạng sống dài thì lại không nhiều."

Ta lộ vẻ mặt u sầu: "Tỷ tỷ, ta xuất thân nghèo khổ, từ nhỏ thân thể đã yếu ớt, may mắn được thái tử ban thuốc mới có mạng sống, ta nào dám phản bội thái tử điện hạ...."

"Người xảo quyết gian trá ta đã thấy nhiều, nhưng chưa từng thấy người đã lâm vào tình cảnh thế này mà chết vẫn không hối cải, mang về mặt sợ hãi nhưng vẫn giả dối..." Trên mặt nàng hiện lên vẻ rầu rĩ thoáng qua: "Chỉ tiếc nhanh trí thế này nhưng cũng ngắn ngủi."

Trong mắt nàng hoàn toàn là sát ý, trên mặt ta có vẻ khủng hoảng, biết nàng đã sớm an bài phóng hỏa đốt cháy phòng dật e rằng không chỉ một người. Nếu ta bị đâm trong gian phòng của nàng, chỉ cần có sắp xếp thì có thể đổ chuyện này lên đầu kẻ trộm, chỉ cần phát tán lời đồn đại khiến Ninh vương biết ta vốn là kẻ nằm vùng của thái tử, sợ rằng Ninh vương cũng chỉ thờ phào một hơi nói: Mỹ nhân y đưa đến đã nội chiến, không cần mình phải đích thân ra tay, thật là tiết kiệm sức lực biết bao.

Ta duy trì vẻ khủng hoảng trên mặt, lên tiếng hỏi: "Như vậy tỷ tỷ còn có thể ở lại trong vương phủ tiếp sao?"

"Thật không biết người có phải là người có thành tích tốt nhất trong triều hay không mà lại hỏi vấn đề ngu xuẩn đến vậy." Nàng dừng lại rồi nói, "Cũng khó trách người lại ngu xuẩn tống Mị Nhụy đi, vốn thái tử còn chưa khẳng định..."

Thấy lưỡi dao sắc bén vung lên, ta lớn tiếng nói: "Tỷ tỷ, chẳng lẽ tỷ thật vì thái tử sao?" Thấy rõ trong nháy mắt đó trên mặt nàng hiện vẻ hoảng hốt, ta lạnh lùng cười một tiếng "Thật ra thì tỷ tỷ là vì Ninh vương, lòng trung thành của tỷ thật không xê xích ta được bao nhiêu."

Nàng khẽ cười nói: "Chỉ tiếc là thái tử điện hạ không biết được."

Tay trái của nàng bắt lấy cánh tay ta nhanh như chớp, ta vội ra sức vùng vẫy nhưng làm sao địch nổi với khí lực của nàng, chỉ cảm thấy trước mắt chợt lóe lên ánh đao sáng chói, liền cảm thấy vào bộ ngực của ta.

Trước ngực vang lên tiếng kim loại chạm vào nhau, như tiếng giáo thương đâm vào khiên chắn. Tiếng động này khiến nàng hơi ngó ra. Nhẹ buông tay, thanh đao kia không trụ được lại rồi khỏi ngực, rơi xuống sàn nhà leng keng. Chuôi chủ thủ quấn vàng khảm ngọc sáng lóe dưới ánh đèn.

Ta phát tay xoa xoa trước ngực, kéo phần áo bị rách bằng hai ngón tay, cười nhạt một tiếng: "Đáng tiếc, sa mỏng kim son ngàn vàng khó cầu chỉ mặc được một ngày đã bị rách."

Rõ ràng nàng lui lại hai bước: "Vậy mà ngươi lại mặc ngân giáp hàn tằm lên người mình."

"Nếu như không muội muội ta hôm nay sao lại phải mặc áo váy rộng rãi, thật cho rằng ta muốn nhẹ nhàng như tiên sao?"

Nàng lui về sau một bước, ngạc nhiên nhìn ta: "Vương gia, chàng, chàng sao lại cho ngươi làm như vậy?"

Ta nói thần nhiên: "Vương gia có một ưu điểm hơn bất cứ ai chính là dùng người thì không nghi ngờ. Những gì thiếp làm, vương gia cũng không hỏi đến, vì bảo vệ áo giáp hết sức cẩn thận, thiếp chỉ đành phải thế, sợ là những người của thái tử điện hạ phải đến phải tay không quay về rồi."

Y phải người vào phủ không phải cướp giáp mà chỉ muốn hủy giáp. Nếu như không cũng sẽ không phóng hỏa thiêu rụi phòng dệt, ngân giáp hàn tằm tuy đỡ được đao kiếm nhưng lại không thể chống lại lửa, chỉ cần làm hư nó thì mấy ngày sau đến kỳ hạn chính là đại họa của ta.

Nhưng tất cả chuyện này vốn trong kế hoạch của ta.

"Gặp gỡ người như Ninh vương ta đã sớm biết ngươi sớm muộn gì cũng phản bội thái tử, nhưng lại không nghĩ đến ngươi lại có thể tính toán tường tận vì hân, mỗi ngày đều mặc nó về đây."

"Không phải mỗi ngày, mấy ngày là đủ rồi, ôm cây đợi thỏ cũng phải biết thời gian con thỏ kia đâm đầu vào cây chứ."

Tuy nàng có võ công, cũng biết ta không có võ công, nhưng từ trong mắt nàng ta có thể nhìn rõ sự khủng hoảng, ánh mắt không tự chủ lướt về phía cửa sổ, tiếng ồn ào ngoài cửa dần tắt, trong nội tâm nàng lo lắng lại không chịu buông tay, quay đầu cười lạnh: "Dù cho ngươi có mặc giáp bạc ta cũng có thể giết được ngươi."

Mũi chân nàng nhẩy lên, chụp lấy thanh chủy thủ đánh về phía ta. Ta quát to lên một tiếng, liền chạy trốn né tránh dọc theo bàn bát tiên. Với tay chân luống cuống, chỉ nghe thấy tiếng xé gió bay đến không ngừng, sau lưng truyền đến chấn động pha lẫn với tiếng vải vóc bị rách. Tất nhiên nàng vừa đâm trúng ta. Ta gặp phải đòn nghiêm trọng, thân thể nhào về trước. May là lưỡi dao nhọn không có lực, sau khi lao đảo mấy bước liền có thể chạy về phía trước trốn tiếp.

Mắt thấy sắp bị dồn vào góc tường, ngẩng đầu nhìn lại về mặt yêu kiều dịu dàng đã tăng thêm vài phần ác ý của nàng ta, tay giờ chủy thủ lên, muốn đâm về phía mặt ta. Phàm là mỹ nhân không ai muốn mình bị hủy dung, huống chi gương mặt này lại tồn không ít tâm huyết, ta lo sợ kêu to: "Tỷ tỷ lại muốn hủy hoại dung nhan của ta sao?"

Trả lời ta là tiếng đao xé gió, ta giờ cánh tay lên đỡ, lưỡi dao kia liền đâm vào cánh tay ta. Tất nhiên là không đâm sâu.

Đương lúc này Mị Nguyệt bung hộp hương liệu nhỏ đã đến trước cửa, thấy vậy quăng cái hộp nhỏ xuống đất, nàng lớn tiếng kêu lên: "Lâm mỹ nhân, người làm gì... người đầu, người đầu mau đến đây..."

Tiếng la cất lên, cuối cùng Lâm mỹ nhân biết chuyện này sắp thành lại bại, thu lại chủy thủ, bỗng nhảy ra khỏi cửa sổ. Hi vọng nàng có thể thoát được. Có thể bẩm báo với thái tử, bằng không ta lại phí công gài bẫy.

Mị Nguyệt hoang mang hoảng loạn bước tới, gần như khóc thành tiếng: "Chủ tử thế nào rồi? Y phục trên người của chủ tử đều bị rách..."

Ta mở to mắt nhìn ra cửa sổ nghĩ thầm, may là võ công của nàng không mạnh lắm, chỉ là vài ba chiêu mèo quào mà thôi. Nhưng chỉ là vài ba chiêu mèo quào cũng khiến ta tránh né chật vật vô cùng. May là có tấm giáp bạc hàn tằm này có thể chống đỡ với chủy thủ sắc bén trên tay nàng...

Thái tử điện hạ phải người tất nhiên trang bị không hề keo kiệt. Lần này thanh chủy thủ tên là thanh ti, là một trong mười lưỡi dao nổi tiếng của phủ thái tử, có thể cắt tóc gọn ghẽ.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Chuyện Trước

Ta nghĩ lúc chạy trốn tránh né nghe thấy tiếng kim loại va chạm trên người ta, nàng nói vậy đã biết áo giáp bạc hàn tằm cuối cùng đã chế tạo thành công. Vậy nói lúc cắt rách xiêm y nàng thấy được áo giáp trên người ta cũng không phải giả dối.

Có lần ta và Tiểu Thất cãi nhau dữ dội nhất, Tiểu Thất đã nói lòng ta u tối vô cùng, người đá ta một cú, ta liền bắt người trả lại gấp mười.

Nhưng y nói sai rồi, nếu như người đó không có thể trả lại gấp mười cho ta thì sao? Nếu muốn y hoàn lại gấp mười nhiều nhân mạng như vậy mà nói chỉ sợ y sống lại nghìn lần cũng không thể được như ta mong muốn.

Cho nên có đôi lúc chỉ có đề y sống không bằng chết mới có thể giảm đi nỗi hận trong lòng ta.

Tiểu Ngũ sẵn thủ đơn giản trực tiếp thường là một mũi tên cắm thẳng giữa cổ họng. Còn ta sẵn thủ thường thích đặt bẫy rập, trên đó treo vật con mồi yêu thích, hai ba ngày sau thân nhiên đi đến làm gì tùy thích.

Tiểu Thất nói thói quen đó ta đã tập từ thuở nhỏ: Đánh nhau cũng không tự mình ra tay, nhưng nếu có người đắc tội ta thì cách vài ngày người đó sẽ gặp tay bay vạ gió, bị người khác đánh bẹp đi khó hiểu. Có một lần âm ỉ nhất là đứa nhóc mập mập con của người bán đậu hủ đầu thôn ý vào cơ thể to lớn cướp lấy con đẻ của ta, kết quả không đến vài ngày người trong thôn đã đánh loạn xạ cả lên.

Điều này cũng không hoàn toàn trách được ta, ai bảo người trong thôn bọn ta đều theo phong trào tập võ và quan hệ họ hàng chẳng chặt chứ?

Khi đó phụ thân ta bị thương ở chỗ Hoa gia gia, ta còn nhớ ta núp sau cây hòe, hoa hòe màu trắng bay lá tả rơi xuống người phụ thân tuần lẳng ngồi ngời của ta. Hoa gia gia lấy tay vuốt râu, trầm tư hồi lâu mới nói một câu thế này: Nhờ hương lý nâng đỡ tôn cho ta một tiếng là thần y, thần y tuy là thần nhưng cũng không thể khiến thứ đã bị chém đứt có thể sinh trưởng trở lại... Phụ thân của ta mới vừa đại chiến với người Tây Di nghe nói có hơi bị thương.

Thường ra chiến trường sao có thể không bị đao chém? Nhưng ta nhìn trái nhìn phải, ông vừa không thiếu cánh tay, cũng không thiếu chân, ngay cả tóc cũng không đứt một sợi. Vậy nơi nào bị chém đứt chứ?

Ông mất hi vọng, cả ngày làm bộ mặt chán nản, gặp ba vị mẫu thân mỹ nhân của ta cũng không thay đổi, suốt ngày mang ghế ra ngồi dưới cây hòe uống rượu giải sầu.

Ngày đó ta cho rằng sẽ bị tập kích, cho nên bạc bỏ trốn khỏi nhà cũng đã chuẩn bị xong, nhưng bị ngăn chặn lại, người cả thôn đều tập trung tại nhà ta, yêu cầu bồi thường tiền lương thực, xử phạt bàn tay đen tối phía sau.

Vốn ta đang trào tường, nhưng trào được một nửa đã nghe phía trước vang lên tiếng cười ha ha, đó là của phụ thân, trong tiếng cười có chút vui mừng, ta đặc biệt nhạy cảm với lần này, liền lên xuống khỏi tường, lên lút trở về nhà.

Nhưng ta đã hối hận. Nghe nói ngày đó phụ thân nghe kể rõ ràng cười ha ha, trong mắt bỗng có niềm hi vọng. Nhưng điều này đã bắt đầu những ngày tháng tối tăm mù mịt của ta. Cho nên tuổi thơ của ta đã kết thúc vào lúc bấy tuổi.

Phụ thân đích thân dạy bảo, mỗi ngày học võ tập văn, găm vô số sách kỳ lạ, chả hiểu nó nói gì, mỗi ngày đều luyện đến tái xanh mặt mày. Nhưng con chuột làm sao thoát khỏi tay con mèo, phụ thân của ta chính là con mèo đó.

Bị huấn luyện bầm dập nhưng vẫn có chỗ tốt, đó chính là sau này đánh nhau lại càng không phải tự mình ra tay, dùng hết võ công phụ thân dạy thu lấy ba tên tiểu đệ, nếu như có đánh thì để bọn họ ra tay trước. Phàm là muốn ra tay, trước tiên thiết lập bẫy rập, để đối phương rơi vào trong đó, tổn hại nhuệ khí, có khi không cần ra tay cũng giải quyết xong.

Cho nên nói đi theo tiểu đệ của ta là rất hạnh phúc.

Dần dà lâu ngày, danh tiếng dần dần lớn lên: Ở Quân gia thôn chọc ai thì chừa đứa nhóc mặc áo đỏ ra, chọc những người khác cùng lắm tự người bị đánh một trận rồi thôi. Chọc đến đứa nhóc kia, người nhà của người, bạn bè của người, thanh mai trúc mã của người đều có thể bị đánh... Hơn nữa còn bị người mình đánh.

Nhớ đến chuyện vui đùa không đầu không cuối ngày xưa so với hiện tại khiến ta vô cùng buồn người: Lần này có thể khiến bọn họ trả lại gấp mười như Tiểu Thất mất mát hay không?

Nhìn bộ y phụ giá trị nghìn vàng bị phá rách, ta nói với Mị Nguyệt đang kinh hoàng lúng túng: "Giúp ta đổi lại y phục."

Tất nhiên Mị Nguyệt lao đảo đi lấy y phục.

Lửa cháy ở phòng dệt đã được dập tắt, mùi lưu huỳnh cháy khét trong không khí dần dần bay tán theo gió. Đến lúc ta thay xong áo sa mỏng che lại giáp bạc trên người, y phục tôn lên dáng vóc, liền nghe thấy bên ngoài có người xướng lên: "Ninh vương điện hạ đến, Hoa mỹ nhân ra ngoài nghênh giá."

Vương phủ không thể sánh với hoàng cung, lúc trước nếu y đến thì đến thôi, cũng không có ai phải xướng lên gì đó, xem ra chuyện hôm nay đã gây ra ồn ào hơi lớn rồi.

Hai gã thị vệ canh giữ ở cửa, sắc mặt lạnh lùng, tay vịn vào vỏ đao, ra vẻ có thể rút đao bất cứ lúc nào. Phản ứng trên mặt của kẻ hầu người hạ thì xem theo sắc mặt của kẻ trên, xem ra hôm nay tâm tình của mọi người đều không tốt.

Lúc Ninh Vương đi đến mang theo mùi vị khói lửa, trên trường bào gấm vóc thêu chỉ vàng có hai chấm lửa cháy, dây buộc tóc xanh ngọc trên đầu cũng hơi bị xém, sắc mặt y ảm đạm, không để ý ta phát tay áo hành lễ với y, cũng không ngồi xuống chỉ đứng yên: "Bên kia ồn ào thế mà nàng lại có thể an tĩnh vậy sao?"

Ta cúi đầu đứng trước mặt y, thấy rõ dọc theo đôi giày vàng thêu chỉ tím có màu đen tro bụi, thế mà y lại tự mình vào đám cháy ư? Chắc y đã cho rằng chiếc giáp bạc hàn tằm biến thành tro bụi rồi sao?

Ta quỳ xuống tại chỗ: "Vương gia, phòng dệt cháy thiếp đứng ngồi không yên, nhưng thiếp muốn đi xem thử lại sợ thân nữ lưu chỉ càng làm vương gia thêm phiền... Có điều không biết phòng dệt đã bị cháy thành thế nào rồi ạ?"

Y trầm mặc hồi lâu không lên tiếng, chiếc giày thêu tím cất bước đi về phía bên cạnh, sàn nhà màu đỏ trong bóng tối hiện lên dấu chân đen mờ mờ.

Có thể thấy được trận hỏa hoạn kia đã thiêu rụi sạch sẽ.

"Người trong phủ tuy cô hết sức đập lửa nhưng vẫn bị hủy hoại hết cả."

Ta quỳ trên sàn, tuy sàn nhà sạch sẽ gần như có thể thấy được vân gỗ thấm màu hiện lên trên nước son, nhưng bởi vì dưới gối không có đệm, đầu gối quỳ có phần đau đớn nên khẽ nhúc nhích.

Chiếc giày thêu tím dừng trước mặt ta, giọng nói có vẻ không vui: "Nàng đang nghĩ gì?"

Ta bỗng hiểu ra mình vừa thất thần, cho nên run rẩy nói: "Thiếp thân hơi lo lắng."

"Bên khó phòng vẫn còn cất giữ một ít nguyên liệu, bôn vương sẽ đi thỉnh cầu thái hậu cho thời gian rộng rãi hơn chút, có lẽ sẽ có thể chế tạo ra một bộ khác." Y nói thản nhiên, "Nhưng sao bôn vương cảm giác nàng chẳng lo lắng gì cả?"

Ta lặng lẽ ngẩng đầu, dưới ánh đèn lưu ly soi sáng, hốc mắt của y được lông mi phủ lên một chiếc bóng, sóng mắt mang theo chút âm u như vực sâu, ta cúi đầu nói: "Điều thiếp lo lắng chỉ là, chỉ là càng sợ rằng... lần này chế tạo được cái khác thì lại có người đến phá hoại nữa."

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Thẩm Vấn (1)

Mọi vừa đối áo mỏng nên giữa đầu gối quỳ trên sàn cũng không được êm, gập gềnh khiến ta đau vô cùng, ta không dám di dời, để tránh y lại nhìn ra gì, cúi đầu suy tư làm sao mới có thể nói ra chuyện giáp bạc tương đối thành công không để y thẹn quá thành giận: tự mình ra tay bay vào đám cháy kia cứu giáp bạc, suýt nữa thì quần áo cháy xém, dung nhan bị hủy, kết quả là giáp bạc không có trong đó khiến y lo lắng một phen vô ích. Thật giống như lòng ta ngấm trắng sáng, nhưng trắng sáng lại soi kênh rạch, với tính tình của y... tuyệt đối sẽ thẹn quá thành giận.

Giọng nói Ninh vương trở nên lạnh lùng: "Sự việc lần này tuyệt đối sẽ không xảy ra lần nữa."

Tối phủ đã nhiều ngày, ta cũng nhìn ra từ sau khi trở về kinh Ninh vương đã giấu bớt tài năng khi còn ở Tây Cương, chỉ chọn lựa thủ thế với sự tấn công không ngừng của thái tử. Ta không biết hãm làm gì, vì sao, là nản lòng thoái chí hay là cái khác. Hay là vì Quân Triển Ngọc đã chết trên đoạn đầu đài?

Nhưng ta biết, với tính cách của y thì đây chỉ chẳng qua là tạm thời. Lúc y giục ngựa ở Tây Cương cuối cùng rút lưỡi dao sắc lạnh ra khỏi vỏ. Chỉ cần y muốn thì không có bất cứ ai có thể ngăn cản. Cũng giống hệt như khi ở Tây Cương.

"Thiếp xin thỉnh tội với vương gia..." Ta thừa cơ di chuyển đầu gối, phủ phục về phía y.

Y không nhận được: "Xin tội gì? Làn cháy này bôn vương biết không liên quan đến nàng."

"Vương gia, lời của thiếp không phải là chuyện này, mà là..." Ta nói áp ứng: "Thiếp và Lâm tỷ tỷ ở cùng chỗ, lúc sáng sớm ra cửa cài vãi với Lâm tỷ tỷ hai câu, nàng nói với thiếp, nhân mạng trong phủ vốn không dài, Lâm tỷ tỷ biết võ công, ánh mắt nham hiểm, thiếp hơi sợ, cho nên thiếp suy nghĩ trước sau liền lớn mật chủ trương mặc tấm giáp bạc hàn tằm kia ở trong áo, trở về viện quả thật bị Lâm tỷ tỷ đâm hai kiếm..."

Phút chốc y đứng dậy: "Cái gì? Không giáp kia không có gì chứ?"

"Nguyên vẹn không sút mẻ."

Mị Nguyệt đã sớm cầm giáp bạc và luôn cả y phục bị đâm thủng vãi lỗ đi ra khỏi phòng dâng lên cho Ninh vương.

Thế nhưng y lại không nhận, tay trái đập nhẹ lên bàn gỗ lim, nhìn ta với ánh mắt suy nghĩ sâu xa: "Bôn vương không ngờ."

Mùi hương đốt trong phòng từ từ bay lên, khoảng không hoa văn trên bình phong được ánh đèn trong phòng chiếu xuống sàn nhà, tối tối sáng sáng khiến người ta nghĩ đến vô số bóng người bước nhanh trong đêm tối, bóng dáng nhanh chóng di động được ánh trăng chiếu hắt lên lều, không phát ra âm thanh, mang đến cảm giác sát khí.

Ta vội phủ phục: “Vương gia ngài đang trách thiếp tự chủ trương sao?”

Ta biết trong lòng y đã nghi ngờ, trên đời nào có chuyện đúng dịp chứ? Nhưng chỉ cần đúng dịp hợp tình hợp lý, nói vậy cũng có thể cho qua thôi.

Y ngồi trên ghế bành gỗ lê hoa, chiếc nhẫn bạch ngọc tròn trịa trên ngón tay nhẹ gõ vào tay vịn, nói thản nhiên: “Vốn muốn đợi sau khi chuyện này qua mới đến hỏi nàng...”

Hai tay y vỗ vào nhau, ngoài cửa có tiếng bước chân lộn xộn, hai gã thị vệ kéo một người vào cửa, ném xuống đất, lựa đồ mềm mại che nghiêng thân thể, mái tóc dài đen nhánh che mặt liền bay lướt lên hai gò má, lộ ra mặt mũi người đó hơi có chút tái nhợt, nhưng chính là Mị Nhụy.

“Chủ tử...” Nàng ngẩng đầu cười khỏ với ta, dùng cùi chỏ nâng người lên, trối buộc dưới thân không được cời ra, “Chủ tử muốn giết nô tì.”

Phút chốc ta hiểu ra, Ninh vương che giấu tài năng cũng không nói lên được y không hành động. Y mặc cho các điều vụn vặt hiện rõ ra mồn một, thờ ơ lạnh nhạt nhìn tình đời đổi thay, chọn lựa giữ lại người hữu dụng nhất với y trong đám người có dụng ý khác. Tất cả hành động của y đều bởi vì tận đáy lòng y đã chẳng còn gì âm áp. Âm áp duy nhất lại chỉ đến từ Quân Triển Ngọc.

Y giữ ta lại chỉ vì ta đến từ Tây Cương, có duyên phận vài lần với Quân Triển Ngọc, hơn nữa vì ta biết dệt may khôi giáp. Y đã sớm biết tất cả bản lĩnh của ta có lẽ được huấn luyện từ thái tử điện hạ. Nhưng y vẫn giữ ta lại. Chỉ cần có tin tức người đó, thậm chí y không ngại ngần là mật thám quân địch phải đến điều tra tin tức.

Bỗng ta nghĩ thái tử điện hạ có biết điều nay hay không? Lại có lẽ y lơ mờ phát giác ra điều này nên mới trăm phương ngàn kế tìm người từ Tây Cương đến. Thái tử điện hạ và y đấu với nhau cũng chỉ là trái tim của Ninh vương mà thôi.

Ta bỗng cảm thấy tên mật thám như ta trong mắt y hóa ra đã sớm bị biết là tên mật thám rồi. Đáng thương là ta giả dạng lâu như vậy, giống như ở trên sân khấu tuy có mạo vua mũ quan, thắt dây đai vàng ngọc, nhưng thật ra ai ai cũng biết ta không phải là vương hầu gì cả, chẳng qua là một con hát nhưng không có ai vạch trần, người ở dưới đài uống trà cắn hạt dưa, bình luận vở kịch, thưởng thức thú vui.

Ta quý gối tiến lên hai bước muốn kéo áo bào của Ninh Vương, nhưng với thân thủ của y dĩ nhiên là lai áo ta cũng không mò đến được.

“Vương gia, thiếp không có làm chuyện gì bất lợi cho vương gia, tất cả những điều thiếp làm đều chỉ vì vương gia.”

Y khẽ cười một tiếng, lấy tay chống trán, chiếc nhẫn bạch ngọc chạm nhẹ vào trán càng tôn lên dung nhan như ngọc của y. Ánh mắt y không nhìn về ta, nhưng nhìn xuyên qua song cửa, trông về nơi hư không xa xăm “Nàng cũng nói vì muốn tốt cho bản vương à?”

Ta vội chuyển suy nghĩ quay ngược lại, không biết là Mị Nhụy đã nói với y cái gì, nhưng nếu Mị Nhụy đã bị y đuổi bắt, thế thì tư án riêng đưa cho Thổ Đôn đã không còn là bí mật, chỉ có thể viện cớ để che giấu nó đi.

Ta đã dùng vài thân phận để che giấu thân phận thật của ta, dù sao cũng không thể lộ chân tướng vào lúc này.

Ta ngẩng đầu lên: “Vương gia không tin thiếp sao? Thiếp nghĩ hết cách để giam cầm Mị Nhụy chỉ là vì không để nàng phá hoại...”

Ta dùng miệng, bởi vì ta nhìn thấy rõ ngón tay thon dài của y vừa di chuyển, lướt dọc theo ống tay áo thêu chỉ vàng, liền lấy ra tư án màu mực ngọc nhỏ nhỏ trong ống tay, ánh mắt dừng tại trên tư án, đôi mắt như vừa phủ một lớp sương sớm, lại vừa mang theo màu nước nhạt: “Cái này thì giải thích như thế nào?”

Tư án này sao lại ở chỗ y? Lần đó tư án được đặt trên mặt gò đất, về sau ta đã cẩn thận cất giữ, sao trong tay của y còn có một miếng?

Trong lòng đột ngột hoảng hốt, y phải người lục soát qua phòng ta ư? Vật phẩm trên người ta, ngoại trừ một vài thứ thì toàn bộ đã không còn dấu vết thường ngày, tư án riêng này sau khi được khắc vốn là để điều động quân lệnh, dùng để ấn vào trong thư tín qua lại với triều đình. Sau đó vì triều đình thống nhất dùng một ấn riêng, nên tư án này đã được vứt đi, chỉ có một vài tên binh lính thân thiết mới biết được tư án riêng này là của ta. Y có lục soát ra đi nữa cũng không chứng minh được cái gì.

Bởi vì nếu ta muốn điều động Thổ Đôn thì tư án này dùng xong sẽ không còn hiệu lực. Cho nên ta cất giữ cũng không có gì bí mật, chỉ có binh sứ đặt trong gối mà thôi. Với sự tỉ mỉ của y thì sẽ lục soát ra, có điều ta không nghĩ đến y đã nhanh chóng ra tay lục soát rồi.

Y tìm ra cái tư án này chỉ càng khiến y xác định ta chỉ là Hoa Ngưng Tích.

Có điều là ta không rõ từ lúc nào y đã bắt đầu hoài nghi đây?

Chương 27: Thăm Vấn (2)

Ta rạp người xuống, đập đầu: “Vương Gia, gia gia thiệp thân vốn là quân y của Quân tướng quân, sau khi trị lành bệnh cho ngài ấy thì gia gia được Quân tướng quân trao tín vật, nói rằng nếu gia gia có việc, có thể gọi mấy thân binh bên ngài giúp đỡ. Nhưng gia gia cũng chỉ cần giúp mấy việc như lên núi hái thuốc, công vác bệnh nhân mà thôi. Lúc thiệp đi theo gia gia chữa bệnh khắp nơi thì biết Thổ Đôn, biết lòng trung thành của y với Quân tướng quân. Vì vậy, thiệp thân mới gọi y đến giúp đỡ.”

Y không đáp lại lời ta, ngón tay trắng nõn khẽ vuốt tư ấn đó, dấu đỏ trên tư ấn càng rõ rệt, dưới ánh nến đường vân màu xanh nhạt trông thật lung linh rực rỡ: “Nghe nói tư ấn này do y sai người lên núi lấy ngọc chế thành. Bởi vì thân ngọc có vân xanh nhạt, nên được mệnh danh là lục yêu. Y vẫn luôn cố gắng trở thành hiền thần lương tướng, cho nên ra lệnh cho người khắc lên hai chữ ‘hiền lương’ để khích lệ bản thân. Hai chữ đầy ý nghĩa này đương nhiên do chính tay y viết. Nghe nói Hoa mỹ nhân giỏi thư họa, nhưng trong phủ từ trước đến nay Bồn vương chưa từng thấy động bút, không bằng hôm nay mỹ nhân viết hai chữ hiền lương vì Bồn vương?”

Ta thăm kinh hãi, ngẩng đầu lên, rồi cúi người thi lễ với vẻ mặt bình tĩnh: “Cần tôn vương gia sai bảo.”

Y không nhìn ta, cũng không nhìn tư ấn đó. Ánh nến trong phòng soi qua chén đèn lưu ly chiếu lên mặt y, khiến vàng trán y trắng nõn như ngọc, càng tôn lên đôi mắt sâu không thấy đáy. Tính đa nghi của y sâu xa vậy ư? Lần này đúng là quá gấp gáp. Đầu tiên, một người không có võ công như ta lại có thể giam giữ Mị Nhụy có võ công xuất chúng. Hơn nữa, giáp bạc hàn tằm vốn nên thiêu hủy, hoàn toàn không có cơ hội bước ra khỏi đệ phòng thì ta lại mặc nó ra ngoài, cũng là khả năng duy nhất có thể tránh khỏi giám thị của ám vệ y phái tới, cũng là cách thoát khỏi trận hoả hoạn này. Mặc dù viện được có, nhưng tình cờ quá nhiều nên viện có thêm nữa chắc sẽ thất bại.

Có người đặt án thư tới trước mặt ta, trải trang giấy trắng tinh, bút lông đã chấm mực đặt trên giá bút Đại Lý. Ta đành phải bình ổn hơi thở, cầm cây bút, trầm tư một lúc lâu mới viết hai chữ ‘hiền lương’.

Trong suốt quá trình Ninh Vương cũng không nhìn ta, chỉ lật qua lật lại tư ấn đó để đánh giá. Thi thoảng nhẫn ngọc đựng phải tư ấn, tiếng giòn tan vang vọng trong căn phòng yên tĩnh. Liếc mắt nhìn thấy ngón tay y siết chặt đến mức hơi trắng bệch, cho đến khi tờ giấy kia hiện lên hiện lên hai chữ, thị tỷ mới nhắc nhở một câu: “Vương Gia, Hoa mỹ nhân viết xong rồi.”

Lúc này y mới cất tư ấn vào tay áo, nhận lấy tờ giấy kia, hơi đảo mắt rồi đứng đứng dậy, thân nhiên nói: “Nếu áo giáp bạc không bị hao tổn, mấy ngày sau cứ đưa vào cung.”

Ta cúi đầu xuống, đáp: “Dạ.”

Y phất cánh tay áo rộng rồi đi ra ngoài cửa, lúc bước qua ngưỡng cửa, hình như không nhắc chân cao lắm nên, nghe tiếng vấp nên thị tỷ đi tới đỡ, rồi nói: “Vương Gia cẩn thận.”

Người theo học Ngũ Đại Võ Thánh mà còn không bước qua nổi bậc cửa ư? E rằng bởi vì hi vọng rồi lại thất vọng sao? Nhưng ta không hiểu vì sao y lại hi vọng? Lời nói của ta khiến y cho rằng cõi đời này có kỳ tích à? Thật sự cho rằng trên đời có chuyện mượn xác hoàn hồn ư? Nhưng ta biết, sau này phải cẩn thận hơn nữa.

Ta trở về phòng, đồ đạc vẫn chỉnh tề sạch sẽ, không thấy dấu vết bị xáo trộn. Nhưng khi ta sờ mó dưới gối sứ, quả nhiên đã có người động vào.

Mị Nhụy bị Ninh Vương mang đi, nhốt vào ngục. Ninh Vương cũng không cảm ta đi thăm nàng, nàng ngồi một mình trong ngục, thấy ta đi vào, chỉ nhẹ nhàng nói cho ta biết: “Chủ tử, ngoại trừ những chuyện Vương Gia biết, nô tỳ không nói gì cả.”

Ta biết nàng ta không nói, nếu y biết quá trình Mị Nhụy bị bắt, sao có thể dễ dàng buông tha cho ta như thế?

Tư ấn đó cuối cùng cũng phải vứt bỏ, tựa như tâm nguyện ‘hiền lương’ của ta.

Khi đó, đội quân phải khắc tư ấn, báo cáo cho triều đình, dùng để làm dấu trong khi phát hiệu lệnh qua thư tín. Lúc mới khắc dấu, ta viết hai chữ hiền lương, phụ thân vuốt râu mỉm cười: “Hiền thần lương tướng, không hổ là con trai ta.”

Ta thăm nghĩ: cha già nên hồ đồ rồi hả? Lại còn ‘con trai ta’?

Trở lại doanh trường, Tiểu Thất mò tới tìm ta, hỏi ta bữa tối ăn gì. Thấy ta ngấm ngấm tư ấn trên tay, tiện tay đoạt lấy xem. Tất nhiên y nhận ra bút tích của ta, cũng hiểu hai chữ trên đó, không khỏi giật mình: “Hai chữ này cách ngài tương đối xa xôi, là mục tiêu trong tương lai của ngài sao?”

Ta gật đầu mà cười: “Đương nhiên rồi.”

Y nghi ngờ nhìn ta, rồi lại nhìn chữ đó: “Hiền thần lương tướng, đổi tính rồi hả?”

Ta không nhìn được: “Không phải hôm trước Tiểu Ngũ bắt được con hổ sao? Tuy hơi nhỏ nhưng một người ăn vậy là đủ rồi, bảo Tiểu Ngũ nướng rồi đưa tới.”

Y râu rĩ chấp tay: “Hiện thân lương tướng, ngài xưng thứ hai, không ai dám can đảm xưng thứ nhất.”

Món hổ nướng cuối cùng cũng không thành. Sau khi nuôi hai tháng liền thả vào rừng, thỉnh thoảng còn về nhà “mẹ đẻ” ghé chơi. Cho nên, nếu trong quân doanh bỗng nhiên xuất hiện một con hổ, hầu hết binh sĩ tuần tra đều làm như không thấy.

Những ngày kinh lạc của ta chịu thương tổn liên tiếp, hồi đầu còn không cảm nổi đũa, cơm canh đều phải nhờ Tiểu Thất đút vào miệng. Sau khi lành lặn, cử chỉ cũng không phóng khoáng như trước nữa, dáng người cũng thêm phần yếu điệu thướt tha. Ngay cả nét chữ cũng không còn vẻ lẫm liệt mạnh bạo, mà trở nên uyển chuyển thanh mảnh. Thỉnh thoảng đi qua thôn còn có ánh mắt xanh lét nhìn theo.

Có một lần, Tiểu Thất mang về mặt buồn bực, múc nước nhào bột mì, không kim lòng nổi mà rót nước mát vào mì. Nhưng y lại không để tâm, vẫn cứ nhào bột. Ta quay đầu nhìn, chỉ lo mì trở nên mặn nhạt, liền nói: “Tiểu Thất, người quên mua muối à?”

Y cười cười, nhưng tiếng cười lại khiến người ta khó chịu, nước mắt lại càng siêng năng rơi vào mì và nói: “Muối đắt quá, chúng ta dùng tiết kiệm một chút.”

Ta thờ dãi, quay đầu đi bóc đậu: “Bây giờ không phải tốt lắm sao? Vừa tròn vẹn tâm nguyện của ta.”

Cuối cùng ý cũng ngừng rơi lệ, mặt dính bột trắng, vệt nước mắt lại càng rõ ràng, vì sợ làm bẩn tay đang nhào một nên cũng không lau đi, quay mặt lại hỏi ta: “Tâm nguyện gì cơ?”

Ta nhìn y, rồi nhìn quả đậu trong tay, cẩn thận bóc vỏ: “Hiện thân lương mẫu.”

Cuối cùng y cũng nhếch miệng cười một tiếng, bàn tay dính bột mì vỗ lên trán: “Làm sao có thể?”

Ngừng một chút rồi nói, “Đã thành thế này rồi, cũng không có khả năng.”

Đúng vậy, đã như vậy rồi, cũng không có khả năng...

Tâm nguyện của ta chưa bao giờ là hiện thân lương tướng, chỉ muốn làm hiện thân lương mẫu mà thôi. Dưới ánh đèn leo lét, hai ba đứa trẻ ngồi quây quần, nhìn ta thêu thùa vá áo cho chúng, hát một hai khúc đồng dao.

Tiếc rằng đây là hi vọng ta không bao giờ làm được. Cũng như mây trắng trên trời nhìn có vẻ rất gần nhưng thật ra không bao giờ chạm tới được. Dù có chạm tới đi nữa cũng chỉ là chút hơi nước thoáng qua mà thôi.

.....

Vào năm Thiên Khải có một chuyện lớn. Khiến sứ Tây Di lên triều thương lượng với thiên triều, có kết giao hay không thì không ai biết. Nhưng quy mô thái độ tôn kính của Tây Di đối với thiên triều trong lần này cũng khiến mọi người trên triều bàn tán hăng say. Tây Di phái hoàng tử Ô Mộc Tề tới thăm, nghe nói vị hoàng tử này được Đại Yên Thị (*) sinh hạ, là chọn là Khả Hãn kế nhiệm, vậy địa vị đó cũng tương đương với thái tử đương triều.

** Yên thị: Hoàng hậu của vua, cách gọi của người Hung Nô thời Hán.*

Khoáng sản ở Tây Di phong phú, nổi tiếng với đồ sắt, mang theo vô số cống phẩm, nghe nói đao thương kiếm kích chất đầy mười cỗ xe tứ mã, hai nghìn quân sĩ đi theo lại càng uy vũ hùng tráng. Lúc họ đeo loan đao hành quân vào triều, dân chúng ven đường đều bàn luận xôn xao: Vẫn thua xa Quân gia quân năm đó.

Phàm có thể được dân chúng so sánh, xem ra đã khá khảm rồi.

Nghe nói trên đường vào triều, Ô Mộc Tề mặc áo bó sát màu tím, đeo thắt lưng nạm ngọc, đầu đội mũ chồn bạc, cưỡi ngựa yên bạc màu đen, được bảo vệ sát sao. Mặc dù không có tiếng reo hò như thủy triều, nhưng khiến không ít người phải nhìn chăm chú: Cũng chẳng bằng Quân thiếu tướng.

Điều đáng lưu ý là dù bên cạnh y không có Bắc Đẩu Thất Tinh bảo vệ như Quân thiếu tướng, nhưng có một vị nam tử mặc đồ Trung Nguyên đi cùng. Dân chúng yêu hận vô cùng rõ ràng, không thể chửi hoàng tử Tây Di, chửi rồi sẽ tổn hại quốc thể, bị quan phủ đuổi bắt, nhưng có thể chửi người bên cạnh y: Quân bán nước.

Mặc dù Ô Mộc Tề đến thay mặt Tây Di, nhưng tính cách không hề thu liễm. Tới Kinh chưa tới mấy ngày đã xảy ra xung đột với người khác vì mua y phục cho ái thiếp ở Hoa Diệp phường. Y còn đập phá làm loạn ở Hoa Diệp phường, một đao chặt đứt cột chống trong sảnh Hoa Diệp phường, khiến nóc nhà Hoa Diệp phường sụp xuống, đè chết chương quỹ. Chuyện này báo lên triều đình, Ô Mộc Tề bồi thường không ít bạc, nhưng bởi vì người chết không liên quan trực tiếp tới y nên chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không. Điều này cũng gây tiếng xấu cho y: Bây giờ hoàng tử Tây Di còn chẳng bằng hoàng tử thiên triều, có lẽ nghĩa liêm sĩ. Gây chuyện mà chẳng quan tâm, thân là khách quý, chém cũng không chém được, đánh cũng chẳng đánh xong, tốt nhất không xích mích với y.

Chương 28: Đường Phèn Hạt Sen Gây Họa

Còn vị mưu sĩ vô cùng tuấn tú bên cạnh y cũng bị tất cả những người trên đường nhìn thấy căm ghét. Đáng tiếc là dù có hận cũng chỉ có chửi thề. Lúc thái rau sẽ coi củ cải là Hán gian, bầm đến mức cái thớt gỗ vang tiếng bùm bụp mới thôi.

Lúc nữ đầu bếp vừa ra ngoài mua thức ăn về, đang coi cái thớt là cốc gỗ mà bầm, đúng lúc đó ta đi vào nghe thấy lời bàn luận của họ, đoạn lạnh lùng thốt lên: “Những chuyện này các người cũng nói được sao?”

Những người trong bếp vội vàng dừng tay, đứng cúi đầu trước mặt ta: “Mỹ nhân dạy rất phải.”

Ta không để ý tới họ nữa, chỉ dặn dò: “Gần đây khí trời nóng bức, đồ ngọt bữa khuya đổi thành hạt sen đường phèn, không cần nấu chè táo hạnh nhân nữa.”

Đầu bếp bầm thớt gỗ hình như vẫn chưa nguôi giận, không kìm được mà khẽ nói: “Mỹ nhân, Vương Gia vốn không thích đường phèn hạt sen.”

“Người chỉ cần nấu thôi, tự ta sẽ bung lên.” Ta thở hắt ra, đi chuẩn bị.

Chỗ của Ninh Vương là Cẩm Sát Cư ngay chính giữa Vương phủ, đi dọc theo hành lang mái cong đầu cung (*), có thể thấy bông hoa nhụy vàng xinh tươi, cá chép tung tăng bơi lội trong ao sen ở bên hiên hành lang. Mị Nguyệt và một thị nữ khác theo sau ta bung hộp đựng thức ăn bước đi chậm rãi. Trên đường đi có hạ nhân trong phủ tránh sang bên cúi đầu hành lễ. Thình thoảng gặp những mỹ nhân chỉ nghe tên không biết mặt, không đợi ta lên tiếng, các nàng đã lui sang một bên, khẽ gọi một tiếng: “Hoa mỹ nhân có khỏe không?” Thế sự vốn muôn màu, bởi vậy phải nhìn rõ. Ta đáp lại hờ hững, lạnh lẽo rồi đi, lớp sa mỏng mềm mại màu vàng đậm bị gió cuốn lên, viên ngọc trai lạnh băng trên đầu chạm vào mặt, cũng phần nào có khí thế của cửa tướng sĩ cười ngạo tuần tra tiền tuyến.

** Đầu cung: Một loại kết cấu đặc biệt của kiến trúc Trung Hoa, gồm những thanh ngang từ trụ cột chia ra gọi là cung và những trụ kê hình vuông chèn giữa các cung gọi là đầu*

Ta còn chưa hết bản thân đã đến trước phòng ngủ của Ninh Vương, có thị tỳ vào thông báo trước, không phải đợi chờ lâu lắc như trước đây, lần này vừa thông báo y đã sai người gọi ta vào.

Lúc ta bước vào thì y đang múa bút viết chữ, chỉ liếc qua đã thấy rõ vô số chữ “Hiền lương” viết to trên trang giấy bằng các thẻ chữ Cuồng Thảo, Khải, Sấu Kim, Lệ, Chương Thảo, Hành, Ngụy Bì, Hành Thảo, Tiểu Triện... Trong thoáng chốc ta cũng chỉ thấy rõ những thẻ chữ như vậy mà thôi.

Ta bung hạt sen đường phèn tới, đặt ở bên tay y và nói: “Chữ của thiếp thân, so với vương gia thế nào?”

Y ngẩng đầu nhìn ta, nhận khăn lau tay ta đưa tới: “Chữ của nàng luyện rất lâu rồi phải không?”

Hai chữ ‘Hiền lương’ ta viết, mặc dù vẫn theo nét chữ giống tư ấn, nhưng kinh lạc cơ thể đã thay đổi, nét bút mềm mại, hoàn toàn không có nội lực, dấu vết rõ ràng như vậy sao y có thể không nhận ra chữ? Chỉ cho rằng ta đang cố ý bắt chước, càng lộ vẻ giả dối.

Ta khẽ nói: “Chữ của thiếp thân vốn rất xấu.”

Y không hỏi nữa, cầm lấy bát sứ thanh hoa mỏng đặt trên mặt bàn, mở nắp ra thì nhíu mày, đóng nắp lại, đặt cách xuống bàn.

Ta vội nói: “Thiếp thân biết vương gia không thích hạt sen đường phèn, nhưng khí trời nóng bức, thiếp thân tự ý...”

“Hay cho cái tự ý!” Ninh Vương lạnh lùng nhìn ta, nói tiếp. “Bát hạt sen này tặng cho nàng.”

Ta vội vàng dọn bàn, bung hạt sen định ra ngoài, lại nghe y nói: “Ăn xong mài mực cho Bồn vương.”

Ta thuận tay bung bát sứ, ngồi xuống ghế xếp hai bên, dùng muỗng canh múc hạt sen, chậm chậm thưởng thức. Cảm thấy vị ngọt vừa phải, hạt sen mềm mà không ngán, ngát hương trong miệng.

Thình thoảng liếc nhìn Ninh vương, lại thấy y múa bút viết chữ, chân mày càng lúc càng nhíu chặt. Cuối cùng đặt cách chiếc bút lông sói cán ngọc lên giá bút, ngẩng đầu lên nói: “Bồn vương mệt rồi, nàng đi trước đi.”

Ta vội vàng đặt bát hạt sen xuống, khẽ khóm người trước y rồi bước nhanh đi ra thư phòng.

Rời khỏi phòng, nhìn thấy ánh mặt trời rực rỡ chiếu lên lá sen, khiến cho giọt nước trên lá sen như trân châu. Ta mới khẽ thở phào nhẹ nhõm, biết được hôm nay đã đạt được mục đích rồi.

Ninh Vương đa nghi, có lẽ ta đã khiến y sinh lòng nghi ngờ, mà để gạt bỏ mối nghi ngờ đó, không còn cách gì khác ngoài như có như không, nửa thật nửa giả.

Tiểu Thất đã phải tốn không ít công sức để thay đổi thói quen cũ của ta. Cuối cùng để cho ta không còn chút bóng dáng thường ngày, nhưng ta không thể thay đổi tính thích đồ ngọt của mình: “Giới tính cũng đổi luôn rồi, một hai phẩm chất không giống mà thôi, sao có thể lộ được chứ?”

Tiểu Thất nói chậm rãi: “Nếu vương gia vốn có phần nghi ngờ thì sao? Nếu vương gia thích xem đã sử thần tiên ma quái giống ngài mà tin chuyện mỵ thuật xác hoàn hồn thì sao?”

Ta phản bác: “Cáo gian xảo có ba hạng, ai cũng hoàn toàn giả dối, tất cả đều giả, lại càng đáng nghi hơn. Có một hai điều thật, chỉ khiến người ta cho rằng ta cố gắng bắt chước, ngược lại kiên định cho rằng ta là kẻ giả dối. Cũng hư hư thật thật như trên chiến trường, mỵ thuật ra tay, là nguyên tắc động nhất.”

Tiểu Thất trách móc: “Cũng chỉ lấy cớ để được ăn đồ ngọt đến ngấy chết người! Đừng bảo ta không cảnh cáo ngài, rằng lợi của ngài không được như trước, cẩn thận sâu răng đấy!” Y không khuyên nữa, chắc cũng cho lời ta nói là sự thật.

Nếu giữ thói quen thường ngày, lại không muốn người khác nhận ra thân phận, e rằng phải hết sức tránh để lộ ra niềm yêu thích vốn có của mình, như ta lại cố ý. Cho nên, Hậu Hậu Thương thấy ta thích ngọt lại đâm ra thất vọng. Cuối cùng y cũng cho rằng ta chỉ là người được thái tử huấn luyện mà thôi?

Y không cố gắng giấu diếm niềm yêu thích của mình, thái tử cuối cùng cũng biết mang máng, nên phái người tới thăm dò, sai người bắt chước hết thảy thói quen hành động của người đó, làm nhiễu loạn sự đề phòng của Hậu Hậu Thương ư? Cho nên, y mới lần lượt mắc bẫy, lần lượt thất vọng.

Hồi trước, toàn quân đều biết ta thích hạt sen đường phèn. Thật ra thì không vì lý do gì khác, hạt sen đường phèn có rất nhiều công dụng. Có thể ăn, ăn không hết thì có thể tập trung khí lực, làm ấm khí bản.

Nhớ lại một năm đó, Ninh Vương Hậu Hậu Thương vừa được phái tới làm giám quân, mang dòng dõi quý tộc của Thiên Hoàng, lại càng toát lên vẻ lạnh lẽo, khiến người ta không dám tiếp cận. Ngày nào cũng mang bàn mặt lạnh tanh đi tới đi lui trong doanh trại, còn thích xoi mói, nói quân uy ở đây không phần chấn, trang bị chỗ đó không mạnh, trại dựng quá mức qua loa, cột gỗ ở hàng rào quá mảnh, nếu khỏe mạnh vừa nhắc chân đã đổ luôn rồi. Tất nhiên khiến mọi người trong quân đều giận dữ. Phần lớn y đều chọc ngoáy ta, cho nên mặc dù ta chỉ cười cười cho qua, nhưng vẫn tức điên lên được.

Nhưng con vua vào doanh trại cũng gây chú ý khắp nơi, nhân lúc căn cơ của y còn chưa ổn, đã có người liêu minh với hiểm nguy.

Nhớ lại ngày đó, chắc là y đã sáng tỏ, biết mình chọc ngoáy quá nhiều, nguy hiểm cận kề. Thế là đích thân chỉ huy, mua rượu thịt, mời tướng lĩnh từ Hiệu úy trở lên tới doanh trại liên hoan.

Tất nhiên không ai dám không đi. Y xuất thân từ Hoàng thất, việc gì cũng cầu kỳ, chỉ là một tiệc rượu nho nhỏ thôi mà phải tổ chức như yến tiệc Hoàng thất, sai ngự trù đi theo bên mình nấu nướng tám món. Củ cải tía phượng, thịt ngưu xép hoa, ly rượu bằng bạc, đĩa sứ thanh hoa. Thức ăn tuy đẹp, bày biện cũng bắt mắt, nhưng lại khiến đám người thô kệch bọn ta thèm mắng trong bụng: Cái thứ quái gì thế này, còn không nổi hai miếng! Còn có người không chịu nổi uất hận, bóp nát ly rượu giấu vào trong ngực, chờ bữa tiệc kết thúc thì đi ra đổi lấy hai con gà quay lấp chỗ trống trong bụng...

Nếu quý vị muốn nói ‘Người này’ là ta, vậy ta không thừa nhận đâu.

May là còn có màn ca múa, hòa với tiếng nhạc, làn gió thơm thoảng đưa, đền bù tiếc nuối này. Tướng sĩ sống ở biên ải, đã lâu không thấy nữ nhân. Chiều này cuối cùng đã kéo sự chú ý của tướng sĩ ra khỏi nỗi tức giận vì khuấy đảo con trùng tham ăn nhưng lại không cho ăn no.

Đến cuối, dâng món điểm tâm ngọt thì tướng lĩnh quảng luôn thìa canh tinh xảo khéo léo vào bát, dốc thẳng vào miệng, ngấu nghiến hồi lâu mới cảm thán: Ngọt quá đi mất.

Trong lúc đó thích khách lên sân, những vũ cơ vừa xoay người, ánh đao trong tay lóe lên, đoạn nhào về phía Ninh vương ngồi trên ghế chủ trì.

Khi đó chưa ai thấy thân thủ của Ninh vương, vừa thấy đột biến, mọi người bên dưới đều người rút đao ra. Nhưng không chỉ như vậy, mười mấy tên áo đen che mặt nhảy xuống từ nóc nhà, lao vào từ cửa sổ bằng tốc độ như trước, cầm lưỡi đao sắc bén trong tay, hô giết rồi xông về phía Ninh vương.

Cho nên, người này có một đặc điểm chẳng bao giờ biến mất, đó chính là... Y đi tới đâu sẽ rước tai họa tới đó.

Lúc đó, ta đang mò thìa canh trong bát để quăng đi, dốc cả bát điểm tâm ngọt vào miệng, còn chưa thưởng thức hương vị đã thấy tình hình nguy ngập. Cho nên, tập trung, dồn khí, hạt sen đường phèn đi kèm với nước bọt trong miệng ta mang theo sức mạnh sấm vang chớp giật bắn về phía vũ cơ đang cầm đao đâm vào Ninh vương.

Thanh đao trên tay vũ cơ bị hạt sen lao tới như mưa đá bắn văng đi, vài huyết đạo trên người cũng trúng hạt sen, nhất thời không thể cử động.

Nhưng, ta vừa nhìn Ninh vương thì lại hoảng loạn sợ hãi, bước lên phía trước dùng tay áo lau nước đường dính trên lông mày y, nhặt hạt sen rơi trên trường bào găm vào vạt áo vàng khảm ngọc, vụn hạt sen dính trong cổ áo viền bạc, còn định cậy miệng y lấy nốt vài hạt sen ở trong đó nữa, nhưng thấy sắc mặt lạnh lẽo đó thì không dám ra tay, cẩn thận nói: “Bẩm giám quân, thuộc hạ không đau không ốm, từ nhỏ đến lớn chưa từng cảm mạo lần nào, ngài yên tâm.”

Xem ra võ công của y cũng không tệ, vận công che chắn thân thể. Tuy vậy hạt sen đường phèn kèm nước bọt bắn khắp nơi, dù y không bị đánh đến mức tê liệt ngã lăn ra đất giống nữ thích khách kia, cũng không thể ngăn cản hạt sen kèm nước bọt dính đầy người.

Y nghĩ người hồi lâu, mới phun hạt sen trong miệng ra, chỉ ngón tay vào ta hồi lâu: “Ngươi, ngươi, ngươi...” Tay trái ta vội cầm lấy tay y, trung thành mà khẩn thiết nói: “Giám quân đại nhân, thuộc hạ hiểu, thích khách càng ngày càng nhiều! Có thuộc hạ ở đây, ngài không cần phải lo lắng.” Tay phải tiện tay búng nhẹ, bắn hạt sen vừa mới lấy từ trên người y xuống vào miệng một thích khách sau lưng y, khiến miệng thích khách rơi đầy răng, máu chảy ròng ròng, nhìn ta đầy khiếp sợ.

Bên hiên này đã có ta bảo vệ Ninh vương, bên hiên kia tướng sĩ thấy thích khách đã được xử lý gọn ghẽ, nhìn ngón tay lộ liễu của ta, đồng thanh khen hay.

Ta mỉm cười chấp tay: “Đa tạ, đa tạ.”

Một tiếng ‘hay’ này đánh thức Ninh vương khỏi cảnh bần thần, cầm lấy chén trà trên bàn súc miệng. Ta tốt bụng nhắc nhở: “Giám quân đại nhân, chén trà này vừa đặt ngay bên cạnh...”

Từ đó về sau, khi giám quân đại nhân mở tiệc chiêu đãi toàn bộ tướng sĩ, không bao giờ chọn món hạt sen đường phèn cho món điểm tâm sau bữa chính nữa. Khiến ta nhớ mong như nước thủy triều, thỉnh thoảng chỉ có thể sai Tiểu Thất chạy thật xa tới hồ sen phủ hộ hái hạt sen nấu một bát cho ta ăn.

Mỗi khi ta bung bát lên ăn, cũng là lúc mọi người xung quanh đứng xa ta hết mức có thể. Đối với một người ưa náo nhiệt như ta mà nói, nỗi cô đơn này đúng là như thủy triều.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Mỹ Nhân

Ninh vương là hoàng tử, mặc dù đã rời quân đội, cả ngày nghe hát, săn thú, xem ca múa, nhưng dù ở đâu cũng có những người không muốn tiếp nhận thân phận của y, và cũng có những người cần thân phận này mà tìm đến xã giao.

Ví dụ như, thái tử Tây Di Ô Mộc Tề tới chơi, địa vị của y không cao không thấp, Ninh vương ra đón tiếp là được rồi. Hơn nữa Ninh vương danh chấn Tây Cương, được xưng là Chiến Thần, nếu Ninh vương ra đón tiếp, tối thiểu cũng có thể khiến Ô Mộc Tề bớt lớn lối.

Từ sau việc áo giáp hàn tằm gặp chuyện không may, phòng thủ trong phủ nghiêm ngặt hơn rất nhiều. Chân Mị Nhụy bị thương tuy vẫn chưa bỏ trôi buộc nhưng cũng bị người giám thị. Về phần ta, bởi vì có công bảo vệ áo giáp nên Ninh vương khách khí với ta hơn nhiều. Nhưng thời gian gần đây bận rộn, ngày nào cũng phải xã giao này xã giao nọ, hiếm khi nói chuyện vô vắn về Quân Thiên Ngọc với ta.

Mà ta, mặc dù đã chế giáp bạc thành công, nhưng vẫn chưa thực chiến, cho nên một hộ vệ mặc áo giáp bạc, những người còn lại cầm đủ loại binh khí đâm vào, kiểm tra bổ sung khiếm khuyết, xem có chỗ nào không phòng thủ được.

Lần trước bộ giáp ta mặc bên trong chỉ có những bộ phận chủ yếu: giáp ngực, giáp tay, chỉ có thể phòng thủ nửa người trên và phần cánh tay. Nhưng thực ra bộ giáp bạc này chia làm mũ giáp, che mặt, giáp tay, thân giáp trên dưới, bao cổ tay, che đầu gối. Những bộ phận không quan trọng khác đã được đưa vào kho khi vụ cháy xảy ra. Nhưng cũng vô cùng may mắn một khi mặc vào hầu như các bộ phận quan trọng trên cơ thể đều được bao bọc kỹ lưỡng.

Các mối nối của áo giáp được may bằng hàn tằm quý hiếm, cũng có thể chống đỡ đao kiếm mũi tên. Hơn nữa còn nhẹ nhàng linh hoạt, thị vệ mặc thử có lẽ đã từng cưỡi ngựa tham chiến, sau khi thử một lần thì không nỡ cởi xuống, không ngừng khiếu khích một gã thị vệ khác đang đâm người y: Đền đi, đền đi, đâm đi, đâm ta đi, người đâm vào đâu ta cũng không sợ. . .

Hôm đó hai người chiến đấu hăng say, ta ở bên uống trà ăn bánh đậu xanh, thấy vậy liền có hứng thú. Nghĩ thầm rằng cuối cùng đã hoàn thành bộ giáp bạc, nhưng này nếu đưa bộ giáp này vào cung thì có phải quá mức mộc mạc hay không? Nếu hai vai thêm mấy viên bảo thạch, bên cạnh miếng hộ tâm gắn mấy viên đá, cổ tay thêm tơ vàng, chắc hẳn sẽ lóng lánh rực rỡ, khiến mắt người khác hoa lên, thể hiện khí phái hoàng gia, có thể kiếm cơ bỏ túi chút ít. . .

Trong lòng đang suy tính xấu xa bỗng hơi chợt dạ. Cảm thấy gió lạnh thổi từ con, vừa ngẩng đầu đã thấy bên cạnh có thêm một người cao lớn, uy mãnh, chân đi ủng tím, vạt áo vàng thêu hoa văn chìm.

Vội vàng quăng bánh đậu xanh trong tay, khẩn khoản hành lễ với y: “Vương gia, ngài đã tới?”

Y ừm một tiếng, nhìn chăm chú vào hai người đang đánh nhau giữa sân.

Y trầm lặng không nói gì, ta bỗng cảm thấy hơi thở lạnh lẽo toát ra từ người y khiến những người xung quanh cảm thấy gió lạnh vi vút, không muốn đứng cạnh y.

Ta nói: “Thiếp đang nhờ người thử nghiệm bộ giáp này. Tuy có người ở tư chế phòng trong cung tới giúp đỡ, lại có công quan phái người mang bản vẽ tới tương trợ, nhưng thiếp vẫn chưa đủ kinh nghiệm, vương gia chinh chiến nhiều năm, có thể giúp thiếp xem chỗ nào cần cải tiến không ạ?”

Y hơi đưa tay giúp ta đứng dậy. Gió nhẹ lướt qua ngọc quyết hoàn bội bên hông y, vang tiếng leng keng, dây tơ màu tím nhạt trên ngọc quan phát nhẹ lên trán, tôn lên khuôn mặt như ngọc. Chiếc nhẫn bạch ngọc trên ngón tay cái phản xạ ánh mặt trời tạo thành hào quang lấp lánh. Y chấp tay sau lưng nhìn hai người chiến đấu với nhau hồi lâu, không nói một lời.

Một lúc lâu sau mới nói: “Đề Bồn vương thử xem.”

Lời này vừa cất lên, tất cả đều kinh ngạc, giọng của hai thị vệ đánh nhau có vẻ vui mừng, buông đao kiếm xuống, chấp tay hành lễ: “Vương gia, thuộc hạ gọi thêm người đến.”

Xem ra muốn nhân cơ hội này chuẩn bị quần áo rồi.

Giống đực nào cũng thích đấu tới đấu lui, thể hiện vẻ uy vũ hùng tráng của bản thân, chẳng có chút kỹ thuật nào cả. Ta không có hứng thú, liền đứng đứng dậy, nói: “Vương gia, thiếp quan sát đã lâu, cảm thấy bộ giáp này dù tốt, nhưng còn nhiều chỗ chưa đủ, muốn về bàn bạc với người ở phòng dệt. Khi nào vương gia đánh xong, sai người mang đến phòng dệt là được.”

Ninh vương cau mày, sợi tơ tím nhạt phát phơ trên trán, thân nhiên nói: “Nàng không xem nếu bộ giáp có vấn đề thì làm sao?”

Ta đành phải đáp một tiếng, rồi ở lại.

Không biết bình thường hai gã thị vệ này có bị Ninh vương ngược đãi hay không, hôm nay nhân cơ hội trả thù, thoáng cái đã kêu ba mươi mấy người đến, xếp thành hàng, cầm thương trong tay, người mặc giáp sắt, đợi đến Ninh vương đến.

Bộ giáp này nhẹ nhàng mỏng manh, nhưng may theo thân hình của nam tử bình thường, cho nên lần trước ta mặc, bởi vì người gầy nên phải quấn áo giáp hai vòng quanh hông, dùng dây thừng buộc chặt mới có thể mặc được. Cũng bởi vì ta gầy, cho nên mặc ở bên trong cũng chỉ phồng lên chút mà thôi, lúc soi gương chỉ thấy dáng vẻ này quả giống bó củi, không hề đẹp để.

Khi y thay áo bước ra, ta cảm thấy một mối, liền ngồi trên ghế chợp mắt. Nghe thấy tiếng áo giáp leng keng ở hành lang mới mở mắt ra nhìn. Chỉ thấy cuối hành lang chạm trở khác hoa, một bóng người chầm rãi cất bước, ngọc thụ lâm phong, thân thể như khoác ánh trăng sáng trong. Dưới ánh mặt trời chói chang, lại mang vẻ lạnh lẽo, khi nhìn thấy rõ mới phát hiện y không cầm đao trong tay, trên đầu cũng không mang mũ giáp, chiến bào màu xanh nhạt lót trong áo giáp, ánh sáng trong mắt thu lại, ánh mặt trời xuyên qua đường vân hoa điều chiếu lên mặt y, tạo thành bóng râm hoa văn lướt trên khuôn mặt như ngọc.

Tất nhiên ta sẽ không giống hai thị tỳ bên cạnh, nhìn chăm chăm chẳng phân biệt tôn ti, mặt nhuộm màu đỏ nhàn nhạt; nhưng lại bất giác mò lấy bánh đậu xanh mềm mại trắng mịn trên bàn cho vào miệng. Dáng vẻ của y khiến ta không tự chủ được muốn ăn thứ gì đó.

Binh sĩ trên sân đã dàn trận xếp hàng, dưới ánh mặt trời hàng loạt ngọn giáo toát lên tia sáng lạnh, có thị vệ lấy bội kiếm Long Uyên của Ninh vương tới, thể nhưng y lại vung tay lên cự tuyệt, cau mày nói: “Ít người như vậy sao?”

Thị vệ đứng đầu kia vội nói: “Vương gia, đang lúc giao ban nên không kịp tới, nếu không thuộc hạ đến phủ nha điều thêm vài người tới?”

Xem ra lực chiến đấu của mấy người này thật sự không vực dậy nổi hứng thú của y. Y phất vạt áo ngồi xuống ghế, rồi nói: “Vậy người đi đi.”

Một hỏi một đáp, những người vừa bị lôi tới than thở dưới đáy lòng, đôi mắt sáng của thị tỳ bên cạnh cụp xuống, muốn nhìn nhưng lại không dám nhìn.

Thị tỳ mới của ta Oanh Nhi lại càng cúi thấp, ta liếc mắt quan sát, thấy sắc hồng trên mặt nàng. Tuổi Oanh Nhi không lớn lắm nhưng ở trong phủ đã lâu, từ nhỏ đã theo Ninh vương. Sau khi Mị Nhụy gặp chuyện không may, Đỗ Long bèn phái nàng tới chỗ ta, tất nhiên ta biết ý trong đó, thị tỳ này là người ta không thể cự tuyệt.

Nhưng bởi vì nàng ở trong phủ đã lâu, ta nói bóng nói gió, cũng biết những thứ trong phủ không ít người biết.

Mị Nguyệt còn bé chưa hiểu phong tình, bình tĩnh như thường, thuận tay đặt một miếng bánh đậu xanh lên tay ta: “Chủ tử, nô tỳ rót chén trà cho người.”

Thị vệ đứng đầu vội lau mồ hôi lạnh trên trán, nhanh chân chạy ra khỏi phủ.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Tiễn Sắc

Hiệu suất của y thật sự cao, chỉ chốc lát sau liền nghe thấy từ xa truyền đến tiếng khôì giáp chạm nhau, tiếng chạy nhíp bước đều của bọn binh sĩ khiến sân nhà hoàng mộc khẽ chấn động, hoa mộc cận run rinh rơi rớt vài cánh.

Bọn thị tỳ hiện ra về chưa từng thấy cảnh tượng thế này, trên mặt có vẻ kinh hoàng, chỉ cho rằng vương phủ bị người ta điều trọng binh bao vây.

Một lát sau tiếng chạy bộ liên miên không dứt của binh sĩ chia thành hai nhóm chạy đến từ cuối vườn hoa, thủ lĩnh thị vệ với một gã tướng quân mặt tròn và một vị thiếu niên mặc áo bào xanh đi ở phía trước.

Người tướng quân mặt tròn vung tay lên, bọn binh sĩ liền ngừng bước chân ở quảng trường, tự động xếp thành bốn hàng dọc. Ta đếm thử, hay thật, e là có ba trăm người, hơn nữa mọi người mang tinh thần hăng hái, chắc binh lính này là người của doanh trại Thần Sách nổi tiếng trú đóng đã lâu ở kinh thành.

Người của doanh trại Thần Sách chuyên chức bảo vệ kinh đô, đảm nhiệm tướng lĩnh phần lớn là con nhà giàu có hoàng thân quốc thích, chức quan tuy nhỏ nhưng quan uy lớn, không nghĩ rằng bọn họ cũng đến đây tham gia náo nhiệt.

Nhìn vị thiếu niên áo bào xanh phong thái tuấn tú một cái, ta vội rù mi mắt, kỹ thuật hóa trang của người này quá kém, mặc dù mặc áo bào xanh, kim quan cột trên tóc, hiển lộ tư thế oai hùng, nhưng mất hạnh hàm xuân, trong lúc đi lại không khỏi hiện lên tư thế yếu kiều của nữ nhi, ta thấy thế liền biết đây cũng là một vị nữ tử rồi! Nói về nữ giả làm nam thì ta phải là lão tổ trong đó.

Oanh Nhi khom lưng rót thêm chút nước trà cho ta, khẽ nói: “Chủ tử, cẩn thận một chút.”

Đến khi ta ngẩng đầu nhìn về phía Oanh Nhi, Oanh Nhi lại đứng thẳng người, mắt nhìn mũi không chớp, thần thái kinh cần vâng lời, khiến ta thâm sinh cảnh giác, nàng ta là ai?

Sắc mặt tướng quân mặt tròn hơi lúng túng, nhìn thiếu niên áo bào xanh một cái, lại nhìn về Ninh Vương, lúc này mới nói: “Vương gia, dàn trận chưa ạ?”

Thiếu niên áo bào xanh kia sớm bước lên nhìn về mặt không tốt của Ninh Vương, chấp tay nói: “Biểu ca, nghe nói huynh lại có thứ tốt. Ta cũng đến thử xem.”

Sắc mặt Ninh Vương vốn lạnh lùng, bây giờ lại càng lạnh hơn. Nhưng thiếu niên áo bào xanh kia vẫn tự nhiên không nhìn thấy, hăng hái bưng bưng cùng nhau tiến lên, đánh giá Ninh Vương từ trên xuống dưới: “Biểu ca, đây chính là áo giáp bạc hàn tằm trong phủ vừa mới làm xong à?”

Đối với nữ tử da mặt dày thế này, hiển nhiên Ninh Vương cũng chẳng có cách nào, chỉ nói: “Quận chúa cẩn thận nhé.”

Nàng gọi y là biểu ca, nhưng y lại nghiêm cẩn thủ lễ, nóng lòng phân rõ quan hệ song phương. Tình trạng này cũng khiến ta cảm thấy hứng thú, nhưng ta nhớ lại câu nhắc nhở “cẩn thận” kia của Oanh Nhi, nên chỉ dừng ánh mắt chăm chú vào dưới chân, đứng ngoan ngoãn.

Thấy Ninh Vương không nói, ánh mắt của nàng liền quét về phía ta, cười nói: “Biểu ca, vị này chính là mỹ nhân mới dâng của huynh à?”

Giọng nói của nàng hòa nhã thân thiết khiến người ta như uống rượu nguyên chất. Nhưng ta biết những kẻ đã chìm đắm nhiều năm trong hào môn thế gia sẽ không dễ tự tướng riêng hiện lên mặt, cho nên ta chỉ cúi đầu không nói.

Ninh Vương cũng không đáp lời nàng, nói với vị tướng quân mặt tròn: “Tuế Xương, sao người rảnh rỗi vậy?”

Vị tướng quân mặt tròn kia chấp tay cười nói với y: “Đang dẫn binh đổi phiên gác, nghe thấy trong phủ ngài cần người thử giáp, ta cũng đã lâu không tỷ võ với ngài, cơ hội tốt thế này nếu ta bỏ qua thì sau này sẽ hối hận chết mất.”

Ninh Vương cười thản nhiên một tiếng, cũng không nhiều lời: “Đến đây đi.”

Vào lúc này ta lại không khéo cảm thấy cổ họng hơi ngứa, nghĩ chắc vừa rồi đã ăn nhiều bánh đậu xanh, lại liền tiếp gặp người đến nên chưa kịp uống trà, vì vậy khẽ ho một tiếng, không nghĩ rằng có người sẽ nghe thấy, lại phát hiện hai ánh mắt nhìn qua đỉnh đầu, ngẩng đầu nhìn xem lại thấy Ninh Vương cau mày nhìn ta: “Chuyện gì?”

Ta ngẩn người, nghĩ thầm không có việc gì cả, ta không có gọi chàng, trong lòng bỗng giật mình, sợ là y cho rằng tiếng ho khan kia là nói với y. Nhưng ta không thể để cho y lại làm trắng sáng soi bờ nương nữa, vội nói: “Vương gia, thiếp biết ngài võ công cái thế, nhưng hôm nay là thí luyện khôì giáp...”

Ý chính là bảo y kiểm chế một chút, ít nhiều để cho các tướng sĩ thể hiện, để kiếm thương đâm hai cái, xem thử khôì giáp này rốt cuộc có chắc chắn không.

Lời vừa ra khỏi miệng, ngay cả Mị Nguyệt không hiểu phong tình cũng len lén kéo góc áo của ta, ta liền hối hận vội nói: “Vương gia, ngài cũng cẩn thận một chút, nếu không đợi thử mùi giáp lên nhé?”

Lời này hơi trễ, ánh mắt của y hiện lên sự phức tạp, trong lúc nhất thời mây mù che lại tròng mắt, phảng phất như mạch nước ngầm sâu, phát ra sự lạnh lùng vô cùng.

Trên mặt quận chúa kia cũng không còn nụ cười, nhìn ta một cách sâu xa.

Trên mặt ta tuy có nụ cười, nhưng cảm giác gió mát trận trận thổi qua.

Y không đáp lời ta, nói với quận chúa kia: “Muội ngồi một bên làm khán giả.”

Quận chúa kia liền cười một tiếng rồi nói: “Biểu ca, hôm nay Chi Nhi được mở rộng tầm mắt... Yên tâm đi biểu ca, ta không quấy rối đâu!”

Ninh vương nhếch nhếch khóe môi, cũng không trả lời, liền sai bước đi đến trường đấu.

Với kinh nghiệm của ta tuy miệng chưa nói ra gì, nhưng trong lòng nhất định nghĩ đến viện có thể nào. Cho nên ta lên lút lui về sau một bước, chủ yếu chính là nha đầu Oanh Nhi này mặc dù không dám chuyển bước, nhưng dáng vẻ nàng cúi đầu sắc mặt trắng bệch, rất muốn trốn đi thật xa đây mà.

Quận chúa khẽ xoay eo ngồi lên chiếc ghế vốn của ta, cũng không nhìn bọn ta, chỉ thần nhiên nói: “Châm trà.”

Oanh Nhi liền đi đến rót cho nàng chén trà, lại đứng ở phía sau ta.

Không có Ninh Vương bên cạnh, nàng cũng không cần thiết giả bộ thân mật nữa, cảm giác trong giọng nói thấp thoáng toát lên sự ưu việt. Với lại với mức độ nàng hiểu rõ Ninh vương, càng không cần thiết khách sáo với cấp mỹ nhân như ta. Cho nên nàng vô tình hay cố ý liếc nhìn ta một cái, vờn ngón tay ngọc thon dài cầm lấy quả hạch đào chưa mở ở trên bàn, xoay hai vòng trong tay: “Đây là quả hạch đào ở Dạng Tị – Vân Nam à? Không ngờ ở chỗ biểu ca có, năm nay bốn quận chúa vẫn chưa thưởng thức qua nữa...”

Ta hiểu ý nàng, nếu như nàng gả cho Ninh vương thì ít nhất cũng sẽ được phong hào tử nhị phẩm tước phi, đẳng cấp thân phận mỹ nhân của ta cũng chỉ là cao hơn thị tỳ bình thường phải đi đến ninh bộ rồi. Cho dù không gả cho Ninh vương, với thân phận quận chúa của nàng, vì câu sinh kế, chỉ bằng một ánh mắt của nàng thôi thì mỹ nhân trước kia cũng sẽ thức thời. Cho nên ta ho một tiếng: “Oanh Nhi, còn không đến hầu quận chúa à?”

Nếu nhi muốn Oanh Nhi ra tay, Oanh Nhi đã sớm đi. Xem ra Oanh Nhi biết ý nghĩ của nàng, cho nên đứng ở phía sau ta không nhúc nhích, thấy ta gọi nàng chỉ cúi đầu đáp lại một tiếng, tiến lên cầm cây kim đồng kẹp quả hạch đào, nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của quận chúa nhìn về phía ta, ta chỉ vờ làm như không biết.

Muốn sai ta đích thân hầu hạ cô à, chỉ sợ là cô không dám đương nổi thôi. Rồi hãy nói bất tự cô còn chưa xem, có gả cho Hà Hậu Thương hay không còn phải bàn bạc sau. Ta đã sớm nhìn ra tính cách nàng ta kích động, cũng không phải là người khôn ngoan, còn thua cả Lâm mỹ nhân kia, khó thành châu báu cũng không đủ trình độ uy hiếp, ta chẳng bao giờ muốn làm chuyện vô vị!

Oanh Nhi run run hoảng sợ dùng cây kim kẹp hạch đào, lại dùng thìa bạc lấy thịt hạch đào ra, đặt vào đĩa sứ trắng nõn trên bàn. Nhưng mặt quận chúa lại tức giận, cũng không hề đụng đến thịt quả hạch đào.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Dậy Lên Tai Vạ

Xem ra tuy nàng sinh tại hào môn, nhưng bản tính kích động bộp chộp, mỗi câu nói mỗi hành động không muốn biểu hiện ở trên mặt cũng không được, cũng là loại dễ dàng đối phó, nhưng không thể phớt lờ. Có câu nói rất hay, vua không thắng nổi kẻ liều, nói không chừng dưới sự kích động nàng sẽ làm ra chuyện gì đó.

Khúc nhạc đệm nho nhỏ bên này tất nhiên không ai chú ý, bên kia lại truyền đến tiếng động giầy ủng giẫm trên đất cứng của các tướng sĩ. Quảng trường vốn trống rỗng lúc này lại kín mít binh sĩ, thương nhon dày đặc như vảy cá trong hồ, lóe sáng chói mắt người.

Mặt tròn tướng quân kia đã sớm muốn giao thủ với Ninh Vương, có điều thời gian rất lâu mới có cơ hội thế này nên trên mặt hiển thị rõ vẻ hưng phấn, sớm đã muốn nóng lòng tỷ thí. Y chấp tay lui ra, múa lá cờ hai mặt tung bay lên xuống, binh sĩ trên trận liền tới lui qua lại, dọc ngang trước sau, tạo thế vây kín.

Tiếng trống nổi lên, người Thần Sách Doanh quả nhiên không giống binh thường, trải qua huấn luyện, binh sĩ phối hợp trên trận không chệch vào đâu được, thương lại kiếm đi, bất cứ lúc nào cũng hiện lên thế vây bắt Ninh vương. Nhưng rốt cuộc Ninh Vương cũng không phải tầm thường, bóng dáng màu trắng như tia chớp qua lại xen kẽ trong thương kiếm chặt chẽ, tấn công trái phải, nếu như không phải có trận thế tương hỗ và y lại không muốn đã thương người thì đoán chừng chúng tướng sĩ đã người ngã ngựa đổ, ném thương vứt kiếm rồi.

Xem ra lời của ta đã khơi dậy tác dụng, thân hình y rõ ràng chậm lại, có khi lại để mặc cho kiếm thương đâm vào người, lúc này mới dùng nội lực đánh bật ra. Kể từ đó khiến chúng tướng sĩ càng nhiệt liệt hơn nữa, sắc mặt của tướng quân mặt tròn lại càng như trái cà chua, vừa xanh vừa đỏ, đến cuối cùng đứt khoát thu lại cò vào ngực, tự mình ra sân độc chiến, trong lúc nhất thời tiếng kêu càng lớn hơn trước.

Đến cuối cùng, Ninh Vương bay lên trời, hai mươi mấy thanh giáo dài cũng chia lên, chỉ thấy ánh sáng lạnh vắng tứ phía, y lại không né tránh, mặc cho toàn bộ thanh giáo đâm vào người.

Thấy vậy sắc mặt thủ lĩnh thị vệ cũng trắng bệch, đôi môi cấp tốc mấp máy, đoán chừng đang nói: Nếu như khỏi giáp không dùng được vậy phải làm sao bây giờ? Làm thế nào mới tốt? Không phải là một lỗ thủng mà là mười mấy lỗ thủng đó!

May là khỏi giáp hữu hiệu, tuy có kiếm thương đâm vào người nhưng chỉ bắn ra tia lửa khắp nơi, vẫn lạnh lặn không đâm rách khỏi giáp.

Khiến ta không nghĩ đến chính là vị quận chúa đang yên lành ngồi đây thấy vậy lại cao hứng, cất giọng kêu lên: “Biểu ca, muội cũng đến.”

Không đợi Ninh vương trả lời, nàng liền vọt vào trong sân, tiện tay giành lấy cây thương của một tên binh sĩ, bay lên trời, điểm mũi chân lên đỉnh đầu vài binh sĩ, vọt tới nhắm vào Ninh Vương đang đứng chính giữa, xem ra kinh công của nàng không tệ, thân thể cũng không nặng. . . Mấy binh sĩ bị điểm mũi chân trên đầu chỉ hơi co rụt lại. . . Vào được trận lại đập mấy binh sĩ cản trở ra, hiển nhiên binh sĩ cũng biết thân phận của nàng. Đội ngũ vừa thấy nàng tất nhiên cũng hơi rối loạn, tóm lại nói một câu là nàng đi đến đâu thì binh sĩ cũng loạn lên đến đó.

Nàng tiến lên thần tốc, giao thủ với Ninh vương, cổ tay xoay chuyển, thân hình qua lại như thoi. Ninh Vương lại rảnh rỗi như đi dạo, chỉ thủ chứ không công. Ở trong mắt ta nhìn liền cảm giác có chút kỳ quái: Sao Ninh vương cũng giống như những binh sĩ kia, thương của nàng vung đến đâu mà y lại không tránh kịp à?

Nhìn một lát ta liền hiểu, nàng đối với Ninh Vương vẫn hơi khác với binh sĩ. Nàng đối với binh sĩ không hề lưu tình, còn đối với Ninh vương thì tuy thế kiếm trong tay nàng vung lên rất lớn, nhưng một thì không để tâm còn một thì sơ hở rõ ràng, lại để người ta dùng tay bắt lấy một đầu thương. . . Ta xem thấy sao lại có cảm giác nàng một lòng một dạ muốn Ninh vương đưa tay lôi kéo thương của nàng để nàng thừa cơ nhào vào lòng của y vậy?

Đây là trước mặt mọi người, dưới ánh nhìn không chớp của đông đảo quần chúng đó!

Lúc này Oanh Nhi mới dám lén lút tiến lên: “Chủ tử, gió lạnh đã thổi, nô tỳ đi lấy cho người y phục nhé?”

Ta quay đầu lại nhìn nàng một cái, phát hiện ánh mắt nàng hơi tránh né, liền nói: “Không cần. . .”

Thấy mắt nàng hiện lên vẻ thất vọng, ta liền nói tiếp: “Ta và ngươi cùng đi, thêm một bộ y phục cũng tốt.”

Bọn ta thấy rõ ràng từ trong mắt đối phương cùng một từ: Chuẩn thôi.

Lúc đó ta ngồi bên cạnh chiếc bàn dài bày mâm đựng trái cây bằng sứ men xanh chính giữa, điểm tâm năm màu trên bàn tỏa ra mùi hương thoang thoảng, ta thuận tay cầm một miếng bánh cho vào miệng, đương định đứng dậy thì khóe mắt lại thấy có ánh sáng trắng phản xạ lại từ phía xa. Chẳng biết tại sao trong lòng nảy sinh cảnh giác, không kịp suy tư đã trượt xuống ghế, nhân tiện lăn thêm một vòng rồi chui ngay vào dưới bàn dài. Chiếc bàn dài rất thấp, tứ chi của ta dán sát nền đất, tứ thế nhặt định bất nhã, nghĩ cũng nghĩ ra được hơi giống với con rùa đang xoay bốn chân kê sát đất. Chỉ nghe thấy tiếng động vang lên, bàn dài chấn động, ta liền nghe thấy tiếng kêu sợ hãi của Mị Nguyệt và Oanh Nhi.

Chậm rãi quay đầu đi liền thấy một thanh giáo đã cắm vào mặt ghế ta vừa mới ngồi.

Ta nằm dưới bàn không dám nhúc nhích, lại qua hồi lâu mới nghe thấy Mị Nguyệt nói run rẩy: “Chủ tử, người có sao không?”

Ta sợ đi ra ngoài sẽ có đồ vô duyên cứ bay đến, liền nói: “Thất lưng đau rồi. . .”

Xem ra các nàng rất rõ ý của ta, để ta nằm bên dưới thêm một chút, cũng không vội đỡ ta đi ra trước. Ta là nguồn gốc tai vạ, ta an toàn thì các nàng cũng sẽ không bị vô tội gặp họa rồi.

Nghiêng đầu trông qua giáo trường, quận chúa kia bỏ nhào như hoa bay bướm lượn tấn công về phía Ninh Vương, vòng trận đã sớm tán loạn, một hai binh sĩ không biết sống chết tiến lên hỗ trợ, dưới tình huống luống cuống tay chân lại chen chúc ngăn cách quận chúa và Ninh vương. Võ công của quận chúa thật sự không cao, nhưng vẫn liều mạng xông về phía trước. Cũng không biết làm sao chân của nàng bị vấp phải vũ khí trên mặt đất, hơi ngã về phía sau, vốn đứng thẳng lại là không sao nhưng cũng không biết chuyện gì xảy ra có một tên lính quen vội vã lập công nên xông lên trước, va phải quận chúa, khiến nàng không đề ý đã té nhào. Hơn nữa còn ngã bốn chân chống lên trời. . . Tư thế ngã của nàng thật rất đẹp mắt, rất đẹp mắt nhé. . . Vạt áo trước cũng mở ra, lộ trung y mỏng màu đỏ thêu hoa, còn vô tình lộ ra một mảnh tuyết trắng, giống hệt như hoa mai trong tuyết, khiến người ta không thể không nghĩ đến cảnh kiều diễm. . . Sao lại không mặc áo yếm cầm tú lụa là chứ, vậy sẽ đẹp hơn.

Tất nhiên binh sĩ vây quanh nàng có bao xa thì trốn bao xa, để tránh chịu trách nhiệm phiền phức làm bản sự trong sạch phải cưới về nhà. Tay chân nàng vội bỏ loạn xạ đứng dậy, trước tiên che lại vạt áo, sau đó tay chống eo. . . Không cần đoán ta cũng biết rõ nàng đang lớn tiếng quát mắng: Ai, ai, ai dám va vào ta? Ai, ai, ai dám làm đứt thất lưng của ta?

Ninh Vương tiến lên, không biết khuyên vài câu gì, nàng mới khôi phục lại tư thế có vài phần nữ nhi.

Không cần nhìn ta cũng biết rõ lúc này nàng tuy tức giận vô cùng, nhưng trước mặt Ninh Vương cũng chỉ là giận dỗi hờn trách, cần cỏ trắng cúi xuống, khiến người thương yêu.

Nếu như là một kiểu thế gia, nàng làm như thế tất nhiên sẽ tổn hại khuê dự, sau này ngay cả lập gia đình cũng sẽ khó khăn. Nhưng bởi vì nàng không phải người bình thường, nếu nàng gây họa tất nhiên sẽ có vô số người giúp nàng che giấu, cũng sẽ có người nghĩ trăm phương ngàn kế không để chuyện xấu hổ của nàng truyền ra ngoài. Trước mặt người khác nàng vẫn là quận chúa thanh nhã, cho nên nàng mới có thể không kiêng nể gì thế này.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Tôm Chiên Lăn Bột, Tên Hay

Quấy rối như thế nên trận tỷ võ này cũng không tiến hành được nữa. Nhưng ta vẫn quyết định nằm thêm chút nữa ở gấm bàn, trước khi nguy hiểm chưa hoàn toàn biến mất, ở dưới này vẫn tương đối an toàn.

Từ chân bàn có điều khắc hoa thược được nhìn ra bên ngoài, có thể thấy một đôi giày tím thêu hoa trắng từ từ đến gần, áo khoác bạc trên gối chấm đến ủng, còn bên cạnh y chính là một bộ áo bào xanh giày hươu, hai đôi giày cuối cùng dừng ở bên bàn dài: “Ra thế thống gì? Còn không giúp chủ tử người đi ra ngoài?”

“Biểu ca, vị mỹ nhân này của huynh thật nhanh nhẩu.” Chờ đón chính là một tiếng cười khê.

Giày hươu nhích đến gần giày tím, giày tím liền dời qua bên cạnh hai bước, ta rất thú vị khi thấy vậy.

Bàn dài được mở ra, Mị Nguyệt và Oanh Nhi đỡ ta dậy, tay ta đỡ eo, cau mày hơi hành lễ với Ninh Vương: “Vương gia, thiếp thân thất lễ...”

Ta giương mắt nhìn chỉ thấy trên bàn dài có hai đầu giáo ngắn cắm vào gỗ, may là chưa xuyên qua, nếu như không thì...

Xem ra vị quận chúa này lòng dạ cũng hiểm độc, liều mạng vì Ninh vương.

Quận chúa kia cười nhìn ta: “Xin lỗi nhé, đánh với biểu ca cao hứng nên không cẩn thận đá lười giáo gãy đến đây, suýt nữa làm bị thương cô! May nhờ vào thế tôm chiên lăn bột kia của cô, chắc là luyện thường xuyên hằng ngày nên vô cùng thành thạo.”

Nghĩ là trước mặt Ninh vương tất cả mỹ nhân đều giữ vẻ đoan trang nên chưa từng có người nào dùng cách này để tránh họa sát thân. Lời này vừa nói ra ngay cả Oanh Nhi cũng có vẻ hơi áy náy. Ta vốn dĩ không định để ý nàng, nhưng khoé mắt nhìn đến thần thái Ninh vương ngồi yên xem hồ đấu, ta nghĩ thầm người không đề bất cứ mỹ nhân nào vào lòng mà chỉ để một vị nam nhân trong lòng như vậy cũng đáng giá để nữ nhân bọn ta đánh nhau sao?

Làm rõ ràng đối tượng có được không?

Có điều y muốn xem thì ta cũng vênh váo diễn cho y xem. Cho nên thi lễ với quận chúa: “Tất nhiên thiếp không so sánh được với quận chúa cả ngày té ngã xuống đất cũng giữ được tư thái xinh đẹp, che đầy cảnh xuân, khiến người ta ngắm mà thất thố. Hơn nữa, người có tích được họa phúc, chuyện ngoài ý muốn tất nhiên không tránh được vương gia và quận chúa lỡ tay, có điều cách mấy ngày nữa thiếp phải vào cung giao giáp bạc, thiếp chỉ sợ thái hậu nương nương bất ngờ...”

Mặt của nàng thoáng cái đỏ bừng, sau khi nghe được nửa câu mặt dần biến thành trắng, há mồm muốn biện giải, nhìn Hạ Hầu Thương một cái, cuối cùng nhin xuống khấu khí. Trong lòng ta cười thầm, lặng lẽ nhìn Ninh Vương một cái, thấy vẻ mặt y bất động, cũng không biết đang chú ý điều gì?

Dù Ninh vương chưa tham dự, nhưng cũng ngồi yên bên cạnh. Với năng lực của y, nếu muốn ngăn cản quận chúa điều ngoa chỉ là một chuyện nhỏ. Nhưng y không ngăn cản, ta vênh váo cũng kéo y xuống nước, nếu như ta bất ngờ truyền vào trong cung đến lỗi tai hoàng thái hậu thì hai người bị trách phạt một bữa là chuyện không tránh khỏi.

Quận chúa thấy y không lên tiếng, liền cười tiến lên, muốn xem thương tích của ta: “Không có bị thương chỗ nào chứ?”

Ta tựa nửa người vào Oanh Nhi, ra dáng vẻ yếu đuối yếu ớt, hài lòng khi thấy rõ trong mắt của quận chúa tư thế oai hùng hiện lên một tia khinh miệt: “Không có gì đáng ngại, có điều thất lưng bị đau thôi, xoa chút dầu là sẽ khỏi.”

Nàng liền nói: “Trước đó vài ngày trong phủ có mua được một ít dầu Hồng Cáp ở hải ngoại, nghe nói có hiệu quả với thương tích, ta gọi người mang đến

đây...”

Lúc này Ninh vương mới nói: “Không cần làm phiền đến quận chúa, quý phủ bốn vương cũng có. Theo bốn vương thấy Hoa mỹ nhân bị thương cũng không nghiêm trọng lắm...”

Sắc mặt hờ hững của y khiến quận chúa rất thoải mái, nàng liền cười nói: “Biểu ca, luôn là muội gây họa!”

Lúc này tướng sĩ mặt tròn khập khiễng bước lên chấp tay, cười khổ: “Vương gia, Tuế Xương không tự lượng sức, cho rằng mấy năm khổ luyện cũng đỡ được vài chiêu của vương gia, không ngờ...”

“Người cũng không cần tự coi thường mình, so với những năm trước võ công của người cũng đã cao hơn không ít.”

Hai người trò chuyện vài câu thì tướng quân mặt tròn liền cáo từ, quận chúa kia xem ra cũng không muốn trở về, nhưng Ninh vương lạnh mặt không giữ lại thêm. Cuối cùng nàng cũng chỉ phải cùng rời đi... Lúc Hạ Hầu Thuồng làm mặt lạnh đứng là khiến người ta chết rét.

Khi bọn họ dẫn theo tướng sĩ đến thì cất bước chinh tề, oai vệ hùng tráng. Nhưng lúc rời đi thì binh khí gãy gong, tổn hao tổn thất, trên mặt còn bầm tím dưới chân khập khiễng. Tuy miễn cưỡng xếp làm đội ngũ đi ra ngoài nhưng lại xê xích quá xa với tác phong khi vừa đến, cũng không thể làm hoa một cận rung rinh rơi xuống.

Thấy bọn họ đi, tay ta liền buông khỏi hông, thấy ánh mắt Ninh vương quét qua liền khẽ nói: “Không dám gạt vương gia, thiếp chỉ là tránh họa mà thôi.”

Trước mặt người sáng mắt, ta cũng không muốn giả vờ. Nói rõ cho y biết ta hiểu rõ tai họa, hơn nữa lúc tai họa này đến thì y vẫn khoanh tay đứng nhìn, nếu y không sợ thái hậu chỉ trích thì ta còn sợ gì chứ?

Khôi giáp màu bạc tô thêm một lớp trắng sáng cho mặt của y, cầm y lại tựa ngọc khảm bạc, y khẽ cười nhưng không lên tiếng, ta vội cầm khăn mặt cho y lau mặt.

Y tự tay nhận lấy, lại chỉ lau tay rồi bỏ khăn mặt xuống. Hóa ra trên mặt y chẳng đồ giọt mồ hôi nào, xem ra trận chiến này đánh chưa thỏa nguyện rồi.

Lúc này thủ lĩnh vệ mới lau mồ hôi lạnh trên trán tiến lên: “Vương gia, nếu không gọi bát tuần đến chơi với ngài một chút nhé?”

Bát tuần của y là tám tên ám vệ, võ công cao cường, từ trước đến giờ là thần long thấy đầu không thấy đuôi, ta đã tới phủ nhiều ngày cũng chỉ nghe danh tiếng chưa thấy hình dạng bao giờ. Trong đó có hai người bảo vệ cho phòng đệ là Lục Nhĩ và Siêu Quang.

Còn không phải để phòng đệ bị cháy sao? Ta phản đối.

Y chống tay đứng lên, mắt nhìn về phía tường đỏ ngói xanh hư không vô tận, trong mắt có vẻ tiêu điều: “Không cần, người có thể khiến bốn vương húng thủ rút ra bảo kiếm Long Uyên đã không còn trên cõi đời này rồi.”

Ta lại phản đối, cõi đời này người tài ba rất nhiều, muốn trăm mê trong son phấn thì trăm mê thôi, còn viện cớ.

“Bụp” một tiếng, trên chiếc bàn đang đứng có một bao tay bạc được ném xuống khiến ta giật mình. Ngẩng đầu nhìn thấy sắc mặt Ninh vương lạnh lẽo, ánh mắt như dao như vô ý quét qua ngón tay ta: thật nhảm chán. Ta liền cầm hai chiếc nơ bướm thắt bên cạp váy lên.

Y dời đi ánh mắt hỏi: “Áo giáp bạc còn chỗ nào chưa hoàn chỉnh?”

Ta giấu nơ bướm vào trong nếp áo, vội đứng lên trả lời: “Thiếp quan sát vương gia luyện tập, kiếm giáo như rừng đâm vào người vương gia, trên căn bản đã đâm trúng hết tất cả các nơi được che, nhưng khôi giáp lại hoàn hảo không tổn hao gì. Thiếp cho rằng lần này khôi giáp đã hoàn mỹ vô khuyết.”

“Hoàn mỹ vô khuyết? Thật sự đỡ được câu tiễn của Tây Di mới có thể gọi là hoàn mỹ vô khuyết.”

Ta vội nói: “Cuối cùng vương gia bay lên trời, từ trên không hứng lấy thương kiếm đâm đến. Sức mạnh và góc độ đó của thương kiếm còn gây tổn thương hơn cả câu tiễn. Thiếp tin tưởng thiếp không phụ sự ủy thác của vương gia.”

Lúc này sắc mặt y mới tốt hơn một chút, cho rằng ta ngồi ở đây tuy rằng bò xuống dưới bàn, thắt nơ bướm nhưng cũng không ăn không ngồi rồi, đều thấy rõ tất cả oai vệ oai hùng của y. Nhất thời trong đôi mắt cũng ngời lên: “Hay là dùng câu tiễn thử xem.”

Ta vội nói: “Vương gia, công quan đã sớm sai người thử qua, thật là không cách nào đâm xuyên được.”

Y ừ một tiếng: “Đi Lục Ý Hiến nào!”

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Mai Phu Nhân

Phía Lục Ý Hiên cách giáo trường không xa, chắc định đi thay áo, nhưng y không mở miệng cho ta lui, ta đành phải đi theo.

Lục Ý Hiên là chỗ ở của Mai phu nhân. Khác với những mỹ nhân khác, nàng đã theo Ninh vương ba năm, tính nét dịu dàng điềm đạm, được mọi người trong Vương phủ tôn trọng, cho nên được gọi một tiếng: Phu nhân. Dĩ nhiên địa vị cũng cao hơn bọn ta, trước kia ta chỉ nghe tên chứ chưa thấy người. Chỉ biết trong lòng Hạ Hầu Thương, nàng cũng có vị trí khá quan trọng. Tuy y sùng ái những mỹ nhân khác, nhưng dăm ba tháng đã chán ghét. Mặc dù không sùng ái nàng tới tận trời như những mỹ nhân khác, nhưng tình cảm cũng không phai nhạt.

Thấy ta và Ninh vương đi vào, nàng đã dẫn hai thị tỳ ra đón tiếp.

Chân mày nàng cong cong, mặc váy quây ngực nga hoàng thêu hoa chìm cùng mùi hoa quế thoang thoang trong sân thật sự khiến cho mai ghen tức thẹn. Nghe nói phụ thân của nàng cũng chỉ là tri huyện tên Mai Tại Chu ở phủ Điền Nam, cũng không phải nữ nhi nhà giàu có. Có điều xét tình hình này, mặc dù không thể trở thành chính phi, nhưng vị trí trắc phi chỉ còn chờ Hạ Hầu Thương tổ chức đại hôn.

Đội nàng hành lễ với Ninh vương xong, ta liền hành lễ với nàng, gọi một tiếng phu nhân, đoạn nàng cười yếu ớt nói: “Muốn đến thăm muội từ trước, nhưng thân thể của ta lúc khỏe lúc bệnh, sợ lây cho muội. . .” Vừa cười với Hạ Hầu Thương, “Vương gia mệt rồi sao?”

Nói xong bèn cầm khăn tay, lau mồ hôi không tồn tại trên trán y. Hạ Hầu Thương bắt lấy tay nàng, thấy sợi tóc sau tai nàng bị gió thổi vương trên trán, đoạn đưa tay vén sợi tóc này ra sau tai cho nàng.

Hai người vô cùng ăn ý, có vẻ thâm lặng không tên. Trong mắt Hạ Hầu Thương không còn vẻ nguội lạnh thường ngày nữa mà thêm nét dịu dàng. Hai người được thị tỳ hầu hạ đi vào nhà, tay Hạ Hầu Thương diu bên hông nàng, chiếc nhẫn bạch ngọc tôn lên sợi tơ nga hoàng. Trong mắt ta như thể ánh mặt trời ấm áp ngày xuân.

Ta nghĩ, có phải đây mới là phu thê hòa hợp chăng?

Nhưng trái tim nam nhân vốn rộng mở, có một người rồi vẫn có thể có thêm vô số người nữa. Có được nữ nhân rồi còn muốn có cả nam nhân.

Ta bất giác lắc đầu. Nhưng không ngờ Ninh vương quay đầu lại nhìn thấy, cau mày nói: “Nàng còn đứng ngây ra đó làm gì? Còn không vào hầu hạ?”

Trừ những lúc nhắc tới Quân Triển Ngọc, y chưa bao giờ nói lời nào ra hồn với ta, thuộc loại qua cầu rút ván điển hình. Ta chịu những nỗi uất ức ghen hờn, khấn khoản tiến tới gần y: “Vâng, vương gia.”

Sắc mặt Mai phu nhân hơi kỳ lạ, nhìn lại quay về phía Hạ Hầu Thương: “Vương gia, thiếp đã chuẩn bị rượu nhạt, biết vương gia thích đào bản hương (*), thiếp đã chưng thịt muối từ năm ngoái, để vương gia nhắm rượu.”

** Đào bản hương như một kiểu thịt xông khói*

Hạ Hầu Thương khẽ nói: “Như thế rất tốt.”

Nàng vừa ti tê việc nhà với Hạ Hầu Thương, vừa sai người cời bộ giáp bạc trên người y xuống, lại vừa chuẩn bị nước nóng. Địch thân nàng vắt khăn lông cho y lau mặt. Khiến ta cảm thấy mình như bước vào căn nhà dân bình thường, trước mắt ta chỉ là một đôi phu thê hòa thuận.

Mai phu nhân vô cùng chu đáo, thấy ta đứng một bên lặng yên không lên tiếng, sợ ta buồn nên cời giáp bạc đưa tới: “Muội xem áo giáp bạc này có tổn hại gì không?”

Thị tỳ Đan Hương đứng cạnh nhận lấy áo giáp bạc, ta phủ tay lên áo giáp, cẩn thận lật qua lật lại, nói với nàng: “Không sao, cũng không có tổn hại gì cả.”

Nàng liền ngắt đầu nói với Ninh vương: “Mấy ngày nay muội muội cũng đốc thúc chế áo giáp, hao tâm tốn sức, tiếc rằng thiếp không giúp được gì.”

Ánh mặt trời từ hắt qua song cửa sổ, tạo bóng hoa trên thân hình hai người, tựa như tấm áo ngủ bằng gấm mồng thêu hoa bao phủ cả hai. Tay nàng đặt trên cổ áo dựng đứng của Hạ Hầu Thương, cẩn thận chỉnh lại mép áo. Khi nói vậy, trong giọng mang vẻ bất đắc dĩ thoáng qua.

“Hôm nay đã uống thuốc chưa?” Hạ Hầu Thương chợt hỏi.

“Ngày nào cũng uống, nhưng thân thể thiếp e rằng vẫn vậy thôi.” Nói xong, liền ho nhẹ hai tiếng, định đi đến bàn trà bên cạnh cầm chén trà uống.

Ta vội vàng tiến lên, đưa chén trà cho nàng. Nàng gật đầu nói lời tạ ơn với ta, khẽ nhấp mấy môi, rồi lấy quả quất ngọt mặn trong chiếc hộp gỗ vàng bên cạnh, thả vào miệng, khẽ nhai rồi nuốt vào. Lúc này mới dứt được cơn ho vẫn nén trong cổ họng.

Khi đưa chén trà cho nàng, ngón tay nàng lơ đãng đụng phải ta. Nhưng chỉ trong nháy mắt, ta đã cảm thấy đầu ngón tay thấm lạnh. Cơ thể ta vốn hàn mà nàng còn lạnh hơn ta nên không khỏi ngắt đầu nhìn nàng. Nhìn gần mới phát hiện chỗ thái dương của nàng có vết mực nhàn nhạt, rõ ràng đã dùng y

thuật để xóa đi, thoa thêm son phấn, nên cũng không thấy rõ. Nhưng lại khiến lòng ta hoảng hốt, muốn cẩn thận nhìn rõ hơn chút, nhưng dường như nàng biết được, nghiêng đầu nói với Ninh vương: “Vương gia, chắc đồ ăn đã chuẩn bị xong, hôm nay có muội muội đi theo, phải uống cho thỏa thích.”

Ta phát hiện ra một điểm kỳ lạ khác. Khi nhìn những nữ nhân khác của Hạ Hầu Thương, ánh mắt của Mai phu nhân vẫn bình thản, trong mắt cũng không có vẻ ghen ghét đố kỵ giống các nàng. Nhận thấy vậy, ta bỗng có thiện cảm với Mai phu nhân.

Lại nói thêm, tuy ta không ham ăn bằng trước, ăn đồ dầu mỡ thì cảm thấy vị chua sộc thẳng lên từ dạ dày, nhưng vẫn có hứng thú vô hạn với đao bản hương như trước. Ăn không được, ngồi cũng tốt.

Đao bản hương là đặc sản Huy Phủ. Dùng thịt muối nhà nông và dùng ván cây nhãn hương chưng lên. Sau khi chín, thịt thơm mùi nhãn, béo mà không ngấy... Nhớ năm đó... Nướng một con dê non bép mập đầy mỡ, uống một chén bích la xuân trong veo, gõ vỗ gươm hòa cùng tiếng ngâm nga thê lương của đàn đầu ngựa, thưởng thức bảy trắng sì đập ca múa võ... Cảnh tượng ấy phảng phất như vẫn còn ở trước mắt.

Ôi, ta lại nhớ tới cảnh tượng ăn miếng thịt to uống chén rượu lớn năm đó rồi.

Đao bản hương của Mai phu nhân không cắt miếng lớn, miếng thịt béo ngậy trong suốt được cắt mỏng, đựng trong bát sứ, dùng đũa khảm chi bạc gấp vào miệng, khiến món thịt dần dần lại tăng thêm vẻ phú quý.

Ta gấp miếng ngó sen ở bên cạnh cho vào miệng, khiến Mai phu nhân che miệng cười: “Muội sợ ăn món này ảnh hưởng tới dáng múa sao?”

Mỹ nhân trong phủ đều chú trọng đến khâu ăn uống, không muốn ăn những món dầu mỡ béo ngậy này, ta đang định mỉm cười đáp lại thì Hạ Hầu Thương ở bên đã đặt cạch đũa xuống: “Rót rượu cho Bồn vương.”

Lại không biết chộc phải y chỗ nào, ta đành đứng dậy, đi tới bên tay phải của y, tay cầm bình rượu sứ men xanh rót cho y. Còn Mai phu nhân vội gấp đao bản hương chấm chút dấm, bỏ vào bát của y.

Y lẳng lặng uống cạn chén rượu kia, nhìn ta rồi nói: “Uống cùng Bồn vương hai chén.”

Ta lại ngồi xuống bên cạnh y, nâng chén rượu, khẽ nhấp môi, thế nhưng y lại bắt mắt, nói: “Không phải nàng uống giỏi lắm sao?”

Ta ngần ra, xem ra hôm đó nâng chén đồ rượu lên đầu y đã gây nên tai vạ, vội cười ngượng rồi nói: “Vương gia, thiếp sợ lại thất thố, mạo phạm vương gia.”

Sau đó, y chẳng nói chẳng rằng, chỉ nốc rượu giá ngàn vàng như nước lã.

Tất nhiên ta biết đáy lòng y đang nghĩ gì, chỉ vờ như không biết, rồi đứng dậy, rót chén rượu cho y.

Mai phu nhân lại khuyên nhủ: “Vương gia, uống nhiều rượu hại người, tối nay chàng còn phải vào cung đấy.”

Cuối cùng y cũng buông rượu xuống, hứng thú nói: “Vào cung làm gì?”

Ta kinh ngạc, Hạ Hầu Thương đối xử với Mai phu nhân khác hẳn mọi người. Trước mặt nàng không hề cố kỵ, ngay cả lời như vậy cũng nói ra được. Ánh mắt Mai phu nhân lướt qua mặt ta, ta vội hướng miệng bình xuống rót chút rượu, vờ như không nghe thấy.

Tuy nói vậy nhưng rót cuộc Hạ Hầu Thương cũng buông chén rượu trong tay xuống, Mai phu nhân hầu hạ y chuẩn bị.

Ta cũng nhân cơ hội cáo từ, sai người đặt áo giáp bạc hàn tằm vào kho, lúc này mới dẫn Oanh Nhi, Mị Nguyệt về phòng.

Vào cửa, ta mới hỏi: “Oanh Nhi, quận chúa đó là ai?”

“Chủ từ không biết sao?” Nàng ngạc nhiên, nói: “Quận chúa họ Tần...”

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Vui Mừng

Ta giật mình, hiểu được tại sao Ninh vương lại kiêng kỵ nàng ta như vậy. Thì ra quận chúa này chính là cháu gái của đương kim hoàng hậu, được phong làm Nhị quận chúa Tần Thi Chi. Tần gia cao sang quyền quý đã được trăm năm, sau đại họa Tây Cung của tướng lĩnh Quân gia, trấn quốc công Tần

Thừa mang binh tới Tây Cương. Tần gia có hoàng hậu ủng hộ, lại nắm giữ binh quyền, Tần Thi Chi là con gái ông ta dĩ nhiên trở thành người ý quyền cây thế.

“Người nói bây giờ Trần mỹ nhân vẫn đi tập tễnh?”

“Vâng, trên võ đài đó, cũng không chỉ dừng lại ở một mình nàng. Vương gia luyện võ thích có người đi theo, nhưng dăm ba bữa quận chúa lại chạy tới đó. Lần nào cũng gây ra ít chuyện, không phải có mỹ nhân bị giá vũ khí đập, thì cũng vô duyên vô cớ lăn ra ngã. . . Nhưng dù có xảy ra chuyện lớn hơn nữa thì vẫn được sủng ái. . . Vương gia cũng không trách quận chúa!”

Đương nhiên y không trách, y đích thân trừ khử còn phải suy nghĩ tính toán, có sẵn một con dao giấu niền phí đương nhiên y phải tận dụng rồi. Muốn trừ khử ai chỉ cần tung vào tin đồn, kéo vị quận chúa này tới đây rồi không cần làm gì cả.

Oanh Nhi nói liên miên không dứt về Nhã quận chúa, lại nhắc đến một vị cô nương khác thường xuyên theo Giang Phi đến phủ – là cháu gái bà con xa của Giang Phi nương nương. Bởi vì Giang Phi xuất thân tại Mạc Hà nên ở kinh đô không có nhiều thân thích, chỉ có một vị đường huynh (*) lúc đưa hôn mà thôi. Sau đó bởi vì Giang Phi được sủng ái nên vị đường huynh này liền được phong hào cũng ở lại kinh đô, làm quan được mười năm đã đứng hàng cửu phẩm, nhậm chức Đình Ủy, còn vị tiểu thư Giang Từ Sơ chính là con gái của vị Giang Đình Ủy này.

** Đường huynh: anh họ bên nội*

Lúc Oanh Nhi nhắc đến tiểu thư Giang Từ Sơ, đôi mắt lộ vẻ kính nể quý mến, khác hẳn Nhã quận chúa. Cô nương Giang Từ Sơ cũng mang phong thái của cô mẫu, dịu dàng thùy mị, chưa bao giờ nổi đóa với bất cứ ai, nên mỗi lần nàng đến phủ tất nhiên mọi người từ trên xuống dưới đều hoan nghênh.

Ta thầm suy nghĩ xem ra hai nữ tử này đang tranh đoạt vị trí chính phi của Ninh vương sao?

Nhìn thấu suy nghĩ của ta, Oanh Nhi chần chờ hồi lâu rồi nói: “Thật ra thì còn có một vị, đã tới vương phủ, nhưng thật sự không có khả năng”

Ta nhìn về mặt của nàng, lại càng thêm tò mò. Khi Oanh Nhi nói đến vị này, vẻ mặt lại khác lúc trước, thêm phần tôn kính, so sánh với hai vị trước, hiển nhiên vị này càng đặc biệt?

Ta tiện tay thưởng ngọc trân cho nàng, nàng mới nói tiếp: “Vị này mang họ Ninh, trước kia tuổi còn nhỏ. . .” Chần chờ hồi lâu mới nói, “Thái tử vẫn chưa lập thái tử phi!”

Dĩ nhiên ta biết thái tử chỉ có một lương đệ và vài tự nhân, vẫn chưa sắc lập thái tử phi. Hoàng hậu nương nương cũng không nóng lòng.

Trong đầu ta chợt sáng lên, hiểu được lời Oanh Nhi nói. Người nàng nhắc tới là cháu ngoại của Ninh thái hậu, Ninh Khải Dao. Ngoại thích Ninh gia rất ít, thái hậu nương nương không có huynh đệ, chỉ có một muội muội, năm xưa bởi vì khó sinh mà chết. Nhưng một khi phú quý thì nghiêm nhiên có người bắt quàng, nhưng chỉ trong mấy thập niên ngắn ngủi, Ninh gia đã trở thành thế gia ở kinh đô, không hề thua kém những dòng tộc lớn kế tục trăm năm kia. Đặc biệt dưới sự dẫn dắt của tổ phụ Ninh Hoảng Nguyệt của Ninh Khải Dao. Ninh Hoảng Nguyệt là cháu trai bà con xa của thái hậu, là người khôn khéo mưu mô, lại càng biết tiến thoái, thủ đoạn khéo léo, ngay cả đương kim hoàng thượng cũng không thể không dựa vào y. Đã đứng đầu Cửu phẩm, nhưng nếu lấy được nàng, tất nhiên sẽ được thái hậu giúp đỡ phần nào. Mặc dù thái hoàng thái hậu không để ý đến chính sự nhiều năm, nhưng những người nhận được ân huệ trải khắp triều đình và quân đội. Thế lực của Tần gia và Giang gia tuy lớn, nhưng sao có thể sánh bằng thanh thế gọi một trăm thừa như vậy. Vị này tất nhiên khiến người rung động hơn hai vị kia rồi.

Nếu cưới Ninh Khải Dao, cũng tương đương có được sự đồng tình của thái hậu. Huống chi nghe nói từ nhỏ Ninh Khải Dao đã thông minh không ai bằng, chưa tới năm tuổi đã đọc được Luận Ngữ, Thượng Thư. Ninh thái hậu là người thông minh, càng thích nữ tử thông minh, cho nên lại càng nâng niu Ninh Khải Dao này. Nhưng nghe nói bây giờ Ninh Khải Dao chưa đến mười hai tuổi, xem chừng thái tử biết đường chờ đợi.

Nghe giọng của Oanh Nhi thì Ninh Khải Dao cũng có ý với Ninh vương sao?

Hỏi tiếp nhưng Oanh Nhi lại không muốn nói. Chỉ nói thị phi của chủ tử không phải là chuyện người làm nô tỳ có thể cả gan thảo luận sau lưng. Ta đành phải cho nàng lui, chống cằm suy nghĩ hồi lâu, hôn sự của Ninh vương và thái tử điện hạ sẽ trở thành một cuộc hỗn chiến đây!

Bởi lúc ở chỗ Hạ Hầu Thương không ăn gì, lại nói chuyện cùng Oanh Nhi một lúc lâu, vừa rồi ren đã thấy hơi đói bụng, bèn gọi thị tỷ Đan Hương vào bếp sai người nấu bát cháo bùng tới. Nhưng chờ mãi mà không thấy có gì, đang định vỗ bàn đích thân xuống bếp lại nghe thấy tiếng gõ khẽ khàng ngoài cửa sổ, gõ hoàng dương kêu kéo kẹt. Quay đầu nhìn, trên bàn đã bày một bát cháo nóng hổi, nổi bên trên là hành thái xanh đậm.

Quay đầu lại lần nữa, chợt thấy một người mặc đồ đi đêm ngồi trên chiếc ghế mai khô khảm tơ gắn ngọc trong phòng, ngón tay trắng toát khẽ vuốt tay ghế, áo tơ màu đen, mái tóc như nhuộm son, đôi mắt như sao băng, mỉm cười với ta: “Nửa đêm khách tới, có rượu đón chào hay không?”

Ta lùi về phía sau mấy bước, đột nhiên chạy vội tới, làm bộ bỏ nhào vào người y, y vội xoay người, bay qua lưng ghế, cảnh giác nhìn ta.

“Tiểu Thất, cuối cùng người cũng tới rồi.” Ta chụp không khí, hai tay chống lên ghế, nhìn những hoa văn chạm khắc trên ghế mà hốc mắt hơi ẩm ướt.

“Ta tới rồi...” Y và ta nhìn nhau qua chiếc ghế mai khô, đôi mắt vẫn mông lung, nhưng vừa cười nói: “Có cần ta dùng khăn tay lau nước mắt không?”

Ta trừng mắt nhìn, để hốc mắt ươn ướt trở lại bình thường, ngoảnh lại đánh giá y: “Cũng được đấy, cao lên rồi.”

Mỗi khi ta nói lời này, y đều đỏ hết cả mặt. Nghĩ lại chuyện khó coi này đã là dĩ vãng, lần này cũng không ngoại lệ, ho một tiếng, quay đầu nhìn bát cháo

trên bàn: “Ăn đi, sắp nguội rồi.”

Ta đi tới trước bàn, nâng bát cháo kia lên, cảm thấy hương thơm thấm thấu vào lỗ chân lông, không hề quan tâm mà thổi phù phù. Đây là món thơm nhất ta được ăn trong suốt những ngày dài đằng đẵng vừa qua.

Trước mặt y, tất nhiên ta không cần che giấu bản tính. Nhưng điều gây ngạc nhiên hơn chính là hôm nay y không nói tục, khiến ta vô cùng hoảng hốt. Sau khi trút nửa bát cháo vào bụng, ta ngẩng đầu lên nhìn y, thấy vẻ trầm tư và ánh mắt sâu kín âm thầm của y, không biết tâm hồn đã lạc tới tận đâu, bèn hỏi: “Tiểu Thất, người ăn gì chưa?”

Bọn ta đều chào hỏi nhau bằng cách này. Từ hồi còn nhỏ, hẹn nhau ra ngoài ăn, ám hiệu chính là: Ăn chưa? Nếu chưa ăn, y sẽ đào rau dại, ta bắt gà giết chó, dùng cái hũ đất nhặt mấy cành củi khô ráo, đắp một bếp gạch đơn giản, nấu một nồi thịt thơm lừng. Đây cũng niềm vui thú lớn nhất của bọn ta, có điều sau này có thêm nhiều người bạn khác, ba người, năm người, bảy người.

Y bưng tỉnh, quay đầu nhìn ta, nói: “Không có chuyện gì.”

Ta lại bắt đầu xi xoap. Lâu rồi không ăn đồ y nấu, cảm thấy ngon tới mức suýt nữa nuốt luôn lưỡi. Ăn quá nhanh, cháo trong cổ họng chưa kịp xuống dạ dày, hơi nóng bốc lên, bắt đầu nắc nọc. Y bắt đắc dĩ tới bên ta, dùng tay vỗ vỗ lưng ta, tay kia đưa trà cho ta: “Cô cho rằng vẫn còn như trước ư?”

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Là Ai Sa Ngã?

Trước kia ta có thể cắn miếng thịt lớn, ăn cháo bát to mà chẳng bao giờ thấy no bụng cả. Còn bây giờ, mới ăn có chút đã cảm thấy bụng sôi trào không ngừng, nhưng thói quen bao năm sao có thể thay đổi được?

Ta nhận lấy chén trà y đưa tới, uống một hớp vào miệng, nhưng không có hiệu quả gì, đành phải vừa nắc vừa nói: “Ồ... Tiểu Thất... ợ, về sau nấu thêm hai bát... ợ...”

Bàn tay xoa nhẹ chuyển thành vỗ, ngón tay điểm lên huyệt vị sau lưng ta. Ta biết y đang dò xét tình trạng kinh mạch của thân thể ta, cũng biết nếu không để y dò xét, y sẽ không yên lòng, bèn nói: “Ta đã uống viên thuốc lãnh ngọc hoàn của người rồi.”

“Ồ? Chứng hàn của cô không còn nghiêm trọng như trước nữa. Ta đã nghiên cứu, viên thuốc hoàn đó có thể chống đỡ nửa năm, nhưng tới lúc đó, chắc chúng ta phải tìm cách khác rồi?”

Ta khề thờ dài trong lòng, y vẫn chưa từ bỏ chuyện chữa khỏi bệnh hoàn toàn cho ta. Có mỗi viên hoàn này thôi, y đã phải dùng vô số thủ đoạn mới luyện chế được. Trong vòng một năm, y trộm đồ của thập đại môn phái khắp giang hồ, đùa với mạng sống của mình mới có thể trộm hết thần dược chữa thương tuyệt mật không thể để lộ ra ngoài. Rồi nghiên cứu được tính, tính chế chất lọc mới được một viên mà thôi, nhưng cũng chỉ có thể bảo vệ ta được nửa năm. Nửa năm sau, người các môn phái đã gia tăng phòng bị, hơn nữa lần trước y đã trộm gần hết thuốc của người ta, những loại thuốc này khó khăn lắm mới luyện chế được, e rằng các môn phái còn chưa kịp bổ sung. Lấy trộm để luyện chế thêm đâu có dễ dàng như vậy?

“Tiểu Thất, thật ra thì, ta đã biết đủ...” Ta khề nói, bắt tri bắt giác nắc thêm một phát nữa.

Bàn tay vỗ lưng ta hơi ngừng một chút, mãi không có lên tiếng, một lúc lâu sau mới nói: “Nhưng ta chưa biết đủ.”

Ta biết phải khuyên y thế nào đây? Đành phải im lặng.

Ngón tay y khề đặt lên huyệt vị trên vai ta: “Có cần bổ sung những loại thuốc khác không?”

Ta ngơ ngác: “Hả?”

Ngón tay y vẫn ổn định, nhưng giọng nói lại hơi chần chừ, áp ứng mãi mới mở lời: “Ví dụ như triển hoan hoàn đó?”

“À? Cái đó à?” Ta suy nghĩ một chút, thuốc này chưa từng dùng, lần trước định vứt xuống vào miệng Ninh vương nhưng cũng không cần. Sau đó đặt trong tay áo vô tình làm vỡ, thiếu mất một viên, nên nói, “Thiếu một viên.”

Tay y dừng trong chốc lát: “Cái gì, uống rồi sao? Thế... thế... có hiệu quả không?”

Trần trẻ sinh lực, đúng là trần trẻ sinh lực! Chẳng hỏi chuyện gì cả, chỉ hỏi mỗi chuyện này. Dù bọn ta lớn lên từ một cái hồ, nhưng nam nữ vốn khác biệt,

ta vẫn hơi ngượng khi thảo luận với y chuyện này. Lại nghĩ tới vừa mới vào phủ Ninh vương đã dùng mảnh mà muốn làm với ba người, không tự chủ mà nuốt nước miếng, nói ậm ừ: “Hiệu quả à? Ta cũng không biết lắm...”

“Cô không biết...?” Giọng nói hơi lớn, ta vội xoay người, che miệng y lại. Tất nhiên không thể nào che được, thoáng cái tiểu tử này đã vọt đến trước mặt ta, công phu lại tiến bộ rồi.

Y đứng cách ta một thước, vẻ mặt nhăn nhó: “Thật sự không biết ư? Vậy có...”

Rốt cuộc tiểu tử này nghĩ gì trong đầu! Ta tức giận nói: “Đã có ai uống đâu, viên thuốc bị vỡ, làm sao ta biết hiệu quả chứ?”

Y không tự chủ được mà nuốt ngược: “Vậy, Ninh vương vẫn chưa gọi cô vào... thị... à ờ tầm sao?”

Ta cau mày, nói: “Thị tầm thì là thị tầm, thị... à ờ tầm là cái gì chứ? Dĩ nhiên không có...”

Rõ ràng y thờ phào một hơi, cười trên nỗi đau khổ người khác một lúc rồi bắt đầu tự trách mình: “Tay nghề của ta tệ qua đi mất, dung mạo của cô vẫn còn thiếu sót...”

Ta nghe thế nào cũng thấy giọng nói mang vẻ đùa cợt của y có biết bao áy náy, nên thân nhiên nói: “Người thích hỏi thăm chuyện này như vậy, hay đích thân thử một chút đi? Hay là chúng ta kiểm thời gian xuất phủ, cùng tới thanh lâu của kinh đô?”

Y cứng lưỡi há hốc miệng, cứ há ra rồi khép lại, khép lại rồi lại há ra như con cá, sau khi run rẩy mới nói bằng giọng tôn kính: “Thuộc hạ, thuộc hạ chỉ...”

Ta hơi chán nản, khoát tay nói: “Không phải đã nói với người, lúc chỉ có ta và người thì không phân thuộc hạ cấp trên nữa sao?”

Y đứng cúi đầu, trong ánh đèn của căn phòng, hình bóng của thân thể cao ngất đứng thẳng trông thật mỏng manh như một tờ giấy màu đen: “Chỉ là, ngay cả một phụ nhân ngu ngốc cũng có thể ăn hiếp ngài, khiến ngài chui dưới bàn, ngài bảo thuộc... ta...”

Giọng nói của y có vẻ nghẹn ngào, nghe thấy vậy lòng ta đau xót, cười lớn, nói: “Được người bảo vệ, còn có ai có thể ăn hiếp được ta chứ?”

Lúc sáng, y ẩn mình vào đám quân sĩ kia, bình thần khiến Nhã quận chúa ngã chổng bốn chân lên trời, cũng làm nằng ta bỏ ý định ra tay với ta. Chỉ trong nháy mắt, mặc dù y mặc áo giáp của quân sĩ, trong đám binh khí dày đặc, trong những tướng sĩ như thủy triều, nhưng sao ta có thể không nhận ra bóng dáng thân quen hơn mười năm nay?

Cho nên, ta cho thị tỳ lui ra, ở một mình trong phòng, chờ y suốt. Bởi vì ta biết, y đã xuất hiện, tiến thêm một bước tới cái đích của bọn ta.

Áo tơ đen của y tôn lên dung nhan như tuyết, khi nhìn ta ánh mắt thoáng qua sự ám áp: “Đúng vậy, từ nay về sau, ngài không còn cô độc nữa, tướng quân...”

Ta không sửa lại cách xưng hô của y, vì ta biết ở kinh đô này, đây là lần cuối được gọi như vậy, ta nói: “Đã sắp xếp hết thầy, chỉ còn chờ cơ hội.”

Y yên lặng hồi lâu mới nói: “Mưa to chốn thảo nguyên, cuối cùng cũng xóa sạch lá xanh nhuộm máu...”

Ta nói: “Nhưng lại làm trẻ nãi người, một phó tướng đã giết vô số kẻ địch vì triều đình mà lại bị gọi là quân bán nước, cảm giác này không dễ chịu lắm phải không?”

Y cười cười: “Triều đình vốn không có trong lòng ta, trong lòng ta chỉ có trời đất, giết đánh cũng chỉ vì tuân theo mệnh lệnh của cô, huống chi quân bán nước trên đời này nhiều như vậy, thêm ta nữa thì có sao đâu?”

Ta biết ý của y, y vốn là một người sống giữa thiên nhiên, được sói trắng nuôi lớn. Lúc bảy tuổi, vì ta tình cờ bắt chết con sói chúa đó, khiến y hận ta thấu xương. Nhiều ngày sau đó vẫn cứ len theo sau ta, tìm thời cơ trả thù. Khi đó, ta chưa được cha giả coi trọng, học võ không có quy củ, học các thức bá mỗi người một chiêu, tuổi lại còn nhỏ, có thể đánh thắng được ai chứ? Mặc dù cảm thấy nguy hiểm, nhưng y nấp trong chỗ tối, ta không thể làm gì, thậm chí cả lúc ngủ còn phải kê kê thanh kiếm dưới gối, sợ rằng nửa đêm tỉnh lại nhìn thấy thẳng nhóc mặt đầy lông đó tấn công bất ngờ. Đó là lần đầu tiên ta biết sợ.

Nhưng cuối cùng y còn chưa kịp động thủ, đã bị cha bắt lại. Ngày đó cha đánh thẳng trận, uống rượu, vui vẻ liền nói với ta hai câu: Ngọc Nhi, có biết làm sao đã thú mới thu móng vuốt về không? Dùng roi và lòng tre...

Nhưng ta không nghe ông mà làm theo cách của mình, cạo sạch lông trên mặt y, sau đó dẫn y đến bên gương. Ta không bao giờ có thể quên được bộ dạng khi nhìn gương của y, thờ thần, không giải thích được, cuối cùng bùng tình ngộ: Thì ra mình là người? Không phải là sói?

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Ân Thù

Sau khi y giặt mình, nhận thức đúng là đồng loại thì báo thù cho sói cũng không còn nhiệt tình nữa. Có thể thấy được nhân tính người này vẫn còn, chỉ có điều sói tính tiềm ẩn. Cả ngày đi theo sau ta, có nhiều lần ta tắm phía sau suối y cũng nhảy đến, đánh giá thân thể của ta từ trên xuống dưới, sau đó so lại với thân mình... Tuy sau lại bị lão phụ giáo huấn mạnh mẽ một bữa, nhớ rõ nhất câu nói đầu tiên là: Con có biết không hááááá... Con là nữ hài, sau này làm sao lập gia đình chứừừ.

Cuối cùng y cho rằng hai người chúng ta là đồng loại, cho nên ăn cơm bằng chén, nhưng chén y thì y không ăn, chuyên cướp của ta... Bước đi không chi tay nắm tay, còn nhất định phải gần sát lại, khi ngủ y cũng chui đầu rúc vào lòng ta... Ông trời chứng giám, khi đó ta còn nhỏ hơn y một tuổi nữa kia.

Nhưng y một lần đi theo ta là đã mười năm, vẫn chưa từng chia xa.

Ta biết y và ta khác biệt, y không sùng lễ nghi nhân giáo, lại càng không tôn quân thần phụ tử, không xem phật giáo đạo lễ ra gì... Ngay cả lão phụ, ban đầu y cũng không bái, chẳng qua sau khi ta khuyên y thì y chỉ chấp tay làm lễ, lão phụ không thể làm gì chỉ đành mắt nhắm mắt mở.

Cho nên, đối với việc dân thân Tây Di, trong lòng y không có áy náy. Tuy là lúc giết địch y đeo nửa mặt nạ màu đen giết chóc không chớp mắt, cũng vì tướng sĩ thuộc hạ mình thương vong đau đớn nghẹn ngào, nhưng y vẫn cho rằng một cuộc chiến tranh cũng chẳng qua là một cuộc chiến mà thôi. Như đã thú vô mỗi trong rừng, kẻ mạnh là vua, có điều là có phải vì thế nên ta mới có thể để cho y đi hay không?

Võ công ta học là do lão phụ dốc lòng dạy bảo, càng không thiếu vài bài nửa cuốn, cho nên cao hơn y không ít. Nhưng hôm nay tất cả cũng chỉ có thể dựa vào y. Hồn lão phụ đã tán ngoài thảo nguyên, nghĩ đến cũng sẽ không trách ta dạy cho y tư kỹ của Quân gia chứ?

Tiểu Thất lại nhai thật lâu, từ ăn mặc ở đi đứng đến hành động cử chỉ, không phân lớn nhỏ. Y luôn miệng nói tất tẩn tật, cho đến cuối cùng mất ta lờ mờ ý mới tha cho ta. Thế này trước kia chắc chắn ta đã đánh cho một quyền rồi nữa, nhưng hôm nay lại chỉ có thể nghe y giáo huấn, thật là khó khăn.

Hơn nữa y nhắc đến việc ta thất thủ trước mặt Ninh Vương: Tuy nói cô phản đối với sự oai vệ của y, nhưng tại sao có thể biểu hiện ra chứ? Cho dù y là một đồng phân, mình cũng phải xem y là một đồng phân thơm ngào ngạt... Ta phản bác, ta cũng đâu có nói ra là ta phản bác Ninh Vương, chỉ cuối đầu lấy cớ vấy bẩn thôi mà.

Y nói: “Nhưng nét mặt của cô ngay cả ta cách xa như thế cũng cảm thấy trong đó có sự khinh thị, cô nghĩ với tính tình ngông nghênh bức người của Ninh Vương có thể không cảm giác được sao?”

Cuối cùng ta cảm giác mặt này y hơi có ý dò xét, rõ ràng chỉ trích nhưng thật ra mừng thầm, cho nên lẩm bẩm: “Sao ta lại cảm giác trong giọng nói của người có chứa ghen tuông vậy kia?”

Y há hốc cứng lưỡi, cuối cùng không giáo huấn nổi nữa.

Ta không thêm đề ý, nguyên nhân y luôn không vừa mắt với Ninh Vương cũng bởi vì một vị nữ nhân.

Khi đó Ninh Vương mới giám quân, từ lúc mới bắt đầu chỉ trích cho đến lúc lấy mỹ tửu mỹ vị ra đãi quân sĩ, rồi nghiêm chỉnh quân kỷ, phanh phui ra không ít kẻ trung gian trục lợi rút ruột trong quân doanh. Quân Tây Cương tuy coi Quân gia quân làm chủ nhưng không chỉ một mình Quân gia quân, người ngồi trên cao có thể nào yên tâm để Quân gia quân một nhà độc bá chứ? Một nhánh quân do Tào thống lĩnh nắm đầu đội cung nô, toàn bộ tướng sĩ đều sử dụng cung nô hoàn mỹ, trang bị khôi giáp da tê giác, cưỡi bảo mã đại lương. Tuy nhân số không nhiều bằng Quân gia quân, nhưng cũng là đội quân có sức chiến đấu cực mạnh. Tướng sĩ trong doanh phần lớn là con nhà hào môn tại kinh đô, vì muốn kiến công lập nghiệp đánh bóng tên tuổi nên đến đây. Cho nên doanh trại này có thể nói là cực kỳ xa hoa. Lão phụ luôn mắt nhắm mắt mở đối với họ, chỉ cần họ không gây ra chuyện, thì ông chỉ mong sao bọn họ cả ngày sống phóng túng.

Nói vật hợp theo loài, người phân theo bầy, tất cả mọi người đến từ kinh thành, quen với quy tắc kinh thành, có cùng chung tiếng nói. Cho nên những con cháu hào môn này cũng xem Ninh Vương cùng loại người. Ninh Vương mở tiệc hoàng gia chiêu đãi quan binh trên dưới, có ít người không cảm kích, cũng có ít người hạn hán đã lâu gặp cam lộ nên rất có cảm giác tri kỷ.

Tướng lãnh cao cấp của đội cung nô có cử chỉ nhã nhặn, chu đáo kỹ lưỡng, trên bội kiếm gắn nhiều bảo thạch ngọc châu, hơn nữa ra đời từ đại gia hào môn nên từ nhỏ đã theo học cao thủ võ lâm, vì vậy thân thủ của bọn họ cao hơn quân doanh khác rất nhiều. Hơn nữa lão phụ dung túng quá mức khiến cho mặt họ đặt trên trán, có điều bọn họ không dám khiêu khích thân binh của ta. Đơn giản là ta cũng không lịch sự nhiều như vậy, nói lời không hợp là đánh họ rằng roi đầy đất. Cho nên bọn họ không chấp nhặt với thổ phụ quê mùa như ta... Bọn họ thích ngậm ngậm, thích mặt nở nụ cười nhưng ngậm móc dao ra. Đặc biệt là Tào thống lĩnh kia, trên mặt luôn mỉm cười như gió xuân, lễ tiết chu đáo kỹ lưỡng, khiến người ta không tìm ra chút sai lầm. Nhưng lại ngầm khiến lão phụ bị thua thiệt nhiều lần. Nói ví dụ như quân lương triều đình chuyển đến, còn chưa đến quân doanh thì y liền bẩm báo với lão phụ. Nói lần này đại đội vận lương có gạo của Tào gia họ ở kinh thành đưa đến, là đặc biệt giành cho quân doanh cung nô. Tất nhiên lão phụ biết đội cung nô đúng là có thói quen này, trong quân doanh có rất nhiều con cháu quý tộc, vì thuận tiện nên trường bối đau lòng con cháu cũng tiện gửi xe hàng lậu theo đội áp giải lương thực. Lão phụ liền cho phép y giúp vận chuyển đồ đặc của mình. Y liền phái người đi nhận, chẳng những lấy đồ của mình lại còn mang luôn thịt hươu nai khô, gạo thượng hạng đem về quân doanh mình, để hàng kém lại. Nếu có người hỏi thì y bảo chủ soái đã đồng ý cho y mang số lương thực này.

Quân lương cũng chia ra nhiều loại, thời điểm phân phối ban đầu là chất lượng tốt và bình thường lẫn lộn với nhau, y làm như thế đã phân phối cho bọn ta phần lớn lương thực kém, lương thực tốt liền thiếu bảy tám phần. Lúc chúng ta nấu quân lương lại nấu chung lương thực kém và lương thực tốt lẫn lộn.

Người bình thường không thể độc bá con gái của tội thần, nhưng đất trong thiên hạ ở đâu chẳng phải của hoàng thất, con cháu hoàng thất cũng có quyền lợi này. Cho nên lý do của ý khiến không ai có thể cự tuyệt.

Nhưng sau khi y nghe được lời của quân doanh nương thì con mắt cũng sắp trợn lộn ra ngoài. Bởi vì khuôn mặt già nua đầy nếp nhăn của quân doanh nương ửng đỏ nói cho y biết: “Xin lỗi Tào thống lĩnh, mọi việc đều có thứ tự trước sau. Lần này đến cả đám hảo sắc, Thất hiệu úy vì ủy lạo thuộc hạ của ngài nên dẫn toàn bộ binh trong đội đang hưởng dụng ở bên trong. Ngài đòi nàng cho Ninh Vương cũng phải chờ bọn họ làm việc xong được không?”

Tiểu Thất luôn luôn nổi tiếng chính trực không nói cười cầu thả trong toàn quân, xưa nay không gần nữ sắc, sao lại gây ra cuộc chiến lớn như vậy? Còn nữa, doanh kỷ đã bị hưởng dụng, Ninh Vương còn muốn hay sao?

Y nóng nảy: “Bọn họ đi vào đã bao lâu?”

Quân doanh nương cho rằng y gấp gáp liền thăm mắng nam nhân đều là tính tình như vậy, bĩu môi nói: “Lâu lắm rồi, ngài nhìn xem, đội xếp hàng cũng ra đến bên ngoài rồi.”

Quả là có mấy người lính quèn xếp thành một hàng đứng đó mang theo gương mặt khát khao.

Cách một lát trong doanh có một cuộn khói dày đặc bốc lên, Tào thống lĩnh đang định hỏi thăm liền có người tự xông về phía y hồi báo. Lý Mộc Hủy kia không chịu được bị khinh nhờn liền cắn lưỡi tự vận, Thất hiệu úy giận dữ xối dầu hỏa lên thi thể của nàng châm lửa đốt. Đến khi Tào thống lĩnh không để đến quân doanh nương ngăn cản dẫn người xông đến thì thi thể đã bị thiêu cháy rúm, phân biệt không được là người hay là heo.

Nghi điểm trong chuyện này tất nhiên là có nhiều vô cùng, thật sự bắt người quan trọng đi nhưng cũng chẳng bắt được gì, người là do chính mình muốn tìm cái chết, hằng năm doanh kỷ tự sát không có một trăm cũng có vài chục, tất nhiên không đổ tội lên đầu Tiểu Thất được. Chỉ có điều cuối cùng Tiểu Thất vẫn là chịu hai mươi quân trọng tại nơi thống soái để trị tội quấy nhiễu quân doanh.

Đương nhiên Tào thống lĩnh không tìm được tung tích của Lý Mộc Hủy. Tuy biết được cái thứ cháy rúm kia là một con heo lớn vừa bị giết trong quân doanh cách hai ngày trước, nhưng y không có chứng cứ, cho nên buổi tối hôm đó khi ta dẫn theo người đến doanh của y mượn chút thịt để đãi huynh đệ một bữa thì y cũng dám hỏi ta: Không phải ngày hôm trước doanh các người vừa giết một đầu heo lớn sao? Sao lại không có thịt?

Có điều khi Tiểu Thất đưa Lý Mộc Hủy trốn ở thôn núi xa thì nửa đường bị một đám bịt mặt có võ công cao cường cướp đi, khiến tính toán của bọn ta trở thành vô ích, ta không thể nào cứ mãi vướng víu chuyện này, người lại không thấy cứu được nên cũng chỉ có dừng tay.

Sau đó Tiểu Thất hoài nghi chỉ e chuyện này là Ninh Vương ra tay, nhưng bọn ta cũng không có chứng cứ giống vậy, chỉ đành phải gạt qua một bên.

Có điều là bên phía Tào Đức Bảo thì một phen gay go. Trong quân doanh phát tán lời đồn đãi nói Thất hiệu úy quả thật lớn gan, ngay cả người Ninh Vương điện hạ nhìn trúng mà cũng dám ra tay hưởng dụng trước.

Sau này vô số chuyện lớn nhỏ xảy ra, tất nhiên là người nhìn ta không vừa mắt, ta nhìn người cũng không thuận mắt.

Tiểu Thất và y không phải cùng cấp bậc, ta miễn cưỡng thăng cho Tiểu Thất một cấp, cho nên y liền trút giận việc Tiểu Thất lên người của ta. Mấy năm cay đắng chua xót đó thật sự rất dài.

Năm đó ta cũng xa xa ngắm được Lý Mộc Hủy kia một cái. Khi đó nửa gương mặt của nàng bị xăm đen, thêm tóc đen quất vào mặt, tất nhiên không nhìn thấy rõ. Nhưng phong vận trên gương mặt kia cũng thật không sao chống đỡ được, giống như Mai Phu Nhân bây giờ.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Kinh Xà

Cho nên tất nhiên Tiểu Thất biết đến Mai phu nhân, y nói hoài nghi của mình về Mai phu nhân cho ta biết: “Ta đi điều tra một chút hình như thật là nàng cháu gái của tội thân y có thể thu làm tỷ nữ nhưng không thể làm thiếp, càng đừng nói là để người ta tôn làm phu nhân, chỉ việc này thôi, truyền ra ngoài cũng khiến y bận bịu ngay!”

Ta nhìn y một cái rồi lắc đầu: “Không, nếu quả thật là Lý Mộc Hủy thì người không cần lo.... Dung mạo của nàng cũng hơi khác với trước kia.”

Y nói: “Có phải nàng cũng...?”

Ta mỉm cười, y lại nhìn ta rồi nói: “Ồ cùng với cô nhiều năm như vậy cuối cùng ta cũng không đoán ra được cô đánh cờ thế nào. Mỗi khi ta biết rõ ràng bước đi sau ván cờ kia thì cô lại thay đổi ván cờ, có điều may là ta chỉ phải làm con cờ thôi.”

Ta chậm rãi nói: “Nếu như người bằng lòng nghe thì ta cũng sẽ nói cho người biết.”

Y liên tục xoa tay: “Không cần, không cần, như vậy là tốt rồi, nghe nhiều quá sẽ khiến cả ngày trong đầu ta xoay chuyển rối tung lên, ngay cả ngủ cũng không ngon.”

Ta nhẹ nhàng cười một tiếng rồi nói: “Ta chỉ không nghĩ rằng y sẽ đặt nạng bên cạnh trong vương phủ, vốn nghĩ rằng...”

“Dung mạo nạng thay đổi nhiều vậy, cộng thêm hình xăm trên mặt bớt đi, có lẽ vương phủ mới là nơi thích hợp với nạng, có ai sẽ nghĩ đến Lý...” Y nhìn ta một cái, “Nạng lấy thân phận thị thiếp Ninh Vương sống trong vương phủ đâu?”

“Không sai, nghĩ ra nơi này xác thật an toàn hơn nhiều, chỉ có điều nếu nói an toàn chỉ sợ là chuyện trước kia thôi. Từ khi hoàng thái hậu bắt đầu hạ chỉ chế tạo áo giáp bạc, chỉ sợ là những người đó đã điều tra rõ ràng tất cả những điều không thể, tất cả chỗ sơ hở cũng sẽ bị che lại, bọn họ sẽ càng lợi dụng vào cái thuốc nổ này trong tay Ninh Vương, người tìm một cơ hội truyền ra ngoài tin tức Lý Mộc Hủy còn sống đi.”

“Tại sao, như vậy không phải là đặt nạng vào trong nguy hiểm à?”

Ta nhẹ nhàng cười một tiếng: “Không cần lo lắng, không đến thời điểm mấu chốt thì bọn họ sẽ không đốt viên thuốc nổ này đâu. Thái tử điện hạ chính là một người cực kỳ cẩn thận.”

Tiểu Thất liền không hỏi nữa, gật đầu đồng ý, đưa chén trà trên bàn cho ta rồi nói: “Ba tháng trước người nhà Mị Nhụy đã bị người khác mang đi, tính toán thời gian chính là lúc các cô vào phủ.”

Ta gật đầu: “Hắn sẽ không có sơ hở như vậy, có điều chúng ta cô làm hết khả năng mà thôi.”

Y nói: “Không cần phải lo lắng, chẳng qua nạng là một nhân vật nhỏ, không biết nội tình gì...”

“Ta có gì phải lo lắng, nạng đã tận trung với thái tử thì nên dự tính được cục diện hôm nay.” Ta nói thân nhiên.

Y nhìn ta một cái, thấy ta cúi đầu uống trà liền khẽ thở dài: “Thật ra thì thuốc hạ rất rõ tướng quân là người thế nào.”

Ta hơi tức giận, trừng mắt liếc y một cái rồi hỏi: “Chuyện thương đoàn tiến hành thế nào rồi?”

Y cúi đầu tránh ánh mắt của ta khẽ nói: “Trong vài ngày gần đây Thân Độc (1) thương đoàn sẽ đến.”

(1): *Án Độ cổ*

Ta gật đầu nói: “Người người tìm hình dáng ra sao?”

Y nói: “Chẳng những giống nhau mà dung mạo cũng tương tự tám chín phần, thuốc hạ đã sắp xếp xong thân thể và lai lịch của nạng, tin tức cũng truyền đi rồi.”

Ta than khẽ: “Như vậy có thể khiến y có chút động lòng hay không?”

Y trầm giọng không nói, hồi lâu mới trả lời: “Nếu như y không phải nhớ tình cũ thì chính là động sát ý, chỉ một loại trong đó cũng sẽ dẫn y đến, y nhất định sẽ tự mình đến tìm hiểu rõ ràng, chuyện này cũng không thể mượn tay kẻ khác làm.”

“Không sai, chuyện này đối với y mà nói đúng là quan trọng hơn bất cứ thứ gì!” Ta cười một tiếng rồi nói, “Có điều không biết là sẽ dẫn thêm những ai đến nữa?”

Tiểu Thất cảm thấy có chút bối rối, nhưng nếu ta không giải thích với y thì y luôn sẽ không muốn hỏi nhiều, y nói: “Gần đây kinh thành cũng không có hành động kì lạ, nhưng thuốc hạ theo ý kiến của cô, chú ý Tây Thiểm và tin tức nam Việt, bên kia có dùng bồ câu đưa tin, trong một tháng qua thật có quan viên bệnh chết hoặc mất tích.”

“Cũng có người bị bắt?”

“Không sai.” Y hơi lo lắng, “Bọn họ có thể ra tay ở kinh thành không?”

“Sẽ không, người nắm đó đều bị bọn họ điều đi nơi xa, người mấu chốt đã xử trí, còn dư lại cũng chỉ là một vài nhân vật ngoài rìa.... Một vài hành động của hoàng thái hậu quả nhiên khiến bọn họ luống cuống tay chân.”

“Như vậy không phải chúng ta không tra được gì nữa sao?”

Ta ngẩng đầu nhìn y một cái: “Người lo lắng cái gì, người quên rồi, người hiểu rõ sự thật nhất cũng là những nhân vật quan trọng kia, lông tóc bọn họ cũng không hao tổn gì. Nói ví dụ như Tào Đức Bảo kia...”

“Tào Đức Bảo? Sau khi triệu hồi kinh sư, y thật có số làm quan, từ ngũ phẩm Kỵ Đô Úy thăng làm chính tam phẩm Trung Đô Đốc, có lẽ là lên chức nhanh nhất trong nguyên tướng lãnh theo trở về từ Tây Cương.”

“Nguyên tướng lãnh? Kinh sư nơi nào còn có nguyên tướng lãnh trở về? Ngay cả phủ Ninh Vương còn không có một tướng sĩ Tây Cương, chỉ e là nhắc đến Quân gia tướng thì ai ai cũng sợ tránh không kịp rồi!” Ta lạnh lùng thốt lên, “Chỉ có những kẻ khăng khăng một mực tận trung với người của y mới có thể chết già. Thường phạt phân minh, điểm này sao y có thể làm không tốt?”

“Như vậy có cần thuộc hạ bắt tay từ nơi của y hay không?”

“Không cần, Tào Đức Bảo chính là kẻ một giọt nước cũng không lọt, phái người giám thị từng hành động cử chỉ của y là được... Người của chúng ta bây giờ không thể sánh bằng lúc ở Tây Cương.”

“Tướng quân có ý định khác?”

Ta mỉm cười nói: “Thời điểm mấu chốt thì Tào Đức Bảo chính là một kẻ cực quan trọng.”

Tiểu Thất nhìn ta rồi thở dài một hơi, lại gật đầu một chút: “May là thuộc hạ là một người không tò mò nhiều... cũng là một người không thích động não.”

Ta khẽ cười một tiếng đáp lời y, chỉ nói: “Trong khoảng thời gian này sẽ rất thoải mái.”

Y gật đầu rồi nói: “Qua ít ngày sẽ không còn nhẹ nhàng như vậy nữa.”

Y nói: “Chỉ sợ là đến lúc đó y sẽ tức nước vỡ bờ, đến lúc đó...”

“Đến lúc đó đương nhiên là binh đến tướng chặn, nước đến đắp đất. Huống chi hôm nay ta và y cũng không phải là cùng cấp bậc, người xứng đáng khiến y hận thấu xương cũng không phải là ta. Phàm là quý vị thiên hoàng lần này đều phải chịu thiệt thòi, cũng sẽ khinh thường hận một kẻ hèn mọn, chỉ cho rằng chẳng qua ta là con cò trong tay người khác.... Huống chi khi đó sao y có chấp với nó được?”

Đôi mắt y rũ xuống, ngón tay gõ gõ bàn: “Chắc chắn như thế, bọn họ mãi mãi không biết đối thủ của bọn họ là ai.”

Hi vọng là như thế đi, không biết vì sao trong lòng ta lại có sự bất an mơ hồ, muốn cẩn thận suy tư xem bất an kia có tự khi nào, nhưng lại không nghĩ ra được.

Phía ngoài truyền đến tiếng gà gáy, sắc trời tuy vẫn còn tối nhưng y cũng biết nên cáo từ. Giữa chúng ta vốn cũng sẽ không dài dòng như vậy. Nền đỏ chiếu xuyên qua ngọn đèn lưu ly thẳng vào mắt y, để ta thấy rõ trong mắt y cũng ánh nước long lanh. Nhưng y nhắm lại, lúc mờ ra thì ươn ướt đã biến mất, con ngươi vẫn như cũ cứng rắn như đá: “Vây, cô hãy bảo trọng.”

Ta xoay người sang chỗ khác, chỉ nghe thấy tiếng cửa sổ mở ra sau lưng, quay đầu lại thì trong phòng đã không còn ai, chỉ còn lại chén cháo rỗng.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Đi Đâu

...

Đêm đó Ninh vương vào cung rồi ở lại luôn, cả đêm không về, trưa ngày hôm sau mới trở về phủ. Nhưng y không về một mình, đi cùng với y có một chiếc kiệu nhỏ. Thì ra Giang Phi nương nương đưa ra ý chỉ, một biểu muội khác của y là Giang Tử Sơ vừa mất mẹ, Giang Phi thương nàng bơ vơ, cho nàng ở trong vương phủ, để Giang Phi có thể thường xuyên truyền vào cung khuyên bảo. Ta nghĩ thầm, cái cơ này đúng là quá lộ liễu, người đi đường cũng biết, chẳng lẽ nàng ở nhà mình thì không thể truyền vào cung hả? Lại còn phải tới vương phủ?

Lời tuy nói vậy, nhưng từ khi Giang Tử Sơ đến vẫn chưa mang lại bất cứ phiền nhiễu gì cho Ninh vương. Bởi vì Giang Tử Sơ cũng là người dịu dàng khéo léo như Giang Phi nương nương, vừa vào phủ đã tặng mỗi mỹ nhân trong viện một món quà, hoặc là tổ yến nhân sâm, hoặc là trân ngọc long lầy, không ai giống nhau. Hiếm thấy hơn nữa là mỗi một món quà đều theo sở thích từng người, khiến tất cả đều vui vẻ. So với Nhã quận chúa bộp chộp ngang tàn, ai ai cũng nghĩ: Nếu có vị chủ mẫu như vậy, những thiếp thất như chúng ta đây sẽ có cuộc sống yên ổn hơn nhiều.

Hơn nữa sau khi nàng vào phủ, cũng chỉ yên tĩnh ở trong viện của mình, không tiếp xúc nhiều với Ninh vương, điều này càng khiến mọi người trong phủ tán dương.

Ta nghĩ, Ninh vương cũng yêu thích nàng. Nếu như không, dù có ý chỉ của Giang Phi nương nương, y cũng không đồng ý để nàng vào phủ. Tuy nhiên rất có thể y chỉ lợi dụng Giang Tử Sơ để ngăn trở lòng riêng của Nhã quận chúa.

Sau khi Giang Tử Sơ vào phủ, ta mới gặp nàng một lần, mà còn dưới ánh mắt của mọi người.

Lúc nàng vào phủ, Ninh vương mở tiệc chiêu đãi, mời hết những mỹ nhân từ được sủng ái đến không được sủng ái để nghênh đón nàng vào phủ. Trong gấm vóc trăm hoa, nàng vịn tay một nha hoàn chậm rãi bước vào, mặc áo tím sọc tơ, trên đầu chỉ cài một chiếc trâm bạch ngọc gắn minh châu. Khi sóng mắt lướt qua, như thể sông ngầm ngàn năm, sâu thẳm mà sáng rõ. Chỉ cần liếc nhìn đã hạ bệ tất cả những người ăn vận tinh xảo ở đây. Ta thì lại càng khỏi phải nói. Ta cũng chỉ có đáng vẻ hơi giống nữ tử, lúc nào cũng phải cảnh tỉnh bản thân không được để lộ, sao sánh được với đáng điệu xuất chúng của nàng?

Ninh vương không bài xích nàng như đối với Nhã quận chúa, nghe nói thường xuyên đến thăm nàng, trò chuyện ngâm thơ, gảy đàn thổi tiêu. Mà khi nhớ con trai, Giang Phi cũng truyền nàng cùng vào cung, kể từ đó, Ninh vương cũng dành nhiều thời gian cho nàng hơn bọn ta phần nào.

Nghe nói sau khi Giang cô nương tới, Ninh vương cũng không gọi người thị tẩm nữa, chắc muốn để lại cho Giang cô nương một ấn tượng tốt, để sau này lấy vợ, cho thấy y cũng có thể dành hết tình cảm cho nàng. Cũng không biết phải giải quyết nhu cầu sinh lý thường ngày thế nào? Nghe nói nam nhân một khi đã ăn mặn, một ngày không ăn sẽ vô cùng khó chịu. Bằng năng lực một lần làm hai ba người của y, nhu cầu ở phương diện kia cũng không phải là nhỏ... Nhớ lại hồi ở Tây Cương, chắc là chưa khai trai nên mới nhịn được, cho nên nhẫn nhịn tới mức... có ảo tưởng khó hiểu với Quân Triển Ngọc.

Ôi, lại suy nghĩ nhiều quá rồi.

Người trong phủ tuy có lời oán thán, nhưng thân phận cao quý của nàng vẫn còn đó, nào có ai dám cả gan nói xằng bậy?

Mấy ngày trôi qua, đã đến ngày giỗ tiên hoàng. Hằng năm vào tầm này, sau khi tế lễ ở từ đường, hoàng đế, thái tử và chúng phi sẽ trai giới tắm rửa bảy ngày để gửi niềm thương nhớ. Những hoàng tử đã có phủ riêng còn phải trai giới mười bốn ngày, đóng cửa từ chối tiếp khách, tụng kinh niệm Phật.

Nhưng e rằng bất kỳ hoàng đế nào cũng cho rằng dân chúng không nhớ tiền triều. Cho nên, lễ cúng lần này cũng chỉ có thành viên hoàng thất tham gia, những người khác không cần thiết.

Hoàng đế và thái tử bận rộn nhiều việc, nhưng không thể vì vậy mà xao lãng quốc sự. Vì vậy, việc lâm triều và xử lý chính sự thường ngày vẫn tiến hành bình thường, chẳng qua bữa cơm hằng ngày thiếu đồ mặn, đêm đêm niệm kinh tụng Phật một canh giờ, không đàn ca hát múa mà thôi.

Những mỹ nhân không có phẩm cấp như bọn ta không có tư cách tham gia lễ trai giới tắm giữa cung bái tiên hoàng, nhưng Giang Tử Sơ cũng tự chuẩn bị lư hương mỡ gỗ, cũng ăn chay niệm Phật. Việc làm của nàng truyền khắp vương phủ, tất nhiên được vô số lời tán thưởng. Kể từ đó, mỹ nhân trong phủ cũng noi theo, nhất thời rau cỏ đậu phụ trong phủ thiếu trầm trọng, thịt heo cá thối hết, cực kỳ phí của trời.

Có một ngày, ta bảo phòng bếp chưng dao bản hương lấy từ chỗ Mai phu nhân mấy ngày trước, hâm nóng một bình rượu hồ phách màu sắc như ngọc, gọi Oanh Nhi mang tới đàn đầu ngựa mưa của nghệ nhân Tây Cương, gảy gảy dây đàn, lại bị Oanh Nhi ngăn lại: “Chủ tử, không được, mấy ngày nay trong phủ không thể động vào dây đàn.”

Ta đành buông đàn đầu ngựa xuống, gấp một miếng dao bản hương bỏ vào miệng, khiến Oanh Nhi lộ vẻ không tán đồng: “Chủ tử, người trong vương phủ lắm lời, đề đến tai vương gia thì không xong đâu.”

Ta phiền muộn nói: “Lâu lắm rồi Vương gia không tới đây rồi phải không?”

Mắt nàng lộ vẻ ngờ vực, xem ra không hiểu việc ta dùng thịt béo đã chữa lành tâm trạng không vui: “Chủ tử, ngài cũng phải cố gắng chút ít mới được, sau đại hôn của vương gia có thể càng khó khăn hơn.”

Ta ăn hai miếng thịt quá nhiều dầu mỡ, cảm thấy vị chua xộc thẳng lên. Thở dài một hơi, nghĩ thầm tình trạng thân thể không thể bằng trước. Trước kia có nội lực chuyển động tuần hoàn trong cơ thể, ăn bao nhiêu cũng có thể tiêu hóa lập tức, bây giờ không thể ăn quá nhiều, nếu không cơ thể sẽ phản ứng.

Không ăn nổi thì liền thuận tay nâng đàn đầu ngựa lên, dùng ngón tay gảy gảy. Tiếng tình tang trầm thấp như nấc nghẹn theo chuyển động của dây đàn mà vang vọng khắp phòng, tất nhiên khiến Oanh Nhi giật thót, quay đầu lại nhìn ta bằng ánh mắt không đồng ý. Sau khi thấy ta gảy một tiếng đàn rồi không làm gì nữa thì không mở miệng khuyên, chỉ rút dây chén rượu cho ta.

Rượu hồ phách trong vị ngọt có chua, trôi từ cổ họng tới bụng, ngọt ngào như ngọc, xuống bụng lại không có cảm giác nóng rát như bị con dao nung lửa cán xé. Nhưng lại say rất lâu, mới uống vài hớp đã cảm thấy hơi mơ màng. Oanh Nhi cho rằng mỹ nhân trong phủ thường mượn rượu tiêu sầu, cũng không khuyên can, chỉ gọi Mị Nguyệt xuống bếp chuẩn bị chút súp bát tiên.

Rượu vào lại có gan làm loạn, nhân lúc nàng quay đi, ta lại cầm lấy chiếc đàn đầu ngựa, tay trái gảy dây, tiếng đàn trào dâng liên tiếp giữa những ngón tay, nàng hoảng sợ tái mặt, nhưng không dám tiến lên đoạt lấy, chỉ nói: “Chủ tử...”

Ta ngẩng đầu nhìn ra sau nàng, lại thấy ngoài cửa có một người, trường bào xanh tím, vẻ mặt lạnh lùng, thế mà lại là Hạ Hầu Thương. Ta sợ hết hồn, đứng dậy: “Vương gia, ngài đã tới?”

Ta kêu một tiếng, Oanh Nhi hoảng hốt khiến mặt đã trắng lại càng trắng hơn, chân mềm nhũn, vội quỳ xuống. Ta cũng quỳ theo nàng, đàn đầu ngựa trong tay rơi xuống đất, dây đàn rung động, kêu lên thành tiếng.

“Đứng lên đi... Đây là đàn đầu ngựa?” Sắc mặt y không hề thay đổi, thản nhiên nói.

Oanh Nhi rất nhanh nhẹn, nhặt đàn đầu ngựa từ dưới đất lên, đưa tới trước mặt Hạ Hầu Thương. Y đưa một tay nhận lấy, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve

dây đàn, chiếc nhẫn ngọc lướt qua, vang tiếng từng hồi.

“Vài ngày trước thiếp ra ngoài mua sợi tơ nỏ, lúc đi qua phường Trường Lạc thì thấy nhạc khí này. Ngày xưa còn ở quê, thiếp thân thường nghe nên mua về, bỗng dung nổi hứng, không ngờ lại quý nhiều vương gia.”

Khóe miệng y nở nụ cười yếu ớt, chỉ nói: “Vậy ư?”

Tất nhiên y không tin lời nói này, chỉ cho rằng đây là thủ đoạn gây chú ý của mình, chẳng qua chỉ vì Quân Triển Ngọc mà thôi. Trăm phương ngàn kế chuẩn bị đàn đầu ngựa, cũng không phải khi múa kiếm đánh nhau cùng các tướng sĩ lúc rảnh rỗi, Quân Triển Ngọc vẫn thích tiếng nhạc đệm thê lương trống trải như vậy sao?

Thật ra ta cũng có cách nghĩ như vậy, nhưng còn chưa bắt đầu hành động, cho nên hôm nay mới vừa uống rượu vừa ăn thịt.

Y cúi đầu liếc nhìn qua bàn, mặt Oanh Nhi lại càng trắng bệch: Một giọt mỡ béo ngậy của thịt nướng vàng óng ánh nhỏ trên đồ sứ trắng toát trên bàn, rau xanh đặt bên cạnh lại càng khiến nó nổi bật. Mặt y có vẻ kỳ dị, chắc đang nghĩ: Nàng không biết bốn vương tới lúc này, nên không có thời gian giả trang, nên mới vừa ăn thịt vừa uống rượu như vậy?

Không biết tại sao, đáy lòng ta bỗng dâng trào nỗi bất an, nhưng khi ta liếc nhìn y, ánh mắt của y đã rời đi chỗ khác, chỉ nói: “Theo Bốn vương ra ngoài một chuyến.”

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Thật Ra Con Người Rất Hèn Hạ

Ta không lên tiếng đồng ý, chỉ ngạc nhiên ngắt đầu: “Nhưng thời gian trai giới của vương gia chưa hết...”

Y vung tay áo, đi về phía cửa: “Hoa mỹ nhân cũng bận tâm đến chuyện này mới là lạ.”

Ta đành phải theo y đi ra cửa, Oanh Nhi đứng sau cũng định theo, thế nhưng hần lại quay đầu nói: “Không cần đi theo chủ tử người...” Rồi lại nhìn ta một lượt, “Thay y phục đi!”

Không đợi ta lên tiếng, đã có thị tỳ đứng bên cạnh y đưa cho ta một bọc đồ. Ta đành phải nhận lấy, trở về phòng mở ra nhìn, thì ra là một bộ đồ vải vân chéo nhỏ vô cùng bình thường, một đôi giày mũi tròn vải xanh, thoạt nhìn là đồ phụ nhân bình thường mặc hằng ngày. Ta ngẩng đầu nhìn y, lúc này mới nhìn rõ y mặc trường bào màu xanh tím bình thường, trên đầu không có gì khác ngoài ngọc quan, dây buộc bằng vải bố, cũng giống như con cháu nhà giàu bình thường. Ta đành phải vào phòng lần nữa, cởi bộ đồ tơ lụa mỏng manh trên người, tháo trăm cái gắn ngọc đính tơ trên đầu, thay y phục và giày trong bọc đồ. Oanh Nhi không đợi ta sai bảo đã búi tóc cho ta theo kiểu phụ nhân bình thường. Sau khi ăn vận chỉnh tề đi ra ngoài, đã có xe ngựa chờ sẵn trong sân, trên xe không có ký hiệu gia tộc, ngay cả màn xe cũng hơi cũ, cho thấy đã mất công kiểm ở trên đường.

Người đánh xe là hai gã trẻ tuổi ta chưa từng gặp, quần áo bình thường, thấy ta và Ninh vương ra ngoài, họ khom lưng hành lễ rồi không nhiều lời. Đánh xe cầm cương cũng như những phu xe bình thường khác, nhưng ta biết bên cạnh Hạ Hầu Thương sao có thể có người bình thường? Cũng không biết hai người này là ai trong bát tuần đó?

Là Hoa Ngưng Tích mảnh mai dịu dàng, tất nhiên phải thùy mị hiền hòa. Cho nên, sau khi lên xe y không nói không rằng mà ngồi xuống, ta cũng im lặng ngồi bên cạnh.

Tính ra, ta chưa từng một mình ở bên y với khoảng cách gần như vậy. Mỗi lần gặp mặt, ít nhất cũng có hai ba thị tỳ, nếu không cũng có hàng loạt thê thiếp đồng hành. Trước kia cũng từng có, nhưng khi đó sao có thể giống với bây giờ?

Khi đó, quan hệ giữa hai người chỉ là cấp trên cấp dưới mà thôi.

Cho nên, trong xe ngựa lay động, quần áo của y chạm nhẹ vào ta như có như không. Đụng chạm lẫn nhau khiến ta cảm thấy căng thẳng, cũng hơi khó chịu.

“Không biết vương gia định dẫn thiếp đi đâu?”

Thật ra thì cũng không biết phải nói gì. Đưa đi cũng đã đưa rồi, đến nơi tất nhiên sẽ biết đi đâu, huống chi không ép y nói, ta cũng có thể đoán được y đưa ta đi đâu.

Nếu không ngoài dự liệu, chắc hẳn y đưa ta đến chỗ ta và Tiểu Thất đã mưu kế hồi lâu để khiến y tới.

Như vậy những tin tức cố ý để cho y nghe được đã truyền tới tai y sao?

Năm đó thương đoàn Thân Tộc(1) đã từng vượt qua Tây Cương, mang đến kỳ trân dị bảo của các quốc gia Tây Vực, cũng bán lại các vật phẩm của Trung Nguyên qua Tây Vực, trong đó bao gồm tặng phẩm mà triều đình trao cho Quân gia. Lúc ấy, những tặng phẩm đó lại là một trong những chứng cứ chứng tỏ tướng sĩ Quân gia coi rẻ hoàng gia. Mặc dù đã qua nhiều năm, nhân sự thương đoàn Thân Tộc đã không còn như xưa, nhưng, nếu những người buôn năm đó lại xuất hiện, liệu y có thăm dò đến tận cùng?

(1): *Ấn Độ cổ*

Huống chi, thương đoàn đó có bóng dáng của Quân Triển Ngọc, đàn đầu ngựa, kiện vũ, rượu ngon, đều là những thứ Quân Triển Ngọc yêu thích.

Cho nên, y nhất định sẽ đi.

Mà sẽ đích thân đi.

Quả nhiên y không trả lời ta, chỉ nói: “Son phấn trên mặt nàng đậm quá.” Đưa một chiếc khăn gấm tới, ý bảo ta lau mặt.

Bình thường ở trong phủ, dĩ nhiên cũng phải ganh đua sắc đẹp với một đám mỹ nhân. Mặc dù ta không thích son phấn, nhưng chi có thể theo trào lưu. Thật ra son phấn của vương phủ rất tốt, thoa lên mặt mỏng mà nhẹ, cực kỳ bám da, thoa rồi mà như chưa thoa. Lúc xuất phủ ta quá vội vàng, bỏ hết y phục và đồ trang sức, nhưng lại không để ý đến mặt mình.

Nhưng như vậy có gì không được?

Ta vừa lẩm bầm trong bụng, vừa nhận lấy khăn tay, định lau qua loa cho xong, nhưng y lại nghiêng mặt, nướng mày nhìn ta, ta đành phải nghiêm túc chậm rãi lau từ trên xuống dưới. Dĩ nhiên nếu có người giám sát thì phải cực kỳ nghiêm túc cẩn thận. Sau khi lau xong, khăn gấm nhuộm đầy phấn mỏng màu vàng, nhưng hình như y vẫn chưa hài lòng lắm, nói: “Vẫn còn đẹp quá, khiến người khác chú ý.”

Cho nên tóm lấy chiếc khăn gấm trong tay ta, nhủ chân mày, lau mặt cho ta. Bàn tay y rất lớn, lòng bàn tay có vết chai. Là bàn tay cầm kiếm lâu năm, vốn tưởng rằng y sẽ không làm chuyện tỉ mỉ như vậy, lau mặt chắc chắn sẽ làm ta đau, nhưng không ngờ lại vô cùng nhẹ nhàng.

Ta ngẩn ra, nhìn về phía y. Mặt y kè sát ta, có thể thấy được làn da màu nâu, sống mũi thẳng tắp, đôi mắt sâu như sao lạnh, chân mày nhũn chặt, dáng vẻ rất không kiên nhẫn. Khi lau đến môi ta lại mạnh tay, chỗ thêu hoa trên khăn gấm chà lên môi ta, khiến môi ta đau nhói.

“Được rồi, sửa sang lại đi.” Y vứt khăn gấm vào tay ta, ngồi thẳng người, nói.

Ta đành phải lấy tay vuốt ve mặt, vén sợi tóc rối bời trên thái dương vào mái tóc.

Y không thích nói chuyện, trước kia lúc còn ở biên cương, mở miệng đều là mệnh lệnh nói là làm. Y không hề nhiều lời đã quyết định giết chóc, kỷ luật cũng nghiêm minh, không biện luận tào lao. Chẳng bằng ta, từ nhỏ đã có rất nhiều bạn chơi chung. Ước hiếp người khác, nếu không già mồm át lễ phải, xấu xa buông lời tố cáo thì đều bị người dùng cây trúc đánh đòn. Cho nên, dù có làm gì cũng phải nghĩ ngợi lời giảo biện rồi mới hành động.

Vì vậy, ngồi cạnh một người trầm lặng ít nói, ta thật sự cảm thấy ngọt ngào, đành phải nói linh tinh: “Vương gia, chúng ta cứ ra ngoài như vậy không gấp rút quá chứ?”

“Ừm.”

“Thiếp thật sự e sợ bị người bắt được nhược điểm, sứ giả Tây Di tới kinh đô, lại đúng ngày giỗ của tiên hoàng, trong phủ nhiều điều tiếng... Nếu truyền ra ngoài thì không tốt cho vương gia.”

“Nàng đừng lo nhiều chuyện.”

Thật ra ta cũng biết rõ, ta đang lo lắng vô ích. Bằng thủ đoạn của y, đã từng xử lý vô số cơ thiếp, mà thân phận của họ cũng đặc biệt nhưng lại không hề có phiền toái gì. Lại càng bất ngờ hơn, trong phủ có nhiều người có dụng ý khác như vậy, nhưng khắp phủ vẫn luôn được cai quản trật tự đâu ra đấy. Chỉ điều này thôi ta có thể biết được, mặc dù y giấu tài, nhưng nếu có người thật sự lấn tới cửa, y quyết không nương tay. Liệu có phải vì vậy nên thái tử mới kiêng kỵ y?

Điều khiến ta cảm thấy kỳ lạ chính là, ngày trước nếu thấy ta, không tới ba câu đã hỏi đủ chuyện về Quân Triển Ngọc, nhưng lần này không biết tại sao y chẳng nói gì cả. Thậm chí khi ta vô tình hay cố ý nhắc đến chuyện Tây Cương, y cũng không tiếp lời, chỉ ừm ừm luôn miệng, khiến ta cảm thấy không biết phải ra tay thế nào. Ta bèn nghĩ có phải giọng ta quá bình thản nên y không có hứng thú gì phải không?

Nhưng chuyện này rất không bình thường, ta cũng không biết sao nữa. Ta có thể nói thật ra thì ngoài mặt Quân Triển Ngọc này là một vị đại tướng quân được mọi người tôn sùng, lời nói hành động đoan chính thận trọng, nhưng thật ra đằng sau chỉ là một tên vô lại thích uống rượu ăn thịt, ham ăn quýt mê gây sự? Đã từng sử dụng vài ba thủ đoạn lấp liếm để giải quyết vấn đề? Thích nhất ước hiếp trên cột thuộc hạ? Càng thích bắt kẻ thông dâm? (Loyal: *Chỉ 9 nhà ta thật sự quá bựa, quá lưu manh ^^*)

Nếu lý tưởng và thực tế cách nhau quá xa, liệu y có tin tưởng ta không?

Y không giờ chân đá ta bay ra khỏi xe đã tốt lắm rồi.

Cho nên, đến cuối cùng, ta cũng không có hứng thú nói chuyện, chỉ yên lặng ngồi cạnh y.

Thật ra ta vẫn có điều không hiểu. Ta là cơ thiếp của y, xét theo tình hình vừa vào bụi hoa đã hái trước kia của y, theo lý mà nói, nếu như y động tay động chân là chuyện đương nhiên, y cũng không phải thánh nhân. Dĩ nhiên, ta vẫn rối rắm chuyện có nên ném viên hoàn Tiểu Thất chế vào miệng y không... Nhưng y lại ngồi thẳng tắp, không hề có suy nghĩ như vậy, lại khiến ta rối rắm... Chẳng lẽ dung nhan của ta không khiến y có hứng thú đó? Hay là bởi vì đã lau son phấn trên mặt, nên ta không còn kiêu diễm nữa?

Cho nên mới nói, có lúc con người thật ra rất đáng khinh, ta cũng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Y Cũng Không Nghiêm Túc

Y ngồi vô cùng nghiêm chỉnh, có khi xe ngựa vấp phải tảng đá, lắc lư trái phải, ta cũng chao đảo theo. Có khi lơ đãng tựa vào người y, y cũng không thuận tay ôm lấy eo ta như trước, mà chỉ giữ người thẳng tắp, không hề nhúc nhích!

Mãi suy nghĩ lung tung, cuối cùng ta nghe thấy tiếng đàn sáo thoảng qua, tiếng nhạc này không thể so với Trung Nguyên. Thi thoảng êm dịu cổ quái, thi thoảng tràn trề sức sôi, dịu êm đến cùng cực, mãnh liệt đến cùng cực, như thể con dao nung nóng đâm thẳng vào yếu hèn, đốt cháy lục phủ ngũ tạng. Ta liền biết, sắp đến nơi rồi.

Xe ngựa chạy rất chậm, bên tai truyền đến tiếng người, thi thoảng chen vào mấy âm Quan Thoại kỳ lạ, còn vang tiếng ca mờ mờ: ... Thiên hà trên thiên sơn kia... Thân hình tình lang cường tráng... Yêu kiều như tuyết... Quay cuồng...

Ca dao có phần dạn dĩ đáng yêu.

Xe ngựa dừng lại, khi ta đứng lên thì dẫm phải vấy, bổ nhào về phía trước, suýt nữa thì ngã dập mặt. Hạ Hầu Thương đỡ ta, lòng bàn tay của y chạm vào làn da trên tay ta, nóng hầm hập... Y bị sốt hả?

Ta ngẩng đầu nhìn lại, vẻ mặt vẫn thản nhiên, sắc mặt không thay đổi. Ta còn tưởng y nghe thấy lời ca dao phóng dăng to gan này mà ngượng ngùng, thì ra không phải.

Thì ra ta lại nghĩ nhiều. Nghĩ lại y có thể giải quyết ba cơ thiếp một lúc, chắc hẳn đã rành rõ rồi. Sao có thể sợ nghe lời ca này như trẻ con ngây ngô chứ?

Ta còn không sợ, y sợ gì?

Ta định nhìn rõ vẻ mặt của y, nhưng vừa liếc mắt lại thấy y đột nhiên che mặt bằng tấm mặt nạ màu bạc, che hết nửa mặt bên dưới, chỉ để lộ đôi mắt chói lọi như sao băng.

Vén màn xuống xe, từ xa đã trông thấy một cái lều màu xanh đơn giản được bao quanh bởi hàng rào. Đèn kéo quân rực rỡ sắc màu treo trước hàng rào cao cao. Thiếu nữ Thân Độc mặc trang phục tinh xảo, thanh niên Tinh Tuyệt (*) mặc áo không tay để lộ lồng ngực. Tuấn mã đỏ rực, bò Tây Tạng khoác trên mình bộ lông đen nhánh. Qua lại dưới khu vực ánh đèn màu da cam, không gian chật hẹp càng khiến người ta cảm nhận rõ rệt hương sắc của ngoại tộc.

* Tên một nước ở Tây Vực thời Hán, nay là người Uyghur tại khu tự trị Tân Cương

Trong hàng rào là từng túp lều màu xanh, lều nào lều ấy đèn đuốc sáng trưng, có thể thấy rõ bóng người chiếu lên lều qua ánh đèn. Mà xa xa, có thể nhìn thấy một vũ đài cực lớn dựng ngay chính giữa, pháp sư Lê Can đang biểu diễn ma thuật: Miệng phun ngọn lửa dài hơn một trượng, như thể yêu ma, tiếng vỗ tay dưới đài truyền qua màn tường dày cộm.

Mà trên chiếc cửa hình vòm làm bằng gỗ, còn treo một chiếc mặt nạ khổng lồ màu đồng đỏ khảm ngọc thạch đỏ. Hốc mắt sâu hoắm, mí mắt khép hờ, mặt đầy râu ria, vừa nhìn đã biết không phải người Trung Nguyên.

Chắc đây là thương đoàn Thân Độc. Cứ ba năm một lần, họ sẽ từ Tây Cương bắt gát đi về phía đông, tới thiên triều, đem các vật phẩm của các quốc gia Tây Vực đến kinh đô, đổi lấy tơ lụa, đồ sứ, nhân sâm của Trung Nguyên. Ở lại nửa tháng rồi lại trở về miền tây xa xăm.

Không chỉ như vậy, họ còn là tổ hợp lớn của những thương nhân nghệ nhân đến từ các quốc gia Tây Vực. Cho nên khi đến đây, ngoài mua bán họ còn tổ chức biểu diễn tài nghệ hơn mười ngày, không ngừng không nghỉ... Mỹ nữ Quy Tư (**), tuấn nam Tinh Tuyết, pháp sư Lê Can... Sau khi biểu diễn xong, không ít người được quý nhân đề ý, nuôi trong phủ, ở lại kinh đô. Cho nên mới nói, thương đoàn này việc gì cũng làm.

*** Âm latin là Kacha hay Kuche, là một quốc gia Phật giáo cổ đại nằm trên nhánh của con đường tơ lụa.*

Mặc dù cửa trại mở lớn nhưng không phải ai ai cũng có thể vào, cần có thư mời. Khi ta và Ninh vương vào cửa, đã nhìn thấy có một lão nhân đeo mạng che mặt bị ngăn ở ngoài cửa. Sở dĩ gọi là lão nhân là bởi vì ta thấy rõ chòm râu trắng lộ ra dưới mạng che mặt của ông ta.

Nghe thấy mấy câu quát mắng vang lên ở đằng xa: “Ngay cả ta các ngươi cũng dám cản? Biết ta là ai không? Nếu không bởi vì rượu ngon của các ngươi, có mời ta cũng không tới!”

Dù ông ta có làm ồn thế nào, người giữ cửa chỉ nói một câu: “Xin hỏi có thư mời không?”

“Mẹ con nhà các ngươi, gọi đoàn trưởng tới đây, hấn đích thân gửi thư, còn không nhận ra ta...”

“Xin hỏi ngài có thư mời không?”

“Mẹ các ngươi, có cho ta vào không, không cho ta vào ta đánh đấy!”

“Xin hỏi ngài có thư mời không?”

.....

Sự ồn ào ngoài cửa không ảnh hưởng tới những người bước vào thương đoàn, có lẽ ngày nào cũng có vài người mưu đồ thừa nước đục thả câu, lâu dần họ cũng quen rồi.

Hạ Hầu Thương lại càng dừng dừng, sau khi bước vào, đi thẳng về phía vũ đài dựng ở chính giữa.

Tất nhiên dưới vũ đài có chỗ ngồi, có thiếu nữ mặc lụa mỏng bụng mâm gỗ đến, cười nói tự nhiên đặt đồ ăn lên bàn.

Diện tích của thương đoàn tuy lớn nhưng người ngồi dưới đài lại không nhiều, cũng chỉ chừng ba trăm cái bàn, cho thấy đều được tuyển chọn kỹ lưỡng. Điều khiến ta cảm thấy kỳ lạ chính là, lão nhân bị cản ở bên ngoài kia không biết giờ ngón gì mà cũng trà trộn vào được, ngồi yên lặng trong góc.

Sau khi pháp sư biểu diễn, hai nghệ nhân cầm đàn đầu ngựa bước lên đài. Không giống với đàn đầu ngựa ta mua bừa trên đường, đàn đầu ngựa của họ được chế tạo cực kỳ tinh xảo, màu đen sẫm, hộp đàn được làm bằng gỗ hoa lê, thân đàn bóng loáng, có thể thấy tay người đã vuốt ve bao nhiêu lần. Trên đầu ngựa có khắc hình rồng, trong nét hoa mỹ ẩn chứa sự mạnh mẽ.

Khi tiếng nhạc trầm thấp nghẹn ngào vang lên, ta phảng phất nhớ lại thời xưa, trên thảo nguyên bát ngát, điên cuồng gào thét. Tâm trạng bi thương dường như trào dâng trong lòng ta, tiếng vó ngựa phi nước đại từ xa vọng lại, xen lẫn tiếng ca tục tằn: “Dưới ánh trăng bằng bạc, ngựa khỏe chạy bằng băng, ngồi trên lưng ngựa kia, là tình nhân của ta...”

Cùng lúc đó, ta phảng phất ngửi thấy mùi thịt dê nướng chín thơm phức, vậy mà hương thơm đó lại len lỏi vào mũi...

Đây không phải là ảo tưởng, có một khay thịt dê cắt nhỏ đặt trước mặt ta, phía trên cắm thiết giám tử, Hạ Hầu Thương đã bỏ một miếng vào miệng nhai, không thèm kêu ta ăn!

Con thêm ăn dâng trào, nào còn lo lắng tôn ti gì chứ. Tất nhiên cũng chỉ len lút cầm một miếng nhỏ, bỏ vào miệng nhai. Mềm mà không dai, tươi ngon mọng nước, ngon đến mức suýt nữa nuốt luôn đầu lưỡi.

Hạ Hầu Thương cầm bình rượu trong tay, vừa nghe nhạc vừa uống rượu. Chỉ trong chốc lát khi ta nghe nhạc đến lơ đãng, y đã uống cạn năm sáu chén, đến khi trông mắt y ngày càng sâu thẳm. Thấy ta nhìn y, thỉnh thoảng cũng ngẩng đầu nhìn lại, dường như đôi mắt ấy muốn nuốt trọn ta.

Xem ra nghe khúc nhạc này, y lại tức cảnh sinh tình rồi.

Rốt cuộc đang nhớ về Tây Cương, hay nhớ lại chiến hữu của y... Cùng với tâm tư dành cho Quân Triển Ngọc khiến người khác không biết nói gì cho phải đó?

Tiếng nhạc trên đài càng lúc càng kích động lòng người. Có người múa chạy ra từ sau đài, vung ống tay áo, chiếc ủng dưới chân giẫm đùng đùng, mãnh liệt như Hậu Nghệ bắn rơi chín mặt trời, khích lệ sấm chớp bùng nổ, vô cùng phấn khích. Còn có tráng sĩ nhảy xuống khỏi vũ đài, len vào bữa tiệc, giậm bước xoay người trước mặt khách, mời khách cùng múa. Có vị khách đến từ Tây Cương, tính cách vốn hào sảng, không kiềm chế được mà đứng dậy, dậm bước nhảy theo.

Thì ra ngay cả thương gia kinh đô cũng khiêu vũ gõ nhịp theo tiếng nhạc.

Nhưng màn vui này lại không dính líu đến bọn ta. Hướng chỉ vị ngồi cạnh ta đây từ nhỏ đã chịu ràng buộc của lễ giáo, được cử đến vùng Tây Cương mấy năm mà cũng không thấy y làm gì quá giới hạn. Nhớ lại trận Lạc Vọng cốc năm ấy, tiêu diệt gần năm ngàn kỵ binh của Tây Di, toàn quân đều ăn mừng. Hội Tiểu Thất múa kiếm vung quyền dưới đài, tấu đàn, vô cùng tươi vui. Ta ngồi trên đài với mấy vị tướng lĩnh người kính ta, ta kính người nho nhã lễ độ

uống rượu. Như vậy vô cùng mệt mỏi, cho nên không nhịn được nữa, ta tìm cơ chạy khỏi đài, đến chỗ Tiểu Thất đổ xúc xúc. Bởi vì thua cuộc nên bị phạt biểu diễn tiết mục trước mặt mọi người. Vì vậy ta cỡi áo giáp bội kiếm, múa vô cùng tiếng nhạc đệm của mọi người xung quanh... Các tướng lĩnh khác có cùng suy nghĩ như ta, thấy ta bắt đầu, liên tiếp có người viện có chuồn xuống. Ngay cả cha ta cũng mượn cơ đi tiểu để chuồn, Tào Đức Bảo ư a nịnh hót bị thương trên chiến trường, không tới tham gia tiệc ăn mừng, không có ai ngồi cùng y... Đến cuối cùng, trên bục cao cao, chỉ còn một mình y, cô đơn ngồi trên chiếc ghế mạ vàng, trắng sáng làm nền phía sau. Bởi vì cái gọi là người cô đơn ngày rằm... nên y cố gắng chịu đựng... Khi đó ta nghĩ, có lẽ, y là người chịu đựng cô đơn giỏi nhất.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Người Và Chuyện Tịch Mịch

Chính bởi vì không nghĩ đến, cho nên thời điểm y đứng lên từ chỗ ngồi, nói lớn tiếng: “Mang sáo đến...”, khi đó ta còn không biết y muốn làm gì.

Khi ta nuốt miếng thịt trong miệng xuống bụng, vừa ngẩng đầu lại phát hiện y đã nhảy lên vũ đài, gia nhập vào đám người khiêu vũ điên cuồng. Mà một cây sáo cũng đưa đến tay y, tiếng sáo du dương tràn ra từ miệng y, dưới chân y cũng khua lên tiếng nhịp bước hùng tráng lập đi lập lại trên đài. Đèn lưu ly chiếu lên chiếc mặt nạ bạc tỏa ra tia sáng bạc huyền ảo, chiếc đĩa trong tay ta rớt xuống đất... Mặt trời không mọc lên từ phía tây chứ?

Ta nhìn thấy mái tóc đen nhánh rơi xuống trán y, dao động chậm theo thân hình y, phất phơ trên mặt nạ bạc. Trong lúc thất lung xoay chuyển, dáng người cường tráng mạnh mẽ dẫn đến từng trận reo hò dưới đài. Trên vũ đài đã chấn động vang lên long trời lở đất, màn che mỏng manh run lên như bệnh sốt rét. Thân y vô cùng thẳng băng, tay cầm sáo thối. Tiếng sáo mãnh liệt, tiếng đàn thê lương, hai bên hòa vào nhau lại như hai quân đối chọi, đao kiếm đánh nhau khiến người cả bãi tha ma dâng lên cao trào.

Ta chưa từng nghĩ đến y khiêu vũ lại đẹp mắt đến thế, giống như là phi ưng tung cánh trong trời xanh, giao long tàn sát trong nước, như cọp vồ mồi trong rừng rậm... Dĩ nhiên, phía sau có kiểu máu tanh tàn nhẫn một chút... Ta phải thừa nhận ta không chớp mắt nhìn cảnh trước mắt, chỉ lo dõi theo y, ngay cả thịt dê trên bàn đã nguội lạnh cũng không biết.

Không dễ gì kết thúc vũ khúc, trên đài yên tĩnh trở lại, y trở về bên cạnh ta, ta còn đắm chìm trong tiếng nhạc, quả thật dư âm còn văng vẳng bên tai như ba ngày không biết mùi thịt.

“Này, được không?”

“Được, ta chưa từng nghe tiếng nhạc và điệu nhảy nào hay đến thế...” Sau khi đáp lời mới cảm thấy không đúng, sao mình lại quên mất hai chữ “thiếp thân” vậy chứ? Đây cũng là bất kính! Giọng y hỏi cũng không đúng, tại sao có thể tùy tiện như thế, hai chữ “bổn vương” cũng quên mất?

Quay đầu vừa nhìn lại thấy y cũng không buồn để ý, mắt không nhìn ta, khoe miệng và trán lộ bên ngoài cũng hơi ửng hồng, vén vạt áo người xuống cạnh ta, khẽ hỏi: “Thật không?”

Ta cho rằng y không cần thiết hỏi ta, chẳng qua ta chỉ là một cơ thiếp của y, vẫn là kiểu không có danh phận, chỉ e là không có ai để hỏi mới đi hỏi ta thôi. Cho nên ta đáp khẳng định: “Thiếp không ngờ đến vương gia nhảy cũng đẹp đến vậy.”

Thật ra là ta muốn nói: Vương gia bình thường giả vờ giả vịt đoạn chính nghiêm nghị khi nào đã biết được trò chơi mà chỉ có người đẳng cấp quê mùa mới chơi này?

Y ho một tiếng, không trả lời ta, chỉ cầm một bình rượu trên bàn uống, lại thẳng lưng ngồi đó.

Nhìn dáng vẻ của y rất cao hứng, bởi vì ta thấy rõ nét cười chột lóe rồi biến mất trong mắt y: Hải tử đáng thương, lớn đến vậy mà chưa bao giờ tiêu khiển gì sao? Cho nên thỉnh thoảng phóng túng một lần nên đáy lòng thật sự rất vui mừng, nhưng cũng muốn bày ra dáng vẻ đoan chính ư?

Thương đoàn mời khách chắc là không hỏi xuất xứ, thân phận khách nhân cũng chỉ có một hai vị cao cấp viết thư mời mới biết được. Cho nên không có ai biết ba trăm người dưới đài mang thân phận gì.

Vì vậy khi gương mặt bàn nướng tươi cười bảo hai người đưa rượu ngon đến bàn bọn ta để cảm tạ Hạ Hầu Thương dấy lên không khí toàn trường, lại càng đa tạ tiếng tiêu của y mua vui cho toàn trường khiến ta hơi khản trương, sợ bị người ta nhận ra. Vừa may khách nhân ngoại trừ võ tay cũng không có ai khác thường nên ta liền yên tâm.

Xem ra mặt nạ của y đã phát huy tác dụng.

Rượu ngon bày trên bàn bọn ta, lót lên chiếc đĩa lưu ly trong suốt, chất lỏng bên trong chói lọi như hoàng kim, đựng đưa một chút tựa như vàng lưu

động, hơi sánh ra chiếc nắp lưu ly, liền thoang thoảng có mùi hương thơm ngát bay ra, khiến ta bất giác nuốt nước miếng... Là rượu nho hoàng kim năm xưa của Ba Tư.

Đáng tiếc bình rượu này lại bị Hạ Hầu Thương nhấc đến trước mặt y, tự mình rót một chén, hơi ngửa đầu uống, xem ra y không dự định hưởng cùng ta, ta cũng không có lập trường gì để tranh giành... Lúc nào ta cũng nhớ rằng ta là thân phận cơ thiếp.

Chỉ đành rút khăn gắm trong ngực ra, lau nhẹ rượu thấm bên khóe miệng của y.

Đây mới là chuyện ta phải làm.

Dĩ nhiên trong lòng ta oán hận, nhất là khi thấy rượu kia chỉ chốc lát đã voi hơn phân nửa.

Phải biết rằng rượu đối với ta cũng là không thể thiếu như thịt bình thường. Tiểu Nhị nhà ta vốn là rượu trang nổi tiếng: Túy Tiên Lâu tuy là nơi bán rượu, nhưng thích mua kiếm so quyền, bởi vì phụ thân y quen biết với phụ thân ta nên vừa nhập ngũ đã thăng làm hiệu úy, trở thành một trong bốn đầu thất tinh. Có điều là lúc ban đầu ta không biết phụ thân ta để y nhập ngũ không riêng gì vì bậc trưởng bối quen biết. Nhiều người cũng quen biết với phụ thân ta, nhưng vì sao chỉ cho y nhập ngũ? Huống chi nhà y cũng chỉ là một kẻ buôn bán rượu nho nhỏ mà thôi. Tuy y luyện võ khắc khổ, nhưng xương cốt nhỏ nhắn, võ công không cao, cũng không có thiên phú gì. Nếu như không phải làm thất tinh trận, trong rất nhiều cuộc chiến y cũng sẽ mất mạng tại chỗ.

Cho đến ngày đó ta mới biết được vì sao phụ thân hết lần này đến lần khác lựa chọn y trở thành một trong cận vệ thất tinh.

Khi ta bị người ta bắt ra cổng lớn, đưa lên xe ngựa, còn y mặc quần áo của ta, quỳ xuống bái biệt ta, trong miệng nói: “Tướng quân đi mau...” Trong nháy mắt đó ta mới biết được vì sao phụ thân lại lựa chọn một người xương cốt mảnh mai như thế vào thất tinh vệ.

Ngày đó bầu trời xanh trong, nhìn như vừa rửa sạch, ta bị Tiểu Thất điểm nguyệt cầm, trà trộn vào đám người dưới đoạn đầu đài, dựa trên người Tiểu Thất, nhìn Tiểu Nhị quỳ gối trên đài. Ta dám khẳng định y nhìn thấy ta, bởi vì ta cảm giác được y lặng yên nói với ta: “Tướng quân, bảo trọng.” Trăm đầu đao rơi xuống... Y cười khẽ một tiếng: “Đao không đủ nhanh, chém lại...”

Y là một người nhát gan, vừa bắt đầu nhập ngũ, sau lần đầu tiên giết người đã một mình núp trong lều ba ngày không đi ra ngoài, bị sáu người khác cười nhạo nửa năm trời. Nhưng lần đó đầu của y bị đặt trên đoạn đầu đài, cổ và đầu chỉ còn một lớp da nối liền, lại nói với tên đao phủ vung đao kia: “Đao không đủ nhanh, chém lại...”

Chẳng biết tại sao sau này mỗi lần ta uống rượu thì dù cho rượu có ngọt cỡ nào, bên trong cũng phảng phất có mùi tanh, cũng nồng như máu tươi, nhưng ta vẫn thích uống như cũ.

Có lẽ chỉ có như thế mới khiến ta hơi quên đi ánh mắt ung dung trên đoạn đầu đài kia.

Năm đó sau một ít tai họa, Túy Tiên Lâu đã biến mất ở Kiến Đô.

Tài nghệ ủ rượu của Tiểu Nhị cực cao, quen phá vỡ truyền thống, dù là thứ gì vào tay y cũng có thể ủ ra rượu ngon. Cho nên mấy năm đó ta cũng học không ít cách cất rượu bất truyền của y, chỉ là ngoài miệng nói thử xem, nhưng trong lòng lại lăm bằm đúng là tên cất rượu tài giỏi.

Trên vũ đài mạng lên rượu của các quốc gia Tây Vực, bắt đầu cuộc đoán rượu ba năm một lần.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Người Kỳ Quái Là Ai?

Thật ra ta muốn thắng được một hai bình, phải biết rằng những loại rượu này là góp nhặt từ các quốc gia ở Tây Vực, không thấy ở Trung Nguyên, cũng không có chỗ nào bán... Những thứ rượu ngon không bán chỉ tặng cho người đoán, trên bình rượu còn viết thành phần ủ rượu, bao bằng giấy đỏ, đáp án người dưới đài nói ra phải giống với trên bình viết thì bình rượu này liền thuộc về người đó. Nếu như từ đầu đến cuối không ai đoán ra, bình rượu kia sẽ được ủ tiếp, đợi ba năm sau. Vì vậy người thích rượu trong lòng sẽ ngửa ngáy ngay lập tức.

Huống chi người đoán trúng mười bình chẳng những lấy được mười bình rượu ngon, còn có thể được Tập Nguyệt cô nương mời uống rượu ngắm trăng, đánh cờ luận thơ với nàng.

Tập Nguyệt cô nương có thể xem là hoa khôi thương đoàn lần này, đi theo thương đoàn vào nam ra bắc, kiến thức rộng rãi. Mỗi lần đến Trung Nguyên liền ra mặt một lần, đàn một khúc, khiến vô số người mê mẩn tâm hồn, ba năm lại ba năm chờ nàng đến. Mỗi lần nàng xuất hiện đánh đàn vốn dùng lụa trắng che mặt, không ai có thể nhìn thấy mặt mũi của nàng, cũng không có ai biết nàng bao nhiêu tuổi. Chính bởi vì thế không ai biết được sau khăn che

mặt có phải cùng một người hay không.

Rượu nho hoàng kim tất nhiên không có phần của ta, ta trơ mắt nhìn Hạ Hầu Thương rót phần rượu còn lại vào trong chén, còn phải chăm sóc giúp y lau đi dòng rượu từ mặt nạ bạc chảy xuống cổ. Điều khiến ta buồn bực chính là rượu chảy xuống cũng có thể rót đầy một chén nhỏ.

Hạ Hầu Thương uống vô cùng sảng khoái, nhưng rượu phẩm trước sau vẫn rất tốt, dù là say hay không, mặt cũng chỉ hơi đỏ, trông mắt sâu như hồ nước, dường như mang theo chút ít lạnh lùng mà thôi.

Cho nên ta cũng không nhìn ra y có say hay không. Chỉ cảm thấy ngồi cạnh y càng thêm đoan chính.

Tiếng công chiêng vang lên trên đài, chỉ nghe thấy tiếng chiêng lanh lảnh, giữa ánh sáng rực rỡ chiếu vào mắt chính là mười thiếu nữ quần áo sắc sỡ như chim không tước, trên đầu cắm lông vũ màu trắng, nối đuôi nhau đi lên vũ đài, đứng phía sau mỗi bình rượu. Những người này chính là nữ hầu rượu, các nàng cẩn thận giới thiệu xuất xứ, nơi sản sinh mỗi một loại rượu, rồi lại mở nắp rượu cho người ta đoán bằng hương.

Bên hông mười thiếu nữ này thất một chuông vàng nhỏ, trong lúc eo thon lắc lư thì chuông nhỏ liền vang lên ting toong. Eo nhỏ lộ ra ngoài hơn tấc, châu ngọc quanh rón phản chiếu với ánh đèn đỏ lung linh khiến người hoa mắt. Với lễ nghi thiên triều làm sao thấy được trang phục thể này, cộng thêm sa mòng trên mặt các cô gái trên đài lại thấp thoáng thấy được nét mặt, cũng là mắt sâu, da thịt như tuyết. Trong lúc nhất thời dưới đài yên ắng, chỉ nghe thấy tiếng hít thở không khí.

Ta lại nheo mắt nhìn liền thấy một vị khách ở kế bên đang hé miệng uống rượu, rượu chưa kịp nuốt đã chảy xuống từ khóe miệng. Cũng có người hơi cúi đầu, bày ra dáng vẻ mộ đạo, khinh thường phải nhìn, nhưng khóe mắt lạnh lẽo đánh giá. Ta đang xem hứng thú lại nghe Hạ Hầu Thương ở bên cạnh nói: “Nàng nhìn cái gì?”

Ta quay đầu lại nhìn mới phát hiện chén rượu của y đã trống không, y đang cau mày nhìn ta, gọi ta rót rượu cho y. Ta cầm bình lưu ly, rót một chén rượu cuối cùng cho y, rồi nói: “Vương gia, thiếp chưa nhìn thấy qua người kiểu này, chắc chắn khác với người thường.”

“Vậy sao?” Y nhướn mi đánh giá trên đài, chỉ nhìn thoáng qua một cái liền rũ mi mắt xuống, “Trang phục chắc chắn khác.”

Ta lại nghĩ tiếp rồi dùng giọng hiền lương thực đức pha lẫn chút ghen tuông nói: “Nếu vương gia nhìn trúng ai, thiếp cũng không ngại nhiều tỷ muội.”

Y đẩy chén rượu trên bàn, chén rượu kia liền ngã, rượu dư văng vào bình, vang lên tiếng leng keng, gương mặt lộ ra ngoài mặt nạ bạc hơi tái xanh. Ta sùng sờ, trong lòng thầm mắng Tiểu Thất, chẳng biết y tìm ra phụ nhân ở đâu, dạy cái thể cổ nhân tình gì? Chỉ lãng phí tiền! Còn nói là phụ nhân này duyệt qua hết đàn ông thiên hạ, hiểu rõ tâm tư nam nhân nhất, đặc biệt là nam nhân chức vị cao, nói như vậy sẽ khiến cho y khoan khoái như tháng sáu uống được nước tuyết, làm hại ta tập luyện giọng nói này hết cả ba ngày... Phí công tập luyện rồi.

Đương lúc nói chuyện thì tiếng công vang lên trên đài, một thiếu nữ bước lên, nói dịu dàng: “Tiểu nữ làm trước, bình rượu lần này sản xuất tại Yên Kỳ (1), Yên Kỳ thịnh sản hoa hồng, rượu này chính là dùng hàng vạn khoảnh Mãn Côi pha với nước suối để ủ, cho ra hương hoa hồng thiên nhiên, rượu này được chế biến từ ba loại sản vật tại Yên Kỳ. Lúc tiểu nữ mở nắp chính là lúc các vị khách dưới đài đoán rượu, có thể đoán được hết ba loại trong đó thì sẽ nhận được rượu này.

(1): Yên Kỳ: Một dân tộc Hồi tại vùng Tân Cương

Đầu ngón tay khẽ mở, mùi hương thanh nhã kia liền thoang thoảng bay ra khỏi bình, tràn ngập cả quảng trường. Ta hít sâu một hơi đã ngửi được ba loại sản vật kia là Đâm Bạc (2), sen trắng và thạch lựu mà thôi. Nhìn Hạ Hầu Thương một cái, y đang ngồi lẳng lặng, chỉ nhìn chăm chăm vào chén rượu không. Cho nên ta thở dài một hơi, lẩm bầm lẩm bầm: “Cũng chỉ là Đâm Bạc, sen trắng và thạch lựu thôi...”

(2): Hình hoa Đâm Bạc

Y cũng không ngẩng đầu, dường như không nghe thấy lời của ta.

Lời còn chưa dứt thì nghe phía sau có người trả lời: “Đâm Bạc, sen trắng, thạch lựu.”

Quay đầu lại nhìn cũng là vị lão nhân ngồi một mình trong góc, đầu đội mũ che.

Sau khi mở giấy đỏ, cô gái kia liền cười hi hi bung rượu đưa đến bên cạnh lão nhân, dẫn đến người xung quanh vang lên từng đợt hâm mộ. Lão nhân kia cũng không có hành động gì, chỉ mặc cho rượu kia đặt trên bàn.

Mở đầu dễ dàng, nhưng đến lúc sau càng ngày càng khó, loại rượu đầu tiên có ba loại sản vật, loại thứ hai có bốn loại... Thế này suy ra tuy ta đoán được vài bình, nhưng Hạ Hầu Thương lại ngồi ở vị trí đó như đức Phật, không chỉ thị ta thì thổ, ta liền không có hứng thú. Chỉ nhìn ba bình rượu lại đưa đến bàn lão nhân kia. Có hai ba bình bị người khác đoán trúng, ta cho rằng chắc do trong nhà buồn bán rượu. Cho đến lúc chỉ còn lại ba bình cuối cùng, thì tình hình bỗng khản trương lên. Bởi vì ai ai cũng biết, mấy bình trước rất dễ đoán, ba bình sau cũng đã sáu năm không ai đoán ra.

Lúc này lão nhân hùng tài thao lược có chút hứng thú, ngồi thẳng lưng dậy, tỷ khuỷu tay lên mặt bàn. Tuy không nhìn rõ mặt nhưng khẳng định hai mắt cũng ngó trân trân thẳng tắp.

“Nàng muốn thắng ba bình rượu kia?” Hạ Hầu Thương đã lâu không lên tiếng bỗng nói.

Ta nuốt nửa đã buột miệng “Nói nhảm” rồi, nhưng vẫn cung kính đáp lời: “Đã đi đến đây rồi, rượu này giá trị ngàn vàng, vương gia thích uống rượu nên

thiếp thân muốn thắng tặng cho ngài.”

“Nàng nắm chắc không?” Hà Hầu Thương nghiêng đầu nhìn ta, tay trái màu mạch chống lên mặt nạ bạc, chiếc nhẫn bạch ngọc gõ nhẹ lên mặt nạ, hai tròng mắt nổi bật dưới ánh đèn trên vũ đài chiếu xuống, phát sáng như châu ngọc quanh rón của thiếu nữ trên đài. ... Vô cùng mê hoặc.

“Thiếp biết được một hai loại được, một phần mười cách cất rượu. Còn nữa, cho dù đoán sai cũng chỉ là mất chút thể diện, thiếp là một tỳ thiếp cũng không quan trọng.”

Đôi mắt như châu ngọc trên rón mỹ nhân mất đi vẻ mê hoặc, ánh mắt xoay chuyển lạnh lùng. Ta không biết câu nào đã đắc tội y, liền nói: “Nếu vương gia không muốn thì thôi vậy.”

“Không cần, nàng muốn đoán thì đoán đi.”

Ta quay đầu lại nhìn y một cái, sau khi mang mặt nạ, người này dễ nói chuyện hơn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Lén Lén Lút Lút Không Phải Tặc!

Trên đài chỉ còn lại ba bình rượu, bình cuối cùng lại được đựng trong túi lưới dệt từ kim tuyến, bình rượu xám bạc phản chiếu dưới ánh đèn thấp thoáng tỏa ra tia sáng hiền hòa. Ta cẩn thận nhìn lên nhớ đến Tiểu Nhị từng nói, tuy trình độ cất rượu của Tây Vực không bằng Trung Nguyên, nhưng cũng có một chút sản vật chế rượu Trung Nguyên không có, ngàn vàng khó cầu. Trong đó có Bách Hoa Tửu (Rượu trăm hoa) được chế từ mười mấy loại hoa lạ của Tây Vực. Bình rượu được chế từ ngọc xanh ở Ôn Túc (1), trữ ở trong đó với niên đại càng lâu thì mùi hoa càng nồng nàn. Nếu như trên năm mươi năm, ngọc xanh hút tinh hoa trong rượu biến thành màu xám bạc, chẳng những giá trị rượu cực cao, ngay cả chai rượu cũng nghìn vàng khó mua... Nghe nói rượu trong bình này sau khi uống xong thì đổ nước trong vào, để ba ngày thì nước trong sẽ biến thành rượu Bách Hoa thơm lạ, cho nên bình rượu được đựng túi dệt kim tuyến, để phòng ngừa bị hư hao.

(1) Ôn Túc: là một huyện thuộc địa khu Aksu, Tân Cương

Hai bình khác so ra không là gì với bình rượu Bách Hoa cuối cùng này. Bởi vì ta lo nghiên cứu bình cuối cùng, nên mở miệng hơi muộn, liền bị lão nhân kia thắng một bình. Vội nâng lên tinh thần đến bình thứ hai thì lão nhân kia đang chần chừ, nữ tử trên đài vừa dứt lời ta liền giơ tay đáp, tất nhiên đáp đúng hết nguyên liệu cất rượu bên trong, thắng lại một bình.

Lão nhân kia đánh đầu thắng đó không gì cản nổi cũng không lưỡng lự cuối cùng có người còn tranh đoạt với lão, không khỏi nhìn ta bằng ánh mắt không mấy thân mật.

Thương nhân có chút đặc biệt đến đây mua rượu từng nhiều lần tham gia cuộc thi đoán rượu của thương đoàn Thân Độc cũng chưa từng nghĩ năm nay có đối thủ mạnh như thế. Đã sáu năm không có đoán được rượu, nhưng hôm nay chưa đầy giây lát đã đoán ra được hai bình. Có không ít người âm thầm đánh giá chỗ ngồi của bọn ta, rồi lại đánh giá chỗ bàn của lão nhân kia. Nhìn bàn bọn ta có phần thất vọng thờ dài một hơi: Hóa ra là nữ nhân. Thấy lão nhân bàn kia nóng lòng muốn thử, xem ra là muốn sau khi đoán rượu sẽ mời lão đến làm thầy cất rượu trong nhà mình.

Lão nhân kia lại giống như không thấy, đôi mắt lom lom nhìn bình rượu cuối cùng trên đài.

Chín bình rượu kia đều có nơi có chốn, chỉ còn lại bình cuối cùng. Cho nên trên đài cũng chỉ còn lại một thiếu nữ, trang phục thiếu nữ này lại càng đắt tiền, châu ngọc quanh rón lớn bằng ngón út. Áo ngắn bó sát người dệt hoa chìm, thấp thoáng hiện ra ánh nguyệt sắc theo ánh đèn trên đài. Thân dưới mặc váy lụa bảy màu, rực rỡ sáng chói.

Xem ra thiếu nữ này là người dẫn đầu trong mười thiếu nữ, nàng cười nói tự nhiên đi lên trước một bước, sóng mắt chỉ hơi chuyển, thần thái quyền rũ muôn vàn hơn chín thiếu nữ kia, hấp dẫn hết tất cả ánh mắt người trong trường. Mọi người cảm thấy không khí khẩn trương, ngay cả hô hấp cũng nhẹ đi, chỉ nghe thấy tiếng nền chảy.

Cũng đương lúc này, có một thiếu nữ áo tím lén lút đi ra từ phía sau đài, ghé vào tai thiếu nữ áo trắng phía trước nói câu gì. Thiếu nữ áo trắng ngạc nhiên quay người, mắt có vẻ bất bình bực tức. Thiếu nữ áo tím kia cũng tự động bước lên, nâng bình rượu đi ra phía sau đài. Mọi người dưới đài không rõ chuyện gì xảy ra, chỉ thấy bóng dáng thiếu nữ áo tím biến mất sau màn che.

Lão nhân kia gấp đến kêu lên lớn tiếng: “Này, chuyện gì xảy ra, tại sao mang đi?”

Lúc này thiếu nữ dẫn đầu kia mới thu lại vẻ bất bình, tuyên bố trên đài: “Các vị, thật xin lỗi, cuộc so tài đoán rượu lần này đến đây chấm dứt. Bởi vì đoàn

trường chúng tôi đón vị khách tôn quý, muốn dùng rượu này mời khách, cho nên không thể tiếp tục tiến hành. Vì đáp tạ các vị đã nhiệt tình tham gia, đoàn trường quyết định tặng cho mỗi vị một chén nhỏ Ôn Túc...”

Không có bình rượu cuối cùng, Tập Nguyệt cũng không ra ngoài đàn hát. Tuy mọi người thất vọng nhưng vô cơ được một chén nhỏ giá trị nghìn vàng thật sự cũng không có ai oán trách.

Có điều là không biết là người khách tôn quý cỡ nào khiến cho ngay cả đoàn trưởng thương đoàn quý trọng mang rượu đi đãi khách như vậy?

Đám người còn lại tất nhiên không có ý kiến. Dù thế nào đi nữa bọn họ cũng đoán không ra. Chỉ có lão nhân kia tức giận bộc phát, vỗ lên bàn một cái, mặt thấy đã không khống chế được tình hình, rồi lại ngồi xuống, thở phà phà hai hơi, vung tay áo, ngay cả rượu trên bàn cũng không muốn, rời khỏi bữa tiệc.

Ta cảm thấy kỳ lạ, lão nhân này xem ra không phải là người có thể không chế tính nóng, vì sao lại nhẫn nhịn như thế?

“Chúng ta đi theo qua đó nhìn thử xem.” Không biết lúc nào Hạ Hầu Thương kẻ tai đến, nhẹ nhàng nói bên tai ta.

Ồ? Y hứng thú thế ư?

Còn chưa đáp lại y đã lôi tay của ta, xa xa đi theo phía xa xa lão nhân kia. Lão nhân kia cũng không đi ra thẳng khỏi doanh, ngược ẩn núp trong một gian lều trên đường. Thương đoàn cũng không lớn, mỗi cái lều cũng là một nơi giao dịch mua bán vật phẩm. Có khách đến lều bàn giá cả, bọn ta qua lại cũng không khiến cho ai chú ý. Lão đi qua đi lại mấy gian lều, đi một lát lại ngửa đầu đứng đón gió, nhắm mắt trầm tư một lát rồi sau đó đi về phía trước. Mãi cho đến trước một chiếc lều lớn yên tĩnh mới ngừng lại, núp sau lều nhìn lên.

Lều này khác với mấy lều kia, phía trước có hai thị nữ giữ cửa, ngăn cản người đi bừa vào.

Ta bị Hạ Hầu Thương lôi kéo, núp ở lều sau, từ xa nhìn lão nhân kia. Sau khi đứng lại ta mới cảm giác tay Hạ Hầu Thương nắm tay ta nóng hổi, ẩm ướt, thấm mồ hôi. Khiến ta cảm giác như đặt trong nước sôi, vội trốn tránh muốn rút tay về. Nhưng lại nghĩ đây cũng là bất kính với y, sức rút tay lại cũng ít, không dám quá nhiều. Nhưng không ngờ tay của y liền nói lỏng, mặc cho tay ta rút về ống tay áo. Khiến cho ta lại cảm giác một lần nữa người này hôm nay thật dễ nói chuyện.

“Vương gia, lão đến đây làm gì?”

“Hai thị nữ giữ cửa ăn mặc rất tinh xảo, không kém gì nữ tử trên đài vừa rồi. Trong trường này chắc là Tập Nguyệt cô nương rồi. Muốn Tập Nguyệt cô nương tự mình tiếp đãi, cộng thêm lấy rượu Bách Hoa mời, người khách này có thân phận bất phàm”

Ta tăng lên hứng thú, muốn trà trộn vào xem thử, nhưng không biết ra tay từ đâu. Lão nhân kia núp trong góc lều kia cũng không nhúc nhích, xem ra cũng không thể ra tay được.

Cảm giác có một vật kề vào mặt ta hơi lạnh lạnh. Ta quay đầu nhìn lại thấy mặt Hạ Hầu Thương chỉ cách mặt ta trong gang tấc. Thấy ta quay đầu nhìn y, y mới tránh xa một chút, rồi nói: “Chúng ta đi qua xem sao.”

Y cũng nổi lên lòng nghi ngờ à?

Nhưng bọn ta còn chưa nghĩ ra biện pháp thì đã nhìn thấy màn cửa của lều lớn kia được vén lên. Nữ tử áo tím kia đi ra ngoài dạo dò gì đó, một thị nữ trong đó liền vội vã đi đến lều khác.

Xem ra cũng phải nhìn xem nữ tử này muốn đi truyền lệnh hay là đi kêu người. Bọn ta không hành động, lão nhân kia cũng không hành động.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Thì Ra Là Y!

Gió đêm hiu hiu, ta thấy lá cờ cắm bên doanh trại bay phấp phất. Vốn là tiết trời cuối thu, nhưng lại cảm thấy người nóng hầm hập, chẳng hề cảm thấy lạnh lẽo gì cả. Quan sát kỹ hơn, mới phát hiện không biết từ lúc nào Hạ Hầu Thương đã dẫn ta vào góc lều, một tay vắt ngang, chống lên cột lều, gần như vòng tay ôm lấy ta. Nhưng thân thể và cánh tay lại không hề tiếp xúc với ta, chỉ tạo thành không gian nửa khép kín, khiến ta không cảm thấy hơi lạnh. Ta thấy hơi kỳ lạ, ngẩng đầu nhìn y, lại thấy dường như y chẳng hề chú ý đến chuyện này, chỉ lạnh lùng nhìn chăm chăm vào gian lều đó.

Có lẽ y đứng vậy sẽ thoải mái hơn chút?

Ta đành phải nghĩ như vậy.

Một lát sau, y khẽ nói: “Có người đến.”

Ta và Ninh vương lén lút đi qua mấy gian lều, nhìn rõ thị nữ mặc đồ trắng kia dẫn một nhóm người đi về phía này. Nhóm người kia nữ có nam có, mặc trang phục ngoại tộc, có người cầm nhạc khí, có người cầm dụng cụ ảo thuật. Ta và Ninh vương liếc mắt nhìn nhau, ta liền biết y định làm gì.

Sau đó, y đánh ngất hai nghệ nhân, bọn ta thay y phục đi theo đám nghệ nhân kia vào lều. Chợt phát hiện, lão nhân kia cũng trà trộn vào theo, thậm chí không thèm thay y phục, đứng bên cạnh pháp sư. Thì ra y phục của lão không khác gì đám pháp sư, màu sắc cũng tương tự, tất cả đều che đầu bịt mặt.

Trong lều, có một chiếc bình phong điêu khắc bằng ngọc, chắn giữa đám nghệ nhân và hai người ngồi đối ẩm bên trong. Dù loáng thoáng vẫn nghe thấy tiếng chén đĩa va chạm giòn tan như ngọc thạch, nhưng lại rất khẽ khàng. Một lúc lâu không có hề có tiếng người cất lên. Sự yên tĩnh này lấy nhiễm tới đám nghệ nhân đứng ngoài bình phong. Những người này vào nam ra bắc, xem ra đều trải qua những cảnh tượng bẽ thế, không ai dám thờ ơ mạnh.

Một lúc sau, có hai thị nữ tới mở bình phong ra, ý bảo bọn ta có thể bắt đầu biểu diễn.

Lúc ta và Hạ Hầu Thương xếp hàng theo mọi người, người ngồi trên ghế đưa gò má về phía ta, thân thể y bị mạng che mặt và y phục tơ lụa của Tập Nguyệt chắn mất. Trên bàn đặt rượu Bách Hoa bọc bằng lưới tơ vàng. Ta chỉ nhìn rõ râu dài trên mặt y, sống mũi thẳng tắp, bàn tay trắng nõn nâng chén ngọc nhỏ. Tập Nguyệt đứng hầu một bên gấp thức ăn, đến khi tiến tới sát y hơn, Tập Nguyệt dờn người đi, ta mới thật sự thấy rõ khuôn mặt của y, nghĩ thầm: Rốt cuộc y đã tới.

Bên cạnh y, cũng không chỉ có một mình Tập Nguyệt, lẳng lặng đứng yên bên cạnh y còn có một thiếu niên trầm tĩnh như ngọc, cúi đầu đứng khoanh tay, giống như một cái bóng màu xanh chiếu lên lều bạc.

Y cũng đến nữa sao?

Có thể thấy được, ta và Tiểu Thất đoán trúng một chuyện trong đó, y không nổi sát tâm, mà lại thương xót.

Nhìn sang bên, thân thể Hạ Hầu Thương cũng cứng ngắc, gần như không nhấc nổi chân. Dĩ nhiên ta biết tại sao y lại như vậy, nhưng cũng không nói ra, chỉ lo lẳng kéo tay áo y. Y quay đầu về phía ta, nhẹ nhàng lắc đầu.

Người ngồi trên sập quay đầu lại, để lộ thiên nhan người thường khó thấy, ánh mắt liếc qua, có vẻ nhận ra Hạ Hầu Thương, khẽ nhíu mày, rồi nói: “Hôm nay ta không muốn xem nữa, các người lui ra hết đi.”

Tập Nguyệt ngẩn ra, giọng nói dịu êm như chim hoàng anh rời hang: “Có chuyện gì vậy, quan nhân?”

Y đổi giọng ôn hòa: “Nguyệt Nhi, nàng cũng lui ra đi.” Rồi chỉ Hạ Hầu Thương, nói, “Để hấn ở lại là được.”

Tập Nguyệt rất hiểu chuyện, cũng không hỏi nhiều, dẫn những nghệ nhân và thị nữ khác lui xuống. Tất nhiên ta không nhúc nhích, chuyện khiến ta thấy lạ chính là lão nhân quần kín vải đen cũng không nhúc nhích.

Hạ Hầu Thương quỳ phịch xuống, dĩ nhiên ta cũng quỳ theo, đang định lên tiếng, người đó lại khoát tay ngăn lại, liếc nhìn lão nhân đứng một mình ở góc lều.

Lão nhân kia thấy bọn ta liếc mắt nhìn mình, đành phải lộ mạng che màu đen, quỳ xuống hành lễ: “Hoàng thượng, ngài đoạt bình rượu này với ta sao?”

Vĩnh Lạc đế ngồi ngay ngắn trên sập thấy biểu cảm kỳ lạ trên mặt y, lại mang dáng vẻ không biết phải làm sao của phụ thân ta mỗi khi ta gây họa: “Hoàng huynh, huynh cũng nào loạn cùng chúng sao?”

Giờ ta mới nhìn rõ, thì ra lão nhân này không hề già cả gì cả, chỉ mới là một thanh niên chưa tới ba mươi tuổi mà thôi. Trên mặt y không có một nếp nhăn, lông mày đen như mực, sắc mặt tươi tắn, môi hồng răng trắng, ánh mắt lại trong veo như hải nhĩ, không nhiễm chút tạp chất, nhưng đầu tóc lại bạc phơ. Thì ra ta nhìn nhầm lộn tóc trắng của y thành chòm râu. Tình cảnh quái dị như vậy, vốn dĩ có vẻ không hề thoải mái, nhưng y lại tạo cho người khác cảm giác vô cùng dễ chịu, cứ như y lớn lên đã vậy.

Nhưng Vĩnh Lạc đế gần bốn mươi tuổi này lại gọi y là hoàng huynh?

Vậy chẳng phải y chính là vương gia An Dật sao?

Ninh thái hậu được tiên hoàng sủng ái, toàn bộ con nối dõi của của hoàng đế tiền triều đều do bà sinh ra, chỉ có một ngoại lệ, đó chính là con trai của muội muội là phi tử của tiên hoàng. Đứa trẻ này vừa mới ra đời đã được ngự y phán là liệt não. Sau khi sinh con xong, muội muội bà chết vì khó sinh, trước khi chết uỷ thác, nhờ cậy ty ty nuôi nấng đứa bé. Nghe nói thái hậu rất thân thiết với muội muội, còn thương hại đứa trẻ đó vừa ra đời đã bị bệnh não, nên lại càng thương yêu, còn hơn cả con ruột mình. Cộng thêm đứa trẻ có tật bẩm sinh, Ninh thái hậu mời danh y khắp chốn đến chữa trị, cho đến khi y được mười tuổi mới dần dần hiểu chuyện đời. Sau khi trưởng thành tính cách cũng cực kỳ ngây thơ mơ mộng, ham đùa thích vui, cho nên được phong làm An Dật vương. Là vương gia duy nhất được cho phép ở lại trong cung, có thể thấy được sủng ái đến mức nào.

Xem ra An Dật vương vừa xuất hiện, hoàng thượng cũng phải nể nang phần nào?

“Hoàng thượng, sao ta lại náo loạn cùng chúng, ta có biết chúng là ai đâu!”

Vĩnh Lạc đế là đế vương, bẩm sinh mang khí phách của đấng quân vương, cử chỉ tôn quý phi phàm. Nếu không phải như vậy, hoa khôi hiểu nhiều biết rộng đó cũng sẽ không tự giác mà cẩn thận hầu hạ. Ta còn có thể khẳng định, hoa khôi đó còn chưa biết thân phận thật của Vĩnh Lạc đế.

Không riêng gì hoa khôi, ngay cả Hạ Hầu Thương thấy Vĩnh Lạc đế cũng lập tức dè dặt, mặc dù mặt nạ đã che kín mặt, nhưng ta thấy rõ đốt tay y trắng bệch dưới ống tay áo.

Nhưng An Dật Vương lại chẳng hề để ý, cũng không xưng thần, mở miệng ra là ‘Ta’. Vĩnh Lạc đế cũng không thể làm gì, chỉ có thể làm bộ như không nghe thấy. Xem ra, chuyện này vốn hay gặp, Vĩnh Lạc đế tập mãi cũng thành thói quen. Vĩnh Lạc đế là một người bình thường, cũng không thể so đo với một kẻ ngốc phải không? Vĩnh Lạc đế rất sợ An Dật vương này càn quấy, thuận tay chỉ bình bạc túi vàng trên bàn, nói: “Rượu này trầm đã lấy ra rồi, nếu huynh muốn, liền thưởng cho huynh.”

An Dật Vương lập tức toét miệng cười, cũng không đợi Vĩnh Lạc đế kêu bình thân, đã đứng dậy chạy tới lấy bình rượu trên bàn. Không quan tâm đến chuyện gì, mở nắp bình ra, hít sâu một hơi, như thể sắc lang gặp được mỹ nữ, vẻ mặt thêm muốn khiến người khác chỉ biết chờ dài.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Luôn Có Bất Ngờ

Đuổi An Dật vương đi, bấy giờ Vĩnh Lạc đế mới xoa người lại lạnh lùng cất giọng với Hạ Hầu Thương: “Hoàng nhi ngoan của trẫm!”

“Nhi thần đáng chết...”

Hạ Hầu Thương đã bỏ mặt nạ ra, đập mạnh trán xuống đất, vốn là ngày trai giới ăn chay niệm Phật trong phủ, lại bị bắt ngay tại trận. Mà trường hợp này, người bắt quả tang lại là cha mình, sao không khiến y hoang mang chứ?

Ta quỳ sau lưng y, tuy quỳ rạp dưới đất, nhưng cũng cảm thấy sự lãnh đạm của Vĩnh Lạc đế đối với Hạ Hầu Thương. Giọng nói không hề có tình phụ tử. E rằng duy chỉ mẫu phi của y được sủng ái, còn bản thân y lại là hoàng tử không được yêu thương. Có lẽ vì vậy, từ nhỏ y đã được Giang Phi đưa lên núi học võ. Là một đứa trẻ không được cưng chiều lại vô cùng thông minh, nhưng không có khả năng tự vệ, ở lại trong cung có kết cục thể nào chắc rằng mẫu phi của y cũng hiểu rõ. Cho nên khi đó, y mới có ý khiêu khích Quân Thiên Ngọc, để Vĩnh Lạc đế đuổi đến tận Tây Cương xa xăm?

Mặc dù đạt được mục đích, nhưng sao y có thể không đau lòng chứ? Nên mới thận trọng từ lời nói đến việc làm, mới sắc sảo nội hiểm như vậy? Thậm chí còn phải giả vờ háo sắc không có chí tiến thủ để tự vệ?

Không biết tại sao, lúc này đây, ta lại thấy đáng thương cho y.

Dù là hoàng tử cao quý, nhưng có phụ thân như vậy thì còn có thể ra sao?

“Tại sao con lại tới đây?” Vĩnh Lạc đế lạnh lùng hỏi.

“Nhi thần, nhi thần nhất thời tò mò, nghe nói ngày mai đoàn thương nhân Thân Độc này sẽ trở về, cho nên, nhi thần liền muốn...”

“Không ở trong phủ, còn đến nơi phóng đảng này, đúng là đứa con ngoan!”

Vĩnh Lạc đế nhíu mày như vậy chẳng có chút đạo lý gì cả. Người ở trong lầu đương nhiên cũng hiểu, chó không nên chê mèo lắm lông. Bọn ta ra khỏi phủ là không đúng, nhưng không phải Vĩnh Lạc đế cũng thế sao? Vào ngày trai giới mọi người đều chạy đến nơi ăn chơi sa đọa này, cần gì nói toạc ra làm cho người ta khó chịu? Nhưng ai dám chất vấn ông ta chứ?

“Đây là tân sủng mới của con sao?” Giọng Vĩnh Lạc đế rất hồ hởi, hồ hởi đến mức khó chịu, có phần đau đớn mà không thể phản kháng.

Ý của Vĩnh Lạc đế là ta.

Ta quỳ rạp dưới đất mà run lấy lấy.

Đúng là ta sợ thật, không phải giả dối, chỉ một câu nói của Vĩnh Lạc đế cũng có thể quyết định sống chết của ta, nghe giọng điệu của ông ta, đúng là muốn giết gà dọa khỉ.

“Là người hoàng tử mẫu chỉ định dệt áo giáp. Nhi thần vốn nghĩ, Tây Vực rất nhiều người kỳ vật lạ, đưa nàng đến xem, có thể bỏ sung khiếm khuyết.”

“Ồ? Vậy ư?” Vĩnh Lạc đế nói với giọng chê cười. Ông ta cho rằng Hạ Hầu Thương định dùng thái hậu để áp chế ông ta, còn nhầm trúng sự bất mãn trong lòng ông ta. Hạ Hầu Thương này cũng thật là, nói hai câu ngọt ngào nịnh hót trước mặt cha mình thì chết à! Nếu là cha của ta, ta bảo đảm nịnh nọt ông đến mức cười hơn hờ.

Nhưng cái mạng này của ta coi như tạm thời được bảo vệ.

Lúc này có người nói: “Hoàng thượng, ngài xem ngài làm Thương Nhi sợ hãi thế nào kia? Nó cũng ra ngoài, chẳng lẽ ngài không ra sao? Tất cả mọi người đều ra ngoài tìm thú vui, ngài không nói, tất cả mọi người đều không nói thì có ai biết được chứ?”

Người có thể nói lời này, ngoài An Dật vương thì còn ai khác chứ. Y nói những lời này thật đáng yêu biết bao, nói hết những lời bọn ta không dám nói rồi.

Ta âm thầm giờ ngón cái tán thưởng y trong lòng.

Xem ra Vĩnh Lạc đế đã đợi lời này từ lâu, thở hắt ra một hơi: “Hoàng huynh, đây là chuyện nhỏ, hiển nhiên không thể để cho mẫu hậu ở bên kia biết, nếu không mẫu hậu sẽ lo lắng...”

Xem ra, tuy ông ta là hoàng đế cao quý mà lại sợ An Dật vương ngây thơ mà ấu trĩ lỗ miệng vạch trần hành vi của mình đến tai thái hoàng thái hậu. Hoàng đế này rất gian xảo, mượn cơ dạy dỗ con mình, đặt bẫy để An Dật vương tự giác lên tiếng giải vây cho mình trước mặt thái hoàng thái hậu.

An Dật vương lẩm bẩm một tiếng, uống một ngụm rượu: “Ngài yên tâm, hoàng thượng, ta có ngu đâu.”

Lúc này Vĩnh Lạc đế mới quay đầu nói: “Nể mặt hoàng thúc, hôm nay tạm tha cho con! Nếu mà có lần sau, hừ... Bình thân đi.”

Bây giờ Hạ Hầu Thương mới đứng lên, rồi tới dìu ta đứng dậy, xuôi tay đứng giữa lều.

An Dật vương cũng nhiệt tình bắt chuyện: “Hoàng thượng, rượu này thật sự rất ngon, ngài còn chưa uống thì phải? Nào nào nào, hôm nay ta mời khách, mời uống hai chén. Thương Nhi, con đừng đứng đó nữa, lại đây ngồi xuống đi, nữ nhân bên cạnh con cũng khá lắm, còn có thể thắng được bình rượu từ tay ta...”

Rồi nhìn quanh quất, thấy người vẫn lẳng lặng đứng trong bóng tối thì nói: “A, Mặc đại nhân cũng tới sao? Nào, cũng tới uống một chén... Người không uống rượu ư? Nửa chén cũng được rồi, đừng lãng phí...” Nói xong rót nửa chén rượu cho y thật. Mọi người ở đây chắc rằng cũng biết tính tình y thế nào, cho nên tuy y là vương gia cao quý, nhưng cũng không ai dám tiến lên nhận bình giúp y rót rượu.

Có lời nói khuấy động của An Dật vương, không khí không còn lúng túng nữa, dĩ nhiên vẻ kiêu căng hợm hĩnh của Mặc Tử Hàn cũng biến mất sạch, cực kỳ cung kính khom người nói: “Không dám làm phiền vương gia, thần đứng bên hầu hạ là được rồi.”

Vĩnh Lạc đế không mở miệng, Hạ Hầu Thương vẫn không dám ngồi, cho đến khi Vĩnh Lạc Hoàng đế nói: “Hoàng thúc bảo con ngồi, con cứ ngồi đi.”

Lúc này y mới cẩn thận ngồi ghế dưới, còn ta đương nhiên không có chỗ ngồi nên đứng hầu sau lưng y.

An Dật vương ngồi đối diện Vĩnh Lạc đế, hai chân khoanh lại, híp mắt uống một hớp, thở dài rồi nói: “Trong miệng thơm ngát, đọng mãi không tan, mùi ngọt dịu thoang thoảng len lỏi vào lục phủ ngũ tạng, thật không hổ đã hái mấy chục loài hoa hiếm ở Tây Vực để chế thành rượu... Đáng tiếc, Bôn vương lại không đoán nổi những loài hoa đó.”

Vĩnh Lạc Đế Kỳ nói: “Hoàng huynh, nếu huynh cũng không đoán ra, thì còn ai có thể đoán nữa?” Thầm lẩm bẩm trong lòng, huynh đã không đoán được còn lên xuất cung tới đoán ư? Huynh muốn uống rượu, trầm hạ chỉ cho người đưa tới không được sao?

Mặc dù An Dật vương suy nghĩ rất đơn giản, nhưng cũng không ngu xuẩn, trừng mắt nói: “Thứ há miệng là có được sao có thể coi là thượng hạng. Ta vẫn muốn xem xem, thứ rượu sáu năm không ai lấy được này, năm nay có bị người lấy đi không. Hơn nữa, nói không chừng ta bịa ra mười mấy loài hoa, bỗng dưng đoán trúng thì sao?”

Vị vương gia này đúng là có sao nói vậy, cách nghĩ cũng vô cùng kỳ lạ.

Y nói vậy khiến Vĩnh Lạc đế lắc đầu liên tục, nhưng cũng không thể nói gì hơn.

Y vừa quay đầu liền trông thấy ta: “Nữ nhân bên cạnh Thương Nhi có thể đoán được đấy.”

Ta thấy rõ vẻ nghi hoặc chợt hiện lên rồi biến mất trong mắt Vĩnh Lạc đế, thầm mắng An Dật vương này đúng là rồi hơi đi gây chuyện, vội nói: “Vương gia khen nhầm rồi, thật ra thiếp cũng không đoán được...”

An Dật vương trừng mắt: “Không đoán được mà cô cũng giành mất của ta, hại ta lo lắng không đâu cả buổi trời...”

Ta thầm nghĩ, không phải ngài cũng không đoán được sao? Dĩ nhiên lời này không thể nói ra, đành phải lúng túng xuôi tay đứng đó.

Chương 47: Chà! Có Chuyện Để Xem!

Vĩnh Lạc để khẽ ho một tiếng, cuối cùng ánh mắt cũng hiện nét cười, xem ra Vĩnh Lạc để rất thích vị hoàng huynh dở hơi của mình, đưa tay nhận lấy ly rượu y rót cho mình, uống một hớp rồi nói: “Đúng là khá ngon...” An Dật vương nhận được lời tán thưởng, lại càng cười tít hết cả mắt. Y vốn tuấn mỹ, nụ cười còn chứa vẻ ngây thơ của trẻ nít. Nụ cười này thật sự như sắc xuân hồng thắm mềm mại, có thể khiến người ta quên mất âu lo.

Hạ Hầu Thương lại lẳng lặng không nói một lời, Vĩnh Lạc để liếc mắt nhìn y, nụ cười trên mặt liền biến mất rồi nói: “Sao vậy? Rượu này không ngon sao?”

Hạ Hầu Thương vội vàng chấp tay rồi ghé: “Phụ hoàng, dĩ nhiên rượu này rất ngon.”

Sự tôn kính và câu nệ của y cũng không đổi được lời khen của Vĩnh Lạc để. Ngài chỉ vào chỗ ngồi bảo y ngồi xuống, rồi không để ý tới y nữa.

Ta thăm thò dài. Vĩnh Lạc để còn ôn tồn với An Dật vương hơn cả con trai mình. Tuy ở nơi riêng tư, nhưng lại có Mặc Từ Hàn và ta, thế mà chẳng chừa chút mặt mũi cho y. Hạ Hầu Thương nghiêm nghị thận trọng, không hề thú vị, không biết nói ngọt mua vui cho kẻ khác, thảo nào quan hệ của hai người trở thành như vậy.

Ngẫm lại nhiều năm trước, lúc ta vào kinh thành lĩnh thưởng, từng đại chiến một cuộc với Hạ Hầu Thương, cũng chỉ bị trách cứ hơi hột. Hôm nay nhớ tới, không phải Vĩnh Lạc để độ lượng với hạ thần, mà bởi vì ông không để ý đến đứa con trai này.

Có người vô tư tự như An Dật vương ở đây, cũng hòa tan phần nào sự lạnh nhạt giữa cha con họ. Hạ Hầu Thương cũng bị An Dật vương chuốc hai ly rượu Bách Hoa. Thậm chí cả ta cũng may mắn được đãi ngộ giống Mặc Từ Hàn, uống nửa chén rượu vào bụng.

Hạ Hầu Thương luôn trầm lặng ít nói, bây giờ lại càng lặng thinh. Ngoại trừ tạ ơn Vĩnh Lạc để ban rượu thì không nói thêm gì khác, khiến Vĩnh Lạc để càng chán ghét.

Ta nghĩ, nếu không phải có An Dật vương ở đây, e rằng ông ta đã nổi cáu ngay tại trận?

Đúng lúc này, bên ngoài thấp thoáng vang tiếng huyền nhạc ồn ào, có người lớn tiếng làm ồn, mọi người trong lều đều nghe thấy. Vậy mà An Dật vương chỉ lo uống rượu của mình, không thêm để tâm tới chuyện bên ngoài. Vĩnh Lạc để liếc nhìn Hạ Hầu Thương, y hiểu ngay lập tức, nói: “Phụ hoàng, nhi thần ra xem một chút.”

Vĩnh Lạc để gật đầu.

Hạ Hầu Thương lại đeo mặt nạ lên, cùng ta ra ngoài. Dưới đèn đuốc sáng trưng phía trước cổng hàng rào doanh trại, một nhóm người khiêng chiếc kiệu tơ lụa, trong tay mỗi người đều cầm đuốc, dẫn đầu là một người mặt vuông chữ điền, đứng trước doanh trại lớn tiếng kêu la: “Gọi đoàn trưởng của các người ra! Dám bán hàng kém chất lượng cho chủ tử nhà ta... Coi thường chủ tử nhà ta còn trẻ phải không?”

Quân sự thương đoàn dẫn hơn mười thủ vệ ngăn lại, thiếu nữ hầu rượu mặc đồ hồ rón kinh hoàng sai các nữ tử còn lại: “Nhanh lên chút, nhanh lên chút, họ lại tới rồi, cắt chén lưu ly đặt hai bên đài đi, thứ đó có giá ngàn vàng, đừng để họ đập phá nữa.”

Các khách thương thấy có người tới đòi đập phá, căn cứ theo tình thần có chuyện không xem thì phí của nên vội rút ra khỏi lều quan sát. Trong chốc lát, người đứng ngoài hàng rào đã đông nghịt, người mặt vuông chữ điền thấy vậy lại càng đắc ý, hô to gọi nhỏ, la hét ầm ĩ không thôi, lái nhai mãi về chuyện thương đoàn bán hàng giả kém chất lượng, khiến các khách thương lộ vẻ nghi ngờ.

Ta bước lên phía chặn thiếu nữ kia lại, hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Thiếu nữ kia tên Thúy Nương, cúi người thi lễ rồi nói: “Không biết khách dữ đến từ đâu, cách vài hôm lại tới quấy rối. Mỗi ngày mua được chút đồ, ngày hôm sau lại trả hàng lại, nói chỗ này hỏng, chỗ kia không được, mỗi lần tới đều đập vài thứ đồ mới bằng lòng bỏ qua.”

Xem ra họ gặp phải đám người chuyên gây chuyện. Chuyện này cũng khó tránh khỏi. Thương đoàn lớn như vậy, lại hợp thành từ thương nhân của nhiều quốc gia, không khỏi tốt xấu lẫn lộn, lại còn buôn bán phát đạt, nhất định chọc tức đám thương gia lớn ở kinh đô, nghĩ hết cách tới quấy rối.

Hành vi vô lại này là chuyện ta thích nhất, lập tức ngoan ngoãn nói với Hạ Hầu Thương: “Phải nghĩ cách ngăn cản mới được.”

Hạ Hầu Thương gật đầu, nói với Thúy Nương: “Dẫn bọn ta qua xem.”

Thiếu nữ kia biết bọn ta đi ra từ lều của cô nương Tập Nguyệt, có lẽ hiểu được người bước ra từ lều này không phải quý tộc, có người ra mặt thì còn gì bằng, lập tức tiến lên trước dẫn đường, đưa bọn ta tới đường trước.

Tới chỗ hàng rào, đám người kia đang ồn ào định xông vào, đương nhiên bị thủ vệ chặn lại, khiến họ càng lớn tiếng kêu la ầm ĩ, chửi rủa thương đoàn thậm tệ.

Khách thương đứng quanh có người lớn tiếng hỏi: “Mua hàng gì vậy? Chất lượng thế nào?”

Một hỏi một đáp, khiến quân sự thương đoàn và một đám hạ nữ vô cùng tức giận, nhưng không biết phải làm thế nào.

Họ chỉ lớn tiếng chửi bới trước cổng, gây ảnh hưởng tới việc buôn bán của thương đoàn, nhưng cũng không làm chuyện gì khiến người khác khinh thường, không ai có thể bắt được nhược điểm.

Ta thầm nghĩ, đây mới là cảnh giới tối cao của vô lại, làm cho người ta có nỗi khổ cũng không nói thành lời, đánh gãy răng nuốt vào trong bụng. Cũng không biết người ngồi trong kiệu là ai, chỉ huy đâu ra đấy, thật sự phải vào trong tiếp kiến mới được.

Người đứng đầu chửi bới lại có vẻ ngoài đường hoàng, khuôn mặt chính trực, mặc xiêm y may bằng tơ lụa, nhưng chửi người lại rất rành rọt, không hề có một từ thô tục nào, lại có làm cho thương đoàn tức đến mức chết đi sống lại.

“Đỗ Nhị Bảo, bây giờ ngươi uy phong vậy sao?”

Ta còn chưa thương thức xong, không ngờ Hạ Hầu Thương đứng sau đã lên tiếng. Mà y biết người này ư? Nếu y đã biết, như vậy, người trong kiệu đúng là không phủ thi quý, ta cười khẽ một tiếng.

Đỗ Nhị Bảo này sừng sốt, liếc nhìn Hạ Hầu Thương đeo mặt nạ màu bạc, không nhận ra mà nói: “Này, ngươi là ai mà dám xen vào việc của người khác? Chẳng lẽ cùng một nhóm với chúng, cũng đến đây bán chút ít hàng hóa chất lượng kém từ các quốc gia Tây Vực để lừa gạt lấy tiền?”

Hắn vừa nói, người đứng quanh đã lớn tiếng xì xào.

Hạ Hầu Thương chưa từng ứng phó với chuyện vô lại như vậy, trầm lặng không lên tiếng. Y cũng không thể lộ thân phận, trong ngày giỗ tiên hoàng mà lại tới chỗ trắng hoa, lỡ truyền ra ngoài, Vĩnh Lạc để không lấy có trừng trị y mới lạ.

Ta nhìn chiếc kiệu xa hoa âm thầm ẩn hiện trong đám người đó, suy tính trong lòng, tiến lên trước khẽ nói với Hạ Hầu Thương: “Vương gia, hay là thiếp đi hỏi chút chuyện được không?”

Hạ Hầu Thương gật đầu.

Ta vẫy vẫy tay, gọi Thúy Nương mang về mặt lo sợ tới, khẽ dặn dò nàng mấy câu. Mặt nàng có vẻ nghi ngờ, ta chỉ Hạ Hầu Thương, lại rút một thỏi bạc vào tay nàng, lúc này nàng mới thuận theo, vội vã ra sau lều gọi người. Chốc lát sau đã gọi hết những thị tỳ mặc đồ hồ eo vừa mới lên đài giới thiệu rượu lúc này. Ta dặn dò các nàng một lúc, rồi chỉ Hạ Hầu Thương, ai ai cũng lộ vẻ mặt phấn khích, gật đầu đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Biện Pháp Khiến Người Ta Học Máu

Căn dặn xong, ta liền trở lại bên cạnh Hạ Hầu Thương, y không hỏi ta nói gì với các nàng, chỉ sầm mặt đứng đó. Đến khi đợi cả buổi cũng không nghe thấy ta giải thích, y mới thật sự không nhịn được đành hỏi: “Không phải là nàng tiến lên hỏi gì đấy sao?” Ta đây mới phe phẩy với y: “Vương gia, thiếp thân hỏi các nàng nói đám người kia thật sự quá đáng giận. Từ sau khi thương đoàn đến đây, mỗi ngày bọn họ đều phái người khác đến mua đồ, sau khi mua thì buổi tối lại đến náo loạn, nói bán cho bọn họ toàn là thứ phẩm. Bởi vì bọn họ chỉ gây rối ở cửa, cũng không làm ai bị thương, cho nên quan phủ cũng không tiện ra mặt xử lý. Thiếp thân từ nhỏ đã ở phố phường, thấy vương gia thật sự phiền lòng cho nên mới hiến cho bọn họ biện pháp thường gặp ở phố phường. Thiếp nói với các nàng xảy ra chuyện gì có chủ từ bọn ta chịu trách nhiệm, cho nên. Đây là một biện pháp mà y tuyệt đối sẽ không liên tưởng đến người Quân Trấn Ngọc, cho nên ta cũng không sợ y phát giác ra gì đó.

May là ấn tượng của y đối với Quân Trấn Ngọc chỉ là điều binh khiển tướng trong quân, lúc mưu lược kẻ sách lại nghiêm chỉnh đoan chính, tối đa cũng chỉ cho rằng quan hệ riêng của Quân Trấn Ngọc và chúng tướng sĩ tương đối hài hòa, đáng thắng trận cũng sẽ cờ bạc, khiêu vũ, nhưng tuyệt đối không nghĩ đến đức hạnh bí mật này của nàng.

Y hơi hàm hồ, liền không để ý đến ta nữa. Nhưng ánh mắt lại hơi u buồn chuyển đến đỉnh cổ kiệu. Ta nghĩ thầm người này có lẽ là người quen của y, nhưng y không nhận quen biết thì cũng không trách được ta.

Đương lúc nói chuyện thì đám thiếu nữ hầu rượu nói đuôi nhau đi ra, xếp hàng trước vài hộ vệ. Đoàn trưởng thương đoàn vội nói: “Sao các người lại đi ra, mau trở về, bọn họ là những kẻ thô lỗ, không cần thận làm bị thương lại đòi không ít tiền thuốc nữa.”

Thúy Nương vung tay lên, những thiếu nữ kia liền đồng loạt xếp hàng đối diện trước mặt thanh niên dẫn đầu gây chuyện. Lại kẻ vào tai đoàn trưởng thương nhân nói vài câu, đoàn trưởng kia liền lui về phía sau cũng không để ý đến các nàng nữa.

Gió nhẹ lướt qua, chuông thất bên hông những thiếu nữ mặc đồ hồ rón phát lên tiếng kêu leng keng giòn giã. Ngay sau đó, Thúy Nương kia khản khoản tiến lên, đi đến trước người dẫn đầu kia chừng mười bước mới dừng lại, lấy ra một chiếc khăn lụa vậy vậy, nhẹ nhàng lau lau khóe mắt, nói về phía cổ kiệu sa kia: “Từ Nguyệt, bọn ta biết ngươi nhớ bọn ta, một lòng muốn trở về. Nhưng ngươi đã xuất giá, cần gì phải trở về chịu khổ nữa chứ. Lúc ngươi còn ở đây tuy là tỷ muội chúng ta có chút hiểu lầm, đơn giản là lấy chút tiền bạc của ngươi mua son phấn. Ta có chút dỗi gian muốn quay trở lại làm tỷ muội với ngươi, nhưng không phải là cuối cùng cũng không được gì sao? Dung mạo của ngươi làm sao ta có thể vượt qua chứ? Cuối cùng ngươi ta cũng chỉ yêu thích ngươi, ngươi cần gì phải...” Vừa nói vừa khóc thút thít hai tiếng, “Cần gì vì chút chuyện nhỏ mà phải đuổi tận giết tuyệt như vậy chứ?”

Mọi người nghe cả buổi mới hiểu ra, lại lén lút nghị luận: “Hóa ra là vì tranh giành tình nhân, cô nương trong kiệu này nói vậy đã leo lên chức vị cao rồi, còn cô nương lau nước mắt này không vượt mặt được, gian lận không thành cho nên người ta đến trả thù...”

“Khó trách sao kiệu sa kia vô cùng tinh xảo lại không có huy hiệu gia tộc, nhưng hóa ra...”

Đương lúc ấy thì một thiếu nữ khác tiến lên theo, khẽ giọng khuyên lơn Thúy Nương vài câu, rồi nói với cổ kiệu kia: “Từ Nguyệt, liên tiếp ba ngày ngươi dẫn người đến gây sự với chúng tỷ muội bọn ta, chúng ta biết chúng ta thật sự có lỗi với ngươi. Nhưng bây giờ ngươi cũng quá may mắn rồi, tuy chỉ là tiểu thiếp, nhưng cũng được người ta dùng kiệu bốn người khiêng đi vào từ cửa hông. Phu gia lại là hào môn nhà cao cửa rộng. Ngươi hưởng vinh hoa phú quý vô tận, cần gì vẫn gây sự với bọn tỷ muội chúng ta trong bể khổ cầu sinh chứ?”

Cô gái này nói chuyện rất mau mắn, giọng nói vừa nhẹ vừa êm, nói những lời này giống như là đậu được đổ ra. Chúng khách nhân xung quanh nghe rất rõ ràng, thấy vậy cũng hiểu được. Hơn nữa những cô gái hầu rượu mảnh mai mỹ lệ này nói một câu, thì vẻ mặt mọi người liền hiện ra thêm một phần thể lương. Cho đến khi nàng nói xong, trên mặt cô nương hầu rượu đã rơi lệ. Mọi người nghĩ rằng trong các nàng đã chịu không ít đau khổ ăn gió nằm sương, dẫn đến người bên cạnh thốn thớt không dứt. Những người này đã tin hơn phần nửa, có người nói: “Từ Nguyệt cô nương, cô đã thành thiếp của người ta rồi, còn vương mắc chuyện trước kia làm gì, không sợ gia phu bỏ cô à!”

Tên thủ lĩnh mặt chữ điền đã xanh mét mặt mày, quay đầu lại kiệu nhỏ, nói cái chày cái cối: “Các ngươi nói nhảm, rõ ràng là tiểu chủ tử nhà ta mua hàng thứ phẩm ở nơi các ngươi...”

Lời còn chưa dứt thì đã bị một người ở đây cắt ngang: “Ôi, nào có ai ngày thứ nhất mua hàng kém chất lượng, ngày thứ hai lại còn tiếp tục đến mua nữa? Từ Nguyệt à, làm người phải để cho người ta một con đường sống. Minh tốt thì đối với người bên cạnh cũng tốt. Tuy là cô đã là di nương phú quý, nhưng tỷ muội chúng ta gặp mặt lại không chịu nói lời nào. Chỉ bằng ngươi xuống kiệu, chúng ta nói chuyện một chút, ngươi muốn chúng ta tạ lỗi thế nào cũng được. Cho dù ngươi đập phá toàn bộ nơi này, tỷ muội chúng ta cũng đành chịu, chỉ xin ngươi tha cho chúng ta một chén cơm ăn...”

Tên mặt chữ điền dẫn đầu đã nóng đến giậm chân, thuộc hạ của y cũng nhìn nhau trân trối, không biết làm thế nào cho phải. Cho thấy rõ người trong kiệu vẫn không chịu xuống là một nhân vật tôn quý, cũng không thể bị người ta đặt điều thành tiểu thiếp ngoại thất ngang ngược của kẻ quyền quý nào đó. Tuy bọn họ không biểu lộ thân phận, nhưng phạm là nữ tử cũng sẽ không chấp nhận được loại sỉ nhục này.

Trước tình thế đảo ngược, tên mặt chữ điền dẫn đầu đã sớm mất đi thái độ lớn lối, quay đầu nhìn lại kiệu nhỏ, lại quay đầu đám hầu rượu khóc như hoa lê trong mưa. Lẽ ra chỉ cần bọn họ dẫn theo bọn người nhảm chán thối lui, chuyện này cũng coi như xong, đối với bọn họ chẳng có gì tổn thất. Không có ai để ý trong kiệu rốt cuộc là người nào, cũng sẽ không có ảnh hưởng đến ai. Chỉ tiếc là người trong kiệu không nói gì. Tên dẫn đầu mặt chữ điền kia đành phải nói mạnh mẽ: “Các ngươi nói nhảm, tiểu chủ tử bọn ta há lại như bọn ngươi nói...”

Những hầu rượu này không phản bác lời của y, chẳng qua là tiếng khóc thút thít bỗng long trời lở đất. Quả nhiên cô nương dị tộc bọn họ không phải là người ăn chay, ngay cả tiếng khóc cũng lớn hơn người ta rất nhiều. Có khách nhân thương cảm cho những cô nương này cũng cắt lời khuyên: “Từ Nguyệt cô nương, các nàng cũng là tỷ muội của cô, vốn là người cùng xuất thân lại hại lẫn nhau...”

Có người lén lút hỏi: “Tiền chuộc thân của các ngươi bao nhiêu? Đi theo ta tất nhiên sẽ không bị bắt nạt thế này.” Tên mặt chữ điền dẫn đầu giận đến tím mặt.

Ta vui sướng hài lòng ở một bên xem náo nhiệt, nghĩ thầm muốn nói đến vô lại thì ta là lão tổ của vô lại. Lại cảm thán một câu: công phu không hề giảm so với năm đó mà!

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 49: Chuyện Gì Vừa Xảy Ra?

Tuy trong lòng ta vui thích nhưng trên mặt không hề hiện lên vẻ đắc ý, chỉ rử mắt đứng bên cạnh Hạ Hầu Thương. Y nhiều lần liếc mắt nhìn sang mặt ta, nhưng ta dám khẳng định y tuyệt đối chỉ nhìn thấy bên sườn mặt cung kính của ta. Rốt cuộc tên dẫn đầu mặt chữ điền không nhịn được, đi đến bên cạnh

cổ kiệu, thấp giọng nói gì đó với trong kiệu, lộ vẻ khuyên nhủ không bằng mau sớm rút đi, về sau tính tiếp. Nhưng cổ kiệu kia không có lui, ngược lại có người ở bên trong kiệu nói lớn: “Ta không đi đó, xem các ả còn có quỷ kế gì!”

Âm thanh này quả là một giọng nữ yêu kiều vô cùng, mọi người nghe thấy đồng loạt phát ra tiếng thở nhẹ thư thái, có người liền nhẹ giọng nói: “Xem ra cô nương dị tộc này tuy da thịt nõn nà nhưng vẫn không nên cưới làm thiếp, thật sự chẳng ngoan ngoãn...”

Cô nương thủ lĩnh hầu rượu kia lại càng lên tiếng áy náy: “Tử Nguyệt, bọn tỳ muội thật xin lỗi ngài... Ngài bỏ qua cho chúng ta đi...”

Màn kiệu kia lay động, xem ra cô nương trong đó quả thật muốn xuống kiệu rồi, may mà tên mặt chữ điền dẫn đầu rất lý trí, cúi đầu xuống khuyên ngăn, cuối cùng khiến nàng ta bỏ đi ý định trong đầu.

Ta nghĩ lần này chắc bọn họ sẽ đi, không dám đến nữa rồi.

Ta lơ đãng ngẩng đầu nhìn Hạ Hầu Thương một cái, lại đối diện với một đôi mắt sáng rực ẩn giấu dưới lớp mặt nạ bạc như vô số sao trời vây quanh bầu trời đen như nhung, chói mắt như bảo thạch đẹp nhất. Trong lòng ta cảnh giác, nhưng mặt nạ bạc kia lại chuyển đi.

Đương lúc này xa xa truyền đến một tiếng tiêu, Hạ Hầu Thương hoảng hốt, khẽ nói một tiếng “Không tốt...” thì đã cất bước đi về phía lầu của Vinh Lạc Đế, đi hai bước mới quay đầu nhìn lại ta một cái, rồi bước nhanh đến, đưa tay qua nắm ở vòng eo ta, khẽ nói: “Đắc tội.”

Ta chưa kịp phản ứng liền đã cảm thấy dưới chân có gió, chớp mắt một cái lầu đã ở dưới chân của ta. Tình hình thế này trước đây ta gặp rất nhiều, tất nhiên không cảm thấy kỳ quái. Điều ta cảm giác kỳ quái chính là câu nói “Đắc tội” kia của y.

Trong lòng ta có chút bất an mơ hồ, vì sao y lại khách khí như thế?

Không đợi ta nghĩ hiểu được, y liền nhảy lên vài cái, chúng ta đã đứng trước cái lầu lớn kia. Nhìn xuống dưới lòng ta liền nặng nề: Trước lầu có hai thị nữ chạy đến, cách đó không xa có vài thị vệ ngã xuống. Lúc bọn ta đi vào trong lầu đã sớm không còn một bóng người. Chiếc ghế ngã chổng chơ, bình trà sữa bằng bạc ngã lăn trên mặt đất. Không thấy bình rượu kim ngân kia, chỉ để lại hai chén ngọc nhỏ. Trong không khí có mùi rượu Bách Hoa pha lẫn với mùi máu tươi. Trên bàn cao để lại một góc vải vàng sậm in hoa chìm, ta cầm lấy nhìn xem, trong lòng liền nặng trĩu. Góc vải bị rách này là trên người của Tập Nguyệt.

“Sao lại thế này?”

Ta nhìn thấy trên mặt y lộ vẻ vội vã, không khỏi thăm thò dài một hơi, dù cho Vinh Lạc Đế đối với y thế nào, nhưng cuối cùng vẫn là cha y.

Ta theo y xông ra ngoài, càng chạy lòng càng hoảng sợ, bởi vì người trong doanh đều bị hấp dẫn lôi kéo ra ngoài cửa. Hơn nữa chỗ này lại vắng vẻ, trên đường bọn ta đi gần như không gặp được ai, ngoại trừ người nằm trên mặt đất... Cách đó không đến mấy bước có một ám vệ nằm trên đất, xem ra hoàng đế dẫn theo cũng rất nhiều người.

Vòng qua vài lầu cuối cùng nghe được tiếng đao kiếm đánh nhau truyền đến từ nơi xa. Bước chân y tăng nhanh gấp rút chạy đến. Lúc này cuối cùng y chẳng quan tâm đến ta nữa, chỉ thấy bóng dáng vừa rẽ sau chiếc lầu hình tròn đã không còn thấy đâu.

Ta đi theo tiếng đao kiếm rẽ trái rẽ phải, rốt cuộc thấy trên một bãi đất trống chỉ có một đám người áo xám đứng đối đầu với một đám người áo đen viền vàng (ám vệ). Trong đám người áo xám có một tên gác kiếm lên cổ Tập Nguyệt. Khăn che mặt của Tập Nguyệt bị kéo xuống, lộ ra một gương mặt nhỏ nhắn to cỡ bàn tay, trên mặt đọng lại nước mắt giống như châu ngọc, quả thật còn hơn cả sương tuyết.

Vinh Lạc Đế và An Dật Vương được ám vệ bao quanh, Mặc Tử Hàn cầm bảo kiếm trong tay, đứng trước hàng đối đầu với tên áo xám. Trong tay An Dật Vương ôm cái bình kim ngân, nhìn cảnh giác, dĩ nhiên là sợ người ta phá vỡ cái bình quý báu kia.

Hạ Hầu Thương đứng chung chỗ với Mặc Tử Hàn, có y ở đây xem ra bọn người áo xám chẳng chiếm được lợi thế gì. Ta không chuẩn bị đi ra, núp phía sau lầu quan sát thôi, để tránh bị vạ lây.

“Thả Tập Nguyệt cô nương, trăm sẽ tha chết cho các ngài!”

Người áo xám kia rõ ràng hơi giật mình, bận rộn cả buổi nhưng cũng không đụng đến được nhân vật quan trọng, chỉ bắt được ca cơ. Sợ rằng hôm nay bị toàn quân bao vây, e rằng phải ngầm hạ lệnh mọi người chuẩn bị cần thuốc độc giấu trong răng, vừa nghe lời ấy, trong lòng liền hi vọng: “Thả bọn ta đi, bọn ta sẽ thả Tập Nguyệt cô nương.”

Ta len lén đánh giá xung quanh, có không ít hắc y nhân âm thầm ẩn thân đi qua phía sau lầu. Ồi, sợ rằng người áo xám này đã trúng kế Vinh Lạc Đế rồi. Con cáo già này sợ là biết những từ sĩ này động cái là muốn chết, cho nên mới ra chiêu này để hoãn binh. Dùng khí thế sét đánh không kịp che tai bắt mấy tên từ sĩ, sau đó sẽ biết được bàn tay đen tối phía sau.

Nhưng Tập Nguyệt kia cảm động đến rơi nước mắt là chả: “Hoàng thượng, ngài đừng quan tâm đến nô tỳ, tiện mạng này của nô tỳ có là gì đâu?”

Tay trái người áo xám khẽ kéo, trên cổ Tập Nguyệt liền xuất hiện một vết máu chảy xuống. Mặt Vinh Lạc Đế có vẻ thương hại nói: “Tha mạng cho các ngài là nhượng bộ lớn nhất của trăm. Các ngài thả nàng, trăm hứa trong một canh giờ sẽ không đuổi bắt.”

Một người ngồi ngôi vị hoàng đế nhiều năm, trên mặt lại có vẻ thương hại, nói ra cũng không ai tin, nhưng Tập Nguyệt tin, lại càng cảm động đến nước mắt ướt cả áo.

Nếu có thời gian một canh giờ, đủ cho đám người kia chạy càng xa càng tốt rồi. Hạ Hầu Thương vừa nghe lại sốt ruột: “Phụ hoàng, không thể...”

Người này đúng là vạch áo cho người xem lưng, một câu nói bừa của phụ hoàng y cũng là thánh chỉ, chừa đường cho y phản bác hay sao?

Khó trách không được Vĩnh Lạc Đế yêu thích.

Quả nhiên, Vĩnh Lạc Đế lạnh lùng thốt lên: “Ninh Vương, tôn trọng ý chỉ của trẫm.”

Lời này nói rất nặng, khiến Hạ Hầu Thương tỉnh ra một chút, cuối cùng nói: “Vâng, phụ hoàng.”

Không biết tại sao trong lúc này ta bỗng thay đổi ý nghĩ, có lẽ hai phụ tử này đang một xướng một họa diễn hát bè rồi.

Bởi vì kéo dài như thế, hắc y nhân núp bốn phía đã đến gần không ít, có chút am hiểu thuật ẩn thân nên đã đến gần tên áo xám chưa đến ba bốn mét.

Người áo xám động lòng, tay trái đưa về sau ra hiệu rút lui, y nói: “Được...”

Lời còn chưa nói xong, chỉ thấy xung quanh bóng đen chợt đến, đám người áo xám kia mới vừa thả lỏng tinh thần đã bị ám vệ hai đầu một, đến gần với thân thủ cực nhanh, bọn họ không kịp căn thuốc độc trong miệng, liền bị người ta bóp hàm. Tuy có một hai người áo xám tự sát thành công, nhưng thủ lĩnh bị bắt, chẳng có ảnh hưởng bao nhiêu đến toàn cục.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Hóa Ra Nguy Hiểm Ở Đây

Tập Nguyệt được cứu liền quỳ xuống hành lễ với Vĩnh Lạc Đế, tự có người giúp nàng đứng dậy và bôi thuốc cho nàng. Nguy cơ này đã được giải quyết, ta đang suy nghĩ lúc này có nên đi ra hội họp với bọn họ hay không, nhưng không ngờ một tiếng nói lạnh lùng thốt lên: “Cô nương, đặc tội.”

Ta quay đầu nhìn lại, âm thầm kêu khổ. Hóa ra ta xem nào nhiệt nhưng không nghĩ đến có một con cá lọt lưới núp phía sau ta.

Ta vội nói: “Hào hán, ngài bắt ta không có lợi ích gì ta cũng chỉ là một thị tỳ, không giúp được gì cho ngài đâu.”

Người nọ bật mặt bằng vải lụa đen mỏng, cánh tay trái có máu tươi chảy xuống, cây đao kề cổ ta, chỉ nói: “Ta biết cô là người bên cạnh Hạ Hầu Thương, để xem y có cứu cô hay không. Nếu như y không cứu, trên đường xuống suối vàng có cô nương kề cận cũng không tịch mệnh.”

Ánh mắt người này lạnh lùng, máu tươi trên cánh tay chảy ra như suối, cũng không hề nhú mảy. Ta biết người như thế thì nhân mạng trong mắt y thật ra không là gì, nếu như có thể, ngay cả tính mệnh mình cũng sẽ bỏ qua. Cho nên ta nói đàng hoàng: “Hào hán, ngài muốn ta giúp ngài làm sao?”

Y nói: “Đưa ta ra ngoài.”

Giọng nói ta run rẩy: “Kiệu của Ninh Vương dừng ở bên ngoài, kiệu của y sẽ không ai tra xét. Không bằng ta dẫn huynh đến đó. Huynh núp trong kiệu, chờ đến lúc bọn ta rời đi sẽ dẫn huynh đi theo nhé? Có điều, hào hán, tay của huynh phải băng bó sơ qua mới được...”

“Không cần.” Y kéo một cái phía sau lưng, kéo ra một tấm áo choàng, mặc lên người. Y thuận tay lôi kéo ta vào trong áo choàng, chỉ thấy ta không hề có sức phản kháng, cây đao đặt lên cổ ta cũng nói lỏng. Thân hình y cao lớn, ta bị y giấu vào trong áo choàng sợ rằng từ ngoài nhìn vào không nghĩ rằng bên trong có hai người.

Ta sốt ruột, như vậy quả thật muốn dẫn y đến giấu trong kiệu sao? Huống chi từ hô hấp có thể cảm giác được võ công của người này không kém. Tuy không cao như Hạ Hầu Thương, nhưng cũng được cho là cao thủ. Chỉ e là cao hơn tên áo xám thủ lĩnh kia một chút. Ta vừa nghĩ, liền có một ý nghĩ lạ lùng, Vĩnh Lạc Đế nghĩ hết cách bắt người, chỉ sợ là bắt nhầm rồi. Những người đó tuy là sát thủ nhưng cũng chỉ là nhận tiền làm việc thôi. Vị này mới chính là người chủ biết được nội tình đây.

Thật ra thì ta cũng rất muốn biết chuyện hôm nay là ai sai bảo, nếu như cách vài ngày ta cần đối phó với người kia, như vậy chỉ sợ là phải thay đổi sách lược mới được.

Cho nên ta quyết định dốc hết sức lực giúp đỡ y, tốt nhất là có thể dụ dỗ y đến phủ Ninh Vương.

Có điều là Hạ Hầu Thương ngồi chung một kiệu với ta, với võ công của y đương nhiên có thể nghe được tiếng hít thở của người này. Như vậy đây cũng là một việc khó khăn.

Ta vừa suy tư vừa bị người này đẩy về phía trước, đầu bị áo choàng của y che lại, không nhìn thấy được bên ngoài, chỉ nhìn thấy cò nhỏ dưới chân. Bỗng nghe thấy xa xa truyền đến tiếng người: “Gọi người tìm xung quanh xem, năng sẽ không đi được xa lắm...” Có người lên tiếng đáp.

Là Hạ Hầu Thương, y đang phải người tìm ta ư?

Nghe thấy tiếng nói như thế, ý niệm đầu tiên của ta là: Không nghĩ ra ta cũng có chút trọng lượng trong suy nghĩ của y, sẽ không nói mất liền mất, người khác tặng một cái mới là xong.

Ý niệm thứ hai trong đầu là: Có muốn nghĩ biện pháp nhắc nhở y ta đang ở trong áo choàng hay không?

Không đợi ta nghĩ xong, đã bị người này đẩy vào ngã rề, đi qua một bên, giọng nói y lạnh lùng khê vang lên bên tai ta: “Đừng giờ trò, y không cứu được cô đâu.”

Trên cổ truyền đến cảm giác đau nhói, dĩ nhiên y đã đặt thanh đao lên cổ ta.

Người này rất cảnh giác, bắt tri bắt giác bọn ta đã đến nơi dừng xe ngựa. Hai phu xe trẻ tuổi không có ở đây, nghĩ là Hạ Hầu Thương sai đi ra ngoài rồi. Có ai ngờ đến sẽ có một tên sát thủ không chạy trốn thật xa, ngược lại mai phục ở đây chứ?

Y đẩy ta đến bên cạnh xe ngựa, thốt lên lạnh lùng: “Đi lên.”

Ta thấy tuy y nỗ lực giữ thân thể vững vàng, nhưng một chân đã âm thầm tựa vào càng xe. Trong lòng biết y bị thương không nhẹ, rất có thể chỉ chống đỡ được trong chốc lát thôi. Chiếc xe ngựa này tuy hơi cũ kỹ, nhưng cuối cùng là do Hạ Hầu Thương ngồi cho nên bên trong cũng rộng rãi. Nơi sát vách xe tại chỗ ngồi có một rương gỗ hẹp dài bằng lam bằng gỗ Hoàng Dương, mở nắp lên bên trong chứa một ít quần áo. Nếu như y một mồi núp trong rương, cũng có thể bắt tri bắt giác lẫn ra ngoài. Nhưng đã vào bên trong thì có thể mạng tính mạng phó thác trong tay ta. Chắc chắn y nghĩ biện pháp kiềm giữ ta, cho ta uống một viên thuốc gì đó, để dùng thuốc giải uy hiếp...

Ta vừa nghĩ vừa nhắc vấy bò lên xe, trong lúc lơ đãng quay đầu lại nhìn người nọ lại thấy thần sắc của y không đúng. Ta nhìn lại y phục của mình, không khỏi thầm sinh cảnh giác. Quả nhiên lúc y lên xe lại vờ như thân thể lão đạo, đánh về phía ngực ta. May là ta có chuẩn bị, tránh vào trong mới không để y đụng chạm.

Y muốn làm gì? Ta âm thầm kinh ngạc, nếu như có ý niệm bất chính trong đầu, ta đã bị y giữ tay, y không cần phải cố che giấu. Thế nhưng hành động của y nói rõ không muốn ta chú ý đến hành vi của y, y muốn tìm được gì trên người ta?

Màn xe buông xuống, y vào trong xe cũng không có hành động khác, chỉ đến gần chiếc rương ngay vách xe, nhắm hờ mắt xá hơi. Ta biết những sát thủ này ra ngoài hành thích bình thường sẽ nguy trang đáng vẻ bề ngoài, tuyệt đối không lộ mặt trước người khác. Tuy hiện tại gương mặt tuần tú của y không nhất định là thật, nhưng ta vẫn ngầm đánh giá, cẩn thận phân biệt đặc điểm trên mặt y, xác nhận y không phải là người ta quen biết mới thôi.

“Chính là trong này?”

Đèn đuốc trong doanh sáng rõ, cho nên trong xe cũng không tối, tay y như bạch ngọc chỉ vào chiếc rương phát ra ánh huỳnh quang mờ mờ, không giống vôi da mặt y, ta gật đầu đáp: “Không sai, chính là nơi này, hiệp khách tránh vào, lúc vương gia trở về phù liên dẫn chúng ta cùng trở về. Ta sẽ thừa dịp sơ hở thả hiệp khách đi, không biết như thế có được không?”

Lúc này doanh trưởng đã bị người của Thần Sách Doanh bao vây, bởi vì là ngày tế tự, Vĩnh Lạc Đế chỉ lăng lẳng yên lặng hồi cung, cũng không gây ra bao nhiêu động tĩnh. Nhưng những bóng người núp trong bóng tối thì lại tràn ngập sát khí, làm một sát thủ sao có thể không cảm giác được?

Y gật đầu nhưng một lúc lâu không lên tiếng, cũng không có chui vào chiếc rương kia, chỉ cau mày như có gì đó nghĩ vấn khó giải quyết. Ta thật sự không nhìn được liền nói: “Hiệp khách, nếu như huynh tin ta, xin hãy thả ta ra, ta tuyệt đối không gây bất lợi cho huynh...”

Cuối cùng y mới cup mắt nhìn ta, cái nhìn kia cũng thấm lạnh như băng: “Không cần, vương gia của cô đã đến.”

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Sát Thủ Này Hơi Quen

Ta giật mình, vén màn kiệu ra ngoài xem, lại thấy Hạ Hầu Thương và hai gã đánh xe đang đứng trước đầu xe, lạnh lùng nhìn về phía bọn ta.

Thế này phải làm sao mới được đây? Tình thế hôm nay, ta là con tin của sát thủ, nhưng sát thủ này lại không biết trong suy nghĩ của Hạ Hầu Thương ta chỉ nhẹ như lông hồng. Nhưng không thể để cho sát thủ biết trong tay y vốn không phải trân châu mà là mái ngói. Ta vừa cân nhắc vừa nghĩ xem nên để cao giá trị của bản thân lên tới đâu mới phải.

Lưỡi dao lại kề lên cổ ta, hắn nói: “Vương gia, ta cũng không muốn hại đến mạng người, chỉ muốn lấy mạng đổi mạng.”

Màn kiêu không gió tự bay, Hạ Hầu Thương cầm một dây roi da trần rất dài, mềm mại quấn mấy vòng trên cổ tay trái, sợi kim tuyến gắn ở tay cầm nhẹ nhàng phe phẩy trên vạt áo bào xanh. Trong ráng mây buổi hoàng hôn, y cười hờ hững: “Người còn có thể chạy thoát được sao?”

Bình thường y không hay cười, hôm nay cười một tiếng như vậy, khiến ta cảm thấy hơi rùng mình.

May là y không báo người xông bừa lên.

Ta lén lút nói: “Hiệp sĩ, vương gia đã tới rồi, ta khuyên huynh nên đầu hàng, đừng đấu tranh vô ích nữa. Huynh bắt ta như vậy cũng vô dụng, nữ tử như ta trong vương phủ có nhiều lắm.”

Ta càng nói như thế, lại càng khiến y cho rằng ta có vị trí trong lòng Hạ Hầu Thương, lạnh lùng thốt lên: “Ninh vương điện hạ, chẳng lẽ ngài không quan tâm tới tính mạng của nàng ta sao?”

Ta thấy rõ ngón tay của Ninh vương khẽ động đây, biết y đã nổi giận. Mà lúc sát thủ càng thêm tin tưởng vào sự quan trọng của con tin trong tay, lưỡi dao kề trên cổ ta mặc dù vẫn ổn định, nhưng cũng chẳng để ý đến những thứ khác. Ta lén lút lấy cây châm dài giấu trong móng tay, nhưng mắt lại nhìn chăm chăm vào ngón tay của Hạ Hầu Thương.

Sợi roi vọt tới như con rắn, ta ngửa đầu ra sau, cổ hơi cách xa lưỡi dao. Tay trái âm thầm vung lên, cây châm dài trong móng tay đâm vào cánh tay trái bị thương của sát thủ. Vốn tưởng sát thủ không kiềm chế được lực, thế nào cũng để thanh đao cứa vào cổ ta phần nào, nhưng không ngờ sợi roi da trong tay Hạ Hầu Thương khéo léo như rắn cuốn chặt lấy thanh đao, không để nó chạm đến ta.

Cây châm dài tẩm thuốc tê cực mạnh, bộ phận bị trúng có thể khiến mất khả năng cử động ngay lập tức. Cho nên, sát thủ kia không cảm đau nổi nữa, buông thõng xuống. Còn ta thừa cơ trượt xuống sàn, lăn hai vòng trên ván gỗ, im hơi lặng tiếng trốn vào góc xe.

Sát thủ kia mất vũ khí, không thể quan tâm đến thứ khác, nhảy xuống xe ngựa, tấn công Hạ Hầu Thương.

Hai gã đánh xe trẻ tuổi đã rút đao bên hông ra, nhưng không tiến lên trợ giúp, chỉ đứng ngoài lược trận. Có lẽ Hạ Hầu Thương vẫn tuân theo quy củ trước kia, không thích quần đấu.

Dĩ nhiên không có ai giúp đỡ, ta đành phải tự đứng dậy, đưa tay phải cây cỏ bám trên người mình, quan sát trận đánh. Chưa đến hai ba chiêu, sát thủ kia đã bị Hạ Hầu Thương đánh cho thảm hại vô cùng.

Chiếc roi da dài mềm dẻo kia linh hoạt như rắn, thân thể bất động, chỉ có cổ tay di chuyển, vút rách từng mảnh vải trên người sát thủ đó. Rất xin lỗi, nhưng lòng ta chất chứa nghi ngờ: Chẳng lẽ Hạ Hầu Thương này thật sự bị đoạn tụ sao? Quất thì quất thôi, lột đồ người ta làm gì!

Nhưng khi mặt nạ của sát thủ kia rơi là tả xuống đất, ta suýt kêu lên thất thanh, sao lại là y?

Y không thể bị Hạ Hầu Thương bắt được!

Nhưng phải làm thế nào mới cứu y được?

Cuối cùng y cũng bị đánh nằm rạp trên bãi cỏ, bấy giờ Hạ Hầu Thương mới rút tay về, lạnh lùng lên tiếng: “Giao cho Hình bộ.”

Y không có ý định nhúng tay vào, thậm chí không thêm tra hỏi!

Thấy hai gã phu xe trẻ tuổi tiến lên, ta thầm sốt ruột. Trong lúc lơ đãng, lại thấy ánh mắt của sát thủ kia xao động, mặt lạnh tanh. Trong cái khó ló cái khôn, ta vội vã khóc thút thút tiến lên: “Vương gia, ngài phải đứng về phía thiếp, thiếp không có ý...”

Vừa nói, vừa hốt hoảng chặn trước hai phu xe, chỉ đứng cách sát thủ kia chưa đến ba thước.

Hạ Hầu Thương quay đầu lại nhìn ta: “Chuyện gì?”

Ta đang định khóc lóc kể về sự quá đáng của sát thủ, lại thấy y nhướng mày, đẩy ta sang bên. Ta lao đảo, ngã lăn ra đất. Ngước mắt lên, lại thấy sát thủ cầm một chiếc dao sắc bén trong tay, đâm vào ngực trái Hạ Hầu Thương.

Sát thủ kia đích xác là nhân cơ hội này, nhưng không bắt ta làm con tin nữa. Ánh mắt của sát thủ rùng rục như ngọc thạch, vì vậy cú đâm đó chứa tất cả sức lực của y. Nếu Hạ Hầu Thương không đẩy ta ra, nhất định y có thể tránh né cú đâm này.

Nhưng ta không hiểu tại sao y lại phải đẩy ta ra. Xét trên sức lực, góc độ, con dao đó không hề hướng về phía ta.

Hai phu xe được huấn luyện nghiêm chỉnh, một người đuổi theo sát thủ, một người chạy tới đỡ Hạ Hầu Thương. Thấy ngực y chảy máu, ta sợ hãi kêu ta: “Mau, vương gia không xong rồi, mau đưa vương gia về phủ.”

Phu xe đuổi theo sát thủ kia nghe thấy tiếng của ta, tâm trạng không yên, sau khi độ mấy chiêu với sát thủ, để huyệt một chiêu, cuối cùng y trốn thoát.

Lúc này ta mới thở phào nhẹ nhõm, bảo họ đưa Ninh vương lên xe ngựa, chạy về vương phủ.

Vĩnh Lạc để đã bãi giá hồi cung, trong doanh trường chỉ còn người của quân Thần Sách, nghe nói Ninh vương bị thương, lại rối tung hết cả lên, phái hai tiểu đội hộ tống xe ngựa trở về phủ, còn phái người đưa tin vào cung. Đến khi bọn ta về vương phủ, đã có vài ngự y chờ trong đại đường rồi.

Sau đó, ngự y ra ra vào vào, ngay cả Phùng Quốc Đống cũng tới. Giang Phi nương nương nhận được tin liền vội vã xuất cung trong đêm. Mỹ nhân các phòng không được vào, chỉ có thể chờ ở sảnh bên, cũng không dám lộ vẻ uể oải, càng không thể khóc lóc, nhưng không ai dám đi, chỉ có thể chờ trong sảnh.

Mai phu nhân chưa hề lộ diện cũng tới, vừa tới đã được Giang Phi nương nương gọi vào phòng trong, nói là vương gia cho mời.

Trên y phục ta đều là máu, càng khiến mọi người hốt hoảng. Sau khi Giang Phi nương nương hỏi rõ chân tướng, liền cho ta đi thay đồ. Khi ta tới tẩm cung của Ninh vương, Giang Phi nương nương đã bãi giá hồi cung. Mà vết thương của Ninh vương cũng đã ổn định trở lại, nhất đao kia cũng không trúng trái tim.

Vĩnh Lạc để chỉ hạ một thánh chỉ, muốn ngự y tận tâm trị liệu, ban thưởng vô số thuốc men quý giá.

Lúc này, mới có mỹ nhân được phép vào thăm. Thấy tóc mai hương lụa, châu ngọc lúng liếng qua lại không dứt, ta thấy ta không nên vào nữa. Dù sao vết thương đó cũng không quá nghiêm trọng, ta nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy hành động của mình có thể có sơ hở, rất sợ Hạ Hầu Thương suy nghĩ cặn kẽ sẽ đoán được hết thấy mọi chuyện.

Mai phu nhân tới không chậm cũng không trễ, là lúc số đông các mỹ nhân đã ra về. Nàng vốn không thích gây náo động, Đỗ Long hơi khom người đi trước dẫn đường. Xem ra nếu Đỗ Long không đi cùng, nàng cũng sẽ không tới.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Kỳ Quái, Không Đoán Nổi

Sau khi Mai phu nhân tiến vào một lát, ta lặng lẽ định rời khỏi thì lại bị Đỗ Long gọi lại. Y nói với ta thành khẩn: “Hoa mỹ nhân, lão nô gọi phòng bếp chưng canh táo đỏ hạt sen, lát nữa phiền mỹ nhân mang vào cho vương gia.”

Đương nhiên ta không dám kiêu có từ chối, bây giờ còn kiêu có nữa thì đúng là tìm chết. Cho nên ta đành ở sảnh bên, chờ tiểu nha đầu bụng canh táo đỏ hạt sen tới. Đỗ Long cũng có hứng thú, chờ ở sảnh bên cùng ta, vừa chờ vừa lẩm nhẩm: “Hoa mỹ nhân, lần này vương gia phúc lớn, nhất đao kia chỉ cách tim một đốt ngón tay, may mà mỹ nhân nhận biết tình hình mau lẹ, lập tức đưa vương gia vào phủ. Giang Phi nương nương nghe vương gia kể rõ, vẫn khen ngợi mỹ nhân đấy.”

Y đang nhắc nhở ta, nếu Giang Phi nương nương muốn tìm người xả giận, kẻ đó chỉ có thể là ta. Nhưng bị Hạ Hầu Thương ngăn cản, Giang Phi nương nương cũng dừng tay. Y nói với ta những lời này làm gì? Ta quay đầu liếc nhìn Đỗ Long, về mặt y ra chiều lo lắng. Thật ra y cũng chỉ lớn hơn Hạ Hầu Thương một hai tuổi, luôn đi theo Hạ Hầu Thương. Lúc đến Tây Cương, y là thân binh của Hạ Hầu Thương, lúc nào cũng cáo mượn oai hùm. Ta biết người này cũng giống như Hạ Hầu Thương, vật hợp theo loài, bình thường không nói nhiều lắm, nhưng tâm tư kín đáo, ánh mắt chuẩn xác, y sẽ không vô duyên vô cớ nhắc nhở. Đáy lòng ta gọn chút lo lắng lẫn tan.

Chốc lát sau, tiểu nha đầu đã bụng bát cháo đặc sánh tới. Ta nhận lấy khay, được thị nữ dẫn đường, khi đẩy cửa vào phòng ngủ của Hạ Hầu Thương, Mai phu nhân đang ngồi bên giường Hạ Hầu Thương. Tóc dài chấm eo tôn lên chiếc váy lụa xanh biếc ánh bạc, ngọc xanh lục khê đóng đưa trước trán. Chỉ nhìn bóng lưng nàng đã thấy vẻ thướt tha. Hạ Hầu Thương nằm nghiêng dựa lên gối đầu, cầm tay nàng, không biết nói chuyện gì. Thấy ta vào cửa, hai người cùng quay đầu nhìn ta, đôi mắt sáng sáng tựa châu ngọc, thấy vậy ta hơi giật mình.

Hai người này làm sao vậy, đang nói chuyện gì thế?

Hạ Hầu Thương thu mắt lại, rũ mắt ngồi dậy, buông tay Mai phu nhân ra. Mai phu nhân đứng dậy, nhìn thứ trong tay ta, cười nói: “Vương gia vừa uống thuốc, miệng hơi đắng. Bát hạt sen này thật đúng lúc, muối muối có lòng rồi.”

Ta thuận tay đưa hạt sen tới, nghĩ thầm để nàng hầu hạ Hạ Hầu Thương ăn càng tốt, như vậy ta không còn việc gì rồi. Nhưng không ngờ nàng lại tránh sang một bên, làm như không thấy cái khay ta chìa ra trước mặt nàng, quay đầu khề thì lể với Hạ Hầu Thương: “Vương gia, đêm đã khuya, ngày mai thiếp lại tới thăm vương gia.”

Hạ Hầu Thương ừm một tiếng, nàng khề gạt đầu với ta, thướt tha bước ra ngoài cửa.

Đã có thị tỳ đổi chiếc ghế cao hơn chút để dễ dàng dứt cháo, ta đành phải ngồi lên ghế, bung chén cháo, múc một thìa thật lớn, đưa tới miệng Hạ Hầu Thương. Vừa ngước mắt, đã thấy y trừng mắt nhìn ta, cũng không hé miệng. Ta lấy làm kinh hãi, phút chốc nhớ tới lời nói của phụ nhân Tiểu Thất mời tới

dạy lễ nghi cho ta: Nếu trong nhà có người bệnh, lại là trường bối, cần có người hầu hạ com canh, tuyệt đối phải đợi này nước canh bớt nóng mới cho thể cho ăn, cũng không thể dùng miệng thổi. Dĩ nhiên, nếu đối tượng là phu quân của cô, thì cũng không phải cấm kỵ như vậy, nói không chừng đây còn là niềm vui chôn khuê phòng. Nói xong, lão phụ nhân kia che miệng cười: Nếu cô nương không sợ lây bệnh, cũng có thể dùng môi anh đào của mình thử nhiệt độ, rồi đưa phần còn lại vào miệng hân, cổ tay trắng ngần khê lộ, môi son hê mờ...

Ta thực sự không thể làm nổi hành động ‘Môi anh đào hê mờ’ này, nhìn này cháo trong muỗng thật sự quá nhiều, đành phải rút tay về, đồ nửa muỗng xuống, dùng miệng thổi, lúc này mới đưa tới miệng Hạ Hầu Thương. Lần này y cũng hài lòng, há miệng ăn.

Ta cố gắng không ngừng nghỉ, chờ y ăn xong một muỗng, liền múc thêm một muỗng. Mười mấy muỗng liên tiếp, y không nói một lời há miệng ăn, cuối cùng cũng hầu hạ xong. Thị tỷ bên cạnh nhận lấy chén, trong lơ dâng, ta lại nhìn thấy vẻ bội phục trong mắt nàng. Nhìn trên bàn, thì ra còn một bát canh voi nữa, nghĩ thầm Hạ Hầu Thương này bình thường tính tình không tốt như vậy, chắc rằng thị tỷ muốn hầu hạ y uống canh, được một nửa y lại lên con, không dám hầu hạ nữa.

May là ta nhanh tay, y và Mai phu nhân vừa bàn bạc chuyện gì đó, đang đắm chìm trong suy nghĩ, bất tri bất giác y đã ăn hết bát cháo.

Ôi, làm sao bây giờ ngay cả đứt cháo mà ý nghĩ cũng bay đi tít tận đằng nào? Trước kia ta cũng không ngờ nghịch như vậy, thật chẳng hay ho.

Ta đang suy nghĩ lung tung, lại nghe Hạ Hầu Thương khê ho một tiếng. Ngẩng đầu lên, một chiếc khăn gấm liền đưa tới trước mặt ta. Thị tỷ nháy mắt với ta, ta chẳng hiểu ra sao, nhớ tới Hạ Hầu Thương, thấy y đang khép hờ mắt, khoe miệng dính cháo trắng. Lúc này ta mới hiểu rõ, vội vã cầm khăn gấm lau cháo trên khoe miệng cho y. Lúc này y mới mở mắt ra, nói: “Nàng có khỏe không?”

Màn hầu hạ này còn khiến ta cảm thấy cực khổ hơn tu luyện võ công cô quái của lão phụ thân. Mới thờ hắt ra một hơi, trong lòng suy nghĩ không biết còn phải hầu hạ y làm gì nữa? Không hiểu ý tứ trong lời nói của y, cho rằng chăm sóc hầu hạ hân là cực khổ, liền đáp: “Có thể phụng dưỡng vương gia, chính là vinh hạnh của thiếp.”

Hạ Hầu Thương nghiêng người dựa vào chiếc gối vàng mềm mại khảm ngà voi, nghe nói vậy chợt bật người dậy, hắt chần ra đứng đứng lên, ta vội tới đỡ: “Vương gia, ngài cẩn thận một chút.”

Đỡ lấy y, ta rất tự nhiên đưa tay ôm hông y, tay phải nắm chặt lấy khuỷu tay y. Thân thể y cứng lại, nhưng lại nhúc nhích muốn tránh khỏi ta. Khi đó ta đang đứng cạnh giường, y có nội công, đây như vậy, ta liền đứng không vững, chân bị vấp, suýt nữa ngã ra ngoài, nhưng được y vươn tay kéo lại. Trong chốc lát đó, ta đụng phải ngực y, khiến y đau nhói khê rên một tiếng, không thể đứng vững, ngã xuống giường. Khi ta tỉnh táo lại, hai người đã ngã lăn ra giường, ta đang gục trước ngực y.

Nghe tiếng tim y đập đập thỉnh thoảng, ngẩng đầu thấy vẻ đau đớn trên mặt y, ta mới luống cuống đứng dậy. Nhưng không ngờ cái thoa trên đầu lại quấn tóc y, ta vừa động, tóc hai người đã kéo căng đau đớn. Ta không biết làm sao đành gục xuống ngực y, khiến đau đớn kêu rên một lúc, ta vội vực người dậy, lại nghe y nghiêng răng nói: “Đừng nhúc nhích.”

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Y Muốn Áp Đảo?

Ta biết nếu cử động, vết thương sẽ phải chịu thêm lực ép, càng dễ dàng bị rách ra, đành phải gục trên lòng ngực của y. Ngược mắt lên, thấy y nhẹ nhàng gỡ chiếc thoa của ta xuống, da đầu nhẹ hân đi, tóc xõa ra dán lên mặt. Trên chiếc thoa có mấy sợi tóc đen nhánh còn quấn quanh, y muốn kéo mấy sợi tóc đen nhánh đó ra, nhưng lực quá lớn nên đứt đoạn, mấy sợi tóc còn vương lại trên chiếc thoa từ ngọc quấn quanh nhánh hoa.

Phiền toái vừa giải quyết, ta bèn ngo ngoay định ngồi dậy, nhưng không ngờ y lại thuận tay nhét chiếc thoa xuống dưới gối, hai tay giữ chặt lấy bờ vai của ta, nói: “Trên người nàng có hương hoa mộc đàn.”

Lời này của y hơi kỳ lạ, ta ngẩng đầu nhìn y, lại thấy đáy mắt y phảng phất ngọn lửa khó hiểu, sâu kín âm trầm. Ta lấy làm kinh hãi, nhưng y lại tung mình, đặt ta ở phía dưới, môi đưa tới khê cắn cổ ta.

Lúc này, nếu ta còn không hiểu y muốn làm gì, vậy ta chính là đầu heo rồi.

“Vương gia, vương gia, ngài vừa mới bị thương, thân thể không khỏe...”

“Không quan trọng...” Y nói không rõ tiếng, đôi môi lại thuận thế lướt lên, đi tới khoe miệng của ta. Nhưng cũng không đến gần, chỉ dùng đầu lưỡi khê liếm. Cảm giác ngựa ngửa này khiến ta sồn gai ốc. Thuốc của ta đâu rồi, thuốc đâu?

Đúng rồi, cất trong ngực. Sao ta có thể sơ ý như vậy? Bình thường ta hay để trong tay áo, nhưng ta cho rằng hôm nay trên người Hạ Hầu Thương có thương tích, sẽ không nghĩ tới phương diện đó. Thế là không hề cảnh giác, cất thuốc vào trong ngực. Bây giờ thân thể ta bị y bao phủ, tay thì bị y kéo

cao lên, đừng nói là lấy đồ từ trong ngực, nhúc nhích thôi cũng khó lắm rồi.

Y liếm khoe miệng bên này, rồi liếm khoe miệng bên kia, vô cùng chậm rãi. Còn dùng một tay cố định hai tay của ta trên đỉnh đầu, tay kia lần xuống thăm dò, vuốt ve thất lưng ta. Ta cảm thấy bên hông đột nhiên lạnh toát, y phục bị y gạt ra, bàn tay nóng hổi vuốt ve. Gai ốc trên người ta càng sờn mảnh liệt.

Không được, sao ta có thể để cho y muốn làm gì thì làm như vậy? Ta cũng không tin, bị đâm một nhát vừa mới băng bó xong, y làm gì có hăng hái như vậy!

Ta nghĩ tới chỗ bị đâm của y, phải làm thế nào để khiến vết thương của y đau xót, đau đến mức không còn để ý đến chuyện khác nữa?

Nhưng ta bị y đè chặt, hai tay bị kéo lên cao, không có cách nào để tiếp xúc với vết thương của y. Chuyện này khiến ta rất đau đầu.

Y thấy ta không có phản kháng, liền nhẹ nhàng hôn ta, nâng người dậy, buông lỏng tay ta ra, bắt đầu coi bỏ y phục của mình. Đây vốn là cơ hội phản kháng của ta, nhưng y chỉ mặc một chiếc áo trong, vừa cởi ra đã để lộ làn da khỏe mạnh màu mạch. Băng vải màu trắng quấn từ vai trái đến dưới nách, lưng rộng eo nhỏ. Ta vốn đã nhìn quen thân thể trần truồng của nam tử, nhưng y lại khác hẳn. Làn da khỏe mạnh như ôn ngọc, ta vừa thấy đã choáng váng. Chỉ ngần ra một lúc, y đã phủ người xuống, bây giờ ta mới giật mình tỉnh táo. Cố gắng nâng người dậy, ra vẻ luống cuống tay chân đẩy y ra. Thật ra tay ta nhắm vào vết thương của y, nhưng còn chưa chạm tới y đã cảm lấy tay của ta.

Võ công của y cao như vậy, nguy hiểm cận kề liền cảm thấy được ngay. Cũng giống như ta hồi trước, trong phạm vi mười thước, nguy cơ không thể đến gần, sao y lại có thể dễ dàng đắc thủ được?

Nhưng hôm nay, ngoài cách này ra, ta không thể nghĩ ra cách nào khác.

“Vương gia, nếu Giang Phi nương nương biết được thiếp và ngài thế này, nương nương sẽ không tha cho thiếp, vương gia. . .”

“Không đâu, mẫu phi sẽ thích nàng. . .” Y túm hai tay ta ra sau, lưng ta tựa vào cạnh giường, hoa văn chạm trổ cứng đờ làm lưng ta đau. Y khiến ta không động đậy nổi, đôi môi hôn lên ngực ta. Y kiên nhẫn găm cắn khiến ta run rẩy, cảm giác tê dại từ trước ngực truyền thẳng tới tứ chi. Ta chỉ muốn thoát khỏi sự khống chế của y, thế nhưng y lại giữ lấy cổ tay ta với lực vừa đủ, khiến ta như cá sa vào lưới, dù giãy dụa thế nào cũng chỉ tốn công.

Giờ ta mới hiểu được, thân thể không có võ công này yếu ớt đến mức nào. Thì ra những chuyện như ân oán rành rọt, tay như dao sắc, chân đạp được đá không bao giờ có thể làm được nữa, chỉ có thể mặc cho người hiếp đáp, ngay cả mạng sống cũng không nằm trong tầm tay của bản thân! Bao lâu rồi ta chưa thực sự rơi nước mắt? Ta không nhớ rõ nữa, ngay cả những ngày máu tươi thấm đẫm cỏ xanh, ta cũng không rơi một giọt lệ. Nhưng bây giờ, lòng ta tràn đầy tuyệt vọng, hốc mắt cay cay, lần đầu tiên cảm thấy thiên hạ này không còn thứ gì ta có thể khống chế được nữa, một người ngay cả bản thân cũng không thể bảo vệ, còn có thể có thể thực hiện được mong ước xa xôi không thể chạm tới này sao?

Ta không cảm thấy giọt lệ lăn trên má mình, nhưng lại cảm thấy ngón tay y nhẹ nhàng lau khô mắt ta, bàn tay nắm cổ tay ta buông lỏng, thân thể áp trên người cũng nâng lên.

Một chiếc áo khoác phủ lên người ta, chất vải mềm mại che kín làn da trần trụi của ta. Ta ngước mắt, trong tầm mắt mờ hồ, trong hình ảnh mù sương, y đứng trước giường, đưa lưng về phía ta, khẽ nói: “Ta vốn nghĩ. . . Bỏn vương chưa từng ép bức bất cứ ai, huống chi. . . Nàng. . . Mặc y phục vào đi.”

Y thuận tay cầm y phục vắt trên ghế, chòng lên người, kéo cửa phòng rồi đi ra ngoài.

Ta trừng mắt nhìn, kiên quyết dằn lại giọt lệ trong hốc mắt rồi mới chậm rãi xuống giường mặc y phục. Một lúc lâu sau mới có thị tỳ vào dọn dẹp, thấy giường chiếu lộn xộn, xiêm y của ta rách nát, đầu tóc rối tung cũng không nói gì. Nhưng lại đỏ ửng mặt đưa y phục mới cho ta, lại có người tiến lên vuốt tóc cho ta. Dưới ánh mắt ám muội ngầm hiểu của các nàng, ta đành phải cố gắng mỉm cười, đứng dậy chuẩn bị trở về tiểu viện. Có điều màn đấu tranh kịch liệt vừa nãy khiến tay chân ta bủn rủn, đành phải kêu Oanh Nhi Mị Nguyệt tới, nhờ các nàng đỡ lên kiệu nhỏ mới về tiểu viện được.

Đêm đó, lúc Oanh Nhi hầu hạ ta đi ngủ, thấy dấu đỏ trên cổ tay ta thì lấy một lọ thuốc mỡ cho ta, khoe mặt đậm nét cười: “Chủ tử, đây là vương gia sai người đưa tới cho người. Chủ tử, vương gia tập võ từ nhỏ, đôi khi có mỹ nhân mới tới còn không chịu nổi, người như vậy cũng coi là tốt rồi. . .”

Tất nhiên ta không đáp lời nàng, trong lòng biết thừa nàng ta đang nghĩ gì. Tình trạng ta như vậy, ai ai cũng sẽ nghĩ Hạ Hầu Thương vừa mới làm gì, ta giải thích thế nào cũng vô dụng. Huống chi, ta cần giải thích sao?

Nhớ tới vẻ luống cuống khi rơi vào lòng bàn tay y lúc nãy, ta hơi nản lòng thoái chí, nói: “Không cần hầu hạ nữa, lui ra đi.”

Nàng ta chỉ cho rằng ta bị Hạ Hầu Thương làm cho mệt mỏi, hé miệng cười một tiếng, gọi Mị Nguyệt đang liếc mắt ngoác chẳng hiểu gì hết cùng đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Sau Này Phải Tranh Đoạt Gì Đây?

Ta ngồi trước bàn trang điểm một lát thì tay chân mới hồi phục lại, định lên giường nằm, quay đầu lại thấy Tiểu Thất đứng sau lưng ta, sóng mắt sâu thẳm âm u, người cứng ngắc, một tay siết chặt bụng bên người, cắn răng nói: “Hắn ta làm gì cô rồi?” Ta lắc đầu, cúi đầu nói: “Không có...”

Y không tin, đứng trong sảnh, hàm răng nghiến chặt nghe rõ tiếng: “Ta đi giết hắn!”

Ta thần nhiên nói: “Tiểu Thất, ta có phải là người gây răng rồi còn nuốt vào bụng không? Bên trong có truyền ra tin tức gì không?”

Bây giờ người y mới thả lỏng, nhưng lại đến bên cạnh ta, kéo cổ tay của ta lên, thấy vết màu đỏ nhạt thì lấy một lọ thuốc từ trong ngực ra, xoa cho ta. Rồi y đưa lọ thuốc này cho ta, thấy ta đã cất cẩn thận mới nói: “Ta sẽ chuẩn bị thuốc hoàn cho cô, nhưng phải đặt ở nơi thuận tiện mới được. Không được, hay là ta làm cho cô một cái vòng tay, khám thuốc hoàn bên trong, có thể lấy ra dùng bất cứ lúc nào.”

Về âu lo trong mắt y như thể đã rực lửa. Ta biết nếu không đồng ý với y, e rằng hôm nay y không có tâm trạng nói tới chuyện khác, đành phải gật đầu đồng ý. Y quýnh lên: “Phải làm ngay lập tức mới được.”

Hoàng hốt rối loạn đến độ không quan tâm tới chuyện gì nữa rồi, cả đêm chỉ nghĩ đến việc tìm vật liệu làm vòng tay. Ta không nhịn được, cau mày nói: “Tiểu Thất, hôm nay người tới đây để đưa tin mà.”

Bây giờ y mới tỉnh ngộ, nói với ta: “Trong cung cũng chuẩn bị tạm ổn rồi, chỗ Ô Mộc Tề cũng đã có chuẩn bị, nếu không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, chắc chắn mọi chuyện cũng xong xuôi.” Y hơi ngừng lại, “Nhưng mà, sao lại phải dẫn Ninh Khải Dao này tới?”

Ta nói: “Người đã quên, sau khi thái tử phi trước kia qua đời, thái tử không lập chính phi, cũng chỉ chờ nàng ta thôi.”

Tuy Ninh Khải Dao là đích nữ, nhưng lại không phải là trưởng nữ của Ninh gia. Tỷ tỷ của nàng ta là Ninh Khải Như, là chính phi của thái tử, hai người tình cảm sâu đậm. Sau khi gả cho thái tử, lại mắc bệnh thương hàn vào ba năm trước, hơn nữa còn mang thai nên đã qua đời. Sau khi thái tử phi mất, thái tử cực kỳ đau lòng, ba năm không gần nữ sắc, mặc dù bị hoàng hậu thúc giục lập chính phi liền hồi, thế nhưng y thậm chí không thèm cưới cả trắc phi... Mặc dù ta biết thừa y còn lâu mới vậy, nhưng những việc y làm chắc chắn sẽ gây được thiện cảm với Hoàng thái hậu. Hoàng thái hậu và Tiên hoàng tình cảm sâu đậm, suy bụng ta ra bụng người, ắt hẳn sẽ thích tôn tử tình thâm ý trọng này.

Nhưng nếu như là Ninh Khải Dao thì không như vậy. Thứ nhất, hai người là tỷ muội, từ một nhà. Nếu y cưới Ninh Khải Dao, người bên cạnh chỉ nói y nhớ thương người cũ, e rằng Hoàng thái hậu lại càng tán thưởng hơn.

Có điều cưới Ninh Khải Dao rồi thì cưới trắc phi thế nào được? Như thế, chẳng phải là tự vả vào mặt mình sao? Để cho vợ kịch lúc trước tan thành mây khói ư? Nếu không cưới, một trong hai vị Tàn Giang nếu có một người gả cho Ninh vương, nhất định sẽ gây tổn thất lớn cho y. Hơn nữa ta biết, chắc chắn y sẽ không chịu bỏ qua.

Ta không kiềm nổi sự mong đợi, rốt cuộc y sẽ nghĩ ra cách gì đây? Nhưng ta không ngờ cuối cùng mọi chuyện lại đến nước này.

Tiểu Thất suy nghĩ một chút liền hiểu ngay, chỉ nói: “Nhưng mà về sau, nếu nàng ta biết chân tướng, chắc chắn không chịu bỏ qua. Mấy ngày gần đây, Ninh gia có hành động khác lạ, không ít người của Tam Sơn Ngũ Nhạc âm thầm thám thính tình hình ngày đó.”

“Về sau?” Ta khẽ cười một tiếng, “Ta chọc quá nhiều người rồi, thêm một người cũng chẳng đáng sợ thêm. Về phần đám người thăm dò tin tức kia, người đã quên, phía trước chúng ta có hai lá chắn, chỉ cần họ không muốn cho người ta biết tất cả mọi chuyện ngày đó, thì không ai có thể điều tra ra được.”

Tiểu Thất ngẩng đầu nhìn ta, trông mắt sâu thẳm như hồ nước âm u: “Ninh vương diện hạ, thi thoảng hắn cũng không kém năm xưa.”

“Nói đến Ninh Khải Dao, người dẫn tới rất hay.” Ta cười, nói.

“Mặc dù nàng ta thông minh, nhưng vẫn còn quá nhỏ.”

Năm xưa lúc Ninh thái hậu xuất cung, từng mở một phường thêu. Sau đó Ninh thái hậu được tiên hoàng nghênh đón vào cung, nhưng cũng không đóng cửa phường thêu đó, chỉ ủy thác cho người trong tộc. Qua nhiều năm kinh doanh, giờ đây Ninh gia đã là nhà buôn đồ thêu khổng lồ, cũng kinh doanh ngành nghề khác nữa. Ninh thái hậu vì tránh hiềm nghi nên không chủ trương cho người trong tộc làm quan, vì vậy người của Ninh gia mới không làm quan lớn. Nhưng Ninh gia truyền thụ thừa kế nghề thêu, Ninh thái hậu không cần mở miệng cũng có người phía dưới bầu vùi. Cũng vì hàng hóa cung cấp cho hoàng gia hằng năm, nên lại dần thân vào ngành nghề khác. Nhiều vô số, cũng phải có khoảng mười mấy ngành nghề, trở thành thế gia khởi nghiệp từ buôn bán đầu tiên trong thời bấy giờ.

Từ nhỏ Ninh Khải Dao đã thông tuệ, lại càng được Thái hậu ưu ái. Sau khi nàng được mười tuổi, Ninh gia đã cho nàng theo gia chủ giải quyết chuyện gia sản của Ninh gia. Lần này thương đoàn Thân Độc cắt đứt mối làm ăn lớn ở phương bắc của Ninh gia, thủ đoạn cũng không quang minh, khiến nàng giận sôi lên. Thế nên nàng ra mặt cho người quấy rối. Nàng làm như vậy, tuy không hợp thời, nhưng rất có hiệu quả, khiến từng thương khách của thương đoàn đều cảm thấy bất an. Nàng còn tiến hành cùng một lúc, ngoài sáng thì làm loạn, trong tối thì giả danh thương đoàn Thân Độc bán vật phẩm có lỗi cho thương khách. Có vài khách thương biết điều hiểu rõ trong kinh đô có kẻ tai to mặt lớn đã giờ trò. Vốn định tới đặt hàng, đi được nửa đường liền quay xe về phủ... Vật phẩm Thân Độc bán dù có kỳ lạ, nhưng cũng không phải là không có. Gặp phải rắc rối còn hơn là chọc phải kẻ không nên chọc. Cho nên năm nay thương đoàn Thân Độc làm ăn không bằng ba năm trước.

Ta nói: “Nàng ta lúc đầu chỉ phải mảy kệ lẹ mặt tới thương đoàn quấy rối, còn bản thân thì không ra mặt. Nhưng hôm đó rốt cuộc cũng phải ra mặt, hơn nữa ngày đó đã để lại cho nàng ta ấn tượng sâu đậm.”

Tiểu Thất cười một tiếng: “Tình tình của nàng ta không tốt lắm.”

Ta hiểu ngụ ý của y. Có rất nhiều nhân tố khiến nàng trở thành kẻ ngang ngược. Thiên chi kiêu nữ như vậy, vốn cho rằng mình tài trí hơn những người khác. Người bên cạnh vẫn luôn canh chừng nhắc nhở nàng, nhưng vẫn luôn có lúc ngoại lệ. Chỉ cần cho nàng một lý do thích hợp, chính nàng sẽ lấy đủ mọi cớ để đến thương đoàn.

Nhưng kiểu người này sao có thể chịu bị chèn ép chứ? Cho nên, tuy nàng nấp trong trong kiệu không ai biết, nhưng chỉ cần nàng tự biết mình bị khinh nhờn là được.

Không cần ta ra tay, nàng sẽ nghĩ đủ mọi cách để thăm dò đến tận cùng.

“Nhưng cuối cùng nàng ta sẽ chĩa mũi nhọn về phía người. Thuộc hạ không rõ, người có thể ẩn phía sau, nhưng vì sao phải để lộ sơ hở?”

Ta nói: “Năm sau, hoa mộc lấm ở đầu thôn chắc đã nở rồi nhỉ?”

Khi đó, liệu mộ phần của ta có được cắm vài bó hoa mộc lấm không?

Không có ai khuấy nước, sao có thể thuận lợi thoát thân được? Trở về nơi đó?

Dù cho thân phận của ta có bị bại lộ hay không, nhiều ngày về sau, ta vẫn có thể chậm rãi bay lơ lửng trước mặt người khác. Khi đó, kẻ địch của ta có lẽ sẽ giúp ta.

Về mặt y thay đổi, hiểu được nguyện vọng của ta, gương mặt lộ vẻ thương cảm: “Không, người nhất định có thể...”

Ta khoát tay, nói: “Tiểu Thất, đừng quan tâm đến chuyện này nữa, bây giờ việc kia quan trọng hơn. Người nói xem, sao hôm đó An Dật vương lại tới...”

“Thuộc hạ cũng không ngờ. Hắn ta vẫn luôn là ngoại lệ, hẳn lại đến đúng hôm đó. Nhưng mà hẳn cũng không gây ảnh hưởng gì...”

Ta bưng chén trà trên bàn lên, uống một hớp. Không biết vì sao nhưng ta chợt nhớ tới vết thương trên người Hạ Hầu Thương. Y bị thương như vậy, cũng vô cùng có lợi cho kế hoạch của bọn ta. Vừa nghĩ tới đây, ta không khỏi có phần kinh ngạc. Chuyện này là trùng hợp sao?

Trong chuyện này có quá nhiều nhân tố ta không thể nắm giữ được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Mỹ Nhân Tự Hội, Sóng Gió Nổi Lên (1)

Tiểu Thất thấy ta im lặng, cho rằng ta đang nhớ lại chuyện vừa xảy ra, lại nghĩ tới phải mau chóng làm một cái vòng tay, liền nói: “Thuộc hạ phải chuẩn bị vật liệu đây, haiz, nếu lão tam ở đây thì tốt.”

Lão tam chế tác đồ trang sức rất giỏi.

Y nhắc tới lão tam mới khiến ta chợt bừng tỉnh: “Tiểu Thất, người nói xem, sau khi nhảy xuống vách đá Hồ Sơn, thật sự không ai có thể sống được sao?”

Tiểu Thất giật mình, ngẩng đầu nhìn ta: “Ý cô muốn nói tảo Tam? Không, không thể nào, năm đó hắn và Hậu Đức Ninh cùng đi đưa tin cho Hạ Hầu Thương, bị đuổi giết đến Hồ Sơn, lại còn thương nặng. Lúc ta đuổi tới, vừa lúc nhìn thấy hắn bị Hậu Đức Ninh đâm một kiếm trúng ngực, bị đá xuống vách, vách núi cao như vậy...”

Hậu Đức Ninh vốn là lão tứ trong bực đầu thất tình, không ai ngờ y lại đến từ kinh thành, ẩn náu bên cạnh ta nhiều năm. Chỉ vì nhất kiếm cuối cùng, nhất kiếm cuối cùng đó lại đâm vào lồng ngực lão tam.

“Đúng, hắn không sống được....”

Khi mặt nạ của sát thủ kia bị rơi của Hạ Hầu Thương quật xuống, ta thấy rõ người có vết thương đầy mặt kia, chắc chắn là y, ta nói: “Nhưng hôm nay ta nhìn thấy hắn!”

“Người ám sát Hạ Hầu Thương?”

Ta gật đầu: “Chắc chắn hán trốn được rồi. E rằng người ám sát Vĩnh Lạc để hôm nay có liên quan tới hán, cũng có thể hán biết điều gì đó. Tiếc rằng ta và hán không thể nhận ra nhau, hán... cũng không nhận ra ta.”

Tiểu Thất thở dài một hơi, chỉ nói: “Thuộc hạ sẽ đi điều tra thêm”

Hương thơm ấm áp phát phơ bay từ lư hương khắc hoa. Dưới ánh nến hiu hắt, hoa văn lá phong trên bình phong như dòng nước bạc chảy xuôi trên dòng sông, khi hợp khi tan, tựa như bảy người kia. Từng người biến mất, hôm nay lại trở về?

Tiểu Thất vốn muốn đi, sau khi đi đi lại lại vài bước trong đại sảnh, mới đứng lại, nói với ta: “Mấy ngày sau, cô nên cẩn thận một chút.”

“Nhưng không biết họ sẽ làm gì?”

Y có vẻ lo lắng, không biết tại sao, ta cũng không yên tâm lắm. Dù tất cả tiến hành cực kì thuận lợi, nhưng quá mức thuận lợi lại làm cho người ta cảm thấy dường như có bánh rơi từ trên trời xuống. Lão tam xuất hiện vào lúc này, không biết là tốt hay xấu đây?

.....

Mấy ngày sau, trong cung hạ thánh chỉ. Bởi vì ta là người chế áo giáp, hạ lệnh cho Hạ Hầu Thương đưa ta tham gia yến tiệc đón tiếp Ô Mộc Tề, mà đồng thời Giang Tử Sơ cũng được mời vào cung. Nàng là nữ nhi chưa gả, tất nhiên không thể tiến cung cùng bọn ta, được người đón vào cung từ mấy ngày trước.

Trong cung lại truyền đến tin tức, nói Ô Mộc Tề đã chính thức cầu thân với Hoàng thái hậu. Nữ nhân hoàng thất rất ít, đều đã gả cho người ta, những người chưa gả phần lớn lại dưới mười tuổi. Cho nên Hoàng thái hậu lần lượt mời quý nữ đại thần, nếu Ô Mộc Tề để mắt đến, liền phong làm công chúa, tái ngoại hòa thân. Nghe nói trong số nữ nhi chưa gả, ngoại trừ Giang Tử Sơ còn mời cả Ninh Khải Dao và Tần Thi Chi. Xem ra, lần này không chỉ để lựa chọn đối tượng cho Ô Mộc Tề, mà còn muốn giải quyết hôn sự cho Hạ Hầu Thương và Thái tử điện hạ luôn.

Ngày hôm sau, Tiểu Thất đã làm xong vòng tay cho ta, dặn dò đủ điều bảo ta đeo lên, không được cởi ra. Tất nhiên ta ngoan ngoãn nghe theo, trải qua vụ việc lần trước, ta đã hiểu được: Nam nhân có thể kích động bất cứ lúc nào.

Từ sau lần đó, Hạ Hầu Thương không ở vương phủ đã mấy ngày, nghe nói nhận được việc mới, đi tuần phòng lũ thay Hoàng thượng, vì vậy ta thở phào nhẹ nhõm.

Mấy ngày sau, chính là yến tiệc đón tiếp. Quốc yến bậc này, ta vốn không có tư cách tham gia, nhưng bởi vì nhận việc chế luyện áo giáp bạc, ta được phong hào Thuận Nhân, nữ quan thất phẩm, để tiện cho ta có thể theo Hạ Hầu Thương vào cung tham gia yến hội. Mà ta cũng biết rõ, ta tham gia yến hội lần này chẳng qua bởi vì phòng bị Ô Mộc Tề dùng câu thích tiến kiếm có gây sự. Áo giáp bạc hàn tẩm có thể ngăn cản câu thích tiến hay không, cũng là chuyện liên quan đến đại sự thắng bại của hai nước.

Mặc dù trận chiến lần trước, Tây Di thất bại thảm hại, thêm vào nội chiến liên miên, quân lực tổn hao tám chín phần. Nhưng Quân gia đã không còn, người dân Tây Di nổi danh hung hãn, toàn gần đều là binh lính. Trải qua vài năm nghỉ ngơi và hồi phục, nội bộ đã thống nhất dưới tay Thiết Sâm khả hãn, lẽ nào không muốn ngóc đầu trở lại?

Lần này Ô Mộc Tề đến đây, chắc hẳn vẫn vì thử dò xét?

Nếu như tìm được đối tượng hòa thân, nữ tử này đúng thật là bị vây trong tình cảnh nguy hiểm chòng chát. Có điều không biết ai có thể may mắn như vậy?

Lúc ta và Hạ Hầu Thương ngồi xe vào cung, đi qua cổng, dưới mái hiên cong cong đều đã treo đèn. Các cung nữ qua lại thướt tha, bận rộn dán giấy hoa nhiều màu lên cửa sổ bằng tiêu, quần gấm vóc kim tuyến màu đỏ lên cột gỗ. Đầu đầu cũng tràn ngập vẻ tươi vui.

Bọn ta được an trí tạm thời ở Trọng Hoa cung, cùng với các thân vương hoàng thất chờ yến tiệc bắt đầu. Các mệnh phụ quan viên còn lại được an trí ở Vĩnh Hòa cung gần Trọng Hoa cung.

Trọng Hoa cung là nơi ở của hoàng tử lúc vị thành niên, cũng là chỗ ở của Hạ Hầu Thương lúc còn trẻ. Sau khi phân phủ phong vương thì thỉnh thoảng khi Hoàng đế triệu kiến, đến khuya không kịp trở về, mới có thể ngủ lại ở đây. Bây giờ Trọng Hoa cung chỉ còn lại Tam hoàng tử Hạ Hầu Xương. Lúc bọn ta tới, Hạ Hầu Xương đã đến Di Hòa hiên cùng An Dật vương. An Dật vương tìm được trò vui, đến trước để cổ vũ.

Nhóm quý nữ quận chúa chưa lập gia đình được mời vào cung từ mấy ngày trước, tất cả đều ở trong Trữ Tú cung. Còn mệnh phụ quan viên không có chỗ để ở lại trong cung, nếu không muốn chờ ở ngoài điện chỉ có thể trình diện vào lúc tiệc rượu bắt đầu.

Hoàng tử Tây Di Ô Mộc Tề lại ở hành cung bên ngoài. Y mang theo đám tùy tùng đông đảo, lại không muốn ở trong cung theo quy củ. Dưới sự cân nhắc của hai tướng, đành phải tiến vào hành cung ở cạnh vườn sản bản.

Vào tới cung, sau khi rửa mặt, bọn ta liền theo cung nhân đi bái kiến Hoàng thái hậu trước. Còn chưa vào cửa điện, xa xa đã thấy hai ba chiếc kiệu dừng ở bên ngoài, tộc huy phía trên chứng tỏ mức độ náo nhiệt trong điện. Ninh gia, Giang gia, Tần gia không hẹn mà tất cả đều cùng tới đây.

Cũng có thể nhận được lời mời, nên các nàng cùng đến. Xem ra Hoàng thái hậu sợ phiền toái, cũng không suy đoán hỏi ý từng người, mời hết cả ba vị tới đây, cẩn thận quan sát, để tránh ghép sai đôi. Như vậy xem ra, thái tử điện hạ nhất định cũng ở đây.

Tiểu hoàng môn (*) kêu to một tiếng, bộn ta vào cửa điện. Tuy ta được phong hào nữ quan thất phẩm, nhưng không thể vào yết kiến cùng Hạ Hầu Thương. Ta đành chờ bên ngoài, một lát sau mới có tiểu hoàng môn tuyên ta yết kiến. Lúc ta vào đại điện, một vị thiếu nữ mặc váy tử sa mỏng tang ngồi ở bệ đặt chân của Hoàng thái hậu. Nàng chỉ mới mười một mười hai tuổi, làn da trắng ngần, ngón tay như cọng hành, mỉm cười đưa tay bóc vỏ nho trên chiếc khay sứ trắng tinh, để vào bát bạc nhỏ, vừa bóc vừa khẽ nói gì đó với Hoàng thái hậu, khiến mặt bà hiện rõ ý cười.

** Hoàng môn là tên gọi của thái giám ở triều đại này.*

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Mỹ Nhân Tự Hội, Sóng Gió Nổi Lên (2)

Vị này, không cần phải nói cũng biết là Ninh Khải Dao.

Mà hai người ngồi sau bàn dài, một người nhỏ nhắn yếu ớt, mặc váy lụa xanh nhạt rộng rãi, một người lại mạnh mẽ ngang tàn, mặc chiếc váy thất eo xẻ tám tà màu xám hoa xanh. Hai vị này chính là Giang Tử Sơ và Nhã quận chúa Tần Thi Chi. Khi ta bước vào, ngoài hai người ngồi ở chủ tọa, những người còn lại đều liếc mắt nhìn ta. Nhã quận chúa kia như cười như không, Giang Tử Sơ gật đầu khẽ đến mức gần như không nhận ra.

Ninh Khải Dao mãi mê bóc vỏ nho trong tay, rồi nói với Hoàng thái hậu vài câu gì đó. Lúc này mới quay sang nhìn. Mặc dù chỉ trong nháy mắt, ta thấy đôi mắt nàng dường như tập trung tất cả linh khí trong thiên hạ, chưa cần biết ngũ quan ra sao, chỉ riêng đôi mắt đơn thuần kia đã có thể đoạt đi ánh mắt của mọi người.

Nàng thờ ơ liếc mắt nhìn ta, rồi lại tỉ mỉ bóc vỏ nho trong tay, dùng chiếc khăn lông đặt trên bàn lau tay, lúc này mới khom người lui xuống, trở về chỗ ngồi của mình.

Nàng vừa ngồi xuống, Nhã quận chúa và Giang Tử Sơ đã mỉm cười gật đầu chào nàng, lại chỉ điểm tâm trên bàn nói cho nàng biết là ngọt là mặn, cực kì thần thiết.

Xem ra, ba vị cô nương này xuất thân từ hào môn thế gia, đã am hiểu con đường sinh tồn trong cung, dù trong lòng như có bão táp nổi lên, dù hận người đến muốn cắt thịt lột da nhưng không thể hiện ra mặt một chút nào.

Hạ Hầu Thương cũng ngồi ngay ngắn ở chiếc bàn dài bên kia.

Ta quỳ xuống dập đầu thỉnh an.

Hoàng thái hậu ngẩng đầu nhìn ta, vươn tay dùng thìa bạc xúc một quả nho đã bóc vỏ đưa vào miệng, lúc này mới nói: “Ai gia thấy áo giáo bạc này của người cũng được lắm. Ưm, lần này Thương nhi cũng được một trợ thủ tốt.”

Ta khom người đáp lại, bà phát tay cho ta đứng hầu hạ bên cạnh Hạ Hầu Thương.

Hoàng thái hậu mỉm cười, quay đầu về phía Hạ Hầu Thương, từ ái nói: “Vài ngày rồi không thấy Thương nhi đến chỗ hoàng tử mẫu, bận việc gì sao?”

Thật ra thì làm gì có chuyện bà không biết tôn nhi nhà mình làm gì. Bà tha thiết hỏi, chẳng qua chỉ muốn Hạ Hầu Thương nhân cơ hội trò chuyện cùng bà, tốt nhất là nên tỏ ra nhõng nhẽo. Ta đã thấy nhiều lão phụ thường nói với giọng điệu này rồi. . . Thuở nhỏ, sau khi dùng trúc đánh mông ta một trận, cách hai ngày, phụ thân thường không có việc gì cũng tìm ta nói chuyện. Nếu ta nghe lời, rồi làm nũng, quan trọng nhất là nhân cơ hội lừa bịp phụ thân để lấy đồ, phụ thân sẽ bình thường trở lại. . . Dĩ nhiên, không bao lâu sau lại thêm một trận đòn trúc.

Nhưng Hạ Hầu Thương hoàn toàn không hiểu, vẫn kính cẩn nói: “Bẩm tổ mẫu, mấy ngày qua hoàng tôn đi tuần phòng, cho nên không đến thỉnh an tổ mẫu được.”

Ta thấy vẻ mặt của Hoàng thái hậu hơi thất vọng. Nghĩ thầm thân phận lão thái thái này vô cùng cao quý, nhưng cũng chỉ là một lão nhân gia muốn tìm niềm vui thú của tuổi già mà thôi.

Ta thầm lo lắng trong lòng, nghĩ thầm Hạ Hầu Thương ngài nên nói thế này mới phải: Lão phật gia, mấy ngày qua hoàng tôn tuần phòng đúng là mệt mỏi muốn chết rồi, nghe nói gần đây lão phật gia có lộc nhưng tốt, có thể tặng ít cho hoàng tôn không?

Chắc chắn lão thái thái sẽ mừng rỡ cười ha ha: Khi con này, chỉ muốn đồ tốt của ta. Con lấy lộc nhưng làm gì chứ, lẽ nào con lại muốn có thêm vài mỹ nhân trong phủ sao?

Lời này hơi thô tục, chắc bà cháu nhà này không thô tục như ta đâu.

Ta đang đứng bên suy nghĩ lung tung, không ngờ rằng Ninh Khải Dao còn biết cúi mình hơn Hạ Hầu Thương, nàng đứng dậy, cúi đầu thi lễ với Hoàng thái hậu, lúc này mới nghiêm trang nói: “Hoàng thái hậu, biểu ca tuần phòng bên ngoài chắc chắn rất mệt mỏi. mấy hôm trước Ô Mộc Tề kia không phải cống nạp không ít đồ tốt ư? Hay là lão nhân gia thưởng cho biểu ca chút ít, ví dụ như là nhân sâm ngàn năm kia chẳng hạn, cũng đỡ cho mỹ nhân trong phủ biểu ca oán trách.”

Lời nói này của nàng khiến Hoàng thái hậu cười đến híp mắt, nói vài tiếng được liền tiếp, tất nhiên là nhân cơ hội thưởng. Ta vốn cho rằng Ninh Khải Dao là kiểu ngây thơ lãng mạn, nhưng lại nhân lúc đỡ lời mà mĩa mai ta. Hoàng thái hậu lại càng giả bộ hồ đồ, chỉ coi nàng nói đùa trẻ con mà thôi. Nàng làm vậy có lẽ càng khiến cho Hoàng thái hậu cho rằng nàng ngây thơ thẳng thắn, không có tâm cơ?

Ta biết thừa nàng ta nói dóc, cúi gằm mặt, đứng tít đằng sau Hạ Hầu Thương, ánh mắt lông mày không động.

Mà Hạ Hầu Thương lại càng tăng thêm vẻ thận trọng đoan chính thường ngày. Ninh Khải Dao nói một hồi, người người trong điện tươi cười, nhưng y cũng chỉ khẽ mỉm cười, không nói thừa một câu.

Ôi thanh cao, ôi cao quý!

Nhưng ngài tỏ vẻ tự cao tự đại suốt ngày như vậy có mệt hay không?

Ta đứng sau Hạ Hầu Thương, nhìn hoa văn kim tuyến thêu trên cổ áo màu tím của y, tôn lên nước da màu mạch ôn nhuận như ngọc trên cổ, vành tai vô cùng thanh tú, ngoại trừ hơi lớn một chút thì giống hệt vành tai của nữ tử, cứ như bụng con ve chiến vàng, khê cắn liền chảy mỡ. (chic: *Chị so sánh kiểu gì thế này O.O*)

“Biểu ca, Thuận Nhân này của huynh thật đúng là thông minh tài giỏi, khéo tay hay làm, thực sự thuận mắt hơn những người huynh nạp vào phủ trước đây rất nhiều. Thảo nào có thể giúp đỡ được huynh. Lão phật gia, người nhìn biểu ca đi, nụ cười trên mặt chỉ có nhiều chứ không ít hơn...”

Giọng điệu của nàng mang vẻ giận dỗi nhõng nhẽo nhưng lại tràn đầy ý dò xét. Nàng đang thử thăm dò xem rốt cuộc Hoàng thái hậu nghĩ về ta thế nào?

Hoàng thái hậu tuy già, nhưng đã thành tinh, cũng không tiếp lời nàng, chỉ nói: “Được rồi, tối nay có yến tiệc, năm nay cũng có không ít quan viên vừa mới đỗ đạt khoa cử, các người nên mở to hai mắt nhìn cẩn thận...” Ngừng một chút mới nói, “Mắt ai gia không tốt, nhìn rõ rồi tối đây nói cho ai gia nghe.”

Bà nói kiểu úp mở nhưng cố tình bộc lộ rõ như vậy, mấy người ngồi dưới tất nhiên hiểu bà ám chỉ điều gì, đều hơi đỏ mặt. Xem ra lão phật gia cũng không muốn thu nạp tất cả các nàng vào hoàng thất. Nếu như thấy ưng ý rồi, cũng có thể làm chủ hôn.

Hôn sự của ba vị nữ tử này đại biểu cho ba đại thế lực trong triều, có lẽ bà không muốn vì vậy mà gây ra chuyện tranh đoạt vô nghĩa, tổn thương tình cảm giữa huynh đệ. Cho nên mới ám chỉ các nàng không nhất thiết phải gả vào hoàng thất, nam tử tốt trên đời này còn rất nhiều.

Năm xưa Hoàng thái hậu sát phạt quyết đoán, mưu kế đầy rẫy, giờ đây lại có vẻ thờ ơ lạnh nhạt, rất có thể trong lòng đã sáng như gương, cho dù gió thổi mây vẫn cũn không muốn nhúng tay vào trong đó.

Ba vị nữ tử rốt cuộc vẫn là thiếu nữ khuê các, xấu hổ cúi đầu xuống, tuổi Ninh Khải Dao khá nhỏ, không chịu thuận theo mà cười nói: “Lão phật gia, diệt nữ còn nhỏ ạ...”

Hoàng thái hậu nhếch mí mắt, nói: “Bảo con nhìn hộ ai gia, liếc mắt thôi, con nghĩ đi đâu thế hả?”

Ninh Khải Dao dụi dằm nói: “Lão phật gia...”

Giang Tử Sơ và Tần Thi Chi thấy vậy đều che miệng cười, ngay cả cung nhân xung quanh cũng không nhịn được cười.

Thảo nào Hoàng thái hậu lại thích Ninh Khải Dao, đây mới là dáng vẻ của tôn nhi, nghịch ngợm nhõng nhẽo, vô tư thẳng thắn. Nếu mọi người đều giống ông cụ non Hạ Hầu Thương thế này, không lộ hàm răng, cung kính thủ lễ, vậy thì thà đi đánh bài giấy với lão thái cùng thế hệ mình còn hơn.

Đang cười, tiểu hoàng môn cầm phát trần trong tay hô lên: “Thái tử điện hạ tới.”

Chỉ nghe tiếng bước chân lộn xộn, thái tử Hạ Hầu Uyên chưa bước vào cửa đã có tiếng cười truyền vào: “Lão phật gia, hoàng tôn có trò rất vui, có lòng đem tới cho Hoàng thái hậu xem...”

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Mỹ Nhân Tự Hội, Sóng Gió Nổi Lên (3)

Hạ Hầu Uyên cầm chiếc lồng chim xanh biếc, cất bước đi vào. Nụ cười vẫn luôn phảng phất trên mặt lúc này lại càng âm áp thành khăn. Ánh mắt của mọi người đều hướng về phía y, cung nhân tới nhận lồng chim. Hạ Hầu Thương đứng dậy hành lễ, nhưng bị y đỡ lấy, không thể tiếp tục. Ba nữ tử tiến lên hành lễ với y, y đáp lại, rồi quỳ lạy Hoàng thái hậu. Sau một màn lẳng lặng rắc rối, mới đến ngồi trước Hạ Hầu Thương.

Hoàng thái hậu tò mò nhìn lồng tre xanh biếc, bên trong là một con chim xám tro không có màu sắc, mắt hững nói: “Lại là vẹt. Con vẹt Mẫu Đan con đưa tới lần trước cả ngày chỉ biết kêu Thái hậu Cát Tường, ai gia ăn cơm nó cũng kêu, ai gia chải đầu nó cũng kêu, lỗi tại ai gia cũng sắp mọc kén rồi. Con cầm con chim này về đi.”

Ba nữ tử đều che miệng cười, Tần Thi Chi lên tiếng: “Biểu ca, sao lại tặng lễ vật giống lần trước như thế chứ? Cũng nên đổi lại cho phong phú chứ.”

Thái tử nghiêm trang nói: “Hoàng tổ mẫu, người đừng xem thường con chim này. Nó thông minh hơn con trước rất nhiều, hiểu được lời của người. Người bảo nó cấp thứ gì, nó liền cấp thứ đó, hơn nữa còn nhận biết được chữ số từ một đến mười. Ví dụ như người muốn cài hai chiếc thoa đan tiêm mạ vàng lên đầu, chỉ cần viết chữ hai lên tờ giấy trắng, rồi kêu một tiếng: ‘Thúy nhi, đan tiêm mạ vàng, nó sẽ mang hai chiếc thoa đến cho người.’”

Tần Thi Chi có vẻ tò mò, nhưng bĩu môi nói: “Có gì kỳ kỳ đâu, trong cung nhiều cung nhân như vậy mà lại giao hết việc cho con chim làm, vậy họ còn làm gì nữa?”

Rốt cuộc Tần Thi Chi vẫn hào sảng hơn hai vị kia, không hề che giấu vẻ khinh thường trên mặt. Xem ra, nàng vẫn một lòng một dạ nghĩ đến Ninh vương.

Giang Từ Sơ vẫn giữ nguyên vẻ dịu dàng động lòng người, khẽ mỉm cười: “Đây cũng chỉ là lời nói cho vui, sao có thể để con chim này lấy trăm cho lão tổ tông hằng ngày được?”

Ninh Khai Dao cũng là dứt khoát nói: “Nhanh lên một chút, nhanh lên một chút, tìm vật gì đó cho chúng ta nhìn tận mắt đi.”

Trong ba người này, Tần Thi Chi biểu hiện cảm tình với Ninh vương rất rõ ràng, còn Giang Từ Sơ thì công bằng vô tư, nhưng theo cách nghĩ của Giang Phi nương nương, e rằng muốn cháu họ của mình gả cho Ninh vương. Lúc Giang Từ Sơ ở trong Ninh vương phủ, Hạ Hầu Thương cũng thân thiết với nàng ta. Xem ra, có hai trong số ba vị muốn gả cho Hạ Hầu Thương rồi. Mặc dù Tần gia không đến nỗi không đếm xỉa đến thái tử mà nghiêng về Ninh vương, nhưng nghe nói mấy năm nay Trần quốc công và hoàng hậu có nhiều tranh chấp. Trần quốc công lại chọn một thứ nữ tiến cung, nghe nói đã được phong làm mỹ nhân. Hoàng hậu và vị mỹ nhân kia tuy đều mang họ Tần nhưng cũng không quá hòa hợp. Như vậy, nếu Tần Thi Chi không muốn gả cho Hạ Hầu Thương, Tần gia cũng sẽ bắt đầu sụp đổ từ nội bộ.

Về phần Ninh Khai Dao, ta không rõ suy nghĩ của nàng, có lẽ nàng còn nhỏ, cho nên tạm thời không nghĩ tới vấn đề này?

Tần gia nắm giữ quân đội, Giang gia nắm giữ chính trị, chỉ cần một trong hai vị gả cho Hạ Hầu Thương, đã là uy hiếp cực lớn đối với thái tử. Huống chi, bây giờ nhìn lại, hình như hai nữ tử đều thích Hạ Hầu Thương?

Theo ta thấy, Hạ Hầu Thương chưa chắc đã có ý nghĩ tranh hơn thua với thái tử. Chỉ bằng lòng dạ của thái tử, không thể nào để cho Hạ Hầu Thương phát triển quyền lực.

Sau khi thái tử bước vào, khóe mắt cũng không liếc về phía ta. Nhưng ta biết, sự phản bội của ta đã khiến y hận thấu xương, nhưng tạm thời không có cách nào xử lý ta thôi.

Cuối cùng hoàng thái hậu cũng có chút hứng thú, sai ma ma bên cạnh: “Lấy cho ai gia mấy món như thoa như ý khảm ngọc, hồ điệp phi thúy, trân châu minh nguyệt trong hộp ra đây. Ai gia cũng muốn xem có con chim nào thông minh bằng người không? Nói đến đây, Thận hoàng thúc của con còn chưa biết được mười chữ đấy!”

Thận hoàng thúc mà thái hậu nhắc tới chắc là An Dật vương. Khó khăn lắm mới chữa khỏi bệnh não, sống phóng túng như người bình thường, nhưng lại không thích đọc sách học chữ. Nghe nói hoàng thái hậu mời hai quốc sĩ tới dạy học, dạy một năm cũng chỉ biết được chín chữ từ một đến chín, số không thì cho là trùng vịt, không thể nào nhận ra nổi.

Vừa nói đến An Dật vương, đã nghe ngoài điện có người kêu lên: “Mẫu hậu, người lại nói xấu gì sau lưng Hoàng nhi thế?”

Theo tiếng nói, một người xông tới như gió lốc, tóc trắng như tuyết, mặc cẩm bào màu tím. Đây không phải là An Dật vương thì còn là ai nữa?

Vừa thấy An Dật vương, nụ cười hờ hững trên mặt Hoàng thái hậu chợt tươi rói, lắc đầu thờ dài, nói: “Con khi này, tai thánh thế kia, mới nói một câu nó đã nghe tiếng mà tới!”

Y đến cũng khiến mọi người trong điện thật lòng vui mừng. Sau khi hành lễ, y ngồi tựa bên Hoàng thái hậu. Vị trí bên cạnh thái hậu vô cùng tôn quý, ngay cả Ninh Khai Dao cũng chỉ được ngồi dưới tay, thế nhưng y lại leo thang lên ghế phượng to lớn của Hoàng thái hậu. Mọi người thấy vậy nhưng không trách móc, xem ra, tất cả thấy mãi đã quen rồi.

Nói cũng phải, tính tình y ngay thẳng ôn hòa, mặt mũi lại cực kỳ tuấn mỹ. Mặc dù cử chỉ hành động ấu trĩ, nhưng biết tiến lùi, hiểu lẽ tiết. Đối với những người sống giữa cung đình, tranh đấu quyền thế mà dần mất tính thiện lương mà nói, người không hề có mưu trí, lại không xung đột lợi ích với bất cứ ai như An Dật vương này như thể luồng sáng giữa bóng tối, khiến người ta không tự chủ được mà muốn đến gần. Hơn nữa trong tình yêu thương và vòng bảo vệ của Hoàng thái hậu, có lẽ y chính là kẻ tự tại nhất trong cung điện này.

Cuối cùng cũng trở lại chỗ của mình. Cung nhân đã sớm mang một chiếc bàn thấp hình chữ nhật đến, bên trên bày kha khá trang sức trâm cài. Thái tử đích thân ra tay, bày chỉnh tề từng chiếc thoa, rồi dùng mấy tờ giấy trắng viết vài chữ đi tới, đặt vào tay Hoàng thái hậu, cười nói: “Hoàng tổ mẫu, người đừng nói tôn nhi lừa người, người đọc lên đi.”

Hoàng thái hậu còn chưa mở miệng, An Dật vương đã vô cùng hăng hái xuống khỏi ghế phượng, nói: “Đề bổn vương, đề bổn vương, mẫu hậu, người đừng tranh với hoàng nhi.”

Hoàng thái hậu cười: “Đi đi, đi đi, ai gia không thèm tranh giành với thằng nhóc như con!”

Thấy ánh mắt của mọi người đều tập trung về phía mình, thái tử ra hiệu cho con chim trong lồng cung nhân đang cầm. Cung nhân mở cửa lồng, con chim lập tức bay ra. Thái tử hô lên một tiếng, con chim đậu trên bàn, thái tử nói: “Hoàng tổ mẫu, con chim này không hiểu biết nhiều, đồ của hoàng tổ mẫu đều là báu vật, tôn nhi phải giải thích với nó mới được.”

Hoàng thái hậu khoát tay áo: “Được, được, xem ra con chim này cũng cần thầy dạy. Thận Nhi, nói đến đây, con chim này còn ham học hơn con đó.”

An Dật vương xem thường: “Mẫu hậu, nó có thể uống rượu như hoàng nhi không? Nếu nó có thể, người khen nó tiếp vẫn chưa muộn!”

Hoàng thái hậu giả vờ tỏ vẻ giận dữ: “Thận nhi, con đó. Mẫu hậu nói con một câu, con liền cãi lại một câu! Trên đời này chỉ có con thông minh nhất!”

Tuy nói với giọng giáo huấn, nhưng ánh mắt tràn đầy vẻ cưng chiều. Người xung quanh cười theo, Hạ Hầu Thuồng vẫn lặng thinh cũng cười theo hai tiếng.

Thái tử giải thích cận kề từng vật phẩm trên bàn, giới thiệu tên của những vật phẩm đó hai lần, lúc này mới nói: “Vương thúc, mời ngài!”

An Dật vương nhìn chằm chằm vào con chim đó, nói bằng giọng không thể nhỏ hơn được nữa: “Thoa như ý khảm ngọc, thoa như ý khảm ngọc.”

Con chim dùng mỏ rĩa lông vũ, bước đi thong thả trên bàn hai bước, không để ý tới y.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Mỹ Nhân Tự Hội, Sóng Gió Nổi Lên (3)

Y liền dương dương đắc ý ngẩng đầu lên, híp mắt cười như trẻ con được ăn kẹo, nói: “Hoàng điệt, người xem đi, nó không có động tĩnh gì kìa. . .” Rồi nói với Hoàng thái hậu, “Mẫu hậu, người còn nói nó thông minh hơn con, nó thông minh gì chứ?” Thái tử thân nhiên nói: “Hoàng thúc, giọng của ngài ngay cả điệt nhi cũng không nghe rõ, huống chi là nó? Ngài nói lớn tiếng chút. Hơn nữa, hoàng thúc, ngài phải đặt tờ giấy viết chữ trước mặt nó mới được, ngài muốn nó lấy mấy cái thoa thì phải nói rõ ràng chứ?”

An Dật vương oán hận: “Được, hôm nay cho người thua tâm phục khẩu phục!”

Vì thế y đặt tờ giấy trắng viết số một trước mặt nó, cất giọng hơi lớn: “Thoa như ý khảm ngọc. . .”

Không ngờ con chim này liếc nhìn xung quanh rồi bước đi thong thả đến trước chiếc thoa như ý khảm ngọc, ngậm vào bay đến trước mặt An Dật vương, vút vào trong tay y.

Mặc dù An Dật vương không cam lòng bị Hoàng thái hậu cười nhạo ngốc hơn chim, nhưng y vô cùng tò mò. Thấy cảnh tượng kỳ lạ như vậy đã sớm giật mình cười toe toét, vô cùng phấn khởi, nào đâu còn nhớ mối hận với con chim?

Thấy con chim hăng hái ngậm chiếc thoa tới bỏ vào tay y, y nhìn chiếc thoa, rồi nhìn con chim đó, còn giờ chiếc thoa ra trước mũi người.

Thái tử thấy y làm vẻ ta đây như vậy, lên tiếng nói: “Hoàng thúc, chẳng lẽ ngài nghi ngờ điệt nhi bôi cái gì lên đó sao?”

An Dật vương nói: “Tiểu tử người giải hoạt lắm, cũng rất khó nói, rất khó nói!” Nói xong tiếng lên kéo tay áo thái tử, hít hít người người tay y như chó thấy xương, thậm chí ngửi cả mặt y, thấy vậy mọi người đều che miệng cười.

Thái tử đứng thẳng bất động, cười hờ hững. Nhân lúc An Dật vương ngửi mặt mình, y hít sâu một hơi, nói: “Hoàng thúc, rượu Bách Hoa hôm nay ngài uống thật thơm.”

An Dật vương vội lùi ra xa, cảnh giác nói: “Tiểu tử này, không được ăn đậu hũ của hoàng thúc người!”

Hai người treu trọc nhau như vậy, tất nhiên khiến mọi người cười không ngừng. Hoàng thái hậu còn cười chảy cả nước mắt: “Hai con khi này, hai con khi này. . .”

Mặc dù ta không đến nỗi cười to, nhưng cũng không nhịn được mà bật cười thành tiếng. Cúi đầu nhìn Hạ Hầu Thương, lại thấy khóe miệng y hơi nhếch lên, nhìn từ bên như mặt nước trong xanh phẳng lặng gọn sóng, dịu êm tao nhã khiến người ta không tự chủ được mà muốn chạm tay vào.

Mặc dù Hạ Hầu Thương vẫn ngồi ở một bên không nói, nhưng Hoàng thái hậu không hề bỏ quên y một khắc nào, quay đầu lại nhìn y nói: “Thương nhi, hoàng thúc con không tìm ra đầu mối, chắc già cả mắt mờ rồi, con tới đây xem đi.”

Bây giờ Hạ Hầu Thương mới rời khỏi chỗ ngồi, lễ phép hành lễ với Hoàng thái hậu, lúc này mới bước thong thả tới chỗ chiếc bàn, nhìn ngó cẩn thận rồi đánh giá thái tử. Thái tử đang hai tay ra, mỉm cười, đáng vẻ cứ tìm thoải mái đi, còn lâu mới thấy.

Hạ Hầu Thương suy tư hồi lâu, bắm với Hoàng thái hậu: “Hoàng tổ mẫu, hoàng tôn thực sự không thấy được hoàng huynh có mảnh khóe gì, có lẽ con chim này thật sự thông minh?”

Thái tử vui mừng, nhìn An Dật vương đang nghiêng đầu hồ nghi đánh giá y, đắc ý nói: “Hoàng thúc, xem đi, diệt nhi thật sự không lừa ngài.”

An Dật vương hừ một tiếng, quay mặt đi, âm ức không phục.

Hoàng thái hậu vẫy tay với y: “Nào, lại đây ngồi cạnh mẫu hậu, cũng chỉ là một con chim mà thôi, sao có thể tốt bằng Thận nhi. Nhưng mà, Thận nhi, con cũng phải biết ít chữ, không thể để một con chim qua mặt được.”

An Dật vương nghe hai câu đầu vốn vui vẻ, nghe câu sau xong thì lại chán nản, vung tay, nói: “Mẫu hậu, rượu Bách Hoa hoàng nhi mới bày ra bàn chưa uống xong, hoàng nhi uống xong lại tới tìm mẫu hậu. . .”

Nói xong, hành lễ với Hoàng thái hậu rồi lao ra khỏi điện như một con gió.

Hoàng thái hậu lắc đầu, thờ dãi: “Thằng bé này.”

Bóng dáng An Dật vương biến mất khỏi cửa một lúc lâu, nàng mới thu mắt lại, nét cười ẩn hiện trên mặt, nói: “Đừng để ý đến nó, chúng ta cứ chơi đi.”

Thái tử hăng hái nói: “Hoàng tổ mẫu, hoàng tôn lại biểu diễn thêm mấy trò vui.”

Xem ra để làm lão phật gia vui, thái tử cũng tốn không ít tâm tư. Ta nhìn ra hành lang, trên chiếc giá mạ vàng, một con vẹt Kim Cương màu sắc tươi đẹp bị buộc bằng dây xích nhỏ, lông vũ như được nhuộm, màu sắc như vậy mực. Nhìn từ đằng xa, tựa như được bàn tay con người làm nên. Đây cũng là lễ vật thái tử tặng Hoàng thái hậu mấy hôm trước.

Thái tử làm Hoàng thái hậu vui, thì lại khiến không ít người mất hứng. Tần Thi Chi hừ một tiếng, nói: “Biểu ca, không phải biểu muội này không giúp huynh, nhưng những thứ huynh tặng lão phật gia không phải quá nhạt nhẽo sao? Con vẹt Kim Cương lần trước đó, còn nói là mang từ vùng biển xa xôi đến, vô cùng quý hiếm. Nhưng chưa được hai ngày, tắm rửa sạch sẽ cho nó, màu sắc phai nhạt đi nhiều, nước đổ đi còn đậm hơn màu phấn son của nữ nhi. Biểu ca, con chim này của huynh, lại là. . .”

Mặt thái tử hơi đỏ, lúng túng nói: “Biểu muội, lần trước ta bị lừa. Ai biết được tốn một đồng tiền mua, thì ra lại hàng nhuộm? Lần này tuyệt đối không, tuyệt đối không.”

Tuy là biểu huynh muội, nhưng xem ra Tần Thi Chi chẳng có chút thiện cảm nào với y.

Giang Tử Sơ cũng dịu dàng nhu mì lên tiếng: “Nhưng mà, con chim này cũng không giống nhuộm lắm.”

Ninh Khai Dao nói thêm: “Đừng nói nhiều như vậy, thái tử ca ca, mau lên, mau lên. Thử thêm mấy lần nữa, xem các tỷ tỷ còn gì để nói.”

Hoàng thái hậu mỉm cười nhìn những tiểu bối trong điện, nếp nhăn bên khóe mắt cũng lộ vẻ mừng vui. Sợi tóc phản chiếu ánh đèn trong điện, như thể dẹt từ sợi bạc, ánh mắt hòa ái như nước mùa xuân ấm áp. Nhìn thái hậu, ta không khỏi cảm khái từ tận đáy lòng. Bà là lão nhân hiểu chuyện đời, nửa đời trước phụ tá tiên đế, giữ vững quyền thế, giành hết được sự sủng ái của bậc đế vương. Đến lúc có tuổi cũng biết mà buông tay đúng lúc, biết tương lai của con cháu phải do chính họ nắm chắc. Nhưng, trong lòng ta thoáng nổi bất mãn. Nếu không phải vì thái hậu buông tay, sao lại có đại họa Tây Cương kia chứ?

Ta rũ mắt xuống, che giấu cảm xúc của mình. Nói không chừng, cũng chỉ có thể cố gắng nghĩ cách để thái hậu ra tay lần nữa.

Tần Thi Chi hừ một tiếng: “Uyen biểu ca, không phải huynh đã nói con vẹt này có thể hiểu được tiếng người ư? Mới chỉ bảo nó cấp được hai chiếc thoa, có gì thú vị đâu chứ. Có thể cấp được vật khác nữa, biểu muội mới bội phục huynh.”

Nàng ta vẫn nghi ngờ thái tử giờ mảnh khóe với thoa cài trên bàn.

Ta cũng biết tâm trí của thái tử. Bằng thủ đoạn của y, mỗi một bước đi đều được tính toán kỹ lưỡng, nếu muốn giở trò, nhất định không thể rõ ràng như vậy. Tuy mọi người ở đây đều phú quý, cười nói vui vẻ, nhưng không biết tại sao, trong lòng ta lại mơ hồ dâng lên nỗi bất an, cứ cảm thấy như có chuyện gì sắp xảy ra. Nhưng lúc muốn nắm giữ, bàn tay lại không thể chạm tới.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Mỹ Nhân Tự Hội, Sóng Gió Nổi Lên (3)

Giang Tử Sơ cười khê, phụ họa theo đuôi: “Chi nhi nói phải. Không bằng chúng ta lấy món đồ khác tới, xem rốt cuộc nó có biết không?”

Ninh Khải Dao lại càng gấp rút, rời khỏi chỗ hành lễ với Hoàng thái hậu: “Lão phật gia, diệt nữ đi lấy đồ!”

Tần Thi Chi cũng đứng dậy: “Dao muội muội, ta và muội cùng đi, nhất định phải lấy món đồ khó chút, không để cho huynh ấy giờ trò!”

Thái tử không biết phải làm sao: “Hoàng tổ mẫu, người xem, biểu muội vẫn luôn nghĩ xấu cho hoàng tôn.”

Hoàng thái hậu cười ha ha: “Đi đi, đi đi.”

Tần Thi Chi kéo Ninh Khải Dao, dương dương đắc ý nhường mảy với y, được cung nhân dẫn lối, vội chạy ra khỏi điện.

Lúc chờ hai người, thái tử liền ngồi xuống trước Hạ Hầu Thương, quay đầu lại cười nói với y: “Nhị đệ, gần đây sao lại hà khắc như vậy? Rảnh rồi chúng ta mời Tam đệ đi săn thú nhé?”

Hạ Hầu Thương liền gật đầu, nâng chén mời rượu thái tử.

Hoàng thái hậu nhìn Hạ Hầu Thương, rồi chỉ món Kim Phượng Triều Dương trên bàn, nói: “Ban món này cho Thương nhi, ai gia thấy giọng con hơi khàn, chắc vì mấy hôm nay gió lớn, khí trời khô hanh. Món này nghe tên kêu vậy, cũng chỉ là cá rô nấu với củ cải, vừa hay đúng với bệnh của Thương nhi.”

Lập tức có cung nhân đặt thức ăn lên khay đưa tới bàn Hạ Hầu Thương. Món ăn Hoàng thái hậu ban thưởng tuy có ít, nhưng thể hiện sự ân sủng. Thái hậu rõ ràng thương yêu Hạ Hầu Thương, Hạ Hầu Thương dù được sủng ái vẫn thần nhiên, chỉ cung kính nhận lấy. Thái tử cũng không hề có vẻ ghen tỵ, cười hỏi Hạ Hầu Thương: “Nhị đệ, làm sao vậy, không phải thân thể đệ vẫn tốt lắm sao?”

Hạ Hầu Thương cung kính lên tiếng: “Có lẽ tới qua thần đệ luyện võ quá khuya, ngủ trễ nên giọng hơi khàn, không sao cả.”

Món ăn Hoàng thái hậu ban thưởng, y tất phải ăn. Huống chi thái hậu còn nhìn tha thiết như vậy. Hạ Hầu Thương liền cầm đũa ăn hai miếng, như thế mới khiến bà hài lòng quay đầu.

Một lát sau, Tần Thi Chi và Ninh Khải Dao dẫn theo hai gã cung nhân bê một đồng đồ vào. Phần lớn là vật nhỏ bé, nhưng cũng có vật rất lớn, hình tròn, mặt ngoài có vẻ chế từ tơ lụa, mờ mờ thấy được bên trong là thứ nhẹ tênh giống lông vũ, cầm trong tay có vẻ nhẹ vô cùng. Theo bước đi của cung nhân, có không khí dao động, thứ đó lại phát phơ bay lên.

Thái tử vừa thấy vật đó, liền giật mình nói: “Biểu muội, thế này không phải cố ý làm khó ta sao? Con chim chỉ có tung kia, sao ngậm được vật lớn thế này?”

Tần Thi Chi đắc ý nói: “Muội có làm khó huynh đâu, biểu ca. Huynh nhìn xem, vật này còn chẳng nặng bằng một phần mười chiếc thoa. Đây vốn là vật trang trí của tiết mục biểu diễn hồi trung thu năm ngoái, vũ kỹ có thể dùng sợi tóc mỏng manh để vung lụa câu này lên, chẳng lẽ cái mỏ nhỏ xinh của con chim này còn không bằng sợi tóc người ta sao?”

Ngày tết Trung thu, hơn ngàn vũ kỹ đập ca khiêu vũ trên sân Triều Dương điện, tôn thờ vàng trắng sáng. Khi eo thon uốn cong, tóc dài vung lên, câu lụa thắt trên mái tóc cũng dao động theo, như vàng trắng sáng dần thẳng lên. Cảnh phồn thịnh như vậy, trước bức nền tường đỏ ngói xanh, bạch ngọc gạch đá, thật sự đẹp không sao tả xiết.

Ninh Khải Dao hưng phấn mà nói: “Thái tử ca ca, vậy này Chi nhi tỷ tỷ vật và lắm mới tìm được đó. Cái này để thử sau, chúng ta thử cái này trước...”

Nàng lấy từ tay cung nhân một chiếc bình xanh ngọc nho nhỏ, trên bình buộc một sợi dây đỏ.

Thái tử cười tươi hơn: “Thứ này có gì khó...”

Lời còn chưa dứt, Ninh Khải Dao đã ngắt lời y: “Thái tử ca ca, muội không muốn con chim của huynh ngậm thân chiếc bình ngọc này, mà muốn nó ngậm vào nút bấc. Huynh nhìn đi, nút bấc này muội nhét không chặt, nếu nó có thể ngậm được, thì đúng là con chim thông minh!”

Lời vừa cất lên, Tần Thi Chi vỗ tay cười vang. Giang Tử Sơ đang uống trà, cười suýt sặc, cung nhân đằng sau vỗ lưng cho nàng, ngay cả Hạ Hầu Thương cũng dùng nắm tay che hai tiếng cười khê.

Thái tử có vẻ ngạc nhiên, mà Hoàng thái hậu ngồi trên ghế lại cười ha ha: “Suy nghĩ của Ninh nha đầu thật tuyệt diệu. Không tệ, Uyên nhi, nó đang thử con đây, xem con tiếp chiêu thế nào.”

Thái tử cười khổ, cúi thấp thi lễ với thái hậu: “Hoàng tổ mẫu, người còn đùa bốn nữa, sao có thể làm khó hoàng tôn như vậy, dù nó thông minh nhưng cũng chỉ là một con chim mà thôi!”

Ninh Khải Dao liền thần nhiên nói: “Thái tử ca ca, vậy huynh thừa nhận con chim giống con vẹt lần trước, cũng chỉ dùng để lừa gạt lão phật gia phải không?”

Thái tử có vẻ lúng túng, ấp a ấp úng hồi lâu cũng không nói được lời nào, một lúc lâu sau mới giậm chân, nói: “Được rồi, ta sẽ bảo nó thử xem!”

Sắc mặt của y có vẻ căng thẳng, chỉ chỉ bình ngọc trong tay Ninh Khải Dao, nói hai tiếng với con chim: “Bình, bình.” Rồi chỉ nắp bình, nói, “Nút, nút.”

Sau đó mới nói với Ninh Khải Dao: “Dao nhi muội muội, phiền muội đặt chiếc bình lên bàn.”

Ninh Khải Dao chớp mắt: “Không được, thái tử ca ca quá thông minh. Muội cũng không rõ trên bàn của huynh có ám hiệu gì đó không, nhưng đích thân muội sẽ cầm chiếc bình này, nó phải ngậm đi từ tay muội.”

Xem ra Ninh Khải Dao này luôn giữ lòng tin với một chuyện, đó chính là, đối phương bảo làm gì, nàng sẽ không làm việc đó, như vậy càng không dễ mắc lừa.

Như vậy mới thôi. Ta chỉ thấy mọi người đều hòa thuận vui vẻ, ngay cả những cung nhân đứng hầu trong góc điện cũng mỉm cười. Nhưng không biết tại sao, ta lại cảm thấy bất an, như thể đêm trước chiến trường, tuy gió êm trời lặng, nhưng lại có gió lớn gợn phía trên trời.

Sắc mặt thái tử lại càng căng thẳng, càng không biết phải làm sao, gọi một tiếng: “Hoàng tổ mẫu...”

Hoàng thái hậu lại không quan tâm: “Trò này mới, trò này mới, được, cứ thế đi...”

Ninh Khải Dao cũng không nắm chặt bình ngọc, đặt nó đứng thẳng trong lòng bàn mình, nghiêng đầu nói với thái tử: “Thái tử ca ca, vậy thì thế nào?”

Tay nàng trắng xinh như ngọc, lòng bàn tay mang màu hồng nhuận như thể thoa phấn. Móng tay trắng nõn trong suốt, đặt trước chiếc bình trắng muốt nhỏ xinh, bàn tay nàng đẹp như tạc từ ngọc. Tuy còn nhỏ, nhưng thân thể đã hơi trở nả, thanh tân như giọt sương trên cánh sen, tôn lên đôi mắt sáng như minh nguyệt, nhan sắc càng nổi bật hơn hai vị Giang Tần.

Lúc này, thái tử lại có phần nao núng, mặt trầm lại, ngồi xồm xuống, vạt áo tím thêu ngũ trảo kim long bằng kim tuyến chạm đất, chống khuỷu tay lên mặt bàn, nói từng từ từng chữ với con chim: “Đi, cấp lấy cái nút kia.”

Y cũng không ra dấu tay, hoặc chỉ Ninh Khải Dao ở bên kia.

Con chim nghiêng đầu, bước đi thong thả mấy bước trên bàn, hờ hững dùng mỏ sửa sang lại lông vũ, không thèm để ý đến y.

Tần Thi Chi lên tiếng trước: “Biểu ca, biểu ca, con chim này của huynh không dùng được rồi.”

Nói rồi đi tới cạnh Ninh Khải Dao, cầm chiếc bình trong tay nàng, đem đưa trước thái tử: “Tới đây, tới đây...”

Rồi quay đầu nói với Giang Tử Sơ: “Sơ nhi tỷ tỷ, tỷ nhìn xem, hôm nay biểu ca có mất hết mặt mũi không?”

Giang Tử Sơ nghe thấy lời nàng, cũng rời khỏi bàn, tiến lên phía trước nói: “Thái tử điện hạ, chuyện này ta không giúp được ngài rồi.”

Thái tử cũng không để ý đến sự khiêu khích của các nàng, lại nói từng từ từng chữ với con chim: “Đi, cấp lấy nắp bình đó.”

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Mỹ Nhân Tự Hội, Sóng Gió Nổi Lên (6)

Con chim vẫn không thèm để ý, chỉ bước đi ung dung thong thả trên bàn như một viên quan già cả, thỉnh thoảng quay cái đầu nhỏ có đôi mắt như dính đậu đen lại nhìn Thái tử một lúc, khiến gương mặt nghiêm túc xanh xao của y càng thêm nổi bật. Cảnh tượng này rất buồn cười, ba nàng cười đến run rẩy cả người, Giang Tử Sơ vịn trên vai Tần Thi Chi, cười đến nỗi dùng tay trái ôm bụng mình. Hoàng thái hậu cũng cười ra nước mắt, dùng khăn gắm bên cạnh bàn lau đi.

Còn về phần Hạ Hầu Thương, khoe miệng cũng mỉm cười, nhưng không bật ra tiếng.

Đúng vào lúc này, con chim kia chợt bay lên, lao vào lòng bàn tay Tần Thi Chi như thể mũi tên, lập tức cấp lấy nút bình. Nút bắc kia nút không chặt, nhưng con chim kia có thể cấp cái nút kèm theo cả bình bay lên. Xem ra con chim này cố gắng làm hết bốn phận, muốn nó chỉ lấy nút bình thì nó chỉ mở nút bình, mang cả cái bình bay lên giữa không trung, nó vừa bay lên vừa lắc đầu muốn quăng cái bình xuống. Cứ như thế, cái nút bình nút không chặt kia lập tức rơi xuống sau mấy cái lắc đầu.

Nắp bình mở ra, trong điện tràn ngập mùi hương hiếm thấy, ngào ngạt thanh nhã, từ lúc con chim bay lên đến khi nút bình mở ra cũng chỉ trong phút chốc. Ba vị Tần Giang kia còn đang cười lẫn cười bỏ, lúc đó, ba vị cũng bị dính dầu thơm từ trong bình.

Mặc dù thái tử đứng cách một đoạn, nhưng cũng bị bắn lên người.

“A, bên trong có cái gì?”

“Đây là cái gì, dính lên tay áo ta rồi.”

“Trời ơi, trên người ta cũng có, nhưng mà thơm thật đấy....”

Cho đến khi nút bình này được mở ra, nghi ngờ trong lòng ta cũng càng sâu. Vốn cảm thấy con chim này có thể nghe lời chỉ huy đã đáng ngờ, mà dầu thơm trùng hợp tán ra trên đầu mọi người lại càng khả nghi. Có thể nhận ra hương thơm kia cũng chỉ là dầu thơm được chưng lọc mà thôi, hơn nữa ngay cả thái tử còn bị dính dầu thơm này, chẳng lẽ y hại người cũng hại cả mình?

Ta thăm quan sát thái tử, bình thường huấn luyện chim, đa phần đều dùng tiếng còi để chỉ huy. Muốn thực hiện động tác ngẫu hứng như vậy, người chỉ huy phải đứng ngay đó mới được. Người duy nhất có thể động tay chân chỉ có thể là thái tử. Nhưng thái tử cũng không tạo ra tiếng động gì, thậm chí còn không đeo nhẫn. Liệu có thể là hai tướng phối hợp, một người núp trong bóng tối cùng kết hợp? Có thể làm chuyện này trong cung của Hoàng thái hậu, đây chẳng phải là trò cười lớn nhất thiên hạ sao?

Nhưng ta không thể hiểu được rốt cuộc y đang định giở thủ đoạn gì.

Ta nhìn về phía thái tử, y phục màu đen thêu kim long ngũ trảo làm thân hình nổi bật như thân trúc, cảnh hoa quần quanh trên cổ áo lấp lánh phát sáng, tay áo rộng vung lên để lộ áo trong mềm mại màu vàng đậm.

Con chim bước đi thong thả trên bàn, mà ánh mắt nhỏ như hạt đậu tằm phản chiếu màu vàng đậm đó.

Ta chợt hiểu rõ.

Khẽ mỉm cười, cúi mắt xuống: Thì ra chim thông minh như người là như vậy.

Cung nhân rút rít cầm khăn gấm lau chất lỏng trên người ba người, may là dầu thơm này trong suốt không màu, tuy ba người đều bị bắn tung tóe lên đầu, nhưng cũng chỉ là dầu thơm mà thôi, cũng không có gì đáng ngại.

Ba người cũng không khó chịu, lại còn vui vẻ hơn bởi vì trên người có hương thơm ngào ngạt như thế.

Thấy thái tử đã vượt qua cửa ải này, Tần Thi Chi tấu với Hoàng thái hậu: “Lão phật gia, lần này coi như biểu ca đã qua ải, nhưng người nhìn xem, không phải lúc đầu con chim này không nghe theo chỉ huy sao? Lão phật gia, thử lại một lần đi, nếu như nó thể ngâm quả cầu lụa kia mới có thể coi là lợi hại.”

Hoàng thái hậu thấy vậy thì hứng thú nói: “Được được, theo ý con. Thái tử, cửa ải cuối cùng con đừng để mất thể diện đấy!”

Thái tử mỉm cười chấp tay đồng ý, đang định ra lệnh cho con chim kia, lại thấy Tần Thi Chi tháo bỏ sợi dây buộc quả cầu lụa. Lúc khâu quả cầu lụa này, người ta giấu sợi chỉ vào trong, không nhìn thấy mối nối bên ngoài. Sợi dây này cũng chỉ là một phần nhỏ để buộc quả cầu lụa, sau khi thu sợi dây, quả cầu lụa trở lại thành một khối tròn căng, con chim kia không có chỗ nào để ngâm được cả. Nàng quay đầu lại cười với y một tiếng: “Biểu ca, nếu quả cầu lụa này không có chỗ cho nó ngâm, liệu nó có thể ngâm được không?”

Thái tử há miệng cứng lưỡi: “Muội, muội, muội...” Quay đầu lại nói với Hoàng thái hậu, “Hoàng tổ mẫu...!”

Hoàng thái hậu thấy người bên cạnh làm khó tôn nhi của bà, cảm giác vô cùng thú vị, sợ y buông tay không chơi nữa, đành khuyên nhủ: “Tôn nhi ngoan, đừng buồn, nếu con thua, hoàng tổ mẫu sẽ cho con đồ chơi thú vị.”

Thái tử oán hận nhìn chằm chằm vào Tần Thi Chi, quay đầu lại cười nói với Hạ Hầu Thương ngồi xem cuộc vui: “Nhị đệ, xem ra chỉ có đệ mới trị được muội ấy, hoàng huynh hết cách rồi.”

Lúc này sắc mặt Tần Thi Chi mới đỏ lên, nhìn về phía Hạ Hầu Thương, nói lớn tiếng: “Biểu ca, huynh muốn chơi thì chơi, không chơi thì nhận thua, kéo nhị biểu ca vào để làm gì?”

Thái tử nói: “Chơi chứ, sao lại không chơi, thua còn được hoàng tổ mẫu ban thưởng, hoàng tôn còn muốn thua ý chứ!”

Không biết tại sao, nghe y nói như thế, ta bất giác liếc mắt nhìn Hoàng thái hậu. Lúc này làn gió thổi qua đèn lưu ly trên cột trụ, ánh lửa chập chờn, bóng của tua rua trên rèm che chiếu lên mặt bà, khiến khuôn mặt bà chợt mang vẻ u ám. Nhưng khi nhìn kỹ lại đôi mắt sâu xa âm trầm, hóa ra lại là ảo giác,

khuôn mặt bà vẫn ám áp từ ái, đôi mắt sáng ngời như gương.

Lần này thái tử cũng hơi lo lắng, trước tiên chấp tay khể khăn cầu gì đó với con chim, có lẽ là tuyệt đối đừng làm cho ta mất thể diện... sau đó mới ra lệnh cho con chim, kêu hai tiếng liên tiếp: “Cầu lùa, cầu lùa.”

Quả nhiên, con chim này bay đi cắp quả cầu lùa kia thật. Đúng như Tần Thi Chi mong muốn, hoàn toàn không có chỗ để con chim ngậm. Nó cắp nhiều lần không được, hơi mất kiên nhẫn, thử mấy lần nữa, đến cuối cùng mỗ một phát, mỏ nhọn lập tức xuyên qua quả cầu lùa kia, thuận thế cắp quả cầu lùa lên. Quả cầu lùa nhẹ mỏng tang, thể tích tuy lớn nhưng nhẹ như lông hồng. Con chim giương cánh bay lên, cắp quả cầu bay lên như con kiến khiêng thức ăn.

Trong sảnh vang tiếng ca ngợi không ngớt, Hoàng thái hậu vui vẻ cười to: “Thái tử, con chim này của con thật thông minh, hiếm thấy con có hiểu thế này...” Nói xong, người bà ngã ra phượng ý mạ vàng khắc hoa, khuôn mặt mang nét cười hiền từ, những người khác cũng hòa theo, khung cảnh ấm áp hòa thuận vui vẻ.

Cũng đúng lúc này, một làn gió nhẹ thổi qua, xoạt một tiếng, quả cầu lùa kia bị mỏ con chim mổ rách không thể chịu nổi sức kéo của con chim. Sau tiếng động, quả cầu lùa kia thủng một lỗ rất lớn, lông vũ bên trong tung bay hỗn loạn, như thể những bông tuyết nhẹ nhàng rơi khắp điện.

Trong điện, cột trụ quét sơn, sàn nhà lát đá cẩm thạch sáng rõ như gương, ghế tử đàn khắc hoa, đĩa ngà voi, chén đĩa sứ thanh hoa trắng tinh, quý nhân khoác cẩm y to ngọc, tất cả đều bị bông tuyết tung bay khắp chốn này nhẹ nhàng phát qua.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Tình Cảnh Kì Dị, Không Biết Phải Bước Tiếp Ra Sao (1)

Mặc dù ta thâm sinh nghi, nhưng cũng bị cảnh tượng kỳ lạ hấp dẫn. Vươn tay ra bắt lấy một sợi lông vũ tung bay kia, soi dưới ánh đèn. Nó nằm trong tay ta, trong suốt mà mong manh, tựa như bông tuyết bị ánh mặt trời ám áp chiếu vào, có thể tan chảy bất cứ lúc nào. Cho đến khi lông vũ kia rơi xuống, mới có người khẽ cảm thán:

“Đẹp quá...”

“Hoa quỳnh rơi khắp chốn. Trời ngớt tuyết không thương. Tuyết bao phủ nhụy mai. Còn đâu hương thơm ngát. Vào buổi hoàng hôn động sương thu, ai gia không ngờ có thể thấy cảnh tượng kỳ diệu này.” Hoàng thái hậu vươn tay nhặt lông vũ trắng như tuyết rơi trên ghế, khen một câu.

Thái tử cũng kinh ngạc đứng giữa sảnh, nghe thấy lời Hoàng thái hậu nói mới bừng tỉnh, khom người hành lễ: “Hoàng tổ mẫu, đây cũng không phải công lao của hoàng tôn, cũng nhờ có hai muội muội tìm thấy quả cầu lùa kia.”

Hoàng thái hậu gạt đầu cười, dường như rất tán thưởng y không hoảng hốt trước vinh sùng.

Tần Thi Chi nhặt lông vũ trên vạt áo của mình xuống, cười nói: “Biểu ca, cũng nhờ công con chim kia của huynh mà.”

Nàng đảo mắt nhìn, cười thành tiếng: “Lão phật gia, người nhìn xem, trên người, trên đầu chúng con đều rắc đầy hoa quỳnh rồi...”

Mọi người xoay người lại nhìn, thấy trên người đều dính lông vũ trắng. Bát đĩa thức ăn trên bàn cũng có vài sợi lông vũ rung rung, trên đầu, trên trên tóc mai mọi người càng nhiều.

Mọi người nhìn đáng vẻ của người đối diện, không nhịn được mà bật cười ra tiếng.

Trong tiếng cười, liền có cung nhân tiến lên giúp đỡ nhặt sạch lông vũ dính trên người. Nhưng lông vũ mỏng manh nhỏ xíu, sao có thể nhặt sạch hết được? Mà lông vũ cũng dính đầy trên thoa cài tóc của ba vị nữ tử kia, nhất thời khó mà nhặt sạch được. Hơn nữa dưới sàn nhà có một lớp lông vũ mỏng manh, trong lúc đi lại, lông vũ vừa mới rơi xuống lại dính vào quần áo.

Hoàng thái hậu thấy vậy, liền sai bảo: “Trò này tuy đẹp mắt, nhưng dính lên người lại khó nhặt sạch, đại sảnh phải quét sạch mới có thể tiếp tục. Vương thượng quan, dẫn mấy đứa đến Lộng Thúy hiền sửa sang lại đi.”

Rồi sai một cung nhân dẫn bọn ta đi đến Lâm Tiêu hiền chỉnh lại xiêm y.

Thái tử cũng có chỗ riêng ở Cảnh Thọ cung, liền đi theo cung nhân xuống sửa sang lại.

Trên đầu ta không nhiều thoa cái đầu, còn đứng khá xa nên không bị dính nhiều lên người. Cung nhân dùng khăn ướt lau nhẹ, sửa sang lại chút, người đã sạch sẽ hơn.

Hạ Hầu Thương đã sửa soạn sạch sẽ xong trước, ngồi trên ghế ở phòng ngoài, gọi người đưa đến một chén trà xanh từ từ uống.

Ta mặc cho cung nhân vén tóc mai bị xoắn vào búi tóc, gương lược hoa phản chiếu một đôi mắt âm trầm, bản thân nhìn vào, cũng có cảm giác như nhuộm ánh hoàng hôn buổi chiều thu. Chim thì cũng chỉ là chim mà thôi, há có thể thông minh như vậy sao? Mặc dù ta nhìn thấy trong lúc vung tay chỉ huy con chim, tay áo trong của Thái tử có mang màu sắc sắc sỡ, nhưng y cũng chỉ muốn Hoàng thái hậu cười một tiếng, nếu như bị vạch trần, cũng chỉ bị Hoàng thái hậu trách móc vài tiếng mà thôi.

Nhưng ta cảm thấy không chỉ có như vậy.

“Hoa thuận nhân, Ninh vương cho mời.”

Ta đứng dậy, theo tiếng gọi của cung nhân mà ra phòng ngoài. Ninh vương ngồi bên sập, cầm chén trong tay, trong chén trà kia tràn ngập mùi hoa cúc thanh nhã.

Sau khi thi lễ, y cũng không nhìn ta, rũ mắt nhìn xuống dưới chân, nói: “Nàng về phủ trước đi...”

Ta lấp bắp kinh hãi, đáng lẽ sau khi bọn ta yết kiến Hoàng thái hậu, sẽ phải tới chỗ Hoàng hậu, Giang phi nương nương. Y quăng ta sang bên, thế này là sao đây?

Chẳng lẽ đã phát hiện ra chuyện gì đó?

Cung nhân đã lui xuống, ta bước lên trước, từ từ rót thêm trà vào chén sứ tinh xảo trong tay y, rũ mắt nhìn lại, cũng không thấy điều gì khác thường. Hai tay y buông đặt trên gối, tay áo gấm trải dài, người không nhúc nhích, mặt mũi thản nhiên, vẻ mặt lại càng hồ hững, hơi nhú chân mày, dường như rất khó chịu.

Ta đành phải lui xuống, nói: “Vay thiếp thân chờ ngài trong tẩm cung.”

Đi được vài bước, ta nghe rõ y khẽ thở ra một hơi, dường như chợt thả lỏng toàn thân. Ta càng thêm nghi ngờ, cũng không tiện quay đầu lại, đành phải gọi Oanh nhi, đi ra ngoài điện.

Mới vừa tới hành lang, đã có cung nhân cầm phát trần vôi vàng chạy vào điện: “Ninh Vương điện hạ, Hoàng thái hậu cho mời.”

Thấy y vôi vàng rồi đi theo cung nhân kia, ta hơi giật mình, nhưng cũng không vội về phủ, mà bảo Oanh nhi chờ trong điện, còn ta lại bước từng bước vào trong sảnh. Nhìn cái ghế Hạ Hầu Thương ngồi, cái ghế được làm từ gỗ chắc, chạm khắc hoa, sơn đỏ như nhuộm. Liếc nhìn sơ qua, không tìm được đầu mối gì, ta vẫn chưa từ bỏ ý định, ngồi xổm xuống quan sát cẩn thận, quả nhiên thấy chỗ chân ghế có dấu vết bốn ngón tay hằn sâu.

Vì vậy ta lại càng nghi ngờ, có chuyện gì mà khiến y phải kiềm chế đến mức này, phải siết chặt ghế như thế?

Ta rời khỏi Lâm Tiêu hiên, nơi này cũng chỉ là một góc nhỏ của cung Cảnh Thọ, đôi mắt màu đen của con rồng trên mái hiên chính diện được ánh mặt trời chiếu lên, nhuộm sắc màu bóng bẩy, bớt đi vẻ tàn bạo mà dịu dàng hơn. Cảnh Thọ cung được rừng cây bao phủ này, trong vẻ nguy nga tráng lệ, vẫn mang cảm giác hồng trần khói lửa.

Mặc dù ta cảm thấy không ổn nhưng nếu Hạ Hầu Thương lên tiếng, ta cũng không muốn bị quán vào chuyện ngoài ý muốn không rõ lý do, bèn rời khỏi cung cùng với Oanh nhi.

Cảnh Thọ cung là chỗ ở của Hoàng thái hậu, tất nhiên xây dựng cực kì lộng lẫy. Trong ngự hoa viên có núi giả đá quý, hoa cỏ hiếm có, ở giữa còn có một hồ nước nho nhỏ, dưới đây hồ là đá cuội trắng tinh. Cá chép mang màu sắc tươi đẹp kéo nhau bơi lội trong hồ nước xanh biếc. Ta nhìn thấy một người mặc áo tím vòng từ bên kia hồ nước tới đây, dù chưa thấy mặt nhưng ta thấy rõ mái tóc trắng của người đó.

An Dật vương không phải là người mà ta có thể đắc tội. Ta đang định tránh đi, lại nghe thấy y kêu to từ đằng xa: “Này, tiểu cô nương, chờ một chút...”

Ta là nội quyền của Ninh Vương, tất nhiên không tiện gặp mặt An Dật vương. Nhưng người này thậm chí còn không tránh nội quyền của Hoàng thượng, ta thì có là gì?

Ta chỉ cười khò, nhìn y hô to gọi nhỏ chạy tới. Mái tóc bạc được ánh mặt trời chiếu sáng lấp lánh.

“Không biết Vương gia gọi thiếp thân, ngài có chuyện gì sai bảo không ạ?” Ta khẽ khom lưng hành lễ với y.

Y đứng trước mặt của ta, khoát tay ngăn lại, nói: “Không cần đa lễ, không cần đa lễ. Sao vậy? Cô phải về ư? Đừng đi, đừng đi, hiếm lắm bốn vương mới gặp được người hiền rượu. Tiểu cô nương, cô biết không? Bốn vương mới chỉ bỏ vài thứ vào rượu Bách Hoa, mùi vị đã khác rồi. Lại đây, đi ném thứ cùng bốn vương.”

Mặc dù y không vươn tay kéo ta, nhưng đôi mắt tinh khiết như ngọc đen mang ý cười đó khiến người ta cảm thấy vô cùng khó chối từ. Lúc này, mới nhìn rõ ba bốn cung nhân chạy tới từ đằng kia vườn hoa: “Vương gia, vương gia, ngài đừng chạy nhanh như vậy.”

Ta hơi giật mình, lại cười nói: “Ninh vương điện hạ bảo thiếp thân về phủ trước, e rằng lần này không thể thưởng thức rượu của vương gia rồi. Điện hạ còn ở lại trong cung mấy ngày, vương gia ở trong cung, đương nhiên hiểu rõ các nơi trong cung. Hơn nữa vương gia còn rất may mắn, thiếp thân vừa mới đi đến cổng điện, ngài đã chạy đến đúng lúc. Mặc dù hôm nay không rảnh, nhưng Ninh Vương điện hạ luôn có thể vô tình gặp vương gia bất cứ lúc nào...”

* Hoa Quỳnh Trung Quốc

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Tình Cảnh Kỳ Dị, Không Biết Phải Bước Tiếp Ra Sao (2)

An Dật vương ngần ngừ, nói: “Tiểu cô nương nói vậy có nghĩa là sau này tình cờ gặp được mới đến uống rượu với Bồn vương ư? Vậy cũng không được, cái gì mà vô tình gặp được mới cả không vô tình gặp được. Nếu như không phải Thanh phi đột nhiên tới dâng vật quý tới trước mẫu hậu, bốn vương mỗi thính từ xa đã nhìn thấy, thì làm gì có dịp tới đây gặp cô!”

Thanh phi chính là Tập Nguyệt Hoàng đế đưa vào cung. Hoàng đế sai người tạo cho nàng một xuất thân đẳng hoàng, sau khi hồi cung phong làm lương nhân. Nàng có tay tài nghệ cất rượu phi phạm, tất nhiên ta cũng biết đến.

Ta thuận miệng nói: “Sao vương gia không để nàng thưởng thức? Rượu Bách Hoa kia cũng từ tay nàng mà ra, tất nhiên thích hợp để bình phẩm kiệt tác của vương gia hơn thiếp thân.”

An Dật vương hậm hực nói: “Cô ta lãng phí tài nghệ cất rượu mà đi làm cái gọi là trà Bách Hoa, lấy lòng... ba tiểu cô nương kia, không phải đồng loại của ta, bốn vương mắc kệ cô ta.”

Ta cười thầm trong lòng, nghĩ thầm chắc rằng y muốn nói lấy lòng mẫu hậu, suýt buột miệng nói ra mới nói chệch sang ba người kia để trách mắng.

Người như An Dật vương, tính tình rất thẳng thắn rành rọt. Thanh phi làm cái thứ trà cũng chẳng phải trà mà rượu cũng chẳng ra rượu, thảo nào y ghét như thế.

Nhưng ta cũng không nghĩ đến chuyện này, dường như trong đầu có một sợi dây xâu chuỗi một thứ gì đó, đáp án xuất hiện rõ nét. Nhưng khi suy nghĩ cẩn thận, chẳng hiểu sao lại không thể nắm bắt được.

“Tiểu cô nương đang nghĩ gì đấy?”

Ta khom người, nói: “Vương gia, xin thứ lỗi, thật sự thiếp thân không có thời gian...”

“Không được, hôm nay cô không thể không thử một chút được, nếu hoàng đế của ta quở trách, cô cứ bảo là bốn vương gọi cô!”

Y không chịu bỏ qua, trừng mắt nhìn ta. Tuy ta là nội quyền của Ninh vương, nhưng gặp một người cố chấp như vậy, ta cũng không thể làm gì được. Chẳng lẽ phải theo y đi phẩm rượu gì đó thật sao?

Đúng lúc này, có ba cung nhân vội vã bước tới từ đường mòn đằng xa, thấy bước chân nóng hổi của họ, ta không khỏi ngăn ra: Có chuyện gì xảy ra vậy?

Trong chốc lát, ba tên thái giám kia tới trước mặt ta, sau khi hành lễ với An Dật vương, vội phát trần truyền chỉ: “Hoàng thái hậu có lệnh, Hoa thuận nhân tấn kiến.”

An Dật vương nói: “Lý công công, có chuyện gì vậy? Sao ngài phải đích thân tới đây?”

Lý công công cung kính nói: “Vương gia, Hoàng thái hậu muốn ban thưởng cho Hoa thuận nhân.”

Ta nhìn sắc mặt tĩnh lặng như nước của Lý công công. Thái giám tổng quản bên cạnh Hoàng thái hậu đương nhiên đã tu luyện thành tinh, không nhận ra được điều gì khác thường. Có điều ta thầm ngạc nhiên, nếu Hoàng thái hậu muốn ban thưởng, tại sao không sai người đưa tới chỗ ta luôn, cần gì phải gọi người đến mời?

Như vậy cũng có thể thoát khỏi sự phiền toái của An Dật vương, vậy ta không phải đi phẩm rượu với y nữa rồi. Đành phải cáo lỗi với An Dật vương: “Vương gia, đành phải đợi lần sau để phẩm rượu của ngài rồi.”

An Dật vương tuy đơn thuần ngây thơ, nhưng tuyệt đối không dám cãi ý chỉ của Hoàng thái hậu, đành phải nói: “Được rồi, bốn vương đi cùng cô.”

Lại bị bám dính như kẹo kéo rồi.

Tuy về mặt Lý công công kia vẫn bình tĩnh, không lấy gì làm lạ trước những chuyện này, nhưng ánh mắt lại mang vẻ ảm đạm, hồi lâu không nhin được nữa đành nói: “Vương gia, Hoàng thái hậu bận việc rồi!”

Y liền trừng mắt: “Bạn thì sao chứ?”

Lý công công là lão nhân bên cạnh Thái hậu, có lẽ cũng chứng kiến An Dật vương lớn lên từng ngày, không biết phải làm sao với y, đành vung phát trần, không lên tiếng, buộc lòng phải đi trước dẫn đường, để cho ta cùng đi theo.

Ta lấy làm kì quái. Rõ ràng Lý công công tới truyền ta rất vội vã, thậm chí còn không có thời gian tách An Dật vương ra. Ông biết tính cách của An Dật vương, nếu như không bị y quấy rầy, chỉ cần chờ y rời đi, rồi tuyên chỉ cũng chưa muộn. Nhưng bây giờ ông cũng không chờ tách An Dật vương ra, chuyện gì khiến ông ta vội vã như thế, không phải là ta thì không được sao.

Họ đi trước dẫn đường, ta theo sau. Họ đi rất nhanh, tiếng bước chân vang vọng trên sàn nhà, từng cây cột chạm trở ở hành lang gấp khúc lui dần về phía sau. Sau khi rẽ mấy lần, ta mới phát hiện đã tới phía đông Thọ Cảnh cung, một mái cong màu vàng xuất hiện giữa lùm cây cối xanh tươi. Nơi đây là Thanh Hoa uyển, nơi tắm rửa của Hoàng Thái hậu.

Sao lại dẫn ta tới đây?

Ta nghi ngờ khó hiểu, bước chân bất giác chậm dần, Lý công công nhận ra, quay đầu lại nhìn ta, mỉm cười: “Hoa thuận nhân, sắp đến rồi.”

Ta đành phải bước nhanh hơn để đuổi kịp. Đến gần Thanh Hoa uyển, lại mơ hồ cảm thấy nơi này thủ vệ nghiêm ngặt, tăng thêm người gác cổng, có tiếng gõ từ vạt áo khi các cung nữ thái giám đi chuyển, rõ ràng là người có võ công.

Khi bọn ta đến gần, An Dật vương bị ngăn lại, là đại cung nữ truyền lệnh của Hoàng thái hậu gọi y hồi cung nghỉ ngơi. An Dật vương tuy theo cả một đoạn đường, thấy không vào được, không biết làm sao đành phải rời đi. Trước khi đi dặn dò ta liên tục, nhất định phải đợi y mang rượu tới thử.

Khi ta được đưa vào bên trong, ngồi trên chiếc ghế ở chính giữa là Hoàng thái hậu, không ngờ Hoàng hậu và Hoàng đế cũng ngồi hai bên phía dưới, còn có thái tử, nhưng lại không thấy Hạ Hầu Thương.

Hoàng thái hậu vẫn mang vẻ thản nhiên, không nhìn ra tốt xấu, thỉnh thoảng vang tiếng chén đĩa va chạm nhau vọng ra từ trong điện. Đó là chén trà mà ma ma đứng hầu bên cạnh Hoàng thái hậu cầm trong tay.

Ta bước vào, hành đại lễ rồi đứng tại chỗ. Thăm nghĩ: Chẳng lẽ mọi chuyện bị vạch trần rồi? Có người điều tra được thân phận của ta, hôm nay là ngày đại hung của ta?

Nhưng không có chuyện gì xảy ra cả. Sau khi Hoàng thái hậu thản nhiên nói bình thân, ta đứng sang một bên.

Bà chậm rãi đặt chén trà xuống: “Chuyện này cứ vậy đi! Tuy ai già rồi, không quản được nhiều chuyện, nhưng chuyện này vừa xảy ra ở Cảnh Thọ cung, ai gia không thể không nói, đành phải can thiệp thôi.”

Đôi mắt bà hé mở, liếc nhìn dưới sảnh, cố ý dừng lại trên người thái tử trong chốc lát. Không ngờ người thái tử khẽ run, sắc mặt trắng bệch.

Hoàng đế lại cực kì tức giận liếc mắt nhìn thái tử, lúc này mới nói với Hoàng thái hậu: “Mẫu hậu, nhi thần tuân căn ý chỉ của mẫu hậu, mặc cho chúng thành thân.”

Hoàng thái hậu lạnh lùng thốt lên: “Ai gia mệt rồi.”

Lập tức đứng dậy, nhìn lướt xuống. Tuy ta đứng rất xa, nhưng lại cảm thấy như có lưỡi dao xẹt tới, chứ đừng nói thái tử kia. Không còn dáng vẻ già bộ giận dữ làm nũng trước mặt Hoàng thái hậu như lúc nãy nữa, nếu như không phải phía sau y có cung nữ lên lót đỡ, e rằng lần dùng ra ngã tới nơi. Ta thấy ánh mắt của y tràn đầy vẻ sợ hãi, dáng vẻ bình tĩnh tự nhiên, lạnh lùng như băng thường ngày đã biến mất sạch sành sanh.

Nhưng cho đến giờ ta vẫn không biết rõ đã xảy ra chuyện gì.

Thành thân, ai muốn thành thân chứ?

Hoàng đế có vẻ hồ thẹn, ngập ngừng không biết nói sao, một lúc lâu sau mới nói: “Mẫu hậu, người yên tâm, chắc chắn trăm sẽ sắp xếp ổn thỏa.”

Lời này vừa thốt lên, sắc mặt hoàng hậu còn trắng bệch như tờ giấy chứ đừng nói đến thái tử. Thân hình y chao đảo, suýt nữa té ngã.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Động Tình, Đừng Nhầm Đối Tượng (1)

Vào đúng lúc này, hoàng thái hậu mới nhớ đến ta: “Sang phòng bên chăm sóc chủ tử của ngươi đi.”

Ta giật mình. Gọi ta tới đây chỉ để chăm sóc Ninh vương thôi sao? Thị tỳ bên y nhiều như vậy, sao lại đến lượt ta chăm sóc chứ?

Chẳng lẽ y bị thương nặng?

Ta theo tiểu hoàng môn rời khỏi cửa điện, đi tới điện bên. Vừa mới đặt chân đến cửa, chưa đi được hai bước đã nghe thấy tiếng cửa điện đóng sầm lại.

Ta bỗng cảnh giác, khẽ kêu lên: “Vương gia, vương gia...?”

“Ừm, là nàng?”

Giọng y có hơi trầm thấp, nhưng vẫn bình thường. Ta thở phào nhẹ nhõm, vòng qua bình phong đi tới. Thấy y ngồi trên ghế ngọc to lớn, thân thể tựa lên án, quay lưng về phía ta.

Ta chậm rãi đến gần y, vừa đi vừa nói: “Vương gia, Hoàng thái hậu gọi thiếp thân tới hầu hạ... Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Mọi chuyện xảy ra ngày hôm nay đều kỳ lạ, ta không ở trong cuộc, không thể nhìn ra đầu mối. Cẩn thận quan sát Hạ Hầu Thương, nhìn từ sau lưng cũng không thấy y có vẻ gì bất thường. Bên tay trái đặt một chén trà xanh phát phơ hơi nước, chắc các cung nữ đặt đó.

“Không cần, nàng ra ngoài đi!”

Giọng của y bình tĩnh lãnh đạm, như sương tuyết mạn bắc. Ta ngẩn ra, đến gần bên y, nói: “Vương gia, thiếp thân không dám trái ý chỉ của Hoàng thái hậu.”

Ta đến gần y, thấy rõ thân thể y đột nhiên căng cứng, nếp gấp vải lụa trên lưng y biến mất không còn thấy nữa. Tựa như lúc lên vào đại doanh quân địch năm đó, kèn lệnh chợt vang, vô số quân sĩ Tây Di cảm thương cầm kiếm ứa tới từ khắp nơi, giương cung bạt kiếm.

Nhìn kỹ lại một lần, liền phát hiện đầu tóc y dù vẫn chỉnh tề, nhưng tóc mai lại hơi rối, còn đắp dính mồ hôi. Trong lòng dâng lên niềm nghi ngờ không giải thích được, vội nói: “Vương gia, thiếp thân hầu hạ ngài tắm rửa được không?”

Ta cảm thấy ngoại bào treo trên giá, đến gần y, vừa mới đặt tay lên cổ đã bị dùng tay hất ra: “Không cần!”

Lực tay của y rất lớn, khiến tay ta đau nhói, ngay cả y phục trên tay cũng rơi xuống đất. Ta bực mình, nén giận nói: “Vương gia, vậy thiếp thân gọi cung nữ tới hầu hạ.”

Ta xoay người đi ra cửa, chưa được hai bước đã bị y kéo tay lại, nói: “Đừng đi...”

Bây giờ ta mới phát hiện không ổn. Lòng bàn tay y nóng hổi, ngón tay khẽ run như bị kết ly. Quay đầu lại nhìn, lại thấy sắc mặt y ửng hồng, tay kia ôm chặt lấy người mình, như thể đang kiềm nén điều gì đó.

Ta bước lên phía trước, nói: “Vương gia, ngài làm sao vậy?”

Lời còn chưa dứt, y đã kéo ta vào lòng, môi y run rẩy tìm kiếm môi ta, dường như muốn siết thân thể ta vào người y. Cuối cùng nhiệt độ thân thể y cũng khiến ta hiểu ra tại sao hoàng thái hậu lại vội vàng tìm ta tới đây hầu hạ, thì ra y bị hạ được!

Bằng võ công và bản lĩnh của y, cũng bị người hạ được?

Bên tai nghe tiếng thờ dốc dồn dập của y, mồ hôi y nhỏ lên mặt lên cổ ta cũng nóng bỏng, ngón tay y không kiên nhẫn kéo y phục trên người ta, ta nghe thấy tiếng tơ lụa bị xé rách...

“Vương gia, vương gia...” Khi y đưa môi đến cổ ta, ta mới có thể lên tiếng: “Rốt cuộc ngài làm sao vậy?”

Y chẳng nói chẳng rằng, đôi môi càng xuông thấp hơn.

Ta hốt hoảng. Tuy ta đã lén lút ấn cái nút trên vòng tay, viên thuốc cũng lặn vào lòng bàn tay, chỉ cần ném viên thuốc vào miệng y, y sẽ chìm vào ảo cảnh kiều diễm. Nhưng tay trái lại bị thân thể y áp lên, phải làm sao mới ném thuốc được đây?

Ta giãy giụa, xiêm y lập tức bị kéo, để lộ một bên vai trần. Nhìn thấy làn da trắng nõn đó, ánh mắt y càng thêm sâu thẳm u tối, đôi môi nóng hổi phủ lên, mút lấy nơi trần trụi đó. Lúc này ta mới rút tay trái ra được, lòng bàn tay cầm viên thuốc lạnh lẽo đưa lên.

Nắm tay đã tới lồng ngực của y, nhưng lại cảm thấy bờ môi y rời khỏi vai ta, áo ngực thoáng cái đã bị y đẩy ra, đôi môi đưa tới, cắn điểm trước ngực

đó, nhẹ nhàng hết sức, dùng đầu lưỡi trêu chọc. Cảm giác tê dại đó dần dần lan khắp tứ chi, khiến thân thể ta mềm nhũn suýt nữa không giữ được viên thuốc trong lòng bàn tay, miệng cũng rên rĩ thành tiếng: “Đừng...”

Tuy trong lòng vô cùng không muốn, nhưng tiếng “Đừng” đó lại yêu kiều nhu mì, cứ như miệng ngậm đường tơ vừa mới ra lò ngày xuân, tằm đầu lưỡi ngọt lịm.

Tất nhiên y không rảnh mà để ý đến sự chống cự yếu ớt như vậy, tiếp tục công thành chiếm đất. Thấy y tiếp tục đi xuống, mái đầu buộc đai gấm màu xanh xuống tới hông ta. Đến lúc y gần như quỳ gối trước hai chân ta, ta hoảng hốt, chẳng quan tâm đến gì nữa. Chân mềm nhũn, thuận thể ngã xuống đất, rồi mới ngước nhìn mắt y, nhưng lại thấy đôi mắt như thể chứa đựng rượu nguyên chất, lấp lánh ánh sáng nhu hòa, như thể chứa đựng tình cảm sâu đậm không thể tỏ tường. Ta ngăn người, nhưng không kịp suy tư, tay trái đã đặt sát tới môi y, môi ta cũng phồng lên, đưa lưỡi khẽ liếm. Ta cũng không chủ động, làm như vậy cũng chỉ để y chấn động. Ánh mắt y chợt hiện vẻ mừng như điên, như có được cả thiên hạ, lại càng không tự chủ được mà há miệng, viên thuốc cũng theo đà trượt vào môi y. Thuốc này gặp nước bọt sẽ tự tan, y chỉ kịp ngẩng nhìn ta, đã chậm rãi gục xuống.

Nửa người trên của y vẫn bao quanh hai chân ta, lúc đầu rũ xuống thì tựa lên mắt cá chân ta. Tuy cách lớp giấy, nhưng ta vẫn có thể cảm thấy gò má y nóng hôi hổi. Vất vả lắm mới rút chân khỏi hai tay của y được, đứng dậy nhìn, lại phát hiện y phục trên người mình đã bị xé thành hai nửa, không thể che đậy thân thể, đành phải miễn cưỡng mặc áo ngực lại, nhìn xung quanh, lấy áo choàng trong tủ phủ lên.

Mà lúc này, Hạ Hầu Thương lại cuộn mình vào, hai tay ôm lấy mình, hai chân cong lên trước ngực, cứ như một đứa trẻ con. Ta thấy tình hình có vẻ bất thường, tiến lên nhìn xem, lại thấy sắc mặt y ửng hồng, khoe miệng mỉm cười, như thể chìm vào giấc mộng cực đẹp. Lúc Tiểu Thất chế được thuốc này, cũng đã cho Tiểu Nhị thử. Sau khi thử xong, mấy ngày sau vẫn thấy mặt Tiểu Nhị đỏ bừng, không dám ngẩng đầu nhìn người khác. Không biết Hạ Hầu Thương đang trầm mê vào cảnh tượng gì?

Tiết trời tầm này cũng không ấm áp, mặc dù không rét lạnh như trời đông, nhưng khe cửa sổ vẫn không chắn được hết. Hơi lạnh len lỏi qua khe cửa, khiến ta không tự chủ được mà rung mình, kéo chặt áo choàng gấm khoắc trên người. Còn Hạ Hầu Thương vẫn ngủ dưới đất, biểu hiện như thể bản thân đang chìm trong ngày xuân ấm áp, khác hẳn lúc này. Hải lòng như vậy, cứ như kẻ keo kiệt có được tất cả tiền tài trong thiên hạ. Ta không khỏi hơi ngạc nhiên, dùng mũi chân đá vào gương mặt tuần tú của y, y cũng không biết, ngược lại còn chà mặt vào chân ta, cứ như đứa trẻ nằm mơ bất giác dụi đầu vào bàn tay vuốt ve của mẹ. Ta thấy thú vị, lại giẫm đạp tiếp, nhưng y vẫn không hề có cảm giác, nụ cười bên môi vẫn không thay đổi, thế này lại không thú vị nữa rồi. (Chic: Sao chị nỡ lòng nào chà đạp anh như vậy TT_____ TT)

Ta thu chân về. Bởi vì lúc này có đi ngang qua vườn hoa, để giày dính bùn. Dầu hoa mai khắc dưới đế giày in lên mặt y, cũng có phần giống nữ tử vẽ hoa lên mặt, ta cười.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Động Tình, Đừng Nhầm Đối Tượng (2)

Không ngờ rằng y lại cười, lại còn cười ra tiếng, nói không rõ ràng: “Ta nguyện ý, nguyện ý...”

Hàng mi dài của y khẽ rung động, vẻ mặt lại càng như hoa đào ngày xuân, chân mày giãn ra, lọn tóc màu đen tán loạn trên vầng trán màu mạch, làm nổi bật đóa hoa mai búp trên mặt. Vẻ khắc nghiệt lạnh băng thường ngày hoàn toàn biến mất. Xem ra, y thật sự đang có một giấc mộng đẹp.

“Người nguyện ý gì cơ?” Ta ngồi xổm xuống trêu chọc y.

“Nguyện từ bỏ hết thảy, từ bỏ tất cả, chỉ cần nàng có thể, nàng có thể...” Y cười nhạt, miệng như ngậm rượu nguyên chất, lông mi run rẩy, phảng phất như tấm men say.

Công hiệu của thuốc này cũng không tệ, có thể làm cho người ta dám làm chuyện thường ngày không dám làm, dám vứt bỏ thứ thường ngày không muốn vứt. Cho nên, ở trong mộng có thể đạt được thứ mà ngoài đời thật hoàn toàn không có được.

Nhưng không phải y nên tiếp tục chuyện dở dang vừa này ư? Sao lại lạc đề rồi?

Chuyện này cũng không hay lắm. Viên thuốc này có thể làm cho y cảm thấy y đã làm chuyện đó với ta rồi. Như vậy khi y tỉnh lại, mới có thể không nghi ngờ. Nhưng hôm nay xem ra không hay lắm. Có phải bởi vì lúc trước y bị hạ được, nên hai loại thuốc hợp lại đã xảy ra biến hóa không thể lường trước, nên cảm giác của y mới bất thường?

Ta không khỏi lo lắng. Nếu như vậy thì phiền toái to rồi. Nếu thuốc này không tạo ra ảo giác ta đã bị làm, sau khi tỉnh lại liệu y có nghi ngờ gì không?

Ta đứng dậy, bước hai bước trong phòng, nghĩ cách giải quyết. Có nên cho y uống thêm một viên thuốc nữa, như vậy được hiệu bị hai loại thuốc trung hòa có thể phát tác không?

Nhưng ta lại sợ quá đà lại phản tác dụng.

Đang do dự, kẻ nằm còng queo dưới đất cũng duỗi thẳng người ra, cơ thể căng cứng, hai tay ôm chặt người mình, thân hình lại có động tác không ngừng... Nếu ta không nhìn ra y nằm mơ cái gì thì ta đúng là đầu heo.

Ta thờ phào nhẹ nhõm. Nhìn y nằm dưới đất làm động tác như vậy, thật sự không tao nhã, lời chiếc chăn từ trên giường xuống rồi phủ lên, tránh làm bẩn mắt ta. Ai ngờ y lại ôm chặt chần, tiếp tục động tác.

Tro mắt nhìn chần ướt một mảng, ta nghĩ, mặt của ta cũng đỏ luôn rồi.

Ai, tình lực của y cũng thật dư thừa, mộng xuân mà thôi, cũng phải làm không ngừng, hại ta cả đêm không thể ngủ ngon. Vừa mới thiêu thiêu ngủ lại đột nhiên bị tiếng động như tiếng cá giãy trên sàn nhà đánh thức. Có nhiều lần còn tưởng mình đang ở trong bếp. Đầu bếp đang cầm dao sắt chặt cá, cá ra sức giãy dụa không ngừng.

Trời hửng sáng y mới ngừng lại. Ta xuống giường, đi tới bên cạnh y, muốn đỡ y khỏi mặt đất, nâng lên giường. Nhưng không ngờ đêm qua y dư thừa tình lực, hôm nay cả người lại mềm nhũn, còn nặng hơn con heo chết nặng ngàn cân. Khiến ta hoàn toàn không có cách nào kéo y lên giường.

Ngoài điện vang tiếng người mơ hồ, tiếng chuông xuyên qua cung điện trùng điệp truyền tới. Chắc một lúc nữa sẽ có người vào hầu hạ. Suy nghĩ một chút, y phục trên người y chỉnh tề, trên quần nhất định có dấu vết động tình. Như vậy sẽ khiến người nghi ngờ, xem ra chỉ có thể cời quần cời áo cho y.

Ta cời áo cho y trước, cời nút buộc vạt áo, rồi rút cánh tay trái của y khỏi tay áo. Việc này cũng dễ, nhưng muốn cời tay bên kia thì phải lật người y lại, cực kỳ khó khăn. Thân thể y nặng trĩu, ta đẩy một lúc lâu mà vẫn không nhúc nhích, không còn cách nào khác, chẳng quan tâm nhiều nữa, đành phải dốc hết sức kéo ra. Dùng chân chặn lên vai trái y, mới kéo y phục kẹp giữa người y và sàn nhà ra được.

Tiếp theo là trung y, cũng phải làm theo cách tương tự.

Chỉ mới cời được y phục ở nửa người trên, ta đã mệt mỏi người đầm mồ hôi.

Nửa người trên của y lộ ra. Vết thương lúc trước vẫn còn bôi thuốc mỡ, dường như đây là lần đầu tiên ta được nhìn thấy thân hình tuyệt đẹp như vậy.

Nhớ lại trước kia, ở một nơi cách quân doanh không xa có một con sông nhỏ. Vừa đến mùa hè, binh sĩ cời hết đồ xuống sông bơi lội như nấu bánh chèo. Thi thoảng ta cũng không cẩn thận nhìn thấy mông của bọn họ... Nhưng vị Ninh vương điện hạ này không bao giờ tham dự, tắm rửa đều dùng thùng gỗ lớn đổ đầy nước nóng, núp trong lầu tiến hành... Theo cách nói của Tiểu Thất, làm như vậy có còn là nam nhân không? Còn bên lên hơn cả cô.

Trong lúc suy nghĩ miên man, ngoài điện vang tiếng gọi mơ hồ. Ta vội vàng bắt đầu cời quần cho y, vốn nghĩ rằng không cời cũng được, nhưng nơi ẩm ướt giữa quần lại rõ ràng như thế...

Ngoài điện có tiếng gọi khê khảng: “Điện hạ tỉnh chưa?”

Ta chẳng quan tâm nhiều nữa, cời bỏ đai lưng y, lôi kéo như cời áo, nhưng không ngờ lưng quần lại dề dưới mông không thể xê dịch. Lại càng nguy ngập chính là, ngoài cửa điện lại có tiếng gọi: Điện hạ, nên dậy rồi.

Đây là tiểu hoàng môn chịu trách nhiệm gọi các hoàng tử dậy. Mỗi khi đến canh giờ, sẽ đến gọi dậy, sau ba lần, nếu các hoàng tử còn không lên tiếng, những người hầu đó sẽ tự mở cửa đi vào. Đây cũng là một trong những quy củ hoàng thái hậu định ra.

Ta nói, Ninh vương này cũng đã phân phủ xuất cung rồi, sao những người này còn tuân theo quy củ chứ?

Thấy đã gọi đến lần thứ hai mà quần của y vẫn dề dưới mông không thể xê dịch, ta hoảng hốt đến độ toát mồ hôi đầy đầu, nhìn xung quanh thấy góc điện có một cái hộp đựng đồ thêu bằng gỗ trên bàn trà. Vội vã chạy tới, mở nắp ra, tạ ơn trời đất, bên trong có một cái kéo.

Ta chạy vội vàng cầm kéo đến trước mặt Hạ Hầu Thương, cắt đứt dây đai lưng của y. Nhưng lúc này, cửa điện lại vang tiếng lách cách, ta vội kéo cái chăn đặt bên cạnh y sang. Lúc cửa điện mở ra, vừa lúc phủ lên hai người bọn ta.

Có thể tưởng tượng ra khi thấy hai người bọn ta hoang đàng vô độ nằm dưới đất, chắc hẳn vẻ mặt của cung nhân vô cùng đặc sắc, nhưng ta không có thời gian nhìn... Đang mãi cời quần dài.

Khó khăn lắm mới cời được quần cho y, ta vội viên cái quần lại. Thuận tay sờ mó, chạm tới làn da mịn màng, bờ mông cứng rắn như sắt, rồi sờ sang bên... Không dám... Còn phải nói, ta vẫn là nữ nhân đó!

Chỉ nghe thấy bên ngoài có người ho khan: “Điện hạ, ngài... ngài... nên dậy rồi.”

Tại sao lại nói “Bên ngoài”? Bởi vì để cời quần, ta đã rúc đầu vào trong chăn.

Cho nên, có thể tưởng tượng được, hai người chòm tấm chăn lớn, mà dưới đất, tấm chăn vẫn gọn sóng... Không thèm để ý đến đám cung nhân bụng khay đựng đồ súc miệng chờ ở bên, trình độ không coi ai ra gì đạt đến mức này...

Thảo nào tiểu hoàng môn lại áp úng như thế.

Ta vội thò nửa mặt ra, nói không rõ tiếng: “Làm phiền rồi.”

Không hẹn mà bốn cung nhân đều khẽ thở phào, có thể thấy được tình cảnh này khiến cho những cung nhân đã quen với chuyện hoàng đế sùng hạnh hậu phi cũng không thể nào bình tĩnh mà nhìn được!

Sau khi thở phào, hai cung nữ, hai thái giám này không hẹn mà cùng tìm chỗ đặt chân trên sàn, về mặt vô cùng đoan chính nghiêm túc.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Động Tình, Đừng Nhầm Đối Tượng (3)

Hạ Hầu Thương vẫn chưa tỉnh, đây là vấn đề lớn, ta lên lút cong ngón giữa tay trái, ấn mạnh vào huyệt thái âm (*) của y bằng lực lớn nhất. Chỉ chớp lát sau, chợt nghe tiếng lâm bẩm trầm thấp: “Đây là.....”

* Huyệt thái âm: Vị trí trên rốn tầm 5 cm, rồi đo ngang sang 5 cm

Ta vươn tay bịt kín miệng y. May là mặt y vùi dưới chăn, không ai thấy động tác của ta.

“Vương gia, nên dậy rồi. Thiếp thân, thiếp thân thật sự không đỡ vương gia dậy nổi, cho nên.....”

Y trầm lặng một lúc lâu, chắc đang nhớ lại đêm qua. Cảm thấy tay y di chuyển, chắc đang sờ nền nhà, cảm thấy mình nằm ở chỗ không đúng. Rồi một lúc sau mới khẽ nói: “Ngưng nhi, nàng khỏe không?”

Lúc đầu ta không biết y gọi ai, sau khi run rẩy hồi lâu mới mới đáp bừa: “Đề thiếp thân đỡ vương gia dậy.”

Thế nhưng y không hề quan tâm, trước mắt bao người ôm lấy ta. Có điều đêm qua tiêu hao quá nhiều sức lực, đứng không vững lắm, hơi lão đảo, khiến hai thái giám giật mình cùng tiến lên đỡ.

“Không cần.” Y thần nhiên nói.

Ta lên nhìn lại. Thấy hai cung nữ mặt đỏ tới mang tai, quay mặt đi không dám nhìn. Ta hiểu được, ta cởi sạch quần y, mặc dù chiếc chăn mềm trên người ta rũ xuống che vài nơi cho y, nhưng có vài chỗ như lộ như không, cũng không biết có để lộ vị trí quan trọng không. Ta trầm tư trong chốc lát.

Dường như y cũng cảm thấy, nhưng về mặt lại hoàn toàn thần nhiên, khoe miệng còn nở nụ cười khẽ như trước. Y ôm ta ra sau bình phong, đặt ta lên giường.

Bốn cung nhân đó rốt cuộc không dám theo vào trong, chỉ dọn dẹp bên ngoài. Tai ta rất thính, nghe thấy có hai tiếng hít hơi truyền tới. Có phải phát hiện ra cái quần kia không? Nói đến đây, những cung nhân đó không phải đã huấn luyện nghiêm chỉnh rồi sao? Thấy chuyện này còn ngạc nhiên ư?

Trong khi suy nghĩ miên man, ta đột nhiên nghe thấy y cất giọng áy náy:

“Ngưng nhi, tối qua..... có làm nàng bị thương không?”

Ta ngược mắt nhìn y, thấy trong mắt y có vẻ thương tiếc, lại có phần áy náy, lòng nghi ngờ dâng lên. Vì sao y lại có vẻ mặt như vậy? Ta là Hoa Ngưng Tích, là một người trong số các cơ thiếp của y mà!

Cũng không phải là Quân Triền Ngọc trong lòng y!

Miệng lại nói: “Thiếp thân, thiếp thân..... có phần không chịu nổi.”

Lúc này vẻ thương tiếc trong mắt y mới tiêu tan như sương mù, đứng dậy, nói: “Bốn vương sẽ gọi Ngự Thiện phòng hàm chút thức bỏ cho nàng. Buổi tối có yến hội, nàng nghỉ ngơi một chút..... Chỗ đó không cần qua cũng được.”

Về nghỉ ngơi trong mắt ta biến mất. Nhìn vương vẫn là Ninh vương, có rất nhiều chuyện đã thay đổi, nhưng lại có điều không thể đổi thay. Y vẫn luôn có lòng thương xót những người bị y tổn thương trong lúc vô tình. Cũng như khi y mới đến Tây Cương, người xa lạ đuổi giết luân phiên, khiến vô số hộ vệ bảo vệ y thiệt mạng, y cũng từng đứng giữa những mộ phần đó, lộ vẻ thương xót.

Nhưng y bỗng dưng vô duyên vô cớ gọi ‘Ngưng nhi’ khiến ta nổi hết da gà!

Sau khi gọi hai tiếng, lại khôi phục nguyên dạng. Lúc gọi ta không dùng danh xưng, dạn dỏ kẻ dưới rồi thôi.

Ta rướn người, nói: “Vương gia, vậy tới yến tiệc đêm nay, thiếp thân sẽ đến hầu hạ.”

Y gật đầu, đích thân động tay mở tủ y phục bên giường, mặc trung y vào, rồi mới bước ra khỏi bình phong.

Thấy bóng dáng y khuất sau bình phong, ta mới xuống giường, thò ra một hơi, cẩn thận hồi tưởng lại mọi chuyện xảy ra ngày hôm qua: Hoàng thái hậu mỉm cười hiền lành, ba vị quý nữ hờn dỗi như hoa, thái tử hiếu thuận mua vui, An Dật vương ngây thơ ngây thẳng, và còn Thanh phi trùng hợp xuất hiện đáng trà mặt hoa. Càng nghĩ mọi thứ lại càng rõ nét, như thể sương mù dày đặc tan dần.

Từ khi ta và Hạ Hầu Thương tiến vào đại điện Cảnh Thọ cung, màn kịch này đã bắt đầu tiến hành rồi. Để biểu hiện hiếu tâm, thái tử mang lồng chim vào, Tần Thi Chi lại cố ý làm trái lại y. Để phối hợp, từng phân đoạn đều được bố trí vô cùng nhịp nhàng ăn khớp. Lúc con chim mổ nút bình, Tần Thi Chi lợi dụng lời nói để làm cho Giang Tử Sơ và Ninh Khảo Dao đứng cạnh nhau, để trên vạt áo cùng nhiễm dầu thơm đó. Dầu thơm này nhất định là mấu chốt để ba vị nương bôn tẩm, nhưng phải thường được dùng trong cung, như vậy mới không để lộ nhược điểm. Cầu lụa mà Tần Chi Thi tìm được đó, chắc hẳn cũng không phải tình cờ tìm thấy. Quả cầu lụa bị con chim làm hỏng, lông vũ tung bay dính lên người tất cả, như vậy mới khiến mọi người trong điện không thể không sửa sang lại xiêm y.

Nhưng phải làm thế nào mới có thể khiến ba người các nàng trút xiêm y vào bồn nước tắm rửa? Ta đã cẩn thận ngửi mùi dầu thơm và lông chim đó, sau khi đánh giá cũng không thấy có gì không ổn. Hơn nữa, tất cả mọi người đều dính lông chim, khắp điện đều thoảng hương dầu thơm, cũng không cần mượn bồn tắm trong Thọ Cảnh cung. Muốn ba người cùng vào bồn nước tắm rửa, ngay cả chờ một chút cũng không được, được vật cũng không lợi hại ở mức thường, nhưng tại sao trên người bọn ta lại không có cảm giác gì?

Về phần làm thế nào mới khiến thái tử ngang nhiên xông vào bồn tắm, chuyện này ta không cần suy nghĩ tìm tòi quá nhiều. Việc có đến mức đó lại càng lộ liễu, về sau nghe ngóng chút cũng có thể thăm dò được. Nhưng cung nữ thái giám trong phòng tắm chắc chắn cũng có phối hợp.

Ta không thể giáp đáp những chi tiết trong chuyện này, chỉ có thể đợi ít hôm nữa hàng loạt dấu hiệu sẽ lộ rõ. Nhưng mà, tất nhiên ta đã hiểu được kết quả. Trong mắt hoàng thái hậu, tất cả những việc thái tử làm chỉ là màn kịch nhỏ, bà từ ái ngồi trên phượng ý, cười nhìn tôn nhi tự nhận là thông minh cẩn thận tính toán, để y cho rằng mình già cả lú lẫn, nhưng đã có chủ ý rút cùi dưới đáy nòi từ trước.

Trong ánh nhìn nghiêm nghị của hoàng thái hậu, điều thái tử cảm thấy không chỉ là nỗi hoang mang khi âm mưu bị vạch trần, mà còn vẻ sợ hãi khi bị người ta ngáng chân giành trước. Nếu mọi chuyện hoàn thành, âm mưu bị vạch trần, chẳng qua y cũng chỉ bị cấm túc một bữa, nhưng vì lấp liếm gièm pha của hoàng thất, ba quý nữ không thể không gả cho y, khi đó vẻ mặt của y chắc hẳn sẽ là kinh hoàng mà hưng phấn, chứ không phải là sợ hãi.

Bởi vì người ngáng chân giành trước đó chính là Hạ Hầu Thương.

Là một mắt xích quan trọng nhất, người hạ được Hạ Hầu Thương, không phải ai khác mà chính là Hoàng thái hậu.

Ta nhớ tới món cù cải nấu cá rô Kim Phụng Triều Dương tên kêu roi roi mà Hoàng thái hậu ban cho Hạ Hầu Thương đó, bà còn nhìn Hạ Hầu Thương bằng ánh mắt vô cùng hiền từ, nhìn y ăn hai miếng mới quay đầu đi.

Mà khi Hạ Hầu Thương được hoàng thái hậu tuyên vào, đúng là lúc được vật phát tác. Cho nên dẫu tay của y mới hằn lên ghế. Y gắng gượng dùng công lực áp chế được lực, e rằng lúc đầu thật sự không ngờ Hoàng thái hậu lại dùng chiêu này. Đến chỗ hoàng thái hậu, được mới hoàn toàn phát tác.

Ta không khỏi vỗ tay trầm trồ khen ngợi. Lão thái thái thành tinh này lại có thể hạ được người ta một cách quang minh chính đại, đường đường hoàng hoàng, trước mặt mọi người như vậy. Chỉ một chữ ‘Hay’ làm sao có thể biểu đạt sự sùng bái với tài nghệ vô lại cao siêu của bà đây?

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 66: Thái Hậu, Không Thể Già Rồi Không Biết Xấu Hồ Như Vậy (1)

Cho nên mới nói, người càng cao quý lại càng vô lại vô sỉ, càng khiến người ta khó lòng phòng bị. Xem ra lão thái thái biết rõ phẩm tính của Hạ Hầu Thương, phải dùng thủ đoạn để ép vào khuôn khổ. Giang phi nương nương đã đưa Giang Tử Sơ vào vương phủ lâu như vậy, mà vẫn chưa lan truyền mấy tin đồn khiến y không thể không cưới. Tất nhiên y không cần khách khí với những kẻ ti tiện có thể vứt bỏ như bọn ta, nhưng lại vô cùng cẩn thận với những nữ tử có thể ảnh hưởng đến tiền đồ vận mệnh của mình, cho nên, lão thái thái mới đích thân ra tay với tăng tôn.

Ta khẳng định thêm lần nữa, xem ra Hạ Hầu Thương đã quyết tâm làm một vương gia thái bình rồi, bị bức bách quá đáng, y mới nghĩ cách xử lý một hai thị thiếp để thị uy, thủ đoạn lại trực tiếp mà lỗ mãng. Ta nhớ tới cái chết của Tôn Mỹ Nhân, y để Tôn Mỹ Nhân công khai cầm lưỡi dao sắc bén trong tay mà phản bội thái tử, cũng không thể khiến thái tử thôi phòng bị. Nhưng đây cũng không phải là hành động của một vị hoàng tử có mưu tính sâu xa, có thể tranh đoạt ngôi vị hoàng đế. Cho nên, về sau ta phản bội, Mị Nhục cũng mất tích, thái tử mới không phải thêm người tới nữa? Đơn giản là vì cuối

cùng thái tử cũng nhận định y cũng chỉ là một vũ phu, mặc dù có thể thống lĩnh ngàn quân, nhưng không có tố chất để làm hoàng đế!

Không ngờ rằng ai ai cũng cho rằng y không có tố chất, chính y cũng cho rằng mình không có tố chất, nhưng lão thái thái lại không nghĩ vậy! Nên y đã bị trừ tính!

Có điều, với tình hình kìm nén dã man của y tối hôm qua, e rằng y không làm gì ba vị kia cả. Nhưng biết làm sao được, chỉ cần y không sử dụng được võ công, không nhắc nổi bước chân, không thể rời khỏi bồn tắm nước nóng, để người ta bắt gặp y cùng phòng với ba nữ tử thiếu vải, hoặc là không có..... Như vậy, việc này đã thành công.

Hoặc là, trà mật hoa của Thanh phi cũng có tác dụng trong chuyện này?

Vậy An Dật vương có tác dụng gì? Y ngăn cản ta chỉ vì chuyện phẩm rượu thôi sao? Nhưng nếu không phải y, ta cũng không biết Thanh phi dâng trà mật hoa.....

Ta nhìn chăm chăm vào hoa lá trên tấm màn xanh, suy đi nghĩ lại mọi chuyện, nhận thấy rằng dù chi tiết trong đó không khớp cho lắm, nhưng không xê xích bao nhiêu.

Nhìn vẻ mặt của Hoàng hậu, có vẻ bà ta cũng góp sức, những cung nữ ở bồn tắm hầu hạ thái tử, cung nhân của ba quý nữ, sự phối hợp này cần bà ra tay mới được.

Xem ra, kỹ thuật giả cảm vô địch thường ngày của Hoàng thái hậu rất cao siêu, cao siêu đến mức khiến Hoàng hậu thực sự cho rằng lão thái thái đã già rồi, bà mới là người thống lĩnh hậu cung, đã có thực quyền trong tay, nên đã vươn tay đến tận Thọ Cảnh cung của Hoàng thái hậu!

Thái độ của Hoàng đế cũng rất kỳ lạ. Căn cứ theo lời đồn, sau khi quy chính, ông không có cùng chính kiến với Hoàng thái hậu, cho đến khi Hoàng thái hậu lạnh nhạt chuyện triều chính. Nhưng trong chuyện này, điều càng khiến người ta cảm thấy kỳ lạ chính là sự cung kính toát ra từ tận đáy lòng khi Hoàng đế nói chuyện với Hoàng thái hậu. Xem ra, Hoàng đế cũng như tất cả người con trong thiên hạ, vừa muốn thoát khỏi sự khống chế của mẫu thân, nhưng khi xảy ra chuyện, vẫn hy vọng mẫu thân có thể gánh vác phần nào.

Cho nên, Hoàng hậu và thái tử mới có thể hoảng sợ đến mức mềm nhũn như vậy, tức là họ cũng không ngờ rằng, tới thời điểm mấu chốt, Hoàng đế lại không đứng về phía họ.

Nghe nói, Hoàng đế cực kỳ sùng ái vị thái tử này, khác hẳn cách đối xử với Ninh vương. Ông ta rất kính trọng Hoàng hậu, cũng rất thích thái tử, mỗi khi đề thái tử giám quốc, phạm gặp đại sự luôn cho thái tử tham chính. Năm đó có thể đề thay mặt Hoàng đế tới biên cương, xử lý chuyện của Quân gia, đã có thể hiểu được sự tín nhiệm và tôn trọng của ông dành cho thái tử.

Nhưng lúc này đây, ông lại không thể không nghe theo sự sắp đặt của Hoàng thái hậu.

Ta nghĩ, nếu Ninh vương cưới ba quý nữ kia, tam đại thế gia của triều đình không thể không đứng về phía Ninh vương, hoặc từ ủng hộ thái tử biến thành trung lập..... E rằng y sẽ càng đề phòng chán ghét Ninh vương?

Người vô tội nhất trong chuyện này xem như là Ninh vương, ai biết vào cung hàn huyên với Hoàng thái hậu một biểu chiều đã xảy ra chuyện. Không lý do mà có thêm ba vị Vương phi, ai ai cũng vô cùng cao quý..... Về sau, Ninh vương phủ chắc chắn sẽ rất náo nhiệt, ai làm chính, ai làm trắc đã đủ khiến y đau đầu.

Ta không khỏi có phần đồng tình với Ninh vương. Y có thể vùng kiếm chỉ huy ngàn quân thì sao chứ, ở nơi mưu mô như hoàng cung này, y vẫn chỉ là một quân cờ trong tay người khác mà thôi.

Chủ yếu là, y phải lăn lộn dưới đất mất một đêm, thật khổ cho y rồi.

Ta hơi áy náy chút.

Ta mở to hai mắt suy nghĩ kỹ lưỡng, nhưng không ngờ sau khi Ninh vương được các cung nữ hầu hạ mặc y phục ở gian ngoài, vô duyên vô cớ lại đi tới chỗ bình phong, tiếng bước chân vọng tới, ta nghe thấy giọng nói của y: “Bồn vương, bồn vương..... sẽ cho nàng danh phận.....”

Bây giờ ta mới phản ứng lại. Dáng vẻ của ta lúc này, rất có thể là đã ngốc rồi còn ngu, lại mang nét ngẩn ngơ, không có biểu cảm gì, e rằng đã bị hiểu lầm thật rồi..... Nhưng lại không thay đổi được gì!

Tất nhiên ta không để lộ manh mối, chỉ quay đầu nhìn về phía y, thấy rõ vẻ xấu hổ chột lóc lên rồi biến mất trên mặt y, ta mới khẽ nói: “Vương gia nói gì vậy, thiếp thân vốn đã là cơ thiếp hầu hạ vương gia.....”

Y đã mặc cảm y tử bào, đầu đội ngọc quan, thắt lưng mang đai gấm, ăn mặc chỉnh tề, chắc định báỉ phóng Thái hậu trước, bàn về chuyện xảy ra ngày hôm qua, rồi đi báỉ phóng Hoàng đế Hoàng hậu, hoặc là đồng loạt báỉ phóng, định ngày thành thân, nên mới ăn mặc chỉnh tề như vậy.

Ta nghĩ thầm Muốn đi thì ngại đi nhanh lên, còn đứng ở đây mãi làm gì, ta không hiểu nổi nữa.

Tất nhiên lời này không thể nói ra.

Nhưng y cứ đứng bất động ở đầu giường một lúc lâu, ta không thể nhìn y mãi, đành phải nhìn đai lưng thêu kim tuyến của y, khẽ nhắc nhở: “Vương gia,

chỗ Thái hậu nương nương.....?”

Lúc này y mới nói: “Vậy nàng nghỉ ngơi cho khỏe.”

Thấy bóng dáng của y biến mất sau tấm bình phong, lúc này ta mới thờ phào, đang nghĩ cách báo cho Tiểu Thất mau chóng điều động người thăm dò tin tức, chợt nghe tiếng hô của một tiểu hoàng môn: “Hoàng thái hậu giá lâm!”

Tiếng hô này vừa vang lên, khiến ta sợ hãi đến mức suýt nữa lăn từ trên giường xuống. Lão thái thái tới đây làm gì? Sợ Hoàng tôn của mình bị thuốc đó gây vò, nên vừa sáng ra đã đích thân chạy đến xem xét?

Vậy ta nên mặc quần áo chuẩn bị được truyền kiến bất cứ lúc nào, hay cứ nằm lý trong chăn giả bộ bị Ninh vương ép buộc thê thảm?

Ta quyết định trốn ở trong chăn. Chắc Hoàng thái hậu chỉ thương xót tôn nhi, về phần ta, e rằng bà đã quên mất có một người như vậy rồi.

Ta căng tai ra nghe động tĩnh bên ngoài. Hầu như không thể nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng, tiếng xiêm y cọ xát của những cung nhân bà mang đến, có thể thấy được cung nhân được quản giáo nghiêm ngặt. Như vậy, ta liền biết rằng bà chưa già tới mức hoa mắt, e rằng đầu óc của Hoàng hậu hơi có vấn đề, nên mới cho rằng có thể lợi dụng Thọ Cảnh cung.

Tiếng Ninh vương dập đầu hành lễ, còn có tiếng bái kiến của các cung nhân, sau một loạt tiếng động, lại nghe thấy Hoàng thái hậu bảo cung nhân lui ra, đến lúc trong đại sảnh chỉ còn hai người họ, Hoàng thái hậu mới nói: “Thương nhi, có khó chịu ở đâu không?”

Giọng nói của Ninh vương hơi rầu rĩ: “Bẩm Hoàng tổ mẫu, tôn nhi không khó chịu gì cả.”

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Thái Hậu, Không Thể Già Rồi Mà Không Biết Xấu Hổ Như Vậy (2)

Sau đó hai người im lặng rất lâu, có thể Hoàng thái hậu cũng cảm thấy mình có phần già rồi mà không biết xấu hổ, nên ngượng ngùng không thể cất lời.

Hạ Hầu Thương cũng có ý tứ, bà không nói, y cũng không hỏi.

Hai người im bật.

Nhưng da mặt của lão nhân gia vẫn dày hơn, sau một tiếng ho, Hoàng thái hậu nói: “Hôm qua gió lớn, ai gia xem thiên tượng một lúc lâu, cổ họng hơi đau.....”

Hạ Hầu Thương liền đáp: “Hoàng tổ mẫu hết cao ngọc lộ son trà rồi sao?”

Nghe xong lời này, ta suýt nữa phì cười. Hạ Hầu Thương này rất tuyệt, lão thái thái giả bệnh muốn khiến y mềm lòng tiếp lời, rồi hợp lẽ mà dùng tình thân uy hiếp, nói tới nói lui, những lời về sau dễ nói rồi. Ai ngờ y không mắc mưu, mà hỏi cao son trà!

Có thể thấy Hạ Hầu Thương đã sớm hiểu Hoàng thái hậu giở trò, cho nên âm thầm oán giận bà.

Và rồi lại im lặng.

Hoàng thái hậu lại ho mấy tiếng liên tiếp, ho rất dã man, lúc đầu Hạ Hầu Thương vẫn im lặng không lên tiếng, cuối cùng không nhịn được đành nói: “Hoàng tổ mẫu, nghiêm trọng vậy sao? Cần thỉnh ngự y không?”

Trước mặt lão thái thái thành tinh, y vẫn còn non lắm!

Quả nhiên, chợt nghe Hoàng thái hậu cất giọng bi thương bất đắc dĩ sau những tiếng ho ngót dần: “Thương nhi, hoàng tổ mẫu không sao, nhưng lớn tuổi rồi, luôn bệnh tật như vậy, có khi đầu óc còn hồ đồ, tự nhận là muốn tốt cho con cháu, nhưng con cháu lại không cảm kích, haiz..... Lại nghĩ đến mấy năm ít ỏi còn trên cõi đời này, nếu có thể ẵm tăng tôn, về sau xuống đất còn có chút chuyện để tâm sự với Hoàng gia của con.....”

Lão nhân gia cậy mình là người có tuổi này, gài bẫy người khác, thật sự khiến người phải vỗ tay khen ngợi!

Ta cũng suýt nữa vỗ tay khen ngợi, thế mới là người có tâm cơ chứ!

Hạ Hầu Thương cất giọng rầu rĩ: “Hoàng tổ mẫu, hoàng huynh lớn tuổi hơn hoàng tôn!”

Ý của y là, sao người không bảo thái tử sinh hai tầng tôn cho người ôm?

Hoàng thái hậu thờ dài, không định tiếp lời y, một lúc lâu sau mới nói: “Thương nhi, có vài vật báu, dù có được cất giấu thế nào đi nữa vẫn tỏa ánh hào quang, không bằng hãy nghĩ cách hay để sử dụng vật báu đó.”

Lời này tức là đang khuyên y hãy phát huy tài năng của mình, đừng để trần châu bị dính bụi.

“Hoàng tôn không rõ.....”

Hoàng thái hậu hơi chán nản: “Dù thế nào đi nữa, con vẫn phải chịu trách nhiệm cho chuyện xảy ra ở bốn tám ngày hôm qua, hoàng gia không thể để mất mặt!”

Hạ Hầu Thương vội la lên: “Hoàng tổ mẫu, hoàng tôn không thấy gì cả, vì sao hoàng tôn phải phụ trách? Họ, họ..... là do họ tự.....”

Hoàng thái hậu vô cùng thần nhiên: “Con không thấy thì sao chứ? Hoàng hậu thấy được, đám cung nhân cũng thấy được, ai gia cũng thấy được. Con đã quên rồi sao, trên người của con là.....” Lão nhân gia không biết xấu hổ, nhưng vẫn ngại không dám nói tiếp.

Nhưng ta có thể đoán được, trên người của y là ba nữ tử thanh xuân trần truồng.

Ta phải cẩn chắn mới không bật cười. Hạ Hầu Thương này rất oan uổng, nhắm chặt mắt, không nhìn thấy gì cả, lại khiến ba nữ nhân quần lấy không buông, cuối cùng lại trở thành kẻ hủy thanh danh trong sạch của người khác.

Giọng của Hạ Hầu Thương hơi cao: “Hoàng tổ mẫu, người không thể như thế!”

Hoàng thái hậu có vẻ hơi mệt mỏi: “Thương nhi, bảo con cưới hai trắc phi mà thôi, Hoàng tổ mẫu đã nói hết lời với con rồi, sao con vẫn thế chứ. Chẳng lẽ Hoàng tổ mẫu phải vào tế điện mời hoàng gia gia tới nói chuyện con mới nghe theo ư?”

Lời này hơi quá, Hạ Hầu Thương im lặng rất lâu, mãi sau mới chần chừ ập a ập ứng hỏi: “Là hai người? Chứ không phải ba?”

Buồn cười chết mất. Y lại có thể không biết trên người mình có hai hay ba nữ tử! Thuốc mà lão thái thái tìm được thật lợi hại.

Nhưng ta cũng nghi ngờ, có ai may mắn thoát nạn?

“Ai gia đã nhận lời với con, vị trí chính phi kia vốn là để dành cho người trong lòng con, vì vậy, cho dù các nàng đó là ai, cũng chỉ có thể làm trắc phi. Hai vị Tần Giang, nhân phẩm tài học gia thế đều xem như là tốt cả, vốn đủ để trở thành chính phi của con, tiếc rằng đã xảy ra chuyện như vậy. Tuy hoàng gia sẽ chịu trách nhiệm, các nàng cũng đành phải chịu đựng oan ức mà làm trắc phi vậy. Thương nhi, con bảo Hoàng tổ mẫu còn biết phải làm sao đây?”

Kế sách của thái tử vốn dĩ rất hay. Y biết thân phận của ba nữ tử tương đương nhau, dù cưới ai, hai người còn lại cũng sẽ không chịu đứng dưới kẻ khác, đành phải tìm người khác để gả. Nhưng y không muốn bất cứ thế lực nào rơi vào tay Ninh vương, nên mới lập kế này, để ba nữ tử không thể không nén giận mà nằm trong tay y. Đáng tiếc rằng, để có thể thành công, không thể bỏ qua yếu tố thiên thời, địa lợi, nhân hòa. Mặc dù kế sách của y rất hay, nhưng lại tìm nhầm địa điểm, tuy nhiên không thể không thực thi kế hoạch ở đó..... Có Hoàng thái hậu trấn giữ, việc này thế nào cũng là chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không.

Thì ra Ninh Khải Dao tránh thoát, xem ra Hoàng thái hậu vẫn đối tốt với diệt nữ của mình, không đành lòng hại nàng. Để nàng làm trắc phi, thế nào cũng phải giúp nàng leo lên vị trí chính phi, nói không chừng một ngày nào đó Hạ Hầu Thương thông suốt, Ninh Khải Dao trở thành người mà Hạ Hầu Thương thích, vậy vị trí chính phi này vẫn là của nàng.

Còn nữa, một vị còn sót lại đó lại là người đáng giá nhất, lại có thể khiến thái tử gọi niềm thương nhớ, không đến mức làm cho y thất vọng mà gây ra chuyện gì đó.

Nói đến nước này, lão thái thái vừa đám vừa xoa, ta cũng nghe đủ rồi. Thầm nghĩ: Lão thái thái đã nói hết nước hết cái, chuyện gì cũng lo nghĩ thay Hạ Hầu Thương, nếu Hạ Hầu Thương còn không nhận lời, như vậy Hạ Hầu Thương cũng uổng làm người con.

Quả nhiên gian ngoài truyền đến tiếng rầu rĩ: “Hoàng tôn cần tôn ý chỉ của Hoàng tổ mẫu.”

Bây giờ Hoàng thái hậu mới thờ phào: “Thương nhi, ai gia còn lạ gì tính con chứ. Con giống hệt Hoàng gia gia, nhưng Hoàng gia gia là Hoàng đế, vì triều cục, không thể không có tam cung lục viện, nuôi dưỡng.....”

Chuyện đời mình, đương nhiên vẫn hơi khó mở lời kể rõ với tôn nhi, cho nên, lão thái thái chỉ nói úp mở rồi ngừng lại.

Hạ Hầu Thương rầu rĩ nói: “Hoàng tổ mẫu, hoàng tôn không phải là Hoàng gia gia.”

Rõ ràng y đã tỏ vẻ không muốn góp vui tranh đoạt ngôi vị hoàng đế kia, nhưng Hoàng thái hậu sao có thể để y lui về phía sau chứ?

“Được rồi, Thương nhi, những chuyện khác đừng nói nữa. Hôm nay xảy ra việc này cũng là chuyện tốt, tính cách của các nàng tuy khác biệt, nhưng lại có thể bổ sung cho nhau. Thương nhi..... Hãy đối xử với các nàng thật tốt!”

Hạ Hầu Thương cúi đầu đáp một tiếng.

Một lát sau nhi, Hoàng thái hậu đứng dậy rồi đi, thông thả bước hai bước ở gian ngoài, chợt nói: “Thương nhi, có cho Hoa thuận nhân đó uống thuốc không đây? Đừng để xảy ra chuyện, gây hại cho thân thể.”

Có làm không vậy, việc này mà lão thái thái cũng quản nữa sao?! Vì không muốn thiếp thất sinh con trước vương phi, phải có biện pháp đề phòng, nếu không, đến lúc có thật, phải dùng thuốc thì lại gây hại cho thân thể.

Ta hơi lo lắng, trò gian lận này không còn hay nữa rồi. Liên quan đến con cháu hoàng thất có khác, sẽ bị người nhìn chăm chăm, hơn nữa còn là mấy người cùng nhìn chăm chăm!

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Vì Sao Ninh Gia Còn Chưa Bị Lật Đồ?

Chẳng lẽ ta vẫn phải bị cho uống thuốc hay sao?

Chỉ nghe Hạ Hầu Thương nói: “Hoàng tổ mẫu, xin người yên tâm.”

Lúc này lão thái thái mới hài lòng đứng dậy, gọi người vào hầu hạ, rồi bãi giá hồi cung.

Sau khi tiễn Hoàng thái hậu, rõ ràng tâm trạng của Hạ Hầu Thương không tốt lắm. Y ngồi một mình bên ngoài hồi lâu, rồi đi đi lại lại, mãi lâu sau mới gọi người chuẩn bị kiệu, rồi ra ngoài.

Y quên sai người cho ta uống thuốc rồi.

Cũng khiến ta bớt phải suy nghĩ.

Ta nằm lì đến chiều mới rời giường đi rửa mặt. Vừa rửa mặt trang điểm xong, An Dật vương đã tận dụng mọi cách xông vào, vừa tới đã mang theo mùi rượu vào phòng.

Y híp mắt cười, nói với ta: “Bổn vương biết cô không rảnh đến chỗ bổn vương, cho nên hôm nay bổn vương đích thân mang rượu đến. Nào, nào, cô nếm thử không?”

Y lấy một bầu rượu từ ngang hông ra, sai cung nhân lấy chén rượu, rót rượu cho ta. Ta thấy rượu kia vàng óng ánh, chưa nhấp thử mà hương thơm đã bay khắp phòng. Ngửi một chút liền khẳng định, so với rượu Bách Hoa kia, đúng là có thêm không chỉ một thứ.

Mà phần lớn là giữ ấm, bồi bổ, có lợi cho thân thể.

Thấy dáng vẻ tha thiết nhìn ta của y, ta biết nếu như không uống, y sẽ bám lấy cả đời. Đành phải nhấp một hớp, một hớp trời xuống, miệng tràn đầy hương thơm. Rượu vốn lạnh nhưng đến đầu lưỡi, trong sự mát lạnh còn có tính ôn, đến cổ họng thì tính ôn càng rõ ràng hơn, lúc vào trong bụng, thân thể trở nên ấm áp, như thể phơi dưới ánh mặt trời.

Đúng là ta chưa từng có cảm giác như thế, bất tri bất giác uống hết chén rượu kia.

Y mở to mắt nhìn ta: “Thế nào, thế nào?”

Ta thở dài một tiếng: “Vương gia, rượu này đúng là rượu trên trời, thiếp chưa từng được uống.”

Khen ngợi như vậy khiến y cười híp hết cả mắt: “Đúng vậy, thế có nhận ra dùng nguyên liệu gì không?”

Ta cẩn thận thưởng thức, hơi kì lạ, có thể cảm thấy được những nguyên liệu khác, nhưng trong đó có một mùi hương như có như không mà ta chưa từng thấy.

Liền nói: “Ngoại trừ mười mấy loài hoa hiếm, trong rượu này phải chăng có thêm tuyết liên, nhân sâm, cầu kỷ, thù ô?”

Y gật đầu lia lịa, nhưng không bình luận có đúng hay không.

Mới đầu ta định khích y nói ra mấy thứ này, rồi khen ngợi mấy câu, thuận tiện hỏi thăm tình hình trong cung. Nghĩ đến An Dật vương suốt ngày rong chơi

khắp nơi, chắc rằng biết nhiều chuyện hơn người khác.

Nào biết đâu rằng y cũng không tiếp lời ta mà chỉ nói: “Tiểu cô nương, đây chỉ là một loại rượu mà bốn vương nghiên cứu được mà thôi, mấy ngày nữa, bốn vương rành rồi sẽ cho cô thưởng thức thêm những rượu khác.”

Ta im lặng, nhắc nhở y: “Vương gia, mấy ngày nữa thiếp thân phải xuất cung về vương phủ rồi.”

Y hơi rầu rĩ, chột càu nhàu: “Tiểu cô nương, hôm đó nếu không bị họ Ninh kia giữ lại, thì bốn vương đã có thời gian cho cô thưởng thức một loại rượu khác rồi.”

Ta chột bưng tỉnh. Ngày gặp chuyện không may đó, ngoại trừ nói chuyện cùng ta, y còn nói chuyện với Ninh Khải Dao nữa. Như vậy, từ trong lời của y, có lẽ ta cũng biết nguyên nhân Ninh Khải Dao tránh khỏi chuyện lần này rồi.

Ta nói: “A, ngài tìm Ninh tiểu thư thử rượu của ngài?”

Y lắc đầu: “Nó thì biết gì là rượu?” Y nhìn xung quanh, thấy trong phòng không có ai, mới nhỏ giọng nói: “Tiểu cô nương, cô cẩn thận một chút, nó hỏi thăm chuyện ngày đó của Thương nhi đấy! Cô yên tâm, dù chết bốn vương cũng không nói cho nó biết đâu.” Lại lo lắng nói: “Nếu như mẫu hậu biết ngày trai giới bốn vương đi đâu, e là sẽ cấm túc bốn vương hơn nửa năm mất.”

Hóa ra, không biết Ninh Khải Dao nghe được tin thế nào, mang máng biết đêm đó An Dật vương đã ở đâu, liền đến đây hỏi thăm ai ngáng chân nàng đêm đó. Với tính tình của nàng, chỉ cần nghe được chút chuyện, e rằng dù đã vào bồn tắm, cời y phục rồi cũng sẽ chạy đi tìm người để hỏi cho rõ ràng!

Dù sao, chuyện lần trước đã khiến nàng cảm thấy nhục nhã vô cùng.

Cho nên, nàng mới tránh khỏi kiếp nạn này?

Là có người cố ý, hay chính nàng phái người điều tra? Ta cũng cảm thấy chuyện này quá mức trùng hợp.

An Dật vương rất lo lắng: “Tiểu cô nương, cô tuyệt đối đừng nói ra đây. Nếu như để nó biết, nó sẽ bắt chẹt không ít thứ tốt của bốn vương. ...”

Ta liếc mắt nhìn y, lại khôi phục dáng vẻ ngoan ngoãn, nói: “Ninh tiểu thư đoan trang nhã nhặn, sao có chuyện bắt chẹt đồ của ngài chứ. ...”

Ánh mắt của ta thoáng qua vẻ khinh thường, An Dật vương liền quở trách một tiếng: “Bình thường nó đoan trang nhã nhặn, nhưng ngày đó, nó ngồi trên ghế quay tới quay lui, bốn vương còn ngồi ngay ngắn hơn nó!”

Quay tới quay lui, dĩ nhiên là thân thể khó chịu muốn nhanh chóng vào bồn để tắm rồi.

Quả nhiên, có người dẫn nàng ra ngoài trước khi xảy ra chuyện. Xem ra, đây cũng là thủ đoạn của Hoàng thái hậu?

Nói như thế, Hoàng thái hậu đã biết đêm đó An Dật vương đi đâu, cũng biết hành tung của Hạ Hầu Thương? Nói không chừng còn biết người chính Ninh Khải Dao hôm đó là ta?

Lão thái thái này thật lợi hại.

Thứ dâng trào trong lòng ta không phải là nỗi sợ hãi, mà là niềm hưng phấn. Nếu lão thái thái lợi hại như vậy, chỉ cần bà ra tay tương trợ, lo gì trăm oan của Quân gia không thể rửa sạch?

An Dật vương càng nghĩ càng buồn, vốn là đang ngồi lại đứng dậy, bước đi hai bước trước ghế dài, lại ngồi xuống, lẩm bẩm: “Nhưng làm sao Ninh Khải Dao biết được? Tại sao nó lại hỏi vậy nhỉ?”

Ta giật mình, nhìn về phía y. Hóa ra vương gia này chỉ hơi ương bướng, cũng không phải là không thông minh. Nhưng cho dù Hoàng thái hậu có biết đi nữa, e rằng cũng phải giả câm giả điếc, tình bơ che giấu chuyện này. Lòng ta càng trấn định, khuyên nhủ: “Vương gia, đừng lo lắng, mấy ngày nay không phải nàng không hỏi ngài nữa sao. Với tính tình của nàng, chắc đã tưởng mình tìm lầm người rồi!”

An Dật Vương bình tĩnh hơn, vỗ vỗ ngực nói: “A, tiểu cô nương này nhìn người rất chuẩn, Ninh Khải Dao kia đúng là có tính tình như thế, nếu như nó biết chuyện gì đó, còn không bám lấy ta đến chết!”

Yên lòng rồi, An Dật vương lưu luyến rồi đi, vừa đi vừa lẩm bẩm: “Thật vất vả mới tìm được tri âm mà chỉ ở hoàng cung không được mấy ngày. Hay là bốn vương tìm hoàng đệ muội của ta đòi tiểu cô nương?”

Lúc này ta đang uống trà, nghe lời này của mà thiếu chút nữa sặc trà mà chết. An Dật vương này cũng thật phóng khoáng, chuyện đòi cơ thiếp của hoàng đệ muội mình mà cũng làm được!

Y quay đầu lại nhìn ta, chắc cũng biết lời của mình hơi quá đáng, ngại ngừng lắc đầu, cuối cùng cáo từ rồi đi.

Chuyện xảy ra ở Thọ Cảnh cung ngày hôm qua, với năng lực đáng khâm phục của Hoàng thái hậu, tất nhiên không hề lan truyền chút tin tức nào, có lẽ đã được âm thầm xử trí rồi.

Ta chỉ chờ người đưa tin tới cho ta.

Tôi nay có dạ yến, chắc hẳn Ô Mộc Tề đã được mời vào cung từ lâu rồi. Còn Tiểu Thất đóng giả làm Mộ Dung Quy cũng vào cung rồi chứ?

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Lộ Chuyện Bí Mật Của Mấy Mỹ Nữ Bên Người Hạ Hầu Thương

Cách dạ tiệc còn có một thời gian ngắn, ta cho cung nhân lui ra, nói muốn nghỉ ngơi một mình. Còn lại một mình ta trong nội thất.

Về phần Hạ Hầu Thương, ngày hôm qua xảy ra chuyện lớn như vậy, mặc dù không để lộ tin tức trong cung, nhưng chắc hẳn y phải có đôi lời giải thích với Giang phi. Vì vậy y sẽ rất bận rộn.

Mà ta, kể từ khi bị đám cung nhân nhìn thấy ta ‘ân ái’ với Hạ Hầu Thương như vậy, địa vị của ta trong mắt họ cũng cao lên phần nào. Mặc dù ta chỉ là một thuận nhân thất phẩm, cũng không có ai tới đây kiểm chuyện.

Ta biết dù ta ở chốn nào, Tiểu Thất cũng sẽ tìm được. Thuở nhỏ y ở cùng sói vài năm, mũi cũng nhạy bén hết chó sói.

Còn thân thủ của y, đủ để cho y đi lại tự nhiên trong cung.

Sắp đến thời gian hẹn gặp của bọn ta.

Ta nghe thấy tiếng song cửa sổ chậm rãi mở ra, ta mở to mắt nhìn Tiểu Thất mặc bộ đồ thái giám đứng ở trước ta. Y cầm một nôi sứ màu xanh, ở mặt bên trắng tinh vẽ hoa mai nhàn nhạt.

“Mấy ngày nay gió rét, nửa đêm rất lạnh, thuộc hạ nấu canh gà nắm cho người ấm bụng, người nếm thử xem thế nào.” Y đặt nôi sứ lên bàn trà bên cạnh ta, lấy bát, dùng thìa múc canh, lúc này mới đưa đến tay ta.

Bát canh đặt lên tay, không nóng không lạnh, ấm áp, vừa miệng. Ta liền nhận lấy, múc một thìa canh uống, cất lời khen ngợi: “Vị ngọt dịu, không tẻ.”

Ta cố ý không nhìn về mặt thần nhiên của y, nhưng tay không ngừng múc, lại múc thêm mấy thìa vào miệng.

Lúc này mới hỏi: “Người theo Ô Mộc Tề vào trong cung đã ba ngày rồi, đã liên lạc được người cần liên lạc chưa?”

Y khom người, nói: “Thuộc hạ đã bố trí thỏa đáng, tướng quân đã giao mọi chuyện cho thuộc hạ xử lý, đương nhiên thuộc hạ phải cố hết sức rồi.”

Ta liếc nhìn y. Chắc y lại bức mình với ta rồi, mở miệng ra là gọi tướng quân, lần nào y giận cũng thế.

Ta thờ dãi nói: “Những tội nô bị đẩy đến biên cương năm đó, phạm là người hữu dụng cho ta, ta đã sai người thu xếp, chỉ mong đi nước cờ này là có thể sử dụng... Thật ra, ta rất không như vậy.”

Năm đó, ta ở trong quân lâu ngày, cảm thấy Hoàng đế trăm điều không yên lòng với tướng lĩnh Quân gia. Đã nhận ra điều đó thì loại người như ta sẽ nghĩ đủ mọi cách để phòng bị trước. Tây Cương là vùng đất cực kì nghèo khổ, cho nên, nếu trong triều có đại thần bị hoạch tội, lão Hoàng đế rất thích đẩy người tới vùng Tây Cương này. Ta âm thầm chọn lựa cứu vớt những gia quyến của đại thần mắc lỗi kia, lén lút bố trí ổn thỏa. Những viên quan phụ nhân phạm tội đó lại nuôi dạy vô cùng tốt, cho nên, người trong cung rất thích mua những hậu duệ trẻ tuổi vào cung làm nô. Tuy thân phận hèn mọn, nhưng trước sau vẫn ở bên thiên tử, có chút tin tức, như vậy sẽ linh hoạt hơn.

Nghe nói Hoàng thái hậu năm đó cũng là tội nô vào cung.

Đây là quân cờ ngầm, vốn định phòng bị trước, nhưng thật không ngờ lúc ta còn chưa kịp dùng, Quân gia đã sụp đổ. Hôm nay những quân cờ ngầm này cuối cùng cũng có tác dụng.

Ta nói: “Nếu như thế, Tiểu Thất, người xem có ai có thể thăm dò tin tức của Thọ Cảnh cung không, bảo nàng âm thầm theo dõi những biến động khác thường của Thọ Cảnh cung ngày hôm qua!”

Y liếc mắt nhìn ta, sắc mặt âm trầm, nói: “Không nhọc người sai bảo, thuộc hạ đã dò xét rõ ràng. Giờ mao hôm qua có năm cung nữ và ba công công bị phái đi Công cục lấy đèn lồng, trên đường trở lại, gặp phải một viên quan thương nghiệp bị thổ phi cướp bóc. Bị vạ lây, chiếc xe ngựa này bị đốt cùng số đèn lồng, tám người không có một ai may mắn thoát khỏi.”

Ta gật đầu, chắc tám người này có dính líu tới chuyện xảy ra ngày hôm qua. Ta giật mình, y cũng để ý đến chuyện xảy ra ngày hôm qua ư? Chi có điều, nếu như ngay cả y cũng để ý đến, như vậy, sao những người khác có thể không để ý đến được?

Ta nói: “Vậy người có biết rõ chuyện xảy ra ở Thọ Cảnh cung ngày hôm qua không?”

Y lắc đầu: “Thuộc hạ không điều tra ra sự khác lạ ở Thọ Cảnh cung.”

Ta thở ra một hơi, nghĩ thầm chắc những người khác cũng vậy, xem ra Hoàng thái hậu chỉ muốn để lộ những tin tức mà ai cũng biết.

Ta nhớ tới những sợi lông trắng tung bay khắp chốn. Ta từng đưa tay nhặt lấy một sợi, màu trắng tinh trong suốt, không thấy bất kì điều gì khác thường, liền hỏi Tiểu Thất: “Người nói xem, có thứ gì khiến cho ba vị nữ tử đoàn trang thủ lễ vội vã muốn tắm rửa?”

Tiểu Thất suy nghĩ một chút, liếc mắt nhìn ta: “Thông thường thì do muỗi đốt, côn trùng cắn, người có mùi hôi thối, dính bùn lầy trời mưa... Thuở nhỏ người gần phải cắt chó cũng thế!”

Rốt cuộc cũng nghe thấy giọng điệu móc mỉa thường ngày của y, ta rất vui mừng.

“Liệu có thứ nào đó, ví dụ như có thể dính trên lông vũ màu trắng, gây đau thom, dính vào da mà khiến người ta khó chịu, không thể không tắm rửa không?”

Y thấy ta hỏi đi hỏi lại vấn đề này, cuối cùng nghiêm túc hẳn lên. Sau khi suy tính một lúc lâu, y nói: “Lúc nhỏ thuộc hạ ở hang sói, bao lâu không tắm rửa như thế, người sẽ có vết ngứa bởi vì có rận... Về sau thuộc hạ nghiên cứu cổ thuật Miêu Cung. Cái gọi là cổ thuật, thoát nhìn thần kì, thật ra cũng chỉ là thuật khu trừ mà thôi. Có nhiều sâu độc không hình không bóng, thật ra bởi vì chúng rất nhỏ, nấp trong xiêm y cũng chỉ cỡ một phần mười sợi vải. Người cầm lông vũ lên xem mà không thấy gì khác thường, có lẽ chính là loại sâu đó rồi. Nó ăn da người, bình thường không gây tổn hại gì, nhưng nếu trên người có dính mùi hương có thể khu trừ, lại có thể khiến nó tụ tập lại, sẽ gây ngứa ngáy.” Ta liền tưởng trước sau, cuối cùng cũng hiểu thủ đoạn mà thái tử sử dụng. Nếu là như thế, y làm ba vị nữ tử dính dầu thơm lên người, sau đó để cho lông vũ trắng dính lên mọi người trong điện. Bởi vì khắp nơi trong điện đều phảng phất mùi hương, lông vũ trắng bay bay ai cũng dính phải, nên không có ai nghi ngờ y nhắm vào ba vị nữ tử này.

Tiểu Thất thấy ta im lặng không nói, biết ta đang suy nghĩ. Ta cũng không giải thích với y, chỉ bưng bát canh trên bàn lên uống một hớp.

Cuối cùng y cũng không nhịn được, hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì ở Thọ Cảnh cung?”

Ta không đáp mà hỏi ngược lại: “Người biết gốc gác của vị Tập Nguyệt kia không?”

Y nói: “Chỉ biết nàng ta đến từ nước Thân Độc, là đời sau của thương nhân buôn rượu từ Trung Nguyên tới Thân Độc. Bởi vì nhà cửa bị đạo tặc cướp bóc, phụ mẫu đều mất, lúc này mới đi theo vũ đoàn... Nhưng mà, chúng ta dùng nàng ta, không chỉ vì để làm cho Hoàng đế nhìn thấy sao? Và lại chuyện mời nàng tới thương đoàn, ta làm cực kì kín đáo. Nàng chỉ cho rằng mình có một cơ hội tốt, không hề nghi ngờ có người có tính sắp đặt.”

Ta gật đầu, biết Tiểu Thất làm việc luôn cẩn thận kín kẽ, mà tác dụng của Tập Nguyệt cũng chỉ vẹn vẹn như thế mà thôi. Nàng không biết bất kì chuyện gì có liên quan tới những việc này.

Điều duy nhất ta không nghĩ ra là vì sao Tập Nguyệt được phong làm Thanh phi, lại dâng trà mật hoa vào đúng lúc như vậy. Mà trà mật hoa đó lại có tác dụng quan trọng khiến hai nữ tử mất khống chế. Ngoài bọn ta, nàng còn hữu dụng với ai nữa?

Nhưng ta có thể xác định, dù bị ai sử dụng, nàng ta cũng không phải là đồng minh của thái tử.

Vậy thì được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Ô Mộc Tề, Sao Ngải Lại Chọc Giận Người Ta Như Vậy?

Nghĩ thông suốt chuyện này, ta thở phào nhẹ nhõm, chậm rãi ngừng đầu nhìn Tiểu Thất: “Rốt cuộc tại sao hôm nay người lại trưng cái mặt thối đó cho ta nhìn vậy hả?”

Y hơi ngừng lại, nhìn chăm chăm vào sàn nhà rồi liếc nhìn xung quanh, một lúc lâu mới cất giọng rầu rĩ: “Thuộc hạ lo lắng cho người, có tin truyền tới, nói rằng sáng nay Ninh vương điện hạ và người...”

Thì ra là như vậy. Ta cười một tiếng, xoay xoay cái vòng trên cổ tay, chậm rãi nói: “Tiểu Thất, tay nghề chế đồ trang sức của ngươi theo kịp Tiểu Tam rồi.”

Y ngẩng đầu lên, khóe miệng chứa nụ cười: “Có tác dụng không?”

“Dĩ nhiên là có.”

Mặt y tựa như mây bay mưa tạnh, đặt móng ngồi đối diện ta, gác chân trái lên đùi phải, cười nói: “Tất cả đã bố trí đâu ra đấy rồi, chỉ chờ tối nay thôi.”

Ta cười cười: “Được lắm, chỉ chờ tối nay. Bọn họ có phòng bị kín kẽ không?”

“Đúng như cô đoán, từ khi Hoàng thái hậu cho cô dệt giáp bạc, bên kia đã gia tăng đề phòng, chút dấu vết còn sót lại năm đó đều cũng bị họ xóa sạch. Ngay cả những quan viên có chút dính líu vào vụ việc năm đó cũng bị điều động đi khắp nơi, có người còn bị âm thầm xử lý ngay lập tức.”

Ta nhẹ nhàng uống một hớp trà: “Già néo đứt dây, bọn họ không biết sao? Cố ý che giấu, lại càng khiến người ta nghi ngờ. Huống chi.” Ngón tay vuốt ve dọc theo chén trà bóng loáng, “Huống chi, họ sẽ không chỉ dừng lại như thế!”

Tiểu Thất cười: “Thật sự muốn xem sắc mặt của y sau đêm nay.”

Ta cũng cười, đứng dậy: “Tất nhiên sắc mặt của y sẽ hết sức đẹp mắt. Đề phòng nhiều năm, cuối cùng lại thất bại trong tay chính mình, liệu y có rệu rã hay không? Huống chi, hôm qua, y mới bị.”

Nghe thấy câu cuối cùng, Tiểu Thất hơi nghi ngờ: “Rốt cuộc hôm qua đã xảy ra chuyện gì?”

Ta khẽ cười một tiếng: “Hai ngày nữa, lúc có thánh chi, ngươi sẽ biết thôi.”

Tiểu Thất bĩu môi: “Nói hay không cũng được, mặc kệ cô, ta đi đây.”

Ta nói: “Mang cái nôi này đi đi, phòng của ta không thể có đồ của cung Hoàng hậu.”

Y lâu lâu quay trở lại, đi tới bên cạnh ta thì vờn tay ra, nhắc cổ tay ta lên, ba ngón tay đặt trên cổ tay, hồi lâu mới nói: “Hàn độc trong cơ thể cô vẫn như vậy, dường như biến mất rồi. Có điều, đến mùa đông vẫn phải cẩn thận hơn.”

“Biết rồi. Biết rồi, lái nhai mãi không thôi, ngươi cũng nên thay quần áo rồi bắt đầu màn kịch đi.” Ta phát phát tay, nói.

Vừa mới tới giờ dần, ánh trời chiều le lói còn lưu luyến trên ngói xanh. Các cung nữ mặc lụa mỏng cầm cái que dài bằng bạc châm đèn lưu ly, thả liên hoa đăng tinh xảo vào dòng suối róc rách quanh hành lang. Pha lê hình thoi treo trên cây có thể phản quang, cả hoàng cung được trang trí như thể cung điện trên trời, đẹp không kể xiết.

Lúc âm nhạc cất lên ở khoảng sân trước Triều Dương điện, ta đi theo Hạ Hầu Thương vào đại đường. Trong điện đã sắp xếp chỗ ngồi theo chức vị từ trước. Thái tử, Tam hoàng tử và mấy vị vương gia đã có mặt, Hạ Hầu Thương ngồi vào chỗ của mình rồi ta đứng đằng sau y. Lúc này, các đại quan và mệnh phụ triều đình mới xếp thành hàng ngồi xuống.

Mà Ô Mộc Tề và bốn gã tùy tùng, hai thị tỳ của y đến lúc bữa tiệc bắt đầu mới đến. Hành động lần này của y tất nhiên khiến không ít các quan viên ngay thẳng lạnh lùng liếc nhìn. Có người áo mũ chỉnh tề đi tới trước mặt y, khom lưng hành lễ: “Hoàng tử Ô Mộc Tề tới thiên triều ta, đương nhiên thiên triều ta sẽ nhiệt tình nghênh đón. Hoàng tử cười ngựa thảo nguyên, hành động phóng khoáng, mang làn gió lạ tới thiên triều, bọn ta hân hoan không dứt. Lần này hoàng tử tới đây, còn cống nạp vô số vật phẩm, đương nhiên thiên triều ta sẽ đáp lễ. Bọn ta đã dâng tâu xin Hoàng thượng, dâng tặng vô số tịch phổ lễ nghi của thiên triều, để hoàng tử hiểu được lễ nghi văn hóa của thiên triều, cũng để giáo hóa tộc nhân Hoàng tử!”

Ngự sử cất lời châm chọc, nói gần nói xa ám chỉ rằng Ô Mộc Tề vốn là người của nước nhỏ man di, không biết lễ nghi liêm sỉ. Nghe thấy vậy, gương mặt của các quan viên trong triều đều lộ vẻ châm biếm.

Ô Mộc Tề chẳng hề nổi nóng, lẳng lặng nghe xong, chờ ngự sử kia trở về chỗ ngồi, chấp tay về phía đối diện, nói: “Thái tử điện hạ, vài ngày nữa bốn vương phải về nước rồi, vẫn chưa được so tài cùng thái tử. Nghe nói khu vực săn bắn của hoàng gia rộng thênh thang, hươu mập ngựa khỏe, không biết điện hạ có hứng so tài cùng bốn vương không?”

Mặc dù hôm qua thái tử điện hạ chịu đả kích, nhưng chuyện này chỉ diễn ra trong Thọ Cảnh cung, người ngoài không biết được. Cho nên, sắc mặt của y vẫn rất tốt, khóe miệng vẫn mỉm cười: “Bốn vương cũng muốn được thử sức với hoàng tử.”

Ô Mộc Tề thờ dài một tiếng: “Haiz, cũng chỉ có thể độ sức với thái tử ở khu săn bắn.”

Nói xong, cầm lấy chén rượu uống cạn.

Lời này khiến các quan viên trong triều giật dử. Không phải y đang châm chọc thái tử chỉ có thể ở rong ruổi trong cung đình sao?

Lúc này có mấy quan viên đứng dậy, chỉ Ô Mộc Tề muốn mở miệng mắng chửi, thái tử chỉ nhẹ nhàng khoát tay áo, ngăn họ lại, thản nhiên nói: “Tướng sĩ xuất chinh, lĩnh mệnh bên ngoài, công tử ngàn vàng, không thể khinh suất. Phong tục của thiên triều ta khác với vùng đất man di.”

Quan viên nổi giận đùng đùng bây giờ mới lộ vẻ vui mừng, có người nói: “Đúng vậy, thái tử tôn quý đến cỡ nào, sao có thể so sánh với một kẻ vũ phu!”

Lời này của thái tử rất đúng, sau này y sẽ trở thành Thiên Tử, ở trong triều nắm giữ đại cục, chẳng lẽ phải ra trận giết địch, mang binh đánh giặc sao?

Lúc này, một gã theo hầu bên cạnh Ô Mộc Tề ghé vào tai y nói nhỏ điều gì đó.

Y liền cười ha ha một tiếng, cầm bình rượu trên bàn rót vào chén, uống một hơi cạn sạch. Bây giờ mới nói: “Bổn vương không đọc nhiều sách, không biết được mấy chữ của thiên triều. Nhưng mà sao câu công tử ngàn vàng, không thể khinh suất của thái tử điện hạ khi truyền tới chỗ bọn ta lại biến thành công tử ngàn vàng, không chết giữa chợ vậy?”

Lời này vừa nói ra, hơn mười quan viên đứng dậy găm lên: “Ngươi nói gì?!”

Đáy mắt của thái tử lóe lên ánh đỏ.

Y cười hi hi một tiếng, vô cùng hứng thú: “Sao vậy? Bổn vương nói sai gì ư?”

Chỉ sửa lại câu sau một chút, đã khiến thái tử nổi giận đùng đùng. Y ám chỉ thái tử chỉ biết ăn sung mặc sướng nhờ địa vị thái tử, thật ra không hề có chút công lao. Cũng như những kẻ phạm tội, nhưng nhờ có tiền có thế, nên có thể nhon nhon ngoài vòng pháp luật.

Mặc dù những quan viên kia đã đứng hẳn lên, nhưng thái tử không nói gì, chỉ có thể thờ phì phò ngồi xuống.

Ta thấy sắc mặt thái tử vẫn cực kỳ thần nhiên, nhưng nắm tay đã siết chặt, một lúc lâu sau mới từ từ buông lỏng.

Ta thầm cười một tiếng: Mặc dù người bồi dưỡng phẩm chất đức hạnh đâu ra đấy, nhưng đây mới chỉ là bước đầu mà thôi. Ta muốn xem người có thể duy trì bình tĩnh bao lâu nữa!

Bữa tiệc chưa bắt đầu, mọi người đã bắt đầu giương cung bạt kiếm.

Nhưng Ô Mộc Tề lại như ở nơi không người, ngồi trước bàn, uống từng chén từng chén rượu.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Ô Mộc Tề, Thật Sự Muốn Tiếp Tục Chọc Giận Người Ta

Ô Mộc Tề cũng chỉ muốn gây sự với thái tử, dĩ nhiên Hạ Hầu Thương và Hạ Hầu Xương cũng không mở miệng. Nhưng ta đứng sau Hạ Hầu Thương, lại thấy tai y nổi gân xanh. Nói cũng phải, năm đó lúc y mang binh giao chiến với Tây Di, đích thân ra chiến trường giết địch. Mãi về sau quân Tây Di nghe thấy tên Hạ Hầu Thương còn sợ mất mật, nào đến phiên Ô Mộc Tề ngồi đây nói xằng nói bậy?

Nhưng người ta cũng không tìm y, vấn đề thảo luận lại tương đối nhạy cảm, sao y có thể chen lời vào chứ?

Cho nên, y chỉ có thể ngồi im!

Hơn nữa, hôm qua y mới có được món hời hạng nhất, hôm nay gặp thái tử, sắc mặt cũng hơi mất tự nhiên. Tuy nói sắc mặt thái tử vẫn thông dong, dường như không hề để bụng, lúc hành lễ huynh đệ vẫn thân thiết, nhưng sao y còn dám ra mặt khiến thái tử tức thêm?

Cho nên, ta thấy Hạ Hầu Thương tuy ngồi trên cái ghế gấm vóc lụa là, nhưng xem chừng cũng chẳng khác gì ngồi trên lò lửa.

May thay, một lát sau khi cung điện yên lặng như tờ, Hoàng hậu Hoàng thượng liền giá lâm. Một lát sau, Hoàng thái hậu cũng mang về mặt hiền từ, chống cây trượng đầu rồng xuất hiện.

Ba vị quý nhân chí tôn ngồi vào chỗ của mình. Ô Mộc Tề cũng tỏ vẻ cung kính, không uống rượu nữa, ngồi nghiêm chỉnh. Dáng vẻ kia còn tiêu chuẩn hơn thị lang Lễ bộ, người có mắt nhìn lại càng cảm giận bất bình. Thế này không phải y đang nói rõ với mọi người rằng, y chỉ tôn trọng Hoàng đế Hoàng hậu, Hoàng thái hậu. Còn về thái tử, chỉ đáng để y giao thiệp thôi sao?

Sau một loạt các nghi lễ rồi rên, các quan viên và con cháu hoàng thất ngồi vào chỗ của mình, Ô Mộc Tề cũng ngồi xuống.

Ánh mắt của Hoàng thái hậu chuyên chú, không có lừa làm sao có khối: “A, hoàng tử Ô Mộc Tề, ngài tới thiên triều mới được mấy ngày, vậy mà đã học

tập lễ nghi đâu ra đấy, làm khó cho hoàng tử rồi.”

Ta không tin chuyện vừa xảy ra chưa truyền đến tai Hoàng thái hậu, xem ra lão phật gia cố ý làm vậy.

Ô Mộc Tề vô lễ với thái tử cũng không có gì, nhưng lời cười nhạo của Hoàng thái hậu lại làm cho thái tử tái mặt, đáy mắt hằn lên vết đỏ.

Lão thái thái đúng là thù dai, chuyện xảy ra ở Thọ Cảnh cung vẫn chưa thể chấm dứt!

Thái tử muốn giành được lòng yêu thích của lão thái thái trở lại, xem ra còn phải tốn vài ngày nữa.

Hoàng đế vẫn thiên vị cho nhi tử, ho một tiếng rồi nói: “Mẫu hậu, đến giờ rồi, khai tiệc thôi.”

Hoàng thái hậu ừm một tiếng.

Thái giám cầm phát trần hô vang, các cung nhân bưng khay gỗ sơn đỏ đặt thức ăn tiến vào như nước chảy, tợ lụa quét qua sàn nhà không một hạt bụi, nhạc sư tấu tiếng nhạc vui tai. Tiếng nhạc du dương hòa quyện cùng mùi thức ăn thơm phức, giảm bớt phần nào không khí căng thẳng ở sảnh đường.

Sau khi Hoàng thái hậu cầm đầu lên, Hoàng đế và Hoàng hậu mỉm cười cung thỉnh quần thần, còn ban thưởng đặc sản thảo nguyên cho Ô Mộc Tề.

Sau khi khai tiệc là màn ca múa. Ca múa của hoàng gia đương nhiên vô cùng hoành tráng, tuy kỹ thuật múa ảo diệu, vũ kỹ như tiên, nhưng lần nào mở tiệc chiêu đãi cũng chỉ quanh đi quẩn lại mấy thứ này. Cho nên, trong sảnh đường không có mấy ai xem.

Ô Mộc Tề lại càng lộ vẻ chán nản, ngẩng đầu liếc nhìn vài giây rồi bắt đầu ăn thức ăn trên bàn.

Yến tiệc chiêu đãi này vốn chỉ muốn thể hiện khí thế của đại quốc, tổ chức theo thông lệ, nhưng vẻ chán ghét của Ô Mộc Tề biểu hiện quá rõ rệt: Sau hai màn ca múa, y khép hờ mắt ngồi thien hệt như hòa thượng.

Đến mức này thì Hoàng đế không nhìn nổi nữa. Hoàng thái hậu ngồi trên chủ vị còn chưa tỏ vẻ mệt mỏi, mà người lại dám mệt mỏi trước?

Cho nên, ông vung tay lên, cho vũ nương lui ra, nói với Ô Mộc Tề: “Hoàng tử Ô Mộc Tề, món ăn này không hợp khẩu vị của ngài ư?”

Ô Mộc Tề giật mình, mở mắt ra, cứ như vừa bị đánh thức khỏi giấc mộng, hoang mang chớp tay với Hoàng đế: “Hoàng thượng, xin lỗi, bần vương là một người thô kệch, quen nghe những bài ca cao vút vang xa chốn thảo nguyên, xem màn ca múa nhu hòa xinh đẹp này của ngài, bần vương cứ như nằm trong sọt, không gắng gượng được mà lim dim buồn ngủ.”

Hoàng đế cũng phải thay đổi sắc mặt, ca múa hoàng gia rực rỡ chói lọi của ông mà lại bị ví là khúc hát ru ư?!

Tuy lần này Ô Mộc Tề tới cống nạp cầu hoà, bày tỏ muốn hòa hảo trăm năm, nhưng y khiêu khích hết lần này đến lần khác, khiến mọi người đều phần nộ bất bình, thậm nghĩ cũng chỉ là một quốc gia chiến bại mà thôi, vậy mà lại kiêu ngạo như thế!

Nhưng người ta lại nói: “Hoàng thượng, hạ thần nói chuyện ngay thẳng, những kẻ trên thảo nguyên đại mạc đều vậy, ngài đừng trách hạ thần. Haiz, chỉ trách hạ thần kiến thức hạn hẹp, không nghe quen âm nhạc hào hoa phong nhã này.”

Ngài có thể trách y sao? Người ta đã nhận sai rồi, còn tự thừa nhận mình kém cỏi. Trách cứ y, sẽ thể hiện rằng thần tử thiên triều không có khí phách, không có phong độ.

Cho nên, cuối cùng Hoàng thái hậu đành phải làm người hoà giải: “Vây theo ý của hoàng tử Ô Mộc Tề, dạ yến này phải có tiết mục gì mới có thể làm ngài phần chân?”

Ai ai cũng hiểu được vẻ châm chọc trong giọng Hoàng thái hậu, nhưng Ô Mộc Tề lại không nhận ra, y vô cùng hăng hái giới thiệu: “Mỗi khi đến ngày nghỉ tết, tộc nhân trên thảo nguyên chúng thần sẽ tụ tập lại, đua ngựa, đấu vật, bắn tên, nhảy kiện vũ, người chiến thắng sẽ có được ưu ái của cô nương đẹp nhất trên thảo nguyên. Có sứ giả nước khác tiến đến, liền xin tham gia đại hội trên thảo nguyên của chúng thần, lấy chén lớn rót rượu, dùng dao bạc cắt thịt dê nướng mời nhau, nếu giỏi võ còn có thể thi đấu vật.”

Hoàng thái hậu nghe vậy thì không nhịn được, thần nhiên nói: “Vây cũng phải xin lỗi, đây là thiên triều, đương nhiên có phong tục của thiên triều. Nếu hoàng tử như trẻ nhỏ, không thể ngồi lâu, có muốn ai gia chuẩn bị giường ngủ thay cho ghế của hoàng tử không?”

Lời này vừa nói ra, mọi người trong điện đều cười ha ha.

Tam hoàng tử Hạ Hầu Xương trẻ tuổi tràn trẻ sức xuân, nín nhịn đã lâu, chợt buột miệng: “Hoàng tổ mẫu nói hay quá!”

Ô Mộc Tề đã rời ghế, vội mở miệng bào chữa: “Hoàng thái hậu, hạ thần đáng chết, uống vài chén rượu, nói lời ngông cuồng. Vốn nghĩ rằng Tây Di và thiên triều đã trở thành hai nước láng giềng hoà thuận, hạ thần cũng như con cháu của như người, cho nên không khỏi càn rỡ.”

Hoàng thái hậu chặn lời y: “Cho nên ai gia mới chuẩn bị giường cho hoàng tử đấy!”

Lời này vừa nói ra, mọi người trong sảnh lại cười to một trận.

Ô Mộc Tề vội quỳ rạp xuống hành đại lễ, chò tiếng cười qua đi, mới nói: “Hoàng thái hậu, hạ thần không có ý gì khác, chỉ nghĩ tới Tây Di thiên triều giao chiến nhiều năm liên tục, dân chúng hai bên chết không ít. Nếu đã hòa bình, hãy gạt bỏ tất cả thù hận, đôi bên bãi binh ngừng kiếm. Cho nên lần này tới đây, hạ thần đã mang đến thứ đầu sỏ khiến quân đội quý quốc thua chạy như nước vỡ đê: Câu thích tiên. Đại biểu rằng dân tộc hạ thần không bao giờ dùng câu thích tiên nữa, đã hạ quyết tâm hòa hảo trăm năm cùng quý quốc. Từ nay về sau, câu thích tiên sẽ không còn xuất hiện trên chiến trường, chỉ dùng trong tiệc múa mừng vui. Vì vậy, hạ thần có thể dùng câu thích tiên diễn kịch, mua vui cho Hoàng thái hậu được không?”

Sau khi y huyền thuyên một hồi, thậm chí Hoàng thái hậu thường ngày vẫn bình tĩnh dù cho Thái Sơn có sụp ngay trước mắt cũng phải giật dử. Mọi người đều nghe rõ lời nói tưởng chừng như cung kính nhưng lại vô cùng ngông cuồng của Ô Mộc Tề: Tộc ta chỉ dùng câu thích tiên để mua vui đã khiến cho quân đội quý quốc tổn thất hơn vạn, thua chạy như nước vỡ đê. Quý quốc yên tâm, nước ta đã giao hảo với nước các vị, tuyệt đối không dùng câu thích tiên đã thương lòng các người nữa. Cho dù không cần vật này, về sau quân đội nước ta vẫn có thể chuyển bại thành thắng!

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Diễn Trò Hay Mưu Sát

Nghe lý lẽ đầu ra đấy của y, dường như chỉ đứng giữa sảnh đường yêu cầu đôi phương phải người, dường như chỉ diễn trò đùa vui. Nhưng tất cả mọi người đều hiểu, nếu hôm nay không nghĩ cách đập tan sự kiêu ngạo của Ô Mộc Tề, sau khi y trở về nước, chỉ sợ hai nước sẽ tiếp tục nổi lên tranh chấp.

Về mặt hoàng thượng lại càng lạnh lùng, khen “hay” vài tiếng không ngớt, sau đó mới thân nhiên nói: “Không biết hoàng tử chuẩn bị diễn trò như thế nào?”

Hoàng tử Ô Mộc Tề cười khẩy một tiếng. Dưới ánh đèn, sắc mặt mang màu mạch vốn dĩ của y lại chuyển thành màu đỏ sẫm, hết như thanh niên gặp được cô gái trong lòng, mang vẻ hơi ngượng nghịu: “Dùng câu thích tiên và kiếm để diễn, tất nhiên cần phải có người phối hợp. Nước chúng thần đã nguyện hòa hảo trăm năm với quý quốc, tất nhiên hạ thần cũng như con cháu của Hoàng thái hậu. Mặc dù nước hạ thần không có lễ nghi lễ giáo đa dạng phong phú như thiên triều, nhưng vẫn có tập quán riêng, cũng phân chia trên dưới. Phụ thân hạ thần đã hứa hẹn với tộc nhân, cho hạ thần bái lạy thánh thần. Theo lý mà nói, để diễn cùng hạ thần, tất nhiên quý quốc cũng phải phải người bái lạy thánh thần, chỉ tiếc, người đó của quý quốc lại là công tử ngàn vàng, không thể hạ mình. . .” Y khe khẽ thở dài, ánh mắt nghiêm nghị liếc nhìn một vòng, “Thôi cũng được, nước hạ thần bị quý quốc gọi là man di, vốn không có nhiều quy củ như quý quốc. . . Đành miễn cưỡng mời Ninh điện hạ cùng diễn với hạ thần!”

Sau khi y nói xong những lời dài dòng này, mọi người đều im lặng không lên tiếng, tất nhiên trong lòng vô cùng giật dử. Mặt hoàng thượng đen như đáy nồi, nếu ngay từ đầu y yêu cầu thái tử cùng diễn với y, tất nhiên bên ta có thể viện vô số lý do để từ chối, ai ngờ y nhạo báng nói bóng nói gió, phê phán thái tử không đáng một đồng, lại nói với giọng điệu hạ thấp bản thân, tự nhận là man di, cuối cùng lại mời Ninh vương được xưng là Chiến Thần. Nếu hoàng thượng chấp nhận, như vậy về sau thái tử còn có thể ngẩng mặt trước chúng thần nữa không?

Y nói không sai, hai nước đã làm bạn, sau này y là Hán vương, như vậy, người có tư cách giao thủ với y cũng chỉ có thái tử điện hạ mà thôi.

Ta thầm nghĩ: Đúng là trẻ nhỏ dễ dạy, nói một tràng như vậy, si nhục làm mặt thái tử hết đỏ rồi lại trắng, người bình thường sao có thể làm được?

Đáy mắt thái tử hiện ánh đỏ, đứng phắt dậy. . . Song, Hoàng hậu ngồi ở trên bực lên lút khoát tay với y, y lại ngồi xuống.

Lần này bà ra hiệu cực kì bí mật, nếu không phải do ta quan sát chăm chú, người bên cạnh chỉ cho là bà vờn tay trái vén tóc mai xỏa ra mà thôi.

Hoàng thượng không hỏi Ninh vương, mà lại hỏi thái tử: “Thái tử, con thấy thế nào?”

Thái tử thân nhiên chấp tay: “Ngày thường bốn vương chú trọng thuật trị quốc, võ công cũng không tốt hơn Nhị đệ. Mà hoàng tử Ô Mộc Tề tự nhận nước mình man di, không có nhiều quy củ như vậy. Đã thế, thì theo như lời hoàng tử nói. . .”

Lời của y vừa cất lên, tuy quang minh chính đại, nhưng lùi bước trước cuộc chiến đã gây mất khí thế. Quan viên hoàn toàn tĩnh lặng, lại nghe thấy Ô Mộc Tề cười hai tiếng. Tiếng cười tuy nhỏ, nhưng còn ai không nghe ra ý khinh thường trong đó?

Ta khỏi cần nhìn mặt đám quan viên đã biết trong lòng vài sĩ phu trung thành đã dâng lên nỗi thất vọng.

Ninh vương đứng dậy, cũng thân nhiên nói: “Vậy thần liền đi xuống chuẩn bị!” Lại nói với Ô Mộc Tề, “Hoàng tử Ô Mộc Tề, tuy là diễn trò, nhưng đao kiếm không có mất, nếu như đã thương hoàng tử, khiến thánh thần quý quốc nổi giận, thì một mình bốn vương sẽ gánh chịu.”

Y nói không nhanh không chậm, nhưng có tiếng đưa đẩy, so sánh với thái tử, đã phân cao thấp ở trong suy nghĩ của quần thần.

Gương mặt của Hoàng thượng ngồi trên đài cao hiện vẻ phức tạp: “Thương nhi, bệnh thương hàn của con thế nào rồi?”

Ý của ông ta là thương thế trên người Hạ Hầu Thương. Vào ngày trai giới tế tự, hai phụ tử đều đến thương đoàn, sau đó Hạ Hầu Thương lại bị thương,

mời ngự y đến phủ cứu chữa, lại thêm Giang Phi nương nương đến thăm, xem chừng đã có vài người trong cung biết thừa rồi, nhưng trước mặt mọi người lại không thể thừa nhận.

Cho nên, Hoàng thượng chỉ có thể nói bệnh của y là thương hàn.

Ninh vương chấp tay đáp: “Bệnh nhẹ mà thôi, nhi thần không việc gì.”

Hoàng thái hậu liền thở dài một hơi nói: “May thay, ai gia còn có một tôn nhi dám đứng dậy giao chiến!” Lại nói với ma ma hầu hạ bên cạnh, “Chuẩn bị cho ai gia một bát canh bí đao rong biển, tự dung ai gia thấy hơi đói bụng.”

Ô Mộc Tề không biết canh bí đao rong biển để làm gì, chỉ những người ở thiên triều biết canh bí đao rong biển này dùng để hạ hỏa.

Trước kia Hoàng thái hậu chưa bao giờ biểu hiện thiên vị yêu thích hoàng tử nào hơn cả, lúc Hoàng thượng sắc phong Hạ Hầu Uyên làm thái tử, lão thái thái cũng không dị nghị, đều hờ hững với Ninh vương và Xương vương, thể hiện rằng bà hoàn toàn đồng ý với Hoàng thượng. Bây giờ bà nói vậy, lại không có bất kì ai cảm thấy không ổn. Ta lặng lẽ nhìn sang, mấy vị xuất thân từ Tần gia, gia tộc của Hoàng hậu, đều đưa mắt nhìn cái bàn trên đài, nghiên cứu thức ăn trên bàn.

Làm sao thái tử có thể không biết mình làm như thế là thất tâm thất đức. Sau khi nói ra lời này, tuy vẫn mỉm cười như trước, nhưng lại giả tạo như đeo một lớp mặt nạ.

Mà ta biết, như vậy còn chưa đủ.

Y luôn cẩn thận, lúc thù địch tội danh khiến người ta nhận tội, đều đưa ra chứng cứ đầy đủ, vì vậy không ai có khả năng lật lại bản án, ra tay với mình. Lúc làm chuyện gian trá, đều tìm những kẻ có thể thoái thác trách nhiệm làm việc cho mình. Ngay cả đi tuần biên Tây Cương, bất cứ lúc nào bên người cũng phải có mười mấy cao thủ bảo vệ, đứng khắp lều trại. Đúng như lời Hoàng thái hậu nói, không dám đứng lên làm điều nguy hiểm.

Người như vậy, làm sao có thể dễ dàng đặt mình vào tình thế hiểm nguy.

Cho nên, muốn khiến cho y bất tri bất giác rơi vào bẫy, chỉ có thể để cho y cảm thấy an toàn.

Giống như hôm nay, trên đài là những người thân có thể bảo vệ y, dưới sảnh đường là những thần tử trung thành của y. Mặc dù ngôn từ của Ô Mộc Tề vô cùng sắc bén, nhưng đây không phải là chiến trường Tây Cương mà là đại điện thiên triều!

Ô Mộc Tề cung kính nhìn về phía Ninh vương rồi cúi người thi lễ, nói: “Võ công của Ninh vương điện hạ siêu tuyệt, ở Tây Cương có danh xưng Chiến Thần, chỉ sợ hạ thần không thể là kẻ địch...”

Y nói như vậy, chúng thần chỉ có thể thở dài, thở dài vì có thể trút giận. Đương nhiên giọng điệu của y đều khiến mọi người căng thẳng, lửa giận ngút trời.

Thế nhưng y lại không chút hoang mang, chờ tiếng thở dài ngừng lại, mới nói: “Nhưng nếu như hạ thần may mắn giành được phần thắng, hạ thần có thể đưa ra một yêu cầu nho nhỏ với Hoàng thượng được không?”

Mọi người trong điện hoàn toàn yên tĩnh, y đã cất lời, đương nhiên không thể là yêu cầu nho nhỏ.

Hoàng thượng quay đầu nhìn Hoàng thái hậu, vừa thấy bà cầm cái bát trong tay, uống canh bí đao rong biển, không khỏi cười gượng: “Mẫu hậu, người thấy thế nào?”

Hoàng thái hậu thần nhiên nói: “Hoàng thượng tự quyết định đi, ai gia già rồi.”

E rằng Hoàng thượng cũng cảm thấy được lửa giận trong lòng Hoàng thái hậu, đành phải quay đầu nói: “Hoàng tử thử nói xem...”

Ô Mộc Tề cười khẽ một tiếng: “Hạ thần từng đề cập với bệ hạ, muốn xin một vị công chúa làm Đại yê thị của hạ thần. Cũng nhờ Hoàng thái hậu và Hoàng thượng coi hạ thần như con cháu, nên hạ thần đã được biết rất nhiều quý nữ của quý triều. Nhưng hạ thần là một người chung tình, chỉ có tình ý với duy nhất một người, chính là tôn nữ của Ninh gia. Hạ thần biết, nàng vốn là đệ nhất quý nữ thiên triều, chỉ có thể gả vào hoàng thất. Tuy hạ thần đến từ nước láng giềng, đưa ra yêu cầu như vậy quả thật có hơi làm khó cho người ta, nhưng hạ thần thật sự là một người cố chấp, nếu như không lấy được nàng, e rằng cả đời hạ thần không lập Đại yê thị nữa. Cho nên, nếu như hạ thần may mắn giành được thắng lợi, phải chăng có thể đạt được sự chấp thuận của bệ hạ, có được nàng làm vợ? Thiên chi kiều nữ như nàng tất nhiên phải gả cho một anh hùng. Nếu hạ thần thua, hạ thần cũng mong nàng có thể gả cho anh hùng...”

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Mỹ Nữ Gả Cho Anh Hùng, Người Là Anh Hùng U?

Lời này của y thật sự rất buồn cười, nói cực kì khéo léo bùi tai. Nếu y thắng, y hi vọng có thể lấy được Ninh Khải Dao, nếu y thua, hi vọng nàng có thể gả cho anh hùng... Anh hùng đó đương nhiên là Ninh vương, người có thể đánh bại y.

Dù y có thỉnh cầu được đi chăng nữa, nếu như lần này thái tử còn không ra tay, y còn có mặt mũi mà lấy Ninh Khải Dao làm vợ sao?

Với tính cách của Ninh Khải Dao, nàng còn có thể gả cho một người bị ám chi không phải anh hùng trước mặt mọi người sao?

Y không có mặt mũi thì nàng không muốn gả, chỉ Ninh Vương mới có thể thu nhận.

Làm sao y có thể chịu đựng nổi chuyện này chứ.

Lúc này, Hoàng thái hậu cũng không dùng tay ra hiệu. Bà không thể dùng tay ra hiệu, còn ra hiệu nữa, thể diện quốc gia sẽ được Ninh vương gìn giữ nhưng thái tử sẽ chẳng còn mặt mũi nữa.

Đèn lưu ly trên đại sảnh chiếu lên mặt Hoàng hậu, khiến mặt bà trắng bệch như tuyết.

Có lẽ bọn họ đều đã hiểu được, ngay từ đầu, họ đã rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Ba vị ngồi ở trên đài cũng không đồng ý với yêu cầu của Ô Mộc Tề, Hoàng thái hậu còn đang uống canh bí đao rong biển, thìa nhỏ làm bằng bạc va vào cạnh bát, vang tiếng leng keng.

Hoàng thượng xanh mặt muốn chối từ. Có lẽ đang nghĩ: Tại sao bỗng dưng hoàng tử xứ man di này lại khó nói chuyện như vậy, không phải họ dụng võ lập quốc sao? Biết ăn nói văn vẻ thế này từ lúc nào?

Mặt của Ô Mộc Tề cũng thấp thoáng vẻ xấu hổ, dường như biết mình không nên làm như vậy. Đã là khách, chủ nhân cho người ăn gì thì ăn cái đó, trên bàn có gì thì có cái đó, chứ không nên đòi ăn vịt khi trên bàn lại là gà, tự dưng tăng thêm phiền toái cho chủ nhân. Cho nên y thở dài một tiếng, chấp tay nói: “Bệ hạ, hạ thần đòi hỏi quá đáng, coi như hạ thần chưa nói mấy lời lúc này. Rốt cuộc thì thiên triều cũng không thể so sánh với nơi man di, hứa hôn như thế cũng quá qua loa, quý quốc coi trọng môn đăng hộ đối, có phải anh hùng hay không cũng chỉ là thứ hai.”

Ta suýt chút nữa bật cười ra tiếng, ngọn lửa này của Ô Mộc Tề thêm vào thật thích đáng.

Thái tử đứng dậy khỏi bàn, cũng không nhìn Ô Mộc Tề, cũng không nhìn mọi người ở hạ đường, chỉ quỳ xuống hành đại lễ với ba vị quý nhân trên thượng đường, sau đó nói: “Phụ hoàng, xin chấp thuận cho nhi thần thay mặt nhị đệ diễn trò với hoàng tử Ô Mộc Tề. Hoàng tử nói rất hay, hai nước đã làm bạn bè, nhi thần là thái tử, phải đánh với hoàng tử Ô Mộc Tề một trận mới phải lễ.”

Hoàng thượng còn chưa trả lời, Ô Mộc Tề đã quỳ xuống theo: “Bệ hạ, sao có thể như vậy, nếu như hạ thần không cẩn thận, đã thương thái tử quý quốc, há chẳng phải hạ thần là kẻ khiến thái tử phải khinh suất sao?” (*)

* Ở chương 70 có câu 千金之子，坐不垂堂 Thiên kim chi tử, tọa bất thùy đường. Lúc đó mình đã dịch thành ‘công tử ngàn vàng, ngồi không ở miếu’ do hiểu sai nghĩa. Thực ra câu này có giải nghĩa là những kẻ giàu có phú quý không ngồi sát mái hiên vì sợ ngói rơi vào đầu; nói chung những kẻ giàu có thường cẩn thận, không làm điều khinh suất, nguy hiểm.

Y không nhắc đến từ khinh suất này thì thôi, vừa nhắc đến, có thể tưởng tượng mọi người nổi giận đến mức nào. Không phải thái tử chỉ nói sai một câu thôi sao? Việc gì người phải lỗi ra để châm biếm hết lần này đến lần khác vậy!

Hoàng thượng không thể nhìn được nữa, liền nói: “Ô Mộc Tề điện hạ, chỉ là diễn, tất nhiên sẽ có điểm dừng. Thái tử mặc áo giáp bạc, vô cùng vững chắc, tất nhiên là có thể tránh khỏi bị câu thích tiễn của quý quốc làm hại.”

Xem ra hoàng thượng cũng nóng nảy, sợ hoàng tử cực kì xảo trá này lại mở lời nói rằng đã là anh hùng thì phải mình trần ra trận, nên phải chặn miệng y trước bằng cách nói thái tử mặc áo giáp bạc.

Lần này hoàng tử Ô Mộc Tề chỉ cười cười, liếc nhìn thái tử quỳ dưới đất với ánh mắt đầy thông cảm.

Người bên không nhìn ánh mắt đó, nhưng ta nhìn lại thấy vô cùng rõ ràng. Cũng bởi vì ta là thị thiếp của Ninh vương, có thể đứng hầu bên cạnh y, cho nên góc độ quan sát vô cùng tốt. Lúc y liếc mắt nhìn, sóng mắt lần lần như làn nước mùa thu, nếp nhăn hiện lên khi cười như sóng nước lan tỏa, có vẻ rất khoan dung. Hàm ý trong đó là: Có phải ta không cho người mặc áo giáp bạc đâu, đương nhiên là phải mặc áo giáp bạc rồi. Người không mặc, ta lại có phần bận tâm. Suy cho cùng hai nước đã thành bạn, chúng ta tình như huynh đệ, sao có thể tương tàn lẫn nhau? Đừng sợ nhé, ta sẽ nể tình, người bị thương, ta cũng đau lòng lắm.

Phần lớn mọi người dưới hạ đường đều không thấy rõ ánh mắt này, nhưng ba vị ngồi trên thượng đường kia đều nhìn thấy rõ, vài vị vương gia ngồi gần nhất cũng nhận ra. Trong lúc nhất thời mọi người đều rũ mắt xuống quan sát thức ăn trên bàn, Hoàng thái hậu lại đưa bát canh trong tay cho ma ma bên người: “Múc cho ai gia thêm một bát!”

Như vậy, hoàng thượng liền biết mình nóng nảy lỡ lời, nếu mặc áo giáp bạc lên đầu trường, người ta có thể bảo người cỡi sao? Nhất thời nóng vội, lại buột miệng nói ra, chẳng phải lại càng làm thái tử mất mặt, khiến mọi người tưởng rằng thật ra trong lòng mình, ông cho rằng thái tử sẽ bại trận?

Quả nhiên còn chưa giao đấu, đã thua ở mặt khí thế.

Ta thấy bàn tay thái tử đặt trên sàn nhà đã không còn chút máu.

Cuối cùng, hoàng thượng ho nhẹ một tiếng rồi nói: “Nếu đã thế, bãi sân rộng phía trước điện cũng đã sắp ghế ngồi rồi, trăm cùng các khanh ra ngoài đi!”

Sân điện đó đã được chuẩn bị bàn ghế từ trước, vốn định để xem pháo hoa sau yến tiệc, nhưng dùng để xem tỷ võ cũng không tồi.

Sân điện cực kì rộng lớn, khi hoàng thượng chọn lựa thị vệ cũng thường tiến hành đại hội tỷ võ ở đây, cho nên hai bên có giá đặt vũ khí, còn có trường đua ngựa vô cùng rộng lớn.

Sau khi mọi người ngồi vào chỗ của mình, hoàng tử Ô Mộc Tề liền tiến lên hành lễ, xin chỉ thị của hoàng thượng: “Bệ hạ, hạ thần không biết phải diễn với thái tử như thế nào cho thỏa đáng? Kính xin bệ hạ nói rõ.”

Hoàng đế đã hiểu rõ. Nhìn Ô Mộc Tề có vẻ trung hậu thật thà như thanh niên chẵn ngựa trên thảo nguyên, thật ra lại thường xuyên đào bẫy cho người ta nhảy vào. Cho nên ông liền mỉm cười mà hỏi ngược lại: “Theo hoàng tử thấy, phải làm thế nào?”

Ô Mộc Tề nói với vẻ hơi lo lắng: “Câu thích tiền này của hạ thần, từ lớn đến nhỏ chia làm năm loại. Loại nhẹ có thể cưỡi trên lưng ngựa bắn, loại nặng có thể đứng dưới mặt đất bắn đi xa. Hạ thần cưỡi ngựa không giỏi, hơn nữa hôm nay vui vẻ mở tiệc chiêu đãi, để tránh ảnh hưởng đến hòa khí, tuy thái tử điện hạ quý quốc có áo giáp bạc che chở, nhưng cũng chỉ bảo vệ được phần nào, nếu hành động quá chón, hạ thần sợ câu thích tiền không có mắt, bắn trúng vào nơi không được áo giáp bảo vệ, chắc chắn hạ thần phải chết. Cho nên, theo hạ thần thấy, hai bên nên thi đấu thế này. Thái tử đứng cách xa trăm thước, hạ thần đứng ở đây, chỉ dùng tên nhẹ bắn. Nếu thái tử điện hạ quý quốc tránh được thì không sao, nhưng không tránh được thì cũng có áo giáp của quý quốc bảo vệ, chứng minh thái tử điện hạ vẫn thao võ lược không gì không giỏi, thực sự khiến hạ thần bội phục...” Nói xong những lời này, y dừng lại cười ha ha hai tiếng, không đợi Hoàng đế nói đồng ý, y đã nói thêm một câu, “Thị lực của hạ thần khá tốt, có thể bắn chim ung trên trời, tuyệt đối không sai lệch!”

Lời này có ý là người đứng ở đó, ta tuyệt đối không bắn vào chỗ áo giáp bạc không ngăn được, người yên tâm!

Có lẽ Hoàng đế vốn muốn bảo bọn họ so văn, nhưng lại bị Ô Mộc Tề giành nói trước. Ông trầm ngâm hồi lâu, nhớ tới Hoàng thái hậu ngồi phía sau, quay đầu nói với Hoàng thái hậu: “Mẫu hậu, người thấy thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Để Không Làm Cẩu Hùng, Y Đành Phải Thi Đấu

Đương nhiên Hoàng thái hậu đã đặt bát canh xuống từ lâu, nhưng lại nhắm mắt ngồi trên đài, tỏ vẻ mình không muốn nhìn. Nghe thấy câu hỏi của Hoàng đế, chỉ nói: “Ai già già rồi, hôm nay miễn cưỡng tới đây, cũng chỉ muốn góp vui. Hoàng nhi tự quyết định đi.”

Xem ra, Hoàng thái hậu đã quyết định khoanh tay đứng nhìn tới cùng.

Ta thầm thở phào nhẹ nhõm. Nếu như Hoàng thái hậu chen lời vào, xem chừng phải tốn thêm ít nước bọt.

Hoàng đế không biết phải làm sao, bên cạnh tuy có Hoàng hậu, nhưng chỉ xem bà ta như vật trang trí, quay đầu lại định thuận nước đẩy thuyền mở lời, thái tử đã bước ra: “Bệ hạ, hoàng tử Ô Mộc Tề từ xa tới là khách, dĩ nhiên phải vui hết mình. Mặc dù nhi thần bất tài, nhưng cũng muốn được diễn trò cùng Hoàng tử. Ngựa của thiên triều mặc dù không tốt như Tây Di, nhưng cũng có thể phi như bay. Nhi thần cũng muốn tìm hiểu về câu thích tiền, xem nó có thể bắn thủng Bàn Long trên người nhi thần hay không!”

Lời vừa nói ra, sân điện vang tiếng hoan hô giòn giã: “Thái tử, nói hay quá!”

“Hãy cho y biết uy phong của thiên triều ta đi!”

Xem ra lúc trước mọi người quá bức tức rồi. Khó khăn lắm thái tử mới nói được một câu rần ròi, dĩ nhiên phải gào lên ủng hộ, nâng cao khí thế.

Huống chi y nói rất hay. Bởi vì khôi giáp y mặc có hình rồng, đại biểu cho tôn nghiêm hoàng gia, nên mới thách hấn bắn thủng hình rồng đó!

Đã như vậy, cũng là mục đích chung, liệu Hoàng đế còn có thể phản đối sao?

Đành phải gật đầu đồng ý.

Cho nên, Ô Mộc Tề và thái tử điện hạ đi xuống chuẩn bị, còn có cung nhân chạy tới Mã uyển dắt ngựa.

Khi chiêm đồng ngân vang, thái tử điện hạ mặc áo giáp bạc, cảm thương chậm rãi đi từng đường kia sang, lại được chúng thần hô to ủng hộ.

Quanh sân điện có mười mấy cột trụ cao chót vót, bên trên treo chuỗi đèn lồng da trâu, soi sáng sân điện như ban ngày. Con gió lướt qua, ngọn đèn dầu lay động, khôi giáp màu trắng bạc như bốc lửa. Tuy gương mặt của thái tử điện hạ bị giấu sau lớp vải che, mọi người không nhìn rõ vẻ mặt của y, nhưng có thể cảm thấy khí thế như núi.

Lớp vải che mặt khẽ bay lên theo gió, để lộ cái cằm như điêu khắc của thái tử: “Hoàng tử Ô Mộc Tề đã chuẩn bị xong chưa? Có cần bản vương chờ thêm lát nữa không?”

Lời châm biếm cất lên, mọi người lại vỗ tay ồn ã.

Xem ra, chúng thần thực sự đã bị Ô Mộc Tề chọc giận không chịu nổi nữa rồi.

Ô Mộc Tề cũng thay áo bào màu tím mặc khi tham gia yến tiệc ra, đổi thành trang phục nhẹ nhàng. Khác hẳn với thái tử điện hạ bao kín người bằng bộ giáp bạc, dưới vạt áo xanh đen, chỉ có áo giáp da tê giác nhẹ nhàng bảo vệ ngực, trên gối quần nẹp bảo vệ, dưới chân là ủng da trâu màu đen. Tóm lại, từ trên xuống dưới không để lộ chút da thịt nào cả, tất cả đều là màu đen, hoàn toàn đối lập với vẻ rực rỡ màu trắng bạc của thái tử. Trong mắt của người khác: Tên này cố ý, chắc chắn cố ý.

Dĩ nhiên, mọi người ở hạ đường cũng đã quen rồi, nếu y không cố ý làm vậy, sẽ khiến người ta nghi ngờ, liệu người này có lên lút làm chuyện xấu gì không?

Y cầm một chiếc cung dài làm bằng kim loại, đeo bao tên trên lưng, tên trong bao dài ngắn không đồng đều. Nhìn đuôi tên nhô ra, lông vũ gắn bên trên cũng khác nhau. Có cái lại xanh như lông cánh điều hâu, có cái lại trắng như tuyết động, có cái rực rỡ như cầu vồng. Đầu mũi tên cũng không hề giống nhau, có cái mang hình móc, có cái nhọn như vuốt sắc, có cái tách thành hai trạc.

Cung nhân dắt ngựa tới cho y, nhìn thấy con ngựa như được choàng vải gấm màu đen, y khen một tiếng tốt rồi mới nói: “Ngựa của quý quốc đúng là tuần mã, theo kịp ngựa của thảo nguyên rồi.”

Không ai đáp lời y, có lẽ mọi người đều thầm nghĩ: Sắp đấu rồi, vuốt mông ngựa còn có ích gì chứ. Chẳng lẽ còn trông mong thái tử điện hạ không dạy cho người một bài học sao?

Cũng có người lo lắng nhìn Ô Mộc Tề, lại liếc nhìn thái tử. Mọi người đều biết văn võ của con cháu hoàng gia đều không thua kém ai, nhưng thái tử từ trước đến giờ đều lấy văn làm chính, chưa từng nghe nói về võ công của y. Huống chi người đấu với y lại là Ô Mộc Tề đã trải quan trọng ngàn cuộc chiến.

Xem ra không phải Vĩnh Lạc để không có ý nghĩ này, nhưng bây giờ đã cười lên lưng hổ khó có thể xuống. Không phải là không sốt ruột, nhìn áo giáp bạc trên người y, nghĩ ngợi: Liệu có thể ngăn cản được không? Sẽ không bị thương chứ? Hay là bảo ngự y chuẩn bị sẵn sàng. Cho nên, Vĩnh Lạc để khẽ nói hai câu với thái giám bên cạnh, thái giám đó cảm phát trần trong tay, tuân lệnh rồi đi.

Sân điện yên tĩnh trở lại, tiếng trống đã ngừng, con gió lướt qua tinh kỳ hình rồng tung bay phấp phới. Sân điện lớn như vậy, nhưng không hề nghe thấy dù chỉ một tiếng ho khan, chỉ nghe chiêm đồng vang dội, hai bóng dáng một đen một trắng ngồi trên lưng ngựa lao đi như tên bay.

Ô Mộc Tề cầm cương cung, thuận tay rút mũi tên lông xanh trong bao ra, không giữ dây cương ngựa, vươn thẳng người giương cung bắn. Hai người lao về phía trước, khi cách nhau còn khoảng mười trượng, thái tử không tránh cũng không né, chờ mũi tên kia đến gần, lúc này mới giương lên, nhưng không ngờ mũi tên kia lại bộc phát sức mạnh về sau. Mọi người đều thấy rõ, dưới sự cố gắng hết sức của thái tử, mũi tên kia chỉ trượt hướng chút ít, sượt qua mặt thái tử.

Từ sự tiến quân mãnh liệt của thái tử, có người kêu lên một tiếng hay, nhưng mũi tên kia lại bay chệch chừng mười trượng mới ngừng, tiếng hay này không được nốt tiếp, lẽ loi cô đơn mà ngừng lại.

Ta lặng lẽ quan sát trên đài, Hoàng thái hậu tuy nói không quan tâm, nhưng bây giờ lại mở to mắt nhìn dưới đài, ánh mắt cũng mang vẻ lo lắng.

Sắc mặt của Hoàng hậu lại càng tái nhợt, ánh mắt dõi theo bóng dáng của hoàng nhi.

Hai người cưỡi ngựa đi vòng quanh sân điện, Ô Mộc Tề ngồi vững trên lưng ngựa, cầm cương cung như cầm đũa, tay trái khẽ xoay cung, lớn tiếng nói: “Thái tử điện hạ, cẩn thận chút.”

Y lấy hai mũi tên ra từ bao, kẹp vào giữa hai ngón tay, đập hai mũi tên lên dây cung. Phụt một tiếng, tên bay về phía thái tử theo hai hướng trên dưới.

Mọi người không hèn mà cùng kinh hãi hô lên, song tiến lên châu!

Thái tử giục ngựa, chỉ lo cúi rạp người mình trên lưng ngựa, dường như không biết phải tránh né thế nào. Thấy mũi tên kia sắp lao tới, cả con ngựa cũng cảm thấy nguy hiểm, lao nhanh hơn.

“Phập!” Một mũi tên đâm vào bụng ngựa, mũi tên còn lại đâm vào áo giáp bạc trên người thái tử, phát ra tiếng như cái xẻng đập vào nồi sắt, một lúc sau mới rơi xuống đất.

May là trên người y còn có áo giáp bạc che chở.

Mọi người thảm thờ phào nhẹ nhõm, nhưng cũng lo lắng: Nghe nói Ô Mộc Tề có thể bắn năm mũi tên cùng một lúc, bây giờ mới có hai mũi tên thôi!

Quả nhiên, Ô Mộc Tề lại cười dài: “Thái tử, cẩn thận chút, ba mũi tên. . . .”

Trong số ba mũi tên có hai mũi bắn vào người thái tử, một vào cánh tay, một vào lưng. Mọi người có thể tưởng tượng được vì sao lại là hai chỗ này. Bởi vì thái tử chỉ biết kẻ sát lưng ngựa.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Vốn Dĩ Là Yếu, Nhưng Lại Là Mạnh

Mặc dù thái tử không bị thương, nhưng mọi người đều nhận thấy y đánh đắm yếu xui, thậm chí chiếc thương trong tay còn chưa được sử dụng.

Nếu quả thật như vậy, y có thể tránh thoát một kiếp.

Nhưng thái tử há lại là người như vậy?

Mũi tên Ô Mộc Tề lấy ra càng lúc càng ngắn, nhưng lông trên đuôi tên càng lúc càng tươi đẹp, đầu mũi cũng rất kì lạ, tiếng mũi tên xé gió cũng lớn dần lớn dần. Cho đến mũi tên thứ năm, tiếng mũi tên xé gió như tiếng xé vải, còn kèm theo tiếng rần rần phun nọc độc.

Mọi người yên lặng như tờ, tuy về mặt Vĩnh Lạc để vẫn bình thản, nhưng ánh mắt đã liếc sang thái giám bên cạnh. Thái giám kia rất biết nhìn ánh mắt, lén lút xoay người rồi đi, có lẽ đi gọi ngự y đang chờ ở hành lang.

Tuy nhiên lúc này, thái tử vẫn nằm sấp trên lưng ngựa đột nhiên vuron người dậy, cười ha ha một tiếng rồi ném chiếc thương trong tay, thấy năm mũi tên ngắn kia lao tới trước người, hai tay đột nhiên đan chéo vào rồi vung lên như bông hoa. Trong nháy mắt, toàn bộ năm mũi tên ngắn đều nằm gọn trong lòng bàn tay y. Nhìn kỹ lại, không biết y đã đeo chiếc bao tay màu bạc từ lúc nào. Năm mũi tên ngắn tựa như năm chiếc đuôi rắn độc, lẳng lẳng nằm yên trong tay y.

Thế nhưng y lại không hề dừng ngựa, quay đầu ngựa lại vọt về phía Ô Mộc Tề, hai người vốn cách không xa nhau, tuy nói thái tử cũng cần thời gian để quay ngựa lại, nhưng đây là ngựa tốt nên cũng chỉ diễn ra trong thoáng chốc. Thấy hai con ngựa kề sát, thái tử lớn tiếng nói: “Có qua có lại, đồ của thái tử Ô Mộc Tề, bốn vương trả lại toàn bộ!”

Chiếc bao tên của Ô Mộc Tề không còn một mũi tên nào, sắc mặt y cuối cùng cũng lộ vẻ hoảng hốt, chợt hiểu ra thái tử giả trụ ăn cộp, chờ đợi mình mắc mưu!

Thái tử không cần dùng cung tên, hai tay cùng vung lên, năm mũi tên kia lao về phía Ô Mộc Tề như ám khí. Khoảng cách giữa hai con ngựa vốn quá gần, cho nên Ô Mộc Tề chỉ kịp đạp chân náu mình, tránh khỏi ba mũi tên ngắn rục rờ lao về phía mình, hai mũi tên ngắn còn lại xé gió phóng tới, vốn nhắm vào đuôi Ô Mộc Tề, nhưng y tránh được, bắn trúng thân ngựa. Con ngựa hí lên hai tiếng, mới chỉ bước được hai bước đã hí dài, ngã lăn ra đất. Mũi tên còn lại cực kỳ xảo quyết lao tới theo bụng ngựa, dường như đoán được y muốn náu mình, bắn trúng khuỷu tay y để lộ ra ngoài bụng ngựa.

Khi con ngựa ngã xuống đất, Ô Mộc Tề cũng thoát thân, lộn hai vòng dưới đất, không quan tâm tới khuỷu tay chảy máu đầm đìa mà lại lấy một bình sứ từ trong ngực ra, vội vã dốc một viên thuốc ra, nuốt vào. Có thể thấy được độc bọ cạp trên mũi tên độc đến mức nào.

Rõ ràng những mũi tên ngắn gần lông sỡ này được làm từ bắp chân bọ cạp Tây Cương.

Lúc này, mới nghe thấy tiếng khen ngợi vang trời thấu đất.

Thái tử nhảy xuống khỏi lưng ngựa, lao tới gần Ô Mộc Tề với tốc độ nhanh như chớp: “Hoàng tử Ô Mộc Tề, hoàng tử mất tuần mã, bốn vương cũng không cần ngựa nữa, như vậy có công bằng không?”

Hôm nay, y bị Ô Mộc Tề chê cười liên tục, giẫm đạp không đáng giá một đồng. Nếu như y không nhân cơ hội này mà đánh chó mù đường, vậy đã không phải là thái tử rồi.

Tình thế trận chiến rất tốt đẹp, lúc trước bị Ô Mộc Tề ức hiếp quá đáng, tất nhiên cũng không có ai nhắc nhở Hoàng đế: Cũng đổ máu rồi, không phải tới điểm dừng rồi sao? Còn không mau bảo họ dừng tay?

Không ai nhắc nhở, ba vị quý nhân ở thượng đường liền giả cầm vò điếu, tục ngữ nói không sai, được lợi mà không biết chiếm lấy thì đúng là kẻ ngu. . .

. . . Cho nên, họ say sưa nhìn thái tử thân hình như hạc, bức Ô Mộc Tề lùi về sau từng bước.

Dù Ô Mộc Tề đã uống thuốc, nhưng độc bọ cạp thật sự rất mạnh, chỉ chốc lát sau, môi y đã chuyển thành màu xanh tím, bước đi lại càng khó khăn, có nhiều lần bị thái tử vung quyền đánh trúng lồng ngực.

Đương nhiên tiếng cổ vũ liên miên không dứt: “Thái tử điện hạ, ít nhiều gì cũng chỉ dạy dỗ y thôi, đánh tám mươi quyền là được.”

“Rất đúng, thiên triều ta đâu thể có thù tất báo như hạng người man di kia?”

“Hoàng tử Ô Mộc Tề, xin ngài yên tâm, bệ hạ cho gọi ngự y rồi, không chết được đâu.”

Thái tử lại càng đắc ý, vẻ hào hoa phong nhã thường ngày biến mất, lại càng tấn công Ô Mộc Tề với tốc độ chớp nhoáng. Điều Ô Mộc Tề am hiểu nhất chính là cưỡi ngựa đánh giặc, nhưng thái tử có võ công thâm tàng bất lộ, cộng thêm Ô Mộc Tề bị trúng một mũi tên, thậm chí còn có độc vẫn chưa được giải. Mặc dù y lạnh lẽo tránh né những đòn tấn công của thái tử, nhưng ai ai cũng thấy rõ, quyền của y hoàn toàn không có sức lực, bước chân loạng choạng. Còn thái tử lại ép sát từng bước, vài quyền đánh trúng ngực Ô Mộc Tề.

Cuối cùng Ô Mộc Tề cũng không chống đỡ nổi nữa, lao đảo lùi về sau từng bước, chân mềm nhũn, ngã ngồi xuống đất, thậm chí còn hộc máu mồm.

Việc đã đến nước này, nếu như là người khác thì nên dừng tay, nhưng từ khi bắt đầu Ô Mộc Tề đã nhục mạ thái tử thậm tệ. Cho nên, không ai nhắc nhở hai người nên dừng tay.

Dĩ nhiên thái tử không thể bỏ qua, đột nhiên phi người lên, hai chân như cái kẹp, giáng xuống ngực Ô Mộc Tề.

Cú đánh này, Ô Mộc Tề không chết cũng trọng thương!

Ba vị quý nhân ở thượng đường vốn định để thái tử dạy dỗ Ô Mộc Tề một trận, nhưng không ngờ y ra tay tàn nhẫn như vậy, chỉ sợ gây nên hậu quả. Cuối cùng Hoàng thái hậu không nhịn nổi nữa, cất tiếng: “Thái tử, bỏ đi.”

Nhưng đã muộn rồi, thái tử đã tung mình lên, không thể nào dừng lại nữa.

Đúng vào lúc này, lại thấy Ô Mộc Tề cuộn tròn người lại, gương mặt có vẻ hoảng hốt, tay phải không bị thương không biết đã rút mũi tên ngắn trên khuỷu tay trái từ lúc nào, đầu mũi đâm chéo lên.

Cùng lúc đó, thái tử từ lao mình từ trên xuống, nằm dưới đất, chân trái của Ô Mộc Tề cũng giẫm xuống, phi người lên. Mũi tên nhắm vào nơi mà dù cho áo giáp bạc có lợi hại hơn nữa cũng không thể bảo vệ được: Phần háng.

Khi hai người va chạm với nhau, mọi người không nghe thấy tiếng xương sườn Ô Mộc Tề gãy lìa, cũng không nghe thấy lời châm chọc lạnh lùng của hai người. Chỉ thấy hai người đứng đối diện, khoảng cách không tới ba thước, khoe miệng Ô Mộc Tề dính máu tươi, đôi môi cũng từ màu đen chuyển sang trắng bệch.

Mà thái tử đứng đối diện với y, một tay giữ lấy phần dưới của áo giáp bạc, một lúc lâu sau, mới có máu tươi chảy ra từ kẽ hở của áo giáp.

Vừa nãy còn vang tiếng reo hò nhiệt liệt, bây giờ lại lặng thinh như tờ.

Cuối cùng giọng nói già nua của Hoàng thái hậu cũng có vẻ hơi hoảng hốt: “Mau mau, mau gọi ngự y.”

Ta chợt cảm thấy chua xót. Dù bà là một nữ nhân trác tuyệt, nhưng cũng có hi vọng ai nhạc của người thường. Vốn hi vọng có thể che chở cho tử tôn của mình, cũng muốn họ hòa thuận hữu hảo, cho nên bà mới già cầm vờ điếu, từng bước lùi về phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Cẩn Thận Từng Bước Một

Nhưng mà, bà có con cháu của bà, ta lại có gia đình của ta.

Nhà cửa ở Quân gia thôn đã biến thành mồ mả, chỉ có hoa dâu bụi rơi tàn mạn ở đầu thôn.

Mấy năm trước, ta đã biết Hạ Hầu Uyên là một người có tâm tư cực kì kín đáo, trước khi đối phó với người khác phải đặt bẫy ổn thỏa, bày thiên la địa võng, khiến kẻ đó mất lòng tin của vua. Khi kẻ đó đã bị nghi ngờ, y sẽ thu thập liệt kê những chứng cứ không thể chối cãi, khiến kẻ đó không còn chỗ để trốn. Còn phải tìm kẻ chết thay cho hành vi của mình, để cá lọt lưới có đối tượng trả thù, lúc này mới dốc toàn lực ra đòn hiểm.

Y không bao giờ ra mặt làm người xấu, cho nên năm đó khi Quân gia sắp bị đưa lên đoạn đầu đài, y buộc phải ra tay, còn liên tục xin thánh chỉ của Hoàng đế miễn tội cho những gia tộc thân thuộc với Quân gia. Lúc ra lệnh chém đầu, ai ai cũng có thể thấy được vẻ mặt thương xót khi thấy người chịu hình của y.

Chuyện y thao túng, trước khi hành động đều phải làm họa không dính thân mới bắt đầu sắp đặt, cho nên y rất ít khi phạm sai lầm.

Chỉ cần có thể đạt tới mục đích cuối cùng, y không hề để ý tới hư danh, chỉ cần đạt được lợi ích. Vì vậy y mới nói câu “không thể khinh suất” như vậy. Ta nghĩ, vừa này y cũng không bị Ô Mộc Tề chọc giận, chỉ có điều văn võ bá quan bị Ô Mộc Tề kích động, địa vị thái tử của y sẽ bị lung lay. Hơn nữa bởi vì Ô Mộc Tề lấy Ninh Khải Dao làm chiến lợi phẩm, khiến y cảm thấy y sẽ tổn thất một thế lực, vì vậy mới không thể không ứng chiến. Mặc dù có chiến đấu thì cũng phải trang bị áo giáp chỉnh tề... Nếu như là Ninh vương, e chừng sẽ thấy mặt nạ bức bối mà không thêm đeo... Thế nhưng y lại che kín người, đơn giản y biết, bộ giáp bạc này thực sự có thể ngăn cản được câu thích tiên.

Bởi vì có hai người đã thực chiến bằng bộ giáp này, mà y lại cho rằng hai người đó không thể nào dây vào nguy hiểm: Lâm mỹ nhân dùng lưỡi dao Thanh Ti thái tử ban thưởng mà nàng ta vẫn mang theo bên mình để lấy mạng ta, nhưng Thanh Ti lại không thể đâm rách áo giáp bạc. Lúc áo giáp bạc chế thành, Hạ Hầu Thương điều trăm người đến lập trận chiến đấu, mấy chục cây kiếm thương đồng thời đâm vào người nhưng Hạ Hầu Thương lại không có vết thương nào. Tin tức này sẽ không chờ đến buổi dạ yến. Ô Mộc Tề lên tiếng khiêu khích, thế nhưng y lại lui về phía sau từng bước, để cho Ô Mộc Tề chọc tức văn võ bá quan, đến cuối cùng y mới tức giận nhận lời khiêu chiến của Ô Mộc Tề, làm như không thể không ứng chiến. Vào trận chiến, y lại khiến cho Ô Mộc Tề tưởng rằng y vì thế diện nên mới chấp nhận yêu cầu.

Cho nên Ô Mộc Tề mới có thể khinh địch ứng chiến, bắn hết sạch tên, khiến mình trở thành kẻ tay không giết giặc.

Lúc này, y có thể chuyển bại thành thắng, để lộ bản lĩnh thật sự của mình. Bởi vì Ô Mộc Tề dùng ngôn ngữ lăng mạ mọi người, khiến họ tức giận không nguôi, thái tử cùng đường phản kích, tất nhiên được mọi người hò reo khen ngợi, cho dù thái tử ra tay nặng cũng không hề gì.

Cú tung mình cuối cùng đó không thể giết chết Ô Mộc Tề, nhưng lại có thể khiến tâm mạch y bị tổn thương, không thể cười ngạo bắn tên được nữa.

Y đã tính toán rõ ràng tất cả, biết chắc rằng mình có áo giáp bạc hộ thân, nếu Ô Mộc Tề bị thương nặng có thể khiến bọn Tây Di ngậm bồ hòn.

Nhưng y không biết, tuyệt kỹ của y đối với ta mà nói đã không còn là bí mật nữa... Thính Đào Tiểu Trúc là chỗ y huấn luyện mỹ nhân để phái đi mật thám các phủ, cũng chính nơi y ẩn thân luyện võ. Ta đã tới nơi đó, làm sao có thể không tìm hiểu được chứ? Đặc biệt là võ công y luyện tập cần phối hợp với thuốc, một vài loại thuốc quý hiếm được vận chuyển vào phủ không ngừng. Mặc dù chuyện này bí mật, nhưng cứ mãi như vậy, thiên hạ nào có bức tường nào không bị gió lùa? Nếu không phải bởi vì chính y cần, sao y phải tốn nhiều tiền tài sức của như vậy để tìm kiếm những kì trân dị vật kia?

Những ngày làm thái tử, y áo mũ sạch sẽ, vô cùng chải chuốt, ngay cả vẻ mặt cũng được huấn luyện như tấm gió xuân, cẩn thận tỉ mỉ. Cho nên, nhất cử nhất động của y vẫn luôn tự nhiên thoải mái, khiến người ta sinh lòng ngưỡng mộ, đó là lí do mà cho dù y dồn sức tấn công cú cuối cùng cũng mang dáng điệu phi phàm như vậy... Nếu lưu manh trên giang hồ đánh nhau, đánh ngã người ta xuống đất rồi, sau đó sẽ giẫm chân lên mặt kẻ đó. Nhưng nếu vậy thì không phải là y nữa rồi, còn ta thì có thể... Cho nên, y chọn tư thế lạc nhạn đẹp nhất, tung mình lên trời rồi lao xuống. Mà lúc này, màu tím trên môi Ô Mộc Tề đã nhạt bớt, ngực bị y đánh gãy hai cái xương sườn, mà miệng lại phun máu, tất nhiên không còn sức đánh trả. Theo y, lúc này là cơ hội an toàn nhất để dồn toàn lực đánh đối phương.

Nhưng mà y không ngờ rằng tư thế lạc nhạn đẹp thì đẹp đấy, vốn là không chệ vào đâu được, nhưng tung mình lên trời, nếu kẻ tấn công nằm vừa hay nằm bên dưới, sẽ để lộ sơ hở duy nhất trên người, đó chính là phần háng.

Y cho rằng mình đã dồn đối phương vào đường cùng, cho rằng tình thế nghiêng về phía y, cho nên y mới dồn hết sức tấn công.

Thế nhưng y lại không ngờ rằng Ô Mộc Tề làm tất cả những điều này chỉ vì cú tấn công cuối cùng của y.

Tiếng kêu kinh hãi trên quảng trường dường như truyền đến từ chân trời, tiếng bước chân lộn xộn vang vọng đầu đây, ta chỉ có thể nhìn rõ vân đồ cát tường trên viên gạch màu xanh trơn nhẵn sáng bóng dưới chân y.

Đột nhiên, có người đứng hai bên tóm lấy ta, ném ta ra giữa bữa tiệc, lại có người đá lên đầu gối ta, ta liền quỳ xuống.

Giọng nói già nua tôn quý kia vang lên: “Trông coi cô ta nghiêng ngật, đừng để cho cô ta có cơ hội chuồn mất!”

Một giọng nói khác cũng cất lên theo: “Hoàng tổ mẫu, liên quan gì tới nàng? Người cũng thấy rõ bộ giáp này, bộ giáp này hoàn toàn không tổn hao gì cả!”

“Được rồi, mời Ninh vương điện hạ đến Tây Thu các nghị nghị, không được sự cho phép của ai gia, không cho nó ra khỏi điện một bước!”

Hoàng hậu cũng cất giọng đau buồn: “Uyên nhi, con sao rồi? Hoàng thượng, người nên phân xử cho thần thiếp...”

“Đừng ngăn bôn vương, mau cho thái tử uống thuốc này... Nếu không...” Đây là tiếng Ô Mộc Tề. Y bị mấy tên thị vệ bao vây xung quanh, thị vệ mà y mang theo cũng bị khống chế. Thân hình y lao đảo, sắc mặt trắng bệch, cuối cùng ngã nhào xuống đất. Dưới ánh đèn, binh sĩ trong tay phản xạ ánh sáng như băng tuyết.

Có tiếng đao kiếm giao nhau, như tảng băng giữa trời rét đậm, lạnh lẽo đến thấu xương. Ta hơi ngẩng đầu, thấy một đám người mang chiếc sập gỗ lim chạy hấp tấp tới.

Chưa kịp nhìn rõ, đã có người đè đầu ta xuống, còn có người kéo ta đi. Không biết kéo bao lâu, mới nghe thấy cửa gỗ lim kêu kẹt mở ra, người bị ném xuống như bao tải, rồi nghe thấy tiếng cửa đóng. Ta nằm dưới đất một lúc lâu, cho đến khi sàn gạch lạnh như băng chạm đến da, khiến làn da lạnh cóng mới chậm rãi ngồi dậy.

Bầu trời ngoài kia vẫn đen ngịt như vậy, đèn lồng treo trên cột ngoài sân điện chưa thắp, vẫn chiếu sáng song cửa sổ cung điện hẻo lánh như ban ngày. Ánh đèn chiếu vào từ song cửa sổ khắc hoa, rơi xuống mặt đất, như một bức tranh thủy mặc, nhạt mà không tan.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Ngoài Sức Tưởng Tượng, Khiến Người Ta Hít Khí Lạnh

Cổ Mạc Phi trao đổi với hai vị đại quan ngồi hai bên trái phải: “Triệu đại nhân, Trần đại nhân, chúng ta bắt đầu được chưa?”

Tất nhiên hai người chấp tay gật đầu đồng ý, Cổ Mạc Phi đang định tuyên bố bắt đầu, Ô Mộc Tề lại cắt ngang lời ông ta: “Cổ đại nhân, ba ngày trước lúc tai họa bất ngờ xảy ra, bốn vương đã nghe theo sự sắp xếp của Hoàng thái hậu, ngủ lại ở Thanh Lâm uyển. Bởi vì phổi bị tổn thương, tuy có ngự y quý quốc chăm sóc, nhưng mà lúc tỉnh táo lúc lại ngủ mê man. Bốn vương cũng biết chuyện này dù là vô tình hay cố ý thì vẫn là chuyện lớn gây ảnh hưởng đến thể diện hai nước. Cho nên ngoại trừ tức tốc báo cáo cho phụ hân, thì chỉ ở trong điện không bước chân ra ngoài, đợi quý quốc sai người điều tra. Tuy nói ở trong biên giới quý quốc, nhưng tất cả công việc quan trọng phải công bằng mới phải. Thương thế của bốn vương thế này mà vẫn phổi hợp để quý ty thăm vấn, vì sao thái tử quý quốc lại trốn tránh không gặp?”

Cổ Mạc Phi ngồi trên đại đường chấp tay, bình thần trả lời: “Hoàng tử Ô Mộc Tề, không phải thái tử trốn tránh không gặp. Thương thế trên người thái tử là ngoại thương, cần ngự y chú ý chăm sóc mọi lúc mọi nơi, cho nên thái tử chỉ có thể ở gian phòng cách một bức tường bên cạnh, nếu bốn quan có điều cần hỏi, tất nhiên sẽ tâu xin Hoàng thái hậu và Hoàng đế bệ hạ mời thái tử đến đây giải đáp.”

Lúc này Ô Mộc Tề mới hết lời lẽ mà đồng ý, sau đó ho khan một trận. Ngự y theo hầu bên cạnh y liền tiến lên quan sát chẩn mạch hỏi han, rồi cho y uống ích khí hoàn, tiếng ho khan mới dần dần nhỏ lại.

Không cần nhìn ta cũng biết rõ về mặt của đám quan ở thượng đường. Chắc chắn Cổ Mạc Phi đang chửi bới trong lòng. Tên man di xảo quyết này sao lại khó xoi như vậy, chẳng bao giờ để mặt mũi cho người ta. Giải thích với y hồi lâu mà y vẫn thủ đoạn đến như vậy. Y tỏ vẻ như thế, không phải đang biểu lộ đều là Đế tử Hoàng tôn, cùng bị thương nặng như nhau, mình thì mang bệnh lên công đường nghe thăm vấn, mà thái tử lại có thể khoan khoái thoải mái ở gian phòng bên cạnh, có cung nữ hầu hạ, có ngự y chăm sóc sao?

Tất nhiên Cổ Mạc Phi không thể nói lời này, đành giả bộ hồ đồ, thuận tiện đẩy thuyền: “Nếu hoàng tử Ô Mộc Tề đồng ý, vậy hạ quan bắt đầu được chưa ạ?”

Ô Mộc Tề thần nhiên đáp một tiếng.

Dài dòng như vậy tốn bao nhiêu thời gian, ta quỳ gối trên phiến đá cứng rần lạnh buốt ở công đường, khiến đầu gối đau buốt nhưng lại như bị quên mất.

Tuy Cổ Mạc Phi là người Thanh, nhưng có thể ngồi lên chức vị này, đâu thể là người không hiểu nhân tình, không biết khôn khéo. Cho nên, để tránh hù dọa hai vị hoàng tử trước công đường và một đám quý nhân sau rèm, y nhẹ nhàng đập phiến gỗ lên cái thứ giống như quyển sách: “Nghị phạm Hoa thị ở hạ đường, người nhận được ý chỉ của Hoàng thái hậu, giám sát theo dõi quá trình làm áo giáp bạc, vốn nên cố gắng hết sức, dốc toàn lực lập công lớn cho triều đình, nhưng lại lơ là biếng nhác, khiến chức năng của áo giáp bạc không trọn vẹn, không thể hộ thể khiến thái tử bị trọng thương. Người có lời gì để nói không?”

Ta vội vàng cúi xuống dập đầu, ngẩng đầu lên mới nói: “Thiếp thân lo sợ, đã nhận được ủy thác của Hoàng thái hậu, sao dám không tận tâm tận lực chế áo giáp bạc? Trước khi nộp áo giáp bạc, thiếp thân đã cho binh sĩ thử nghiệm nhiều lần, dùng kiếm và thương đâm vào, thật sự toàn vẹn không hao tổn gì...”

Lời còn chưa dứt, quan Trần Hàm Xá của Đại Lý tự liền cắt ngang ta rồi lạnh lùng nói: “Hay cho mồm miệng khéo léo, cũng biết nói lảng sang chuyện khác. Cổ đại nhân có hỏi người chế áo giáp có chắc chắn hay không đâu, mà đang hỏi tại sao người bảo hộ không chu toàn, người giải thích thế nào về chuyện này?”

Ta kêu oan: “Đại nhân, thiếp thân nhận được ý chỉ của Hoàng thái hậu, có thể don đốc làm áo giáp bạc, còn được công quan phái người đến giúp đỡ. Ngày nào cũng giám sát bản vẽ chế tạo, từng đường kim mũi chỉ đều dựa vào bản vẽ, không dám thêm vào bớt đi bộ phận nào. Các bộ phận của áo giáp bạc đều đầy đủ, sao có thể nói là bảo hộ không chu toàn?”

Ngự sử trung thừa (*) Triệu Đình Nghĩa thân nhiên nói: “Nhu vậy, hãy mời công quan lên đối chất.”

(*) Đồi Hán, dưới chức Ngự sử có hai thừa, gọi là Ngự sử thừa và Ngự sử trung thừa. Ngự sử trung thừa trông coi bản đồ cương vực và sổ hộ tịch, ngoài thì giám sát Thứ sử, trong thì giúp việc cho Ngự sử, nhận tấu sự của tam công cửu khanh, xem xét rồi đưa lên trên.

Cổ Mạc Phi vung tay, có người đi mời công quan.

Công quan đó họ Thôi, vẫn luôn trông coi chuyện xây dựng và chỉnh sửa cung điện, chức quan lục phẩm. Nếu như áo giáp bạc có chuyện, người tham gia chế áo giáp đều có liên quan, cho nên, sau khi bước vào, y liền quỳ xuống trả lời câu hỏi của Triệu Đình Nghĩa, giọng nói run rẩy, thậm chí chân còn không thể đứng vững.

Y nói từ đầu đến cuối việc chế tạo áo giáp, thậm chí còn nói rõ xuất xứ của từng sợi tơ, từng bộ phận, lái nhai liên miên hết hơn nửa canh giờ, ta lặng lẽ quan sát phía sau màn trúc, nhìn thấy có bóng người đi lại, thầm biết người ta đã không còn kiên nhẫn nghe y nói nữa rồi.

Nhưng có thể ba vị đại nhân ở thượng đường lại không hề sốt ruột, Trần Hàm Xá nổi tiếng là tỉ mỉ cẩn thận, đột nhiên cắt ngang lời y, hỏi: “Theo người nói, lúc chế áo giáp bạc, Hoa thuận nhân bảo người căn cứ theo chiều cao của binh sĩ bình thường để phối nguyên vật liệu chế áo giáp bạc, sau này còn suy tính theo chiều cao của ngựa, để người ngồi trên lưng ngựa dễ dàng cử động, tấm bạc nối liền với mảnh giáp bảo vệ dưới người trước làm nhỏ đi chút phải không?”

Y nhắc tới điều này khiến hai vị đại nhân khác vô cùng hứng thú, thì ra mấy lời kẻ lẽ dài dòng kín kẽ bị ông ta cố ý hỏi như vậy đúng là có hiệu quả đặc biệt.

Công quan kia không hiểu lắm, vẫn nói như cũ: “Đúng vậy, mỗi một miếng giáp làm nhỏ đi chút, tổng cộng nhiều thêm trăm miếng giáp, gắn liền lại dễ dàng vận động hơn.”

Triệu Đình Nghĩa được Trần Hàm Xá dẫn dắt, hỏi tiếp: “Nhu vậy, chẳng phải nửa trước tấm áo giáp đã được thay đổi để dễ dàng di chuyển theo cử động sao?”

Công quan kia gật đầu, nói: “Vốn muốn người mặc nó cử động dễ dàng hơn.”

Dường như Cổ Mạc Phi tìm được đột phá, giọng nói bất giác cao lên: “Nhu vậy, áo giáp không khâu chặt lại, bộ phận bảo vệ đùi không cố định, chẳng phải lúc cử động tùy ý chẳng phải dễ dàng bị thương sao?”

Lúc này công quan kia mới ngộ ra, hoảng sợ đến mức giọng nói run rẩy: “Đại nhân, chúng nô tài vốn không có ý này, chỉ muốn áo giáp bạc vừa người hơn mà thôi, tuyệt đối không có ý định khiến áo giáp bạc không bảo vệ nổi phần chân...”

Cổ Mạc Phi không để ý đến công quan kia mà quay sang nói với ta: “Hoa thuận nhân, người giải thích thế nào?”

Ta dập đầu, sau đó ngẩng đầu lên nói: “Ba vị đại nhân, các ngài kiến thức rộng rãi, nhưng có biết thêm nhiều chuyện trên thế gian cũng không thể nắm bắt được hết thấy, có lợi liền có hại. Ví dụ như bộ quan phục đại nhân đang mặc đây, dùng kim tuyến thêu hoa văn rồng, kim tuyến mềm mà không dính da, mặc lên người như có lớp áo lót bông mềm mại, nhưng cũng vì vậy mà dày lên không ít. Đến mùa hè, mặc dù y phục mùa hè rất mỏng, nhưng nước có thể chế, hoa văn phải giống nhau, đại nhân phải mặc quan phục thêu hoa văn rồng lót bông mềm mại, nhưng lại nóng nực vô cùng. Nhu vậy, chẳng lẽ nói vì đại nhân không chịu nổi nóng bức mà không mặc quan phục sao? Cũng giống như thế, thiếp thân chế tạo áo giáp bạc dùng cho giết địch trên lưng ngựa. Cưỡi ngựa, chân không cần cử động quá mạnh, đương nhiên áo giáp sẽ kẻ sát chân, có thể bảo vệ không để tướng sĩ bị thương, cho nên dùng những miếng giáp nhỏ nối liền lại. Sao thiếp thân có thể biết được sẽ mặc áo giáp giết địch dưới ngựa?”

Cổ Mạc Phi cười vang, dùng hai ngón tay vuốt râu rồi nói: “Nói như vậy, Hoa mỹ nhân suy tính cũng chu đáo nhỉ? Hoa mỹ nhân là một nữ tử, vốn nên ở trong thâm cung, nhưng lại hiểu rõ việc thúc ngựa giết địch như vậy, khiến lão phu rất kinh ngạc.”

Ta cúi đầu nói: “Chắc đại nhân cũng biết tại sao thiếp thân lại xin chế luyện áo giáp bạc. Hoa án tuy là hộ sản bán nhỏ, nhưng phụ thân và hai vị huynh trưởng của thiếp thân đều hưởng ứng lệnh triệu tập nhập ngũ. Trận Lạc Vọng cốc năm đó, phụ thân và hai vị huynh trưởng của thiếp thân đều là tinh binh thuộc khinh kỵ binh. Thiếp thân nhớ rõ, lúc họ xuất chinh, áo giáp bạc tinh khôi, thương kiếm dày đặc, nhưng lúc được đưa về, lại bị mũi tên nhọn xuyên vào thân thể, máu tươi đầy người. Hai vị huynh trưởng đã tắt thở được một lúc lâu, phụ thân thiếp thân may mắn được giữ lại được một mạng, nhưng tim phổi bị hao tổn nặng, đổ bệnh triền miên. Những ngày đó, người cứ nhắc đi nhắc lại một câu: Vì sao áo giáp bạc không thể đỡ được câu thích tiễn? Trong một đêm mất tất cả người thân, tuy thiếp thân là một nữ tử, cũng muốn góp chút sức mọn, làm rõ lợi và hại trong đó. Cho nên, bắt đầu từ ngày đó, thiếp thân đã cùng phụ thân nghiên cứu áo giáp bạc của huynh trưởng, cuối cùng thiếp thân cũng biết được tại sao trong trận Lạc Vọng cốc, câu thích tiễn lại có thể đâm rách áo giáp bạc...”

Nói tới đây, ta nghe thấy tiếng hít khí rất khê ở phía sau màn trúc. Hiển nhiên rằng dù mọi chuyện đã trôi qua nhiều năm, cũng có kết luận, nhưng mọi vẫn muốn biết lời nói từ miệng của nữ nhi một gã thợ sản bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Không Thể Làm Gì Khác, Phải Giữ Tính Mạng Trước Tiên

Có điều không biết rằng tiếng hít khí kia là vì hoảng sợ hay vì tò mò muốn biết?

Không ai cắt ngang lời kể của ta, e rằng tất cả mọi người trên công đường đều biết chuyện mà ta nói rất trọng đại, nếu để cho người khác nhận ra đầu mối gì, không khéo lại rước họa vào thân, thế thì đúng là lợi bất cập hại.

Nhưng có một người không bận tâm nhiều đến vậy, y cười một tiếng, lại ho một tiếng, lúc này mới nói: “Hà? Trận chiến năm đó bản vương không tham dự đúng là chuyện đáng tiếc trong cuộc đời, bản vương cũng không hiểu vì sao áo giáp bạc của quý quốc lại bị câu thích tiễn nước ta xuyên thủng, ngay cả quan viên ăn bổng lộc cũng không làm rõ chuyện này, nếu như con gái của thợ săn nhỏ nhỏ có thể nói rõ mọi chuyện, bản vương cũng muốn nghe xem thế nào.”

Đĩ nhiên người này là Ô Mộc Tề rồi.

Ta thờ dài nói: “Thật ra, áo giáp bạc năm đó mang đến Tây Cương để ngăn địch, người làm ra đều biết tầm quan trọng của nó, nào dám ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu, tất nhiên phải dốc hết sức hoàn thành. Sau khi làm xong, lại thử nghiệm đủ kiểu, từng vị trí, thậm chí từng mảnh giáp đều phải thử nghiệm binh đao. Áo giáp làm được lúc ấy thật sự có thể chống được câu thích tiễn...”

Nói đến đây, một gã công công đi ra từ phía sau màn trúc, tiến lên ghé vào bên tai Cổ Mạc Phi thầm thì hai câu, lại lui trở về phía sau màn trúc.

Cổ Mạc Phi liền nói: “Hoa thị, câu kế tiếp không cần nói nữa, bản quan đã biết tài nghệ chế tạo áo giáp của người bắt nguồn từ đâu rồi.”

Ta đành phải thấp giọng chấp thuận, Ô Mộc Tề liền thất vọng: “Quý quốc cũng quá cẩn thận rồi, chúng ta đã là nước bạn, không hề dấy lên chiến tranh nữa, vậy còn sợ bản vương biết được chuyện gì?”

Ban đầu khi lĩnh ý chỉ của Hoàng thái hậu, ta cũng không nói rõ ràng cận kề, Hoàng thái hậu cho rằng ta chỉ là con gái một người thợ săn, không hiểu biết nhiều, cũng chưa từng hỏi kĩ càng thêm. Hơn nữa bởi vì cho phép ta chế tạo áo giáp, e rằng cũng bởi vì trong lòng vẫn còn nghi ngờ với chuyện năm đó, mới mượn cơ hội dò xét quan sát phản ứng của những kẻ khác. Cho nên, trong lòng bà, ta không hề có chút phân lượng.

Nhưng hôm nay nói vậy, lại khiến bà dấy lên nghi ngờ. Chuyện hôm nay vô cùng nguy hiểm, trả lời không tốt thì đầu sẽ lia khỏi cổ. Nếu có nghi ngờ, có lẽ trước khi xử trí ta sẽ có điều bận tâm? Mà những kẻ tinh ngoan khác, thấy Hoàng thái hậu hứng thú với nghi ngờ lần này, e rằng sẽ chú tâm, nhưng không tỏ vẻ nóng lòng xử trí ta trước mặt Hoàng thái hậu, để tránh người mượn có. Tuy ta biết nguyên do tại sao áo giáp bạc bị câu thích tiễn đâm thủng chẳng qua cũng chỉ là tác dụng của một người thợ thủ công mà thôi, nhưng lại không hiểu rõ điểm nóng cốt. Vì vậy, để tránh nghi ngờ, họ lại càng bảo vệ tính mạng ta thêm.

Cho nên, Ô Mộc Tề có mặt tại đây, ta càng chưa nói hết thì tính mạng càng an toàn, thậm chí cũng miễn phải chịu đòn.

Ô Mộc Tề lớn tiếng oán trách, Cổ Mạc Phi chỉ coi như không nghe thấy, lại hỏi ta: “Nói như vậy, áo giáp lần này khiến cho thái tử bị thương nặng, hoàn toàn không liên quan đến chuyện người làm nhảm?”

Ta nói: “Đại nhân, tức lúc thiếp thân làm áo giáp đến khi nộp lên, mỗi một bước, mỗi một đường kim đều được thiếp thân kiểm tra cẩn thận, hơn nữa tuy thiếp thân là người giám sát, nhưng tất cả vật liệu thành phẩm cũng không phải do một mình thiếp thân mua. Sau khi chế thành, có Thượng Cung cục, quan viên Công bộ kiểm tra. Thiếp thân là một phụ nhân, thường ngày ở sâu trong nội viện, cũng chưa từng biết người cuối cùng mặc áo giáp bạc này là ai. Xin đại nhân minh xét, nếu như áo giáp bạc chế luyện sai sót, thiếp xin gánh chịu tất cả trách nhiệm...”

Cổ Mạc Phi vuốt râu cười: “Hoa thị nói không sai, từ chế luyện đến khi mặc lên người, Hoa thị hoàn toàn dựa theo lệ cũ, lại có nhiều người phối hợp tương trợ, với khả năng của một nữ tử nhỏ nhỏ, hoàn toàn không có năng lực khiến cho áo giáp bạc hộ vệ không chu toàn, làm thái tử bị thương.”

Trần Hàm Xá nói theo: “Cổ đại nhân nói có lý, nếu như theo lời Cổ đại nhân, có lẽ ác cũng chỉ bị kẻ nào đó rắp tâm hãm hại mà thôi.”

Triệu Đình Nghĩa quay lại hỏi Ninh vương: “Ninh vương điện hạ, chuyện chúng thần định hỏi sau đây e rằng sẽ làm tổn hại thể diện của điện hạ. Nhưng chúng thần làm tất cả đều vì triều đình, mong điện hạ có thể thông cảm cho chúng thần...”

Ngụ ý trong lời của ba kẻ đó không cần nói cũng biết, Ninh vương liền thân nhiên đáp: “Ba vị đại nhân thỏa sức hỏi.”

Ta vội vàng lớn tiếng kêu oan: “Ba vị đại nhân, thiếp thân không bị bất kỳ ai sai khiến, thiếp thân bị oan...”

Cổ Mạc Phi cười khẩy một tiếng: “Người đâu, bịt miệng ả lại, trên công đường, ai cho phép người hô to gọi nhỏ.”

Có người cầm một mảnh vải trắng nhét vào miệng ta. Miếng vải trắng kia tuy hơi chua, e là khăn tay của ai đó, nhưng còn tốt hơn hình phạt và miệng. Cổ Mạc Phi kia cũng chẳng tốt lành gì, nghe nói lần thẩm án trước có kẻ cắt lời không hay, đã cho người dùng gậy gỗ vả miệng, cũng không quản ngại người ở hạ đường là đại thần quan lớn hay bách tính bình dân. Cho nên, dân chúng vừa khâm phục ông ta thanh liêm vừa sợ hãi thủ đoạn của ông ta, ngầm gọi ông ta là “Bánh bạch lão gia”.

Xem ra viên quan thanh liêm này cũng sợ tranh chấp chốn hoàng thất, không cần thận liên lụy tới mình, hiểu được đằng sau màn trúc có người muốn biết lời ta còn chưa nói hết lúc này, nhưng không thể không vô tâm khiến người ta cho rằng muốn giết người diệt khẩu, hơn nữa vả vỡ miệng không nói được gì nữa cũng không hay... Chuyện kỳ quái xảy ra trong lúc phạt cũng rất nhiều, có phạm nhân vốn phải chịu hai mươi trượng, nhưng mới được trượng đã lăn ra chết rồi.

Trần Hàm Xá đập phiến gỗ: “Người đâu, dẫn nhân chứng lên.”

Bộp một tiếng, khiến Ô Mộc Tề cũng phải bất giác ngồi thẳng người dậy, khẽ động một tí lại ho hai tiếng, làm cho ngực y bên cạnh lại phải bưng trà, đưa nước, rồi ren một hồi làm cho người ta cảm thấy lần thăm án ngày hôm nay cũng phải vô cùng cẩn thận, ngay cả tiếng đập phiến gỗ quá lớn cũng có thể gặp chuyện không may.

Một lát sau, có hai tên nha dịch kéo một người đi vào, rạp người dưới đất, ta nghiêng đầu nhìn, hóa ra là Mị Nhụy!

“Người này vốn là một thị tỳ ở phủ Ninh vương, có chút võ công. Lúc Hoa thị được thái tử đưa vào phủ Ninh vương làm thiếp, đã theo hầu bên Hoa thị. Nhưng sau này hai người bất đồng quan điểm, tranh cãi mấy lần, Hoa thị trong cơn tức giận đã âm thầm xử lý. Mị Nhụy cô nương, hãy kể rõ quá trình Hoa thị bắt người cho mọi người nghe đi.”

Mị Nhụy giãy giụa vực người dậy, chậm rãi nói: “Các vị đại nhân, Mị Nhụy quê ở Hàng Tiêu, vốn biết chút võ công, sau khi đi tới phủ thái tử, thái tử lại mời giáo đầu dạy nô tì chút võ nghệ, sau đó phải đi hầu hạ Hoa mỹ nhân. Lúc đầu khi mới được đưa đến phủ Ninh vương, Hoa mỹ nhân đối xử với nô tì rất tốt, chuyện gì cũng vui lòng nói với nô tì. Về sau mỹ nhân được vương gia sủng ái thì hơi thay đổi, luôn bóng gió hỏi thăm tại sao nô tì biết võ công, tại sao thái tử điện hạ mời người dạy nô tì võ nghệ. Nô tì cũng đã nói rõ hết thấy, thái tử điện hạ mời người dạy võ cũng chỉ vì nô tì đã biết võ công, thái tử chỉ dùng người có tư chất mà thôi. Hơn nữa, võ công của nô tì cũng tầm thường, Hoa mỹ nhân không hỏi thêm, nô tì cho rằng mỹ nhân cũng không quan tâm nữa. Nhưng thật không ngờ, mỹ nhân không hề thôi nghỉ ngơi, có một ngày, mỹ nhân sai nô tì hái hoa, không nghĩ tới, dưới cây hoa lại đặt bẫy, tuy nô tì hết sức tránh né nhưng hai chân vẫn bị mũi tên nhọn xuyên qua, nô tì mới bị mỹ nhân bắt lại...”

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 79: Nghĩ Hết Trăm Phương Ngàn Kế Chỉ Vì Đuổi Tận Giết Tuyệt

Trần Hàm Xá nói tiếp: “Mị Nhụy cô nương, hãy miêu tả cái bẫy kia cho mọi người nghe thử xem.”

Mị Nhụy khẽ nói: “Bởi vì nhiệm vụ sau này nô tì là theo hầu các quý nhân nên được học võ công thiên về tránh né. Nô tì từng tránh được màn mưa hàng trăm mũi tên cùng bắn tới một lúc, nhưng hôm đó, dưới cây hoa chỉ có mấy mũi tên mà nô tì cũng không tránh nổi. Sau khi suy nghĩ, có lẽ trận thức này là một loại quân trận, tên là Thất Chuyển Linh Lung trận. Nô tì cũng chỉ nghe nói qua chứ chưa từng thấy, nghe nói do quân phản loạn Quân gia quân sáng chế, chuyên dùng để áp chế những kẻ có võ công cao cường. Chỉ cần sử dụng trận này, dù là mười mấy binh sĩ bình thường cầm cung tên tầm thường trong tay cũng có thể bắn chết cao thủ võ lâm nhất phẩm.”

Nàng ta vừa thốt ra, những kẻ trên công đường, những người sau màn trúc đều chìm vào trầm lặng, một lúc lâu sau Ô Mộc Tề mới thở dài một tiếng: “Không ngờ rằng hôm nay còn có thể nghe được ba chữ Quân gia quân.”

Cũng chỉ có y mới có thể nói như vậy, dĩ nhiên những người khác không lên tiếng phụ họa. Đối với họ mà nói, ba chữ ‘Quân gia quân’ đã được đánh đồng với ba chữ ‘quân phản loạn’.

Một lúc sau, trong màn trúc vang tiếng ho, Cổ Mạc Phi mới bừng tỉnh rồi nói: “Theo lời khai của Mị Nhụy cô nương, Hoa thị có liên quan tới quân phản loạn Quân gia sao?”

Mị Nhụy quỳ rạp xuống đất dập đầu: “Nô tì không biết, nô tì chỉ nói những điều nô tì biết.”

Trần Hàm Xá nói: “Cổ đại nhân, lúc hạ thần dẫn thị vệ đến phủ Ninh vương điều tra, phát hiện Mị Nhụy này bị nhốt trong tầng hầm của phủ Ninh vương, xin hỏi Ninh vương điện hạ, ngài muốn giải thích thế nào về chuyện này?”

Lời này khiến người ta khó có thể dung tha, nhưng Trần Hàm Xá luôn tuân theo luật pháp, không quan tâm tới chức quan của đối phương. Trình độ cứng rắn thẳng thắn nổi danh ngang biệt hiệu ‘Bành Bạch lão gia’ của Cổ Mạc Phi, cho nên không ai dị nghị với câu hỏi của ông ta.

Hạ Hầu Thương chấp tay nói: “Trần đại nhân, bốn vương có vô số cơ thiệp, mà phần lớn được người ngoài đưa tới, không ít người có lòng riêng. Bốn vương không để ý nhiều, nhưng Mị Nhụy này bị Hoa thị len lén đưa đến nhà nông, bốn vương thấy hơi lạ, lúc này mới dẫn cô ta về, nhưng Hoa thị nói cô ta rắp tâm bất lương, cấu kết với thế lực bên ngoài gây bất lợi cho vương phủ. Ai đúng ai sai, bốn vương chưa điều tra rõ ràng, chỉ có thể nhốt cô ta vào

địa lao.”

Trần Hàm Xá thân nhiên nói: “Vậy ư? Tại sao lại không giống với lời khai của Mị Nhụy cô nương? Lúc sơ thẩm, ả đã bịa hết những chuyện ngài biết rồi!”

Mị Nhụy quỳ dưới đất, quay đầu về phía Ninh vương: “Vương gia, nhà nông kia muốn bán nô tỳ vào hầm chứa, chính ngài đã cứu nô tỳ. Nô tỳ đưa ngài tới cây hoa đó, ngài lại dẫn dò nô tỳ không được nói gì cả, rồi nhốt nô tỳ vào địa lao. Mạng của nô tỳ hèn mọn, nhưng ngài phải cẩn thận Hoa thị kia!”

Nàng ta kể kể một thôi một hồi, nếu như không phải là ta đã biết nguyên do, cũng cho rằng nàng ta nói thật. Xem ra đã có người dạy cho nàng ta biết phải nói gì, đồ hết lời lắm lên đầu ta, cứ như dóc lòng suy nghĩ cho Ninh vương, không để cho người ta bắt được nhược điểm. Nhưng ta biết, cũng chỉ vì nàng ta khai trước, hơn nữa dù nàng ta không muốn, cũng không có nghĩa không ai chuyển lại lời của nàng ta cho Ninh vương. Từ khi Hoàng thái hậu hạ ý chỉ cho ta chế luyện áo giáp bạc, màn tranh đầu người chết ta sống này đã mở màn rồi.

Sắc mặt của ba vị đại nhân trên công đường dần dần nghiêm chỉnh, đặc biệt là Trần Hàm Xá, ánh mắt nhìn Ninh vương thêm phần sắc bén, không hổ danh một vị quan thanh liêm không sợ quyền thế.

Triệu Đình Nghĩa luôn được ca ngợi là hiền hòa giết người không thấy máu, lúc hai vị đại nhân hỏi, ông ta không lên tiếng, vừa cất lời lại nói: “Chỉ bằng lời khai của một thị tỳ nhỏ nhoi cũng không chứng minh được gì, không bằng tuyên Tào đại nhân vào, xem xem rốt cuộc chuyện này có gì kỳ lạ?”

Tào Đức Bảo đã chờ ở căn phòng bên cạnh từ sớm, nghe được tuyên triệu, theo nha dịch đi vào sảnh đường. Mặt ông ta không khác gì mấy năm trước, tuy bị không khí trong sảnh đường dồn ép, không thể không tỏ vẻ đoan chính, nhưng nếp nhăn trên khóe mắt như có dao khắc, mặc dù cố gắng giữ khuôn mặt sao cho đoan chính nhưng vẫn khiến người ta cảm thấy thân thiết hòa ái.

Ông ta mặc thường phục, không mặc quan phục, cho nên tuy cùng phẩm cấp với ba vị đại nhân, những vẫn phải hành đại lễ theo lệ cũ, rồi hành lễ với hai vị vương gia ngồi hai bên trái phải, lúc này mới đứng lên chờ được hỏi.

Triệu Đình Nghĩa chấp tay cười nói với ông ta: “Tào đại nhân công vụ bề bộn, vốn không nên quấy rầy Tào đại nhân, nhưng hạ quan được Hoàng thượng ủy thác, không thể không mời đại nhân đến để hỏi rõ ràng.”

Tào Đức Bảo cười nói: “Triệu đại nhân dóc lòng vì Hoàng thượng, hạ quan nhất định sẽ hết sức tương trợ, Triệu đại nhân cứ việc hỏi.”

Triệu Đình Nghĩa nói: “Về lai lịch của Hoa thị, Tào đại nhân ở phòng bên cạnh chắc đã nghe rõ rồi. Năm đó Tào đại nhân là Đô thống của Liên Nỗ doanh, lập được công lớn trong việc bắt giữ Quân gia. Theo đạo lý mà nói, Quân gia đem đã sớm đền tội, Thất Chuyển Linh Lung trận kia cũng phải thất truyền theo Quân gia mới phải, nhưng hôm nay Thất Chuyển Linh Lung trận lại xuất hiện trong phủ Ninh vương. Theo Tào đại nhân, chuyện này nên giải thích thế nào?”

Tuy ông ta là quan tam phẩm, nhưng có hai vị vương gia ngồi ở thượng đường, dĩ nhiên không có ghế ngồi, cho nên ông ta liền đứng trả lời: “Vi thần nghe nói phủ Ninh vương có bố trí tiền trận, lại còn là Thất Chuyển Linh Lung trận đã thất truyền từ lâu. Vi thần vội tới điều tra, vừa nhìn thấy, vi thần đã giật mình. Trận này bố trí vô cùng tài tình, vừa hay Mị Nhụy cô nương lại hái hoa vào giữa trưa, bóng râm dưới cây hoa chẳng đáng là bao, mặt trời cũng chói mắt nhất, trận thế bố trí lợi dụng điểm này. Lúc mũi tên đầu tiên bắn ra, có lẽ không mang mục đích đoạt lấy mạng người, chỉ vì né tránh nên ánh nắng chiếu vào mắt người này, mũi tên thứ hai liền được bắn ra góc độ tuyệt diệu, nhưng chỉ khiến bóng hoa lay động, để cho lá cây phản xạ ánh nắng vào tầm mắt, đầu mũi tên ánh bạc thêm vào sắc màu rực rỡ mặc dù khiến cây hoa chói lọi như ánh bình minh, nhưng sát khí trùng điệp, đủ để khiến người biết võ công đều sinh lòng sợ hãi. Bây giờ mới có thể bắn mũi tên chính diện, dùng góc độ không hề nhân từ khiến Mị Nhụy cô nương ngã xuống đất. Bởi vì toàn bộ tinh thần phòng bị của Mị Nhụy cô nương đều tập trung vào cây hoa nguy hiểm kia, nên không hề phòng bị dưới chân. Mà mũi tên dưới chân lại dùng bùn đất che giấu, khó có thể phát hiện, cho nên Mị Nhụy cô nương mới có thể bị bắn vào hai chân.” Ông ta vừa nói, vừa nhìn Ô Mộc Tề ngồi trên ghế hai mắt nửa khép nửa mở, “Hoàng tử Ô Mộc Tề, vi thần kể rõ như vậy, có làm cho ngài nhớ tới ký ức khắc cốt ghi tâm nào đó không?”

Lúc này Ô Mộc Tề mới mở mắt ra, cười nhạt: “Cười đến phút chót mới là kẻ thắng lợi cuối cùng. Trận thế tuy lợi hại, nhưng người đã không còn, không phải cũng chỉ đổi lại một bát đất vàng thôi sao?”

Tào Đức Bảo nghe y nói vậy, vẻ mặt không khỏi toát lên vẻ rầu rĩ, nói: “Đúng vậy, kẻ thắng lợi cuối cùng mới là kẻ thắng lợi thật sự. Năm đó, hoàng tử Xá Thiết Mộc dẫn mười vạn quân tinh nhuệ muốn vượt biên giới qua đường núi, lại bị chặn bởi năm vạn quân dưới núi Đỗ Thanh. Quân trận sử dụng chính là Thất Chuyển Linh Lung trận này. Linh Lung khởi động, nguy hiểm vô ngần, khéo léo lợi dụng cây cối và thế núi Đỗ Thanh, khiến hoàng tử Xá Thiết Mộc tử trận, từ đó về sau mới có hoàng tử Ô Mộc Tề tung hoành khắp chốn phải không?”

Ô Mộc Tề lạnh lùng cười một tiếng: “Tào đại nhân nói như vậy, cũng nên nhìn lại bản thân. Bởi vì năm đó Quân gia tướng bị tru di cửu tộc, mới có Tào đại nhân vinh quang như ngày hôm nay phải không?”

Tào Đức Bảo cười ha ha: “Nói đùa, nói đùa rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 80: Mặc Dù Ông Vô Sĩ, Nhưng Đừng Ném Hết Mặt Mũi Đi Như Vậy

Hai người đối chọi gay gắt, lời nói mang sát ý mơ hồ nhưng mặt vẫn ẩn chứa nét cười, như đang ngồi trong vườn hoa thanh nhã thường trà nghe hát, bình luận ưu khuyết trong tiếng ca.

Tào Đức Bảo lăm nhăm đông dài, vào tai mọi người cũng chỉ như kể lại sự thật, nhưng Thất Chuyển Linh Lung trợn tung hoành Tây Cương thời đó lại trở nên đơn giản tầm thường, đầu khẩu một hồi với Ô Mộc Tề cũng chỉ tranh chấp nghĩa khí mà thôi, có điều trong lúc bất tri bất giác lại xâu chuỗi những chuyện mơ hồ lại.

Triệu Đình Nghĩa nói: “Hoa thị, ngươi còn gì để nói không?”

Miệng của ta bị nhét khăn, chỉ có thể kêu không rõ tiếng. Người triều đình nháy mắt, nha dịch bên cạnh vội vàng tiến lên, lôi cái khăn nhét trong miệng ta ra, bây giờ ta mới có thể quý xuống trình bày: “Đại nhân, thiếp thân thật sự oan uổng. Trong thời gian này, gia gia của thiếp thân từng làm quân y, phục vụ trong quân doanh của tướng lĩnh Quân gia. Có một lần Quân thiếu tướng bị thương nặng, gia gia thiếp thân cứu về, khi đó thiếp thân hầu hạ thuốc thang. Quân thiếu tướng mang ân cứu mạng nên đã dạy cho thiếp thân quân trận này để bảo vệ tính mạng. Ngài nói rằng nếu như sau này tai họa liên miên khó có thể tiếp tục thì dùng trận này ở trong rừng, dù có bao nhiêu con mồi cũng không thể chạy trốn.” Ta rập người xuống dập đầu, “Đại nhân minh giám, thiếp thân thực sự không biết lai lịch của trận này lại lớn như thế.”

Triệu Đình Nghĩa cười lạnh: “Những lời ngụy biện này cũng thật toàn vẹn, nhưng Quân thiếu Quân phạm, khi đó làm tướng lĩnh, mang binh đánh giặc, trị quân nghiêm cẩn, sao có thể tùy tiện dạy quân trận quan trọng như vậy cho người ngoài chứ?”

Ta vội dập đầu, quay sang nói với Tào Đức Bảo: “Tào đại nhân, xin ngài hãy phân xử, sao Quân thiếu tướng không thể dạy cho thiếp? Quân thiếu tướng nói đây cũng chỉ là trò vật, do chính thiếu tướng nghiên cứu.”

Vì thế Triệu Đình Nghĩa quay lại nói với Tào Đức Bảo: “Tào đại nhân, ngài ở trong doanh nhiều năm, là đồng sự của Quân phạm, ngài thấy thế nào?”

Mặt Tào Đức Bảo hiện vẻ kỳ quái, ngẩng đầu nhìn Triệu Đình Nghĩa, nói: “Chuyện này, với tính cách của Quân phạm, thật sự có khả năng.”

Ông ta nói như vậy, ba vị đại nhân cũng lộ vẻ khó tin, đưa mắt nhìn nhau, Cổ Mạc Phi cẩn thận hỏi: “Tào đại nhân, chuyện này thật không?”

Tào Đức Bảo nghiêm mặt: “Dĩ nhiên. Ba vị đại nhân, trên công đường, Tào mỗ sao dám nói bừa? Mặc dù hạ quan có nhiều ý kiến bất đồng với Quân phạm, nhưng tính cách của y thế nào, hạ quan cũng biết rõ. Thất Chuyển Linh Lung trợn mà Hoa thị học được cũng chỉ là một trận đơn giản hóa trong hàng trăm trận thế mà thôi. Mặc dù y dạy ả, cũng không thể coi là để lộ bí mật.”

Ba người trên đài mặc dù chưa nói gì, nhưng gương mặt cũng lộ vẻ tán đồng. Triệu Đình Nghĩa nói: “Nói như vậy, lời khai của Mị Nhụy cô nương không chứng minh được gì sao?”

Ta vội dập đầu: “Đại nhân anh minh, thiếp thân thật sự oan uổng.”

Tào Đức Bảo lại chấp tay nói: “Lời khai của Mị Nhụy cô nương có thể chứng minh một điều duy nhất, chính là Quân phạm đã dạy người ngoài Thất Chuyển Linh Lung trận, mà Tào mỗ cũng có thể chứng minh, bằng tính tình của Quân phạm, đúng là có thể dạy trận thế quan trọng này cho người khác. . . . Những thứ quan trọng đối với chúng ta, trong mắt y lại chẳng đáng giá một đồng.”

Nói tới đây, vẻ ghen tỵ trong giọng ông ta chợt bộc lộ rõ rệt. Ông ta xuất thân hào môn thế gia, mặc dù thua kém ba nhà Ninh, Thái, Giang quyền to thế lớn, nhưng Tào gia vẫn là gia tộc truyền thế muôn đời. Từ lúc còn trẻ đã được dạy văn chương võ nghệ, còn được triều đình phái đến Tây Cương quản lý Liên Nỗ doanh tình nhuệ. Vốn là con cháu thế gia, muốn gió có gió, muốn mưa có mưa, tiền đồ xán lạn, nhưng lúc ở Tây Cương lại thường xuyên bị Quân Triển Ngọc chọc ngoáy, thảo nào ông ta ghen tỵ nhiều năm không nguôi.

Cổ Mạc Phi liếc nhìn Tào Đức Bảo với vẻ thâm sâu khó lường: “Tào đại nhân nói rất có lý, vậy theo những gì Tào đại nhân thấy, năm đó Quân phạm này không chỉ dạy trận thế cho một mình ả?”

“Đúng vậy, những thứ y dạy đều cực kỳ tinh diệu, nhưng tư chất con người có hạn, Hoa thị này chỉ là con gái của một gã thợ săn, chẳng hề có nền tảng võ công, sao có thể bổ trí được trận thế tinh diệu như vậy, tính toán ánh sáng, tiếng gió, tốc độ mũi tên tinh tường kỹ lưỡng đến thế?”

Ta dập đầu nói: “Tào đại nhân, sao ngài lại nói vậy? Rõ ràng Quân thiếu tướng chỉ dạy cho mình thiếp.”

Tào Đức Bảo nhìn ta với ánh mắt thoáng chút toan tính, như thể hành động và mục đích của ta đã bị ông ta nhìn thấy hết. Ông tha thân nhiên nói: “Quân phạm xuất thân danh môn, từ thuở thiếu thời đã theo cha đầu quân, lập được không ít công lớn. Trận trên núi Đỗ Thanh còn lấy được thủ cấp của thế tử Tây Di mà lập kỳ công, được phong làm tướng quân tứ phẩm. Thanh niên thiếu tuổi như vậy, mặc dù bị vây ở vùng đất căn cổ chốn Tây Cương vẫn khiến người khác ngưỡng mộ, đâu chỉ dùng lại ở một đứa con gái của thợ săn. . . .”

Ông ta còn chưa dứt lời, Ô Mộc Tề đã cười vang: “Tào đại nhân, giọng nói của ông càng lúc càng chua rồi.”

Tào Đức Bảo thần nhiên nói: “Hoàng tử Ô Mộc Tề thật thích nói đùa, bốn quan chỉ nói sự thật mà thôi. . . .”

Ô Mộc Tề liền cười ha ha: “Xin mời ngài nói tiếp.”

Xem ra Tào Đức Bảo đã sớm lĩnh giáo sự lợi hại của y, đối với người như thế phương pháp duy nhất có thể sử dụng chính là làm ngơ không để ý. Ông ta chấp tay, trầm giọng nói: “Bốn quan còn nhớ rõ, năm đó bệ hạ anh minh, đã sớm phát giác Quân gia có mưu đồ bất chính, cho nên phái thái tử điện hạ dẫn Khánh quân lòng bất phản tặc, ngay cả Nỗ doanh cũng phụng chỉ phối hợp phá án. Lúc ấy, Quân gia để quân chủ lực ở lại núi Đổ Thanh, Quân Triển Ngọc để bảy tên hiệu úy ở lại núi Đổ Thanh, một thân một mình dẫn trăm người tiến lên lĩnh chỉ. Thần và thái tử điện hạ thương nghị, nói cho cùng Quân Triển Ngọc mới lập đại công, để tránh đã thương mạng người, lợi dụng chuyện chúc mừng mà hạ thuốc mê vào trong rượu. . .”

Ba vị đại nhân trên đài đều là người liêm chính, nghe y nói vậy, đều lộ vẻ hơi lúng túng. Tào Đức Bảo này thật vô si, chuyện vô si như thế mà còn có thể nói hăng say, chẳng lẽ còn muốn kể công với người sau rèm?

Sau khi lúng túng qua đi, gương mặt ba người hiện vẻ không thể chấp nhận nổi. Người này còn muốn so sánh với Quân Triển Ngọc sao? Quả nhiên là kẻ ngu ngốc!

Phía sau rèm có người ho một tiếng, tiểu thái giám kia lại chạy ra, ghé vào tai Cổ Mạc Phi nói mấy câu, sau đó chạy về.

Cổ Mạc Phi hơi ảo não: “Tào đại nhân, không cần kể rõ những chi tiết kia nữa, chỉ cần nói những việc chính là được rồi.”

Cổ Mạc Phi bị khiển trách rồi, xem ra người phía sau rèm đang trách ông ta sao còn không mở miệng ngắt lời Tào Đức Bảo! Cổ Mạc Phi kêu gào trong lòng, bảo ta ngắt lời thế nào đây? Ta là nhị phẩm, hần là tam phẩm, chúng ta không cùng nha môn, tuy nói ta lớn hơn hần một cấp, nhưng bộ ngành hần trông coi thường xuyên chặn họng nha môn của bọn ta. Tuy ta có thanh danh, nhưng ta cũng không muốn chọc vào nhưng kẻ vô si có địa vị cao. Thà rằng đấu với quân tử, chứ không thể so đo với tiểu nhân!

Dĩ nhiên, những thứ này là do người quý ở hạ đường là ta đây nghĩ vớ nghĩ vẩn hộ Cổ Mạc Phi.

Cổ Mạc Phi chắc sẽ không nao núng như vậy đâu. Rất có thể người đã già, tư tưởng trì trệ, mới không kịp ngắt lời Tào Đức Bảo. Ông ta không ngăn cản, hai vị có phẩm cấp ngang Tào Đức Bảo dĩ nhiên cũng không muốn chịu trận. Người ta tới làm chứng, cũng không phải là tội phạm.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Cường Thịnh Thiên Thu, Thì Ra Là Nhờ Thủ Đoạn Như Vậy?

Ô Mộc Tề chỉ sợ người khác không mất thể diện, lại mở miệng nói: “Đừng, Cổ đại nhân, để cho Tào đại nhân nói đi, bốn vương đang hứng nghe. Nghĩ đến Tây Di ta, thảo nào bị mọi người gọi là đất man di, haiz. . . .” Y thờ dài một tiếng, sau đó mới nói, “Hóa ra không thể so được với quý quốc, truy bắt tội phạm cũng phải suy nghĩ kỹ càng như thế. Phạm nhân thường quá khích, phải khiến tù nhân không còn đường vùng vẫy, tránh cho hần không cẩn thận cầm kiếm đâm vào mình, lúc này mới còng tay còng chân hần được. . . . Ngày hôm nay, coi như bốn vương đã được mở mang kiến thức. Nói cho cùng, quý quốc là đất nước lễ nghi, hèn chi tứ hải quy thuộc, hèn chi xuân thu cường thịnh, hèn chi. . . .”

Những lời nói chanh chua cay nghiệt được y nói bằng giọng điệu sùng bái kính ngưỡng, khiến Tào Đức Bảo tái mặt, mà xem chừng y còn định nói tiếp, Cổ Mạc Phi vội vàng ngắt lời: “Hoàng tử Ô Mộc Tề, chúng thần đang thăm án, ngài bị thương chắc cũng mệt rồi, chúng thần có thể đẩy nhanh tốc độ được không? Thăm án xong rồi, không phải ngài cũng có thể trở về Hành cung nghỉ ngơi sao?”

Hoàng tử Ô Mộc Tề cười cười, nói: “Vội gì chứ, đừng vội đừng vội, đám người man di bọn ta sống dai lắm, chỉ còn một hơi cũng có thể chống đỡ ba ngày ba đêm, hơn nữa, có cơ hội học tập phương pháp giáo hóa đất nước man di bọn ta trở thành đất nước lễ nghi tốt như vậy, sao bốn vương mệt mỏi được, còn có thể cố gắng tiếp.”

Cổ Mạc Phi liền quay đầu cũng học chính sách làm ngơ của Triệu Đình Nghĩa, nói với Tào Đức Bảo: “Tào đại nhân, mời ngài nói tiếp.”

Tuy rằng Tào Đức Bảo không phải là kẻ cơ trí thành tinh như mấy người trên thượng đường, nhưng khi thấy tiểu thái giám chạy qua chạy lại, còn nghe thấy Ô Mộc Tề nói vậy, vẻ mặt cũng đờn nét bối rối, nói: “Vậy hạ quan liền nói ngắn gọn. Không ngờ rằng võ công của Quân Triển Ngọc kia cao cường, mặc dù uống thuốc mê nhưng vẫn không nghe lời nhận lấy thánh chỉ, trên người y cũng không mang binh khí, không ngờ rằng y lại giật trường kiếm trên người hạ quan rồi xông ra ngoài. . . .”

Hoàng tử Ô Mộc Tề còn muốn gây rối, vô cùng chân thành hỏi han: “Tào đại nhân, ông bị y đoạt kiếm ư? Phải chăng bởi vì phẩm hạnh cao quý động khẩu không động thủ của quân tử, mới để cho Quân phạm thừa cơ chạy trốn? Tào đại nhân đúng là quân tử quý quốc.”

Tào Đức Bảo bị y châm chọc mặt hết đỏ lại trắng, ba vị đại nhân trên đài đều không lên tiếng, cúi nửa mặt xuống nhìn phiến gỗ đặt trên bàn, có thể đang nghiên cứu xem phiến gỗ kia làm bằng gỗ táo, gỗ lê hay gỗ đàn hương? Không biết đập có dễ hỏng không? Bao lâu nữa mới đổi được cái mới?

Tào Đức Bảo không biết phải làm sao, đành phải bắt chước hai vị đại nhân làm bộ không nghe thấy, nói: “Quân phạm vùng kiểm chạy ra khỏi sân viện, rồi cướp một con ngựa, chạy thẳng tới núi Đổ Thanh. Hạ quan biết, nếu để cho y gặp thuộc hạ thì đúng là hậu họa khôn lường. Bắt đặc dĩ, đành phải triệu tập Liên Nỗ doanh... cho tinh binh đuổi theo y.”

Ô Mộc Tề nhận ra sự ngắc ngứ trong giọng ông ta, y khẽ than một tiếng: “Tào đại nhân có bao nhiêu tinh binh vậy? Quý quốc và nước ta là nước bạn rồi, chuyện cũ năm xưa đừng giấu diếm kín kẽ như thế chứ? Ngài ăn nói không rõ như vậy sao làm chứng được chứ? Sự chân thực và chi tiết trong lời khai rất quan trọng.”

Cổ Mặc Phi ho một tiếng rồi nói: “Tào đại nhân, hoàng tử Ô Mộc Tề đã hỏi, ông nói rõ cũng được.”

Xem ra, lão già này nghĩ dù sao kẻ mất mặt cũng không phải là mình, người ta cũng là hoàng tử một nước, cũng không thể bơ người ta mãi được, cũng nên để người ta vui vẻ thoải mái một chút chứ nhỉ?

Tào Đức Bảo bị tiểu thái giám ra ra vào vào làm cho tay chân hoảng loạn, biết đã khiến những người sau rèm mất hứng, vẻ thông dong bình tĩnh lúc mới vừa tiến vào công đường đã biến mất hoàn toàn. Cổ Mặc Phi vừa hỏi, y liền khẽ đáp: “Cũng không nhiều, vạn người ngựa mà thôi.” Cũng tự cảm thấy lấy nhiều bắt nạt ít là quá đáng, thêm vào một câu, “Hạ quan nghĩ thuộc hạ của Quân Triền Ngọc ở Tây Cương rất nhiều, chúng biết được tin sẽ lập tức xông tới, cho nên hạ quan mới dẫn quân đuổi bắt.”

Ô Mộc Tề nói như thể đã hiểu: “Đúng vậy, mang nhiều người đi như vậy, đánh không thắng thì mỗi người nhỏ một bãi nước bọt cũng đã đủ dìm chết y rồi! Quý quốc là nước trọng lễ, không phải vẫn hay nói quân tử động khẩu không động thủ sao?!”

Ba vị đại nhân lại nghiên cứu phiến gỗ trên bàn.

Tào Đức Bảo thì tiếp tục giả bộ không nghe thấy: “Không ngờ trên đường truy bắt quả thực có người tiếp ứng, hạ quan vốn lo là thuộc hạ của y đến tiếp ứng, nhưng không ngờ đám người này mặc trang phục của bộ tộc trên thảo nguyên. Họ cưỡi ngựa phi như bay, vũ khí trong tay cũng đa dạng, số người chưa đến ba nghìn. Khi thấy rõ người dẫn đầu, hạ quan liền thổi phào nhẹ nhõm. Thì ra là công chúa Lạc Nhật Hà của bộ tộc Thảo Thạch, công chúa từng có quan hệ với Quân Triền Ngọc, nghe nói Quân Triền Ngọc bội tình bạc nghĩa, khiến nàng ta hận tới tận xương. Thấy Quân Triền Ngọc xông vào đội ngũ của nàng, hạ quan vì không muốn công chúa hiểu lầm nên đã hạ giọng đề nghị công chúa giao Quân phạm. Nàng ta vừa đáp lời vừa lấy hai lá cờ nhỏ, một đỏ một trắng, phát qua phát lại. Trong nháy mắt, ba nghìn người đó lập tức dàn thành trận hình xoáy, vây quanh lấy Quân Triền Ngọc và nàng ta làm trung tâm, lao về phía quân ta như vũ bão. Bấy giờ hạ quan mới nhận ra điểm bất thường, bởi vì hạ quan đã ngắm quan sát trận thế này, đây là một trong tám trăm tám mươi hình thái của Thất Xảo Linh Lung trận mà Quân Triền Ngọc và bảy hiệu úy đã từng dùng làm thế trận trung tâm. Mặc dù trận thế này tương tự, nhưng thuộc hạ của Lạc Nhật Hà lại áp dụng theo cách khác biệt. Họ phổ hợp vũ khí trong tay ngắn mứa tên của Liên Nỗ doanh, ba nghìn người lao vào Liên Nỗ doanh như gió xoáy, xuyên qua vòng vây...”

Lúc này Tào Đức Bảo lộ vẻ như hận như mừng, cắn răng nói: “Ba nghìn người lại có thể bực phá vạn binh mã của hạ quan như chuyện đương nhiên, khiến hạ quan vô cùng sợ hãi, chỉ có thể trở mặt nhìn đám người Lạc Nhật Hà bảo vệ Quân phạm chạy về phía xa.”

Nghe y kể lại chi tiết, mọi người trên công đường đều không lên tiếng, như cũ chỉ có Ô Mộc Tề cất lời. Y rất thương tiếc nói: “Tào đại nhân, ngài nên vui mừng mới phải, ngài không hề tổn hại một cọng lông cũng vì Quân thiếu tướng không đích thân dẫn trận, nếu không ngài đã phải rơi vào kết cục như huynh trưởng bốn vương rồi.”

Lúc nhắc tới huynh trưởng, giọng điệu của Ô Mộc Tề không hề mang vẻ đau buồn, tất nhiên là mọi người đều hiểu. Hai huynh đệ họ không cùng mẹ sinh ra, đầu từ nhỏ đến lớn, nghe nói Xá Thiết Mộc kia cũng phải không ít người lấy tính mạng Ô Mộc Tề. Mà mọi người cũng hiểu về vui mừng khi người khác gặp họa trong giọng của y. Tào Đức Bảo lấy vỏ si làm vinh, ai nấy cũng cảm thấy vui mừng, như dù sao cũng là quan đồng僚, không thể biểu hiện quá mức rõ ràng, cho nên ba vị đại nhân xử án lại tiếp tục nghiên cứu phiến gỗ.

Tào Đức Bảo bị y châm biếm đến chết lặng, thân nhiên nói: “Như vậy thì có sao, cũng chỉ có một mình y chạy trốn. Thái tử điện hạ đã đến Quân gia thôn tróc nã toàn bộ họ hàng cừu tộc, Quân Sở Hòa nghe thấy tội trạng chồng chất mà thánh chỉ liệt kê, không dám chống cự, mặc người bắt giữ. Đến khi Quân Triền Ngọc tụ họp với Bắc Đầu Thất Tinh chạy tới Quân gia thôn, còn không phải mặc cho thái tử điện hạ xử trí ư?”

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Sinh Lòng Ngờ Vực, Thăm Dò Cẩn Thận

Ô Mộc Tề thờ dài nói: “Chắc hẳn đại nhân đã dùng lão phụ của Quân phạm để uy hiếp, ép hẳn buông vũ khí, còn ông chỉ chờ hoàn thành nhiệm vụ phải không?”

Tào Đức Bảo thán nhiên nói: “Vi thái tử điện hạ không muốn giết nhiều mạng người nên mới bố trí như vậy.”

Ô Mộc Tề liền cười khê một tiếng: “Thì ra là ý của thái tử điện hạ.”

Lời đáp này của y vô cùng thâm sâu: Cũng chỉ có nhân tài như thái tử điện hạ mới có thể làm được chuyện như vậy.

Nếu là Tào Đức Bảo của ngày thường tất nhiên sẽ không ngu xuẩn như thế, kể lẻ cặn kẽ những chuyện khiến người lên án như bỏ thuốc bắt phạm nhân, dẫn vạn người đuổi theo đào phạm. Nhưng hôm nay lại khác, đằng sau màn trúc là người trong cung, ông tình nguyện tự bôi tro trát trấu lên mặt mình mà khai báo kỷ lưỡng những chuyện đã trải qua để có được sự tin nhiệm. Bởi vì ông ta biết nếu Hoàng thái hậu nhúng tay vào chuyện này, chắc chắn sẽ phải người điều tra rõ ràng, nếu có chi tiết nào sai lệch sẽ khiến lão thái thái sinh lòng ngờ vực. Cho nên, ông phải nói rõ từng chi tiết, nhưng vào tai người khác lại biến thành hành vi của ông đều do thái tử điện hạ sai khiến.

Ông ta nói tiếp: “Quân gia bị xử tử, bảy tên hiệu úy cũng tử tán, nghe nói người chết người bị thương. Mà công chúa Thảo Thạch Lạc Nhật Hà bởi vì mang binh làm phản, để tránh dị tộc này phát triển lớn mạnh ở Tây Cưng, bệ hạ đã hạ thánh chỉ cho Ninh vương điện hạ mang quân tiêu diệt.” Ông ta quay đầu lại nhìn Ninh vương ngồi một bên không lên tiếng, chấp tay nói, “Điện hạ dụng binh như thần, lao thẳng vào giữa sa mạc, không biết có phải vậy không?”

Ninh vương không lắm mồm như Ô Mộc Tề, chỉ trả lời hai chữ ngắn gọn: “Đúng vậy.”

Tào Đức Bảo nói: “Bệ hạ hạ chỉ muốn điện hạ bắt phạm nhân Lạc Nhật Hà về quy án, nhưng Lạc Nhật Hà tính tình cương liệt, khi không thể địch lại thì tự vẫn, mà lúc này sa mạc chột nổi bão, cuốn mất thi thể. Vì điện hạ đã được bệ hạ ủy thác, đành phải vùng kiếm chém, muốn lấy được tin vật trên người Lạc Nhật Hà để chứng thực ả đã đến tội, không ngờ con bão kia quá dữ dội, với thân thủ của điện hạ cũng không thể theo kịp tốc độ cuốn thân thể của con bão. Vì vậy, điện hạ chỉ có thể chém được đầu ngón chân mang theo giày của ả phải không?”

“Đúng vậy, không biết Tào đại nhân hỏi đi hỏi lại chuyện này là có ý gì?”

Tào Đức Bảo khom lưng hành lễ với Ninh vương: “Điện hạ, cũng không phải hạ quan có ý phạm thượng, mạo phạm điện hạ, chẳng qua hạ quan đã nhận hoàng ân, nếu đã được gọi đến làm chứng, chỉ có thể ăn ngay nói thật kể rõ mọi chuyện.”

Cổ Mạc Phi vội nói: “Tào đại nhân, Ninh vương điện hạ đã trả lời rồi, ông hãy nói tiếp đi.”

Lúc này Tào Đức Bảo mới quay đầu lại, thờ dài nói: “Nếu Ninh vương điện hạ đứng ra bảo đảm, lại mang đến một đoạn chân của Lạc Nhật Hà, người du mục cũng chứng thực hôm đó có bão, vụ án đó liền chấm dứt, bây giờ Lạc Nhật Hà cũng đã đến tội. Nhưng sau khi điều tra, hạ quan lại không thấy như vậy.”

Ninh vương lạnh lùng nói: “Ngươi đang ám chỉ bốn vương nói láo hả?”

“Hạ quan không dám, hạ quan chỉ sợ điện hạ bị người dối gạt, nên hạ quan đã điều tra chân tướng chuyện này.”

Lời lẽ của Tào Đức Bảo vô cùng cung kính, nhưng một bước cũng không nhường, quả nhiên ông ta tự cho rằng mình đã vạch trần được tất cả mọi chuyện.

Cổ Mạc Phi giảng hòa: “Tào đại nhân đã khẳng định như vậy, chẳng lẽ có bằng chứng gì?”

Tào Đức Bảo nói: “Ba vị đại nhân, có thể cho phép hạ quan hỏi Hoa thị mấy câu được không?”

Cổ Mạc Phi bàn bạc với hai vị quan to còn lại, rồi ngẩng lên, gật đầu nói: “Được, Tào đại nhân hỏi đi.”

Tào Đức Bảo đi tới trước mặt ta, lạnh lùng nhìn ta nói: “Hoa thị, theo như lời ngươi nói, ngươi tên là Hoa Ngưng Tích, xuất thân từ nhà thợ săn, ngoài phụ thân và huynh trưởng đã chết trận giữa chiến trường, thì gia gia ngươi từng làm quân y một thời gian ngắn phải không?”

Ta gật đầu nhìn sàn nhà, chỉ khê trả lời: “Đúng vậy, Tào đại nhân.”

Tào Đức Bảo cười lạnh một tiếng: “Vậy sao ngươi có thể gặp được thái tử điện hạ, rồi vào Ninh vương phủ thế nào?”

Ta nói: “Sau khi phụ thân và huynh trưởng của thiếp qua đời, gia cảnh bần hàn, gia gia lại mang bệnh nặng, dao sắc không gọt được chuối, người không thể tự chữa bệnh cho mình. Hơn nửa tuổi cũng đã già, cuối cùng cũng không thể vượt qua mùa đông giá rét năm ấy, mất vì bệnh thương hàn. Lúc thiếp thân chăm sóc cho gia gia, có một ngày mùa đông đập băng đun nước, không ngờ lại ngã vào hồ băng. Thiếp thân bám lấy khối băng để mình không chìm xuống, đến khi có người tới cứu cũng đã là hơn nửa canh giờ sau, cộng thêm chứng bệnh thương hàn lây từ gia gia, chứng hàn của thiếp thân đã vào tới tận xương, phải dùng nhiều loại dược liệu trân quý mới có thể chữa trị. Gia gia vì cứu huynh trưởng nên gia tài cũng chẳng còn, dược liệu tích lũy trong nhà nhiều năm thì bị bán hết lấy tiền, huynh trưởng và gia gia đều qua đời, thiếp thân thì bệnh tật, sống một mình trong căn nhà cũ cũng chỉ chờ chết mà thôi. Thiếp thân không biết phải làm sao nên sinh lòng tuyệt vọng, đi ra khỏi thôn, vốn nghĩ cứ đi theo đường lớn, đến Lưu Xuyên nhảy xuống nước, nhưng không ngờ lại gặp xe ngựa của thái tử điện hạ. Ngài thấy đáng thương nên đã giữ thiếp thân lại, còn chữa bệnh cho thiếp thân. Lại nghe nói Ninh vương điện hạ vẫn nhớ nhung Tây Cưng nên đã tặng thiếp thân cho ngài, an ủi nỗi niềm của Ninh vương, nhưng bất tri bất giác thiếp thân lại sinh lòng ái mộ Ninh vương, lầm tưởng thị ty thái tử cho thiếp thân sẽ gây bất lợi cho Ninh vương, nên mới mạo hiểm bắt nạt lại vì Ninh vương.”

Tào Đức Bảo gật đầu nói: “Những lời ngươi nói đúng là đầu ra đấy, không hề có sơ hở.” Quay đầu lại nói với ba vị đại nhân ở thượng đường, “Ba vị đại

nhân, có thể cho phép bốn quan gọi một nhân chứng khác vào không?”

Cổ Mạc Phi gật đầu.

Tào Đức Bảo vỗ tay, chốc lát sau, ngoài công đường truyền tới tiếng bước chân khê khằng, ta hơi nghiêng mặt, chỉ nhìn thấy góc váy màu hồng phấn, lụa mỏng tung bay, để lộ đôi giày thêu màu xanh lá mạ.

Nàng ta tới thật.

Nàng ta đứng giữa công đường, sau khi hành lễ thì quỳ gối song song với ta. Mắt ta nhìn về phía trước nhưng khóe mắt vẫn trông thấy hoa đậu khấu trên móng tay của nàng ta, ngửi thấy hương hoa mai thoang thoảng trên người nàng ta. Không ngờ nàng ta vẫn dùng hương trầm đó.

Tất nhiên nàng ta là Lâm Mỹ Nhân đảm ta không thành, nhảy khỏi cửa sổ mà đi.

Cổ Mạc Phi nói: “Tào đại nhân, đây là”

“Cổ đại nhân, xin hãy cho phép ta hỏi Hoa thị mấy câu.” Tào Đức Bảo chấp tay với Cổ Mạc Phi.

Đương nhiên Cổ Mạc Phi gật đầu đồng ý.

Tào Đức Bảo đi về phía ta, dừng lại cách ta ba bước, nói: “Hoa thị, người nói người họ Hoa, đến từ Tây Cương, phụ thân và huynh trưởng người đều là tướng sĩ, tất cả đã chết trận, cho nên mới có thể biết kỹ thuật làm áo giáp. Vậy bốn quan hỏi người, Hoa thị, mẫu thân của người họ gì? Quay về nhà lúc nào?”

Ta quỳ rạp xuống nói: “Tào đại nhân, từ nhỏ, mẫu thân của thiếp đã ở xa phụ thân, trở về quê Tô Châu. Từ lúc bảy tuổi thiếp thân chưa gặp lại mẫu thân, mẫu thân không trở về nữa, khuê danh của mẫu thân thiếp là Tần Chi Nhuận.”

Tào Đức Bảo lạnh lùng cười một tiếng, xoay người về phía thượng đường: “Ba vị đại nhân, hạ quan có thể chứng thực, nữ tử này nói lời dối trá, không có câu nào là thật!”

Ba người ở thượng đường đưa mắt nhìn nhau, Triệu Đình Nghĩa nói: “Tào đại nhân, ngài có chứng cứ gì không?”

Tào Đức Bảo vươn tay chỉ Lâm Mỹ Nhân đứng cạnh: “Chư vị đại nhân, vị này mới là Hoa thị, Hoa Ngưng Tích thật sự!”

Mọi người trên công đường đều có vẻ kinh ngạc, Hạ Hầu Thương chột ngời thẳng dậy, quay đầu nhìn ta.

Cổ Mạc Phi nói: “Tào đại nhân, xin hỏi ngài có chứng cứ gì?”

Tào Đức Bảo quay lại nói với Lâm Mỹ Nhân: “Hoa thị, hãy kể rõ thân thế của người cho chư vị đại nhân biết đi.”

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Thân Phận Bị Nghi Ngờ, Sao Ông Có Thể Đoán Được?

Lâm Mỹ Nhân cúi đầu nói: “Khỏi bẩm chư vị đại nhân, từ khi phụ thân và mẫu thân sống xa nhau, mẫu thân trở về nhà mẹ ở Tô Châu, nhưng vẫn nhớ nhung tiểu nữ. Cho nên lúc tiểu nữ bảy tuổi đã phái người đưa tiểu nữ từ Tây Cương về Tô Châu. Mẫu thân không cho báo phụ thân, nên phụ thân cũng không biết, chỉ cho rằng tiểu nữ đã mất tích. Về sau mẫu thân tái giá, nhà phụ thân họ Lâm nên tiểu nữ đổi họ thành Lâm.”

Ta ngẩng đầu lên, nói với những người ở thượng đường: “Đại nhân, thật oan uổng. Năm đó Tây Cương gặp đại hạn, cỏ cây đều chết héo. Thiếp thân theo phụ mẫu tới Quân gia thôn, phụ mẫu mắc bệnh qua đời, tình cờ gặp Hoa gia bị mất nữ nhi, mà thiếp thân đã là nữ cô nhi nên mới được Hoa gia thu nhận. Mặc dù thiếp thân chưa từng gặp dưỡng mẫu, nhưng cũng nghe dưỡng phụ thường xuyên nhắc tới, đương nhiên nhớ được tục danh của bà. Phụ thân ngày đêm thương nhớ nữ nhi ruột của mình nên mới để thiếp thân mang tên nàng.”

Lâm Mỹ Nhân quay đầu lại, lạnh lùng nhìn ta, ánh mắt vô cùng quái ác: “Người nói nhầm, Hoa gia chỉ có một nữ nhi, tuyệt đối không thu nhận một nữ nhi bên ngoài!”

Ta cuống quýt đập đầu: “Chư vị đại nhân, xin minh giám. Mọi người trong Quân gia thôn đều biết chuyện này. Năm đó tuy Quân gia mưu nghịch bị giết, nhưng những người không liên can đều di dời đến thôn làng lân cận, phái người thăm dò là có thể biết được chân tướng.”

Ba vị đại nhân ở thượng đường châu đầu lại bàn bạc. Một lúc sau, Triệu Đình Nghĩa nói: “Tào đại nhân, đã như vậy, hai Hoa thị mặc dù tên họ giống nhau, nhưng một là đường nữ, một là con ruột, cũng không thể chứng minh được gì.”

Tào Đức Bảo chấp tay nói: “Hạ quan đã sớm biết ả có thể nguy hiểm. Đúng vậy, Hoa gia có thu nhận đường nữ, nhưng ngày Quân phạm đền tội, những người trong thôn đều biến mất không biết tung tích. Về phần phụ thân của ả, quả thật đã chết ở một căn nhà nhỏ trong rừng, nhưng căn nhà đó hoàn toàn không có dấu vết của nữ tử. Hạ quan biết những thứ này cũng không thể trở thành chứng cứ, nhưng nếu hạ quan có thể chứng thực nữ tử này không phải là đường nữ của Hoa gia, mà là công chúa Thảo Thạch, Lạc Nhật Hà thì sao?”

“Cái gì?”

Mọi người trên công đường đều khê hô lên, Hạ Hầu Thương thậm chí còn quay ngoắt sang nhìn Tào Đức Bảo, ánh mắt mang tia sét. Tào Đức Bảo vẫn mỉm cười thản nhiên, chỉ nhìn ba vị đại nhân ở thượng đường. Sau màn trúc vang tiếng chén đĩa va vào nhau giòn tan, rồi tiểu hoàng môn lại cầm phát trần chạy ra, ghé vào tai Cổ Mạc Phi nói mấy câu.

Cổ Mạc Phi liền nói: “Tào đại nhân, nếu như ngài có bằng chứng cụ thể, thì hãy trình bày đi. Nhưng hi vọng chứng cứ của ngài đủ xác thực!”

Xem ra ba vị đại nhân cũng dần hiểu ra. E rằng chuyện hôm nay không được tốt lành rồi.

Ta quỳ dưới đất lớn tiếng nói: “Không phải, thiếp thân không phải Lạc Nhật Hà gì đó. Tào đại nhân, vì sao ngài lại giả họa cho thiếp thân?”

Tào Đức Bảo xoay người, lạnh lùng cười với ta, rồi hành lễ với mấy vị ở thượng đường: “Xin đại nhân phái người chuyên khám nghiệm tử thi kiểm tra chân trái nữ tử này, xem có gì khác thường không.” Rồi cung kính quay đầu lại nói với Hạ Hầu Thương, “Ninh vương điện hạ, có phải vị trí mà ngài chém công chúa Thảo Thạch là mũi chân trái không?”

Giọng Hạ Hầu Thương hơi lạnh lùng: “Đúng vậy.”

Lúc này, Cổ Mạc Phi đã khoát tay, hai phụ nhân tráng kiện bước vào, đi thẳng tới trước mặt ta, một người đè ta xuống, định tháo giày của ta.

Ta vùng vẫy, nói: “Buông ta ra, các người không được làm ô uế sự trong sạch của ta.”

Tào Đức Bảo cười nói: “Người là thiếp thất của Ninh vương điện hạ, vì thâm án mà bị lộ chân, là tình huống bất đắc dĩ, chắc Ninh vương điện hạ không quở trách đâu.”

Lâm mỹ nhân quỳ gối một bên nhìn sang, ánh mắt thoát nét cười.

Ô Mộc Tề thì thờ dài, nói: “Một đôi chân mà thôi, người Trung Nguyên lại coi trọng đến vậy. Ninh vương điện hạ, nếu như huynh không cần nàng nữa, không bằng tặng cho bốn vương?” (Chic: Mơ đi cưng ~~~~~)

Trong lúc y lâm nhâm, giày thêu trên chân ta đã bị cởi, để lộ bàn chân trái trắng ngần.

Mọi người ở công đường đều thấy rõ năm ngón chân trái của ta đều đầy đủ, đầu ngón chân lại nhuộm nước hoa đậu khấu, trong suốt như ngọc. Mọi người trên công đường đều lộ vẻ nghi ngờ, Ô Mộc Tề nhìn không chớp mắt, buột miệng nói: “Đẹp quá.”

Mà sắc mặt Hạ Hầu Thương đã xanh mét: “Tào đại nhân, ông định giải thích thế nào?”

Ta thừa cơ rứt chân vào trong váy, mắt ngấn lệ: “Vương gia, thiếp thân bị ép buộc.”

Tào Đức Bảo cũng ngờ vực, chấp tay nói với Ninh vương: “Có lẽ bốn quan nghĩ nhầm rồi?”

Nhưng ông ta đột nhiên đến gần lật váy ta lên, để lộ mũi chân. Tay trái của ông ta nhanh như cắt, hai ngón tay nắm lấy mũi chân ta. Ta không kịp phản ứng, y liền lùi về một bước, nói với hai phụ nhân tráng kiện kia: “Tiến lên giữ chân trái của ả.”

Ông ta làm vậy giữa chốn công đường, tất nhiên đã nhục mạ nội quyền của Ninh vương. Nhưng ông ta ra tay quá nhanh, khi mọi người phản ứng lại, ông ta đã đứng nghiêm, đắc ý sai bảo hai người khám nghiệm tử thi kiểm tra chân trái của ta. Cho nên lời trách cứ của Hạ Hầu Thương và tiếng quát của ba vị đại nhân đều nghẹn trong cổ họng.

Chỉ có Ô Mộc Tề lên tiếng: “Tào Đức Bảo, ông có ý gì? Định cướp người của bốn vương hả? Bốn vương đã giành trước rồi, sao ông lại dám tranh của bốn vương?”

Thấy Ô Mộc Tề có tình gây sự, Tào Đức Bảo chỉ cúi gằm mặt, không nói một lời.

Hai phụ nhân kia đi tới bên cạnh ta, kéo chân trái của ta ra. Một người dùng tay ngắt mũi chân của ta, rồi kêu lên một tiếng. Sau đó, hay ngón tay ra sức rứt ngón chân của ta ra.

Mà lúc này, sắc mặt của ta cũng đã trắng bệch, dùng hết sức bình sinh giãy khỏi người kia. Phụt một tiếng, phần mũi chân đã tách khỏi lòng bàn chân trái, để lộ bàn chân trái không có ngón chân, như một mặt phẳng, đẹp đến mức không có sinh khí.

Bà ta buông lỏng tay, ta bủn rủn ngã xuống đất.

“Ninh vương điện hạ, ngài nhìn kỹ xem, chỗ bị đứt này có phải do bảo kiếm Long Uyên của ngài gây ra không?”

Giọng Tào Đức Bảo tuy vẫn cung kính bình thản, nhưng mọi người đều nghe rõ về đặc ý không thể ngời nổi chấp chứa trong đó.

Hạ Hầu Thương hồ hững hờ nhìn sang, đưa mắt quan sát Lâm Mỹ Nhân và ta, rồi quay đầu đi, nói: “Chuyện nhiều năm trước, miệng vết thương của nàng đã khỏi hẳn, bất kỳ vũ khí sắc bén nào cũng có thể tạo nên vết thương như vậy. Tào đại nhân cứ khẳng định đây là thương tích do bảo kiếm Long Uyên của bốn vương, không phải quá mức vô đoán rồi sao?”

Tào Đức Bảo khom lưng hành lễ với y, cung kính nói: “Đúng vậy, hạ quan đúng là vô đoán, cho nên để tránh sai lầm, hạ quan đã mời Phùng Quốc Đống với khả năng y học bậc nhất thiên triều đến kiểm tra nữ tử này. Để cho ngài ấy xem xem, có phải alf vết thương từ ba năm trước không.” Dừng lại chút rồi nói, “Ninh vương điện hạ chắc không biết, năm xưa Phùng Quốc Đống từng theo học y thuật của Hoa Vị Trần, tất nhiên có thể phân biệt được thần đồng ‘năm tuổi đã có thể đọc thuộc lòng toàn bộ y kinh, bảy tuổi đã có thể chỉ được chỗ sai của phương thuốc’.”

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Ông Gắng Sức Biểu Diễn Như Thế Là Vì Ai?

Bất cứ ai cũng có thể hiểu về trào phúng trong giọng điệu của Tào Đức Bảo, ta sợ hãi ngẩng đầu lên: “Tào đại nhân, để người ngoại nổi nhớ nữ nhi đã mất, dưỡng phụ luôn giới thiệu thiếp thân với khách nhân như thể nữ nhi ruột của người, cho nên. . .”

Chân trái ta đã bị lộ, nói lời này cũng chỉ khiến mọi người cho là ta đã cùng đường, cãi chày cãi cối mà thôi.

Cho nên, Tào Đức Bảo cũng không thêm nói lý với ta, chỉ nhìn ba vị đại nhân. Cổ Mạc Phi liền nói: “Cho truyền Phùng Quốc Đống lên công đường.”

Sau đó, Phùng Quốc Đống vội vã đi tới. Sau khi hành lễ, ông ta kiểm tra thương thế trên chân trái ta theo yêu cầu của Cổ Mạc Phi. Xem xong, ông ta mới thở dài một hơi, lúc nhìn vào ta, trong mắt có vẻ căm hận, lại xen nổi tức giận vì bị lừa gạt. Ông ta nói với ba vị đại nhân: “Lão phu vừa mới kiểm tra chân trái của nữ tử này. Dựa vào mức độ khôi phục, chân trái của ả quả thật đã bị tổn thương vào khoảng hai năm trước. Nhưng lão phu không thể phán đoán được thời điểm, vũ khí cụ thể, chỉ có thể đưa ra mức thời gian chung chung. . . .”

Cổ Mạc Phi nói: “Vậy cũng khó khăn rồi. Nếu như nói bị thương ở chân, dĩ nhiên bảo kiếm Long Uyên của Ninh vương điện hạ có thể gây ra, đao sấn cũng có thể làm được. Hoa thị, người nói xem, vì sao chân của người lại bị thương như vậy?”

Ta vội dập đầu nói: “Đại nhân, lúc hái thuốc trong rừng chữa bệnh cho gia gia, chân của thiếp thân bị côn trùng độc cắn bị thương. Bởi vì độc tính mạnh, chữa trị lâu mà không khỏi, trong nhà thiếu thuốc men nên chân trái bị nhiễm trùng thối rữa. Vì bất đắc dĩ, thiếp thân đành phải nhờ gia gia đang ốm đau gắng gượng ngồi dậy, dùng dao sắc chém phần bị thối rữa đi.”

Cổ Mạc Phi lạnh lùng nói: “Vậy vì sao người không giải thích rõ ràng ngay từ đầu?”

Giọng ta run run: “Đại nhân, thiếp thân chỉ là một phụ nhân, Tào đại nhân ngang nhiên khinh bạc thiếp thân giữa công đường, thiếp thân vô cùng sợ hãi. Ngài lại nói thiếp thân thành người khác, thiếp thân thật sự không rõ Tào đại nhân muốn làm gì nên không kịp phản ứng. Cổ đại nhân, xin ngài phân xử cho thiếp thân.”

Triệu Đình Nghĩa nói: “Điều này về tình có thể tha thứ, có ai ngờ Tào đại nhân lại ra tay đột ngột như vậy?”

Xem ra hành vi của Tào Đức Bảo đã khiến nhiều người tức giận. Tuy ông ta định bụng được ăn cả ngã về không, nhưng người thẩm án thực sự là ba vị đại nhân ở thượng đường. Người sau màn trúc lại còn bảo tiêu hoàng môn đi ra dẫn dò, mà Tào Đức Bảo lại ra tay trực tiếp, đúng là khiến cho ba vị đại nhân hơi mất thể diện. Lại còn thăm vấn ta nữa, chắc hẳn đây lòng mỗi người đều có hạt giống ngờ vực: Tào Đức Bảo này gắng sức biểu diễn như vậy, rốt cuộc bởi vì ai?

Tào Đức Bảo vội hành lễ với quan xử án: “Chư vị đại nhân, không phải hạ quan muốn nhúng tay vào án này, nhưng đã làm việc cho Hoàng thượng, phải dốc hết sức lực, không thể chữa một kẻ hồ đồ nhỏ nhất. . .”

Cổ Mạc Phi khoát tay cười nói: “Tào đại nhân, không phải bọn ta đang trách móc ông, chỉ luận sự mà thôi. Không biết Tào đại nhân còn có chứng cứ gì?”

Tào Đức Bảo thở dài một tiếng, nói với Phùng Quốc Đống: “Kể chi tiết chuyện chữa bệnh cho nữ tử này ở phủ Ninh vương cho chư vị đại nhân đi. Bẩm báo với vương gia nữa.”

Phùng Quốc Đồng khom người nói: “Chư vị đại nhân, vương gia, lần trước Giang phi nương nương đến thăm, ở lại phủ Ninh vương mấy ngày, hạ quan cũng theo hầu ở bên cạnh. Vì vậy có nữ tử cảm lạnh ho vài tiếng, Ninh vương điện hạ liền gọi hạ quan đi chẩn mạch chữa trị cho ả. Nhưng không ngờ mạch của ả lại vô cùng kì lạ, không giống chứng bệnh ho do nhiễm lạnh, mà lại giống như người bị thương nặng, tim phổi đều tổn thương. Hạ quan cảm thấy kì lạ, nhưng nữ tử này lại lén lút đưa tin cho thuộc hạ, nói ả là diệt nữ của Hoa Vị Trần. Hạ quan nghĩ chuyện này cũng không quan trọng, vì vậy giấu diếm giúp ả. Hôm nay nhận lời làm chứng cho Tào đại nhân mới cảm thấy cực kì không ổn. Hoa thị này mặc dù xuất thân từ nhà thợ săn, nhưng bình thường cũng chỉ quần quanh bếp núc, làm sao có thể bị thương nặng được? ả bị nội thương rất nặng, do người có võ công cao cường gây nên, ả không bị đánh chết ngay tại trận thì chắc chắn không thể là một người bình thường. Mặc dù hôm nay ả không còn chút nội không nào, nhưng theo hạ quan thấy, chắc hẳn ban đầu ả có nội công hộ thể, thậm chí cực kì cao cường. Cho nên, hạ quan xác định, ả không phải là Hoa Ngưng Tích! Hoa Ngưng Tích này được nhận làm dưỡng nữ, tuy vô cùng thông minh nhưng hạ quan chưa từng nghe nói nàng biết võ công!”

Lúc này ta liền lớn tiếng nói: “Võ công của thiếp thân là do đường phụ dạy, bị nội thương bởi vì đánh nhau với người khác trong ngày đại họa của Quân gia thôn. Phùng Quốc Đồng, ông và gia gia có quan hệ thầy trò, định báo đáp gia gia như vậy sao?”

Phùng Quốc Đồng nghe xong lời này, lại liếc nhìn Lâm mỹ nhân, vẻ mặt hơi ngờ vực: “Hạ quan chỉ từng gặp nàng một lần lúc còn nhỏ, khi đó nàng khoảng tám tuổi. Có lẽ Hoa thị mà hạ quan nói không phải là Lâm cô nương này, cho nên hạ quan thật sự không phân biệt được Lâm cô nương là ai?”

Lâm mỹ nhân vô cùng kích động: “Đúng là năm tuổi tiểu nữ có thể thuộc lòng y kinh, bảy tuổi có thể chỉ ra chỗ sai trong đơn thuốc. Phùng đại nhân, tiểu nữ mới là Hoa thị thực sự...”

Tất nhiên mọi người không hề quan tâm đến chuyện nàng ta có phải là Hoa thị thật hay không, mà tất cả lại đưa mắt về phía ta, chắc hẳn đều thầm nghĩ: Nếu ả là công chúa Thảo Thạch, trước kia ả ở trong phủ thái tử, sau lại được thái tử tặng cho Ninh vương, tham gia chế luyện áo giáp bạc, thái tử còn tỷ võ bị thương. Những chuyện này xâu thành một chuỗi, mọi người đều nghĩ: Rốt cuộc Ninh vương muốn làm gì? Rốt cuộc ngài đã xử tử Lạc Nhật Hà chưa?

Sau khi Phùng Quốc Đồng lui ra, công đường hoàn toàn tĩnh lặng. Mọi người đưa mắt nhìn ta, lại quay sang nhìn Ninh vương, cuối cùng Triệu Đình Nghĩa chấp tay nói: “Ninh vương điện hạ, tuy có Phùng ngự y làm chứng, nhưng chúng thần cần phải chứng thực thêm, không biết điện hạ có giải thích thế nào?”

Giọng Ninh vương hơi mệt mỏi: “Ba vị đại nhân, điều Bôn vương nói đều là sự thật. Hoa Ngưng Tích này là hoàng huynh đưa tới phủ bôn vương, bôn vương thực sự không rõ thân phận thật của nàng.”

Trần Hàm Nghĩa nói: “Vương gia không cảm thấy ả giống hệt ai đó sao?”

Ninh vương cười gượng: “Trần đại nhân nói công chúa Thảo Thạch sao? Nàng ta cả ngày dùng khăn che mặt, cho dù ở trên thảo nguyên cũng chưa có ai từng thấy diện mục thật của nàng. Bôn vương đuổi theo ngàn dặm, mãi đến khi nàng tự tử, bôn vương cũng chưa từng thấy diện mục thật của nàng. Sao có thể thấy giống hệt được?”

Tất cả chứng cứ đều đã bày ra, nhưng cũng không thể chứng thực ta là công chúa Thảo Thạch kia, chỉ có thể khiến mọi người ngờ vực. Mà ta biết, người Tào Đức Bảo muốn đối phó không phải là ta, mà là Ninh vương, nên ông ta sẽ không dây dưa việc này mãi, mà muốn đưa ra chứng cứ nhằm một lần đánh bại Ninh vương. Ta nghĩ, sau khi Ninh vương thần xui quỷ khiến bị Hoàng thái hậu bày mưu cưới hai nữ tử con nhà quyền thế, thái tử..... cả đêm không được ngủ yên thì phải? Lần này bị thương, rốt cuộc cũng khiến y dốc hết sức.

Cho nên, Tào Đức Bảo mỉm cười, quay về phía thượng đường chấp tay: “Ba vị đại nhân, hạ quan có thể gọi một người làm chứng khác hay không?”

Cổ Mạc Phi nhìn sang hai vị đại nhân khác, thấy hai vị đại nhân im lặng không lên tiếng, đành nói: “Có thể.”

Kẻ ngồi ở thượng đường lại trở thành người xem xử án, còn kẻ đứng ở hạ đường lại thành chủ thẩm. Có lẽ ba vị kia cũng không thoải mái lắm đâu.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Nhân Chứng Bất Ngờ

Về không khách khí của ông ta khiến các vị hơi kinh ngạc, Ô Mộc Tề còn giương mắt liếc nhìn ông ta, lẩm bẩm: “Bệ hạ cũng thật là kì lạ, sao không chọn Tào đại nhân này làm chủ thẩm luôn?”

Ba vị quan xử án ngồi gần y, đương nhiên nghe rõ mồn một. Ba vị đại nhân có vẻ ngượng ngập, có lẽ ba người thầm nghĩ nếu Tào Đức Bảo đã ra mặt thì cứ để ông ta khoe mẽ, dù sao án này cũng không cần thẩm tra nữa, có sẵn kẻ chết thay rồi mà không tận dụng thì đúng là phí phạm. Nhưng nghe thấy người khác nói toạc ra như vậy thì khuôn mặt cũng tối sầm lại.

Một loạt tiếng bước chân truyền đến, hỗn độn huyền ảo, xen lẫn tiếng xiềng xích kéo lê trên mặt đất. Trên công đường toàn tay lão luyện trong việc thẩm

án, tất nhiên ai ai cũng nghe ra người làm chứng này bị còng bằng xích, gương mặt không khỏi lộ ra vẻ khó hiểu, nghĩ thầm chẳng lẽ nhân chứng này là đạo tặc giang hồ có võ công cao cường hay sao?

Nhưng khi hai phạm nhân một lớn một nhỏ tiêng vào dưới sự kìm kẹp của bốn nha dịch thì ai ai cũng kinh ngạc. Ninh vương đứng phắt dậy, cất giọng sắc bén: “Tào Đức Bảo, ngươi chèn ép bốn vương quá rồi!”

Xích sắt quán quanh, kéo lê dưới đất phát ra tiếng hỗn độn chói tai. Dưới ánh đèn mờ lung trong công đường, bốn tên nha dịch mặc áo đen viền vàng, tay nắm đao mạ vàng, vẻ mặt lạnh lùng. Còn hai nữ tử đứng giữa lại mang vẻ mặt kinh hoàng, váy lụa quét đất, vòng ngọc trượt xuống cổ tay nhẹ nhàng gõ lên xích sắt lạnh như băng. Mái tóc dài như nhuộm son rớt một lọn khỏi vành trán, phát phơ trước gò má như ngọc. Nữ hài nhỏ tuổi gương mặt đã thấm đẫm nước mắt, đôi mắt như hươu nai kinh hoàng, dây xích to đùng quấn lấy cổ tay mảnh khảnh của nàng tưởng chừng như sắp tuột ra ngoài.

Mai phu nhân và Mị Nguyệt, quả nhiên họ bị dẫn tới.

Xem ra, chúng cũng như trước kia, không muốn để lại một chút sơ hở nào.

Hạ Hầu Thương lạnh lùng nói: “Tào Đức Bảo, ngươi tự tiện xâm nhập vương phủ, tróc nã nội quyền của bốn vương. Trong mắt ngươi còn bốn vương hay không, có còn hoàng thất hay không?!”

Tào Đức Bảo quỳ phịch xuống, dập đầu ba cái, lúc ngẩng đầu lên cái trán đã bầm tím. Ông ta ngẩng cao đầu nói: “Ninh vương điện hạ, không phải hạ quan coi thường vương gia, nhưng sự thể quá nghiêm trọng, hạ quan vì an nguy của vương phủ, an nguy của triều đình nên mới ra hạ sách này. Xin đề hạ quan nói hết mọi chuyện, rồi vương gia trị tội hạ quan dẫn người tự tiện xông vào cũng được. Hạ quan cam tâm nhận tội, không hề oán thán một lời!”

Hạ Hầu Thương giận đến cười gằn: “Hay cho một nô tài trung thành với chủ, đã như thế, bốn vương liền theo luật lệ, dùng đình trượng (*) giết chết ngươi, ngươi cũng không thể ca thán một lời!”

* Hình phạt mà vua chúa, người trong hoàng thất dùng để phạt triều thần. Dùng trượng đánh chết. Bắt nguồn từ Hán Minh đế.

Trán Tào Đức Bảo toát mồ hôi lạnh, xem ra không phải ông ta không sợ, nhưng tất cả đều đã nằm trong kế hoạch rồi. Chắc hẳn ông ta cũng hiểu thứ gọi là tên đã lấp vào cung, không bắn không được. Nếu mà ngọn núi ông ta dựa sụp đổ, Ninh vương sẽ không bỏ qua cho ông ta. Nhưng ông ta có từng nghĩ đến, lúc Hạ Hầu Thương ở Tây Cương đã từng nổi giận chém mười mấy tên võ tướng tham ô, trong đó bao gồm cả cữu cữu họ xa của y. Người như vậy, nếu như đã bị làm nhục, giết rồi nói sau cũng là chuyện thường tình.

Lời còn chưa dứt, Hạ Hầu Thương đã di chuyển, đoạt lấy cây trượng đặt trên hình giá ở hai bên, giờ trượng đánh Tào Đức Bảo. Hạ Hầu Thương nổi danh thiên hạ là chiến thần chốn Tây Cương, Tào Đức Bảo tuy là thông lĩnh Liên Nỗ doanh, nhưng không có danh tiếng đáng kể. Hơn nữa với thân phận của Hạ Hầu Thương, ông ta nào dám đánh trả, đành phải lăn một vòng tránh khỏi cây trượng.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, ba vị đại quan há hốc mồm nhìn nhau, quên gọi người ngăn cản... Dĩ nhiên, không phải cố ý không gọi, mà là không ai hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra.

Ô Mộc Tề thấy vậy thì vô cùng hưng trí: “Hoành tảo thiên quân, Tào đại nhân, ông phải lăn như con lừa lười mới tránh được! Trường hồng ẩm yến... Tào đại nhân, ngài phải nằm sấp dưới thẳng tứ chi may ra mới tránh được. A... Tào đại nhân, Tào đại nhân, ngài đừng trốn ở chỗ ta, ngài cố ý hại ta có phải không? Thương thể trên người bốn vương còn chưa khỏi hẳn đâu!”

Thì ra Tào Đức Bảo này cái khó ló cái khôn, không biết trốn vào đâu chợt lao đến trốn chạy vòng quanh bộ liên (*) của Ô Mộc Tề. Hạ Hầu Thương vì không muốn dẫm thương người vô tội thì nương tay, nhờ vậy mà Tào Đức Bảo tránh được mấy trượng.

* Bộ liên: Một loại công cụ do người khiêng, thay cho đi bộ vào thời cổ (Mấy chương trước mình dịch nhầm thành ghế TT___TT)

Nhưng cũng đánh vào lưng Tào Đức Bảo được mấy trượng, ra tay rất nặng. Khóe miệng Tào Đức Bảo đầy máu.

Từ lúc Hạ Hầu Thương lấy trượng, đánh người, Tào Đức Bảo trốn chạy vòng quanh Ô Mộc Tề mới hết thời gian pha một chén trà. Cho đến lúc này, phía sau rèm có người lạnh lùng nói: “Thương nhi, còn không ngừng tay!”

Ba vị đại nhân rời khỏi án tịch, mở rộng hai tay cản giữa hai người, “Vương gia, xin ngài bớt giận...”

“Tào đại nhân đã được dạy dỗ rồi.”

“Đúng vậy, sau khi thẩm án, vương gia xử trí ông ta thế nào cũng được....”

Tào Đức Bảo nằm sấp dưới đất hỗn hển nói: “Vương gia, hạ quan có tội, ngài đề hạ quan nói hết lời đi!”

Y nói như vậy, tất nhiên khiến cho mọi người nghi ngờ. Không phải Hạ Hầu Thương cố ý lấy cớ tức giận để che đậy sự thực đấy chứ?

Hạ Hầu Thương lạnh lùng liếc nhìn, Tào Đức Bảo không dám nhiều lời nữa.

Phía sau rèm có người nói: “Thương nhi cứ để ông ta nói xong đã.”

Cổ Mạc Phi dè dặt tiến lên, cầm lấy cây trượng trong tay y, nói: “Vương gia, ngài ngồi xuống, xin bớt giận, chờ thẩm án xong, ngài có thể trị tội hắn sau!”

Nói như vậy, sắc mặt Tào Đức Bảo càng tái nhợt, nhưng lại lóe lên vẻ tàn nhẫn sắc bén. Xem ra ông ta cũng hiểu rõ, nếu như hôm nay không đẩy ngã Ninh vương, về sau ông ta không còn quá ngon để ăn nữa.

Sau khi mọi người ngồi xuống, Tào Đức Bảo mới bò dậy từ phía sau bộ liễn của Ô Mộc Tề. Ô Mộc Tề tốt bụng nói: “Tào đại nhân, thật ra bốn vương cũng muốn đỡ cho ngài. Chỉ tiếc, bốn vương cũng bị thương nặng...”

Tào Đức Bảo buồn bực không lên tiếng, quỳ gối ở hạ đường, vẻ mặt sầu thảm, cất lời: “Ninh vương diện hạ, ba vị đại nhân, hạ quan biết có lẽ các vị cho rằng hạ quan đã phạm thượng, tội không thể tha thứ, nhưng hạ quan không xuống địa ngục thì ai xuống? Sau khi hạ quan biết được thân phận của hai nữ tử này, cũng định mở một mắt nhắm một mắt, nhưng nghĩ đến an nguy của vương phủ, hạ quan thật sự không thể không can thiệp. Huống chi hồi ở Tây Cương, hạ quan đã từng là thuộc hạ của vương gia, sao có thể nhìn vương gia chẳng hay biết gì?...”

Tuy vẻ mặt của ba vị đại nhân vẫn bình tĩnh, nhưng trong mắt đều có gợn sóng lăn tăn. Cổ Mạc Phi thở dài nói: “Một khi đã như vậy, Tào đại nhân, ông hãy nói rõ tiền căn hậu quả, lão thần nghĩ Ninh vương là người biết phải trái, sẽ không trách ông đâu.”

Cổ Mạc Phi cũng nhận ra, tuy Hạ Hầu Thương ra tay giữa công đường, ngoài mặt tức giận khó nén, nhưng cũng không mở miệng yêu cầu thả hai nữ tử này ra, Cổ Mạc Phi mới dám đưa ra quyết định như vậy.

Tào Đức Bảo đứng dậy, cơ thể lão đảo, lau vết máu ở khóe miệng, lúc này mới nói: “Xin cho hạ quan giới thiệu với chư vị, thân phận thực sự của hai nữ tử này...” Y chỉ vào Mai phu nhân nói, “Vị này là cháu gái ruột của phế tướng Lý Sĩ Nguyên, tên là Lý Mộc Phi. Còn vị này là nữ nhi ruột của Thái Chí Hòa, tên là Thái Tĩnh...”

“Cái gì? Tào đại nhân, ông đã điều tra rõ ràng rồi sao?” Cổ Mạc Phi không kìm được mà đứng dậy, bị Triệu Đình Nghĩa khẽ kéo góc áo, lúc này mới ngồi xuống.

“Hạ quan cũng hi vọng đây không phải là sự thật, nhưng hạ quan đã điều tra rõ ràng. Hơn nữa, hai vị này đã thừa nhận rồi!” Y vẫy tay, có hộ vệ lấy tờ khai đã điền chỉ, đưa cho Cổ Mạc Phi.

Ninh vương lạnh lùng nói: “Người dùng tư hình với các nàng?”

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Thứ Mà Hai Người Mang Tới Đáng Sợ Đến Mức Nào?

Mọi người quan sát kỹ lưỡng hai nữ tử đứng giữa công đường, quả nhiên thấy sắc mặt họ tái nhợt, cổ tay hơi lộ ra khỏi tay áo có vết thương không thể che giấu.

Tào Đức Bảo thấy Ninh vương lên tiếng thì rụt đầu lại, cười khổ nói: “Vương gia, hạ quan cũng vì bất đắc dĩ mà thôi.”

Ô Mộc Tề khẽ thở dài rồi nói: “Đã từng thấy kẻ không biết xấu hổ, mà chưa từng thấy kẻ nào không biết xấu hổ đến mức này!”

Ba vị đại nhân lại đưa mắt nhìn nhau, cũng không nói xen vào, chỉ chuyên tâm nhìn lời khai trên tay, hiển nhiên mọi người đều đánh giá Tào Đức Bảo như Ô Mộc Tề.

Sau khi Ninh vương hỏi câu kia thì nghiêm chỉnh ngồi xuống, không nói năng gì nữa. Nhưng chỉ nhìn mặt bên lạnh như băng của y mọi người đều biết, về sau Tào Đức Bảo không thể sống yên ổn.

Nhưng sau khi ba vị đại nhân thấy rõ lời khai trên tay, sắc mặt dần dần nghiêm túc hẳn lên. Ba người đưa mắt nhìn nhau rồi châu đầu vào bàn luận mấy câu, Cổ Mạc Phi đích thân cầm lời khai vòng ra sau màn trúc.

Không cần ai nhắc nhở, công đường liền yên tĩnh trở lại. Mọi người ngồi nghiêm chỉnh, dù đắc ý cũng không dám để lộ ra mặt, ngay cả Ô Mộc Tề cũng có vẻ trầm tư.

Mà ta và Lâm mỹ nhân quỳ ở hạ đường tất nhiên quỳ càng đầu ra đáy. Từ khi Ninh vương lấy trượng đánh Tào Đức Bảo, ánh mắt Lâm mỹ nhân vẫn dõi theo bóng dáng của y, đôi mắt toát vẻ thương cảm, lại phảng phất niềm ngưỡng mộ. Có thể nhận ra Lâm mỹ nhân vẫn không thể quên Ninh vương.

Sau màn trúc truyền đến tiếng thảm thì khe khẽ, không ai nghe rõ họ đang nói gì. Một lát sau, có hai gã tiểu hoàng môn một trái một phải đứng hai bên màn trúc, kéo dây kéo màu vàng vén màn trúc lên. Bấy giờ mọi người mới bừng tỉnh, người ngồi sau rèm muốn đích thân thăm án.

Ba vị đại nhân vội vã quỳ xuống hành lễ, Ô Mộc Tề được hộ vệ đỡ cũng gắng gượng hành lễ. Các thị vệ và nha dịch khác cũng quỳ khắp công đường.

Có cung nhân vội vàng đến dịch bàn xử án sang một bên, sắp xếp lại vị trí. Vĩnh Lạc đế ngồi trên ghế rồng, Hoàng thái hậu ngồi trên ghế phượng, thiên nhan trấn phượng khiến cả công đường tăng thêm vẻ hoang mang lo sợ trước người phú quý.

Sau khi mọi người đã ngồi xuống, Hoàng đế Vĩnh Lạc nói: “Tào khanh gia, trẫm và Hoàng thái hậu đã xem lời khai người trình lên, chứng cứ đã được chứng thực chưa?”

Tào Đức Bảo cung kính nói: “Bệ hạ, hạ quan đã điều tra chứng thực mọi mặt, có thể dùng tính mạng cả nhà đảm bảo, những câu nói trước đó đều là thật, không có một lời giả dối!”

Vĩnh Lạc đế chợt đứng dậy, thông thả bước hai bước xuống bậc thang, lạnh lùng nhìn Hạ Hầu Thương: “Ninh vương, người thành thật nói cho trẫm biết. Thân phận của hai nữ tử này có như lời Tào đại nhân nói không?”

Hạ Hầu Thương vội quỳ xuống, nói: “Phụ hoàng, chẳng qua nhi thần không đành lòng, dù sao các nàng cũng chỉ là người nhà.”

“Hay cho câu không đành lòng! Nếu chỉ không đành lòng thì tốt rồi!” Vĩnh Lạc đế đột nhiên ném tờ khai trên tay vào mặt Hạ Hầu Thương, “Tự người xem đi, người cũng làm được vài chuyện tốt đấy! Người muốn giang sơn này đến vậy sao?!”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Hạ Hầu Thương đã tái nhợt: “Phụ hoàng, người nói gì vậy?”

“Vi sao Lý tướng lại diệt tộc? Chắc hẳn người cũng rõ, cũng chỉ bởi vì ông ta giấu giếm mỏ vàng Nam Lĩnh, tích trữ của cải, trong vòng ba năm âm thầm luyện một vạn binh mã, cấu kết với người phương Nam. Người còn giỏi hơn, trẫm muốn người đi tịch thu gia sản của Lý Sĩ Nguyên, người biết xuất xứ mỏ vàng của y nhưng lại giữ riêng cho mình. Người có ý đồ gì? Người giấu tàn quân của Quân gia trong Thanh Lĩnh, để chúng ngày đêm thao luyện. Người có ý đồ gì? Người thu nhận tôn nữ của Thái Chí Hòa, lấy được trận đồ của Quân gia trong tay ả. Người có ý đồ gì?”

Ba câu “Người có ý đồ gì” như sấm vang chớp giật giáng xuống đầu Hạ Hầu Thương. Trong lúc nhất thời, vẻ mặt y kinh ngạc, không biết phải giải thích thế nào, ngẩng đầu thấy rõ vẻ nghi ngờ nồng đậm trong mắt phụ hoàng mình thì chợt hiểu ra. Phụ hoàng y đã nghi ngờ y đến mức không thể vẫn hời hợt rồi.

“Không, phụ hoàng, nhi thần không có ý gì khác. Mỏ vàng của Lý Sĩ Nguyên đã tiêu hao gần như không còn, nhi thần đã báo cáo theo sự thực, sao lại có thể giấu giếm mỏ vàng được?”

Vĩnh Lạc đế lạnh lùng nói: “Như vậy, trong năm Càn Nguyên, tiền bạc mua quân lương từ đâu mà ra?”

Hạ Hầu Thương nói: “Khi đó nhi thần. Nhi thần cảm cố đồ phụ hoàng ban thưởng cho nhi thần, cũng được.”

Vĩnh Lạc đế thấy đáng về áp a áp ứng của y, vẻ mặt càng lộ rõ vẻ chán ghét: “Đồ trẫm ban thưởng cho người? Là phụ hoàng của người, trẫm còn không nhớ rõ đã ban thưởng cho người những gì sao? Người cảm cố những tặng phẩm đó ở đâu?”

Hạ Hầu Thương á khẩu không trả lời được. Vĩnh Lạc đế nói không sai, có ai dám thu nhận tặng phẩm của hoàng gia?

Nhưng ta biết chuyện này là thật. Tặng phẩm của hoàng gia người bốn quốc không thể thu nhận, nhưng người ngoại quốc lại có thể. Năm đó, quốc gia gánh chịu đại họa, châu châu xuất hiện khắp nơi, thóc lúa thiếu hụt trầm trọng. Đội ngũ áp tải quân lương bị dân đói vây quanh, quan quân áp tải lương thực nhất thời mềm lòng, lấy non nửa lương thực cứu trợ thiên tai, nhưng lại khiến ngàn vạn nạn dân vây quanh tranh giành lương thực mà mất hết quân lương. Chuyện tịch biên diệt tộc năm đó cũng nhờ Ninh vương đứng ra, trong vòng mười ngày bổ sung đầy đủ quân lương mới có thể áp chế được.

Lúc chuyện này xảy ra, ta dựa trên tình thần không nắm bắt nhược điểm vào lúc này thì bao giờ mới có cơ hội ra tay, phái Tiểu Thất điều tra kỹ lưỡng mới phát hiện y giao tất cả đồ Hoàng đế ban thưởng cho thương nhân Tây Vực bày bán để lấy tiền. Trong vòng ba đêm thu mua lương thực từ các phủ hộ lân cận với giá cao, mới có thể dẹp yên đại họa lần này.

Ta nghĩ, sở dĩ y do dự không dám nói cũng vì hơn nửa số tặng phẩm là của Vĩnh Lạc đế ban cho Giang phi?

Dĩ nhiên, cuối cùng ta cũng không ra tay nắm lấy nhược điểm này, bởi vì ngay cả Tiểu Thất cũng sinh lòng đồng cảm. Ta nhớ rõ Tiểu Thất đã nói một câu như vậy: “Vị Hoàng tử này cũng thật là”

Quả nhiên chúng đã chuẩn bị đầu ra đấy, giả họa rất thành công!

Giọng của Vĩnh Lạc đế mang vẻ hơi đau lòng: “Vậy trẫm hỏi người, tàn quân Quân gia trong Thanh Lĩnh là sao đây?”

E rằng Hạ Hầu Thương đã nhận ra sự không tín nhiệm đến cùng cực trong giọng nói của Vĩnh Lạc đế, giọng nói liền trở nên xa cách, hàm chứa ý tứ không kiên ngoan không sùng nịnh: “Phụ hoàng, tàn quân của Quân gia còn chưa đến hai ba trăm người, tất cả đều là người tàn tật không thể luyện võ nữa. Họ cũng không có tội lỗi gì, tụ tập cũng chỉ để cày ruộng săn thú, trò chuyện cho qua ngày mà thôi. Về phần tiến vào Thanh Lĩnh, cũng chỉ muốn tránh xa cuộc đời. Làm gì có chuyện luyện binh ngày đêm?!”

Thái độ của Hạ Hầu Thương khiến Vĩnh Lạc đế nổi giận lôi đình, ánh mắt càng lạnh tanh: “Thế trận đồ của Quân gia đâu? Một người không biết võ công thì triển Thất Chuyển Linh Lung trận nhỏ nhỏ đã có thể vây khốn một tỷ nữ có võ công khá khẩm. Người đừng nói với ta người không biết trận đồ này!”

Sắc mặt Hạ Hầu Thuong không hề thay đổi, ánh mắt toát ra vẻ thất vọng đến vô cùng. Dĩ nhiên y biết Vĩnh Lạc để nghi ngờ y quá sâu nặng, dù y giải thích thế nào Vĩnh Lạc để cũng không tin tưởng. Y cúi người dập đầu một cái, giọng nói cực kỳ bình thản: “Phụ hoàng, nhi thần thực sự không biết.”

Làm sao mà y biết được? Từ khi Mặc Tử Hàn đưa Thái Tĩnh đến bên cạnh ta, những kẻ đó đã không thoát nổi thiên la địa võng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Chứng Cớ Như Vậy Mà Ngươi Cũng Không Biết U?

“Hay cho câu trả lời không biết, vậy ngươi xem lời khai này đi, một là do nội quyền của ngươi viết, một là lời kể của quan địa phương Thanh Lĩnh. Hơn nữa, thứ mà tỷ nữ này viết có phải là sự thật không?!”

Hạ Hầu Thuong nhặt từng tờ giấy dưới đất lên, mỗi khi nhặt một tờ, vẻ mặt đã hồng hào lại dần dần tái nhợt, cuối cùng chẳng khác gì tờ giấy.

“Phụ hoàng, nhi thần thực sự không thấy được những thứ này có thể chứng minh được điều gì!” Y thực sự vô cùng đau lòng, không phải bởi vì những chứng cứ xác thực trên tờ khai này, mà bởi vì những lời khai đó không thể chứng minh lòng bất chính của y. Nghĩ đến đây lòng y đã quặn đau, lời khai như vậy mà có thể khiến kẻ là bậc làm cha nghi ngờ mình đến mức độ như vậy.

Vĩnh Lạc để giận quá hóa cười: “Được lắm, ngươi nhìn lại những thứ này đi.”

Ông ta cảm mấy tờ giấy trên bàn rồi vứt xuống trước mặt y, Hạ Hầu Thuong nhặt lên, nhìn từng tờ một, gương mặt hồng hào thêm phần nào, y nói: “Thì ra là như vậy!”

“Trẫm vốn muốn ngươi xem những thứ kia trước rồi nói thật với trẫm, nào ngờ ngươi chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!”

Hạ Hầu Thuong ngẩng đầu lên: “Phụ hoàng, nhi thần thật sự không rõ đã xảy ra chuyện gì, nhìn lời khai tiếp sau này mới hiểu, thì ra là có chuyện như vậy.”

Vĩnh Lạc để vốn đứng trên bậc thang, lúc này đã ngồi xuống, lạnh lùng nói: “Vậy ngươi nói xem, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Hạ Hầu Thuong nói: “Trong lời khai của Mai cơ, nàng chỉ thừa nhận tổ phụ của mình có một mỏ vàng, lúc nhi thần dẫn người niêm phong nhập kho, đúng thật là Lý Sĩ Nguyên đã giấu riêng nhi thần, nhưng chỉ muốn nhi thần bảo vệ con cháu của ông ta. Nhưng bởi vì mỏ vàng đó nửa đêm có xe quặng ra vào, có người bảo vệ không cho phép người khác tiến vào mà cho rằng nhi thần giấu diếm mỏ vàng thì nhi thần không phục. Những người đó không phải do nhi thần phái đến. Còn về phần Thái Tĩnh, ngọc bội trên cổ nàng đúng là do Thái Chí Hòa tặng, nhưng nhi thần thực sự không biết tại sao ngọc bội đó lại nằm trong thư phòng của mình. Nhi thần càng không biết trận đồ giấu chỗ ngọc bội gây ra, làm sao nhi thần có thể khinh địch để người ta tìm thấy vật quan trọng như vậy được? Về phần Thanh Lĩnh.”

Vĩnh Lạc để ngắt lời y, giọng nói đã bình tĩnh trở lại: “Có lẽ ngươi cho rằng không ai có gan lục soát vương phủ của ngươi!”

Hạ Hầu Thuong lấy trượng đánh Tào Đức Bảo càng khiến Vĩnh Lạc để thêm nghi ngờ!

Hạ Hầu Thuong bị ông ta ngắt lời, nghe những lời này chỉ ngẩng đầu lên nhìn mà không nói bất cứ lời nào. Vĩnh Lạc để nghiêng đầu, cầm lấy chén trà đặt trên bàn uống một hớp rồi nói: “Không phải ngươi còn muốn biện giải vụ Thanh Lĩnh sao? Nói đi!”

Hai chữ “biện giải” đó đã định luận cho hết thảy.

Trẫm đã tỏ tường tội lỗi của ngươi rồi, cho ngươi biện bạch cũng để cho mọi người hiểu rõ mà thôi.

Hạ Hầu Thuong thì lễ, giọng nói bình tĩnh như trước nhưng ai ai cũng nhận ra sự nản lòng thoái chí: “Trong sơn cốc Thanh Lĩnh làm gì có vạn quân thao luyện, thợ rèn luyện kiếm? Nhi thần thực sự không biết!”

“Hay cho câu không biết, chứng cứ vô cùng xác thực, ngươi lại có gan chối rằng không biết!” Vĩnh Lạc Hoàng đế nói, “Được, ngươi đã là nhi tử của trẫm, trẫm sẽ cho ngươi biết, trẫm vẫn chưa hề bỏ đâu!”

Vĩnh Lạc để nói với Tào Đức Bảo nói: “Tào ái khanh, khanh nói đi.”

Sau khi Tào Đức Bảo hành lễ với Vĩnh Lạc để, ông ta đi tới nơi cách xa Ô Mộc Tề ba bước, rồi thì lễ với Ô Mộc Tề, lúc này mới nói: “Hoàng tử Ô Mộc Tề, ngài và ta hội ngộ lần này, mang đến vô số đặc sản thảo nguyên, đồ sắt vật ngọc chất đầy gần trăm chiếc xe ngựa, bơ sữa và thịt khô Tây Cương lấp đầy mười mấy chiếc xe. Kính ý của hoàng tử dành cho thiên triều, tất nhiên thiên triều ta phải khắc ghi trong lòng, cho nên hoàng tử trao đổi

vật phẩm dư thừa với Trung Nguyên, đổi lấy đồ sứ tơ lụa, đặc sản quý báu của nước ta, bệ hạ lại càng khích lệ, sai Công bộ phái người tុ tập đại thương gia trong kinh thành để hoàng tử thỏa sức chọn lựa. Nhưng hoàng tử rất kén chọn, mặc dù chọn không ít vật phẩm của các đại thương gia, nhưng cũng đích thân tiến hành giao dịch với một vài thương nhân khác.”

Ô Mộc Tề nhíu mày: “Tào đại nhân, bốn vương không thể làm vậy sao?”

Tào Đức Bảo vội nói: “Dĩ nhiên có thể, dĩ nhiên có thể. Có điều hạ quan có thể hỏi thêm một câu không? Năm túi quặng ô kim ngài mang đến có phải đã dùng để đổi mười bình rượu Bách Hoa trên ba mươi năm của thương đoàn Thân Độc không?”

Ô Mộc Tề nói: “Quý quốc không cho phép giao dịch vũ khí, nhưng không nói không cho phép giao dịch khoáng thạch. Huống chi ở nước ta, quặng ô kim này chỉ dùng để thêm vào bên trong âm chén trà, để âm chén trà cứng rắn bền bỉ hơn thôi.”

Khi hai người hỏi đáp, công đường cực kỳ yên tĩnh, ngay cả tiếng thở dốc cũng trở nên khẽ khàng. Từ lúc Vĩnh Lạc đề bắt đầu đặt câu hỏi, Hoàng thái hậu chỉ khép hờ đôi mắt ngồi trên ghế phượng, sắc mặt bình tĩnh, dường như đang ở giữa ngự hoa viên, thân nhiên nhìn trăng thanh gió mát.

Mà Hạ Hầu Thương quỳ dưới đất, khuôn mặt không có cảm xúc gì, dù lưng eo thẳng tắp như bức tường, nhưng tay áo rộng trải trên mặt đá cẩm thạch bóng loáng, y phục rộng thùng thình buông rủ, bóng lưng ấy chợt trở nên tiêu điều.

Về phần Lâm mỹ nhân, quỳ gối ở chỗ cách ta không xa, thỉnh thoảng lặng lẽ ngẩng đầu lên, lúc nhìn Hạ Hầu Thương ánh mắt mang vẻ hơi đau thương.

Về phần Mai phu nhân và Thái Tĩnh tay chân bị xiềng xích quỳ giữa công đường lại càng không nói được lời nào. Thái Tĩnh níu chặt lấy Mai phu nhân, tựa lên người nàng, thân thể run rẩy. Mai phu nhân thỉnh thoảng đưa tay vuốt ve bả vai cô bé, lúc này mới bình tĩnh hơn chút.

Ta đưa mắt nhìn quanh quan sát thần sắc của mọi người, rồi rừ mắt đắn đo, xem ra mọi chuyện phát triển như ta lường trước, có vài chi tiết hơi khác nhưng cũng không sai lệch nhiều.

Tào Đức Bảo cười một tiếng: “Hoàng tử Ô Mộc Tề nói đùa rồi, quặng ô kim của quý quốc ở sâu trong núi, khai thác rồi còn có thể giữ nhiệt, thêm vào âm chén đương nhiên có thể giữ trà ấm nóng trong suốt ngày đông. Nhưng nếu thêm vào lưỡi dao thì còn có thể khiến lưỡi dao đó sắc đến mức chẻ được sợi tóc. Quý quốc xung đột với nước ta, thắng ít thua nhiều, một lần đại thắng duy nhất không phải nhờ thêm ô kim vào câu thích tiễn nên mới khiến khinh kị mặc áo giáp bạc của nước ta chết gần hết sao?”

Ô Mộc Tề nói chậm rãi: “Tào đại nhân không hiểu rồi, đó chỉ là ghi chép trong quá khứ, ngay cả bốn vương bây giờ cũng không còn câu thích tiễn ô kim nữa. Tất cả đã được bán hết trong dạ yến lần này rồi. Nước ta và quý quốc đã là bạn, cho nên phụ vương hạ lệnh, ô kim chỉ được dùng làm dụng cụ dân sinh, không được dùng vào mục đích khác.”

Đương nhiên không ai tin lời hắn nói, ai biết đồ dùng dân sinh của y có bao gồm dao cắt thịt hay không? Sau này dao cắt thịt đó có thể dùng giết người hay không?

Cho nên Tào Đức Bảo không dây dưa chuyện này nữa, chỉ khen: “Hoàng tử Ô Mộc Tề phẩm tính cao thượng, quý quốc lại càng coi trọng chữ tín, hạ quan vô cùng bội phục. Nhưng nếu như ô kim tuồn ra ngoài, để kẻ xấu dùng vào dụng cụ khác ngoài mục đích dân sinh, vậy hoàng tử Ô Mộc Tề thất tín rồi.”

Bị ông ta khen đều, Ô Mộc Tề cũng không tỏ vẻ khó chịu, vẻ mặt cao quý hằn lên, nhíu mày nói: “Không thể nào? Bốn vương đã giao dịch với người Thân Độc cũng vì không muốn quý quốc gặp phải phiền toái. Dù sao người Thân Độc cũng chỉ dừng lại ở quý quốc mấy ngày, bốn vương còn sợ sau này quý quốc có thể làm được lưỡi dao sắc bén có thể chẻ tóc, không cần thận giết vị quyền thần nào đó, không tìm được hung thủ lại đổ hết lên đầu bốn vương.”

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Không Phải Là Muốn Gán Tội Cho Người Khác!

Nói xong lời cuối cùng, Ô Mộc Tề liếc xéo nhìn sang, khinh khinh đánh giá Tào Đức Bảo từ trên xuống dưới. Bị y nhìn chòng chọc như vậy, trán Tào Đức Bảo hiện vài sợi gân xanh, tất nhiên ông hiểu “quyền thần nào đó” là chỉ mình.

Vĩnh Lạc đề đành phải mở lời: “Tào khanh gia, nói hết những gì khanh phát hiện ra là được rồi.”

Tào Đức Bảo khom người nói: “Vâng, Hoàng thượng. Từ khi được quan nha Thanh Linh cho biết trong núi sâu có dấu vết thổ phỉ, thần liền lĩnh chỉ đi trước điều tra. Nhưng khi nhờ thợ săn quen với đường núi dẫn thần vào sơn cốc, lại phát hiện những người ở đó đã biến mất, chỉ còn lại những ngôi nhà san sát, lương thực cũng bị mang đi. Thần chưa từ bỏ ý định, liền gọi binh sĩ lục soát từng tấc đất, cuối cùng cũng tìm thấy mấy trăm thanh trường kiếm còn đang rèn dở trong một gian phòng rộng thênh thang dưới mặt đất. Mà ở khe hở bên cạnh lò rèn còn sót lại khoáng thạch ô kim. Thần sai ty khố bộ

Bình lấy quặng ô kim trong kho kiểm tra kĩ lưỡng, nhưng lại y hệt như ô kim trong ấm chén trà mà hoàng tử Ô Mộc Tề cống nạp lần này.”

Ông ta miêu tả rõ ràng rành mạch tất cả chi tiết cảnh vật trong cốc Thanh Lĩnh. Khi Vĩnh Lạc để nghe thấy chuyện trong cốc nhà cửa xây san sát trải dài, đôi mắt trở nên lạnh lùng nghiêm nghị, còn lúc nghe tới mấy trăm thanh trường kiếm, ánh mắt nhìn về phía Hạ Hầu Thương như thể chim ưng, nghe đến chuyện tìm thấy ô kim bên cạnh lò rèn, liền cười lạnh hai tiếng: “Nhãi ranh!”

Nghe vậy, mặt Hạ Hầu Thương lại càng giống như đóng thạch cao, tái nhợt mà không hề có sức sống.

Vĩnh Lạc để chợt nở nụ cười không ra tiếng: “Thương đoàn Thân Độc, đúng vậy, sao trầm lại quên được nhỉ? Đêm đó có người diễn một màn kịch hay cho trầm xem”

Ta không ngờ Vĩnh Lạc để lại nghĩ đến chuyện này, ông nghi ngờ đám thích khách kia là do Hạ Hầu Thương phái tới.

Phụ tử mà lại nghi ngờ nhau đến mức này, rõ ràng cũng không phải là chuyện một sớm một chiều. Có lẽ Hạ Hầu Thương này là người cô độc nhất trên đời này? Bị tổ mẫu lừa gạt, mặc dù có ý tốt nhưng vẫn là lừa gạt, bị phụ hoàng nghi ngờ, huynh trưởng ngầm thù địch. Trong hoàn cảnh như vậy mà lại có thể yên lành trưởng thành, đúng là một kì tích.

Trong Thanh Lĩnh có nhà cửa san sát, tầng hầm rộng thênh thang, những thứ này không thể xây dựng trong một sớm một chiều. Mặc dù người đã đi, nhưng một khi phái người đến sẽ điều tra rõ ràng.

Chứng cứ này rõ ràng xác thực hơn hai chứng cứ kia. Chứng cứ kia có thể do người vu cáo, nhưng chứng cứ này có thể vu cáo thế nào? Mà nếu chứng cứ này đã được xác thực, hai chứng cứ còn lại hiển nhiên cũng là thật.

Dính líu tới việc buôn bán hàng hóa với vương tộc Tây Di, hiển nhiên khiến người ta liên tưởng tới mối liên hệ trong đó. Nếu nghĩ đơn giản cũng chỉ là tham ô vơ vét của cải, nhưng tất cả chứng cứ ngày hôm nay lại khiến người ta liên tưởng đến rất nhiều tội lớn: Cấu kết với ngoại tộc, mưu đồ soạn vị!

Huống chi, Hạ Hầu Thương không còn lời nào biện minh cho những chuyện này. Trong sơn cốc đúng là có nhà cửa san sát, đã tồn tại rất nhiều năm rồi.

“Người còn lời gì để nói không?” Vĩnh Lạc để nhìn hoàng tử quỳ giữa công đường, vẻ căm hận trong mắt chợt lóe lên. Mặc dù ta cách khá xa nhưng cũng cảm thấy ánh mắt như lưỡi dao đó. Nhớ tới cách họ đối xử với nhau, ta chợt ngộ ra, Vĩnh Lạc để không thích vị hoàng tử này không vì nguyên do gì cả, cũng chỉ vì không có cảm tình mà thôi.

“Nhi thần... Nhi thần...” Giọng điệu của Hạ Hầu Thương lại xen lẫn chút nghẹn ngào, cuối cùng nói: “Nhi thần không có lời nào để nói.”

Nói xong, liền hành đại lễ tại chỗ.

Vĩnh Lạc để liền nghiêng người nói với Hoàng thái hậu: “Mẫu hậu, bẩm sinh ra nghịch tử như thế, đúng là phụ kỳ vọng của mẫu hậu. Trẫm cũng không biết xử trí thế nào cho phải, xin mẫu hậu chỉ bảo.”

Cuộc biện luận tranh đấu kịch liệt giữa chốn công đồng vừa kết thúc đợt này lại nổi lên đợt khác. Hoàng thái hậu ngồi trên ghế phượng, mắt khép hờ dường như không thấy, không nghe câu hỏi của Vĩnh Lạc để. Lão thái thái khẽ mở mắt ra, vươn tay nhận lấy chén trà từ ma ma bên cạnh, uống một hớp, không trả lời Hoàng đế mà lại nói với ma ma này: “Tổ Khiết, tài nghệ pha trà của người càng ngày càng giỏi. Chén trà này cũng rất tốt, để hai canh giờ mà không lạnh, có phải là một trong số vật phẩm Ô Mộc Tề thượng cống không?”

Vĩnh Lạc để vốn đang nổi giận đùng đùng, bây giờ lại phải nín nhịn trước Hoàng thái hậu. Mấy hôm trước Hoàng thái hậu tử hôn cho Hạ Hầu Thương, lòng thiên vị rõ ràng rành rành như vậy, dám chắc ông ta còn đang thăm oán mẫu hậu của mình: Người nhìn đi, đây chính là tôn nhi người yêu thích nhất đó. Bẩm sinh ba hoàng nhi, người lại thích nó nhất! Xem nó làm chuyện tốt gì kia!

Nhưng Hoàng thái hậu phải để ý mới phát hiện được ông đang tức giận, có điều Hoàng thái hậu lại không thêm để ý, vì vậy nỗi giận của ông trút được phần nào. Đến khi Hoàng thái hậu chậm rãi uống xong chén trà, nỗi giận đó lại được trút thêm. Không phải bởi vì nguyên nhân gì khác, tiếng Hoàng thái hậu uống trà hơi lớn, công đường vô cùng yên tĩnh, thỉnh thoảng chỉ nghe đến tiếng lộp bộp của bác đèn dầu cá voi trên ngọn đèn dầu trên vách tường, tiếng Hoàng thái hậu uống trà lại càng thêm rõ rệt.

Quý nhân uống trà cần phải có ý có tứ, đặc biệt là danh gia vọng tộc càng phải giữ ý hơn nữa. Nếu như quý phụ bình thường uống trà mà để phát ra tiếng lớn như vậy, e rằng quý phụ sẽ xấu hổ đến mức chỉ muốn tìm cái lỗ để chui vào, nhưng mà Hoàng thái hậu là ai chứ? Bà muốn uống trà như thế, có ai dám cả gan nói bà bất nhã? Nghe nói lúc Hoàng thái hậu còn trẻ cũng là một mỹ nhân như ngọc, xem ra đến lúc già liền tùy ý làm bậy.... Rất hợp với ý ta, mấy năm trước, đám người thô kệch bọn ta nếu uống trà không phát ra tiếng, nhất định sẽ bị chê cười không có khí khái nam tử.

Đợi mãi lão thái thái mới uống trà xong, Vĩnh Lạc để thừa dịp chen vào một câu, “Mẫu hậu, người xem?”

Hoàng thái hậu liền đứng dậy, đưa tay che miệng ngáp một cái: “Hôm nay ai gia mệt rồi, còn chưa ăn khuya, sáng mai tiếp tục thăm án.”

Vừa dứt lời, mọi người hoàn toàn thất vọng, Tào Đức Bảo lại càng không che giấu được vẻ thất vọng trên mặt, đôi môi mấp máy muốn mở miệng thuyết phục, nhưng lại nhớ tới thân phận của mình, cuối cùng không lên tiếng.

Chứng cứ đầy đủ như vậy đã khơi dậy sự chán ghét của Hoàng đế với Ninh vương, bất kể thế nào cũng không ngờ rằng Hoàng thái hậu lại không hề dao động.

Nhưng Hoàng thái hậu là người đã thành tính, không phát sinh xung đột trực tiếp với Hoàng đế, bước đầu phải trì hoãn đã rồi tính toán tiếp. Sau đêm nay, chắc hẳn họ sẽ phải bề bộn nhiều việc.

Vĩnh Lạc đế giật mình, vừa định nói: “Mẫu hậu...”

Hoàng thái hậu tròn mắt: “Sao đây? Hoàng thượng, nếu không thì một mình con quyết định nhé?”

Vĩnh Lạc đế kinh ngạc, vội nói: “Mẫu hậu, thế những người có liên quan...?”

“Bảo chúng ngủ lại đây một đêm, không cho ai rời đi cả, kẻ nào rời đi chắc hẳn trong lòng có quỷ, phái người canh chừng cho ai gia. Thức ăn thì gọi người trong nhà môn làm, không thay y phục một đêm cũng không có vấn đề gì chứ?”

Vĩnh Lạc đế nói: “Vậy thái tử...?”

“Thái tử? Có ngự y trông chừng, cung nữ hầu hạ, không chịu được một đêm sao?” Hoàng thái hậu nói xong, lại ngáp một cái: “Hoàng thượng, theo ai gia hồi cung, sáng mai lại đến!”

Vĩnh Lạc đế là một người con có hiếu, mặc dù nhiều khi không có cùng chính kiến với Hoàng thái hậu nhưng lại vô cùng hiếu thảo. Thấy Hoàng thái hậu có vẻ thật sự mệt mỏi, hơn nữa cũng không có lý do gì nên đành phải nói: “Vây trầm theo mẫu hậu hồi cung.”

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89: Đảo Ngược Tình Thế, Chuyện Hay Còn Ở Phía Sau

Ta thầm cười một tiếng, mặc chonha dịch hết lớn đưa bọn ta vào trong một gian phòng nhỏ phía sau viện. Để tránh thông đồng bịa đặt lời cung, tất nhiên sẽ không giam chung mọi người ở một nơi. Mà nha môn được Hoàng thái hậu sai bảo, chắc chắn đã nghiêm cần đến mức ngay cả con ruồi cũng không lọt, cắt đứt liên lạc trong ngoài, Hoàng thái hậu mới có thể huy động người điều tra rõ ràng.

Chỉ cần bà điều tra, chắc chắn tin tức sẽ tới tai bà bằng những cách thức khác nhau, mà những tin tức này cũng đã bố trí đâu ra đấy, chỉ chờ được kiểm chứng.

Huống chi, người đó còn ở bên ngoài.

Ta nghĩ đến năm đó, thiếu niên bị xích sắt xuyên qua xương bả vai, được đỡ đến trước mặt ta, ta hỏi y: “Người thật sự bằng lòng?”

Trong nhất y tràn ngập nỗi phẫn hận mãnh liệt mà lạnh lẽo: “Ta bằng lòng, chỉ cần có thể đòi lại công đạo cho một trăm mấy chục sinh mạng.”

Y kéo theo xích sắt quấn quanh rồi đi, mái tóc đen nhánh trên trán lướt qua mắt phượng hơi xéch, cho dù khuôn mặt dơ bẩn cũng không thể át đi dung nhan thanh tú từ nũ.

Đáng tiếc năm đó ta bố trí đâu ra đấy nhưng vẫn không kịp cho họ ra tay ngay lập tức, mặc dù trong núi Đỗ Thanh còn có thiết kỵ của Tây Di.

Đôi khi ta nghĩ, có phải ta quá mềm lòng hay không? Nếu theo đạo lý của gia phụ, Tây Di chưa thể yên ổn, chúng chưa thể ăn cháo đá bát, kết cục của Quân gia có thể khá hơn một chút hay không?

Nhưng ta của lúc đó vẫn còn nông nổi, cho rằng tất cả đều nằm trong lòng bàn tay, không muốn trở mắt nhìn mỗi lần thiết kỵ Tây Di đặt chân vào quan nội, dân chúng vô tội phải máu chảy đầu rơi, cho nên đã đánh một trận cuối cùng tiêu diệt tất cả mầm mống tai vạ. Trước khi Xá Thiết Mộc bị cắt cổ, phát quan roi xuống mái tóc rồi bời, cười như điên nói: “Quân Triền Ngọc, bốn vương chỉ chết sớm hơn ngươi một chút thôi, bốn vương dẫn thủ hạ chờ ngươi dưới âm phủ!”

Lời y nói gần như đã trở thành sự thật, cừu tộc của Quân gia chắc hẳn vẫn đang đánh nhau với y dưới địa phủ nhỉ?

Thái tử vốn là người tính toán chi li đâu ra đấy, nếu như là y của thường ngày, nhất định sẽ âm thầm bước từng bước dòm Ninh vương vào đường cùng, nhưng lần này y lại gặp phải trở ngại luân phiên. Đầu tiên là hai quý nữ được hứa gả cho Ninh vương làm trắc phi, sau đó là bộ phận quan trọng trên người bị thương, khiến y đau đớn nóng nảy muốn điên, cuối cùng đánh mất sự bình tĩnh kiềm chế thường ngày. Để đánh bại Ninh vương ngay lập tức, rốt cuộc y đã phải sử dụng tất cả lợi thế trong tay.

Bởi vì chắc chắn thái y đã nói hết sự thực thương thế của y, một vị hoàng tử không có con nối dõi sao có tư cách làm thái tử? Mặc dù tin tức này chưa truyền ra, tuy rằng y sẽ dùng thủ đoạn ngăn chặn tin tức này truyền ra, nhưng cuối cùng giấy cũng không gói được lửa!

Một người một khi đã mất đi tất cả, chắc chắn sẽ kéo kẻ khiến y mất đi tất cả cùng xuống địa ngục, y cho rằng kẻ đó chính là Ninh vương.

Cho nên y mới điên cuồng như vậy.

Nhưng mà đáng tiếc, người y phải đương đầu là Hoàng thái hậu.

Tồn nhi như y lại không hiểu rõ Hoàng thái hậu là người thế nào như một người ngoài là ta đây. Những việc y làm chỉ khiến Hoàng thái hậu cho rằng: Chứng cứ quá chi tiết đầy đủ, không hề sơ hở thì tất có người cố tình dựng chuyện!

Một cao thủ mưu lược phụ tá tiên hoàng nhiều năm sao có thể để kẻ khác che mắt?

Cho nên, vật cực tất phản.

Chỉ cần lão thái thái tra xét, chân tướng đầy bất ngờ sẽ hiển hiện trước mặt mọi người!

Lại một đêm không ngủ, ánh mặt trời chiếu qua song cửa sổ, sàn nhà lát đá xanh trải ánh vàng mỏng manh như sương mù, bụi bặm được ánh mặt trời chiếu vào trở nên trắng mịn óng ánh, phát sáng lấp lánh. Cho dù căn phòng có thêm xích sắt, chiếc ghế sơn đỏ bong tróc cũng thấp thoáng nét phú quý.

Nhưng đây không phải là hoàng cung, là nơi hình thẩm. Bên ngoài không phải là tiếng bước chân khe khẽ của các cung nữ, mà tiếng binh giáp va vào nhau leng keng, tiếng xích sắt loẹt quẹt trên gạch đá xanh, khiến hàm răng người ta ê ẩm. Cuối cùng ngoài cửa cũng vang tiếng mở khóa, hai nữ nha dịch bụng đồ ăn nước uống vào, thấy ta ngồi bên cạnh bàn thì có vẻ hơi kinh ngạc, một người trong đó liền nói: “Cô nương rửa mặt dùng cơm rồi chuẩn bị một chút, một nén hương nữa sẽ tiếp tục thẳng đường.”

Ta gật đầu đáp lại, ngồi trước bàn ăn cơm. Hai nữ nha dịch liền mở cửa phòng, một trái một phải đứng canh chừng ta. Ta vội vàng ăn cơm canh, rửa mặt sơ qua rồi để hai nha dịch dẫn đi, đưa vào kiệu nhỏ đặt trước cửa. Trong lúc đưa mắt nhìn quanh, ta thấy Mai phu nhân và Mị Nguyệt bước ra khỏi viện, khom lưng lên kiệu nhỏ do hai người khiêng tiến về phía cửa tròn.

“Nhìn cái gì, còn không nhanh lên kiệu?”

Sau lưng có người đẩy, ta liền bước vào kiệu, còn chưa ngồi vững kiệu đã được nâng lên, tiến về phía trước.

Chiếc kiệu quẹo trái quẹo phải, chỉ trong chốc lát đã dừng lại. Nơi hạ kiệu không phải là công đường tới qua mà là một viện nhỏ hơn, khác biệt với nơi khác, tường viện xung quanh được xây bằng đá gai dày dặn cứng rắn, phòng ốc vẫn được chạm trổ văn hoa như bình thường, nhưng cao hơn rất nhiều. Trên nóc nhà có phi các (*) nhô ra, có thể loáng thoáng thấy ánh phản quang của mũi tên đao kiếm. Nơi này phòng thủ nghiêm ngặt hơn công đường hôm qua rất nhiều.

* Phi các là lối đi giữa các lầu các của cung điện cổ đại. Ngoài ra còn chỉ một kiểu kiến trúc cổ đại.

Vào đại đường, kết cấu bên trong không khác hôm qua là bao, nhưng tất cả làm bằng đá gai dày dặn nặng nề, ghế rồng ghế phượng đã được đặt sẵn, nhưng sau bức rèm che không có ai. Ba vị đại nhân Cỗ, Triệu, Trần ngồi trước chiếc bàn dài đặt ở phía nam. Mai phu nhân và Mị Nguyệt vẫn phải quần xiềng xích quanh người như cũ.

Ta vừa vào cửa đã phải quỳ gối chỗ cột đá bên phải.

Một lát sau Hạ Hầu Thương mới tiến vào. Không biết tại sao ta lại cảm giác y liếc nhìn ta, nhưng lúc ta quay sang lại phát hiện y nhìn thẳng đi đến chỗ ngồi của mình, không hề nhìn ta.

Ngày hôm qua tuy y bị Vĩnh Lạc để nghi ngờ xét hỏi như thế, nhưng vẫn chưa có kết luận cuối cùng, cho nên ba vị đại nhân vẫn hành lễ với y rồi mới ngồi xuống.

Theo như lời Hoàng thái hậu nói, những người có liên quan đến vụ thẩm án ngày hôm qua đều không được rời khỏi nha phủ. Y phục trên người ba vị đại nhân cũng không thay, lại để ý, Hạ Hầu Thương vẫn mặc áo sam màu xanh như hôm qua.

Một lúc lâu sau, tiểu hoàng môn mới hô lên: “Hoàng thái hậu, hoàng thượng giá lâm.”

Sau màn hành lễ rồi ren, hai vị quý nhân ngồi ở vị trí trên cùng, ngay cả kẻ hầu người hạ của Hoàng thái hậu cũng bị điều đi hết, chỉ để lại thượng cung Tổ Khiết đã hầu hạ Hoàng thái hậu mấy chục năm. Nha dịch ngày hôm qua cũng bị điều đi, thay vào là thị vệ cung đình.

Về phần Ô Mộc Tề, tất nhiên không được mời tới làm chứng.

Ta nghĩ, nếu không ngoài dự liệu, họ đã ý thức được chuyện sắp sửa được vạch trần ngày hôm nay là một bí mật lớn không thể tiết lộ ra ngoài!

Về phần mấy vị nghi phạm trên công đường, nếu điều tra rõ thực hư, e rằng không còn mạng để rời khỏi đây nữa.

Dĩ nhiên cũng bao gồm cả ta.

Dưới ánh nến chập chồn trong sảnh đường, bóng của giá vũ khí in trên vách tường, không nghe thấy tiếng động nhưng sát khí lại nặng nề.

Vĩnh Lạc để có chút hơi mệt mỏi, quay đầu nói với Hoàng thái hậu: “Mẫu hậu, buổi thẩm án ngày hôm nay, người xem...?”

Hoàng thái hậu ho một tiếng: “Theo ai gia thấy, cứ để ba vị đại nhân tiếp tục chủ trì đi.”

Vì thế ba vị đại nhân lại rời ghế tạ ơn lĩnh chỉ, lúc này buổi thẩm án mới được bắt đầu.

Cổ Mạc Phi ho một tiếng, tay trái đập phiên gổ một phát, dừng lại trong chốc lát mới nói: “Cho mời thái tử.”

Hai vị đại nhân bên cạnh ông đồng thời đưa mắt nhìn, rồi lại quay mặt qua chỗ khác. Tuy không thấy rõ vẻ mặt, nhưng động tác như thể chứng tỏ hai người họ vô cùng kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Nghi Phạm Khiến Mọi Người Bất Ngờ

Lẽ nào ông ta cũng coi thái tử là nghi phạm như bọn ta ư?

Nhưng rõ ràng ông ta đã báo trước cho hai vị quý nhân bên trên, cho nên hai người ngồi ở thượng vị cũng không lộ vẻ khác thường.

Cho nên, thái tử được người khiêng vào, cùng với Hạ Hầu Thương, một trái một phải ngồi ở hai bên công đường.

Sắc mặt thái tử không được tốt, ngồi trên ghế, nửa người dưới đắp miếng vải vuông thêu hoa văn rồng, tư thế ngồi khác với lúc trước, không thể ngồi thẳng. Nếu Ô Mộc Tề ở đây, nhất định y sẽ nhìn chỗ bị thương của thái tử không chớp mắt. Đáng tiếc y không có ở đây, cho nên mấy người ngồi phía trên cũng không dám nhìn thái tử. Sợ không kiềm được lòng hiếu kỳ của mình.

Thái tử ngồi trên ghế chấp tay hành lễ, Hoàng thái hậu nói: “Được rồi, con không được khỏe, không cần đa lễ.” Rồi nói với ba vị đại nhân: “Bắt đầu đi.”

Lời của lão thái thái tử ái hiền hòa, đáng tiếc thái tử không hề có vẻ hào hứng, chỉ chấp tay đáp lời.

Y vô cùng uể oải, chỉ có mấy ngày mà gương mặt căng tròn của y đã trở nên xương xương, nét cười ấm áp luôn hiện hữu trong mắt đã bị thay thế bởi vẻ lo lắng, vừa thấy đã khiến người ta không khỏi sinh lòng thương hại.

Vĩnh Lạc để nhìn thái tử, khẽ thở dài một hơi: “Thái tử, tối hôm qua vẫn còn khá lắm mà. Chỗ thuốc kia đã uống rồi, còn đau không?”

Trong trường hợp này mà ông lại nói chuyện với thái tử bằng giọng điệu thân thiết như thế, khiến thái tử cất giọng nghẹn ngào: “Phụ hoàng. nhi thần khỏe hơn nhiều rồi ạ.”

Hạ Hầu Thương vốn cúi thấp đầu, nghe hai người nói chuyện lại càng cúi thấp hơn. Ánh nắng ban mai chiếu vào từ song cửa sổ khắc hoa, bóng in dưới đất lốm đốm không thành hình, có mấy điểm sáng chiếu lên lưng y, vốn dĩ lấp lánh như ánh vàng, nhưng không ngờ lại hiện vẻ tiêu điều như thế.

Vĩnh Lạc để thở dài một hơi, ánh mắt chuyển tới phía này, trông mắt hướng về nơi trống rỗng ngoài sảnh đường, nói: “Con vốn là đứa trẻ hiểu biết, không bao giờ khiến trẫm phải nhọc lòng, trẫm cần gì con cũng sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế khiến trẫm vui mừng, để trẫm được như ý muốn. Lại nói, ngoại trừ cho con thân phận thái tử, hình như trẫm chưa từng cho con thứ gì cả.”

Nghe lời này, mọi người đều im lặng. Mặc dù ba vị đại nhân vẫn bình thản, nhưng e rằng ai ai cũng đang nghĩ: Như vậy mà còn bao chưa cho gì ư? Ta muốn cho con trai ta hoặc con trai của con trai còn chưa ra đời của ta còn chẳng được! Đáy lòng còn nghĩ, hôm nay Hoàng thượng bị làm sao thế? E rằng hôm qua bị Ninh vương chọc tức, hôm nay thấy đứa con trai ngoan khác, không khỏi xúc cảnh sinh tình, hoàn toàn đổi lập.

Thái tử nghe vậy, gắng gượng đứng dậy, bên cạnh có nội thị vội vàng tới giúp. Vĩnh Lạc để vươn tay giữ y lại, lúc này y mới ngồi xuống: “Phụ hoàng, nhi thần là con của người, lấy lòng người không phải là việc nhi thần nên làm sao?”

Vĩnh Lạc để ngược mắt nhìn thật sâu vào y, lúc này mới quay đi, nói: “Đúng vậy, nên như thế. Con luôn ngon ngoan, cũng thông minh, hiểu lòng trẫm, đôi khi trẫm chưa nói gì, con chỉ cần quan sát đã hiểu. Cũng như năm trước, trẫm ngầm phái người tìm một đảo kếp lưu lạc, không biết phải bao nhiêu người mà vẫn không tìm được, nhưng con chỉ cần mấy tháng đã tìm được cho trẫm. Trẫm vui mừng biết bao nhiêu.” Vĩnh Lạc để tuy nói vui mừng, nhưng vẻ mặt lại không hề lộ vẻ vui mừng, mà lại mang vẻ mong lung hết như thái tử.

Lúc này thái tử mới cảm nhận được, đáy lòng không khỏi trào dâng nỗi bất an, hỏi: “Phụ hoàng, nhi thần làm sai ư?”

Chuyện này liên quan tới bí mật trong hoàng thất, nhưng điều khiến người ta thấy kỳ lạ chính là Vĩnh Lạc để không bảo mọi người tránh đi. Ba vị đại quan Cổ Mạc Phi nghe vậy càng lo lắng, vội đứng lên nói: “Hoàng thượng, chúng thần xin được đợi ở bên ngoài.”

Vĩnh Lạc Hoàng đế nói: “Không cần, cũng không phải chuyện lớn gì, các khanh đã theo trẫm rất lâu rồi, chắc cũng biết.”

Ba vị đại nhân có độ tuổi tương đương nhau này vốn do Vĩnh Lạc đế đích thân đề bạt, mà ba người cũng không phụ kỳ vọng của Vĩnh Lạc đế, tất cả đều trở thành quan thanh liêm.

Sau khi ba vị đại nhân thấp thòm ngồi xuống, Vĩnh Lạc đế mới thờ dài nói: “Thái tử là người con có hiếu, cho dù con làm sai gì trẫm cũng không trách con. Trẫm chỉ cho rằng, chẳng qua con muốn để trẫm hiểu rõ tâm nguyện mà thôi. Thái tử, con nói nói xem, trẫm nói có đúng không?”

Vĩnh Lạc đế nói xong liền nhìn thái tử bằng ánh mắt tha thiết, đôi mắt tràn đầy hi vọng.

Thái tử ngẩng đầu lên, đón nhận ánh mắt của Vĩnh Lạc đế, ngồi trên ghế hành lễ nói: “Phụ hoàng, đây là điều đương nhiên. Từ nhỏ nhi thần đã coi người là mục tiêu cả đời của nhi thần, sau này nhi thần chỉ cần bằng một phần vạn của người đã thỏa mãn”

Biểu hiện trên mặt y hơi thay đổi, lời nghẹn lại, giọng nói hàm chứa tình cảm mến mộ của con thơ không thể diễn tả bằng lời, mọi người nghe vậy không khỏi cảm động. Nhưng y nói xong, Vĩnh Lạc đế lại nhìn chăm chăm vào y một lúc mới quay đầu đi, dường như hi vọng y nói thêm gì đó nhưng lại hơi thất vọng.

Đáng tiếc, thái tử là người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ .

Y không biết mình đã mất cơ hội này rồi.

Giọng nói của Vĩnh Lạc đế hiện rõ nét môi miệng: “Cho Mặc Tử Hàn vào đi!”

Ba vị đại nhân hiển nhiên cũng không hiểu vì sao lại gọi Mặc Tử Hàn, đưa mắt nhìn nhau.

Ta quỳ ở một bên với Mai phu nhân và Mị Nguyệt, không ai để ý tới. Đằng trước bọn ta còn có góc áo của nội thị che lấp, cho nên ta không cần phải cúi mặt rũ mắt, có thể hơi ngẩng đầu lên, quan sát vẻ mặt của mọi người trong công đường. Tự dưng ta không nhìn rõ lắm, nhưng trong lòng đã suy tính gần như chắc chắn.

Mặc Tử Hàn mặc áo xanh đi tới, không đội vương quan, bên hông cũng không đeo măng đá, khác hẳn thường ngày, hình như phải cởi bỏ quan bào trên người mới được chấp thuận cho vào.

Vĩnh Lạc đế nói: “Nói lại những thứ người đã mang tới cho trẫm tới qua cho thái tử nghe đi.”

Ông không nhắc tới ai khác mà chỉ nói thái tử, đã khiến thái tử hơi hoảng sợ. Ta quỳ gối ở bên nhìn thấy rõ, con người vẫn luôn trấn định như y lại định quay đầu nhìn Mặc Tử Hàn, nhưng cổ chỉ hơi cử động đã chợt ngộ ra, chỉ vờ tay trái vuốt ve tay vịn ghế, giữ đầu hướng thẳng về phía trước.

Mặc Tử Hàn mặc áo bào xanh, quỳ xuống, giọng nói hồ hững: “Bản nhân vốn là một quân nhân lưu lạc chốn Tây Cương, trong lúc hành tẩu ở thảo nguyên, đã buôn bán vài thứ.” Y ngập ngừng giải thích tiếp, “Thậm chí có lúc còn cướp hàng hóa của thương nhân Tây Vực lẫn lợi phương xa bán hàng. Rồi tìm cơ hội bán lại cho chúng. để tiếp tế cho dân du mục cùng khổ.”

Từ khi ngồi vào chỗ của mình, chỉ có Vĩnh Lạc đế hỏi, Hoàng thái hậu gần như không lên tiếng, lúc này bà đang uống trà, chợt đặt mạnh nắp chén lên chén trà.

Mặc Tử Hàn vội nói: “Tiểu nhân thi thoảng mới làm chuyện này, có tiền thừa sẽ ném cho chúng mấy lượng. Người trên thảo nguyên đặt cho tiểu nhân một ngoại hiệu, là Ngọc Diện lang quân.”

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Sủng Thần, Sủng Đến Mức Đó

Khi nói ngoại hiệu này, y hơi dừng lại một chút. Tất nhiên mọi người đều biết, y dừng lại không phải bởi vì ngoại hiệu này khiến y nở mặt nở mày, mà ngược lại, vừa thấy ngoại hiệu này, mọi người liền hiểu. Trên giang hồ, ngoại hiệu này chẳng tốt đẹp hơn hái hoa tặc hạ lưu là bao.

Sảnh đường hoàn toàn yên tĩnh, không ai ngắt lời y, nhưng vẻ khinh thường trong mắt ba vị đại nhân trở nên lộ liễu không thể nào che giấu.

“Có một lần tiểu nhân thất thủ, đụng phải thái tử điện hạ ra ngoài cải trang vi hành. Thì ra ngài muốn mang tiểu nhân đến nha phủ, nhưng khi thấy rõ dung mạo của tiểu nhân liền đổi ý, đưa tiểu nhân về kinh đô, còn phái người dạy tiểu nhân lễ nghi quy củ. Về sau được Hoàng thượng phong làm thị vệ bên người, sau đó.”

Mặc Từ Hàn đập mạnh đầu xuống đất: “Tiểu nhân không ngờ rằng mình được Hoàng thượng sủng ái như vậy. Tiểu nhân không có tài trị quốc gì cả, cũng không có tài cán đặc biệt, chẳng qua tiểu nhân chỉ nghe theo lời dạy của thái tử điện hạ, có thể khiến Hoàng thượng cười mà thôi.”

Giọng nói của Vĩnh Lạc để càng lộ rõ vẻ mờ mịt: “Ngươi và thái tử, xem ra đã từng qua lại?”

“Không. không thường xuyên. Chẳng qua có một lần thái tử điện hạ muốn tiểu nhân nghĩ cách đoạt một nữ đồng. Tiểu nhân vốn không muốn đi, tiểu nhân nằm mơ cũng không ngờ có cơ hội phú quý như vậy, đương nhiên không muốn đánh mất. Nhưng những gì tiểu nhân có đều nhờ thái tử ban tặng, tiểu nhân đành phải đi. Thanh danh của tiểu nhân không ra gì, nữ đồng này chỉ là con gái bị lưu đầy của một vị tiểu quan, nếu tiểu nhân mua về làm nô tỳ cũng chẳng sao. Ngẫm nghĩ chắc không ai có thể nghĩ ngờ thái tử điện hạ, không ngờ lại bị Hoa mỹ nhân của Ninh vương điện hạ kiểm soát rồi.”

Nghe vậy, Vĩnh Lạc để khép hờ đôi mắt. Mọi người đợi mãi không thấy câu hỏi, đang không biết phải làm sao, may thay Cổ Mặc Phi là người cơ trí, hỏi tiếp: “Vậy ngươi ăn nói với thái tử điện hạ thế nào?”

Mặc Từ Hàn nói: “Lúc đầu Thái tử điện hạ còn giận dữ, nhưng không biết tại sao mấy ngày sau lại bảo tiểu nhân không cần nghĩ cách nữa.”

Tất nhiên ta biết tại sao y không nghĩ cách nữa, bởi vì y cho rằng mình đã tìm nhầm đối tượng, cho nên không bằng đâm lao phải theo lao.

Cổ Mặc Phi liếc nhìn Vĩnh Lạc để, thấy ông vẫn khép hờ mắt, đành hỏi tiếp: “Vậy ngươi biết vì sao thái tử điện hạ muốn nữ đồng này không?”

Mặc Từ Hàn nói: “Tiểu nhân không biết.”

Dựa theo trình tự thẩm án, tiếp theo sẽ phải hỏi đến thái tử, nhưng Vĩnh Lạc để không mở miệng, Hoàng thái hậu lại ngồi như tượng Phật, Cổ Mặc Phi đành phải liếc nhìn quay đầu về phía thái tử, hỏi: “Thái tử điện hạ, lời người này nói có thật không?”

Thái tử cười khỏ, vẻ mặt vừa thê lương vừa đau lòng: “Phụ hoàng, người không thèm liếc mắt nhìn nhi thần nữa sao? Tất cả những gì nhi thần làm đều vì phụ hoàng mà thôi. Nhi thần biết, người một mực tìm kiếm người này này, mặc dù nhi thần không biết người đó là ai nhưng không phải nhi thần nên giúp phụ hoàng được như ý muốn sao? Về phần Thái Tĩnh này, nhi thần biết có lẽ trên người con bé có trăn đồ Quân gia để lại. Sau khi đám nghịch thần kia đền tội, nhi thần vẫn chưa tìm được trăn đồ đó, nhưng nhi thần không muốn bứt dây động rừng khiến triều đình dậy sóng, cho nên mới nhờ Mặc Từ Hàn nghĩ cách.” Y dừng lại, thấy Vĩnh Lạc để vẫn không mở mắt thì đứng dậy, khó khăn quỳ xuống, rạp người dập đầu, “Phụ hoàng, nhi thần thấy cô bé vào phủ Ninh vương, cho rằng với tính tình của Nhị đệ chắc hẳn biết rõ ràng chuyện này. Nhưng nhi thần đợi chờ hồi lâu vẫn không thấy động tĩnh gì cả, tưởng Nhị đệ không biết chuyện này nên phái người ngầm điều tra, muốn biết đã xảy ra chuyện gì. Nếu như Nhị đệ không biết thật, nhi thần sẽ thông báo cho Nhị đệ biết, để Nhị đệ nghĩ cách tra tìm, nhưng nhi thần không ngờ lại tìm thấy ngọc bội kia lại trong hộc tối ở thư phòng của Nhị đệ.”

Y dập đầu xuống đất vang thành tiếng không ngừng, lúc này Vĩnh Lạc để mới mở mắt ra liếc nhìn y, trong mắt có vẻ thương tiếc, dường như muốn rời khỏi ghế tiến lên đỡ thái tử dậy. Nhưng cái móng còn chưa rời khỏi ghế, Hoàng thái hậu đã ho một tiếng, cái móng của ông ta liền dán chặt trở lại, nói: “Đám nô tài các ngươi muốn chết à? Còn không đỡ thái tử dậy.”

Chuyện hôm nay vô cùng lằng nhằng dây mơ rễ má, thật ra nội thị hầu hạ thái tử chỉ có một, còn có tuổi, xem ra Hoàng đế đích thân phái tới. Cho nên, thái giám trung niên kia đành phải vội vàng tiến lên đỡ thái tử. Ta vừa nhìn đã hiểu rõ, vị công công này đi lại rất nhẹ nhàng, đỡ thái tử lên không hề tổn sức, chứng tỏ võ công của vị công công này vô cùng cao cường.

Cổ Mặc Phi thấy mọi chuyện trở nên ngượng ngập, vội nói sang chuyện khác. Chợt nghĩ đến hai nhân chứng quan trọng còn chưa gọi lên xét hỏi, vì vậy nói: “Hoa thị, lời Mặc Từ Hàn nói có thật không? Ngươi vừa lúc đi ngang qua cứu Thái Tĩnh là do người khác sai khiến hay do chủ đích của ngươi?”

Ta vội dập đầu nói: “Hôm đó thiếp thân ra ngoài thu mua ít sợi tơ, trên đường thấy phạm nhân bị áp giải, thấy nữ đồng này đáng thương, hơn nữa thiếp thân vốn có hiềm khích với Mặc Từ Hàn. Đại nhân biết đấy, nữ nhân vốn là kẻ bụng dạ hẹp hòi, nếu có người sai khiến, thiếp thân tuyệt đối không.”

Đương nhiên Cổ Mặc Phi không tin lời của một phía, quay đầu hỏi Mị Nguyệt: “Thái Tĩnh, ngươi nói xem, mọi chuyện thực sự là thế nào?”

Thái Tĩnh run rẩy quỳ dưới đất, lẩm bẩm nói: “Ta không biết, nô tỳ không biết. Ngọc bội kia do nô tỳ đánh mất, không liên quan đến vương gia.”

Con bé hỏi một đằng đáp một nẻo, Cổ Mặc Phi thấy vẻ tình có thể tha thứ. Cô nương nhỏ như vậy, còn nhỏ đã gặp phải đại họa, bị lưu đầy sung quân, từ một tiểu thư sống an nhàn sung sướng biến thành một tỳ nữ, thảo nào con bé vừa thấy quan gia đã hoảng hốt.

“. Đừng giết ta, đừng giết ta. Các người đừng giết ta.”

Nghe thấy mấy câu lặp đi lặp lại của Mị Nguyệt, Cổ Mặc Phi lại sinh lòng nghi ngờ, nhẹ giọng hỏi: “Tiểu cô nương, ngươi nói gì vậy, ai muốn giết ngươi?”

Có lẽ giọng nói hiền hòa của Cổ Mặc Phi đã có tác dụng, nó ngừng đầu lên, đôi mắt mang vẻ rối bời: “Không, không, không có ai muốn giết ta, họ nhận nhầm.”

Đối với người khác, đây cũng chỉ lời nói lúc nó hoảng loạn mà thôi, nhưng ta thấy rõ gáy thái tử điện hạ cũng phải vrun thẳng lên.

Ta thầm cười lạnh. Đúng vậy, ngươi không tìm nhầm người.

Nhưng có người khiến người cho rằng mình tìm nhầm người mà thôi, còn những điều bất ngờ khác đang chờ đợi người đấy.

Cổ Mạc Phi còn đang trầm ngâm, về mỗi một trong giọng nói của Vĩnh Lạc để càng rõ rệt: “Thái tử, người có ấn tượng với tên của nữ tử này không?”

Người ông chỉ vào là Mai phu nhân.

Hôm nay lời nói của Vĩnh Lạc để hơi kỳ lạ, thoáng cái gọi Mạc Tử Hàn vào làm chứng, thoáng cái lại hỏi đến Mai phu nhân.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Nữ Nhân À, Rốt Cuộc Cô Là Ai?

“Phụ hoàng, không phải nàng ta là cháu gái của Lý Sĩ Nguyên sao?” Thái tử chấp tay trả lời Vĩnh Lạc đế, chậm rãi quay đầu về phía này. Dường như y đang nghe theo yêu cầu của Vĩnh Lạc đế, cẩn thận quan sát Mai phu nhân, thực ra lại nhìn chăm chăm vào Mị Nguyệt.

Y không chú ý tới, Mai phu nhân vốn đang cúi thấp đầu, khi nghe thấy lời y dường như lại khẽ ngẩng lên, lạnh lùng nhìn liếc nhìn y, làn mi dài che kín suy nghĩ trong mắt. Giữa lúc buông mi, ánh mắt này lại sắc bén như quỷ mị.

Mãi lâu sau Vĩnh Lạc đế vẫn không lên tiếng, ba vị đại nhân hoàn toàn không hiểu mọi chuyện ra sao, cũng không biết phải hỏi tiếp thế nào, đành phải rũ mắt ngồi chờ.

Công đường lại trở nên tĩnh lặng, không khí bị đè nén, như có đông bão nổi lên.

Cuối cùng Hoàng thái hậu mở miệng: “Mai cơ, người qua đây để thái tử nhìn kỹ hơn, xem nó còn nhớ người không.”

Mai phu nhân cúi người dập đầu, khóa sắt trên cổ tay đập lên sàn nhà làm bằng đá cẩm thạch vang tiếng leng keng giòn tan, nói: “Nô tỳ tuân lệnh.”

Nàng đứng dậy, chậm rãi tiến lên vài bước, đi tới chỗ cách thái tử ba thước rồi đứng lại, nhỏ nhẹ hành lễ với thái tử: “Chuông gió ngân nga giữa đêm thâu. Thụy nảo tiêu tan mộng chẳng còn. Trâm vàng để rơi bụi tóc lệch. Bàng hoàng tỉnh giấc nền đã tàn. (*) Không biết ngài còn nhớ thiếp hay không?”

* Bài thơ Hoán Khê Sa – Lý Thanh Chiêu. Nói về một nữ tử mượn rượu giải sầu giữa đêm khuya, trần trọc không thể ngủ, bừng tỉnh từ giấc mộng lại chỉ cảm thấy cô đơn trống vắng. Mình sẽ giải thích thêm ở cuối chương.

Từ lúc Mai phu nhân bắt đầu ngâm vịnh câu thơ đầu tiên, sắc mặt thái tử đã thay đổi, cho đến khi nàng đọc tới câu cuối cùng mặt y đã xanh mét, bàn tay đặt trên tay vịn ghế dát vàng khẽ run. Không cần y mở miệng, hai vị quý nhân ngồi trên ghế long phượng để lộ rõ vẻ thất vọng.

“Không, bốn vương không quen người. Người là cháu gái của Lý Sĩ Nguyên, sống ở chốn khuê phòng, sao bốn vương lại quen người được chứ!” Thái tử quát lên.

Mai phu nhân lấy một chiếc khăn gấm từ trong tay áo ra. Khăn gấm này được dệt từ tơ lụa tốt nhất, vốn dĩ có màu trắng tinh như tuyết, nhưng bởi vì thời gian đã lâu nên biến thành màu vàng. Viên khăn gấm đã sờn rách càng khiến nó có vẻ cũ nát. Nhưng đóa mai đỏ ở góc khăn vẫn chói lọi như cầu vồng nơi chân trời, không hề có vẻ xưa cũ.

“Trong những đồ vật năm đó, chiếc khăn gấm này là vật duy nhất mà thiếp còn lại.” Mai phu nhân nhẹ giọng thờ than, “Thật ra thiếp rất sợ ngay cả đồ vật thế này cũng không thể giữ được. Thiếp thân càng sợ thiếp sẽ quên luôn mình vốn là ai...”

Mồ hôi lạnh lăn trên trán thái tử, thấm ướt tóc mai y. Y muốn đứng dậy, nhưng nội thị bên cạnh y lại giữ lấy cánh tay trái của y, khẽ nói: “Thái tử, cẩn thận một chút.”

Y gạt tay nội thị ra, lớn tiếng nói: “Phụ hoàng, chẳng lẽ người lại tin lời nói dối của tiện nhân này?”

Vĩnh Lạc đế thất vọng cực kì: “Thái tử, xem ra người đã nhận ra nàng?”

Thái tử lâm bầm: “Sao có thể không nhận ra nàng được? Dĩ nhiên có thể nhận ra...” Tiếng cười của y mang theo chút thê lương, “Bàng hoàng tỉnh giấc nền đã tàn... Nàng cho rằng chỉ có mình nàng bàng hoàng tỉnh giấc nền đã tàn (*) ư?”

* Câu này thể hiện nỗi buồn bã cô đơn mất mát cùng cực.

Thời điểm y nói câu sau cùng, tầm mắt đã đưa sang nhìn Mai phu nhân, về mặt lạnh lùng hà khắc nhưng lại mang theo chút hoài niệm: “Ngày đó, bốn vương có phần không đành lòng, không phải hạ nhân đi tìm, sợ thấy nhuyền ngọc hồng la biến thành đoạn ngọc tàn gấm...”

Mai phu nhân nhẹ nhàng gấp chiếc khăn gấm lại, giữ trong lòng bàn tay, khẽ cười một tiếng, thê lương mà tự giễu: “Lúc ấy không phải hạ nhân nhưng mấy ngày sau lại phải người, phát hiện thi thể nữ tử mặc bộ tơ lụa màu đỏ, mặc dù nữ tử đó đã bị đá vụn trên vách núi tàn phá gương mặt nhưng vẫn chưa chết, lập tức sai người chôn hỏa táng. . . Nói đến đây, thiếp thân còn phải cảm ơn tâm ý của thái tử. Ở Tây Cương, lửa vốn là vị thần thiêng liêng. Lần đó nếu thiếp có chết thật cũng phải cảm thấy vui mừng. Tất nhiên không giống với Trung Nguyên, chỉ có người chết thăm mới có thể hỏa táng.”

Gương mặt thái tử không còn vẻ mong lung và hốt hoảng khiến người ta đồng tình như lúc bước vào công đường nữa, giờ đây trong mắt chỉ lấp chứa vẻ lạnh lùng và u ám, cắn răng nói: “Nàng có biết bốn vương đi tới bước này phải trải qua biết bao khó khăn không? Tại sao nàng không thể thông cảm cho bốn vương?”

Trên mặt Mai phu nhân vẫn mang nụ cười như cũ: “Thiếp thân vốn xuất thân từ Tây Cương, là nữ tử man di, không hiểu lễ nghi Trung Nguyên, nhưng thiếp thân vẫn ghi nhớ câu thơ mà thái tử thuận miệng ngâm cho thiếp nghe, chỉ cảm thấy nó đẹp như câu vồng trên dãy núi tuyết ngày hè, khiến cho thiếp đang ngủ cũng phải cười thành tiếng. Thiếp thân còn nhớ rõ Mi lang từng nói với thiếp: Thân không đôi cánh phượng linh. Sừng tê tụ điểm tâm tình cảm thông (*) Muốn ở bên thiếp thân suốt đời suốt kiếp, có điều ‘Sừng tê tụ điểm tâm tình cảm thông’ này, tác dụng cuối cùng là cứu thiếp một mạng.” Mai phu nhân quay về phía thái tử: “Người muốn trở thành Đế vương, lòng dạ phải độc ác một chút. Thật ra đêm đó thiếp thân đã chuẩn bị đồng ý với ngài, nhưng không ngờ ngay cả cốt nhục của mình ngài còn không buông tha. Để tránh sau này thiếp nhớ thương, để lộ sơ hở, ngài lại cho người hạ độc sát hại. Trong bốn năm, ngài chưa từng ôm nó, đêm đó lại ôm nó, cho nó ngồi trên gối, đút cơm nhào cho nó, ánh mắt tràn ngập vẻ không nỡ, thiếp liền biết, nó cũng không thể giữ chân ngài nữa rồi. . .”

* Bài thơ Vô Đề của Lý Thương Ẩn. Người dịch Nguyễn Phước Hậu – thivien.net. Mình sẽ giải thích thêm ở cuối chương.

Giọng nói của Mai phu nhân đã không có vẻ buồn bã tức giận mà lại bình bình đạm đạm, khỏe miệng mang nụ cười yếu ớt, dường như đang kể chuyện của người khác. Nhưng vẻ bình thản này lại càng khiến người ta cảm thấy con phong ba quỷ dị dưới lớp mây dày đặc.

“Ai đã cứu nàng?” Thái tử nhẹ giọng nói.

“Ai đã cứu thiếp, chẳng lẽ ngài không đoán được sao? Ở Tây Cương, có ai gan dạ sáng suốt, có ai bất chấp nguy hiểm vì người khác như vậy? Mặc dù đầu đã lìa khỏi cổ, nhưng những quân cờ chàng để lại, một khi phát động, có thể khiến người ta không bao giờ có thể trở mình!”

Nghe lời của nàng, công đường lại chìm vào tĩnh lặng, không ai gắng hỏi người này là ai, cũng không ai quát ngắt lời ngưỡng mộ dào dạt của Mai phu nhân.

“Chỉ có mười lăm mười sáu tuổi mà thôi, lúc bốn vương tới Tây Cương, lần đầu nhìn thấy y đã thấy hơi kinh ngạc. Một thiếu niên gương mặt còn mang vẻ ngây thơ như vậy lại là tướng lĩnh tiên phong bất bại sao? Nhưng tiếp xúc một thời gian bốn vương liền biết, ngoài hoàng thất, trong nhân kiệt, đều lệ thuộc vào người này. Nhưng bốn vương không ngờ cứ chỉ hào phóng đó thật ra chỉ để che giấu suy nghĩ chu toàn của y. Bốn vương ở Tây Cương gần nửa năm, lúc đầu chỉ để động viên lòng quân, nhưng khi đó y đã âm thầm đề phòng thì phải? Nếu biết y đã ngầm gài quân cờ từ trước. . .”

Thái tử nói như vậy, không ai không biết người y nói tới là ai, ba vị đại nhân lại có vẻ hơi khó xử, lặng lẽ liếc nhìn hướng hai vị quý nhân ngồi trên ghế long phượng muốn xin chỉ thị, cứ để cho thái tử nói hay nên ngắt lời?

Hơn nữa, tuy thái tử không chỉ tên nói họ, nhưng người mà y nói đến chắc chắn là kẻ phản nghịch của vương triều này.

Nhưng hai vị quý nhân vẫn chỉ uống trà, ngồi im lìm, không ai hiểu được họ đang ám chỉ điều gì. Cổ Mặc Phi đành phải thấp thòm quay đầu lại, để thái tử nói tiếp.

“Hành cung của Bốn vương ở trong thành Bắc Nhĩ, sau khi động viên lòng quân, phần lớn thời gian đều ở Hành cung trong thành, không ngờ rằng vẫn không thể giảm bớt sự nghi ngờ trong lòng y, không ngờ y đã phái người theo dõi hành động của bốn vương. . .” Thái tử quay đầu lại, nói với Ninh vương: “Nhị đệ, nói vậy chắc đệ cũng nằm trong số đó? Nếu không sao để lại trùng hợp cứu vị ‘Lý Mộc Phi’ này?”

HOÁN KHÊ SA – LÝ THANH CHIẾU

Mạc hứa bôi thâm hồ phách nồng (1)

Vị thành trầm túy ý tiên dung (2)

Sơ chung dĩ ứng văn lai phong (3)

Thụy não hương tiêu hồn mộng đoạn (4)

Tích hàn kim tiểu kế hoàn tòng (5)

Tinh thời không đối chúc hoa hồng (6)

Giải thích ý nghĩa:

(1) Chờ nâng chén rượu hồ phách để giải sầu. Từ hồ phách ở đây chỉ màu nâu hoặc nâu đỏ, chỉ rượu rất nặng.

(2) Dù chưa uống bao nhiêu mà lòng đã say.

Hai câu đầu diễn tả nỗi sầu muộn, lúc sâu đậm lúc lại tựa như không hề quan tâm.

(3) Tiếng chuông thi thoảng vang giữa đêm thâu. Thể hiện nhân vật trong bài thơ dù muộn vẫn chưa thể chợp mắt.

(4) Hương thụy thảo đã tan, giấc mộng đứt đoạn. Thụy thảo là một loại hương quý, tương truyền bắt nguồn từ Giao Chỉ, có hình dạng như con ve. Có thể thấy đêm đã dài mà vẫn không ngủ được.

(5) Trâm cài trở nên nhỏ bé, búi tóc buông lỏng. Từ trâm cài ở đây nguyên gốc là ‘Tích Hân Kim’. Tương truyền ở Côn Minh có loài chim nhả ra mảnh vàng nhỏ, có thể đúc làm dụng cụ. Từ này dùng để chỉ trang sức. Từ ‘trâm cài nhỏ’ ở đây làm nổi bật mái tóc rối bời. Thể hiện nhân vật trần trọc trên giường đã lâu.

(6) Câu này thể hiện sự cô quạnh trong khuê phòng, người không say mà mộng cũng chẳng thành. Đêm khuya choàng tỉnh, nến đã chảy hết, tâm sự nặng nề. Chúc hoa ở đây là nến sau khi đốt hết bấc, nhựa nến chảy thành hình hoa. Tương truyền chúc hoa là dấu hiệu của chuyện vui, cũng tượng trưng cho hi vọng trong lòng người.

Thân Vô Thái Phụng Song Phi Dục

Tâm Hữu Linh Tê Nhất Điểm Thông

Đây là 2 câu thơ trong bài Vô Đề (Tạc dạ tình thần tạc dạ phong) của Lý Thương Ẩn. Bài thơ thể hiện tình cảm nhớ thương của ông dành cho Tống Hoa Dương.

Giải thích ý nghĩa: Người không có đôi cánh để cùng nhau bay. Nhưng tâm linh lại như có sừng tê giác, dù chỉ có sợi chỉ trắng nhưng vẫn có thể tương thông.

Hai câu thể hiện dù tác giả và người yêu ở hai đầu cách biệt, không thể gặp nhau nhưng vẫn có thể hiểu nhau. Trong sách cổ ghi lại, có một loại tê giác tên là Thông Thiên Tê, từ đầu đến đuôi trong suốt như sợi tơ trắng, được coi là sinh vật thần kỳ, gọi là Linh Tê. Tâm Hữu Linh Tê Nhất Điểm Thông chỉ sự tâm linh tương thông giữa đôi tình nhân, luôn có cách nhìn nhận và giải quyết giống nhau. Vì vậy đoạn trên Mai phu nhân mới nói tác dụng cuối cùng của Tâm Hữu Linh Tê Nhất Điểm Thông đã cứu mạng của nàng. Ý chỉ nàng quá hiểu thái tử, vì vậy biết thái tử sẽ đối xử với nàng thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Thay Mận Đồi Đào, Thì Ra Gian Trá Như Vậy

Về mặt Hạ Hầu Thương hơi mông lung: “Tâm tư hấn vẫn luôn tinh tế như vậy. Nhưng hoàng huynh nói sai rồi, cứu nàng có lẽ bởi vì hấn muốn nói với bản vương: Mặc dù Lý Sĩ Nguyên giả nua có tội, nhưng không nên đổ lỗi lên đầu nữ nhi.”

Cho nên bản vương mới ra tay cứu.

“Đối với Tang Dung mà nói, có nơi nào có thể an toàn hơn ở bên cạnh nhị đệ? Có thân phận gì có thể an toàn hơn thân phận ‘Lý Mộc Phi’? Hấn hiểu ta quá rõ, biết rằng nếu đệ nhị cứu ‘Lý Mộc Phi’ cũng chẳng khác gì đặt thuốc nổ bên cạnh nhị đệ, khi chưa đánh đúng chỗ hiểm của nhị đệ, bản vương sẽ không sử dụng thuốc nổ kia. Cho nên, bản vương sẽ không động đến nàng ta.”

Nghe xong lời thái tử nói, sắc mặt ba vị đại nhân đều trắng bệch. Trên dưới triều đình xưa nay đều biết thái tử và Ninh vương đấu tranh gay gắt, nhưng trước mặt người khác vẫn là đệ hữu huynh thân, nào có như bây giờ. Lẽ nào hai người đang phân tích ván cờ của đối thủ, nói rõ từng đường đi nước bước?

Ba người nhìn nhau một lúc, đều nghĩ: Thái tử điên rồi, điên thật rồi, rõ ràng không phải là thái tử nữa rồi!

Lúc này ta có phần bội phục thái tử, người này cầm được thì cũng buông được, bày mưu tính kế quanh năm suốt tháng cuối cùng lại thất bại trong gang tấc. Ở nơi quá mức lúng túng, đứng trước người mình đã từng phụ bạc thế này mà còn có thể nói rõ từng lời, mặt không đổi sắc, còn khiến người đây y vào bẫy bội phục không thôi. Nếu y làm Hoàng đế, kế sách âm tàn hơn nữa quả thật có thể bảo vệ giang sơn này mấy chục năm không suy. Cho nên, năm xưa Hoàng thái hậu mới không kiên quyết phản đối chuyện lập y làm thái tử?

Cho nên, mặc dù y biết mình đã thua cuộc, nhưng vẫn nở nụ cười khê, quay đầu dịu dàng hỏi Mị Nguyệt: “Năm nay tiểu cô nương bao tuổi rồi? Có biết

ngày sinh của mình không?”

Mị Nguyệt ngẩng đầu lên, ánh mắt ngập tràn nỗi sợ hãi, bất giác muốn ngả sang trái nhưng không ngờ Mai phu nhân đã không đứng cạnh nó nữa. Không có thứ gì để dựa dẫm, nó lại co người lại, khẽ nói: “Bẩm thái tử, nô tỳ không nhớ rõ mình bao nhiêu tuổi...”

Mai phu nhân trở về bên cạnh cô bé, lại quỳ xuống ôm nó vào lòng, trong mắt đầm ánh lệ: “Ngài ấy đã hứa với thiếp, nhất định sẽ giữ được tính mạng cho nó. Còn nói đùa: Cho dù bốn tướng quân có chết, con bé cũng không thể chết được! Cho nên thiếp thân mới giao nó cho ngài ấy. Dù thiếp thân mới chỉ gặp ngài ấy một lần, nhưng khi đó thiếp thân không biết phải làm sao nữa, chỉ có thể coi ngài ấy như ân nhân cứu mạng, không ngờ ngài ấy nói được là làm được, đưa nó trở về bên thiếp thân. Mi lang, chàng sai người xé áo nó nhưng lại không phát hiện ra đóa hoa mai trên vai nó, bởi vì ngài ấy luôn nhanh hơn chàng một bước!” Nàng nhẹ nhàng mở cổ áo Mị Nguyệt để lộ bờ vai trắng như tuyết, nhưng nàng đưa móng tay nhẹ nhàng gầy gầy trên vai cô bé, một lớp da trượt ra theo đầu ngón tay. Dưới lớp da đó là một cái bớt hình hoa mai.

Thái tử lộ vẻ sầu thảm, lại dường như đột nhiên thờ phào nhẹ nhõm: “Thì ra là như vậy.” Quay đầu nhìn Mặc Tử Hàn, “Chỉ trách tên nô tài này chẳng làm được gì chi tổ hồng việc, chằm chằm khiêu chiến trước mặt Hoa mỹ nhân hết lần này đến lần khác.”

Mai phu nhân cười một tiếng: “Mi lang, năm đó chàng cho rằng sau này mình sẽ có vô số con nối dõi, không thiếu nữ tử hào môn thế gia nguyên sinh trưởng nam đích nữ cho chàng, một đứa con gái của nữ tử man di có là gì cơ chứ? Con gái sang nhờ mẹ, tất nhiên sau này nó cũng không thể giúp gì cho chàng, còn chẳng có ích cho chàng bằng mẩu thân là thiếp đây, cho nên chàng mới ra tay tàn nhẫn. Nhưng chàng lại không ngờ rằng... hôm nay chàng chỉ còn lại mỗi mình nó là cốt nhục phải không?”

Lời của Mai phu nhân chọc đúng chỗ đau của y, mặc dù thái tử vẫn duy trì nụ cười nhưng ánh mắt tràn ngập vẻ sầu thảm, chỉ hỏi: “Nàng đã biết bốn vương bị đã thương rồi ư?”

Mai phu nhân cười: “Không, thiếp thân không biết, nhưng thiếp thân biết chàng điều tra rõ ngọn ngành chuyện người đàn ông đó bị thương trên chiến trường. Bởi vậy thiếp thân mới tìm đến ngài ấy, giao danh tính của thiếp thân và tính mạng của con gái cho ngài. Bởi thiếp thân biết, ngài ấy nhất định sẽ là đối thủ một mất một còn của chàng! Ai bảo Tần gia là một khối với chàng chứ? Tội lỗi Tần gia gây ra không thể tránh khỏi liên lụy tới chàng, nên để ai gánh chịu đây? Mà ngài ấy làm việc luôn gọn ghẽ cẩn thận, tuyệt đối không để lại chút dấu vết...” Ánh mắt của nàng lơ đãng liếc nhìn nửa người dưới của thái tử rồi thu lại, “Thiếp thân biết vết thương này của chàng không thể chữa lành, hết như người đàn ông đó năm ấy!”

Nghe lời nói của nàng, ba vị đại nhân không thể không chế về khiếp sợ trên mặt, ba người không tự chủ được liếc nhìn nhau, từ ánh mắt của nhau có thể nhận thấy điều mà họ nghĩ: Thương thế của thái tử còn có nội tình!

Cho nên, ánh mắt ba vị đại nhân lại chuyển hướng tới ta, dù không nói nhưng vẫn thấy rõ nỗi lo âu: Lý Mộc Phi là giả, xem ra Hoa mỹ nhân này cũng không phải là thật. Vậy theo lời Tào Đức Bảo, Hoa mỹ nhân này là công chúa Thảo Thạch thật sao? Liệu có liên quan đến người đó không? Mưu kế của người đó đúng là lóp này chồng lên lóp khác!

Cho nên, Cổ Mặc Phi lặng lẽ vung tay, nội thị vốn đứng dưới cột hiên liền lặng lẽ đứng ra sau lưng ta.

Đề phòng ta đột nhiên bộc phát đấy!

Chắc hẳn họ cũng hiểu, Mai phu nhân này vốn là một thị thiếp bên cạnh thái tử, rất được sủng ái, còn sinh cho y một đứa con gái. Cũng không biết tại sao thái tử lại muốn nàng giúp y chuyện gì đó, khó tránh khỏi dây mơ rễ má, còn muốn giết con gái của mình. Vì vậy Mai phu nhân này liền bỏ trốn, cầu cứu người nọ. Người đó có được cơ hội tốt như vậy, đương nhiên phải tận dụng triệt để. Thay mặt đổi đảo, không biết làm thế nào mà có thể biến nàng thành Lý Mộc Phi, rồi để Ninh vương diện hạ cứu nàng, để nàng sống bên cạnh Ninh vương. Rồi lại đưa tiểu cô nương này đến quý phủ của đại nhân Thái Chí Hòa, được ông ấy nuôi nấng như con gái ruột. Năm sau, không biết làm sao mà thái tử có thể điều tra được, cho nên bảo Mặc Tử Hàn đi thăm dò cho ra lẽ. Nhưng Mặc Tử Hàn làm việc không chắc chắn, bị Hoa mỹ nhân bắt gặp. Hoa mỹ nhân vì báo thù nên mới ra tay làm rối chuyện tốt kia, cộng thêm Mặc Tử Hàn xé y phục của đứa trẻ này, thấy không có bớt hoa mai nên tưởng tìm nhầm người. Hơn nữa cũng bởi vì Hoa mỹ nhân là người của quý phủ Ninh vương, Hoa mỹ nhân cứu một tên tội tù, tương đương Ninh vương cứu, phiền phức sau này cũng do Ninh vương gánh chịu, nên thái tử lại cho rằng như vậy cũng coi như bố trí thêm một tấm chắn bên cạnh Ninh vương, rồi không điều tra thêm nữa, hôm nay chỉ có thể một kích tất trúng.

Có ai ngờ rằng dù là thuốc nổ hay chông, mục tiêu đều nhắm đến thái tử.

Ba vị đại nhân liếc ngang liếc dọc, mặc dù không liên tiếng nhưng Cổ Mặc Phi hạ bút viết mấy dòng chữ lên giấy, hai vị đại nhân kia liếc mắt nhìn tờ giấy, khẽ gật đầu.

Mai phu nhân kể một câu chuyện dài, thái tử lại như đề tang cha mẹ, hai vị quý nhân ngồi trên không nói gì, Vĩnh Lạc để lại càng không biết phải trách cứ thế nào, thấy ba người có động tĩnh liền cau mày nói: “Cổ ái khanh, các khanh âm thầm thảo luận gì vậy?”

Lời này vô cùng bất mãn, Cổ Mặc Phi vội vàng rời chỗ, nói: “Hoàng thượng, chúng thần chỉ đang nghĩ, may mà Quân tặc đã đến tội, nếu không đến khi hấn lớn dần, nhất định trở thành đại tặc quốc gia!”

Nói xong, giờ tờ giấy trong tay lên, mọi người đều thấy rõ, trên đó viết to tám chữ: Mưu đồ bất chính, đại họa quốc gia.

Chương 94: Ngay Cả Chuyện Của Lão Phụ Ngươi Cũng Muốn Nhúng Tay Vào

Cổ Mạc Phi nói: “Thái tử xử trí thị thiếp của mình, mặc dù thủ đoạn tàn nhẫn, nhưng dù sao vẫn là chuyện nhà. Đã nương nhờ thái tử, lệ thuộc vào gia sản của thái tử, đương nhiên do thái tử định hạ định đoạt. Nhưng lại bị kẻ xấu lợi dụng, gây bất hòa trong hoàng thất. Đã mưu gian gây hại cho nước nhà, còn bắt tay với giặc cướp nước, theo lão thần thấy, nếu y không đền tội, về sau ắt trở thành đại họa!”

Mọi người đều hiểu ý của ông ta, tất cả đều do Quân tặc. Nếu người bình thường mà giết thiếp diệt nữ như thái tử thì có lẽ là tai họa tày trời, nhưng đối với hoàng thất mà nói cũng chỉ là chuyện thường như cơm bữa. Hoàng tử phạm pháp cũng xử tội như dân thường tất nhiên chỉ nói cho người trong thiên hạ nghe, trên thực tế nhất định phải xem xét dựa theo tình huống cụ thể.

Cho nên, ông ta đang âm thầm nhắc nhở Vĩnh Lạc đế, tuyệt đối đừng trúng kế ly gián của người chết, phé truất thái tử, động tới gốc rễ quốc gia. (thanthoigian.wordpress.com)

Lời này của ông ta đương nhiên là nói hộ cho thái tử, Hạ Hầu Uyên cảm kích quay đầu nhìn ông ta, nói: “Đa tạ Cổ đại nhân đã nói giúp bản vương, nhưng bản vương sai vẫn là sai, tuy là vì” Hắn ngẩng đầu nhìn Vĩnh Lạc đế, rồi khẽ nói, “Người bản vương có lỗi nhất vẫn là Di nhi. Thật ra trước kia bản vương vẫn muốn tìm con bé.”(thanthoigian.wordpress.com)

Thái tử nhìn Mị Nguyệt tha thiết, còn gọi nhũ danh của nó, nhưng nó sao có thể nhớ được, chỉ ngược đời mắt mông lung lên nhìn hắn, rồi lại vùi đầu vào lòng Mai phu nhân.

Thái tử chấp tay với Ninh vương, nói: “Nhị đệ, ta muốn cầu xin đệ một chuyện, không biết Nhị đệ có thể đồng ý với ta không?”

Tuy thái tử thủ đoạn tàn nhẫn, nhưng đã tỏ vẻ như vậy, Hạ Hầu Thương không khỏi lộ vẻ sâu thâm, liền đáp: “Hoàng huynh xin cứ việc sai bảo.”(thanthoigian.wordpress.com)

“Nhị đệ, ta đã thành thế này rồi, sau này cũng không có kỳ vọng gì nữa, chỉ muốn những năm về già có thể sống cùng con gái. Tuy Mai cơ là thiếp thất của đệ, nhưng ta vẫn mong đệ có thể trả nàng lại cho ta, để sau này ta có thể bù đắp cho hai người.”

Hạ Hầu Thương không đáp, Mai phu nhân hét to: “Chàng đừng vọng tưởng, dù thiếp thân có chết cũng không trở lại bên chàng. Thiếp thân thà rằng mang theo Di nhi, sửa họ thành Tần, xuân cây cày hạ dệt lụa, còn tốt hơn ở bên cạnh chàng!”

Thái tử cười khổ, gương mặt lộ vẻ sâu thâm, lẩm bẩm: “Bản vương không ép nàng, không ép nàng.”

Tính tình con người sao có thể dễ dàng thay đổi như vậy? Một người tàn nhẫn mưu đồ đã quen, sao có thể thay đổi trong chốc lát được? Mọi người đều biết đạo lý này, thái tử làm bộ như vậy cũng chỉ cho đám Cổ Mạc Phi cái cớ để giải vây cho hắn.

Ba vị đại nhân liền quỳ xuống, nói với Vĩnh Lạc đế: “Hoàng thượng, không thể khinh suất phé truất ngôi vị. Tuy thái tử có sai, nhưng đã mang thân phận như vậy, làm gì có ai không mưu đồ tính toán chứ? Hôm nay thái tử đã có con nối dõi, dù thương thể của thái tử không thể lành, cũng có thể phong tiểu cô nương đây làm công chúa trước, về sau kén phò mã rồi sinh con trai, ban thưởng mang họ vua, có người nối nghiệp. Huống chi thiên triều không thiếu lương y, nhất định có thể chữa khỏi cho thái tử.”

Ba vị trọng thần đã nói vậy, Vĩnh Lạc đế liền lộ vẻ do dự, liếc nhìn Hoàng thái hậu, hỏi: “Mẫu hậu, người thấy thế nào?”

Hoàng thái hậu thờ dài thườn thọt: “Hoàng thượng còn chưa hỏi tại sao thái tử lại giết thiếp diệt nữ đấy!”

Vĩnh Lạc đế liền quay đầu lại nói: “Thái tử, sao ngươi lại làm vậy? Rốt cuộc năm đó đã xảy ra chuyện gì?”

Vĩnh Lạc đế đã hỏi vậy, mặt thái tử liền hiện vẻ do dự, thật ra lúc này hắn đang lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, nếu nói nguyên nhân thì chẳng khác gì tự vả vào miệng mình, bởi vì hắn đưa Mạc Tử Hân đến bên cạnh Vĩnh Lạc đế, vẫn khẳng khái rằng không biết tại sao Vĩnh Lạc đế phải tìm một đào kép. Nói nguyên nhân chẳng khác gì nói cho Vĩnh Lạc đế, thật ra hắn biết thừa tại sao Vĩnh Lạc đế lại muốn tìm đào kép này.

Đúng vậy, người hắn muốn để Mai phu nhân hầu hạ chính là Vĩnh Lạc đế. Năm đó, hắn bắt chợt thấy Tang Dung trong thương đoàn người Thân Độc, thích vẻ mỹ lệ thanh thuần của nàng, liền đưa nàng về phủ thái tử. Mặc dù nàng xuất thân thấp hèn, không có bất kỳ danh phận nào, nhưng hai người cũng có một khoảng thời gian vô cùng tốt đẹp. Tang Dung còn sinh cho hắn một đứa con gái. Nhưng trong một lần Tang Dung ra ngoài, bị Vĩnh Lạc đế nặc thường phục đi tuần nhìn thấy, khiến ông nhớ mãi không quên, phái người tra tìm tung tích của Tang Dung ở khắp nơi. Lúc này thái tử biết được, cảm thấy kỳ lạ: Tang Dung cũng không phải phải là nữ tử sắc nước hương trời, trong hậu cung của phụ hoàng mỹ nữ như mây, vì sao lại coi trọng nàng như vậy? Hắn muốn lấy lòng Vĩnh Lạc đế, cũng muốn hiểu rõ mọi chuyện, cho nên ngầm ngầm điều tra nghe ngóng, biết được bí ẩn hoàng thất nhiều năm trước. Hóa ra, lúc Vĩnh Lạc đế còn làm thái tử rất thích đi đây đi đó, ba vị đại nhân Cổ, Triệu, Trần cũng kết giao với ông ta trong dịp này. Vĩnh Lạc đế diện mạo anh tuấn, lại trẻ trung, nếu không xảy ra mấy chuyện tài tử giai nhân thì đúng là không bình thường. Nhưng ông ta không gặp mỹ nữ nào, lại gặp phải công chúa Tây Di lên vào Trung Nguyên chơi đùa. Công chúa tên là Tây Mã, mẹ bà là tiểu thiếp của Khả hân Tây Di, rất được sủng ái. Lúc đó Tây

Di bành trưởng, chiến sự ở biên cương hết sức căng thẳng, thái tử đương triều có tình cảm với công chúa địch quốc, chắc hẳn ai cũng biết được kết quả. Thái hậu ngày ấy còn là Hoàng hậu chia đôi rẽ lửa, nhưng Vĩnh Lạc để trẻ tuổi vô cùng cố chấp, tuyên rằng muốn mỹ nhân chứ không cần giang sơn, thậm chí không muốn làm Hoàng đế. Về sau, giang sơn vẫn vào tay ông ta, còn công chúa Tây Mã biến mất, nghe nói lúc biến mất công chúa Tây Mã đã mang thai.

Lúc này thái tử mới hiểu tại sao phụ hoàng không tìm được Tang Dung này thì không chịu. Tang Dung cũng là người Tây Cương, dung mạo có điểm tương tự công chúa Tây Mã. Đương nhiên hắn biết Tang Dung không có liên quan gì với Tây Mã, nhưng chỉ cần phụ hoàng lưu luyến nàng, phong phi là chuyện không cần nói tới. Lại dùng vài thủ đoạn, Giang phi nương nương lại càng không vừa mắt phụ hoàng.

Thái tử chưa trả lời, Mai phu nhân đã cười lạnh nói: “Hoàng thượng không biết tại sao thái tử lại muốn dâng nô tỳ cho ngài sao? Cúi đầu muốn ngó cùng chàng, Ô hay trăm ngọc ngó ngang nước trong (*). Thái tử thấy bức tranh ngài giấu trong Ngự thư phòng, thấy nô tỳ có nét tương tự nữ tử ngồi trên mũi thuyền, mới bảo nô tỳ vào cung!”

* Đây là hai câu thuộc bài Thái Liên Khúc (Khúc hát hái sen) của Bạch Cư Dị. Dịch thơ: Võ Thị Xuân Đào.

Vĩnh Lạc để giận dữ: “Trẫm há lại là người không bằng cảm thú như vậy, người là con dâu cả trẫm, sao trẫm có thể ép người vào cung?”

Lời vừa mới dứt, ông liền giật mình: “Thảo nào nó lại không muốn người còn vương bạn.”

Đương nhiên thái tử không thể để cho Vĩnh Lạc để biết thân phận của Tang Du. Cuối cùng tâm tư này đã khiến Vĩnh Lạc để bất mãn, tuy muốn mình vui, nhưng đưa thiếp thất của mình tới chỗ lão phụ, đây là chuyện gì cơ chứ? Không phải là rối loạn luân lý sao?(thanthoigian.wordpress.com)

Ông không nhìn thái tử, mà nhìn Tang Dung thật kỹ, lạnh lùng thốt lên: “Người dựa vào cái gì mà thái tử phải làm vậy?”

Tang Dung vuốt ve gương mặt, thờ dài nói: “Thiếp thân được người nọ nhờ đại phu mài xương gọt da, chẳng qua vì không muốn mang dung mạo như trước nước, còn xăm lên mặt. Mặc dù dung mạo không giống Lý Mộc Phi lắm, nhưng chỉ cần trên mặt có chữ, rồi dùng mái tóc rối bời che mặt, chiều cao tương tự với nàng, đợi trong quân doanh chưa đến ba ngày, còn chưa bị gia nô Lý gia phát hiện ra điều bất thường đã được người cứu ra khỏi quân doanh, đưa tới phủ Ninh vương, xóa bỏ hình xăm trên mặt. Sau những ngày hành hạ giày vò như vậy, tất nhiên không bao giờ còn giống nữ tử trên mũi thuyền kia nữa.”

Chuyển ngữ: Chjcbjbj

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Nếu Không Chỉ Như Vậy, Liệu Người Còn Có Thể Được Tha Thứ?

Thái tử đưa Tang Dung vào cung, đương nhiên chẳng có lòng dạ tốt đẹp gì, cũng chỉ muốn thể cực trong cung ngả về phía Hoàng hậu mà thôi. Nhưng trong mắt Vĩnh Lạc để, thái tử làm vậy cũng chỉ vì nghĩ cho mình, muốn lấy lòng mình. Cho nên ông ta thật sự cảm thấy có thể tha thứ cho thái tử lần này, đại thần trong triều, mẫu hậu của mình, ai không làm vậy chứ? Dĩ nhiên, không có ai tuyệt tình như thái tử, thậm chí còn dâng thiếp thất của mình cho lão phụ.

(thanthoigian.wordpress.com)

Nhưng không phải vẫn chưa thành công sao?

(thanthoigian.wordpress.com)

Lúc đầu Vĩnh Lạc để còn cảm thấy thái tử cực kỳ ghê tởm, cho rằng thái tử giấu mình quá nhiều chuyện, nhưng sau khi hắn giải thích, biết rõ tất cả mọi chuyện thì lại muốn tha thứ cho thái tử. Quay đầu hỏi Hoàng thái hậu: “Mẫu hậu, người xem.?”

Hoàng thái hậu thờ dài, nói: “Tuy thái tử không đúng, nhưng cũng như lời chư vị đại nhân nói, đây không phải là tội ác tày trời gì. Tuy Mặc Tử Hàn kia hơi càn quấy hoang đường, nhưng không gây ra chuyện lớn gì cả, cách chức làm thứ dân coi như xong. Chuyện này chấm dứt ở đây, tiếp tục thăm án đi.”

(thanthoigian.wordpress.com)

Thái tử còn đang đợi bị hoạch tội, làm bộ làm tịch chuẩn bị gân cổ lên cãi, nhưng nghe xong chỉ biết nói: “Hoàng tổ mẫu.”

(thanthoigian.wordpress.com)

Hoàng thái hậu ngắt lời hắn: “Được rồi, đối xử tốt với con gái là được!”

(thanhthoigian.wordpress.com)

Mọi người đều hiểu, Hoàng thái hậu thực sự không thích thái tử, nhưng Vĩnh Lạc để lại thích đứa con trai này, xem ra Vĩnh Lạc để và Hoàng thái hậu đúng là mâu thuẫn.

(thanhthoigian.wordpress.com)

Nhưng chuyện này ít nhiều cũng để lại ám ảnh trong lòng Vĩnh Lạc đế. Ngay cả chuyện này thái tử còn dám bày mưu tính kế, còn chuyện gì không dám nữa?

(thanhthoigian.wordpress.com)

Viện thẩm án bao gồm ba gian, gian cuối cùng là chính đường thẩm án. Lúc thẩm án, cánh cổng bên ngoài đóng kín mít, trong sảnh đường này còn có một tấm bình phong ngăn lại. Chuyện đã chấm dứt, Mai phu nhân và Mị Nguyệt được giải đi, Mặc Tử Hàn cũng bị tống vào một phòng riêng canh chừng, cho nên công đường chỉ còn lại ta, Hạ Hầu Thương và thái tử.

(thanhthoigian.wordpress.com)

Đương nhiên ta hiểu rõ, thái tử được Vĩnh Lạc đế tha thứ dễ dàng như vậy cũng chỉ vì hắn đang bị thương, người hắn lợi dụng chỉ có địa vị hèn mọn, không gây hại cho người khác. Nhưng nếu người hắn làm hại không chỉ như vậy thì sao?

(thanhthoigian.wordpress.com)

Đầu gối quỳ trên mặt đá cảm thạch lạnh cứng vô cùng đau nhức, nhưng sau khi nghe Cổ Mạc Phi chỉ trích Quân phạm “Đã mưu gian gây hại cho nước nhà, còn bắt tay với giặc cướp nước”, ta không hề cảm giác đau đớn nữa. Bao trận chinh chiến, hàng vạn hàng nghìn tướng sĩ thương vong cũng chỉ đổ lại hai câu này. Ta bỗng nhiên tán đồng lời nói của lão phụ. Lão phụ nói mưu kế của ta còn thâm độc hơn cả lão phụ, nhưng cách đối nhân xử thế lại quá mềm dẻo. Liệu có phải chỉ bằng cách “bắt tay với giặc” mới có thể giữ được tính mạng cho Quân gia?

(thanhthoigian.wordpress.com)

Nghe thấy tiếng phiến gỗ đập bàn, ta mới bừng tỉnh, ngẩng đầu lên, Cổ Mạc Phi lạnh lùng nói: “Hoa thị, có muốn Tào đại nhân chứng nhận lần nữa hay không.?”

(thanhthoigian.wordpress.com)

Ta hơi mờ mịt, hỏi ngược lại: “Chứng nhận gì cơ?”

(thanhthoigian.wordpress.com)

Ông ta giận dữ, cuối cùng cũng có phong cách của quan lớn, nói: “To gan.”

(thanhthoigian.wordpress.com)

Lúc này lại có một tiểu hoàng môn vội vã chạy vào từ cửa hông, tới hiên thì đứng cạnh quân sự, ghé vào tai ông ta nói gì đó. Công công vội vã chạy lên thượng đường, tới bên Vĩnh Lạc đế, khẽ bẩm tấu: “Hoàng thượng, hoàng hậu nương nương giá lâm, đang quỳ ngoài cửa, thỉnh cầu Hoàng thượng tiếp kiến.”

(thanhthoigian.wordpress.com)

“Sao Hoàng hậu lại tới đây?” Vĩnh Lạc đế cau mày, nói, “Rốt cuộc là chuyện gì? Ngay cả Hoàng hậu cũng muốn nhúng tay vào!”

(thanhthoigian.wordpress.com)

Hoàng thái hậu liền nói: “Thôi, cứ để Hoàng hậu vào đi. Thân là mẫu thân, không được gặp con mình, đương nhiên không yên lòng!” Ngừng lại rồi nói, “Chắc hẳn Giang phi không cần phải lo lắng cho con trai mình.”

(thanhthoigian.wordpress.com)

Nói như vậy nhưng lại ẩn chứa ý nghĩa: Trong lòng có quý đương nhiên không yên lòng, trong lòng không có quý, vậy chắc hẳn sẽ yên tâm.

(thanhthoigian.wordpress.com)

Vĩnh Lạc đế không đáp lời Hoàng thái hậu, nói với công công kia: “Bảo Hoàng hậu vào đi.”

(thanhthoigian.wordpress.com)

Cánh cửa giữa mở rộng, Hoàng hậu được hai cung nữ dìu, bước vào. Bà chưa hành lễ, việc đầu tiên bà làm là đưa mắt nhìn thái tử, thấy hấn vẫn ngồi nghiêm chỉnh thì thở phào nhẹ nhõm. Lúc này bà mới quỳ xuống hành lễ, nhưng khi Hoàng đế cho bà bình thân, bà lại không đứng dậy mà đập đầu hai lần liên tiếp rồi nói: “Hoàng thượng, mẫu hậu, tuy thái tử là cốt nhục của thần thiếp, Mẫn nhi là diệt nữ họ xa của thần thiếp, dù ai chịu uất ức nô tỳ cũng đau lòng, nhưng Khải Như đã đi rồi, thần thiếp van xin mẫu hậu, Hoàng thượng bỏ qua cho thái tử lần này. Người chết cũng đã chết rồi, mẫu hậu. . . .”

(thanhthoigian.wordpress.com)

Lời bà nói khiến mọi người đều như chìm vào mây mù, không biết phải làm sao, còn thái tử lại quỳnh lên, vội lên tiếng: “Mẫu hậu nói gì vậy?”

(thanhthoigian.wordpress.com)

Giữa hai người có điều gì đó không bình thường, Hoàng thái hậu thấy vậy thì lạnh lùng hừ một tiếng, đưa mắt thái tử. Thái tử như bị sét đánh, không dám nói gì. Lão thái thái cười cười, nói: “Hoàng hậu được lên chức tổ mẫu rồi đấy. Thái tử đã tìm thấy con gái của mình, cũng phải tám chín tuổi rồi. . . .”

(thanhthoigian.wordpress.com)

Hoàng hậu ngẩng đầu lên, vui vẻ nói: “Mẫu hậu không trách thái tử ư?”

(thanhthoigian.wordpress.com)

Hoàng thái hậu thở dài, nói: “Khải Như đã đi lâu rồi, cũng không để lại cho thái tử đứa con nào. Tuy nói con bé đã qua đời, nhưng cũng vì thái tử. Hoàng hậu nói thật hay, người chết cũng đã chết rồi, dù gì nó cũng là tôn nhi ruột thịt của ai gia, sao ai gia có thể nhẫn tâm để tang tôn nữ của mình lang thang đầu đường xó chợ suốt mấy năm ròng, gặp mặt thì đã lớn tướng. Cho con bé này làm con gái dưới danh nghĩa của thái tử phi đã mất có được không?”

(thanhthoigian.wordpress.com)

Hoàng hậu thở phào nhẹ nhõm: “Mẫu hậu, có người phân xử là được rồi, người đừng lo, thần thiếp biết Khải Như là diệt tôn nữ của người mà. Thần thiếp sẽ hết lòng an ủi, có người phân xử, chắc họ cũng không dám làm loạn đâu. Chuyện đã xảy ra từ nhiều năm trước, bây giờ dù có bảo họ mở quan tài khám nghiệm tử thi thì cũng tra xét được gì chứ? Họ nói thái tử dùng độc, lời đồn thổi thì có thể chứng minh được gì. ? Mẫu hậu, tất nhiên người phải bênh vực cho tôn nhi ruột của mình.”

(thanhthoigian.wordpress.com)

* Tôn nhi: Cháu trai (con trai của con trai). Tang tôn nữ: Chết. Diệt tôn nữ: Con gái của cháu trai/cháu gái (con trai/con gái của anh chị em)

(thanhthoigian.wordpress.com)

Mọi người nghe Hoàng hậu nói vậy thì biểu hiện hoàn toàn khác nhau. Vĩnh Lạc để vô cùng lạnh lùng, còn ẩn chứa suy nghĩ: Người đàn bà ngu xuẩn này, đúng là ngu hết thuốc chữa. Còn mặt thái tử thì trắng bệch xám tro. Nhưng điều khiến ta cảm thấy kỳ lạ chính là tầm mắt của hấn bất giác liếc nhìn Mị Nguyệt. Còn ba vị đại nhân lại bắt đầu nhìn chằm chằm vào nghiên mực trên bàn.

(thanhthoigian.wordpress.com)

Nghe đến đây, gương mặt của Hoàng thái hậu vừa nãy còn ôn hòa, bây giờ chợt trầm xuống. Thái tử không để ý tới lễ nghi, sẵn giọng quát: “Mẫu hậu, người nói lung tung định đổ tội gì cho con vậy?”

(thanhthoigian.wordpress.com)

Hoàng hậu đang thao thao bất tuyệt không thèm ngẩng mặt lên nhìn, vừa ngẩng lên đã thấy mọi người lạnh lùng nhìn mình như vậy liền biết có chuyện không ổn, hóa ra họa từ miệng mình mà ra.

(thanhthoigian.wordpress.com)

“Hoàng thượng, không phải mọi người đang thẩm tra cái chết của Khải Như sao? Sao lại. Không phải là.?”

(thanhthoigian.wordpress.com)

Hoàng thái hậu cười lạnh: “Hôm nay ai gia đã được mở rộng tầm mắt. Không ngờ ai gia lại nuôi một đám con cháu ngoan ngoãn thế này!”

Chuyển ngữ: Chjcbjbj

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 96: Giết Vợ Diệt Con Thì Sao Chứ?

Bà mắng như vậy, xia xói tất cả những người của hoàng gia đang có mặt trên công đường, Vĩnh Lạc đế cũng không nên được giận, sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng nhìn thái tử.

#42zb22),18(.3910mr.(^*@ THÀNH THỜI GIAN thanhthoigian.wordpress.com THÀNH THỜI GIAN @+-~ykhc!'?({^eb60)*vz{\$88}!

Ninh Khải Như xuất thân từ họ ngoại của Hoàng thái hậu, mặc dù không được sủng ái bằng Ninh Khải Dao, nhưng chung quy là người Ninh gia, nếu vụ án này là thật thì đúng là một vụ bê bối khủng khiếp của hoàng thất.

by91*~45(&63ft42).97gx@ THÀNH THỜI GIAN thanhthoigian.wordpress.com THÀNH THỜI GIAN @gv}(mi67ua!490zy58548879*==[

Vĩnh Lạc đế quay sang nhìn Hoàng hậu, vẻ mặt chán ghét, có lẽ đang trầm suy nghĩ: Nếu không vì phụ nhân ngu ngốc này, giải quyết chuyện bí mật đó có khó gì, thậm chí còn có thể tiếp tục che giấu...

.:}={75.\$43dr=`]=6743qc}%80@ THÀNH THỜI GIAN thanhthoigian.wordpress.com THÀNH THỜI GIAN @*&bh84&!775271021!?517

Thái tử bất chấp vết thương trên người, lồm cồm lăn xuống đất: “Hoàng thượng, Hoàng tổ mẫu. Mẫu hậu bị người ta lừa bịp, nhi thần tuyệt đối không làm chuyện như thế!”

9289.=1521&98mlhflkktok33xg=%a@ THÀNH THỜI GIAN thanhthoigian.wordpress.com THÀNH THỜI GIAN @43#~.eh76aaomcu78yi]

Nếu Ô Mộc Tề ở đây, nhất định hẳn sẽ kinh ngạc hỏi: “Thật sự không làm hả? Ngay cả con gái của mình mà người còn suýt giết được, giết thêm một người nữa, tay nào có run?”

58\jv\js!*{[[\$dg=#@ THÀNH THỜI GIAN thanhthoigian.wordpress.com THÀNH THỜI GIAN @cu30elboncsj?*yy1176zf)]

Khó khăn lắm Vĩnh Lạc đế mới dần nổi thất vọng dành cho thái tử, giờ lại bị hấn vén lên, giọng điệu của ông vô cùng mỉa mai: “Thái tử, con có thể nói thật không?”

lp\ic&!qrtw6794#{!}{ty![32@ THÀNH THỜI GIAN thanhthoigian.wordpress.com THÀNH THỜI GIAN @lc{?29gdyq3ooltx\$,8749

Những lời này còn khiến thái tử hoảng hốt hơn những lời bức cung nghiêm khắc. Thứ thái tử vẫn luôn ý vào chính là sự sủng ái của Vĩnh Lạc đế, giờ có lẽ không còn. Vĩnh Lạc đế hơi trái ngược với

`~\$608229om*%~`ag[4289sh@ THÀNH THỜI GIAN thanhthoigian.wordpress.com THÀNH THỜI GIAN @97``}=,huhj]/ga39+(29xd56so

Hoàng thái hậu, Hoàng thái hậu thích Ninh vương, ông thì thích thái tử. Thái tử cũng biết điều, nịnh nọt khiến ông vui vẻ vô cùng, lại thêm Ninh vương lãnh đạm xa cách, ông liền dành tất cả kỳ vọng đối với con cái cho thái tử. Miễn là thái tử không phạm sai lầm lớn, có Hoàng đế bảo vệ, Hoàng thái hậu cũng sẽ không làm trái ý Vĩnh Lạc đế.

./]36jr24&.,ao&*79|[*[@ THÀNH THỜI GIAN thanhthoigian.wordpress.com THÀNH THỜI GIAN @783715ehoebk19im,?bqph[%^&1613

Cho nên, nếu làm Vĩnh Lạc đế mất lòng, địa vị thái tử này quả thật không còn vững chãi nữa...

50kmxfvv:[72dk+~bg5832qc@ THÀNH THỜI GIAN thanhthoigian.wordpress.com THÀNH THỜI GIAN @23vh/+.(&.\$ku+86ed#!%,bq86ii

Tuy Vĩnh Lạc đế không thích Ninh vương, nhưng đành phải chịu, cũng chỉ có thể nâng Ninh vương lên thượng vị.

tu73~^js(&]:83(\$^)]3@ THÀNH THỜI GIAN thanhthoigian.wordpress.com THÀNH THỜI GIAN @?(33??.{rg?*hn96eu,#+.

Trong nháy mắt đó, ta có thể cảm thấy sự kinh hoàng trong lòng thái tử, giọng nói của hắn run run: “Phụ hoàng, độc này thật sự không phải do nhi thần... Có lẽ, có lẽ... là các nàng ấy ghen tuông với nhau...”

5553#,95\$*&:36?};nc18/.21&|cm96@ THÀNH THỜI GIAN thanhthoigian.wordpress.com THÀNH THỜI GIAN @70&.[~&/79bk{}nk4380kk

"Hoàng hậu nói sao?" Hoàng thái hậu lạnh lùng thốt lên, "Đừng bao che nữa, nếu chuyện này có thể truyền đến tai Hoàng hậu, Hoàng hậu cho rằng người ta không có chuẩn bị gì ư? Hoàng hậu còn có thể che giấu sao?!"

qs?:71fb.,{(8776/.weis26\$`%#@ THÀNH THỜI GIAN thanhthoigian.wordpress.com THÀNH THỜI GIAN @36aw1997#~xdjd57thkv465iw5

Ý bà nói, các người không có cơ hội khớp khẩu cung, chuyện này cũng không phải là tình cờ, trùng hợp đến tai Hoàng hậu lúc thẩm án, khiến Hoàng hậu tới đây náo loạn, không chế thời gian rất khéo. Chắc chắn người đứng sau thao túng chuyện này đã nắm nhúng tay vào, không dễ dàng cho các người diệt khẩu, chân tướng sẽ truyền tới chỗ ta ngay thôi!

1~8281mjnx&#eoxpcg2889@ THÀNH THỜI GIAN thanhthoigian.wordpress.com THÀNH THỜI GIAN @=)ul66#/#j15xq\66ml*)

Mặc dù Hoàng hậu không quá thông minh, nhưng ở trong cung nhiều năm, cũng phải có chút tâm kế. Bà suy nghĩ một chút liền thông suốt, không dám nhìn con trai mình, chỉ cúi đầu nói: “Mẫu hậu, có người làm chứng, mùa đông năm ấy Khải Như bị mắc chứng hàn, hằng ngày thái tử đều đích thân bưng thuốc cho thái tử phi. Nghe nói... nghe nói mỗi ngày thêm một ít bột thạch tín, ngay cả ngự y cũng không biết được chứng bệnh của nàng... Có điều sau khi mở quan tài, có một đốt xương hiện màu đen...”

qvdv49odj]%95.(59~!68oh@ THÀNH THỜI GIAN thanhthoigian.wordpress.com THÀNH THỜI GIAN @ggiute39jr5460\,^#ouywwr

Hoàng thái hậu thở dài một hơi, giọng nói chột trở nên êm ái, khiến người ta nghe xong lỏng to trên người cũng phải dừng đứng: “VẬY Hoàng hậu nói cho ai gia, người đó nói vì sao thái tử phải hạ độc giết thái tử phi?”

dh51)%9233it51ymtt:{(38@ THÀNH THỜI GIAN thanhthoigian.wordpress.com THÀNH THỜI GIAN @9039er{:0rrky)*4065]?xorf}*

Hoàng hậu toát mồ hôi lạnh đầm đìa: “Kẻ đó nói thái tử phi biết thái tử muốn đưa một nữ tử mình từng sủng hạnh vào cung, có một ngày cãi nhau với thái tử, đe dọa thái tử rằng sẽ bầm chuyện này với Hoàng thượng... Thái tử vì không muốn để thái tử phi phá hoại, cho nên...”

+(zz75}.zm#?.)64ljct1\1(47er@ THÀNH THỜI GIAN thanhthoigian.wordpress.com THÀNH THỜI GIAN @52zivn82mt20*?33to!))?(“{

Thái tử dập mạnh trán xuống đất, ngẩng đầu lên cái trán đã bầm tím: “Mẫu hậu, không phải vậy, phụ hoàng, tổ mẫu, không phải vậy. Sao nhi thần có thể giết vợ vì chuyện này? Cũng chỉ là một con nô tì mà thôi... Giả sử nhi thần làm sai, phụ hoàng, tổ mẫu cũng không tha thứ cho nhi thần ư?”

%jymle*&%\64sknt!744cg@ THÀNH THỜI GIAN thanhthoigian.wordpress.com THÀNH THỜI GIAN @dl75~—23?ircj+^29ueff3691

Hắn đang nói không phải bây giờ mọi người tha thứ cho mình rồi sao? Ta biết mọi người sẽ tha thứ cho ta, nên sao ta có thể mạo hiểm giết vợ như vậy?

dyrp782810%ql/25156084j}@ THÀNH THỜI GIAN thanhthoigian.wordpress.com THÀNH THỜI GIAN @to53434116qk2116].84cg52~

Hoàng thái hậu lạnh lùng nói: “Đó là bởi vì trước đó người không biết ai gia và Hoàng thượng có thể tha thứ cho người hay không. Uyên nhi, người vẫn luôn cố gắng trở nên hoàn mỹ, sao có thể để lại vết xấu như thế trong lòng Hoàng thượng!”

6562{)90iir(\8576/[h4441{#@ THÀNH THỜI GIAN thanhthoigian.wordpress.com THÀNH THỜI GIAN @61\$`81+`qt40*[voldcdj\gp

Vĩnh Lạc để thất vọng cực độ: “Thái tử, chẳng ai hoàn mỹ cả, đã phạm sai lầm thì sửa đổi cũng được. Con là con người, đâu phải là con trời thật, làm sao có thể không phạm phải sai lầm?”

&/(eoizl/.92yb:+gd04pv/jwo@ THÀNH THỜI GIAN thanhthoigian.wordpress.com THÀNH THỜI GIAN @84ag/^mm`.,:80676812bb#^[ef

Hoàng thái hậu nói: “Còn không phải bởi vì thường ngày Hoàng thượng kỳ vọng ở nó quá cao sao?” Lại nói thêm, “Ninh vương thì khác hẳn, Hoàng thượng chẳng dành chút kỳ vọng nào cho nó cả...”

huflqwq\~qeofoe]=3890991/[@ THÀNH THỜI GIAN thanhthoigian.wordpress.com THÀNH THỜI GIAN @29?^ck(/~/~oh6696%+30[.88~#jj

Vĩnh Lạc để bị Hoàng thái hậu chọc tức: “Mẫu hậu, tại sao lại là lỗi của trẫm?”

3189wo\+ak)l86+=vq%/am@ THÀNH THỜI GIAN thanhthoigian.wordpress.com THÀNH THỜI GIAN @80/51tn&2930tw0?+34\}oj786

Đầu óc của ba vị đại nhân bị một chuỗi biến cố liên tiếp làm cho choáng váng đến mức phản ứng không kịp, cũng không kịp phản ứng trước chuyện Hoàng đế và Hoàng thái hậu đang lời qua tiếng lại. Một lúc lâu sau khi công đường đã yên tĩnh trở lại, lúc này mới có người ngó ra, khẽ nói: “Chuyện này thật kì lạ, chuyện bí mật như vậy mà cũng bị lan truyền sao?”

:ed=\\hl2oy.^1235ib\$\$81@ THÀNH THỜI GIAN thanhthoigian.wordpress.com THÀNH THỜI GIAN @4318472bj10*{#}xq40uy13dpet38

Thần kinh của mọi người đều căng như dây đàn, giọng của Trần Hàm Xá hơi lớn, mọi người ở đây đều đã thành tinh, được ông ta nhắc nhở liền ngộ ra. Đúng vậy, Hoàng hậu tới thật tới đúng lúc. Không biết ai sắp xếp đến nơi đến chốn để bà tin Hoàng thượng và Hoàng thái hậu ngấm ngấm thăm vấn Thái tử, thậm chí còn chuẩn bị phế vị, nên bà mới luống cuống xông vào công đường.

51+*:]?[cv12sw4ldrwx@ THÀNH THỜI GIAN thanhthoigian.wordpress.com THÀNH THỜI GIAN @54su7269kw83857693}?47tf

Vĩnh Lạc để lạnh lùng liếc nhìn Hoàng hậu đang quỳ dưới đất: “Không biết đầu óc để đi đâu nữa!”

rc45#\\%([k%%(uj)!?&@ THÀNH THỜI GIAN thanhthoigian.wordpress.com THÀNH THỜI GIAN @87qzbb{?cb272448.#ayxnotmuqy21

Hoàng hậu nhìn thái tử quỳ gối bên cạnh ghế, lại nhìn Vĩnh Lạc để ngồi trên long ý, tuy mái tóc đầy châu ngọc, trên mặt tô son điểm phấn, nhưng không thể che giấu sắc mặt xám xịt.

14|{%\5652|.twmsqr35ce.+zp@ THÀNH THỜI GIAN thanhthoigian.wordpress.com THÀNH THỜI GIAN @97[&juks8876099at|~]

Hoàng thái hậu thở dài một hơi: “Bình thân đi, Hoàng hậu đứng sang một bên đã, chuyện Khải Như sẽ điều tra thêm. Chờ ba vị đại nhân giải quyết xong vụ án này rồi sẽ tính sau.”

66aw619&=?+.me?&[30@ THÀNH THỜI GIAN thanhthoigian.wordpress.com THÀNH THỜI GIAN @ykr30nx+=aygbwmgvk47

Tuy Hoàng hậu được cho phép tiến vào công đường, nhưng cũng biết chuyện này rất nghiêm trọng, cho tất cả cung nữ hậu hạ đứng ngoài. Hoàng thái hậu bảo bà đứng dậy, không có ai giúp đỡ, bà chỉ có thể tự đứng lên. Mọi người thấy rõ, bà cố gắng muốn đứng dậy nhưng hai chân run rẩy, gần như lại ngã khụy xuống. May mà Hoàng thái hậu liếc mắt nhìn tên công công chăm sóc thái tử kia, công công này vô cùng nhanh nhẹn, lập tức vòng tới giúp bà. Lúc này bà mới gắng gượng vực dậy được, đứng ở hạ đường.

hhktgd391825*`zfyx){}%]?qo@ THÀNH THỜI GIAN thanhthoigian.wordpress.com THÀNH THỜI GIAN @vrod{ }67))bn95pf),*%ug

Còn thái tử cũng được đỡ lên ghế, về mặt sầu khổ, cả người khẽ run. Cũng không biết đau đớn vì viết thư, hay bởi vì chuyện bị vạch trần mà tức giận đau khổ.

&ju57ht%}`~575jk8^&`{ @ THÀNH THỜI GIAN thanhthoigian.wordpress.com THÀNH THỜI GIAN @^?8579))8147{{2051cx+(!*

Đến đây, vụ án này đã như một nồi nước đục. Trên công đường, Ninh vương và Thái tử đều có hiềm nghi, còn chưa làm rõ chuyện Ninh vương ngày hôm qua, giờ đây thái tử còn bị vạch trần chuyện giết vợ diệt con. Hai người kẻ tám lạng người nửa cân, không ai tốt đẹp, nhưng bởi vì vậy cũng khiến Vĩnh Lạc để đời tâm mắt, không còn tức giận chuyện Ninh Vương phạm phải nữa.

.=gfl+49lywa(&fx54gg83kr@ THÀNH THỜI GIAN thanhthoigian.wordpress.com THÀNH THỜI GIAN @exds19ztl7120`=:~4xu~!

Ba vị đại nhân Cỗ, Triệu, Trần thấy rằng, chuyện thái tử mắc phải tuy là tội giết người nhưng cũng chỉ là tội nhỏ của dân gian. Mà tội Ninh vương mắc phải lại là tội lớn, nếu như định tội thực, mỗi điều Ninh vương làm đều có hiềm nghi mưu triều soạn vị.

2xp&\${ }3&[]^1hh{^43^:@ THÀNH THỜI GIAN thanhthoigian.wordpress.com THÀNH THỜI GIAN @68#&93[#99auwctu71xefz6253

Edit: Ken

Beta: Chịchbj

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 97: Mọi Chuyện Ạp Đến Liên Tiếp, Sao Có Thể Như Vậy?

Nhưng bởi vì rõ ràng Hoàng hậu bị xúi giục nên mới làm lộ tội trạng của thái tử, ba vị đại nhân liền nghi: Chẳng lẽ Ninh vương bị vu oan thật? Mà lúc này, Vĩnh Lạc để bị chuyện của thái tử gây phiền toái cũng đã tỉnh táo lại, nhớ tới lời giải thích của Ninh vương. Nếu là hôm qua thì chắc chắn ông không hề tin tưởng, nhưng trải qua biến cố này, ông nhìn hàng chữ trên tờ giấy Cô Mạc Phi đặt trên bàn: Đã mưu gian gây hại cho nước nhà, còn bắt tay với giặc cướp nước.

dr~?33%+38:`=}{:/nqzgtzmapp({ @ THÀNH THỜI GIAN thanhthoigian.wordpress.com THÀNH THỜI GIAN @25xkpfvx\$?})~tei2,.sx

Quân phạm này sinh ra trong dòng họ trọng võ, còn nhỏ đã hiểu đạo lý “Cây mận chết thay cây đào”, sắp xếp nước cờ này để làm lộ chuyện thái tử đã phạm phải, chẳng lẽ Ninh vương cũng sắp bẫy?

27wq64!du.\$flbhex;}964755\$ux@ THÀNH THỜI GIAN thanhthoigian.wordpress.com THÀNH THỜI GIAN @.~

Ta thăm suy đoán ý nghĩ của mấy vị quý nhân ngồi ở thượng vị, tuy đang lâm vào nguy khốn, tâm trạng hơi kích động, ta lại chỉ giỏi mưu lược kẻ sách ngoài chiến trường chứ chẳng bao giờ phỏng đoán tâm tư người khác như hôm nay. Nhưng chiến trường cũng do con người tạo thành, dù mọi chuyện có biến đổi thế nào cũng quy về nơi xuất phát, không phải đều như nhau sao?

vb92*]57ecvq*/qb66zq/.58@ THÀNH THỜI GIAN thanhthoigian.wordpress.com THÀNH THỜI GIAN @}{#.&qfel\$)!#^20/#35 }94#

Hạ Hầu Thương thu nhận cháu gái Lý Sĩ Nguyên, nhưng “Lý Mộc Phi” này lại không phải “Lý Mộc Phi” kia, vì vậy chuyện mờ vàng lại càng to tát. Hơn nữa, ngọc bội trên người Thái Tĩnh có trăn đồ của Quân gia, cũng có thể là bị gài tang vật. Nếu như Thái Tĩnh cũng không phải là con gái của Thái Chí Hòa, đồ quan trọng như vậy sao có thể vào tay nó? Có thể thấy người gài tang vật cũng không biết Thái Tĩnh không phải là con gái của Thái Chí Hòa!

48rzn1mu!=oppu90fohkm@ THÀNH THỜI GIAN thanhthoigian.wordpress.com THÀNH THỜI GIAN @bsle.*[~96~[561155,^55lobi.\$

Hai chuyện vu oan riêng biệt lại làm cho người ta không thể không nghĩ tới thái tử. Bởi vì bản thân thái tử cũng thừa nhận, hẳn không động vào Lý Mộc Phi cũng không động vào Thái Tĩnh vì muốn gài thuốc nổ bên cạnh Ninh vương.

pn1316` (6897!/?28/[87=#skrtxd=@ THÀNH THỜI GIAN thanhthoigian.wordpress.com THÀNH THỜI GIAN @,}97} \$#,22ay54:~73` (4712

Nhìn sắc mặt trắng bệch của thái tử, ta thầm nghĩ: Chẳng qua mới chỉ là bước thứ hai mà thôi, sự sắp đặt của ta không chỉ như vậy, đến lúc người hiểu được thì đã muộn quá rồi.

3js#:\$#!?2347.&{\$2753|\$@ THÀNH THỜI GIAN thanhthoigian.wordpress.com THÀNH THỜI GIAN @763849re|~92}%[^,90md^/63

"Hoa thị, bản quan hỏi người, người đã là dưỡng nữ của Hoa gia, chắc hẳn vô cùng quen thuộc với Hoa gia. Cả đêm bản quan đã hỏi thăm tất cả những người có liên quan, lại có được căn cứ xác thực Lâm cô nương chính là con gái thực sự của Hoa gia. Hiện giờ có mấy chuyện muốn hỏi người, nếu người thật sự là dưỡng nữ của Hoa gia, ắt hẳn sẽ hiểu rõ mọi chuyện."

mp`&{134fd54ep|{,%myyk207@ THÀNH THỜI GIAN thanhthoigian.wordpress.com THÀNH THỜI GIAN @[pk7471tgsu-}{#yy&?uk

Ta thầm nghĩ: Chuẩn bị cả một đêm, có Hoàng thái hậu trấn giữ, mọi việc lớn nhỏ đều được lý giải rõ ràng. Bà cũng không tranh chấp với Hoàng đế ngay giữa đại đường như ngày hôm qua, bởi vì bà hiểu khi đó Hoàng đế đang tức lên, xử sự không khéo không đúng mực, thậm chí không cần thận kiểm tra thực hư chuyện của ta. Lại hiểu hôm qua kẻ người đó nhằm vào là Ninh vương, bà mặc cho mọi người diễn xuất hết mình, lại âm thầm suy tư bố trí, thậm chí thứ tự thẩm án trước sau cũng sắp xếp hợp lý thỏa đáng. Bà phớt lờ chuyện của Ninh vương, trước hết để cho Hoàng đế chất vấn thái tử, sau khi lên tiếng hỏi, trong lòng Hoàng đế có so sánh, mới có thể bình tĩnh xử lý chuyện Ninh vương, sẽ không nổi đóa lên như hôm qua nữa. Lúc này, để Cổ Mạc Phi hỏi thực hư thân phận của ta, giả sử thân phận của ta là giả, Hoàng đế có vết xe đổ sẽ gặng hỏi đối chứng, tra tìm điều bất ổn trong đó, mà không như hôm qua, không phân biệt tốt xấu đổ hết tất cả lên đầu Ninh vương.

15xvmosxi3uoxpjsnn/{14@ THÀNH THỜI GIAN thanhthoigian.wordpress.com THÀNH THỜI GIAN @44?%[,nfl298213feiq48rmdp52=/

Thái tử hiểu rõ phụ hoàng của mình, nhưng hẳn không hiểu Hoàng thái hậu. Hẳn có thể dễ dàng làm phụ hoàng mình nổi giận bưng bưng, nếu như không có Hoàng thái hậu ở đây, mưu kế của hắn đã thành công rồi. . . Cũng như nhiều năm trước, Hoàng thái hậu mắc bệnh thương hàn, dưỡng bệnh chưa đến một tháng mà Tây Cung đã xảy ra biến cố nghiêng trời lệch đất.

217\$?3:(eysd#+cpmn8{:@ THÀNH THỜI GIAN thanhthoigian.wordpress.com THÀNH THỜI GIAN @,{du`^sqxhzwl:96bx~74,&*)`^,~

Hoàng thái hậu rất khổ tâm với Hoàng đế, nếu bà cường thế hơn chút thì hôm qua có lẽ đã trực tiếp chỉ ra điểm đáng ngờ, bác bỏ làm Hoàng đế không còn mặt mũi. Nhưng bà không làm vậy mà ngầm thương nghị với Hoàng đế, ngày hôm sau Hoàng đế ra mặt thẩm án, người bên cạnh chỉ cảm thấy Hoàng đế uy phong sáng suốt, mặc dù bị lừa gạt trong thoáng chốc nhưng vẫn có thể xem như một thiên tử thánh minh.

88\$%zevc~/743695}~,62,#1833@ THÀNH THỜI GIAN thanhthoigian.wordpress.com THÀNH THỜI GIAN @5926}.absb88gusmzwij]~!

Lòng ta lại lạnh ngắt. Đáng tiếc, Hoàng thái hậu mới chỉ chớp mắt một lúc, Hoàng đế đã gây ra sai lầm, đôi khi chỉ phê một câu thôi đã đủ khiến trăm họ lầm than.

aqj?31cc?(mtvb!+slcju!&.!\$#68@ THÀNH THỜI GIAN thanhthoigian.wordpress.com THÀNH THỜI GIAN @azwikb[]7|/%67|]+=4888sz

Ta vừa suy nghĩ, vừa ngẩng đầu lên nói với Cổ Mạc Phi: "Đại nhân, ngài cứ việc hỏi, thiếp thân sẽ nói hết."

\$^ck76&{#3421\$)44tq^+pd=%ct|`@ THÀNH THỜI GIAN thanhthoigian.wordpress.com THÀNH THỜI GIAN @ea*mvfga[=ffigbq,:74jq38sx

Cổ Mạc Phi nói: "Người là dưỡng nữ của Hoa gia, lúc còn nhỏ ở Hoa gia, chắc hẳn hết sức quen thuộc với Hoa gia. Chắc hẳn người phải biết rõ mọi chuyện bất kể lớn nhỏ của Hoa gia. Bản quan hỏi người chuyện này, chiếc áo lông không tay màu đen dưỡng phụ người thường mặc trong mùa đông dệt từ lông động vật do chính tay dưỡng phụ người sản phải không?"

!*40zm/^*[78gvxgnw608940=[@ THÀNH THỜI GIAN thanhthoigian.wordpress.com THÀNH THỜI GIAN @,!{90ge*}hrey12135927

Ta ngạc nhiên ngẩng đầu lên: "Theo như lời đại nhân, vật đó chính là áo lông chồn duy nhất của gia phụ phải không ạ? Nhưng tại sao đại nhân nói là do chính tay dưỡng phụ sản được? Chiếc áo đó là do một ngày gia phụ vào thành bán thú sản mà mua được, gia phụ cực kì yêu thích, cứ đến ngày đông là mặc..."

23:~zz9378(%/ximf)|zf7@ THÀNH THỜI GIAN thanhthoigian.wordpress.com THÀNH THỜI GIAN @ne|.31od{)1220vs5268yn\$+7777ty

Cổ Mạc Phi ngắt lời: "Vậy dưỡng phụ người có nói đã mua chiếc áo lông này ở cửa hàng nhà ai không?"

2463sv{,spjahp!*(jcyby=&@ THÀNH THỜI GIAN thanhthoigian.wordpress.com THÀNH THỜI GIAN @luc%[pi95\$?+}251566bpjn1557

Ta suy nghĩ hồi lâu rồi lắc đầu: "Gia phụ chưa từng nhắc tới, thiếp thân thật sự không biết."

61#5bk60ixru77mu78[]7848in93@ THÀNH THỜI GIAN thanhthoigian.wordpress.com THÀNH THỜI GIAN @ri45fw7043599hr83}`\$~

Cổ Mạc Phi đập phiên gổ: "Toàn lời dối trá, ngay cả Phùng Quốc Đống cũng biết chiếc áo lông không tay này do con gái của ông ta vừa ý nên mua tặng,

vậy mà người lại không hề hay biết?"

kzgz4rpfid4077~.wl8cs43er{\nw@ THÀNH THỜI GIAN thanhthoigian.wordpress.com THÀNH THỜI GIAN @\,639445bt*?lp=%#\$~='[5

Ta lắc đầu nói: "Đại nhân, đã là con gái ruột của gia phụ đưa, gia phụ không nói chuyện này cho thiếp chắc sợ thiếp hiểu lầm, mới nói dối thiếp rằng gia phụ mua chiếc áo đó trong thành!"

,=[} 33%?[=50[{eugr2894rx;} 39js@ THÀNH THỜI GIAN thanhthoigian.wordpress.com THÀNH THỜI GIAN @24hfvpuz%^59^^rh}\$665345kh*

Ông ta hỏi vấn đề này cực kì xảo trá. Rất rõ ràng, cổ lễ chiếc áo lông không tay này do mẫu thân của Hoa Ngưng Tích ở Tô Châu tặng, có điều chuyện tình cảm như thế tất nhiên không thể nói trước mặt dưỡng nữ Hoa Ngưng Tích. Nhưng dưỡng nữ sống ở Hoa gia, có lẽ dưỡng phụ không nói với nàng nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ nói với người trong thôn, ít nhiều gì cũng đến tai dưỡng nữ. Cho nên, nói không biết cũng không đúng, nói biết lại càng không đúng, làm gì cũng gây nghi ngờ, đáp án tốt nhất có lẽ là kiểu trả lời này của ta.

18j]^{} .ht12\$).*yg91ju59lh1lit@ THÀNH THỜI GIAN thanhthoigian.wordpress.com THÀNH THỜI GIAN @/=#~)5254ak4493%]\$?teet16

Cổ Mạc Phi hỏi tiếp: “Vậy được, bản quan hỏi người. Người nói dưỡng phụ dạy võ công cho người, Phùng Quốc Đống mới có thể phát hiện ra điều khác thường trong kinh lạc của người. Vậy bản quan hỏi người, dưỡng phụ người chỉ là một gã thợ săn bình thường, mặc dù cũng nhập ngũ nhưng chỉ lên tới bách phu trưởng (*). Võ công do một gã bách phu trưởng dạy có thể được xưng tụng là cao cường sao?”

krcn=(zt8fe4957cf76'!.^69@ THÀNH THỜI GIAN thanhthoigian.wordpress.com THÀNH THỜI GIAN @]?91:)91++%/qhss51uj31j}

* Người chỉ huy một trăm binh sĩ.

me=!dk#]od}|ty/~rw84zh=?@ THÀNH THỜI GIAN thanhthoigian.wordpress.com THÀNH THỜI GIAN @axke5,&dkm#{ex97~)77nt34&#

Ta run rẩy nói: “Tiểu nữ không biết võ công cao cường này là gì? Dưỡng phụ dạy thì tiểu nữ liền học...”

dpmj~?32=,,)'\$86833587yr#{(62@ THÀNH THỜI GIAN thanhthoigian.wordpress.com THÀNH THỜI GIAN @dbedruuj)!99nmtbve[&7117uz,{40c

Ta trả lời như thế tất nhiên sơ hở chổng chát, Cổ Mạc Phi thấy chuyện càng rõ ràng liền cười khẩy một tiếng, quay đầu lại nói với Vinh Lạc đế: "Hoàng thượng, có thể kiểm tra không?"

\)4087awgj70gal/ng~!zv@ THÀNH THỜI GIAN thanhthoigian.wordpress.com THÀNH THỜI GIAN @95mobg55fo33all5;)ne\$|

Vinh Lạc đế gật đầu, hai vùng tay lên. Ta còn hoang mang thì một bóng đen đã ập tới trước mặt. Một cánh tay đột nhiên đưa về phía cổ ta, nếu như là thường ngày, tất nhiên ta sẽ đề phòng bằng mọi cách, nhưng ở trên công đường có mọi người chứng kiến, chuyện lại xảy ra đột ngột, hiển nhiên ta sẽ phản ứng theo cách tự nhiên nhất: Bất giác nghiêng cổ sang, trượt khỏi bàn tay đó như rắn.

30ch#,lorkli!87dkdl?+69;} 61@ THÀNH THỜI GIAN thanhthoigian.wordpress.com THÀNH THỜI GIAN @yg&.,{sakd26rzgi39qhc18

Bây giờ ta mới phản ứng lại, ngã ngồi xuống đất, sắc mặt phút chốc trắng bệch.

?!nz66na53(\$qfiy96tg&/:+85:[64@ THÀNH THỜI GIAN thanhthoigian.wordpress.com THÀNH THỜI GIAN @sc73[&99^]kjqbcl/~2qp.{%|7528

Editor:Kantu

Beta: chjcbjbj

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98: Người Là Công Chúa U?

Mà bên kia, Cổ Mạc Phi đã lớn tiếng nói: “Mời các vị xem, đây chính là tuyệt kỹ của vương thất bộ tộc Thảo Thạch, dù là người đã bị mất hết võ công hay bị thương nặng, trong lúc cổ bị bóp sẽ dùng tuyệt kỹ này thoát khỏi sự kìm kẹp, nhân lúc người ta không đề phòng mà xuất chiêu thần kỳ. Nghe nói người đứng đầu bộ lạc Thảo Thạch Lạc Thiết Ứng nhiều lần dùng tuyệt kỹ này để thoát thân, chuyển bại thành thắng, người là nữ nhi của ông ta, đương nhiên biết tuyệt kỹ này rồi!” Ông ta quay đầu nhìn ta, lạnh lùng nói: “Lạc Nhật Hà, người còn gì để nói nữa không? Người giả trang Hoa thị, đầu tiên trà trộn vào phủ thái tử, sau lại trà trộn vào phủ Ninh vương có mục đích gì? Rốt cuộc chuyện thái tử bị đả thương có liên quan gì tới người không? Đã như vậy, còn không thành thực khai báo?”

Mất ta lộ vẻ điên cuồng, liều lĩnh định đứng dậy nhưng đương nhiên không được, bị nội thị giữ chặt bả vai áp xuống đất không thể động đậy. Ta ngẩng đầu lên, lớn tiếng nói: “Đúng vậy, ta chính là công chúa Thảo Thạch, ta muốn làm gì, đám người Trung Nguyên giả nhân giả nghĩa các ngươi làm sao biết được?”

Nữ nhi thảo nguyên bọn ta có thù báo thù, có ơn đền ơn, Quân tướng quân có ơn với bộ lạc Thảo Thạch bọn ta, chẳng bị các ngươi giết, đương nhiên ta phải đền ơn! Chẳng là nam nhân của ta, tương lai sẽ lấy của ta, bọn ta cũng đã định ngày rồi, là các ngươi hại ta trở thành quả phụ, còn làm ta mất nửa bàn chân. Thù này, sao ta không thể báo được?!”

Lời vừa dứt, trong mắt mọi người ta là một công chúa dị tộc bộc trực quá khích mà thôi, để đạt được tâm nguyện của mình mà ẩn nhẫn trong phủ Ninh vương đã lâu, đã đến bờ bùng nổ. Khi bị vạch trần thân phận, không để ý tới gì nữa mà tuôn hết ra.

Phàm là người xảo trá quỷ biện đều tin tưởng lời kẻ bộc trực quá khích. Lời của công chúa Thảo Thạch tất nhiên còn đáng tin hơn lời của bất kỳ tướng lĩnh Quân gia nào. Bởi vì thân phận của nàng không gò bó, điều mong muốn cũng chỉ là tình cảm nữ nhi bình thường, mà tính cách của nàng cũng không phải của người có mưu lược quỷ kế.

Cổ Mạc Phi nói: “Hoàng thượng đã ban xá lệnh, bỏ qua chuyện cũ của bộ tộc Thảo Thạch, công chúa phải thông cảm và cảm kích trước nỗi khổ tâm của triều đình mới phải, tội gì vì một gã phạm nhân họa quốc mà khiến mình rơi vào hiểm cảnh chứ?”

Ta cười ha ha, dáng vẻ nhu nhược thường ngày đã hoàn toàn biến mất, khôi phục phần nào vẻ lạnh lẽo khẳng khái của nữ tử thảo nguyên. Tuy bị nội thị giữ chặt trên sàn nhà, nhưng cổ vẫn thẳng tắp: “Bỏn công chúa không biết thiên triều các ngươi định tội chàng thế nào, tại sao lại gọi chàng là phạm nhân họa quốc! Nhưng trong suy nghĩ của bỏn công chúa, trong suy nghĩ của dân du mục thảo nguyên, Quân Triền Ngọc là đại anh hùng của bọn ta, luôn là như vậy. Hơn nữa ta đến đây cũng có chuyện muốn hỏi! Lúc thiết kỵ Tây Di xông pha miền sơn cước biên cương, lúc tướng lĩnh Quân gia dẫn binh tám mẩu chiến đấu hết mình, các ngươi đang ở đâu? Sợ rằng đang ở nhà ôm kiểu thế nỷ thiếp uống rượu mua vui!”

Trận chiến trên núi Đỗ Thanh, người biết lúc Xá Thiết Mộc bị Quân Triền Ngọc chém đầu, hẳn nói thế nào trước mặt tướng sĩ Trung Nguyên các ngươi không? Hẳn nói hẳn sẽ chờ tướng lĩnh Quân gia dưới Địa phủ, nếu như hẳn chết, Quân gia sẽ gặp phải cảnh qua cầu rút ván! Mới được hai tháng, quả nhiên đã thành sự thật! Điều vô liêm sỉ nhất chính là, người Trung Nguyên các ngươi trốn nã phạm nhân còn phải dùng quỷ kế! Vong ân phụ nghĩa đến mức này, còn nói xá lệnh gì với ta chứ. Nếu không phải vì bộ tộc Thảo Thạch trốn ở sâu trong sa mạc, các ngươi không tìm được, liền giả mù sa mạc ban xá lệnh gì đó, muốn lừa bọn ta xuất hiện rồi giăng lưới bắt hết cả đám! Bỏn công chúa không bị các ngươi lừa đâu, hôm nay đã bị các ngươi bắt được, ta cũng không muốn trở về! Tiếc rằng ta không thể báo thù cho phụ quân của ta nữa rồi!”

Nói xong lời này, ta cảm thấy trong lòng vô cùng thống khoái, mặc dù mụn miệng của công chúa Thảo Thạch nhưng cuối cùng cũng trút hết oán hận trong lòng ta. Thấy sắc mặt như khối băng của đám Cổ Mạc Phi, ta lại càng mừng rỡ.

Cổ Mạc Phi quát một tiếng: “Cần rồi...”

Hoàng thái hậu thở dài một hơi rồi nói: “Công chúa Lạc Nhật Hà, người còn trẻ không biết, có rất nhiều chuyện còn ẩn chứa nội tình. Quân gia tung hoành ở Tây Cương, có kẻ ngầm ngầm mua danh trục lợi, người có biết không? Trận chiến ở Hồ Sơn, triều đình tốn bao công sức, gần như dốc hết tiền thuế một năm để chế vạn chiếc ngân giáp cho khinh kỵ, lại ban ngựa khỏe để đột kích đại bản doanh của Tây Di, mong rằng chỉ sau một trận chiến có thể kết thúc tai họa chiến tranh nhiều năm. Nhưng cuối cùng thì thế nào? Trận chiến ấy thất bại thảm hại, ngân giáp phát tới Quân gia lại đã bị gỡ trở. Lúc quân khinh kỵ tới đại bản doanh của Tây Di, mới nổi áo giáp rơi là tả, hại vô số tính mạng của tướng sĩ bình thường. Vì lừa dối triều đình, Quân Triền Ngọc này một mình dẫn quân xâm nhập quân doanh, chém đầu thủ lĩnh Tây Di, còn báo cáo công lao này để được triều đình ban thưởng, để triều đình khổ mà không nói được. Người nói xem, gian tặc như thế có đáng giết không?”

Ta mừng thầm trong lòng, Hoàng thái hậu đã nói rõ tiền căn hậu quả của trận chiến ấy, hiển nhiên trong lòng cũng sinh nghi, chỉ muốn xem xem công chúa dị tộc này rốt cuộc biết được gì!

Cho nên ta cười lạnh hai tiếng, nói: “Hoàng thái hậu, chẳng lẽ người sống trong thâm cung lâu năm không còn hiểu rõ những gian hiểm của nhân thế nữa ư? Quân Triền Ngọc một mình dẫn binh xông vào đại quân mười vạn thiết kỵ, chém đầu thống tướng Tây Di, người cho rằng vì muốn ăn nói với triều đình ư? Vì muốn che giấu tội lỗi trong vụ ngân giáp ư? Ta hỏi người một câu, bên cạnh người có cao thủ nào có thể lấy đầu người trong mười vạn thiết kỵ như lấy đồ trong túi vậy không? Không để ý đến tính mạng của mình như vậy, không để ý đến sống chết của mình như vậy chỉ vì muốn cho triều đình một câu trả lời thỏa đáng thôi sao? Trong cảm nhận của người, thiên triều có xứng với tướng lĩnh trung thành như vậy không?”

Lời của ta dào dạt cảm xúc, lại càng không hề khách khí với Hoàng thái hậu. E rằng từ khi bà lên địa vị cao tới nay, chưa từng có ai dám nói với bà như vậy. Bởi vì cuối cùng sắc mặt của bà cũng thay đổi, lạnh lùng nói: “Ý của ngươi là, ai gia và Hoàng thượng đã nghĩ oan cho họ rồi sao?”

Ta lớn tiếng nói: “Đúng vậy! Trận chiến ở Hồ Sơn ta cũng tham gia. Quân Triền Ngọc trốn tránh không gặp ta, ta không biết phải làm thế nào nữa... Các ngươi đừng nhìn ta với vẻ khinh thường như vậy, nữ tử thảo nguyên bọn ta đều thế đó, thích thì dâng hoàng mà thích, chẳng không gặp ta, thì ta sẽ dùng trăm phương ngàn kế để gặp chàng! Cho nên, nghe nói chàng dẫn binh xuất chiến, ta cầu xin một binh sĩ tham chiến cho ta mượn ngân giáp, ta sẽ xuất chiến thay hẳn. Khinh kỵ ngân giáp này tuy do triều đình phái xuống đi theo Quân Triền Ngọc, nhưng Quân gia gỡ trở với ngân giáp là chuyện tuyệt đối không thể có! Ta tới nói cho các ngươi biết ngân giáp này đã xảy ra vấn đề như thế nào! Lúc quân khinh kỵ tới Quỷ Linh, đồn canh ở Tây Di đã phát hiện ra, họ đốt lửa báo tin cho Tây Di. Các ngươi biết trong ngọn lửa kia có thứ gì không?”

Có lần cô linh toan! Khỏi bụi nong nặc ủa tới chỗ quân khinh kỵ, dính lên áo giáp không thể gột sạch! Lúc này, Quân thiếu tướng vẫn chưa nhận ra điều kỳ lạ, thấy đồn canh của Tây Di đã phát hiện ra họ, hạ lệnh nhanh chóng lên đường, mong nhân lúc Tây Di chưa chuẩn bị sẵn sàng mà đánh bất ngờ. Nhưng khi sắp đến đại doanh của Tây Di, màn mưa tên đột nhiên ập xuống đầu họ. Nếu ngân giáp trên người họ không có vấn đề, đương nhiên không phải sợ câu thích tiền này. Nhưng câu thích tiền lúc này lại khác hẳn, mỗi mũi tên còn dính thủy dịch màu xanh biếc, một khi tiếp xúc với nơi bị ám khói, lập tức xuyên thủng ngân giáp. Hơn vạn người mà chết hơn một nửa như vậy, ngay cả Quân Triền Ngọc võ công cao cũng bị trúng mấy mũi tên. Ta cũng

muốn hỏi xem, có ai bằng lòng dấn thân vào nguy hiểm để cống hiến cho triều đình như vậy không?”

Edit: chjcbjbj

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Có Tin Hay Không, Tùy Người

Ta nói rất nhanh, cũng rất rõ ràng. Sau khi nghe xong, công đường chìm vào tĩnh lặng, một lúc lâu sau Vĩnh Lạc đề mới nói: “Theo ý của người, người Tây Di đã giờ trò trong trận chiến đó sao? Nhưng sao họ có thể biết được cách đốt cỏ linh toan cho khói ám vào ngân giáp thì mũi tên tẩm chất lỏng màu xanh biếc có thể xuyên thủng áo giáp chứ?”

Ta lạnh lùng nói: “Sao tiểu nữ biết được chuyện này? Tiểu nữ chỉ biết, trận chiến này do Xá Thiết Mộc chỉ huy. Hẳn có mối thù không đội trời chung với Quân gia, liệu Quân Triền Ngọc có đặt cược bằng tính mạng của mình để nhận phong thưởng của triều đình không?” Ta không hề che giấu đưa mắt nhìn thái tử, “E rằng có người nào đó ngấm ngầm cấu kết với Xá Thiết Mộc của Tây Di...!”

Với tính cách bộc trực thẳng thắn của công chúa Thảo Thạch, định ý không che giấu này khiến ai cũng phải nghi ngờ. Điều khiến ta thấy lạ chính là, thái tử ngồi trên ghế làm như không hề hay biết sự khiêu khích của ta, chỉ đưa mắt về phía trước, không có tiêu điểm, không biết linh hồn bay đi đâu rồi.

Tướng lĩnh binh sĩ năm đó đã chết gần hết, người chưa chết cũng đã tàn đi khắp nơi. Hơn nữa lời của những binh lính đó có ai thèm nghe cơ chứ?

Sau trận chiến đó, triều đình tuy ban thưởng nhưng chắc hẳn cũng âm thầm sinh ngờ vực.

Cho nên, mọi chuyện xảy ra sau đó đều có dây mơ rễ má với nhau. Vĩnh Lạc đề phê một thánh chỉ: Nếu tìm được chứng cứ xác đáng, thái tử có quyền tùy cơ ứng biến! Cho nên, thái tử mới có gan đưa những tướng lĩnh Quân gia đã có công bảo vệ Tây Cương lên đoạn đầu đài.

Ba vị đại nhân liếc mắt nhìn nhau, Triệu Đình Nghĩa liền nói: “Chỉ bằng lời nói của một mình người, sao có thể biết là đúng hay không? Cho dù trận chiến này thật sự là vậy, nhưng tướng lĩnh Quân gia đã cấu kết với hoàng tộc Tây Di tham gia tranh giành Hãn Vương, mới dốc sức giết Xá Thiết Mộc ở núi Đồ Thanh. Về phần giao dịch bí mật của chúng là gì, bản quan không thể cho người biết, nhưng vẫn muốn nói với người, tướng lĩnh Quân gia hô vang khẩu hiệu bảo vệ triều đình thật ra cũng chỉ vì mục đích riêng của mình mà thôi!”

Ta cười ha ha: “Ông đừng nói với ta, tướng lĩnh Quân gia có được hứa hẹn của Tây Di, phân chia Tây Di chuẩn bị lập một nước riêng? Người trên thảo nguyên đều biết, đây là lời đồn Xá Thiết Mộc tung ra sau khi giành được thắng lợi, ngay cả một người dân du mục bình thường cũng biết đâu là thật đâu là giả, sao các người không phân biệt được chứ?”

Hoàng thái hậu trầm giọng nói: “Người nói dân du mục trên thảo nguyên cũng biết lời đồn này?”

“Dĩ nhiên!”

Cổ Mạc Phi liền nói: “Làm sao có thể, chuyện cơ mật như thế...”

Hoàng thái hậu cười lạnh: “Vụ án nghiêm trọng thế này mà làm ăn qua loa vậy đấy, các người làm quan thật tốt!”

Tất nhiên Hoàng thái hậu đang chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, ám chỉ Hoàng đế.

Vĩnh Lạc đế không nén nhịn được nữa: “Mẫu hậu, trẫm chỉ nghĩ bút tích trên những bức thư gửi qua gửi lại đó là thật, nội dung tấu thư vừa xem là hiểu ngay, mới để thái tử điều tra rõ ràng, ai nghĩ rằng...”

Sắc mặt thái tử tái nhợt, khi còn chưa nghĩ ra biện pháp gì hay cho tội giết vợ vừa này, lại khiến Vĩnh Lạc đế nghi ngờ chuyện tướng lĩnh Quân gia bị tru di năm đó. Dù hấn tức trí đa mưu, bây giờ cũng không nghĩ ra được cách nào. Nghe lời Vĩnh Lạc đế nói, vậy mà không muốn biện hộ cho mình, chỉ ngồi ngơ ngác ở đó.

Hoàng hậu cũng không biết phải làm sao, chỉ có thể không ngừng nhìn hấn với ánh mắt lo lắng.

Cổ Mạc Phi không tán thành chuyện thái tử cấu kết với giặc, vẫn đang nghĩ cách giải vây cho thái tử, hỏi: “Như vậy vết thương trên người thái tử do người cố ý gây nên sao?”

Ta cười ha ha một tiếng, vẻ mặt đắc ý như mưu kế đã thành công: “Nếu bị các người biết thân phận rồi, ta còn gì phải giấu diếm nữa? Đúng vậy, ta không chỉ báo thù cho tướng công, còn muốn nói rõ chân tướng trước mặt các người! Ô Mộc Tề này biết bộ lạc Thảo Thạch đã từng tiếp đãi Quân Triền Ngọc mấy ngày, liền tới tìm ta. Ta dạy chiêu “Linh hầu thích nguyệt” cho hấn, còn nói cho hấn biết có thể sử dụng dưới tình huống nào. Hấn thông minh như vậy, đương nhiên sẽ nghĩ cách tạo ra điều kiện sử dụng... Cũng do thái tử các người quá độc ác, cũng chỉ là tỷ võ mà còn muốn người ta phải trọng thương... Kết quả bản thân lại gặp phải báo ứng!”

Cổ Mạc Phi nói: “Người chỉ là một tiểu nữ tử, sao có thể có tâm tư chu toàn tỉ mỉ như vậy. Nếu không ai sai khiến, người bảo hạ quan phải tin thế nào?” Ông ta lạnh lùng nhìn ta, “Người chối đây đây mình không phải là Lạc Nhật Hà, nhưng hôm nay lại dễ dàng thừa nhận, chẳng lẽ do người khác dạy người?”

Ta cười nói: “Cổ đại nhân, ông không phải dùng ngôn ngữ dò xét kiểu đó, muốn kéo người người bên cạnh xuống nước, thì hãy chịu khó nịnh bợ chủ tử của ông đó!” Nói đến đây, ta liền vừa đưa mắt nhìn thái tử, rồi quay đầu lại nói, “Mặc dù ta sống ở thảo nguyên, nhưng vẫn hiểu đạo lý lật mềm buộc chặt. Nếu ông vừa hỏi ta đã thừa nhận mình là công chúa Thảo Thạch ngay lập tức, các người còn có thể nghe ta nói nhiều lời như vậy không? Còn tin tưởng lời ta nói không? Ông muốn biết ai dạy cho ta tất cả những điều này sao? Tất nhiên ta chẳng cần phải ngoắc ngoáy như đám Trung Nguyên các người, nhưng Quân Triền Ngọc lại hiểu rõ các người. Chẳng bị Tào Đức Bảo dẫn vạ người đuổi bắt, được ta cứu giúp, cũng biết Quân gia đã cùng đường. Ta muốn chàng nghĩ cách giải oan, ông biết chàng nói gì không?”

Ta lặp lại giọng điệu lúc đó: “Sao họ có thể cho muội cơ hội mở miệng chứ? Trừ phi liên lụy tới họ, khiến họ đau đớn, cho rằng mình bị oan khuất, mới có thể để muội mở miệng nói rõ.

Cho nên, nếu muốn giải oan, chỉ có thể phạm phải tội lớn tày trời, muội mới có thể gặp được người có thể giải oan cho muội!” Ta lạnh lùng đưa mắt nhìn mọi người, “Đúng vậy, vết thương của thái tử đúng là có liên quan tới ta. Hoàng tử Ô Mộc Tề thám thính võ công của Quân Triền Ngọc từ chỗ ta, ta nói đi nói lại chiều này cho hắn. Cũng cho hắn biết, Quân thiếu tướng đã nói, chiều võ này cho dù toàn thân đối thủ được ngân giáp che kín mít cũng có thể đã thương được! Tuy Ô Mộc Tề hỏi từ hai năm trước, nhưng ta nghĩ, khi đó quý quốc và Tây Di đã hòa bình. Nói vậy hắn đã lên kế hoạch cho chuyện này từ lâu! Ta chỉ không ngờ rằng lại thuận lợi như vậy. Nhưng nếu không phải năm đó thái tử xem mạng người như cỏ rác, sao có thể gặp báo ứng này?”

Ta thẳng thắn thừa nhận chuyện này, khiến Cổ Mạc Phi không thể sử dụng những thủ đoạn xét hỏi đã chuẩn bị từ trước. Không có đất dụng võ, họ đưa mắt nhìn nhau, bắt đầu suy nghĩ một vấn đề. Theo lý mà nói, chuyện này có liên quan tới hoàng tử Ô Mộc Tề, nhưng mọi người đều thấy rõ tình hình trận đấu, nếu thái tử không từng bước ép sát trùng bầy của người ta, sao lại bị thương được? Ô Mộc Tề bị thương cũng nặng, nếu phe ta dùng chuyện này gây khó dễ, ngược lại có thể bị nắm lấy nhược điểm... Nói đi nói lại, ngọn nguồn mọi chuyện đều từ Quân Triền Ngọc đã chết kia mà ra. Mặc dù hắn đã đầu lia khỏi cổ, nhưng võ công của hắn, lời nói của hắn, nhiều năm sau vẫn đòi lại công đạo cho hắn.

Mọi người không ngờ rằng tra đi xét lại cuối cùng lại thu được kết quả như vậy, quả là một vụ án rắc rối không đầu mối, ngoài điều tra được hàng loạt chuyện xấu của kẻ đáng lẽ bị hại là thái tử, không hề thái tử có đường chối cãi. Hắn vốn nghĩ tới mình thương nặng như vậy, có thể nhân cơ hội lỗi Ninh vương xuống ngựa. Ai ngờ thuốc nổ đặt cạnh Ninh vương lại nổ vào người mình, Ninh vương không hao tổn một sợi tóc. Thái tử sợ hãi nghĩ tới mọi chuyện, đang ngồi yên lành trên ghế đột nhiên học máu. Những giọt máu rơi xuống đất như hoa mai nở rộ giữa ngày xuân.

Edit: Chiecbjbj

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 100: Nỗi Buồn Quét Sạch, Ai Sáng Tổ?

Sớm có nội thị tiến lên giúp Thái tử, Vinh Lạc để thờ dài một hơi: “Đỡ thái tử xuống nghỉ ngơi đi.”

Thậm chí ông không hỏi tình hình vết thương trên người Thái tử. Nghe thấy giọng nói thờ ơ của Hoàng đế, Thái tử lại ho dồn dập, lấy tay che môi. Bốn gã nội thị vội vàng tiến lên, nâng ghế lên đi ra hướng cửa hông.

Hoàng hậu thì thi lễ với Hoàng thượng, Thái hậu rồi nói: “Thần thiếp lo lắng cho Thái tử, muốn...”

Hoàng thượng không nói một lời, chỉ phất phất tay, bà liền vội vã bước theo người khiêng ghế.

Thái tử sắc mặt xám xịt được khiêng xuống, Hoàng thái hậu chỉ ngồi đó khép hờ mắt, không nói không rằng, hiển nhiên vô cùng giận dữ. Thái tử giết vợ diệt nữ, chỉ vì một chút sai lầm nhỏ của cá nhân lại làm lung lay gốc rễ quốc gia. Cũng là đại sự quốc gia, tại sao vào tay hắn lại thành ra như vậy. Chắc hẳn trước mặt các vị quan ở đây, Hoàng thượng và Hoàng thái hậu sẽ không thăm tra tiếp nữa.

Nhưng chỉ cần khiến cho họ hoài nghi là được rồi, tình thế trong triều biến đổi, tất nhiên có người từ từ vạch trần chân tướng che giấu kín như bưng năm đó.

Đến đây, ta mới khẽ thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại cảm thấy có ánh mắt đang nhìn chăm chăm về phía này. Ta ngẩng đầu lên, lại thấy Hạ Hầu Thương quay đầu nhìn, ánh mắt đó lại mang vẻ lo lắng đến cùng cực. Ta vốn coi nhẹ sinh tử, cũng biết dù chuyện này có thành công, có thể trở về Quân gia thôn, đứng ở đầu thôn nhìn cây hoa gạo nở cũng chỉ là một ước mơ mà thôi... Dù sao nhìn được hoa gạo nở cũng phải chết... Nhưng không biết tại sao, thấy ánh mắt của hắn, lòng lại mệt mỏi. Bởi vì ta thấy được nỗi lo lắng trong ánh mắt hắn hết như Tiểu Thất, mỏng manh tựa như bình minh, mặc dù không thể chạm tới, nhưng bao trùm quanh người, làm cho người ta cảm thấy nơi đâu cũng có nó.

Ta lấy nửa tính mạng tàn phế để đánh cược, để án oan năm đó có thể phơi trần khắp thiên hạ. Đã có lúc ta thậm chí có lỗi với Tiểu Thất đã dốc hết sức

vấn hồi tính mạng của ta, nhưng chỉ đối với hấn mà thôi. Có điều không hiểu tại sao, bây giờ hình như còn có một người nữa?

Ta vội thu lại suy nghĩ trong lòng, nghe thấy Vĩnh Lạc đế nói: “Công chúa Thảo Thạch này... Trẫm sẽ phái người đến sa mạc, tìm tộc nhân của cô ta rồi định tội tiếp.”

Lúc này, Ninh vương lại bước ra, quỳ xuống hành lễ, nói: “Phụ vương, nhi thần có một điều thỉnh cầu, nàng là thị thiếp của nhi thần, nhi thần và nàng đã từng quyến luyến tình thâm, có thể thỉnh cầu phụ vương trước khi định tội có thể để nhi thần trông coi được không? Nhi thần nguyện lập Quân lệnh trạng (*), nếu không thỏa đáng, nhi thần nguyện gánh chịu tất cả trách nhiệm.”

* Quân lệnh trạng: Giấy bảo đảm thực hiện quân lệnh.

Mọi người không ngờ rằng Ninh vương sẽ ra mặt vì một ả thị thiếp, thị thiếp này còn mang tội nặng nề, không cần thận Ninh vương còn rước họa lây, hoàn toàn đối lập với Thái tử bạc tình. Bản thân Vĩnh Lạc đế cũng không phải là người lạnh lùng, thấy vậy cũng không khỏi xúc động: “Thương nhi, con không biết người cô ta vẫn nhớ nhưng là Quân Triển Ngọc kia sao?”

Hạ Hầu Thương im lặng một lúc lâu mới nói: “Thật ra thì, nhi thần cũng thường xuyên nhớ tới Tây Cương...”

Nói thế dù chưa rõ ràng, nhưng tất cả mọi người đều hiểu. Ba vị đại nhân lên lút đưa mắt nhìn nhau: Nghe nói Nhị hoàng tử đồng tính, đối tượng chính là Quân Triển Ngọc này ư?

“Con, haiz, thằng nhóc này đúng là rất không dứt khoát...” Hiếm thấy Vĩnh Lạc đế nói với hấn bằng giọng ôn hòa như vậy... Hiển nhiên, so sánh với Thái tử ngoài mặt cung kính hiếu thuận, cuối cùng ông cũng thấy mặt tốt của Ninh vương.

Cổ Mạc Phi cũng đi ra khỏi bàn, thi lễ với Hoàng đế rồi nói: “Hoàng thượng, không thể. Làm hại con cháu Hoàng thất tương đương với đại tội mưu nghịch, nên đưa đến Tông Nhân phủ trông coi, sao có thể để ở lại phủ Ninh vương?”

Hạ Hầu Thương rất hiếm khi van xin Vĩnh Lạc đế, còn Vĩnh Lạc đế cũng rất hiếm khi giúp Hạ Hầu Thương. Thái tử khiến ông thất vọng cực độ, cách hành sự của Hạ Hầu Thương rõ ràng trái ngược với Thái tử, thoát nhìn trong lòng ông đã hơi dấy lên chút hi vọng, định đồng ý với Hạ Hầu Thương, nhưng Cổ Mạc Phi nói vậy, ông lại do dự, quay đầu hỏi Hoàng thái hậu: “Mẫu hậu, người xem...”

Ta phát hiện Hoàng đế này rất thú vị. Mỗi khi có vấn đề gì không giải quyết được, liền ném vấn đề đó cho Thái hậu.

Lần này Hoàng thái hậu không từ chối bảo ông tự nghĩ cách, chỉ suy nghĩ một lát rồi nói: “Cổ khanh gia nói đúng, vương triều không có tiền lệ nhốt một tên phạm nhân trong vương phủ. Nhưng Lạc Nhật Hà là công chúa của bộ lạc Thảo Thạch, cũng không phải là người thuộc bản triều. Tội cô ta phạm phải nên do bản triều và bộ tộc Thảo Thạch thương nghị xử trí. Những năm gần đây Hoàng đế cân chính yêu dân, tiếng tăm nhân nghĩa đã lan xa các nước khác, quan hệ với láng giềng cũng dần dà hòa thuận. Thảo Thạch tuy là một bộ tộc nhỏ ở Tây Cương, nhưng triều ta càng phải dè dặt cẩn thận, không thể để người mượn cớ, nói thiên triều ta lấy lớn bắt nạt nhỏ... Giờ đây bộ lạc Thảo Thạch cũng không trở về cố thổ, chỉ ẩn mình trong sa mạc, cũng không tốt đẹp cho danh tiếng của thiên triều ta. Vì vậy, công chúa Thảo Thạch tuy có tội, nhưng thiên triều ta đối xử tử tế, dù ai cũng không nói chữ “không”, chẳng phải tốt hơn sao? Cho nên, Hoàng thượng, theo ai gia thấy thì cứ theo yêu cầu của Ninh vương đi!”

Cổ Mạc Phi bị Hoàng thái hậu đập một đồng đạo lý, còn chưa nghĩ ra phải trả lời thế nào, Hoàng thái hậu đã kết luận rồi. Ông ta chỉ có thể ngậm chặt miệng, không lên tiếng nữa, hai vị đại nhân khác thấy Cổ Mạc Phi cũng bị bật bẻ không nói lại được, họ có thanh liêm hơn nữa cũng không muốn vì chuyện nhỏ này mà làm trái Thánh thượng và Hoàng thái hậu, cho nên đều chấp tay nói: “Thái hậu anh minh.”

Vĩnh Lạc đế vội vàng nói theo: “Vậy thì theo yêu cầu của Ninh vương.”

Lần này, Hoàng đế và Hoàng thái hậu thống nhất hài hòa chưa từng có, chắc Vĩnh Lạc đế cũng âm thầm hối hận, trong lòng nghĩ: Ánh mắt của mẫu hậu đúng là chuẩn, mấy nhi tử của mình đến cả mình cũng không rõ tốt xấu, biến tốt thành xấu, xấu thành tốt... Cho nên, giọng ông ta càng thân thiết hơn: “Thương nhi, con còn có yêu cầu gì nữa không?”

Hiển nhiên Hạ Hầu Thương còn chưa quen với sự thay đổi đột ngột của Hoàng đế nên sững sờ trong thoáng chốc, ngẩng đầu lên nói: “Phụ hoàng, nhi thần không còn cầu xin gì nữa.”

Vĩnh Lạc có vẻ tiếc nuối: “Có gì thì nói ra đi!”

Nghe thấy hai người nói chuyện với nhau, ba vị đại nhân lại liếc mắt nhìn nhau, bắt đầu cúi gằm mặt. Hoàng thái hậu ho một tiếng rồi nói: “Được rồi, được rồi, hôm nay giải tán ở đây, sau này vẫn còn rất nhiều việc đấy!”

Nói xong đứng lên, mọi người ở hạ đường vội vàng hành lễ hô vạn tuế, thiên tuế, đội Hoàng thượng Hoàng thái hậu rồi khỏi, ba vị đại nhân cũng hành lễ lui ra.

Ta đi theo Ninh vương đi ra cửa, bởi vì quỳ đã lâu, đầu gối vô cùng đau buốt, lúc bước qua thềm cửa, thiếu chút nữa bị vấp phải bậc cửa, thân thể nghiêng về phía trước. Thấy bóng dáng phía trước càng lúc càng gần, sắp đụng phải lưng hấn, nhưng như thể gãy hấn mọc mắt, chợt bước về phía trước một bước. Cho nên, thân thể ta cách phiến đá càng lúc càng gần, ta không tự chủ được kêu một tiếng: Thảm rồi!

Lúc chỉ cách sàn chút xíu, lại cảm thấy thất lưng bị ôm lấy, thân thể được kéo lên. Trên đỉnh đầu hấn có một vầng trăng cong soi sáng, tôn lên vóc dáng cao lớn, dải băng trên mũ bị gió đêm thổi phất lên mặt hấn. Trong bóng đêm âm trầm, không thấy rõ về mặt của hấn, chỉ cảm thấy ánh mắt của hấn như ngôi sao sáng nhất trên bầu trời, đen nhánh, lại có thể phản xạ ánh sáng như kim cương.

Editor: Kentu

Beta: Chìcjbìj

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101: Ngày Chân Tướng Sáng Tổ Cũng Là Lúc Rời Đi

Ta vội vùng vẫy đứng dậy, tránh khỏi vòng ôm của hắn, lùi về sau một bước, đứng cúi đầu.

Hắn lại không đi tiếp, chỉ lẳng lặng nhìn ta, đột nhiên nói: “Đối với nàng, tính mạng của mình rẻ mạt đến vậy sao?”

Ta kinh ngạc ngẩng đầu lên, thấy rõ mắt hắn chột lóe lên tia sáng, như ngọc quý rơi xuống đá thô, vỡ nát bấy, được ánh sáng bao trùm mà phát sáng lấp lánh... nhưng lại mang nỗi niềm thương tiếc.

“A?” Ta chưa kịp phản ứng hắn đã sai bước đi về phía trước. Ta thầm nhủ mày, trong lòng thoảng chút lo lắng.

Tuy nói ta được Hạ Hầu Thương dẫn về phủ Ninh vương, nhưng trong cung vẫn phải tới rất nhiều nội thị. Mặt ngoài lấy danh nghĩa hầu hạ công chúa Thảo Thạch, thật ra chịu trách nhiệm giám sát. Công công được phái tới hầu hạ đều có đôi mắt sáng trưng, tính tình nội liêm, lúc đi lại cũng không giấu diếm võ công của mình. Họ đang công khai nói cho ta biết, mặc dù người đang ở vương phủ hưởng thụ cảm y ngọc thực, nhưng nếu như muốn chạy trốn, vậy thì không có khả năng.

Ta không muốn chạy trốn, có điều vương phủ cạnh phòng cấm mật, nhất cử nhất động của ta lại có người giám sát, không thể truyền tin cho Tiểu Thất. Ta biết, những sự kiện xảy ra liên tiếp gần đây quá mức trùng hợp, sẽ có người điều tra được, cuối cùng sẽ điều tra được kẻ phối hợp mọi chuyện: Người xúi giục Hoàng hậu náo loạn công đường; chuyện ta ra ngoài lấy tờ lại có thể trùng hợp cứu được Thái Thiên; thêm cả vụ ám sát tại thương đoàn Thân Độc... Tất cả điều này phối hợp nhịp nhàng ăn khớp, Quân Triển Ngọc đã chết từ lâu sao có thể giật dây được?

Nhưng ta biết, mặc dù Tiểu Thất không có mưu lược lướt gió tung mây như ta, nhưng chắc hẳn vẫn có thể sắp xếp mọi chuyện đâu ra đấy.

Mà giữa lúc đó, lời đồn Thái tử thân tàn cũng sẽ lưu truyền trong triều đình, thế lực vẫn dựa dẫm vào hắn chắc chắn sẽ phải phân vân, liệu có nên tiếp tục dựa dẫm vào hắn không đây? Tiếp tục giữ bí mật cho hắn có còn đáng giá nữa không đây?

Mặc dù Tào Đức Bảo và hắn là người trên cùng một thuyền, nhưng thuộc hạ của Tào Đức Bảo lại không cùng một thuyền với hắn.

Ta ở vương phủ, mặc dù tin tức bên ngoài không thể truyền tới, nhưng thỉnh thoảng cũng nghe ngóng được từ lời nói của thị tỳ. Ta biết Hạ Hầu Thương thường xuyên vào cung, thường xuyên được Vĩnh Lạc đề bổ nhiệm, dần dần tiếp nhận công việc của Thái tử. Người trong phủ, ngay cả nha hoàn bình thường cũng được phong thưởng, ta liền biết, tình thế đã thay đổi rồi.

Mặc dù tình thế thay đổi, nhưng mùa đông cũng dần tới. Trong mấy năm nay, mùa đông là mùa ta vật vờ nhất. Khí trời rét lạnh ép chứng hãn trong cơ thể, khiến thân thể như bị giam trong hầm băng. Mặc dù ta đã uống Lãnh Hương hoàn có thể cheo chống tính mạng này thêm nửa năm, nhưng khi mùa đông mới chớm, gió lạnh thấu vào y phục, mà xương cốt như đã bị đông cứng rồi.

Hồi Tào Đức Bảo bắt ta, ông ta không chỉ dùng thuốc mê bình thường, mà sai người trộn hai loại độc được cực nóng cực lạnh. Thuốc vừa vào miệng, ta liền không thể động đậy. Lão Đại, Lão Ngũ thấy tình thế không ổn, cố gắng đẩy lui cao thủ đến bắt ta. Nhưng Thất Tinh chỉ có bốn người, chỉ có thể tạo được nửa trận bên trong, gắng gượng đấu chọi với kẻ địch ào tới như thủy triều. Ta hạ lệnh độc lập phá vòng vây... Ta liều mạng dùng Phá Huyết đại pháp, tự tổn thương kinh mạch, kiên cường chống đỡ mới cưỡi ngựa vọt ra được. Nhưng Tứ Tinh vội lại thất lạc trên đường đuổi giết, Tào Đức Bảo mang vạ người đuổi theo ta. Ta giục ngựa chạy trốn trên thảo nguyên, thời gian quá dài, thân thể lại chịu tổn thương thêm. Cho đến khi Lạc Nhật Hà xuất hiện cứu ta, tuy có Tiểu Thất cứu chữa hết mình, chỉ tiếc, độc đã vào tim phổi. Hãn chích máu ta trừ độc, thay gần hết kinh lạc, đổi lại máu khắp người mới miễn cưỡng cứu được cái mạng này, võ công cũng bị phế.

Cảm thấy Quân gia thôn vô cùng nguy ngập, lo lắng cho phụ thân và họ hàng, ta mang theo Thất Tinh thương tích đầy mình đi xem xét, nhưng suýt nữa bị bắt. Mà khi đó, Tiểu Nhị đã bàn bạc với mấy người còn lại, thực hiện chức trách mà hắn đã biết từ lâu, điểm huyết kẻ đã mất năng lực phản kháng là ta đây, để mấy người khác đưa ta đi. Hắn đối y phục với ta, trong nháy mắt, ngoại trừ thần thái trầm tĩnh đến mức có vẻ hơi ngoan ngoãn thường ngày, cử chỉ lời nói lại dường như ve sầu lột xác, gần như giống ta. Bấy giờ ta mới biết, thì ra bất chúc ta cũng là một trong những bài tập thường ngày của hắn. Hắn bất chúc, vì muốn chết thay ta.

Lão Đại và Lão Ngũ đánh lạc hướng kẻ địch cùng với Lão Nhị. Thái tử dẫn người ngựa chiến đấu kịch liệt một ngày một đêm, cuối cùng Lão Nhị bị bắt, Lão Đại và Lão Ngũ người bị thương nặng, người chết bởi nghiêm hình.

Ba người còn lại hộ tống ta đi, Lão Tam và Lão Tứ cầu cứu giám quân Ninh vương ở cách xa trăm dặm. Tiểu Thất thấy không ổn nên đi theo, lại thấy Lão Tứ đâm kiếm vào lòng ngực Lão Tam, uống ta tự xưng là kỹ lưỡng không lộ chút sơ hở nhưng vẫn để người lọt vào chỗ trống. Bên cạnh đã bị gài

sẵn một quân cờ, cho nên chúng mới có thể thắng thế dễ dàng như vậy.

Lạc Nhật Hà muốn ta ở lại bộ lạc Thảo Thạch. Nàng nói với ta, dù ta trở thành thế nào nàng cũng bằng lòng gả cho ta, nhưng sao ta có thể đồng ý được chứ? Vô công của ta đã mất hết, chỉ có thể mang lại phiền toái cho nàng và bộ lạc của nàng! Huống chi, thật ra ta là nữ nhi...

Một cô gái trong sáng vui vẻ như vậy, thấy ta biến thành thế này mà phải chau mày lo lắng cả đêm. Ở đại hội thảo nguyên, ta trở thành võ sĩ dũng cảm nhất trong bộ lạc của nàng, lúc sắp kết thân lại chạy trốn chết, bị nàng bám theo, chặn ở cửa Quân gia thôn mắng chửi ba ngày ba đêm... Khi đó, nàng giận rồi lại dỗ, nhưng nét u buồn chưa từng xuất hiện giữa hàng mày... Cho nên ta chỉ có thể lén lút rời đi, mang theo Tiểu Thất.

Về phần Tiểu Lục, ngay trước trận chiến núi Đồ Thanh, ta đã sắp xếp cho hắn biến mất hợp lý rồi.

Về sau, bộ lạc Thảo Thạch bị Ninh vương mang binh đuổi theo, ép vào sâu trong sa mạc. Còn Lạc Nhật Hà đã thực sự mất tích.

Ta không thể tin Hạ Hầu Thương, giả sử ta không phải người báo, chẳng lẽ hắn may mắn không hay biết chút tin tức nào sao? Vào lúc tất cả đã ngã ngũ hắn mới xuất hiện, nhưng lại dẫn binh mã đuổi giết Lạc Nhật Hà, người đã cứu mạng ta.

Nhưng theo như điều tra về sau của ta, có lẽ hắn không nhúng tay vào đại họa của Quân gia này, nhiều nhất cũng ngồi yên ngồi trên trường danh lợi, còn có thể yêu cầu hắn làm gì nữa? Như vậy cũng đủ rồi!

Nếu chỉ như vậy, ta muốn dùng hắn thay thế Thái tử.

Cũng chỉ có như vậy, Hoàng thái hậu mới có thể toàn tâm giúp đỡ mình oan cho Quân gia. Bởi vì căn cứ theo thông tin mà ta biết, Hoàng thái hậu thật sự không thích Thái tử. E rằng bà đã bày kế để Ninh vương thay thế Thái tử rồi, chỉ chưa áp dụng mà thôi.

Nhưng ta vẫn không hiểu, tại sao Thái tử và Tần gia phải đưa Quân gia vào chỗ chết?

Có lẽ, khi Hoàng thái hậu điều tra rõ vụ án này, có thể cho ta một lời giải đáp?

Hành động của ta chỉ được giới hạn ở căn viện gần chỗ ở của Hạ Hầu Thương này. Gần đây trời trở lạnh, ta hận không thể lấy hết y phục trong rương ra mặc lên người. Đám tỳ nữ thấy vậy mới đổi thành áo hai lớp. Ta lại lục tung lục tóe tìm áo lót lông chồn trời rét đậm mới mặc khoác lên người. Mấy tỳ nữ hầu hạ bên cạnh đều được phái từ trong cung, thận trọng từ lời nói đến hành động, thấy ta ăn mặc kiểu quái vật cũng không nhiều lời, hôm sau lại mang áo lông dày hơn tới. Môi ta xanh ngắt, mặt ta trắng bệch, bọc như một cái bánh chưng ngồi trong phòng mà vẫn cảm thấy lạnh.

Editor: Kentu Beta: Chìcjbìj

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Canh Phòng Cẩn Mật, Vậy Mà Cũng Có Người Tới

Editor: Chìcjbìj

Nếu Tiểu Thất vẫn không thể liên lạc với ta, dùng nội lực đã thông kinh mạch cho ta, ta chỉ có thể tiếp tục chịu đựng, chết cũng không chết được, Lãnh Hương hoàn của Tiểu Thất còn có thể bảo vệ ta thêm nửa năm nữa!

Sau khi bị giam lỏng thế này, nếu ban ngày có ánh mặt trời, ta sẽ sai người chuyển sập ra sân, nhắm mắt nằm phơi nắng. Đám thị tỳ cho rằng ta đã nản lòng thoái chí, tuy không kêu ca gì nhưng cũng không cố ý thân cận. Có khi trong ngoài căn viện có hơn mười người, nhưng vẫn vắng vẻ như cái hang không người ở.

Trước kia, ta là người rất thích náo nhiệt, nếu nửa khắc không có ai bên cạnh để bày trò nói nhảm ta liền thấy ngứa ngáy khó chịu. Nhưng mấy năm nay lại cảm thấy chỉ có một mình cũng không có gì không tốt, sự quanh quẩn sau màn náo nhiệt càng khiến con người khó có thể chịu đựng.

Gió nhẹ thổi qua, có bông hoa màu hồng theo gió vương lên vạt áo, hòa vào những bông hoa xanh biếc thêu dọc trên vạt áo. Ta dùng hai ngón tay nhặt đoá hoa như được dệt từ tơ này. Bởi vì gió thổi cây lay, ánh mặt trời xuyên thấu qua lá cây rắc ánh sáng vụn vờ rơi lên mí mắt ta, khiến mắt ta tràn đầy ánh vàng. Không kịp nhìn loài hoa đỏ, lại cảm thấy trong góc sân nơi cành trúc lay động có ánh mắt không rõ hướng về phía này. Ta giật mình, vội đặt tay xuống nhìn về phía đó, một bóng dáng màu tím lao về phía ta: “Tiểu cô nương, người đang làm gì đấy?”

Ta ngẩn ra, thứ đầu tiên đập vào mi mắt là mái tóc trắng tinh, hẳn tới làm gì?

Không kịp né tránh, hắn đã đoạt lấy bông hoa màu hồng trong tay ta: “Cái này từ đâu ra vậy? Hoa trúc đào có thể có độc đấy!”

Ta vội đứng dậy hành lễ với hắn: “Thiếp thân bái kiến An Dật vương. Vương gia, sao ngài lại rảnh rỗi...?”

An Dật vương cười tươi rói, ánh mắt trời mạ một lớp vàng mỏng trên mái đầu trắng của hắn, đôi mắt màu đen êm dịu như bầu trời trong xanh: “Tôi thăm người đó. Ta vừa nghiền cứu được một loại rượu mới, tìm người thử rượu!”

“Ồ? Ngài có thể vào đây ư?”

“Sao lại không? Phù Ninh vương là đầm rồng hang hổ sao?” Hắn thả hoa trúc đào vào lòng bàn tay, “Tiểu cô nương, sao ở đây lại có thứ này? Loài hoa này có hàn độc, không thể lấy ra chơi đâu.”

Hắn không hề hay biết, cũng không bị ảnh hưởng bởi gió giục mây vùn ngoài kia. Sự quan tâm của hắn đơn giản mà trực tiếp, khiến ta cảm thấy ảm áp, cười nói: “Sao có thể trúng độc dễ dàng như vậy, chỉ là một đóa hoa bay theo gió mà thôi.”

Ta quay đầu nhìn về góc sân vừa nãy, vốn cảm thấy ánh nhìn nơi bóng cây lay động đó không phải của An Dật vương, nhưng nơi đó không có một bóng người, chỉ có cành trúc thanh tao ưu nhã.

“Tiểu cô nương, giúp ta thử đi, xem chai rượu này có gì khác với rượu lần trước không?” Cuối cùng An Dật vương cũng nhớ ra mục đích mình tới đây, vô cùng cẩn thận lấy một bình bích ngọc khảm tơ vàng từ trong ngực ra. Bình rất nhỏ, giống bình đựng dầu thơm của cung nhân, nhưng lại trong suốt, có chất lỏng màu hổ phách xao động bên trong. Ta ngạc nhiên nói: “Đây là rượu ư?”

“Đương nhiên, ta phải lên men, ừ, chưng cất bao nhiêu lâu mới được chút rượu thể này đó. Tiểu cô nương, ném thử đi?”

Hắn mở nút, mùi hương thơm ngát như đồng cỏ xanh bị thiết kị băng qua tràn ra khỏi bình rượu. Không giải thích nhiều, hắn đưa bình rượu đến bên môi ta. Người này, người mà giảng giải lễ nghi cho hắn thì đúng là phí công, ta đành phải há miệng uống một hớp. Rượu này khác hẳn rượu lần trước, vào miệng thoáng lạnh, xen lẫn hương bạc hà, như sương trên ngọn cỏ ở sa mạc buổi sớm, khiến người ta không tự chủ được mà muốn uống thêm.

“Thế nào? Thế nào?” An Dật vương tròn tròn hai mắt, nhìn ta đầy tha thiết.

Ta gật đầu: “Không giống rượu lần trước, thiếp không đoán được thành phần trong đó. Rượu này có tên là gì?”

Hắn vui vẻ hí mắt lại: “Vậy hả? Vậy hả? Không đoán ra được sao? Thật ra rượu này được làm từ... Bỏn vương không nói cho người đâu... Tên à? Gọi là Thanh Tắc Hồn Đốn... Chờ một lát người sẽ biết sự lợi hại của nó ngay!”

Ta khinh thường: “Vương gia, thật ra thì tài nghệ cất rượu của ngài biến hóa trăm kiểu, nam ừ bắc chưng, ngay cả thiếp thân cũng không thể không bội phục.”

Nếu như là người khác, chắc hắn sẽ biết ta lại giờ tính xấu hay nghi ngờ, biết ta đang ám chỉ rượu này e rằng không phải do hắn ủ.

Ta ngẩng đầu nhìn hắn, lại thấy ánh mắt mang vẻ hơi xấu hổ, nói: “Có phải ta tự ủ đâu, chẳng qua bỏn vương thích thu thập phương rượu. Ví dụ như rượu Thanh Giới này, bỏn vương cũng thu thập được từ Lưu Cầu, bảo thợ trong phủ ủ... Bỏn vương à, chỉ là đại sư cất rượu biết khua môi múa mép mà thôi.”

Lòng nghi ngờ của ta nguôi dần. Nghĩ thầm, điều này cũng rõ quá rồi. Ta rất giỏi suy luận lòng người, nhưng không biết tại sao, chỉ có lúc đối mặt với hắn sẽ bất giác sinh lòng tin tưởng. Cũng bởi tâm tư hắn đơn thuần như nước trong, ai cũng có thể đoán được.

Bất tri bất giác, ta uống thêm hai hớp rượu, lơ đãng hỏi: “Vương gia, ngài tới vương phủ, không có ai ngăn cản sao?”

An Dật vương nghi ngờ hỏi ngược lại: “Sao lại ngăn? Vương phủ đã xảy ra chuyện gì sao?”

Ta thấy buồn cười, vị vương gia này mặc dù sống trong hoàng cung đầy quyền lực âm mưu, nhưng lại coi nơi này là thâm sơn ngoại thế, rời khỏi núi đã ngót nghìn năm.

Nếu như có thể sống như hắn, chắc rất thư thái nhỉ?

Hắn gãi đầu: “Thảo nào nghe ta tới, Hoàng đế của ta kiểm soát bảo ta thường thức điểm tâm đến từ phương nam, còn bảo ta dâng điểm tâm cho mẫu hậu, suýt nữa bị nó sắp xếp cho hồi cung rồi... A, sao người uống hết rồi?”

“Cái bình bé xú, ngài định để dành tới sang năm sao?” Ta cười cười, ném trả bình rượu cho hắn, định hỏi thăm tin tức trong ngoài cung, nhưng nhớ tới tính cách thuần khiết của hắn, không thể nói được điều gì, liền bỏ qua ý nghĩ này. Chỉ nói, “Chỉ sợ mấy ngày nữa thiếp thân không có duyên phẩm rượu cho vương gia nữa rồi.”

“Người muốn đi đâu?” Hắn gạt mình từng lớn hai mắt, tròng mắt đen nhiều trắng ít như viên bảo thạch đen tròn xoe, cặp mắt chỉ hợp với gương mặt trẻ con ba bốn tuổi, càng nổi bật giữa mái đầu trắng, ảm áp và dễ thương không nói nên lời.

Không biết vì sao khi thấy dáng vẻ của hắn, nỗi buồn ở đáy lòng ta chợt nguôi ngoai, hơi lạnh quanh người cũng giảm đi phần nào, nói: “Đương nhiên... là tới nơi cần đến.”

Hắn lại tròn to mắt hơn nữa: “Không hiểu... Ta chẳng hiểu các người làm sao nữa, một chuyện đơn giản lại cứ làm cho phức tạp lên, nói tiếng người có được không?”

Nói chuyện với hân, ta chỉ cảm thấy không còn gánh nặng, cười nói: “Vương gia, nếu ngài còn muốn tìm thiếp thử rượu, nên nhanh lên chút.”

Hân đột nhiên cười một tiếng, đưa mắt nhìn ta: “Có phải ngươi đang lo chuyện tiểu tử Hạ Hầu Thương kia nạp phi không? Đúng vậy, nó tam hỉ lâm môn, không, suýt nữa thành tứ hỉ lâm môn rồi, đúng là chuyện vui. Nhưng yên tâm, ta thấy nó không phải là người có mới nói cũ đâu.”

“Ồ? Không biết chủ mẫu của phủ Ninh vương sẽ là vị nào đây?”

“Đương nhiên là...” An Dật vương đột nhiên che miệng lại, “Không, không thể nói cho người biết, nói cho người, mẫu hậu sẽ lại cảm tức ta.”

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103

Hân nói vậy, dĩ nhiên ta cũng đoán được người này là ai, xem ra phủ Ninh vương sắp có chuyện vui hiếm có rồi.

Không biết lần này có thể này sinh trận tranh đoạt nào nữa không? Cuối cùng có thể cho ta cơ hội thoát thân? Nước cờ ngầm ta đi dạo trước không biết có tác dụng gì không?

Chắc Tiểu Thất sẽ lợi dụng cơ hội này.

“Tiểu cô nương, người đẹp quá, mỹ nhân trong cung và vương phủ tuy nhiều nhưng không có ai đẹp như người. Như Lưu Ly Hoàng ta ừ, ánh sang lung linh, hương rượu lại có thể thay đổi bất cứ lúc nào, không mở nút uống rượu thì không bao giờ biết rượu có mùi vị thế nào.”

Ta ngược mắt lên nhìn, nhưng lại thấy An Dật vương ngờ ngác nhìn ta, trong mắt không hề mang sắc thái tình dục mà chỉ như nhìn thấy rượu nguyên chất, yêu thích và tán thưởng từ tận đáy lòng. Ta có phần cảm kích hân đã mang tới tin tốt trong lúc vô tình, cười nói: “Thật ra Ninh vương cũng là người yêu rượu, sao vương gia không tìm ngài ấy thử rượu?”

An Dật vương chán nản: “Đối với hân mà nói, uống rượu là một trong hàng trăm chuyện không quan trọng... Được rồi, không nói với người nữa. Linh Nam đưa vào cung trăm loại hương thảo, bốn vương phải lựa chọn cẩn thận, không thì đám người không có mắt đó đưa đến nơi khác mất. Lần sau bốn vương ủ bình rượu Hương Thảo cho người ném thử nhé?”

Ta hành lễ cáo từ, hân xua tay, xoay người rời đi. Mái tóc trắng bạc phát phơ trên áo bào tím như ánh bạc phiêu đảng trên ngọc tím, trong vè tôn quý lại ẩn chứa nét phong lưu không chịu trời buộc.

Thật ra ta hơi ghen tỵ với hân, đám người tầm thường này còn ai có thể tiêu diêu tự tại như hân chứ?

Bất tri bất giác mặt trời đã ngã về phía tây, ánh mặt trời bị tường đỏ ngói xanh che lấp, toát lên vẻ âm u lạnh lẽo. Ta đang định đứng dậy vào phòng, vừa đứng dậy lại cảm thấy đầu hơi hỗn loạn, thị tỳ bên cạnh đỡ ta: “Cẩn thận... E rằng thuận nhân uống nhiều rượu quá rồi, có muốn nô tỳ vắt khăn lau mặt cho người không?”

Cô ta không nói ta còn không thấy gì, cô ta vừa nói ta liền cảm thấy người mình đầy mùi rượu, không ngờ rằng rượu này uống vào nhẹ như nước, tác dụng lại kéo dài mãi về sau. Mỗi ngày đến lúc mặt trời lặn ta sẽ cảm thấy thân thể rét lạnh, mặc bao nhiêu y phục cũng vô dụng, không ngờ uống rượu này hôm nay không cảm thấy lạnh nữa.

Cây cối hoa cỏ trước mắt hơi mờ ảo, cứ như có đám sương dần dần bao phủ, cảnh tượng mộng lung. Có người khẽ nói: “Đêm nay trăng tròn trong suốt, có thể theo bốn vương đến một nơi không?”

Ta ngược mắt nhìn. Hân đứng dưới gốc khóm trúc sum xuê, đai học măng bào, trông mắt đen như mực ngọc. Lá trúc xanh phát lên mặt hân, óng ánh phát sáng. Vốn phải sinh lòng cảnh giác, bởi tai họa đó, ta đối với mọi người đều như vậy... nhưng lúc này, thân thể lại âm áp như ngấm trong bồn nước nóng, không tự chủ được liền gật đầu nhận lời.

Hân đi tới đỡ ta, tay trái nhẹ nhàng đặt lên lưng nắm lấy eo ta. Mặc dù cách lớp y phục dày cộm, tay hân như thể đặt trên lớp áo mỏng manh mùa hè, hơi ấm chạm tới người ta, khiến ta lúng túng muốn trốn tránh. Nhưng bởi vì uống rượu, hành động chậm chạp, đột nhiên cảm thấy có người để dựa dẫm cũng không có gì không tốt.

“Vương gia, thiếp thân có thể ra ngoài sao?”

“Có thể, chỉ cần bốn vương ở bên, đi đâu cũng được.”

Trong viện có một chiếc kiệu nhỏ nóc xanh, ta lười biếng dựa vào hân, gần như được hân ôm vào trong kiệu. Tác dụng chậm của rượu còn chưa tiêu

tán, sự lợi hại của nó vẫn nằm ở phía sau. Khởi kiệu được một lúc, ta lại cảm thấy như cười mây lướt gió, bông bênh trên bầu trời, cả thân thể cũng mềm nhũn, ngay cả xương cũng như tan ra. Hạ Hầu Thương ôm nửa người ta vào lòng, ta lại cảm thấy như gục trong lòng mẹ, ấm áp và thoải mái không nói nên lời.

Hắn cúi đầu nhìn ta, tua rua của tấm rèm cửa sổ phát phơ trên thái dương hắc, khiến đường nét gương mặt kiên nghị của hắn mềm mại như yêu ma. Đầu óc ta vô cùng tỉnh táo, cho nên lúc hắn dần dần cúi người xuống, định đặt môi lên khoe miệng ta, ta còn có thể nhắc nhở hắn: “Vương gia, ngài sắp đại hôn rồi?”

Nhưng giọng nói này khác hẳn thường ngày, lẫn với chút cảm giác ngà ngà say nên giọng nói trong trẻo thường ngày trở nên ngân nga, phảng phất nét hờn dỗi. Đôi mắt hắn càng âm u như đêm sâu, gần như muốn hút ta vào. Hắn đưa đôi môi thơm ngát bao trùm lên khoe môi ta, ta chỉ cảm thấy như bình rượu nhạt đó vẫn còn, từ miệng hắn thấm vào miệng ta, thoải mái và dễ chịu không nói nên lời. Sự khó chịu thường ngày không còn nữa, thậm chí còn mong hắn hôn mãi không ngừng.

Bờ môi của hắn mềm mại vô cùng, nhẹ nhàng mở khoe môi ta ra, đầu lưỡi khéo léo tách môi ta dò xét tiến vào, giao với đầu lưỡi ta. Ta chỉ cảm thấy ngay cả đầu lưỡi cũng lười biếng, cứ như vậy đi, cứ như vậy đi.

Thế nhưng hắn lại nhẹ nhàng buông ta ra, tựa đầu lên cổ ta, hỏi: “Trên người còn lạnh không?”

Không biết tại sao những lời này lại khiến ta giật mình sợ hãi, mặc dù cơ thể vẫn ấm áp nhưng trong lòng lại như bị dội nước đá: Tại sao hắn lại hỏi vậy?

Hắn đỡ ta lên, để ta tựa vào người hắn: “Có cung nữ hồi báo, mấy ngày nay trời lạnh, chứng hàn trên người nàng có phải do chịu lạnh ở hồ, vẫn chưa khỏe hẳn?”

Ta nghi ngờ nhìn hắn, thấy mặt hắn không có vẻ khác lạ liền cười nói: “Khá hơn rồi ạ. Hết mùa đông, đến khi xuân về hoa nở là ổn rồi.”

Tiểu Thất từng hạ quyết tâm nói cho ta biết: Tướng quân, người nhất định có thể sống đến lúc xuân về hoa nở, nhất định có thể. Nhưng ta nhìn rõ vẻ buồn thương nồng đậm trong mắt hắn, liền biết lúc hắn nói những lời này thật ra đã tuyệt vọng. Đối với ta mà nói, “xuân về hoa nở” chỉ là một giấc mộng mà thôi.

Ta vui đùa nói những lời này. Đối với ta mà nói, đây cũng chỉ là chuyện bình thường, cũng như hoa đào hé nở tối nay, sáng mai thức dậy sẽ thấy đào hoa đua nhau nở. Chẳng biết tại sao lại chao đảo, khiến người ta hơi nghiêng, đập đầu vào cửa sổ “cộc” một tiếng. Rượu này có thể làm cho con người quên sâu, đung mạnh như vậy mà cũng không thấy đau đớn.

“Vương gia, có chuyện gì sao?” Người ngoài kiệu hỏi.

“Không có gì, đi thôi!”

Ta đưa mắt nhìn Hạ Hầu Thương, thấy hắn ngồi thẳng tắp, hai tay nắm chặt để bên người. Rõ ràng chúng không khiêng kiệu hắn hoi, sao lại hỏi Hạ Hầu Thương?

Đến nơi tiếng người ít dần, chiếc kiệu đi cực nhanh, ta ngồi bên trong còn nghe thấy tiếng gió vù vù bên tai. Xem ra, người khiêng kiệu có võ công vô cùng cao cường.

Lại đi một lúc lâu, chớp mũi thoảng mùi hương ấm áp, có tiếng đàn sáo vọng tới từ đằng xa, cuối cùng chiếc kiệu cũng ngừng lại. Lúc hạ kiệu, đập vào mi mắt ta là hoa chi trà rực rỡ tươi tốt, cánh hoa trắng như ngọc, cang vào giữa cang đỏ dần. Khóm hoa đón gió mà nở rộ hai bên đường đá như ngọc, mạng nét đẹp như ráng mây buổi ban sơ.

Tuy bên tai văng vẳng tiếng đàn sáo, len lỏi vào tai lại như giọt sương sớm mùa xuân rơi xuống lá cây, không thể nghe rõ. Có nha hoàn mặc áo xanh búi tóc hồ tiến lên tiếp đón, đưa bọn ta vào tiểu đình lưng chừng núi giữa những khóm hoa chi trà um tùm. Vào trong đình mới phát hiện thì ra nơi này có khoảng trời riêng.

Đi qua những khóm chi trà dày đặc tươi tốt, giữa những cành hoa lá liễu có khói trắng phiêu đảng toát ra. Đi thêm vài bước nữa, thì ra còn có một hồ nước lớn, mặt hồ gọn sóng xanh biếc, cây hương bồ phát phơ theo gió, giữa lá xanh là màu đỏ tươi và trắng ngọc, là một hồ sen đang lúc nở rộ. Giữa trời thu lộng gió, đáng nhẽ hồ sen chỉ còn lá rách, sao lại có bông sen đua nhau nở?

Giờ ta mới phát hiện, thân thể mình hơi nóng lên. Y phục vốn mặc hơi nhiều, đứng ở đây cứ như đang giữa mùa hè.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 104: Hạt Sen Trong Veo Nhưng Có Dị Thường

Nhìn nơi xa, hồ nước bên cạnh bốc hơi nước, hơn nữa còn nghe thấy tiếng sùng sục như nước được đun sôi. Hóa ra đây là Hành cung. Hoàng thái hậu xuất thân từ dân thường, mặc dù được Tiên hoàng sủng ái trọn đời nhưng sinh hoạt hằng ngày lại không hề xa hoa mà cực kì đơn giản, cung điện đơn sơ không hề thay đổi trùng tu. Về sau Tiên hoàng tuổi già bị mắc chứng bệnh đau nhức, trị mãi không khỏi. Sau đó Hoàng thái hậu nghe theo lời thái y, xây Hành cung ở núi Hư Lĩnh thuộc vùng ngoại thành kinh đô, dẫn nước nóng ở núi Hư Lĩnh chữa bệnh cho Tiên hoàng. Cũng nhờ vậy Tiên hoàng mới có thể kéo dài tuổi thọ thêm mười năm. Nói vậy, nơi này chính là “suối nước nóng Tinh Thìn” nổi danh ư?

Ta càng thêm ngờ vực, không rõ tại sao hắn lại đưa ta tới đây.

Sao khi hơi đồ mồ hôi, con chênh choáng do rượu mang lại cũng tiêu tan, tay chân dần dần lấy lại sức lực, đầu óc cũng tỉnh táo hơn, mà thâm tâm lại sợ hãi bàng hoàng. Cảm giác vừa nảy như trứng mị cổ, lẽ nào người như An Dật vương cũng nhân cơ hội hãm hại ta?

Nhưng bây giờ ta cũng chỉ là một tên tù phạm của phủ Ninh vương, việc gì hắn phải tốn sức như thế?

Ta nghĩ mãi không ra, bất giác lại bị Hạ Hầu Thuồng dẫn theo con đường nhỏ lát đá vụn ngoằn ngoèo. Đi tới suối nước nóng phát phơ hơi nước trắng xóa, hòn giả sơn trắng toát bao quanh ba mặt theo hình tròn, chỉ chừa một lối đi nhỏ để vào. Ta chợt hiểu hắn muốn làm gì, bất giác dừng bước.

Đi tới nơi đây, chẳng lẽ hắn bảo ta ngâm nước nóng cùng hắn.

Thân thể trần truồng, hai bên đối mặt?

Thế này không được! Hơn nữa, vào suối nước nóng, trang sức trên tay sẽ biến sắc, phải tháo hết xuống! Như vậy không thể sử dụng chiếc vòng vàng Tiểu Thất làm cho ta nữa!

“Làm sao vậy?” Hắn nghiêng quay lại nhìn ta, khóe miệng chứa ý cười.

Ta quyết định liều một phen. Trong mắt hắn, ta là công chúa Lạc Nhật Hà chốn thảo nguyên, dám yêu dám hận, quãng thời gian trước tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục nhưng bây giờ không cần diễn nữa rồi.

Ta thân nhiên nói: “Vương gia, không biết đã tìm được người nhà của thiếp thân chưa?”

Hắn cau mày nhìn ta: “Nàng muốn trở về như vậy ư?”

Ta lui về phía sau một bước, thi lễ với hắn: “Vương gia, thiếp là man di chốn thảo nguyên, tới quý phủ của ngài, tất cả chỉ vì phu quân của thiếp, mong Vương gia lượng thứ...”

Hắn nhìn ta, ý cười nơi khóe miệng biến mất, quay đầu nhìn về nơi xa: “Thật ra bốn vương cũng giống nàng, muốn đòi lại công bằng cho những người bị oan của Quân gia, mà bốn vương lại vướng bận quá nhiều...”

Một cơn gió thổi qua cuốn hơi nước hơi hơi về phía này. Khói trắng bồng bênh động trên vạt dưới của áo hắn, khiến hắn như thể thần tiên vậy, có thể thuận gió mà đi ngay tức thì. Hắn có thể thúc ngựa giết địch, kiếm chỉ ngàn quân, đáng tiếc, chốn cung đình mưu kế lắt léo hoàn toàn không thích hợp với hắn.

Ta nói: “Vương gia, thiếp thân hiểu...”

Hắn quay đầu nhìn ta, đôi mắt đen như ngọc, nổi bật trước luồng khói lung linh mờ ảo quần quanh. Hắn nhắm mắt lại, lúc mở ra lại trong như gương sáng: “Nàng hiểu là tốt rồi... Sen ở Tinh Thìn này rất ngon, trong veo mềm mại. Hắn rất thích hạt sen, bốn vương nghĩ chắc nàng cũng thích... Không biết sau này còn có cơ hội như vậy nữa không?”

Ta thờ phào nhẹ nhõm, lòng nghi ngờ giảm bớt. Chỉ cần không phải ngâm nước nóng với hắn thì sao cũng được. Ta gật đầu như già tôi, nói: “Thích, dĩ nhiên là thích...”

Mặt hắn thoáng nét cười, vỗ tay, liền có thị tỳ mang tới cái bàn gỗ lim hình tròn, cùng với cái ghế hình bầu. Ngoài ra còn có chiếc giò trúc vàng nhạt, trong giỏ trúc là đài sen liền cành, tỏa hương thơm ngát, hiển nhiên vừa mới hái. Bàn tay trắng nõn thon dài bóc từng đài sen.

Còn có thị tỳ múc nước từ con suối đó lên đổ vào hũ sành, bếp lò bên cạnh liền nổi lửa, bỏ hạt sen đã bóc vào nước nóng.

Mấy thị tỳ này dung nhan xinh đẹp, dáng dấp nhỏ bé mảnh mai, đi lại uyển chuyển, mặc dù làm chuyện tầm thường thế này nhưng từng cử chỉ lại như có âm luật, tự nhiên thanh nhã, khiến người ta ngắm nhìn thôi cũng nghĩ vẩn vơ.

Nếu là trước đây, tất nhiên sẽ ta sẽ âm thầm bĩu môi, nấu sen cũng làm như biểu diễn trên sân khấu. Nói không chừng còn lấy sợi dây buộc đàn mỹ nhân nấu nước thành một đoàn. Nhưng hôm nay, ta chỉ khen: “Hương thơm quần quanh, chưa chạm tới môi, miệng đã thơm ngát...”

Hắn cười thân nhiên, đích thân nhắc ấm rót nước vào chén ta: “Những điều này do hắn dạy nàng chăng?”

Ta hơi giật mình, lại lắc đầu, hơi ngượng ngùng: “Vương gia, thiếp vốn không hiểu thi từ Trung Nguyên, nhưng thiếp biết chàng là người Trung Nguyên, cho rằng chàng sẽ thích những thứ này, nên đã xin phụ vương mời tiên sinh từ Trung Nguyên tới dạy. Nhưng ai ngờ, về sau được ở bên chàng mới biết, chẳng những chàng không thích những thứ này, lại còn căm ghét đến tận xương tủy...”

Hắn nghiêng đầu nhìn ta, nụ cười trên mặt như mặt trời vén mây đen, lấp lánh ánh vàng rực rỡ: “Đúng vậy, hắn chỉ biết dùng hạt sen làm ám khí...”

Nhìn nụ cười trên mặt hắn, ta cảm thấy hắn quá u mê, cần phải khuyên hắn một câu, liền nói: “Vương gia, ngài sắp đại hôn rồi, chung quy thì chàng vẫn là nam tử, hôn nữa đã mất lâu rồi, nên quên chàng đi thôi.”

Bịch một tiếng, hắn đặt mạnh ấm nước lên bàn, vài giọt nước nóng bắn lên mu bàn tay ta, mu bàn tay thoáng cái liền đỏ.

Ta đau nhói, khẽ kêu một tiếng, đột nhiên hắn cầm lấy tay ta. Đang chớp mắt thì đầu hắn đã cúi xuống, đôi môi lạnh lẽo phủ lên, sự nóng rất đó biết mất trong nháy mắt... Nhưng người ta lại bắt đầu nóng lên.

Ta vội rút tay ra, có điều lại bị hắn nắm chặt lấy, đầu lưỡi còn liếm lên nơi bị bỏng. Ta dùng tay kia đẩy hắn: “Vương gia, thiếp thân chỉ thích A Ngọc.”

A Ngọc đương nhiên là Quân Triển Ngọc rồi, có trời mới biết ta phải khổ thế nào mới thoát lên được cái tên này.

Cuối cùng lời của ta cũng khiến hắn chấn động. Người hắn run lên rồi buông tay ta ra, nói: “Bỏn vương biết, nhưng hắn cũng đã đi rồi, chẳng lẽ nàng không thể ở lại bên bỏn vương được sao? Làm... Cũng có thể thường xuyên nói về hắn? Bỏn vương chỉ mong được vậy mà thôi...”

Giọng nói của hắn thoáng vẻ bất đắc dĩ khiến lòng ta chua xót, bất giác ngẩng đầu lên nhìn vào mắt hắn, chỉ thấy trong đôi mắt hắn có ánh nước ngưng đọng, như đầm sâu có thể hút con người vào đó.

“A Ngọc đã nói, chàng thích nhất là biển rộng mặc cá bơi, trời cao mặc chim bay, mặc dù chàng đã mất, nhưng thiếp thân muốn thay chàng hoàn thành tâm nguyện. Vương gia, ngài quên chàng đi... Chẳng bao lâu nữa ngài sẽ đại hôn rồi, có mỹ nhân kề bên. Mà Hoàng thượng, Hoàng thái hậu sẽ giao cho ngài trách nhiệm nặng nề, nếu có thể, vài năm nữa ngài sẽ lên vị trí chí tôn. Thiếp nghĩ, A Ngọc cũng sẽ mừng thay cho ngài...”

Ánh nước trong mắt hắn như sắp trào ra ngoài, nhưng nhắm mắt để dần lại, khẽ nói: “Nếu như hắn đã mất, bỏn vương còn cần những thứ đó làm gì chứ?”

Lòng ta run lên: “Nhưng mà, Vương gia, chàng đã mất từ lâu mà?”

Hắn khẽ cười khò: “Đúng vậy, hắn đã mất từ lâu rồi, nhưng bỏn vương luôn nghĩ có thể giữ lại được thứ gì đó...” Hắn quay đầu nhìn hoa sen đằng xa, “Chiều hôm đó, bỏn vương... bỏn vương bị thuốc làm cho mơ hồ, thật sự cho rằng hắn làm bạn với bỏn vương một đêm... Hóa ra là nàng... Nhưng mà, nếu đã như vậy, vì sao nàng không chịu ở lại?”

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Khách Không Mời Mà Đến, Mang Đến Kỳ Ngộ

Trái tim ta đột nhiên đập cực nhanh, mặt như quả trứng gà được nướng chín, điều hắn nói đương nhiên là buổi tối trong cung đó rồi. Nhớ tới hành động phóng đảng của hắn tối hôm đó... Tất nhiên là với chân bông... Bất chợt ta sinh lòng áy náy, nói khẽ: “Vương gia, A Ngọc không trách thiếp đâu. Ở thảo nguyên bọn thiếp, chỉ cần tâm lòng thuần khiết, với tính cách của chàng thì sẽ không quan tâm thiếp thân đã là... người không trong trắng...”

Ta cắn răng nói ra bốn chữ sau cùng, mặt đã đỏ lựng đến sắp tan chảy, lẳng lặng ngẩng đầu lên nhìn thì thấy khóe miệng hắn hơi có ý cười, tựa như chuồn chuồn lướt nhẹ trên mặt hồ, tạo nên những gợn sóng lăn tăn. Ta hơi giật mình, tự hỏi hắn đang cười gì? Còn đắm chìm trong mộng đẹp đêm đó sao?

Hắn nằm mơ hơi lâu rồi đấy.

Mùi thơm của hạt sen càng lúc càng đậm, thị tỷ múc sen vào bát sứ rồi bung lên, cắt ngang câu chuyện của bọn ta, khiến ta thở phào nhẹ nhõm.

Cuộc nói chuyện này quá mệt mỏi.

Hai bát sen được đặt trên bàn, ta múc một thìa đưa vào miệng, cảm thấy mềm mại ngọt hương, lại mang theo hương vị ngọt mát khác hẳn. Dĩ nhiên ta không nghĩ đến chuyện dùng hạt sen làm ám khí phá phong cảnh rồi. Ta nhai chậm rãi, nuốt hạt sen vào bụng rồi mới nói: “Miệng ngọt hương sen, thật khác biệt...”

Hắn có vẻ rất vui, khóe mắt đuôi mày đều mang ý cười, múc một thìa sen vào bát ta: “Đã thích thì ăn thêm một chút.”

Ta thờ dãi nói: “Đúng vậy, không biết còn mấy dịp nữa...”

Hắn hơi giật mình: “Bỏn vương sẽ nghĩ cách cầu xin phụ hoàng, tổ mẫu. Thuyết phục rằng chẳng những nàng không có tội mà còn có công. Mấy ngày

nay, bốn vương trợ giúp phụ hoàng điều tra vụ án năm đó, quả có rất nhiều điểm đáng ngờ trong vụ án Quân gia. Chắc hẳn chẳng bao lâu nữa có thể đòi lại công bằng cho những người bị oan. Năm đó người phải chết rất nhiều, đúng là có một số người không đến nỗi phải chết....”

Ta hơi nghi ngờ, sao hẳn chăm chăm nói là người bị oan của Quân gia chứ không phải toàn bộ Quân gia? Lẽ nào trong Quân gia thực sự có người phạm tội ư? Ta suy tư rồi lại vọt sang một bên, rùng vồn lớn, loài chim nào chẳng có. Có lẽ trong Quân gia quả thật có một hai người làm chuyện phi pháp. Chuyện năm đó, thị phi trắng đen lẫn lộn không rõ, hẳn nói như thế cũng đúng. Nhưng ta dám khẳng định tất cả thuộc hạ của ta đều là dũng sĩ trung thành dũng cảm, một hai người Quân gia phạm tội lại phải trả giá bằng tất cả sinh mạng của Quân gia. Chẳng lẽ đây không phải cái cớ của những kẻ muốn diệt trừ Quân gia sao?

Ta lắc đầu: “Nhưng họ đã mất nơi Tây Cương rồi.”

Hắn ngẩng đầu nhìn ta rồi nói: “Nhưng dù sao họ cũng cần được chết thanh bạch... Nàng yên tâm...”

Không biết tại sao khi nghe lời này, tim ta lại đập mạnh. Dường như hắn đang hứa hẹn với ta, dù thế nào đi nữa, hắn cũng sẽ khôi phục thanh danh cho Quân gia. Trong lòng ta thoáng dâng nổi bất an, tại sao giọng điệu của hắn lại mang vẻ như chuyện này vô cùng khó khăn vậy?

Lẽ nào còn có điều gì ngăn trở khó thành sao?

Lúc chân tướng đã được vạch trần gần hết?

Ta có nên ở lại đợi kết quả cuối cùng hay không?

Hạt sen trong bát nửa nổi nửa chìm, trôi dạt bập bềnh. Ta thăm thò dài, chuyện ta có thể làm cũng chỉ được như vậy, tính mạng của ta không cho phép ta dồng dãi. Nếu như tất cả không phải là điều ta mong muốn, chỉ có thể trách ý trời chăng?

Trong lúc suy tư, ta lại nghe thấy tiếng ồn ã vẳng đến từ nơi không xa, nhẹ nhàng giòn tan như tiếng chuông bạc, truyền tới theo gió. Ta nghĩ cuối cùng cũng tới.

Hạ Hầu Thương cũng đã nghe thấy, chân mày hơi nhíu lại. Có thị tỳ đi vòng ra từ bụi hoa, khẽ nói: “Vương gia, Ninh tiểu thư đến.”

Ta lại dùng thìa bạc múc một thìa sen vào miệng, vị ngọt này quấn quanh đầu lưỡi, ngọt càng thêm ngọt, đi thẳng vào đáy lòng.

Hì vọng quân cò ta sắp xếp có thể phát huy tác dụng, để ta có mấy tháng cuối cùng trở về Tây Cương thúc ngựa.

Nhìn hoa mộc đàn đầu thôn tung bay như tuyết.

Đang lúc nói chuyện, Ninh Khải Dao dẫn mấy thị tỳ đi tới, cất giọng từ đằng xa: “Biểu ca, huynh thật rảnh rồi. Lão phật gia bảo huynh ở lại trong cung phụng bồi người thì huynh không chịu, lại chạy đến đây hưởng phúc. Xem muội có đi mách Lão phật gia hay không?”

Hạ Hầu Thương cau mày, dáng vẻ cực kỳ buồn phiền, đứng lên nói: “Dao nhi, muội đã tới rồi ư?”

Hắn đã đứng dậy, ta cũng phải đứng dậy theo, cúi đầu đứng ở cạnh hắn, hành lễ với Ninh Khải Dao.

Cô ta thờ ơ như không, khoát tay áo. Khi thấy rõ đồ trên bàn thì vui vẻ nói: “Biểu ca, muội cũng thích ăn hạt sen lắm, huynh tới đây chơi cũng không bảo muội? À...” Cô ta mỉm cười nhìn ta, “Có phải chỉ lo cho mỹ nhân, quên biểu muội rồi phải không?”

Hạ Hầu Thương chỉ thờ ơ sai bảo: “Lấy thêm một bát nữa.”

Ninh Khải Dao làm như không thấy sự thờ ơ của hắn, cười hi hi ngồi xuống, tất nhiên thị tỳ cô ta dẫn theo đứng hầu hạ bên cạnh.

Ta vốn ngồi bên cạnh Hạ Hầu Thương, bây giờ cô ta ngồi đó, ta chỉ có thể đứng cạnh hắn, cầm bát hạt sen từ tay thị tỳ đưa tới trước mặt hắn, khẽ cười nói: “Vương gia, ngài còn chưa thử mùi vị này đâu, đúng là rất khác biệt...”

Hạ Hầu Thương quay đầu lại khẽ cười với ta, đưa tay nhận.

Ninh Khải Dao thấy ta và Hạ Hầu Thương thì thăm thán mặt, trong mắt có vẻ khó chịu: “Biểu ca, muội muốn bát kia của huynh!”

Ta kinh ngạc, cười nói: “Ninh tiểu thư, hay là thiếp thân múc thêm cho người một bát?”

Cô ta ngẩng đầu nhìn, cũng không thèm quan tâm đến ta, vươn tay lấy bát hạt sen kia từ tay Hạ Hầu Thương, nói: “Biểu ca, huynh không chịu cho sao?”

Hạ Hầu Thương không biết phải làm sao, đành sai ta: “Múc một bát nữa đi.”

Ninh Khải Dao càng nhìn lại càng tức giận, đặt bịch cái bát trên bàn, nói: “Thanh Văn, người ăn hết đi!”

Thị tỳ phía phía sau đi tới, vẻ mặt hơi hốt hoảng: “Tiểu thư, chuyện này, chuyện này... Sao...”

“Bảo người ăn thì người ăn đi!”

Ta lại đưa một bát sen khác tới trước mặt Hạ Hầu Thương, cười nói: “Vương gia, Ninh tiểu thư cũng không thích, vậy sai người tìm chút điểm tâm khác cho tiểu thư đi... Vương gia, thiếp thân đã múc thêm cho ngài một bát, muốn thiếp thân dứt cho ngài không?”

Mặt ta ửng đỏ, khẽ nói.

Ninh Khải Dao nghe ta nói như thế, mặt cũng hơi đỏ, khẽ lầu bầu: “Sao người của quý phủ Thái tử đều thế này chứ?”

Đương lúc nói chuyện, thị tỳ được gọi là Thanh Văn đã cầm bát lên, nhẹ nhàng lui ra sau Ninh Khải Dao, bắt đầu ăn.

Ta thấy Hạ Hầu Thương không có ý kiến, cũng dùng thìa múc một thìa hạt sen, định dứt vào miệng hần nhưng lại nghe Ninh Khải Dao nói: “Biểu ca, muội vẫn còn ở đây đây, bảo mỹ nhân của huynh chú ý một chút.”

Hạ Hầu Thương hơi cau mày, vẻ mặt khó chịu vô cùng, nói: “Dao nhi, sắp tối rồi, cô nương như muội đã muộn thế này còn chạy chơi bên ngoài không hay đâu. Ta sai thị vệ đưa muội về.”

Ninh Khải Dao bĩu môi không nói gì, ánh mắt lạnh lùng liếc tới, ta thấy như có gió lạnh thổi qua.

Nhưng vào lúc này, xoảng một tiếng, bát sứ trong tay Thanh Văn rơi xuống rồi vỡ nát trên mặt đất. Thanh Văn khom lưng ngồi xổm xuống, mồ hôi hột đầy mặt, tay trái ôm bụng, lớn tiếng rên rĩ: “Tiểu thư, nô tì đau bụng...”

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Có Cách Hay Thì Phải Dừng Lại

Editor: Chjcbjbj

Có hai thị tỳ bước lên đỡ Thanh Văn, Ninh Khải Dao chỉ vào ta, cất giọng the thé, “Biểu ca, do cô ta hạ độc! Cô ta muốn hại huynh...”

Hạ Hầu Thương nói: “Muội nói những nói cuội gì đó? Sao nàng ấy có thể hại ta được?”

Ninh Khải Dao tiến lên mấy bước, đoạt lấy bát sen trong tay ta rồi đưa cho một thị tỳ khác: “Ăn đi!”

Vậy mà cô ta lại dùng người hầu thử độc. Sắc mặt của Thanh Văn kia đã trắng như tờ giấy, phải nhờ người đỡ xuống.

Trong mắt thị tỳ này có vẻ cầu khẩn, nhưng không dám lên tiếng xin tha, chỉ run rẩy đưa tay ra múc một thìa sen vào miệng. Vừa mới nuốt vào, thị tỳ đó cũng ôm bụng kêu đau hết như Thanh Văn.

Ninh Khải Dao nói: “Biểu ca, nữ nhân này không phải người tốt, cô ta muốn hại chết huynh. Muội nhận được tin tức liền chạy tới ngăn cản. Biểu ca, huynh mau bắt cô ta lại, nhốt vào đại lao!”

Hạ Hầu Thương quay sang nhìn ta, nhưng lại quay đi rồi nói: “Không thể nào, nàng không thể hạ độc được. Dao nhi, nhất định là người khác... Chuyện này, muội cứ kệ đi.”

Ninh Khải Dao lớn tiếng nói: “Biểu ca, huynh sao thế? Huynh sẽ bị cô ta hại chết đấy!”

Đang lúc ấy, một thị tỳ lặng lẽ tiến lên định nhặt mảnh sứ vỡ dưới đất, nhưng bỗng nhiên lại rút một thanh đoản kiếm đâm Hạ Hầu Thương. Ta thấy rõ, vội kêu lên: “Cẩn thận...”

Thị tỳ đó giao đấu với Hạ Hầu Thương, thân hình nhẹ tênh, lao mình lên không nhanh như tia chớp, võ công rất cao. Nhưng võ công của Hạ Hầu Thương còn cao hơn một bậc, cản lại cú tấn công của thị tỳ kia, thoát cái tóm lấy tóc của cô ta, kéo khăn trùm đầu xuống để lộ gương mặt thật.

Nhưng thị tỳ đó lại là một nam tử trẻ tuổi.

“Là người? Mặc Tử Hàn?” Hạ Hầu Thương lạnh lùng cười một tiếng, “Bỏn vương còn không biết phải đi đâu tìm người, không ngờ người lại tự vác xác tới.”

Về mặt Mặc Tử Hàn sắc bén: “Hạ Hầu Thương, người đã đuổi tận giết tuyệt, vậy ta chỉ có liều mạng mà thôi!”

Hai người lại giao đấu thêm mấy chiêu, Mặc Tử Hàn không thể địch lại, tung một chưởng rồi lao người lên trên, trốn vào đám sen. Tất nhiên Hạ Hầu

Thương cũng phải theo sát.

Bóng dáng hai người biến mất tăm, chỉ còn ta và Ninh Khải Dao cùng mấy thị tỳ.

Ninh Khải Dao cười lạnh một tiếng: “Biểu ca không giải quyết người, vậy thì ta giải quyết thay huynh ấy. Người đâu, bắt cô ta lại, đưa đến Đại Lý tự!”

Bỗng có hai thị vệ lao ra từ bụi hoa, có vẻ là người Ninh Khải Dao mang đến, định tiến lên kéo tay ta.

Ta thân nhiên nói: “Ninh tiểu thư, thiếp thân là nội quyền của Ninh vương, một nữ tử chưa cưới xin như người sợ rằng không thể tự quyết. Nếu muốn xử lý thiếp, sao không xin Thái hậu cùng vào vương phủ với hai tỷ tỷ kia, làm chủ mẫu của phủ Ninh vương, mới có thể tự quyết...”

Ninh Khải Dao nghe ta nói vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn giãn đến mức lúc đỏ lúc trắng, sai hai thị vệ đó: “Còn chưa ra tay?”

Lúc này, lại có thêm hai thị vệ của vương phủ nhảy ra từ bụi hoa, chắn trước mặt họ, một người chấp tay, lạnh lùng nói: “Ninh tiểu thư, trời đã tối rồi, người vẫn nên mau chóng về phủ, tránh tổn hại danh dự!”

Ta thừa biết Ninh vương sẽ để lại người bên cạnh ta, đánh giá thân thù và giọng nói của họ, có lẽ là hai trong số bát tuần?

Ninh Khải Dao không ngờ một thị vệ nho nhỏ lại có gan dạy dỗ cô ta như vậy, giọng nói trở nên cực kỳ bén nhọn: “Mau bắt lấy cô ta, biểu ca trở lại, ta sẽ chịu trách nhiệm!”

Hai thị vệ đó vung loan đao trong tay rồi vọt tới, một trong hai thị vệ chắn trước ta tiến lên trước một bước, ung dung giờ đao đón. Chỉ mới mấy chiêu đã khiến hai kẻ kia luống cuống tay chân.

Thị vệ kia không ra tay mà chỉ đứng chắn trước ta, cất giọng khô khan khuyên nhủ: “Ninh tiểu thư, cần gì tự rước lấy nhục?”

Dĩ nhiên những lời này của hắn đã khiến Ninh Khải Dao giãn đến mức dựng ngược lông mày. Cô ta hét lớn: “Các người còn không mau xông ra?”

Thét lên một tiếng, đột nhiên có hơn mười thị vệ lao ra từ bụi cây, lập trận bao vây bọn ta. Thì ra Ninh Khải Dao này cũng biết để lại lực lượng phía sau. Nghĩ rằng nếu vẫn đề có thể giải quyết thì cũng không cần nhiều người như vậy, nếu không thể giải quyết thì sẽ gọi toàn bộ số người ra giúp sức.

Thị vệ đứng chắn trước ta vẫn nói bằng giọng điệu bình thản: “Thế này còn đáng để ra tay...”

Quay đầu nói với ta, “Phu nhân, thuộc hạ đi chơi với họ một chút, người yên tâm, thuộc hạ không để người bị thương đâu.”

Ta gạt đầu, hần liền xông vào vòng vây. Vô công của thị vệ này vô cùng cao cường, tuy bị mười mấy người bao vây nhưng cứ như chôn không người.

Ta nhìn Ninh Khải Dao bức bối đứng một bên xem cuộc chiến, khẽ cười với cô ta: “Ninh tiểu thư, chắc bình thường người ít ra ngoài lắm nhỉ?”

Giọng ta không cao, gần như chìm ngập trong tiếng đao kiếm giao tranh, nhưng Ninh Khải Dao sao có thể không chú ý đến nhất cử nhất động của ta được chứ? Nghe thấy ta gọi, cô ta quay lại, nhìn ta bằng ánh mắt ngờ vực.

Ta đột nhiên cất cao giọng, lớn tiếng nói: “Ninh tiểu thư, việc gì phải ra tay sớm như vậy? Thiếp thân là người ti tiện, nhưng trong suy nghĩ của vương gia cũng có chút giá trị. Nếu người muốn vào vương phủ, trở thành chính phi của Vương gia, cao hơn hai tỷ tỷ kia, thiếp thân cũng có thể tiến cử với Vương gia.”

Vừa dứt lời, da mặt của Ninh Khải Dao chợt tím ngắt, tức giận dậm chân. Ta nói vậy tức là tỏ rõ với mọi người, Ninh Khải Dao muốn làm chính phi của Ninh vương, nhưng Ninh vương không thêm đề ý đến cô ta, có lời khuyên của ái thiếp mới miễn cưỡng thu nạp.

Đám thị vệ cô ta mang tới lòng dạ không sâu, liền nở nụ cười lộ liễu.

Cô ta hít sâu một hơi, cuối cùng nghiêng người vẫy tay, gọi một thị tỳ lớn tuổi tới, tàn bạo chỉ về phía ta.

Thị tỳ kia vốn có khuôn mặt hòa nhã, nhưng khi đi về phía ta lại bộc phát tư thế oai hùng, khí khái sắc bén, còn chưa đến gần đã khiến người ta cảm thấy có sát ý mơ hồ.

Nhị tuần đang chiến đấu hăng say với đám thị vệ bình thường kia chợt cảm thấy có điều gì bất thường, vội hét những thị vệ kia lao về phía ta, nhưng đã muộn. Thị tỳ kia đã vọt tới bên ta, nhấc ta lên, hai ngón tay đặt ở cổ họng của ta, nói: “Ai dám tiến lên?”

Lúc này Ninh Khải Dao mới tỏ rõ vẻ đắc ý: “Ê, hai người các người nói cho biểu ca biết, thiên tử phạm pháp xử tội như dân thường, ta sẽ tống cô ta vào Đại Lý tự, thẩm tra xem rốt cuộc cô ta có lai lịch gì!”

Về ung dung nhàn tản của nhị tuần đã biến mất, một người vội la lên: “Ninh cô nương, đừng như vậy, vương gia sẽ trách tội đấy.”

Ninh Khải Dao nói: “Trách tội gì? Huynh ấy muốn trách tội thì bảo huynh ấy đến Ninh phủ tìm ta!”

Cô ta quay đầu chuẩn bị rời đi, thị tỳ kia dùng hai ngón tay nắm chặt lấy cổ ta, khiến nhị tuần sợ ném chuột vỡ đồ, không thể làm gì đành trở mắt nhìn bọn ta lên đường xuống núi.

Nhưng ta không thể đi cùng họ, bởi vì họ không thể xuống núi... Hành cung sao có thể lơ lửng cạnh phòng như vậy?

Bọn ta dần dần đi tới bên hồ sen, nhị tuần đành phải giữ khoảng cách mười bước đi theo sao. Ta liếc mắt nhìn hoa sen bị gió thổi lay động, thấy rõ nơi bọn ta đang đứng hoàn toàn không có ưu thế trong việc giao chiến. Chắc đến lúc rồi nhỉ?

Hơi ẩm bốc lên từ suối nước nóng được con gió đưa tới, mang theo mùi lưu huỳnh thoang thoang. Khí nóng đó tụ mà không tan, quần quanh chớp mũi mấy người bọn ta.

Thị tỷ này người thấy, vội kêu lên một tiếng: “Không ổn.”

Ta liền đẩy cô ta ra, nhảy vào hồ sen.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 107: Chưa Ra Đến Cửa Đã Có Chuyện

Lúc ta ngoi lên khỏi mặt nước, liếc nhìn cảnh tượng trên bờ, thấy người người đều lẫn đùng ra ngất.

Bao gồm nhị tuần võ công cao cường và thị tỷ kia.

Ngay từ lúc Ninh Khải Dao ngồi kiệu tới thương đoàn Thân Độc, ta đã nhận ra thị tỷ đi trước kiệu cô ta có võ công rất cao, chẳng kém bát tuần hành tung bí hiểm bên cạnh Hạ Hầu Thương là bao. Hơn nữa, thị tỷ này đi theo Ninh Khải Dao mọi lúc mọi nơi, nghĩ vậy, ta cho rằng người này là cận vệ của Ninh Khải Dao.

Mặc dù hồi đó còn chưa bên người trong kiệu là ai, nhưng có một hộ vệ như vậy, xem chừng là hào môn thế gia. Có lẽ, vào thời điểm nào đó, có thể trở thành vật cản trở của bát tuần?

Cho nên ta cố ý khiêu khích Ninh Khải Dao, rốt cuộc cũng để người này bộc lộ khả năng.

Bên cạnh có tiếng nước, Tiểu Thất bơi tới bên cạnh ta, khẽ nói: “Hết thầy đều thuận lợi.”

Ta gật đầu: “Chúng ta nhanh đi thay y phục thôi.”

Bơi vào chỗ sâu trong hồ sen, lên bờ ở một đầu khác. Sau hòn giả sơn có y phục Tiểu Thất giấu từ trước. Ta nấp vào sau hòn giả sơn thay đồ, đợi Tiểu Thất thay xong rồi vội y phục vào một cái hốc đã được đào từ trước. Mặt đã dịch dung, lúc này mới vội vàng chạy tới chỗ mọi người té xỉu trên bờ. Tiểu Thất nhanh tay nhanh chân buộc hai người trong số đó vào một hòn đá đã được chuẩn bị, rồi đẩy chúng vào hồ sen. Bây giờ ta và hấn mới nằm lẫn vào đám thị vệ té xỉu.

Nhóm thị vệ của Ninh Khải Dao này không phải gia đình trong phủ cô ta, mà mượn từ Thần Sách doanh. Không vì lẽ gì khác, cô ta chỉ muốn dạy cho ta một bài học thôi. Cô ta cũng không định giao ta cho Đại Lý tự, bởi vì cô ta biết, có sự bảo vệ của Ninh vương, ta vào Đại Lý tự dạo chơi một chuyến rồi lại ra thôi. Cho nên, giả sử ta không nhảy xuống hồ sen, cô ta cũng sẽ bảo thị tỷ này đẩy ta xuống, sau đó viện cớ ta chạy chốn rồi chăm khói thuốc độc, hun khói ép ta ra ngoài. Mà đám binh sĩ Thần Sách doanh này được Tần gia quản thúc, vô pháp vô thiên, đương nhiên không hạ thủ lưu tình. Lúc ép ta ra ngoài rồi sẽ sử dụng chiêu hiểm độc, ít nhất cũng phải vạch hai nhát kiếm lên mặt ta...

Về phần ai đưa chủ ý này cho cô ta... Thật ra thì có vài chủ ý không cần nhiều lời, chỉ cần khơi gợi, cô ta sẽ biết cách hoàn thiện.

Luồng khói này chỉ làm người ta mê man một lúc, chẳng bao lâu nữa, nhị tuần và thị tỷ có võ công cao cường sẽ tỉnh lại.

Ta nghe thấy thị tỷ kia lớn tiếng nói: “Tiểu thư, người làm sao rồi, có khỏe không?”

Nhị tuần liền nói: “Nguy to, không biết phu nhân đâu rồi, phải làm sao bây giờ? Lục Nhĩ, người bẩm báo với vương gia, ta đuổi theo...”

Thì ra người có giọng nói đều đều kia là Lục Nhĩ?

Thấy người xung quanh lục tục đứng dậy, ta mới dậy theo, ra vẻ hoang mang mờ mịt, đứng sau đội trưởng của mười mấy người đó.

Đội trưởng kia chấp tay hỏi Ninh Khải Dao: “Ninh tiểu thư, có muốn tiểu nhân dẫn người đuổi theo không?”

Trải qua biến cố, tâm tư Ninh Khải Dao hỗn loạn, sợ Hạ Hầu Thương gây phiền toái cho mình, bực dọc nói: “Đuổi theo làm gì? Chúng ta về phủ.”

Lục Nhĩ báo tin ta đã chạy thoát cho Hạ Hầu Thương. Hạ Hầu Thương sẽ phái người tìm kiếm xung quanh. Hơn nữa hắn biết hồ sen này có mạch nước ngầm thông tới một dòng sông. Mà dòng sông đó trùng hợp có một chiếc thuyền nhỏ, trên thuyền lại có mui che. Thuyền nhỏ cập bờ sẽ có xe ngựa đưa người trên thuyền thẳng về phía tây, hướng tới biên cương.

Hắn sẽ xác nhận rằng ta đã chạy trốn, nhưng ta trốn rồi cũng không gây phiền toái gì cho hắn. Đơn giản vì chuyện này cũng có dính líu tới Ninh Khai Dao. Thuyết phục Ninh Khai Dao đừng dùng gia đình mà dùng binh sĩ Thần Sách doanh cũng vì muốn cung cấp nhân chứng cho Hạ Hầu Thương mà thôi.

Nếu không gây phiền toái cho hắn, ta nghĩ, hắn sẽ dần dần bỏ qua chuyện này?

Dù sao, trong ngoài triều đình, quyền lợi giao tranh, có vô số chuyện đang chờ hắn giải quyết.

Chỉ cần Ninh Khai Dao để người của Thần Sách doanh rời đi, bọn ta có thể lặng lẽ tách đoàn. Vài ngày sau, khi Hạ Hầu Thương phát hiện nhầm người, quay lại tra xét hồ sen, ta và Tiểu Thất đã đi xa rồi.

Tiểu Thất sống trong bầy sói từ nhỏ, có khứu giác bén nhạy của loài sói. Hắn nói cho ta biết, mùi hoa mộc đàn trên người ta có tám mươi lần thì hắn cũng có thể ngửi thấy trong phạm vi một dặm. Cho nên, mặc dù hắn không thể vào phủ, nhưng ta vừa ra khỏi phủ hắn sẽ biết ngay. Vì vậy, đã định sẵn kế hoạch từ lâu rồi.

Ninh Khai Dao đã biết người trên cột cờ ta trước thương đoàn Thân Độc đó là ta, còn cho rằng ta sẽ hạ độc Hạ Hầu Thương. Với tính tình của cô ta, cơ hội tốt như vậy, sao không lợi dụng chứ? Chỉ cần cô ta muốn báo thù, đương nhiên sẽ có người bày mưu tính kế, phủ Ninh gia có mấy phụ nhân là vợ của binh sĩ giải ngũ.

Mưu kế của nữ nhân cũng chỉ có hủy dung hay làm cho người ta mất mặt mà thôi. Thay vì đưa ta vào đại lao, sự trả thù như vậy khiến cô ta hài lòng hơn.

Thật ra bọn ta không biết Hạ Hầu Thương sẽ dẫn bọn ta đi đâu, nhưng dù đi đến đâu đi nữa, kẻ sách cũng na ná như nhau thôi. Ví dụ như, nếu đến từ lâu, sau khi đánh lạc hướng Hạ Hầu Thương, màn nhảy vào hồ nước này sẽ biến thành đốt nhà, thuyền nhỏ sẽ đổi thành xe ngựa... Tiểu Thất đã chuẩn bị tất cả phương tiện đi đường, nghĩ đến tất cả những chỗ có thể đi... Con cháu của Hoàng thất, những chỗ không phú thì quý có thể đặt chân tới nào có nhiều nhận gì?

Chỉ cần ta có cơ hội rời phủ, kế hoạch có thể triển khai bất cứ lúc nào.

Huống chi, không có ai biết thật ra Mặc Tử Hân là Tiểu Lục phải không?

Năm đó, Lý Sĩ Nguyên thân bại danh liệt, bởi vì phản quốc mà bị lục soát nhà. Trên đường đến Tây Cương, cháu gái Lý Nhân Hạo và Lý Mộc Phi bị quan binh áp giải đánh đập tàn nhẫn, sao có thể không nhiễm bệnh qua đời? Cho dù chưa tới Tây Cương, bệnh tật cũng đã triển miên. Lão phụ nói cho ta biết: “Nếu có thể cứu thì cứ cứu, dù sao Lý Sĩ Nguyên cũng là vị quan có tài cán của Tiên hoàng.”

Cho nên, ta dẫn hội Tiểu Thất đi cứu người. Sau trận chiến gian nan, Tiểu Lục bị trọng thương, giết gần hết quan binh ngăn cản mới thuận lợi cứu được hai người họ. Tiếc rằng Lý Mộc Phi thân thể yếu ớt, chỉ còn hơi tàn. Đến khi bọn ta cứu được, chưa được ba ngày đã qua đời, nhưng lại có thể vớt được mạng cho Lý Nhân Hạo. Mà lúc này đây, Tiểu Lục bị thương nặng không thể cứu chữa đã chết.

Hộ vệ Thất Tinh luôn dùng ngân giáp che mặt, không có mấy ai biết. Mà Tiểu Lục lại dễ râu, Lý Hạo Nhiên có thân hình tương tự như hắn, còn nuôi râu nên không có mấy người có thể phân biệt. Cho nên ta để hắn thế thân cho Tiểu Lục.

Khi quan binh đuổi tới, sau khi đánh bại những kẻ tới cứu, nhìn qua chính là Tang Dung khóc than trước thi thể “Lý Nhân Hạo”.

Tội phạm chưa vào Tây Cương đã được cứu, còn bỏ mình tại ngôi miếu đổ nát, trách nhiệm khác hẳn việc để hắn bệnh chết. Mặc dù chúng muốn hắn chết, nhưng không phải bằng cách này. Cho nên, dù thấy kỳ lạ nhưng chúng cũng chỉ mở một mắt, nhắm một mắt cho qua.

Lúc ta biết Thái tử tìm kiếm một người trẻ tuổi ở Tây Cương đã bàn bạc với hắn: “Nếu người có thể lọt vào mắt Thái tử, đến gần thiên nhan, có lẽ sẽ có cơ hội lợi dụng kẻ hồ mà hành sự.”

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 108: Cánh Cổng Màu Son Ở Ngay Trước Mắt

Năm đó vụ án của Lý Sĩ Nguyên đã được Hoàng thái hậu kiểm chứng là thật, muốn lật lại bản án là chuyện bất khả thi.

Nhưng hắn đã rơi vào kết quả như thế, dù thế nào đi nữa cũng không thể tội tệ hơn bây giờ.

Lý Nhân Hạo gật đầu nhận lời, hóa thân làm “Ngọc Diện lang quân”, gây chuyện sinh sự khắp nơi, cuối cùng cũng dây vào Thái tử. Đương nhiên khuôn mặt của hắn đã được chỉnh sửa cẩn thận, tuy chỉ sửa lại mấy chỗ nhỏ nhỏ, nhưng trong mắt người tinh ý thì vẫn có điểm tương tự. Huống chi, Lý Nhân Hạo vốn có gương mặt tuấn mỹ.

Hắn dốc hết sức dẫn Hạ Hầu Thương đi thật xa, bởi vì hắn được Tiểu Thất giúp đỡ trốn tù, cho thấy thực lực của hắn khác hẳn Ngọc Diện lang quân, sẽ làm Hạ Hầu Thương cảm thấy hắn là một nhân vật cực kỳ mấu chốt.

Hơn nữa, một lần lấy mạng đối đào, ta đã thay thế cả thấy là hai người.

Sau khi lão phụ biết được, người vẫn trách ta quá to gan, làm như vậy, nếu người tinh ý điều tra sẽ dễ lộ sơ hở. Ta chỉ nói: “Nếu đã làm thì phải làm triệt để, hơn nữa, không phải vẫn còn lão phụ sao?”

Quả nhiên, mấy tên quan binh truy bắt hậu nhân Lý gia về sau rất kín miệng... Mặc dù lão phụ khinh thường những quý kẻ đùa bỡn kiểu này, nhưng một khi đùa bỡn, không ai có thể qua mặt lão phụ được.

Vì vậy, một năm sau, bên cạnh ta không có hộ vệ thứ sáu, lão phụ điều một tướng sĩ có võ công tương đối cao, thân hình tương tự thể chân tam thời mà thôi.

Cũng bởi vì như vậy, ở trận đánh trên núi Đỗ Thanh, vị tướng sĩ này chưa được huấn luyện cẩn thận nên Thất Tinh trận bị công phá. Vì vậy, Lục Tinh vệ bại trận nhanh chóng.

Bọn ta đi theo đội trưởng rời khỏi Ly cung (*), ta nhìn thấy cánh cổng Ly cung đồ sộ nửa mở nửa khép, then cài trên cánh cổng dần dần rút ra, đặt trên khung cửa như có thể rơi xuống bất cứ lúc nào. Không biết tại sao, trái tim ta đột nhiên đập thình thịch, e sợ cánh cổng kia sẽ chậm rãi đóng lại; sợ đi tới cổng, ngoài kia sẽ truyền tới tiếng vó ngựa như sấm động. Hạ Hầu Thương mặc áo tím thất đại ngọc cười ngựa, nhìn thấy ta... Trong mắt như có lá rách tung bay.

* Sorry mấy chương trước ta dịch nhầm thành Hành cung, thật ra là Ly cung. Là nơi ở ngoài cung điện, hoàng thất có thể đến ở. Tương tự với Hành cung.

Như vậy có phải đại biểu ta đã thay đổi thái độ với hắn?

Tiểu Thất đứng bên cạnh ta, thỉnh thoảng nhìn ta chăm chú. Ta cảm thấy ánh mắt của hắn như xuyên vào viên ngọc trong băng, dịch chuyển trên bề mặt, tròn bóng lạnh băng.

May thay, cũng không xảy ra chuyện gì, bọn ta thuận lợi rời khỏi cổng lớn. Bởi vì tiểu đội này được hợp thành từ những binh lính Thần Sách doanh thừa ra sau khi tổ chức lại, đội trưởng chỉ huy tạm thời nên không quen thân nhau lắm. Sau khi ra khỏi cổng phải trở về Thần Sách doanh làm nhiệm vụ, nên mỗi người tự trở về doanh đội của mình.

Ta và Tiểu Thất ra khỏi Thần Sách doanh, tới một căn nhà bỏ hoang thay y phục bình thường. Trong sân có một chiếc xe ngựa bình thường, ngựa kéo cũng bình thường nốt. Chỉ chờ đến trời sáng, bọn ta sẽ trà trộn vào đám người rời thành, về sau như chim về rừng.

Nhưng lúc này, ngoài cửa sổ lại vang tiếng gõ khê khằng, ta ngẩn người. Nhận ra tiếng gõ này là ám ngữ liên lạc của bọn ta và Lý Nhân Hạo, không khỏi thấy kỳ lạ. Sao hắn lại đến sớm như vậy?

Tiểu Thất để hắn vào, hắn thấy bọn ta, vẻ mặt yên tâm hẳn, nói: “Hai người ra được rồi à? Làm ta giật cả mình, cứ tưởng xảy ra chuyện rồi...”

Trong nhà chỉ có ánh đèn leo lắt bằng hạt đậu, rèm cửa được hắn vén lên, tạo thành cái bóng đung đưa trên bức tường tối om, như thể có ma quỷ, mang vẻ u ám khác thường. Chẳng biết tại sao, ta chợt có dự cảm không lành, hỏi hắn: “Sao ngươi lại tới sớm như vậy?”

Lý Nhân Hạo nói: “Thuộc hạ dẫn Ninh vương tới đường Triều Dương, sau hai chiêu, thuộc hạ không địch lại được, tưởng sắp bị bắt rồi. Nhưng không hiểu tại sao Ninh vương lại có vẻ không tập trung lắm, không thèm quan tâm mà vội quay về Ly cung. Thuộc hạ cảm thấy không ổn, mới tới đây điều tra...”

Hắn vừa nói vừa ho hai tiếng, Tiểu Thất tiến lên bắt mạch cho hắn, gật đầu nói: “Ngực ngươi trúng một chưởng, thương thế không nhẹ, Ninh vương đã hạ thù sao?”

Lý Nhân Hạo nói: “Đúng vậy, thuộc hạ không ngờ võ công của hắn lại cao như thế...”

Ta cau mày nói: “Không phải đã bảo ngươi đừng giao thù, chỉ chạy trốn thôi sao?”

Sắc mặt Lý Nhân Hạo hơi đỏ lên: “Khinh công của hắn cũng rất cao...”

Nghe đến đó, dự cảm chẳng lành trong lòng ta càng mãnh liệt, tiếng ong ngoài cửa sổ không còn, tiếng ếch ộp đằng xa vắng lặng hẳn, ta nói: “Không xong rồi, ngươi rút lui đi.”

Tiểu Thất cũng hiểu rõ, nói: “Chúng ta đi mau.”

“Không kịp rồi...” Ta cười khô.

Cửa sổ dán giấy đột nhiên sáng lên, căn phòng mờ tối chỉ có ánh đèn như hạt đậu chọt bùng sáng như ban ngày, có mấy con muỗi bị chiếu vào kính hoàng bay vào đồng bụi. Ánh sáng bên ngoài chiếu vào như dệt một tấm lưới khổng lồ, bao phủ tất cả mọi người trong phòng.

Lý Nhân Hạo có vẻ hồi hận: “Thuộc hạ mắc bẫy của hấn? Thuộc hạ vốn tự nhận mình hiểu lòng người...”

Ta nói: “Sao người có thể biết được hấn lại hai mặt như vậy chứ?”

Ta biết, trong mắt tướng sĩ Tây Cương, Hạ Hầu Thương là người có kỷ luật nghiêm minh, quân lệnh như núi, nhưng lại không giỏi diễn trò. Bình thường về mặt hấn vốn hồ hững không cảm xúc, cho nên lần này mới lừa Lý Nhân Hạo dễ dàng như vậy.

Khiến Lý Nhân Hạo tưởng rằng hấn đã nghi ngờ có chuyện gì đó xảy ra ở Ly cung, nên quay đầu lại xem xét. Nhưng không ngờ rằng, đối tượng hấn nghi ngờ lại là Lý Nhân Hạo... Ta vốn tưởng dùng Mặc Tử Hàn đánh lạc hướng Hạ Hầu Thương là thích hợp nhất, nhưng không ngờ hấn liền tưởng đến thân phận của Mặc Tử Hàn có điều bất thường, lại tìm cơ hội bám sát tới đây.

Xem ra Ninh vương không phải là loại người mà ta vẫn tưởng tượng?

Ta phải đánh giá lại hấn một lần nữa ư?

Rời khỏi căn nhà bỏ hoang, vốn tưởng bên ngoài sẽ có hơn trăm người, giương cung nhắm vào cửa, không ngờ ngoài sân chỉ có chín người mà thôi. Tám người mặc đồ đen kín mít, trên mặt che khăn đen, cưỡi ngựa không cùng màu. Trong tay mỗi người cầm một chiếc đèn lồng đặc chế, ánh sáng rực rỡ gấp mấy lần đèn lồng bình thường phát ra như thể có mấy chục người giơ đuốc. Mà người mặc áo chùng đeo đai ngọc cưỡi ngựa trắng đứng trên cùng chính là Hạ Hầu Thương.

Bát Tuấn đã tề tựu đông đủ, xem ra ba người chúng ta muốn rút lui là chuyện bất khả thi. Ta ra hiệu cho gọi Tiểu Thất dẫn Tiểu Lục rời đi, không cần quan tâm đến ta, Tiểu Thất liền hiểu ý. Bọn ta hợp tác đã lâu, không cần lời nói đã có thể hiểu ý đối phương. Cũng biết rằng chỉ có như vậy mới có thể bảo toàn lực lượng, tính kế về sau.

“Người phải cẩn thận...” Hấn ghé vào tai của ta khẽ nói.

Ta gật đầu. Toàn bộ võ công nội lực của ta đều truyền hết cho Tiểu Thất, mang Tiểu Lục chạy trốn sự truy đuổi của Bát Tuấn cũng không khó. Nhưng ta không quên ở đây còn Hạ Hầu Thương có năng lực không chênh lệch với Tiểu Thất là bao. Cho nên, ta rút chùy thủ từ trong tay áo, kê lên cổ nói: “Vương gia, ta trở về với Vương gia, xin hãy thả huynh trưởng của ta đi.”

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Hấn Muốn Làm Gì?

Editor: Kentu

Beta: Chjcbjbj

Hạ Hầu Thương là người không thích bị uy hiếp. Lúc ở Tây Cương, tướng lĩnh dưới trướng hấn bị Xá Thiết Mộc bắt được, áp giải tới trước đoàn quân, muốn ngăn trở binh mã của hấn tiến lên. Hấn dùng chiếc roi ngựa trong tay chỉ vào tướng lĩnh kia, nói: “Bỏn vương sẽ không để người nhà của người phải lo cơm ăn áo mặc...”

Tướng lĩnh kia cắn lưỡi mà chết.

Nghe nói vị tướng lĩnh này đi theo hấn từ nhỏ.

Ta kê dao sắc lên cổ vốn không có ý định uy hiếp, tay trái lên nút lấy đạn khỏi từ trong tay áo, chuẩn bị ném xuống đất.

“Được, bỏn vương đồng ý với nàng!”

Hấn đồng ý nhanh như vậy, giọng nói còn thoáng vẻ lo lắng, khiến ta hơi khó hiểu. Ngẩng đầu nhìn hấn, bóng đêm vắng vặc sau lưng hấn như tấm màn, trên đó treo một vầng trăng sáng, đôi mắt hấn như thể pha lê đen, le lói ánh sáng.

Thấy hấn có vẻ không nói đùa, ta lặng lẽ giấu đạn khỏi vào tay áo, hỏi: “Thật à?”

“Bốn vương đã nói thì sẽ không bao giờ nuốt lời!”

Tiểu Thất và Tiểu Lục đi tới bên cạnh ta, khẽ nói: “Chỉ bằng chúng ta cùng đi?”

Ta lạnh lùng nói: “Các ngươi ngu hả?”

Bắc Đẩu Thất Tinh và Bát Tuần vốn có thực lực tương đương, nhưng hôm nay chỉ còn Nhị Tinh và kẻ già yếu là ta đây.

“Đừng hòng giờ chiều trò gì nữa, bốn vương theo yêu cầu của nàng, nhưng nàng đừng khiêu chiến ranh giới cuối cùng của bốn vương!” Lời của Hạ Hầu Thương truyền gói theo gió đêm, lạnh buốt tựa băng, tất nhiên bọn ta cũng biết hắn nói được thì làm được.

Tiểu Thất và Tiểu Nhị trao đổi ánh mắt rồi nói với ta: “Bảo trọng.”

Hai người ngầm nói cho ta biết, họ sẽ trở lại, sẽ cứu ta!

Họ vọt lên cao, phi thân nhảy lên nóc viện, sau mấy động tác bóng dáng đã lẩn khuất vào bóng đêm. Bát Tuần giữ lời không hề nhúc nhích, chỉ lẳng lặng đứng cạnh Hạ Hầu Thương như tám bức tượng đá.

Hạ Hầu Thương cũng nhìn ta không chớp mắt, ta đành bỏ đoàn đao ra khỏi cổ, thu đoàn đao vào tay áo rồi nói: “Ta trở về với ngài.”

Hắn thúc ngựa tiến lên, thoáng chốc đã đến trước mặt ta. Hắn nghiêng người, duỗi tay ôm chặt eo ta, nhấc ta lên ngựa của hắn.

Đợi tới lúc đầu ta hoạt động trở lại, ta đã bị hắn ôm trước ngực, tiếng vó ngựa rền vang, đèn lồng trong tay Bát Tuần đã tắt, chín con ngựa lao khỏi căn viện như con gió lốc.

Trong đêm yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng vó ngựa vang lên như trống, cây cối hai bên lao vút ra sau như con gió. Hắn một tay cầm cương, một tay khác vòng ở eo ta, dường như sợ ta ngã, cầm còn chống trên đỉnh đầu ta, thỉnh thoảng cọ nhẹ nhẹ. Ta hơi lúng túng nên đành phải rướn lên trước tránh thân thể của hắn, nhưng tay hắn lại ôm chặt lấy ta, khiến ta không thể động đậy.

Y phục ta mặc vốn dày cộm, nhưng cách bao nhiêu lớp áo mà ta vẫn cảm thấy lồng ngực nóng hổi của hắn.

Nói thật thì ta hơi hoảng hốt, cho nên trong lúc hoảng hốt chợt phát hiện ra chúng ta đang trên đường đi tới Ly cung, ta lấy làm kinh hãi: “Vương gia, chúng ta đi đâu vậy?”

Gió núi gào thét bên tai, đáng nhẽ hắn không thể nghe thấy ta nói gì, nhưng hắn lại nghe rõ từng từ từng chữ, mở miệng nói: “Trở lại Ly cung, hôm nay còn chưa ngắm trăng xong đâu.”

Bát Tuần cười ngựa bảo vệ hắn phải trái trước sau, dù ngựa của hắn có nhanh hay chậm thì vẫn giữ vững đội hình không hề rối loạn. Quân uy nghiêm ngất như thế, người đi đường không thể không nhìn chăm chú. Có binh lính tuần tra định tiến lên hỏi, nhưng nhìn rõ phù hiệu phủ Ninh vương trên đầu ngựa bèn dừng bước, cúi người hành lễ theo quân chế Đại tướng. Ta nhìn thấy mà âm thầm kinh sợ, hắn đã không còn là vương gia nhân tân nữa rồi.

Nhưng sao tự dưng hắn lại nổi hứng ngắm trăng vậy? Nhanh trở về phủ đi để ta được ngủ một giấc.

Lúc trước vào Ly cung ta ngồi kiệu, bây giờ được ôm trên ngựa nên có thể nhìn ngắm toàn bộ cảnh sắc xung quanh. Lưng chừng núi, ánh sáng mờ ảo phát ra từ ngọn đèn dầu ở Ly cung chiếu lên cây cối xung quanh tạo thành màu tím nhạt. Cánh cổng đồ sộ đã mở ra, chín con ngựa chạy vào như gió lốc, cung nhân quỳ xuống hành lễ, cặp mắt không dám nhìn.

Chín người cưỡi ngựa chạy băng băng, lao qua bốn cửa hai các, đến Vụ Thanh các mới dừng lại. Hắn ôm ta nhảy xuống, sai bảo: “Quan sát xung quanh.”

Bát Tuần bèn lặng lẽ cưỡi ngựa lui ra.

Ta biết, điều này có nghĩa họ sẽ ẩn nấp trong chỗ tối, coi chừng xung quanh.

Một mặt Vụ Thanh các nằm sát núi, sương mù dày đặc, dùng lớp lụa mỏng tang màu tím pha vàng che khuất, hơi nước trắng xóa len lỏi theo từng lớp lụa. Trong các có một hồ tắm rất lớn, đáy hồ lát gạch men, nhìn xuống từ mặt hồ trong veo, có thể thấy được gạch men được ghép thành một đóa hoa mẫu đơn màu đỏ, kiểu diêm như đôi môi. Mặt hồ nghi ngút hơi nước, rõ ràng dẫn từ suối nước nóng bên cạnh.

Có cung nữ mặc chiếc váy lụa mỏng màu hồng nhạt bung chắt lỏng trong veo màu vàng lóng lánh đổ vào hồ, nước hồ lập tức phủ một lớp vàng nhạt như rượu.

Mùi hương thanh nhã thoảng đưa, dịu nhẹ mà không làm cho người ta sinh chán ghét, hơi nóng phảng phất bên mặt. Cung nữ dẫn đầu hành lễ với Hạ Hầu Thương rồi lui ra, sắc mặt ửng hồng, ánh mắt mang vẻ xấu hổ. Bây giờ ta mới ngộ ra, Hạ Hầu Thương lại có thể ôm ta vào đây.

Ta vội giẫy giụa, nói: “Vương gia xin buông tay.”

Hắn thả ta xuống, cúi đầu nhìn viên gạch vuông vàng óng ánh dưới đất, nói với giọng điệu vô cùng thờ ơ: “Tắm nước nóng đi. ...”

“Cái gì?” Ta ngạc nhiên ngẩng đầu lên, “Tại sao?”

“Nàng bỏ hết đoàn đao giấu trong tay áo, vòng tay vàng, thoa cài tóc xuống đi... Hay là cần bồn vương đích thân giúp nàng?” Cuối cùng hắn không nhìn gạch dưới đất nữa, mỉm cười nhìn ta.

“Nhưng mà...”

Ta đã nói rõ rồi, ta không muốn hầu hạ hắn, bây giờ thân phận của ta là công chúa Thảo Thạch, nề mặt Quân Triều Ngọc, hắn sẽ phải tôn trọng ta. Ai biết hắn lại muốn ta trở thành thiếp thất của hắn mà không quan tâm tới sự trong trắng của ta chứ?

Con giận của ta bốc lên, nhưng lại bất lực. Nếu như phải cởi sạch thì vòng vàng trên cổ tay không thể sử dụng được nữa. Đối với ta mà nói, giết người chỉ như thái rau... Nhưng chuyện này...

“Người đâu, chuẩn bị rượu...” Thế nhưng hắn lại quay người đi tới phía sau tấm bình phong khắc hoa cạnh hồ. Nơi đó có một chiếc bàn vuông, trên bàn đặt ấm chén trà bằng sứ. Theo tiếng động phát ra từ sau tấm bình phong, hắn đã ngồi xuống, tự tay pha trà.

Có cung nữ bê một chiếc khay màu son với vài món thức ăn tới, đi ra sau tấm bình phong, đặt thức ăn lên bàn.

Họ nổi đuôi nhau ra ngoài, váy lụa mỏng dài lướt qua sàn nhà không một hạt bụi, như một làn gió thom.

Chỉ có ta ngơ ngác đứng bên cạnh hồ, nhìn nước hồ một lát rồi lại nhìn bình phong, cũng không hiểu rốt cuộc hắn muốn làm gì?

“Tắm xong rồi ra đây tiếp rượu bồn vương...” Giọng của Hạ Hầu Thương vang lên từ sau tấm bình phong, tiếng chiếc chén đặt lên bàn gỗ như tiếng kim loại va vào đá. Cuối cùng ta cũng hiểu rõ ý của hắn: Ta xuống tắm, còn hắn ăn uống sau tấm bình phong... Sao ta biết được người có nhìn lên hay không chứ?

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Cảnh Đẹp Trong Nước

Editor: Kentu

Beta: Chichbj

Nhớ lại hồi còn niên thiếu, ta thường làm mấy chuyện không đứng đắn. Mỗi lần thấy các huynh đệ túm năm tụm bảy chạy ra suối bơi lội tung tăng, ta liền bắt một sọt rần nước, chờ họ cởi hết bên đồ sọt rần nước đó vào khe suối. Đến khi rần nước lạnh yên bơi tới thân thể kiện mỹ trần như nhộng, ta cũng lặng im thu hết quần áo của họ... Khi tiếng kêu sợ hãi vang lên, ánh trăng chiếu lên những giọt nước trên người họ tạo thành màu bạc lấp lánh, mấy thân hình trắng nõn trần truồng xông lên bờ như có quý đuôi theo sau. Cuối cùng ta ngâm một bài thơ:

Đêm thoát khỏi dòng suối trắng

Ngàn dặm sông Lãng sóng gợn đều

Hai bờ vượn hú không ngừng tiếng

Thân thể nhẵn bóng bụi cỏ len.

Trò này chơi được một lần thì không thể chơi tiếp lần thứ hai, mọi người đều cảnh giác. Lúc tắm sẽ phải một người trông đồ, nếu có người đến gần thì hét lên một tiếng, mọi người liền tan tác như ong vỡ tổ.

Nghĩ lại hồi đó, họ vô cùng khoan dung độ lượng với ta. Mặc dù biết là ta, nhưng trước mặt vẫn cung kính gọi một tiếng tướng quân, những chuyện nên làm đều không dám lơ là. Có lẽ bởi vì ta nghịch ngợm hoang đường nên họ mới không hề nghi ngờ thân phận của ta chăng?

Nhưng hôm nay ta gặp quả báo rồi?

Ta vừa suy nghĩ lung tung, vừa chậm chạp cất bước đến cạnh hồ: Hắn có ý gì? Núp ở sau tấm bình phong nghe ta tắm rửa? Hay là để ta cởi hết đồ trên người xuống rồi giờ trò?

“Ngâm đủ hai canh giờ, bồn vương không biết bộ tộc các nàng bơi gì trên người đâu.” Hắn ở sau tấm bình phong, thản nhiên nói.

Cuối cùng ta đã hiểu ý của hắn. Người bộ tộc Thảo Thạch có vài tập tục cổ xưa, thích bơi nước của một loài hoa lên người để phòng ngừa côn trùng. Nước đó trong suốt không màu, thoa lên người tuyệt đối không bị phát hiện. Nhưng nếu không phải người trong bộ tộc mà ở gần trong khoảng một xích* sẽ nổi mẩn ngứa khắp người.

* 1/3 mét

Xem ra, trước khi đưa ta trở về vương phủ, phải tắm rửa sạch sẽ trước đã.

Gần đây hắn có vẻ rất đáng tin. Hai lần trước hắn muốn có hành động với ta nhưng ta vừa nói hắn đã dừng lại... Mặc dù đã cởi sạch quần áo trên người, không biết làm sao mà hắn có thể vượt qua. Nghe nói sau khi hắn trở về từ chỗ ta thì đi thẳng vào thư phòng, không gọi thị thiếp khác hầu ngủ...

Cho nên, không biết tại sao ta vẫn tin tưởng hắn.

Hơn nữa để trốn khỏi Ly cung, ta phải giết hai người của Thần Sách doanh, vậy mà không nói một lời, chỉ bảo ta ngâm nước nóng mà thôi. Có gì đáng lo chứ?

Không phải chỉ ngâm nước nóng thôi sao? Loại người thô kệch như ta, ở trong quân lâu ngày không có chỗ tắm rửa, chỉ có thể tắm qua loa ở khe suối, tắm ở đây thì sao chứ?

Nhưng ta vẫn cảnh giác nhìn bình phong, từ từ cởi y phục. Hắn đang uống rượu sau tắm bình phong, tiếng chén sứ chạm nhau cũng làm ta sợ tới mức suýt nhảy lên. Cảm giác này quả thực không dễ chịu.

Tồn một lúc lâu ta mới chỉ cởi được áo ngoài. Hắn thấy ta chưa xuống nước, đứng lên rồi nói: “Bồn vương không có thời gian đây đưa cùng nàng, hay để bồn vương...”

Hắn có ý, nhất định có ý.

Ta vội cười nói: “Sắp xong rồi, không phiền ngài động tay.”

Lúc này hắn mới ngồi xuống.

Ta nhanh tay nhanh chân cởi đến khi chỉ còn áo ngực và quần trong, định mặc vậy xuống hồ nhưng hắn đứng là vô cùng xoi mói, cất tiếng sau tắm bình phong: “Trong hồ nước nóng có hơn mười hai loại thuốc quý báu, ngàn vàng khó mua. Để gột rửa bụi bẩn trên người nàng, còn phải thêm dầu thơm đưa tới từ ngoại quốc, bồn vương không còn hồ nước nào cho nàng lãng phí thêm đâu.”

Tất nhiên ta hiểu ý của hắn: Phải cởi sạch quần áo, đây không phải chỗ giặt đồ.

Ta vẫn hơi nghi ngờ, hắn có thể nhìn xuyên qua bình phong, thấy rõ ta đã cởi mấy cái áo? Ngẫm nghĩ một lát chợt hiểu ra. Võ công của hắn cao cường, dĩ nhiên thính lực xuất chúng, nghe thấy tiếng áo váy ma sát với nhau, hoặc là tiếng áo váy ma sát với da, muốn biết đã cởi hay chưa cũng không phải chuyện khó.

Ta cũng không cần tốn công lo lắng hắn có nhìn trộm hay không, nếu hắn muốn hành động thì đã nhào tới luôn rồi, cần gì phải dùng bình phong ngăn trở?

Ta đành phải cởi hết quần áo, chậm rãi đi xuống hồ nước. Không ngờ nước hồ này lại ấm áp vừa phải, da thịt chạm vào nước, lỗ chân lông liền giãn nở. Nước hồ còn thoang thoảng mùi rượu. Mùi dược liệu xen lẫn với hơi nóng nghi ngút, hương thơm đó như xuyên thấu qua làn da, khiến ta có cảm giác khí thông đến ngũ tạng.

Tại sao lại như vậy?

Dĩ nhiên ta biết võ công của ta đã bị phế, trăm mạch không thông, nếu thời tiết thay đổi thân thể sẽ lạnh như băng. Nhưng ngâm mình trong hồ, luồng hơi nóng này lại chậm rãi xuyên qua làn da, khiến khí mạch toàn thân ta dần dần lưu thông.

Lòng ta xao động, liền dựa theo phương pháp dẫn khí vào đan điền luyện nội công trước kia. Nhưng đáng tiếc, đan điền vẫn trống rỗng, không có tí ti hiệu quả.

Hóa ra suối nước nóng chỉ đem đến ảo giác cho ta, ta vô cùng thất vọng. Ngẩng đầu lên lại thấy Hạ Hầu Thương đã vòng ra trước tắm bình phong từ lúc nào không hay. Khoác áo bào tím đeo đai ngọc đứng hiên ngang, nhìn ta với vẻ như đang suy nghĩ sâu xa.

Ta sợ tới mức kêu to một tiếng, bất giác cuộn tròn người lại, che kín những bộ phận quan trọng, hoảng hốt nói: “Ngài, ngài ra đây từ lúc nào?”

Hắn cong khóe miệng, tiến lên trước hai bước: “Không phải bồn vương chưa từng nhìn, có gì ngạc nhiên...”

Ta cảm thấy lời này của hắn không được hợp lý cho lắm, nhưng ta lại không thể phản bác.

Thấy hắn tiến đến gần hơn, ta càng cúi thấp, gần như rịt đầu vào hồ nước. Nhưng nước hồ trong veo, xem ra cũng không có tác dụng gì.

Hắn thân nhiên đến bên cạnh hồ, ngồi xổm xuống, tay phải vén tay áo bên trái lên rồi đưa tay vào hồ nước, sau đó rút tay về, vẩy khô giọt nước trên tay

rồi nói: “Không nóng lắm”

“Không nóng lắm” là sao? Chẳng lẽ người cũng muốn xuống? Không phải nói rằng ta tắm xong rồi uống rượu với người sao?

Hắn nhìn ta một lát, lẩm bẩm: “Thị thiếp ngâm nước nóng với bốn vương sẽ không bị Ngự sử buộc tội chứ?”

Ta nghĩ thầm, người quan tâm đến những thứ này từ bao giờ vậy? Người là người quan tâm đến điều này sao? Người còn hoang dã vô độ một lần ba người đây!

Hắn từ từ đứng dậy, để tay lên đai ngọc, có vẻ định tháo đai lưng. Cuối cùng ta không thể không lên tiếng: “Vương gia, ta, ta, ta... ngài, ngài, ngài không sợ người ta không được sạch sẽ sao?”

Tay hắn dừng trên đai lưng, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, cau mày nói: “Cũng đúng, vậy chỉ có thể chờ lần sau nhĩ?”

“Đúng vậy. Lần sau, lần sau đi...”

Hắn tiếc nuối quay người, ra sau tấm bình phong còn than thở một câu: “Vay bốn vương chờ nàng tắm xong rồi uống rượu với bốn vương”

Sao ta lại cảm thấy người hắn rung rung như đang nén cười?

Nhưng rõ ràng gò má của hắn vẫn không hề có cảm xúc nào...

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Người Thật Nhàm Chán

Editor: Chìcjbìj

Ta thường xuyên phải đề phòng Hạ Hầu Thương nhảy ra từ sau tấm bình phong, cho nên đối với ta mà nói, hai canh giờ này chẳng khác gì cực hình. Trông sang từ khe hở của bình phong khắc hoa, thấy hắn hơi động dậy thì ta đã giật thót. Ánh mắt ta cứ đảo quanh bình phong và đồng hồ cát chỗ góc tường, đồng hồ cát chảy mãi mới được một phần ba. Một lúc lâu sau nhìn lại, vậy mà không hề nhúc nhích, cứ giậm chân ở chỗ một phần ba.

Ta không hiểu tại sao không ngâm đủ hai canh giờ thì không được, nhưng lại không thể mở miệng hỏi... sợ hắn lại nhân cơ hội chạy ra.

Lúc này ta mới phát hiện thì ra ta cũng có lúc sợ hãi xấu hổ, cho nên không khỏi cảm thán. Sớm biết như thế, hồi trước đâu cần... Hồi trước ta đứng là chẳng nghĩ ngợi nhiều, tại sao lại thả rắn chứ? Thả chừng mười con cá sấu có phải tốt hơn không? Tại sao lúc một mình Hạ Hầu Thương trốn trong thùng gỗ tắm rửa, ta lại dè chừng hắn là cấp trên mà không dám cất lên thả mấy thứ linh tinh vào? Xem đi, bây giờ không đòi lại được công bằng rồi.

Mãi mới hết hai canh giờ, ta dè dặt nói: “Vương gia, đã đến giờ rồi, thiếp thân phải lên bờ...”

Ta có ý muốn nhắc nhở hắn, đừng xông ra bắt thành linh nữa.

Ở sau bình phong, hắn cũng đứng dậy, ra về đi tới, tốt bụng hỏi ta: “Muốn bốn vương giúp nàng mặc quần áo sao?”

Ta vội nói: “Không cần, không cần, ngài cứ ngồi đi, thiếp thân tự mặc là được.”

Ta leo lên bờ, khom người chạy vội tới cái ghế để áo váy. Chạy tới rồi, đầu tiên khoác ngoại bào lên người, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, chuẩn bị mặc quần áo vào. Ta vội vàng hấp tấp tìm áo ngực, kéo dây lưng ra, tròng vào người. Nhưng không hiểu sao dây lưng lại xoắn xuýt vào nhau, thắt nút lại, ta càng vội lại càng không tháo được, cái trán cũng đổ mồ hôi lạnh.

Bất chợt, chiếc áo ngực màu hồng phấn trong tay bị đôi tay thon dài cầm lấy, không cần quay đầu lại, chỉ nhìn cái bóng trên nền gạch cũng có thể thấy được, Hạ Hầu Thương đã chạy đến rồi...

Ta giữ chặt ngoại bào, không dám quay đầu lại.

Không biết thế nào mà hắn có thể gỡ được nút thắt, đặt hai tay lên vai ta, quay ta lại rồi nói: “Sao mà có mỗi cái áo cũng mặc không xong thế này...”

Ngón tay của hắn khéo léo kéo sợi tơ của chiếc áo ngực, ánh nến đỏ trong phòng chiếu lên mắt hắn. Hắn nhẹ nhàng kẻ sát chiếc áo ngực tơ tằm phấn hồng lên da ta, ý bảo ta buông ngoại bào ra... Nhưng buông ra hay không cũng là một vấn đề nan giải.

Thế nhưng hắn lại không để ta được suy nghĩ nhiều, cúi người xuống, hai bàn tay vẫn cầm sợi tơ của áo ngực, đôi môi lại hôn lên hai tay của ta, đầu lưỡi đưa ra ngoài, nhẹ nhàng liếm lên mu bàn tay ta. Mái tóc mềm mại của hắn quét qua hai má ta, ta ngửi thấy hương rượu trong miệng hắn. Trên mặt và trên tay đều có cảm giác tê dại mềm mại, bàn tay nín chặt ngoại bào liền buông ra, ngoại bào tơ tằm lướt qua vai ta rơi xuống đất. Lúc tỉnh ra, ta đã không còn một mảnh vải che thân...

Thế nhưng hắn lại làm như không hề nhìn thấy, hai tay vòng ra sau lưng ta buộc dây áo ngực lại. Cả người ta được hắn ôm vào lòng, làn da cực kỳ nhạy cảm kề sát ngoại bào tơ tằm của hắn, thậm chí cảm nhận được kim long thêu trên áo bào làm đùi ta ngứa ngưa. Ngón tay hắn trượt xuống theo lưng ta, khe khẽ đi xuống từng tắc từng tắc một. Ta chỉ cảm thấy những nơi hắn chạm như bị thiêu đốt, đại não trống rỗng, cũng không biết nói thế nào cho phải.

“Đừng căng thẳng, chúng ta đã...” Hắn khẽ nói.

Ta gào thét rong lòng. Chúng ta chưa làm gì cả, chưa hề...

Nhưng ngón tay của hắn đã trượt đến hông ta, nhẹ nhàng lượn vòng ở chỗ đó khiến ta run rẩy, gần như không thể đứng vững. Cánh tay còn lại của hắn vươn ra đỡ lấy hông ta, cất giọng trầm khàn: “Lần trước không làm nàng bị thương chứ? Ta bị hạ độc, không chế không được mình... Đừng sợ, lần này không vậy nữa đâu.”

Bình thường ta vẫn cho rằng mình là người nhanh nhẹn nhanh miệng, thế nào cũng phải liến thoắng không ngừng, nhưng bây giờ ta lại không biết phải nói gì cho phải.

Thân thể hắn kề sát ta, bàn tay kia dọc theo hông trượt về phía trước, thuận thế đi tới phía trước. Ta sợ tới mức khép chặt hai chân, vươn tay đẩy tay hắn, cao giọng nói: “Vương gia, thiếp chỉ thích A Ngọc, ngài đừng ép thiếp...” Ta nhìn hắn, “Vương gia, không phải ngài cũng đối xử rất tốt với A Ngọc sao?”

Hắn ngừng lại, hai tay đặt lên hông ta, khẽ nói: “A Ngọc... A Ngọc... Nhưng dù gì A Ngọc cũng là nam tử, hắn đã mất... Không biết tại sao, bản vương cảm thấy trên người nàng có bóng dáng của hắn, liều mạng như hắn... Nàng đã là người của bản vương, bản vương sẽ bảo vệ nàng chu toàn... Nàng là thê tử của bản vương mà, nàng đã quên rồi sao?”

Nghe thấy vậy, ta á khẩu không trả lời được. Nhưng câu cuối cùng đã cho ta cơ hội phản bác: “Vương gia, thiếp thân là thị thiếp của ngài, không phải là thê tử của ngài... Nếu như là A Ngọc, chàng tuyệt không đối khinh thường thiếp như vậy!”

Về mặt hắn hơi hoảng hốt, đôi mắt nhìn ta như ánh nến gặp gió, lắc lư bất định: “Không, bản vương sẽ để nàng làm thê tử của ta...”

Nhân lúc hắn đang hoảng loạn, ta tránh khỏi vòng ôm của hắn. Đi tới chỗ ngoại bào vừa rơi xuống, ngả người vươn tay mãi mới lấy được, chộp được rồi liền vội vã khoác lên người. Nhưng ta lại nghe tiếng thở gấp của hắn, cứ như sói nhìn thấy con mồi. Ta giật mình, nhìn hắn tới, lại thấy hắn nhìn chăm chăm vào bắp đùi vươn ra của ta, trong mắt như có ngọn lửa.

Ta vội rút chân và ngoại bào, ngọn lửa trong mắt hắn càng dữ dội hơn, khẽ nói: “Nàng... Bản vương sẽ đối tốt với nàng cả đời...”

Hắn vươn tay, đưa ngón tay tới ngón chân màu hồng lộ ra bên ngoài của ta, như thể vuốt trần châu, nhẹ nhàng chạm, ngón cái và ngón trỏ kẹp lấy ngón chân ta. Ta chỉ cảm thấy trên ngón chân chợt có một lực kéo cực lớn nhưng lại dịu dàng vô cùng, chân đã bị hắn kéo ra khỏi ngoại bào. Bất tri bất giác, hắn ôm ta trong lòng ngồi trên mặt đất, một bàn tay trượt lên dần từ ngón chân ta, đi tới bắp chân. Cảm giác tê dại từ bắp chân truyền tới tứ chi, hoa văn tinh xảo trên tay áo hắn khe khẽ lướt qua bắp chân ta, móng tay như đồ sứ trong suốt. Cảnh tượng vô cùng dịu dàng đó khiến ta cảm nhận được phần nào sự thánh khiết.

Ta rút chân lại, chân kia đập mạnh một phát, cuối cùng cũng thoát khỏi sự nắm giữ của hắn, vội vã mà không thất thố lui về cây cột trong góc, kéo xa khoảng cách với hắn, nói: “Đêm đó là vận bất đắc dĩ... Ta không muốn có lỗi với A Ngọc nữa, ngài đừng tới đây...”

Với thân thủ của hắn, nếu muốn tiến lên là chuyện vô cùng dễ dàng, thế nhưng hắn lại dừng tay, ngọn lửa trong mắt chưa tắt nhưng có vẻ đã tĩnh táo. Hắn nhắm mắt lại, đứng dậy đi tới chỗ ta, thấy ta lui ra sau cây cột thì không tiến lên nữa, về mặt có vẻ hơi nghi ngờ, cũng không hiểu ta còn kháng kháng giữ gìn gì nữa. Nhưng bàn tay lại vung lên, chiếc khăn vuông trên ghế bay về phía này như đám mây, thoáng cái đã phủ lên người ta. Hắn khẽ nói: “Đừng để bị lạnh.”

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 112: Tiếng Sáo Du Dương

Editor: Chjcbjbj

Lúc này hần mới nhấc chân rời khỏi phòng.

Ta vuốt ve tấm khăn đó. Nó được chế từ lông vũ, vô cùng mềm mại dễ chịu.

Hơi nước quanh quần sau lưng hần, làm cho bóng dáng của hần lung linh mờ ảo như có như không. Không biết tại sao, bóng lưng của hần, ta lại hơi ngây đại.

Đồng thời cũng cảm thấy may mắn, lại tránh được một kiếp nạn. Quả nhiên, chỉ cần ta kiên trì, hần sẽ không làm người khác khó chịu.

Không biết tại sao hần lại quá khoan dung với ta trong lót công chúa Thảo Thạch như vậy? Chẳng những không truy cứu việc ta bỏ trốn, còn dễ dàng tha thứ cho mọi chuyện ta làm. Tại sao?

Ta vừa nhanh tay nhanh chân mặc quần áo, vừa nghĩ tới từng lời nói cử chỉ của hần, lại càng thêm ngờ vực. Buộc xong dải lụa tơ tằm bên hông, ta khẽ thở phào nhẹ nhõm. Lúc đang nghĩ có nên gọi cung nữ vào búi tóc cho ta hay không, ta chợt nghe thấy tiếng sáo du dương truyền tới từ ngoài các. Thật ra ta rất quen thuộc với khúc điệu “Chu sắc liệt” này.

Ta chậm rãi đi ra cửa, ánh trăng như ánh bạc tan thành bụi phấn rắc trên người hần, nhuộm áo bào màu tím bạc thêm. Gió núi thổi tới, mái tóc đen sau lưng hần tung bay.

Càng thêm nhớ bầu trời bao la, cỏ xanh như ngọc, vó ngựa băng qua bãi cỏ quất lên màu nước xanh thẳm. Lúc không có chiến sự, trong không khí chỉ thoảng đưa mùi cỏ xanh tươi mát. Bầu trời như hồ nước trong xanh, không gian lặng thinh không hề có mùi máu tanh. Những lúc như thế, binh sĩ Tây Cương ôm đàn đầu ngựa mà ngày thường vẫn giấu kín, gảy khúc “Chu sắc liệt”.

“Ánh trắng bằng bạc rắc muôn nơi

Soi tỏ gương mặt khờ dại tựa trẻ thơ của nàng

Đàn đầu ngựa du dương ai ca xướng

Xin đừng đánh thức cô nương ta hằng yêu

Hôn bầu má nàng, hôn mái tóc nàng

Hãy tựa vào ngực ta dù đêm có dài đằng đẵng...”

Tiếng đàn bi thương trầm bổng, nhưng lời ca lại tinh tứ nữ miều. Gương mặt của tướng sĩ vây quanh trở nên nhu hòa, vẻ hung tàn khốc liệt khi đối đầu với kẻ địch đã biến thành sự mong ngóng người vợ tương lai.

Sáo ngọc lộ ra từ gò má hần, óng ánh trong suốt, nổi bật trước ống tay áo thêu hoa bằng kim tuyến, cao quý mà thanh lạnh. Ta đi tới sau lưng hần, con gió lướt tới, làn váy lụa tung bay phất lên lưng hần. Tay áo lụa hồng, măng bào màu tím, mái tóc đen nhánh, giờ đây lại có thể hài hòa đến vậy.

Tiếng sáo chợt ngừng, hần không xoay người lại, chỉ vươn tay ra sau, chìa bàn tay ra. Ta bất giác đặt tay mình vào lòng bàn tay hần, hần kéo ta lên hòn giả sơn bằng phẳng, để ta ngồi cạnh hần.

“Thật ra ta rất ghen tỵ với hần, nghịch ngợm quậy phá, to gan lớn mật, coi thuộc hạ là bạn bè của mình, cợt nhả mà vô cùng nghiêm túc. Cho nên, Thất Tinh vệ mới có thể thê chết theo hần. Có lúc ta thật sự muốn đổi thân phận với hần, muốn được như hần...”

“Vương gia, chàng đã đi rồi, Thất Tinh vệ cũng tan tác, không như vương gia, Bát Tuần vẫn như xưa...”

Hần không nói gì, chỉ ngẩng đầu nhìn vầng trăng sáng trên bầu trời: “Nàng biết hồi nhỏ ta sợ nhất gì không? Ta sợ mái điện rộng lớn kia nhất, dù có ánh nến cũng không bao giờ soi rõ nơi tối tăm trên mái điện. Hình rồng hình mây chạm khắc trên đó cứ như có thể rơi xuống bất cứ lúc nào. Mặc dù xung quanh có vô số cung nữ trông chừng, nhưng càng như đặt mình trong cánh đồng bát ngát, ngay cả con gió lùa qua điện cũng như mang theo tiếng vọng...”

Hần nói với giọng điệu như vậy khiến ta vô cùng lúng túng, sự chua xót dâng lên từ kẽ răng, lấp đầy lục phủ ngũ tạng. Nếu bình thường Tiểu Lục mà ngâm thơ làm câu đối, ta sẽ bảo hần đi thi Trạng Nguyên ngay và luôn. Nhưng nghe giọng điệu hồ hững của Ninh vương, ta không còn hứng thú nói mấy lời châm chọc như vậy nữa.

Nghe hần nói vậy, cảm thấy mặc dù hồi bé ta không được lão phụ coi trọng, nhưng cũng được sống những ngày ung dung tự tại, luôn luôn thoải mái vui vẻ.

Đêm nay hần nói mãi không ngừng. Bình thường hần rất ít nói, hôm nay lại nổi hứng nói chuyện. Hần nói hồi bé không giống bây giờ, cây cao trong hoàng cung không nhiều, mỗi một thân cây đều được hần treo lên. Hần thích nhìn cung nhân hốt hoảng tìm kiếm khắp nơi, thích nụ cười xinh đẹp mà không hững hờ trên gương mặt mẫu phi. Chỉ có như vậy, hần mới có cảm giác mình tồn tại. Nhưng hần không biết, chỉ là trò đùa của trẻ con thôi cũng tự dòn bản thân vào mối hiểm nguy nhiều lần... Hần bị đưa ra khỏi cung nhưng vẫn không có tự do, thậm chí còn phải học tập và rèn luyện nghiêm khắc hơn nữa.

Nói xong lời cuối cùng thì hết lời để nói, hần lại nói đến tổ mẫu của mình. Nói khi còn bé, tổ mẫu là người thân với hần nhất, nhưng lớn dần, tổ mẫu có tiểu tôn tử mới, cũng lãnh đạm với hần hơn.

Gió đêm thổi, ánh trăng lấp lánh trên bầu trời. Nghe hấn kể mọi chuyện mà không biết phải làm sao. Có mấy lần ta trộm gà trong Quân gia thôn, nhờ bà cô cạnh nhà nấu hộ, cảm giác vừa bị bà dạy dỗ, vừa được bà gấp thịt gà vào trong bát... thật sự rất khó chịu mà cũng khó xử. Nhưng rốt cuộc, dù sợ phải nhìn thấy vẻ thất vọng trong mắt bà, về sau trộm gà nhỏ lòng nấu, vẫn phải nhờ bà cô ấy phải không?

Nhưng nghe một lúc, ta lại cảm thấy lòng mình hơi chua xót. Ai biết vị chiến thần vùng kiếm tung hoành lại có tuổi thơ như vậy?

Ngày hôm sau bọn ta trở về phủ Ninh vương. Đương nhiên ta và hấn không gây chú ý, dẫn Bát Tuần lao vút trên đường như hôm nữa. Ta và hấn vẫn ngồi kiệu nhỏ như lúc đi, len lỏi giữa dòng người như mắc cửi, ngắm nhìn khung cảnh phồn hoa tựa gấm, trở về phủ Ninh vương.

Chưa vào phủ đã thấy trước phủ có điều khác biệt. Trên bảng hiệu phủ Ninh vương treo dải lụa đỏ, hai bên dán câu đối đỏ thắm, ngay cả vẻ mặt của hơn mười lính gác hai bên cũng rạng rỡ hơn ngày thường. Ta chợt hiểu ra, ngày đại hôn của Ninh vương đã định rồi sao?

Kiệu nhỏ vào cửa giữa, hộ vệ hai bên cung kính cúi đầu hành lễ, cánh cửa màu son mở ra rồi đóng lại. Cây cối hai bên sum xuê như ngọc bích, ánh mặt trời xuyên qua kẽ lá, khiến bàn đá xanh trên đường như rắc tiền vàng. Mãn kiệu phát phơ, cho ta thấy rõ tất cả những thứ trong phủ Ninh vương mà trước kia ta chưa từng thấy. Thì ra, đối với nơi đây, mình chỉ là một khách qua đường, có thể ngồi kiệu cùng hấn, ngửi mùi hương dịu dàng trên người hấn, không biết tại sao ta lại thấy lưu luyến, còn cảm thấy ghen tỵ khi nhìn thấy tấm bảng treo lụa đỏ.

Phi phi phi, ta đang nghĩ gì thế này?

Tại sao ta lại có thể muốn những thứ này?

Mong muốn cuối cùng của ta là rời khỏi đây, dù đến Thảo Thạch hay trở về Quân gia thôn.

Hấn đưa ta về viện. Lại có hộ vệ tiến đến báo cáo, nói là trong cung cho mời, hấn đành phải vội vã rời đi.

Một tỷ nữ lấy áo khoác lông chồn trong phòng ra, định choàng lên cho ta, ta lại không thấy lạnh, chỉ phát tay bảo nàng ta lui đi. Ánh mắt nàng ta có vẻ nghi ngờ, nói: “Thuận nhân, đêm qua gió to, hôm nay rét lạnh, người không lạnh sao?”

Ta ngẩn ra. Chiều qua ở Ly cung, nơi đó bốn mùa như mùa xuân, không hề cảm thấy gió lạnh cũng là điều hiển nhiên. Nhưng trở lại phủ Ninh vương mà vẫn không thấy lạnh lẽo chút nào là sao? Tiểu Thất có cho ta uống thuốc gì đâu?

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Dưỡng Sinh Hay Là Thứ Khác?

Editor: Kentu

Beta: Chijcjbj

Dù ta không tinh thông về y dược như Tiểu Thất, nhưng vẫn có hiểu biết căn bản. Nghĩ đi nghĩ lại, có thể mấy ngày qua đã ăn uống thứ gì đó đặc biệt. Còn ngâm suối nước nóng tại Ly cung, theo đúng như lời Hạ Hầu Thương nói, rõ ràng cũng chỉ sử dụng mười mấy loại dược liệu mà thôi. Thứ duy nhất không thể giải thích được chính là rượu An Dật vương cho ta uống. Ta tuyệt đối không tin, người thẳng thắn tính khô như ngọc ấy lại có thể bỏ thứ gì vào rượu.

Sau bữa trưa, ta nghĩ mãi mà vẫn không thể hiểu nổi, lại nghe có thị tỳ bẩm báo An Dật vương tới gặp.

Không ngờ vừa mới nghĩ tới Tào Tháo thì Tào Tháo đã đến, vội ra phòng khách gặp hấn. Vừa tới đã thấy hấn ngồi chễm chệ trên chiếc ghế chính giữa phòng khách, hai tên thị vệ chia ra đứng hai bên trái phải, một cung tỳ bưng cái hộp dè dặt đứng bên cạnh.

Hấn ra ngoài rất ít khi mang theo cung tỳ, thông thường chỉ có nội thị đi theo coi chừng. Ta không khỏi cẩn thận nhìn cung tỳ kia thêm một lượt, cung tỳ đó cảm nhận được ánh mắt của ta, hơi né tránh.

Ta thì lễ với An Dật vương rồi cười nói: “Lần này Vương gia có rượu gì ngon để thiếp thân thưởng thức vậy?”

An Dật vương tròn mắt nhìn ta một lúc lâu: “Không tồi, không tồi, mặt của ngươi không còn xanh xao tựa quỷ như mấy ngày trước nữa. Rượu kia của ta có hữu hiệu không?”

Vốn tưởng rằng ta phải thăm dò liên tục mới biết được chân tướng, không ngờ ta còn chưa mở miệng hấn đã tuôn ra hết. Vì vậy ta lại hơi giật mình: “Vương gia, rượu của ngài?”

Hắn đắc ý nói: “Ngươi đừng thấy bốn vương chỉ biết chơi bời lêu lổng, thật ra bốn vương biết nhiều thứ, đồ ăn thức uống dưỡng sinh không cái nào không biết. Uống rượu rất tốt, cũng có thể dưỡng sinh. Lần trước ta vừa nhìn đã biết cơ thể ngươi hư nhược lạnh lẽo, vốn định cho ngươi thử Băng Phù, nhưng nghĩ đến thân thể của ngươi nên cho ngươi bình Ngọc Nhuận đó. Không ngờ sau khi uống, sắc mặt của ngươi đã khá hơn rất nhiều.”

Nghì ngờ trong lòng ta biến mất, thậm chí còn hơi áy náy. Hóa ra chỉ là cừu chi vô tâm của hắn, còn ta suýt nữa lại trách nhầm.

Hắn vẫy tay, sai cung tỳ đó mở cái hộp gỗ lim khắc hoa trong tay ra, bên trong có năm bình sứ nhỏ được đặt thành hàng, dùng tấm gỗ mỏng ngăn cách, sắp xếp ngay ngắn chỉnh tề. Trong hộp còn có một bình lưu ly lớn hơn chút, không đựng gì cả. Hắn lấy bình lưu ly ra, vặn mở nắp, lật ngược thì lại biến thành cái phễu ngọc nhỏ nhỏ, đặt cái phễu vào miệng bình lưu ly, lúc này mới cười hi hi nói: “Đoán thử xem, rượu này uống thế nào?”

Ta liếc nhìn hắn rồi nói: “Chẳng lẽ rượu này của ngài phải hòa với nhau?”

Hắn nói: “Không hẳn, không hẳn. Hòa thì hòa đấy, nhưng nếu có phương pháp, có thứ tự nhất định, người bình thường chưa chắc đã làm được.”

Ta ngạc nhiên nói: “Điều này thật thú vị, ngài tự nghĩ ra ư?”

Hắn cười nói: “Bốn vương phát hiện rượu khác nhau thì có hương vị khác nhau. Có lúc uống như nụ hoa đầu xuân; có khi uống lại như hoa hồng rực rỡ giữa ngày hè; thì thoảng lại mang theo hương vị mùa thu, thơm nồng nàn; nhiều lúc như hoa mai ngày đông rét mướt, thanh lạnh dịu êm. Nếu như hòa lẫn loại rượu thích hợp vào với nhau, thì sẽ có hai hương vị giao hòa, nhưng lại vô cùng khác biệt...”

“Vậy vì sao ngài không đổ chung chỗ rượu đó vào với nhau luôn?”

Hắn khinh thường nhìn ta: “Ngươi thì biết cái gì, nếu như đổ lẫn vào với nhau, đặc tính riêng của nó sẽ từ từ biến mất, cuối cùng hòa làm một thể, như thế thì còn có ý nghĩa gì chứ?”

Tốt nhất là đừng so đo với tên nghiện rượu này. Ta liền mỉm cười, nói với vẻ ngưỡng mộ: “Đúng là chỉ có ngài mới nghĩ ra phương pháp này thôi.”

Hắn không hề để ý tới ta nữa, mở một bình rượu ra, rót vào bình lưu ly trong suốt. Rượu này mang theo mùi hoa từ kinh thoang thoang dịu êm, quả thật có phần giống nụ hoa đầu xuân.

Hắn dùng ngón tay cái chặn miệng bình, rồi đưa hai ngón tay của tay kia đỡ lấy đáy bình, chăm chú cầm bình lưu ly chậm rãi lắc qua lắc lại. Ta thấy tư thế của hắn hơi kì quặc, lên tiếng: “Vương gia, vì sao ngài không dùng cả bàn tay cầm bình mà chỉ đỡ bằng hai ngón tay?”

Hắn nói: “Ngươi thì biết gì? Mặt tiếp xúc của bàn tay và bình rượu quá lớn, nhiệt độ từ lòng bàn tay sẽ truyền vào trong bình, mùi rượu có thể thay đổi...”

Ta thầm không cho là đúng, cảm thấy hắn nói hơi quá. Nghĩ thầm nếu người người uống rượu đều kỹ càng từng li từng tí như hắn ta thì trước khi được uống đã chết vì thèm rồi.

Hắn lại tiếp tục phức tạp hóa vấn đề rót vài giọt từ hai bình rượu khác vào bình lưu ly, mỗi bàn tay duỗi ra hai ngón kẹp trên dưới lắc qua lắc lại. Ta muốn hỏi: Vương gia, ngài muốn lắc tới bao giờ?

Chờ mòn mỏi hắn mới lắc xong, lấy một cái chén nhỏ nhỏ, đổ rượu từ bình lưu ly ra. Nhưng chỗ rượu ít ỏi đó cũng không thể đổ đầy cái chén bé tẹo.

Hắn đặt rượu lên tay ta, nói: “Tiểu cô nương, uống đi. Mặc dù mặt ngươi không còn xanh xao nữa, nhưng vành tai còn hơi trắng, uống đi!”

Đối với bất kì ai, ta luôn mang trong mình lòng phòng bị, nhưng không hiểu vì sao, chỉ riêng khi nhìn đôi mắt đen láy trong suốt của hắn, ta lại cảm thấy hắn sẽ không lừa ta. Vì vậy ta nhận lấy cái chén nhỏ kia uống hết. Quả thật cảm nhận được đủ hương đủ vị, những hương vị tuyệt diệu nhất thế gian ấy dường như đều tề tụ tại đầu lưỡi ta. Không khỏi cảm thán: “Vương gia, tửu tiên của thiên hạ, không phải là ngài thì còn có thể là ai.”

Hắn nhìn ta không chớp mắt, từ lúc ta bắt đầu uống rượu cho đến khi rượu vào cổ, lại nghe thấy ta khen ngợi, lúc này mới thờ phào nhẹ nhõm, bắt đầu đắc ý: “Đúng vậy, đúng vậy... Tửu tiên có là gì, bốn vương là tửu thần!... Còn thừa lại một chút, để lại cho ngươi. Nhớ lấy, pha chế rượu theo phương pháp ta vừa làm”

Ta nhận lấy cái hộp kia. Nghĩ thầm, sau khi ngươi đi, ta muốn uống sao thì uống, tổng hết vào bụng rồi để chúng nó tự hòa với nhau không được sao?

Không ngờ dù tâm tư người này đơn thuần, nhưng ánh mắt đảo qua, không biết tại sao lại có thể đoán được ý nghĩ của ta. Hắn nói: “Không được, nhìn ngươi đã biết là người sợ phiền toái, không chừng còn giẫm bớt một bước ấy chứ. Không thể để cho ngươi làm hỏng rượu của bốn vương được. Hay là vậy, bốn vương tạm thời để thị tỳ này ở lại chỗ của ngươi, nàng đi theo bốn vương mấy ngày, cũng bắt chước được phương pháp của ta. Bao giờ uống xong, ngươi bảo nàng về là được.”

Ta ngẩng đầu nhìn cung tỳ, không biết tại sao ta chợt giật mình. Ngược mắt nhìn An Dật vương, thế nhưng hắn vẫn tươi cười hớn hở, ánh mắt không hề chứa tạp sắc. Ta nghĩ, chẳng lẽ ta nhìn nhầm?

An Dật vương thấy ta trầm ngâm không nói gì, phát phát tay bảo những người khác lui ra, giữ thị tỳ kia lại rồi thờ dài nói: “Tiểu cô nương, có thể ngươi đã nhìn ra, nàng bảo nàng quen biết ngươi. Bốn vương vốn không muốn quan tâm những chuyện vặt vãnh này, nhưng nàng chế được rượu ngon, lại van cầu bốn vương, cho nên bốn vương liền dẫn nàng ta tới đây.”

Thị tỷ này quỳ phịch xuống, nói: “Thuận nhân, xin người hãy giúp ta cầu xin Vương gia, ta không muốn trở về nữa....”

Ta nói: “Cô đã là người của Thái tử, lại còn sinh con nối dõi cho Thái tử, đừng nên có ý nghĩ đó nữa...” Ta quay đầu nói với An Dật vương, “Vương gia, ngài không thấy mình làm như vậy là xen vào việc của người khác sao? Ngài cần gì phải đưa nàng ta vào phủ Ninh vương, cứ cầu xin Thái hậu nương nương không phải nhanh gọn sao?”

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Thất Thủ

Chuyển ngữ: Kentu

Biên tập: Chịchbj

Nếu là người khác, kẻ đó sẽ cho rằng lời chỉ trích của ta là phạm thượng, đại nghịch bất đạo; nhưng An Dật vương chỉ trừng mắt nhìn rồi nói: “Đúng vậy, sao bốn vương lại không nghĩ đến việc này nhỉ?”

Đối với người như vậy, người có cách gì sao? Nói vậy thì công cụ dịch dung trên mặt Tang Dung cũng nhờ hấn cấp cho ư? Cũng chỉ có hấn mới có thể chạy tới chạy lui giữa các phủ. Hấn đã có thể chạy đến nơi giam lỏng của kẻ tội lỗi đây mình này, tất nhiên cũng có thể chạy tới phủ Thái tử.

Hoàng đế vẫn chưa hạ lệnh truất ngôi Thái tử, đương nhiên sẽ không ngăn cản hấn gặp mặt người thân. Tang Dung và con gái trở lại bên Thái tử, ta vốn tưởng sau chuyện lần này, Thái tử sẽ hành xử cẩn trọng hơn, không ngờ hấn vẫn liều lĩnh như trước.

Tang Dung quỳ rạp dưới đất khóc lóc, lúc ngẩng đầu lên, son phấn dịch dung trên mặt đã trôi đi, để lộ khuôn mặt tái nhợt: “Nếu như biết kết quả là vậy, thiếp thân thà rằng, thà rằng sống bên Ninh vương cả đời, làm thị thiếp không danh không phận cũng còn tốt hơn về chỗ của hấn.”

Về mặt nàng bi ai, hai tay xoắn lấy sợi tơ trên áo mình, gần như giết đứt sợi tơ đó. Nhưng, sao ta có thể nhúng tay vào chuyện của nàng?

Khi ta bị lộ thân phận, nàng và Mị Nguyệt đã bị dẫn xuống nên không biết thân phận của ta. Nhưng tại sao nàng lại cầu xin ta chứ?

“Thuận nhân, thiếp thân chỉ có thể van xin người, thiếp thân chỉ biết mỗi người. Thiếp vốn tưởng chỉ cần nói chuyện năm đó thì đã có thể báo thù cho mình rồi, không ngờ rằng lại làm liên lụy tới con gái...”

“Không phải Hoàng thái hậu đã hạ chỉ phong con gái cô làm Quận chúa sao? Có danh phận rồi, cô còn có gì không vừa lòng?”

Nàng lắc đầu nói: “Không, người không biết đâu, hấn vẫn có cách hấn hành hạ thiếp và con gái. Hấn nói với thiếp, nếu là con gái của hấn thì phải biết đọc sách hiểu lễ nghĩa, mỗi năm tiên sinh nổi tiếng tới dạy nó. Lúc đầu thiếp tưởng rằng hấn thật sự đối tốt với con gái, nhưng nào ngờ hơi không vừa ý hấn liền không cho con gái ăn cơm, còn chuẩn bị một gian phòng bốn bề không có cửa sổ, hơi tí lại nhốt nó vào...”

Ta nghĩ thầm, cái này thì đã là gì? Hồi bé ta còn ăn roi trúc liên miên đây!

Lại thấy trong mắt An Dật vương có vẻ thông cảm: “Nào có ai làm phụ thân như vậy, Thái tử cũng hơi quá đáng.”

“Nếu chỉ vậy thì cũng không sao, nhưng lúc nó bị giam vào phòng kín, hấn còn sai người nửa đêm giả thần giả quỷ... Hấn chủ tâm muốn làm nó phát điên...”

Ta cau mày nói: “Người không làm gì sai chứ? Dù gì cũng là con gái ruột của mình, sao hấn lại như thế?”

“Hấn gặp phải tai vạ nên đổ hết tất cả lên đầu mẹ con thiếp... Thiếp thân biết, nếu thiếp thân lỡ mồm nói ra, chắc chắn không ai tin tưởng. Thiếp thân chỉ cầu xin Thuận nhân có thể nói với Vương gia mấy câu, để Vương gia thỉnh cầu Hoàng thái hậu, cho Di nhi thoát khỏi sự kìm kẹp của hấn là tốt rồi. Về phần bản mình thì thiếp thân không có yêu cầu gì...”

Thấy rõ vẻ bi thương nồng đậm trong ánh mắt nàng, ta nghĩ: Nếu như không phải lúc đầu ta sắp xếp kế thay mặt đổi đào, còn kích thích nổi hận trong lòng nàng, có lẽ bây giờ nàng không còn phải dính dáng tới hoàng thất nữa, rồi gả cho một người đẳng hoàng, sống những ngày vui vẻ hạnh phúc, vứt Thái tử ra khỏi đầu rồi.

Ta tiến lên, vươn tay đỡ nàng dậy rồi nói: “Nếu đã như vậy, sao không bảo An Dật vương nói thẳng với Thái hậu?”

An Dật vương lau bàu: “Người không biết đâu, mẫu hậu luôn cấm bốn vương để ý đến việc không đâu của người khác. Còn nói nếu như cãi lời thì bốn

vương không được xuất cung nữa. Phải sống trong cái lồng đó cả đời chắc bốn vương chết vì buồn mất.”

Ta chợt hiểu. Xem ra Hoàng thái hậu biết thừa với tính cách này, An Dật vương rất dễ bị người khác lợi dụng, dứt khoát tuyệt đường lui của hắn, để người ta không thể lợi dụng được nữa.

Ta lấy khăn vải vắt trên giá, đưa cho Tang Dung, ý bảo nàng lau khô nước mắt trên mặt. Nàng nhận lấy, nhưng che chiếc khăn trên mặt hồi lâu vẫn không bỏ xuống, ta thở dài một hơi: “Được rồi, cô nói hết những gì còn giấu Vương gia đi!”

An Dật vương tròn to hai mắt: “Cái gì, nàng còn giấu diếm ta chuyện gì ư?”

Lúc này nàng ta mới trượt xuống khỏi ghế, quỳ xuống nức nở nói: “Thiếp thân đáng chết, thiếp thân vừa đi theo Vương gia rồi khỏi phủ Thái tử, lại vừa sai người giấu Quận chúa trong sọt vẫn dùng để mua thức ăn hằng ngày, lén lút đưa tới cửa sau phủ Ninh vương. Thuận nhân... thiếp thân không biết phải làm thế nào cả, thiếp thân không thể rời khỏi con gái dù chỉ một ngày...”

An Dật vương tức giận, đứng dậy chỉ tay về phía nàng định mắng to, nhưng khi thấy mắt nàng sưng đỏ vô cùng đáng thương thì lại không thốt nên lời. Cuối cùng nói khẽ: “Vậy phải làm sao bây giờ? Làm thế nào đây? Nếu như mẫu hậu biết được...”

Ta đành phải nói: “Cửa sau nào?”

Tang Dung nhìn ta: “Cách chỗ của Thuận Nhân không xa.”

Ta cười khẩy, thầm nghĩ: Tang Dung tính toán thật chu toàn, muốn ta không còn đường từ chối, đành phải chấp nhận mối phiền toái này. Nhưng thấy nàng run rẩy quỳ dưới đất, dù thế nào cũng không nhẫn tâm bỏ mặc được. Ta suy nghĩ một chút, tuy nói Hạ Hầu Thương không cấm ta đi lại trong vương phủ, nhưng nếu ta bước ra khỏi căn phòng này, chắc chắn không lúc nào là không có người đi theo. Hôm nay bởi vì An Dật vương đến, họ mới buông lỏng cảnh giới. Nếu như không thể điều những người trong cung phái tới này đi, thì phải làm thế nào mới có thể đưa đứa bé kia vào đây?

Ta nhìn Tang Dung rồi nói: “Nếu như vậy thì chỉ có thể làm phiền cô...”

Ta lấy một bộ quần áo của mình từ trong tủ, rồi bảo nàng đi vào thay, lại khoác thêm cho nàng áo choàng lông chồn mà thường ngày ta vẫn mặc: “Thân hình cô cũng tương tự như ta, theo Vương gia đi đến các viện trong phủ một lát đi.”

An Dật vương vô cùng hối hận vì hành động của mình, nhưng nếu đã lợi vào vũng nước đục này thì chỉ có thể tiếp tục lợi, hắn đành phải gạt đầu đồng ý.

Sau khi họ đánh lạc hướng mấy người canh chừng, ta mặc phục sức của cung tỷ đi tới cửa sau. Ta đã từng tới đây một lần, lần trước bắt Mị Nhụy, ta cũng đưa nàng ta ra ngoài theo cửa này, tất nhiên nắm rõ cực kỳ.

Lén lút mở cửa, đi ra ngoài liền thấy ba bốn tên mặc trang phục nô bộc ngồi xổm ở chỗ chân tường, có một gánh sọt che đầy cẩn thận đặt sát chân tường. Ta liền biết, đây chính là bọn họ.

Trong đó có một người dè dặt hỏi: “Cô nương, cô tới đón người phải không?”

Ba người căng thẳng nhìn ta, thấy ta gạt đầu, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nói: “Mặc dù tiền cho không ít nhưng việc này nguy hiểm quá. Cô nương, cô mau đưa con bé này đi đi.”

Ta gạt đầu, đi tới bên sọt, hé mở nắp sọt rồi nhìn vào trong. Dưới đồng rau quả, có một góc vạt áo màu hồng phấn lộ ra ngoài...

Người kia nói: “Vì sợ người thấy, nên bọn tôi dùng rau để che người cô bé, sau đó khiêng ra.”

Ta hơi xót xa, vươn tay nhặt đồng rau quả đó. Bất chợt chạm tới mái tóc mềm mại, con bé động đậy ngẩng đầu lên, trên trán vương lá rau, nhưng ánh mắt lại lạnh buốt tựa băng: “Muốn đưa nàng ra khỏi vương phủ thật không dễ dàng...”

Ta gạt tay người, vội lùi về phía sau. Trong lúc đó, ta chợt cảm thấy có lưỡi dao nhọn kề sát eo ta. Hắn chậm rãi đứng lên từ trong sọt, trường sam màu hồng như thể nữ trang, nở nụ cười âm hiểm lạnh lùng, vẻ mặt không hề mang một nét ôn hòa.

“Thái tử điện hạ, ngài thật coi trọng thiếp thân, vậy mà còn phải đích thân ra tay, còn phải chui vào cái sọt nhỏ...”

Miệng mũi của ta bị một chiếc khăn thơm nồng bịt kín. Mùi thơm lạ lùng đó len lỏi vào mũi, trước lúc ý thức dần dần rệu rã, ta cảm thấy ngón tay hắn nhẹ nhàng trượt xuống khuôn mặt ta, trong mắt tràn đầy vẻ nghi ngờ. Sau đó ta bị đặt vào cái sọt chật chội đó, lá rau xanh phủ đầy trên mặt.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Điều Hắn Nói Là Sự Thật?

Editor: Chjcbjbj

Lúc ta tỉnh lại, ngửi thấy mùi rượu sặc sụa khắp phòng, cảm xúc nơi tay là tấm chăn lông ngỗng mềm mại đắp kín trên người. Mờ mắt ra nhìn, ập tới là hình ảnh rỗng vờn mây thiếp vàng thiếp bạc quần quanh xà nhà. Quần áo trên người ta vẫn chỉnh tề. Đưa tay áo lên mũi, chỉ ngửi thấy mùi rau xanh.

Trong nhà vô cùng ấm áp, hình như đốt lò, khiến căn phòng mờ mịt khói sương. Mản lạp khẽ đưa, nơi tấm màn hé mở, ta nhìn thấy trong sảnh đặt một chiếc bàn vuông. Thái tử ngồi trên chiếc ghế mạ vàng đặt cạnh chiếc bàn đó.

Tay hắn cầm một thứ mà ta hoàn toàn không ngờ tới: Đàn đầu ngựa.

Hắn đưa tay gảy, tiếng nhạc vang lên từ dây đàn, thể lương mà quanh què. Vậy mà hắn lại chơi khúc “Chu sắc liệt”.

Ta bước xuống giường, không xỏ giày thêu nhưng không hề cảm nhận được cảm giác lạnh băng khi chân chạm xuống sàn nhà. Ta đưa mắt nhìn chân mình, không ngờ chân ta lại đeo một đôi tất may từ vải nhung. Vào thời khắc bất tỉnh, ta đã nghĩ đến muôn vàn tình cảnh ta phải đối mặt khi tỉnh lại. Hoặc ở trong thủy lao lạnh như băng, hoặc nằm trong lồng thú bị dã thú cắn xé, hoặc bị lột áo, bị lăng nhục không còn là người... Nhưng không thể ngờ rằng, ta lại được nâng niu như trên bảo?

Ta đang ở đâu? Kẻ ngồi trước bàn là Thái tử sao?

Không phải hắn hận ta thấu xương sao?

“Gần đây trời lạnh, ta thấy buổi tối nàng ngủ thường duỗi chân ra ngoài, cho nên đeo cho nàng đôi tất.” Hắn cười cười, đặt chiếc đàn đầu ngựa lên ghế. Dây đàn đụng phải lưng ghế, phát lên một tiếng “tinh”.

Thấy ta giương mắt nhìn mình, hắn khoát tay nói: “Đói chưa? Ta không biết nàng thích ăn gì, cho nên dặn nhà bếp làm vài món quen thuộc. Đây là món Phật nhảy tường, phổi phiến phụ thê Tứ Xuyên (*), thịt cua đầu sư tử Hoài Dương, thịt xào khô Chiết Giang, chắc nàng cũng ăn được.”

* Phật nhảy tường là món nổi tiếng của Trung Quốc, cách chế biến cầu kỳ, nguyên liệu sang chảnh bao gồm vi cá, bào ngư, sò điệp, gân nai, bong bóng cá, hải sâm, nhân sâm.... Có câu chuyện về món này, nghe đồn vì món ăn quá thơm nên một vị sư không dùng được mà phải nhảy tường xem thử. Các bạn gu gỗ chi tiết nhé ^^ . Còn phổi phiến phụ thê là món cay Tứ Xuyên, nguyên liệu chính là thịt bò, phổi, tim lợn... Nhưng bây giờ không dùng phổi nữa.

Tình cảnh này quá kỳ lạ, khiến ta nghĩ mãi mà không thể hiểu nổi. Cộng thêm đôi tất dưới chân này hơi dày nên trơn trượt, đi trên sàn nhà bóng loáng chỉ chực ngã. Cho nên, ta đứng giữa nhà không nhúc nhích nữa.

Hắn không thèm để ý đến ta, dùng đũa bạc gấp miếng ớt đỏ như lửa trên con gà mới nở đặt trong đĩa Đông An bỏ vào miệng, từ từ nhai, rồi rót rượu uống. Ta thấy vậy mà đỏ mặt đầy người.

Hắn cầm chiếc khăn trắng toát lau tay, quay đầu cười nói với ta: “Thường ngày Tướng quân vốn không cuồng tùy tiện, thổ phỉ nghe tiếng còn sợ mất vía, sao hôm nay tới phủ của ta lại như vào đầm rồng hang hổ, không còn khí khái thường ngày nữa vậy?”

Ta chột ngắc đầu lên, không tự chủ được mà lạnh lùng nhìn hắn. Thế nhưng hắn không thèm để ý, trên mặt mang nét cười hờ hững. Đũa bạc kẹp giữa hai ngón tay trái gõ lên đĩa sứ, theo tiếng gõ nhịp đó, hắn ngân nga hát:

“Vùng trắng ra núi Thiên San,

Mênh mông nước bể mây ngàn sáng soi.

Gió đầu xuân dậm chạy dài,

Thôi đưa trăng sáng ra ngoài Ngọc Môn.

Bạch Đằng quân Hán đóng đồn,

Vùng kia Thanh Hải dòm luôn mắt Hồ.

Từ xưa bao kẻ chinh phu,

Đã ra đất chiến, về ru mấy người?”

* Bài thơ Trăng Quan San của Lý Bạch. Người dịch: Tần Đà.

Hắn hát đi hát lại hai câu này: “Từ xưa bao kẻ chinh phu, Đã ra đất chiến về ru mấy người...” Giọng càng lúc càng thấp, cuối cùng khi không nghe nổi nữa thì hắn ngừng mặt lên, ánh lệ lấp lánh trong mắt, “Từ xưa bao kẻ chinh phu, Đã ra đất chiến về ru mấy người...”

Ta nhìn hắn với vẻ lạnh tanh, nhưng trong lòng đã hiểu: Hắn biết được thân phận của ta rồi.

Hắn ngừng đầu nhìn ta, đôi mắt phiếm lệ, đột nhiên nhoen miệng cười: “Quân thiếu tướng, thật ra lúc đao kia chém xuống, ta cũng không thoải mái hơn nàng.”

Ta cười ha ha, gior chân trái lên cời chiếc tất dày, rồi cời nốt chân phải. Bấy giờ ta mới đi đến chiếc bàn bày đầy món ngon đó, ngồi xuống cầm bát, gấp thịt của đầu sư tử lên, cắn một miếng rồi nói: “Thịt của thom ngát, vào miệng đã tan, quả nhiên không tệ...”

Hắn khẽ mỉm cười, đôi mắt trong vắt như nước. Rồi hắn đứng dậy, đích thân dùng thìa bạc múc canh cá vào bát ta. Cát lời: “Thử món này đi, nấu bằng cá chép vừa câu cắt miếng bỏ ruột, rắc thêm táo biển cắt nhỏ, nàng nhất định sẽ thích.”

Việc tốt thì không nhường người, ta uống một hớp, gật đầu nói: “Đúng là rất ngon.”

Hắn không nói lời nào, ta cũng không hỏi han, hắn gấp món ngon vào bát ta, ta liền ăn vài miếng.

Mùi thức ăn thom phức tỏa khắp phòng, hòa với mùi hương trầm, cảm giác ấm áp thêm nồng đượm.

Rốt cuộc, khi ta ăn được kha khá rồi hắn mới nói: “Thảo nào nhị đệ lại thích nàng như vậy, thích đến mức hồi đó để bảo vệ tính mạng của nàng, thậm chí còn dám kháng chỉ, chỉ tuân lệnh điều tra tướng lĩnh Quân gia, chỉ bỏ qua cho mình nàng.”

‘Keng’ một tiếng, vừa bắn thân, đĩa bạc trong tay ta đã rơi xuống, đập vào cạnh đĩa sứ rồi rơi xuống đất, chạm phải sàn nhà phát lên tiếng trầm lắng. Hắn khom lưng nhặt đĩa lên, sau đó lấy cho ta một đôi đĩa mới. Hắn đặt đĩa vào tay ta, mỉm cười không nói gì.

Ta cầm đĩa lên, thân nhiên nói: “Chuyện năm đó, ta đã tra xét mọi mặt, ngời cho rằng ta sẽ tin ngời sao?”

“Nhị đệ của ta, từ nhỏ đã biết tính toán kỹ lưỡng, nhưng việc nhị đệ am hiểu nhất chính là giả bộ làm người tốt, khiến ai ai cũng cho rằng nhị đệ chỉ là một Hoàng tử không có chí lớn, không biết mưu mô giờ thủ đoạn. Đến năm mười ba tuổi ta mới học được chiêu trò này, đáng tiếc đã muộn. Trong mắt Hoàng tử mẫu, ta đã là một kẻ lạnh bạc, dù làm tốt đến đâu Hoàng tử mẫu cũng cho rằng ta đang diễn trò. Mà trong mắt Hoàng tử mẫu, nhị đệ tốt của ta lại là người chí tình chí hiếu. May thay, phụ hoàng biết bản tính của nhị đệ... Nàng biết tại sao phụ hoàng lại biết bản tính của nhị đệ không? Năm nhị đệ bảy tám tuổi, có một bà vú vô cùng thương nhị đệ, thấy nhị đệ cả đêm ngủ không yên, muốn phụ hoàng đến thăm, liền nghĩ cách chặn phụ hoàng giữa đường, cầu xin phụ hoàng liếc nhìn nhị đệ. Nhưng bà vú này xinh đẹp thùy mị, phụ hoàng lại để ý tới bà ta, thường ngủ lại Trọng Hoa cung, đương nhiên lạnh nhạt Giang phi nương nương. Có một ngày, nhị đệ chơi xúc cúc (*) ven hồ sen, cố ý đá bóng vào trong hồ rồi bảo bà vú dùng cọc trúc khều vào. Nhưng không ngờ, lúc bà ta lấy được bóng, nhị đệ liền đẩy bà ta xuống hồ. Nếu không phải phụ hoàng vừa lúc đi ngang qua, cho người cứu bà ta thì nhị đệ đã hại chết người ta rồi. Về sau bà vú này biết tâm tư của nhị đệ, không chịu uống thuốc, nhiễm bệnh thương hàn rồi qua đời... Nhị đệ có thể tuyệt tình với người đối tốt với mình, đối với nàng đúng là ngoại lệ.”

* Trò đá bóng của Trung Quốc thời xưa.

Ta cầm cái kim đồng hồ trên bàn bỏ mai và cang của biển, dùng que trúc lấy thịt của ra, chấm dấm gừng rồi đưa vào miệng từ từ nhai nuốt, lúc này mới nói: “Van xin lợi ích thay chủ vốn đáng chết, chỉ bằng một lý do nghe bùi tai mà không cần chết nữa sao?”

Hắn vỗ tay cười nói: “Thảo nào nhị đệ mê muội nàng như vậy, hai người ngay cả ý nghĩ cũng giống nhau. Nhị đệ chưa bao giờ kháng chỉ, nhưng lại mở một mắt nhắm một mắt với chuyện trá người trên đoạn đầu đài, dành hết công lao tru diệt tướng lĩnh Quân gia cho ta...” Hắn đột nhiên vỗ bàn, “Lúc ấy sao bốn vương có thể ngu xuẩn như vậy, cứ tưởng cuối cùng nhị đệ cũng nhường ta một lần? Đến hôm nay ta mới hiểu tại sao nhị đệ phải ẩn ra sau màn, để ta đối địch với Quân gia, để Quân gia cho rằng ta là kẻ thu thập tất cả bằng chứng phạm tội, còn để Tần gia, nhà ngoại của mẫu hậu, tiếp quản binh quyền Quân gia. Cứ như năm đó ta thu thập tất cả tội lỗi của Quân gia, vì muốn lấy binh quyền cho Tần gia mà đưa Quân gia vào chỗ chết... Nàng nói xem, ta có oan uổng không?”

Ta cảm thân của lên, dùng kéo cắt vỏ cứng của nó, nói: “Ngời cho rằng ta sẽ tin lời ngời nói sao?”

“Ngày mừng tám tháng chín năm Nhâm Sửu, có mật báo Quân gia lên câu kết với Tây Di, tham gia tranh giành vương vị Tây Di. Mừng một tháng mười năm Nhâm Sửu, có mật báo Quân gia đã thỏa thuận với Tây Di, giúp Ô Mộc Tề làm Hãn Vương, đổi lấy sáu châu của Tây Di, Quân gia làm vua một xứ. Ngày mừng mười tháng mười một năm Nhâm Sửu, Quân Triền Ngọc mang binh đi đánh Xá Thiết Mộc, khiến toàn quân bị tiêu diệt. Mười ngày sau, Ô Mộc Tề được phong làm Thế tử Tây Di. Ngày hai mươi hai tháng mười một năm Nhâm Sửu, toàn bộ tướng lĩnh Quân gia bị bắt, Ninh vương lập công đầu, đầu tiên sai người hạ độc giếng nước của Quân gia, rồi phái Bát Tuần vào thôn giết chết thủ phạm vô công cao cường kia. Sau đó Thái tử phái người vào thôn, thuận lợi bắt được chúng phạm...”

Hắn đứng dậy, lấy lá thư đã niêm kín ở trong chiếc hộp nhỏ trên cái bàn trước cửa sổ, đưa cho ta, nói: “Chỗ này chính là mật báo từ biên cương ngày đó, mấy trang này là phần vô cùng quan trọng, nàng xem là bút tích của ai đây?”

Dấu niêm phong thư đỏ chói như máu tươi còn động, cứ như vừa chạm tới, máu sẽ nhiễm lên đầu ngón tay. Ta nhận lấy lá thư ấy, dấu niêm phong đã nứt ra, như vết thương bị xé rách. Ta rút mảy tờ giấy trong phong thư ra, còn chưa nhìn kỹ, nét chữ như rồng phá tầng mây đã đập vào mi mắt, chỉ chớp mắt một cái, ta đã biết đây là chữ của ai.

Giấy vải màu vàng nhạt, đặt bút không hề do dự, ta thậm chí còn ngửi thấy mùi mực Long Đức Ngự thom ngát mà hắn dùng, lời tấu dòn người vào chỗ chết như thể lưỡi đao ngấp sát khí chém thẳng vào mặt ta.

Tiếng Thái tử vang lên bên tai, giọng nói lại mang chút thương hại: “Quân tướng quân, người đến từ hoàng cung, không có ai là ngoại lệ cả.”

Đúng vậy, không có ai là ngoại lệ, dù gì hần cũng sinh ra ở hoàng cung, trưởng thành trong mưu lược, hần có thể tạo vỏ bọc trung nghĩa lương thiện cho mình. Ta vốn tưởng đã tính toán đầu ra đầu vào, tất cả rõ ràng như lòng bàn tay, nhưng từ khi nào, tiềm thức của ta lại coi hần như ngoại lệ? Cho nên, khi nghe thấy lời này, trái tim tựa như bị còng của cứng nhọn đâm trúng, đau âm ỉ.

“Thật ra ta rất bội phục vị nhị đệ này, ngay cả cơ thiếp còn hiểu lầm ta. Chẳng qua chỉ nóng lòng trách cứ Di nhi hai câu mà nàng đã phòng ta như phòng sói. Dù gì nó cũng là con gái của ta, sau này có lẽ là con nối dõi duy nhất của ta, sao ta có thể...?” Hần cười khổ một tiếng, “Chẳng qua chỉ để nàng nhìn thấy ta đưa Di nhi vào gian phòng này, nàng đã quyết định phản bội ta. Nói đến làm người tốt, ta mãi không thể thành thạo như nhị đệ.”

“Tại sao không nói mình đối xử với nàng quá nhân tâm?”

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 116: Có Thể Tin Tưởng Chứng Cứ Này Không?

Chuyển ngữ: Chjcbjbj

“Ta nhân tâm ư?” Hần cười ha ha, “Sao nhân tâm bằng nhị đệ chứ. Lúc Hoàng tử mẩu đỏ bệnh, chỉ cần có người đưa tin cho Hoàng tử mẩu, Hoàng tử mẩu sẽ sai người điều tra rõ rồi mới kết luận. Nhưng, nhưng nhị đệ không cho người đưa tin, lại còn dâng tấu lên phụ hoàng chứng thực tất cả đều là thật. Phụ hoàng kinh hãi mới phái ta đi. Lúc này, nhị đệ lại không tranh giành mọi thứ với ta như trước nữa, mà lại rút về tính thuế lương thực, chỉ phái mấy tên ảnh vệ hiệp trợ ta đuổi giết thủ phạm. Nói ra cho oai chính là không muốn bút dây động rừng. Người nhị đệ phái tới lại là cao thủ bên cạnh mình, lúc ấy còn khiến ta vô cùng cảm kích. Nhưng bây giờ nghĩ lại, người hần phái tới đều là những kẻ không ai quen biết, dù trước hay sau, tất cả đều coi ta là kẻ ra tay. Còn nhị đệ, sau khi tất cả kết thúc mới lặng lẽ hỏi triều. Ta đã sớm biết chuyện này không dễ làm, nhưng còn có thể thế nào nữa? Hần chờ xem truyện cười của ta, cho nên ta chỉ có thể làm.”

Ngón tay của ta mon tron dấu niêm phong đỏ chót, viền dấu niêm phong chĩa vào tay khiến ta đau nhói. Ta than khẽ: “Cười trần ai, mấy năm sinh tử, uống là khách, giữa nhân sinh, bao nhiêu chuyện, bị gió thu quét sạch, không còn một dấu vết...”

Hần vỗ tay gõ nhịp: “Đúng vậy, ân oán không còn dấu vết... Cuối cùng bốn vương cũng có thể thắng nhị đệ một lần rồi.”

“Vậy ư?” Ta thần nhiên nói.

“Không cần ta ra tay, ắt sẽ có người khiến nhị đệ đau đến mức không muốn sống. Về phần ngôi vị hoàng đế này, giả sử nhị đệ có chiếm được, cũng sống không có ý nghĩa...” Hần nói đến đây, đôi mắt hiện lóe sáng, gương mặt phiếm ánh hồng, “Ta đấu đá với nhị đệ lâu như vậy. Cuối cùng cho rằng lần này ta đã thua triệt để, nhưng ta biết, kẻ thua cuộc cuối cùng chính là hần!”

Hần nghiêng đầu nhìn ta: “Hần lợi dụng năng lực để thắng trận này, nhưng không biết, người thua cuộc cuối cùng chính là bản thân hần.”

“Người dựa vào cái gì mà cho rằng Ninh vương đã biết thân phận của ta?” Không biết tại sao, thốt lên những lời này, ta cũng cảm thấy rệu rã không còn sức lực. Ngay cả Thái tử còn đoán được thân phận của ta, sao hần có thể không biết? Bắt đầu từ khi nào, trong mắt của hần không còn là Hoa Ngưng Tích tầm thường hồi mới gặp? Bắt đầu từ khi nào, trong lời nói của hần ẩn chứa sự dè dặt cẩn trọng.

Tại sao ta lại làm như không thấy, vừa gặp hần, liền đánh mất tính cảnh giác thường ngày? Có phải bởi vì trong ấn tượng của ta, hần mãi là vị Hoàng tử cô độc ngồi trên đài cao uống rượu một mình kia chăng? Hay là thiếu niên bị bắn chẻ hạt sen lên mặt tức giận mà không thể làm được gì? Hoặc có lẽ là vị tướng lĩnh tuy cực kỳ xoi mói nhưng lại xử sự công bằng chính trực?

Nhưng lại quên một thân phận khác của hần. Hần còn là người thừa kế của quyền lực cao vút tầng mây đó.

Phía trước có ngôi vị hoàng đế tối cao hấp dẫn, phía sau có vô số kẻ muốn thông qua hần thu lợi thúc giục. Thái tử có Tần gia, hần sao có thể không có Giang gia và Ninh gia?

Sao hần có thể không giống mọi người?

Sao ta lại cho rằng hần không giống mọi người?

Rượu mật trong chén thì ra được vỏ sứ men xanh hai lớp giữ ấm, cầm trong tay có cảm giác ấm áp. Nhưng hôm nay, ngón tay chạm lên đồ sứ trơn bóng này, chỉ cảm thấy lạnh thấu tận xương.

Thái tử nghiêng đầu khẽ mỉm cười, nền đỏ xuyên thấu qua lụa rủ nhuộm đỏ mặt hần. Ánh mắt của hần mang chút thương hại, lại có chút hưng phấn. Hần nhận ra vẻ ngờ vực trong lòng ta, cũng không nói gì, chỉ lấy rượu mật trong tay ta bỏ vào vỏ ấm nóng lại, dùng khăn lụa lau nước bên ngoài chén rồi đặt

lại vào tay ta, nói: “Tướng quân có Thất Tinh hộ vệ. Mỗi trận chiến, tổ Thất Tinh hộ dẫn đầu dàn trận, biến ảo hàng vạn hàng nghìn, ở Tây Cưng có thể nói là bách chiến bách thắng, không ai có thể đánh bại. Nhưng rừng vốn lớn, loài chim nào cũng có, Thất Tinh hộ chiến công hiển hách bên cạnh Tướng quân, khó bảo đảm không có ai động tay động chân. Nói vậy chắc Tướng quân đã biết rồi, trong Thất Tinh hộ của Tướng quân, lão Tứ là mật thám triều đình. Năm đó lão Tam liều chết xông đi cầu cứu, muốn cầu cứu nhị đệ nổi tiếng xử sự công bằng chính trực lại bị lão Tứ giết chết. Nhưng Tướng quân có biết ai báo cho lão Tứ, muốn lão Tứ giết lão Tam định báo tin cho nhị đệ ta không?”

Ta giương mắt nhìn hán, thấy nụ cười nhạt trên khóe môi hán, ta thản nhiên nói: “Chẳng lẽ chính là bản thân hán?”

Hán vỗ tay nói: “Đúng vậy. Vì không muốn làm khó chính mình, nhận được tin mà không thể cứu giúp, hán chỉ có thể phai người đẩy kẻ báo tin xuống vách đá. Nàng nói xem, có phải nhị đệ của ta làm người tốt thật trọng như vậy, thành công như vậy không?”

Không biết tại sao, bây giờ ta rất muốn uống một hớp rượu. Rượu An Dật vương ủ trôi vào họng luôn mang theo hơi ấm, có thể gạt bỏ con lạnh dần dần phủ khắp người ta.

Ta liếc nhìn chén rượu trong tay, hán liền hiểu mong muốn của ta, đi tới chiếc bàn đặt trước cửa sổ, mở hộp gỗ đồ sơn lấy một bình rượu lưu ly. Vậy mà bình lưu ly đó lại y hệt bình rượu An Dật vương tặng ta. Ngón tay thon dài trắng hồng cầm bình lưu ly đó đung đưa, nói: “Bổn vương không biết pha chế rượu, đành phải gọi người pha chế. Chỉ mới một ngày, chắc không dung hòa như lời Hoàng thúc nói đâu nhỉ?”

Hán đi tới cầm chén rượu trắng mịn trong tay ta, đổ chất lỏng vàng nhạt đó vào rồi đưa cho ta: “Hoàng thúc luôn nhiệt tình, lại còn vô cùng am hiểu thực liệu, huống chi có người cầu xin Hoàng thúc giúp đỡ điều trị hàn độc trong cơ thể nàng? Suối nước nóng trên Ly sơn xuất phát từ lòng đất cực nóng, trong nước có dương khí của cả vùng đất, vốn có tác dụng trị liệu chứng bệnh hàn đông. Về sau nhị đệ còn thu thập đủ loại thuốc trân quý ở khắp các nơi. . . Phải biết rằng, Bát Tuần bên cạnh nhị đệ đều là con em của danh môn trên giang hồ, do Hoàng tổ mẫu đích thân lựa chọn. . .” Nói tới đây, hán có vẻ hơi giật mình, “Đúng là Hoàng tổ mẫu dành hết tâm tư cho nhị đệ, sao ta không có được tình yêu thương của Hoàng tổ mẫu chứ. . .? Chỉ cần nhị đệ vừa mở miệng, tất cả các vị thuốc dù tìm được hay không tìm được trên giang hồ đều cuốn cuộn mà đến. Bỏ những vị thuốc trân quý đó vào bể nước nóng, để tránh nàng đem lòng sinh nghi, mò cặn lên xem, nhị đệ còn rắc hoa có mùi hương kỳ lạ vào, tạo thành thuốc tốt chữa bệnh, còn phối hợp với rượu mật của Hoàng thúc. . . Ta nghĩ, có lẽ Tướng quân cảm thấy chứng hàn trong người thuyền giám phần nào phải không? Nhưng Tướng quân quá tin tưởng nhị đệ rồi, xem nhẹ bỏ qua hết thảy, không muốn tra cứu.”

Hán khẽ mỉm cười, “Nhị đệ của ta làm người thật thành công, từ nhỏ đến lớn đều như vậy, Hoàng tổ mẫu tin tưởng nhị đệ, ngay cả nàng cũng thế phải không. . .? Nàng có biết thuốc độc trong người nàng do hán ban tặng không? Nàng có biết năm đó người hán muốn đổi phỏ là nàng không? . . . Có lẽ nàng không tin. Ban đầu ta chỉ bảo Tào Đức Bảo bỏ thuốc mê vào thức ăn của nàng mà thôi. . . Thật ra, khi đó ta cũng có lòng riêng. Biết nàng tinh thông dược vật, có thể dễ dàng đoán ra trong cơm canh có thuốc mê, nên muốn nàng có thể tỉnh táo chạy trốn, gây chút phiền toái cho nhị đệ. . . Nếu nàng chạy trốn được, liên hiệp với bộ hạ cũ, gây nên binh biến, bạo loạn Tây Cưng, hết thảy những cố gắng của nhị đệ chẳng phải phí hoài sao? Nhưng tim của nhị đệ làm bằng đá bằng sắt, dù tán thương nàng nhưng vẫn xuống tay vô cùng độc ác, hủy hết gân mạch trên người nàng, khiến nàng không thể lật lại vấn đề được nữa. . .”

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 117: Tại Sao Cuối Cùng Vẫn Nguyên Như Vậy?

Chuyển ngữ: Kentu

Biên tập: Chjcbjbj

Lòng ta rét lạnh, dường như nơi tim phổi kết thành tảng băng, hơi ấm trong phòng không thể xua tan lạnh giá trên người. Cầm chén rượu trong tay, uống vào miệng cũng không cảm thấy luồng nhiệt ấm áp của rượu trong dạ dày như trước.

Hán thuận tay cầm tấm áo choàng mỏng manh vắt trên ghế khoác lên người ta rồi nói: “Thời gian còn lại của Tướng quân không còn nhiều lắm nhỉ? Trúng ki độc như vậy giới lâm cũng chỉ có thể kéo dài được một năm. Nhưng Tướng quân đã trúng độc ba năm rồi, Thất Tinh hộ tiên phong của Tướng quân chắc hẳn đã phải dốc hết sức lực bảo vệ tính mạng cho Tướng quân. Chỗ này của bổn vương có một viên thuốc, bổn vương có được từ ba năm trước. Thật ra thời điểm bốn vương hạ độc Thái tử phi, biết nàng có thai thì hối hận khôn xiết, nghĩ hết trăm phương ngàn kế tìm ra viên thuốc này, muốn cứu mạng nàng nhưng lại bị người ta ra tay trước. . . Viên Đại hoàn đan này dành tặng cho Tướng quân. . .”

Hán lấy cái hộp làm bằng bạc từ túi áo trong ngực, ấn lên viên đá hồng ngọc, nắp hộp mở ra, hương thơm nồng đượm len lỏi vào mũi ta.

“Mặc dù viên thuốc này không thể bảo vệ Tướng quân vô sự, nhưng ít ra có thể bảo vệ hai năm. Bổn vương nghĩ, hai năm đã đủ rồi. . .”

Ta không chút khách khí nhận lấy cái hộp kia, đóng nắp lại rồi thu vào tay áo, nói: “Món ngon đầy bàn, ta chưa nếm xong đâu, còn chuyện gì khác không?”

“Đúng vậy, chúng ta dùng bữa, dùng bữa...”

Nhưng thức ăn dù ngon hơn nữa, ăn vào miệng liệu có vị thế nào?

Thái tử thì khác. Món ăn đã lạnh, phía trên đông lại một lớp mỡ màu trắng, thế nhưng hần lại tràn trề hứng như như đó là món ngon của thiên hạ.

“Ta hiểu rõ nhị đệ. Đề trào lên ngôi hoàng đế, nhị đệ sẽ vứt bỏ tất cả tình cảm, hướng chỉ là tình cảm bất luân dành cho một nam tử? Cho nên, năm đó nhị đệ mới xuống tay độc ác như vậy, cắt đứt tất cả suy nghĩ trong lòng. Nhị đệ không ngờ rằng, ngài lại là một nữ tử. Chắc giờ đây nhị đệ hối hận không kịp nhỉ?” Hần cười ha ha, “Hoàng tổ mẫu nói đúng, những tính cách tốt của phụ hoàng đều không truyền cho ta, sự do dự và mềm yếu của người lại tề tựu đầy đủ nơi ta. Nhị đệ thì khác hẳn, quả cảm giống Hoàng tổ mẫu.”

Hần ăn uống ngon lành, trong mắt trào dâng sự vui sướng. Mới chịu đại họa, lẽ nào hần buông xuôi thật ư?

Kể từ đại họa ba năm trước, lòng ta đã kiên cường như sắt thép. Hần nói cho ta biết tất cả, mặc dù khiến ta kinh ngạc nhưng chẳng qua cũng chỉ dậy lên một ngọn sóng giữa sóng to gió lớn mà thôi. Ta không tự chủ được liền hỏi hần: “Thương thế của người, có vấn đề gì không?”

Hần ngừng chiếc đũa lại, nghiêng đầu nhìn ta: “Chẳng lẽ Tướng quân lại muốn đẩy ta lên? Không, ta đã mệt mỏi lắm rồi... Thật ra, trẻ con sinh ra trong hoàng tộc cũng không phải chuyện tốt, ta đã có Di nhi, dù là con gái nhưng đã đủ rồi. Sau này, bốn vương chỉ cần bảo vệ nó không bị hòa thân, vui vẻ gả cho người nó thích... Thật ra ta còn phải đa tạ Tướng quân nữa, một đao kia của ngài lại có thể cho ta được giải thoát...”

Hần gõ lên đĩa, cười nói: “Từ đó về sau, đến lượt nhị đệ chịu đau khổ giày vò rồi...”

Cuối cùng ta xị mặt xuống, nghĩ đến tất cả những mưu toan này chẳng qua lại thành toàn cho người này, ngược lại còn giúp Hạ Hầu Thương leo lên ngôi vị như ý nguyện, đột nhiên ta cảm thấy đau xót trong lòng, cổ họng có vị tanh trào dâng.

Vội cầm cái chén lên, định uống hớp rượu để đẩy lui vị tanh này. Nhưng rượu trong chén đã bị ta uống một hơi cạn sạch từ lâu, cuối cùng không đành nổi cái mũi muốn ới này, phun toàn bộ vào trong chén, nhuộm mép chén thành màu đỏ.

Hần đưa cả bình rượu cho ta, thở dài nói: “Tướng quân rốt cuộc vẫn là người chí tình chí nghĩa.”

Ta nâng bình uống, rượu kia vào yết hầu mới miễn cưỡng ép được mùi máu tanh đó xuống.

Ta cười lộ vẻ sâu thẳm: “Phụ soái từng nói, mưu lược kẻ sách của ta hơn hẳn người, nơi trận thế gian trá biến hóa khôn lường lại càng hơn người đời trước. Nhưng điều duy nhất mà ta không thấu chính là lòng người.”

“Đúng vậy, lòng người khó đoán, ta và Tướng quân đều vậy... Còn chưa nói cho Tướng quân một tin, nghe nói Ninh gia đã tìm được đích nữ thất lạc do thảm họa chiến tranh năm xưa, ít ngày nữa Hoàng thái hậu sẽ hạ chỉ cho nàng ta trở thành chính phi của nhị đệ, cùng vào phủ với hai vị trắc phi...”

Ta có phần không rõ hần vô duyên vô cớ nói cho ta tin này để làm gì, nói thân nhiên: “Hần muốn cưới ai đâu liên quan gì tới ta?”

Hần xuyết xoa nói: “Tướng quân luôn thông minh, sao lần này lại ngốc vậy?” Lại thở dài nói, “Nhị đệ của ta đúng là tính hết mọi cách với nàng.”

Ta chột ngắc đầu lên, khó tin nhìn hần: “Ý của người là...”

“Đúng vậy, tâm nguyện nhiều năm của nhị đệ đã đạt được rồi.”

“Nhưng người sống ở thế gian, mọi chuyện đâu có thể như ý?” Giọng của ta hơi lạnh.

Cuối cùng ta đã hiểu tại sao Ninh Khải Dao không có trong chuyện lần trước, hóa ra Ninh gia giữ lại vị trí chính phi kia cho “Đích nữ” này.

Ta nhớ lại lúc ánh nến đỏ chập chờn, hần nói với ta: Nàng là thê tử của ta... Ta vốn tưởng rằng hần nghĩ nhầm rồi, hóa ra hần chưa từng tính sai.

Nhưng tất cả điều này có ích lợi gì?

Giữa ta với hần, đã lâm vào đường cùng.

Ta nhìn ra ngoài cửa sổ, vầng trăng sáng đã lên đỉnh đầu, hơi sương quấn quanh hoa lá, đêm đã khuya rồi.

Thái tử nhìn thấu ý nghĩ của ta, nói: “Hừng đông mới lên, đêm lạnh sương thấm, thân thể ngài không tốt, nơi này cũng không phải chỗ ta thường ở, tạm thời nhị đệ không tìm được nơi này đâu.”

Ta lại không muốn ở lại đây, đứng dậy nói: “Hay là Thái tử đưa ta ra ngoài đi.”

“Tóm lại ngài vẫn không tin ta, cũng được, ta sẽ để bộ hạ cũ của ngài đưa ngài ra ngoài. Chắc... ngài sẽ tin tưởng hần.”

Hần đi tới bên cột hành lang, kéo tua vàng bên trên, chốc lát sau có tiếng gõ cửa vang lên, Thái tử nói: “Vào đi.”

Người nọ đi vào tới cửa, đầu tiên vẻ mặt hoang mang, lúc thấy ta thì có phần nghi ngờ, dảng dẻ không dám thân cận.

“Lão Tam?” Ta thấy rõ trên mặt hấn dày đặc vết thương, “Là người thật sao?”

Lúc này hấn mới quỳ xuống: “Tướng quân. ...”

Ngước mắt lên nhìn, nước mắt rơi là chảy, chảy qua nơi vết thương mờ sẹo: “Thuộc hạ đáng chết, lần trước lại uy hiếp Tướng quân. ...”

“Sao người lại ở đây?”

“Là Thái tử đã cứu thuộc hạ, thuộc hạ vẫn dưỡng thương từ hồi ấy đến giờ. Lần trước Thái tử nghe nói vị nữ tử kia, cho rằng lại có người lợi dụng chuyện này để khơi dậy con phong ba, bèn bảo thuộc hạ đi vào xem xét. Không ngờ rằng có người ra tay trước, uy hiếp Tập Nguyệt kia. Trong lúc hỗn loạn thuộc hạ bị coi là đồng bọn, bị thương, lúc này mới bắt đầu đi uy hiếp Tướng quân. ...”

Ta hồi tưởng lại cảnh tượng lúc ấy, trong lòng đã sáng tỏ thông suốt: “Một kiếm kia là hấn cố ý để người đâm trúng, bởi vì trong dạ yển không cùng tỷ thí với Ô Mộc Tề. Hay cho nghe huyền ca mà hiểu nghĩa, mặc dù hấn không biết ta sắp đặt kế hoạch gì, nhưng nếu đã có thể đặt mình bên ngoài sự việc, chính là một cách xử lý tuyệt hảo. ...”

Thái tử nói: “Tại sao lúc ấy ta lại không suy nghĩ cẩn thận chứ? Nhưng nếu như biết... có mưu lược của Tướng quân, ta vẫn bị buộc lên đài... Tướng quân, ngài nói xem, có phải hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 118: Hận Và Không Hận, Thì Sao Chứ?

Chuyển ngữ: Kentu

Biên tập: Chìcjbj

Ta chỉ mỉm cười không nói gì, nghiêng đầu nhìn lại phía hấn. Vàng trán trắng nõn có một sợi tóc phát phơ, lướt qua hàng mày xinh đẹp. Mắt hấn thật sự không hề mang chút mờ ám, thậm chí còn mỉm cười hờ hững, như mặt hồ ngày xuân có đuôi chuồn chuồn vút qua, phản chiếu ánh mặt trời rực rỡ, gọn sóng nước lăn tăn.

Ta không biết tâm tư của hấn có mấy phần thật mấy phần giả, phải chăng vô dục vô cầu đúng như biểu hiện bên ngoài. Nhưng về mặt chân thành của hấn không thể che giấu nỗi hận đối với Hạ Hầu Thương. Ta chỉ có điều không rõ, đối với một người trong lòng chỉ có giang sơn mà nói, Quân Trấn Ngọc liệu có địa vị trong lòng hấn? Thậm chí còn khiến Thái tử tố cáo hết thảy mọi chuyện, sau đó ngồi trên núi xem hổ đánh nhau?

Lúc Lão Tam đưa ta ra ngoài, Thái tử đứng sau còn rút đàn đầu ngựa ra, nhẹ giọng ngâm xướng:

“Gió thu chênh choáng trước nha môn, ngắm mặt trời lặn lá cờ đỏ tươi. Mây tuyết Bắc cương, kèn hiệu ngân vang... Chớ tiếc chén quỳnh tay chơi với... Ha ha... Chớ tiếc chén quỳnh tay chơi với... Nhị đệ ơi là nhị đệ. Kẻ duy nhất bốn vương hận chính là người...”

Chữ hận kia như gió nhẹ phát qua, thăm thẳm trong tai ta, như tình nhân thủ thi, rừ rừ rừ quyến rũ. Không biết tại sao, ta lại cảm thấy như có băng đá lướt qua làn da, lạnh lẽo thấu xương thấu tủy.

Lão Tam đưa ta ra ngoài, ta mới phát hiện nơi này là đài Chu Tước, là hoàng cung tiền triều bỏ hoang. Chỉ có nơi ta vừa mới ở hoa lệ phú quý, bên ngoài đều bị tàn phá thê lương. Trong khe hở trên phiến đá xanh đều là cỏ dại ra sức vươn mình. Nhìn xuyên qua mái nhà trùng điệp hướng vào trong, căn phòng xa hoa vừa nãy đã không còn bóng dáng, xung quanh tối đen, vẻ nguy nga tráng lệ chẳng qua chỉ là một giấc mộng.

Tiếng chân của ta và Lão Tam bước trên phiến đá xanh như khúc ca du dương. Cũng như lúc Thất Tinh bảo vệ ta tiến vào đường Triều Dương, xung quanh tiếng reo hò như nước thủy triều cũng không át được tiếng vỗ ngựa chinh tề như một; hấn đi sát bên ta, chỗ trống chứa lại như thể sáu người kia vẫn vây quanh ta vậy. Hấn là một người trầm mặc ít nói, không nói hết mọi chuyện cho ta như Tiểu Thất. Ngày thường hấn chuyên tâm nghiên cứu các sản phẩm thủ công, sử dụng vào kỹ thuật giết người; thủ nghệ tinh xảo đến mức ngay cả Tiểu Thất cũng thần phục không thôi. Có điều tính tình hơi keo kiệt, phong thưởng chỉ cầu tiền tài vàng bạc. Lúc Tiểu Thất bảo hấn phá vòng vây, trên người hấn mang tất cả vàng bạc tích góp, một mình xông vào nơi binh sĩ tập trung. Bọc quần áo của hấn bị rách một cái lỗ nhỏ, thỉnh thoảng có châu ngọc vàng bạc chói mắt rơi ra. Mặc dù tướng lĩnh dưới trướng Tào Đức Bảo phần lớn đều là con em hào môn thế gia, biết nhiều hiểu rộng, nhưng phần lớn binh sĩ bình thường đều là dân chúng cùng khổ; Tào Đức Bảo trị quân không nghiêm như lão phụ, mỗi một vật rơi ra liền khiến hai ba binh sĩ tranh đoạt, hơn nữa cao thủ đều vây bắt chủ tướng bọn ta rồi. Đến cuối cùng, hấn lại có thể đột phá vòng vây nơi thủ vệ nhiều nhất... Đáng tiếc, tổn nhiều tâm tư như vậy, cuối cùng hấn vẫn bị Lão Tứ đâm một kiếm rơi xuống vách đá.

Có đám sương bao phủ căn nhà mọc đầy cỏ dại, ánh trăng chiếu khắp bức tường loang lổ, tàn cũ đổ nát. Nhà cửa có xa hoa hơn nữa cũng không chịu

nỗi sự bào mòn của thời gian và mưa nắng, cũng như Quân gia quân ngày xưa, Quân Triển Ngọc ngày xưa.

“Tướng quân, mặc dù thuộc hạ ở chỗ Thái tử, nhưng vẫn luôn điều tra chuyện năm đó. Đối với với chuyện năm đó, Thái tử có cảm giác vô cùng kỳ lạ, nhưng thuộc hạ vẫn không điều tra được gì... Nếu không phải vẫn ở chỗ Điện hạ, thuộc hạ cũng cho rằng tất cả mọi chuyện đều do Thái tử điện hạ chủ trì. Thuộc hạ chỉ cảm thấy, năm đó khó bề phân biệt, sợ rằng trong đó... có chân tướng mà Tướng quân không hề nghĩ tới...”

Gió lạnh thổi qua mái nhà, lay động nhánh cỏ nhỏ mọc giữa viên ngói. Ánh trăng màu bạc như nước, trải lên nhánh cỏ, nhuộm thêm vẻ tiêu điều lạnh lẽo cho tàn tích nơi đây.

“Lão Tam, người yên tâm, ta sẽ không tiếp tục làm bia cho người ta nữa.”

Cỏ đại rì rào theo tiếng gió, dường như mức nở đáp lại lời của ta. Tiểu Tam nhìn thẳng về phía ta: “Tướng quân, dù thế nào đi nữa, thuộc hạ cũng sẽ theo ngài.”

Năm nay hần gần ba mươi, là người lớn tuổi nhất trong Thất Tinh vệ, thường ngày bắt gác tự coi mình là đại ca, đối với ta cũng vậy. Bình thường trời đông đưa quần áo, giữa hè quạt gió, chăm sóc ta có phần cẩn thận hơn đám tiểu tử sắp xỉ cùng tuổi. Sao ta có thể không coi hần là huynh trưởng mình chứ?

Hần lặng yên theo ta đi trên đoạn đường lát đá xanh mọc đầy cỏ dại, như một cái bóng sau lưng. Có hần ở bên cạnh, ta lại cảm thấy an tâm khó hiểu. Dù hần được Thái tử thu nhận, ta vẫn cảm thấy trái tim của hần mãi mãi không thay đổi. Nhưng ta lại không đoán nổi tâm tư người đó, chưa bao giờ đoán được.

“Tướng quân, thuộc hạ có một điều thỉnh cầu...”

Ta nghiêng đầu nhìn hần, mong muốn trong mắt hần mãnh liệt như vậy, không khỏi khiến ta có chút nghi hoặc. Ta nói: “Xin nói.”

“Thuộc hạ từ nơi Thái tử biết được, bọn Tiểu Thất vẫn đi theo Tướng quân, không biết Tướng quân có thể cho thuộc hạ về đội cũ được không?”

“Bây giờ Thái tử tuy đã yếu thế, nhưng chuyện vốn chưa điều tra rõ ràng, hần cũng không bị định tội, người đi theo hần tốt hơn đi theo ta. Dù thế nào đi nữa, sau này hần vẫn sẽ là một vị vương gia thái bình...”

Về thất vọng trên mặt hần thoáng qua rồi biến mất: “Tóm lại thuộc hạ xa Tướng quân lâu ngày...”

Ta biết tâm tư của hần nghĩ tới nơi nào nơi nào, cho nên thờ dãi nói: “Người nguyện trở lại, tất nhiên không có gì tốt hơn. Chẳng qua... Thái tử...”

Hần quỳ một chân xuống: “Tướng quân yên tâm, Thái tử cũng hiểu. Thái tử cũng nhiều lần từng khuyên thuộc hạ, bảo thuộc hạ hồi hương, hoặc cho thuộc hạ chức quan nhỏ, nhưng thuộc hạ không chịu. Thuộc hạ cảm thấy Tướng quân sẽ không biến mất như vậy... Thái tử chưa từng ép buộc thuộc hạ làm chuyện gì. Thái tử đã nói, Quân tướng thả làm ngọc vỡ, bộ hạ của người tuyệt đối không làm ngói lành. Thái tử luôn để mặc thuộc hạ thích làm gì thì làm, duy nhất một lần, chính là lần trước, thuộc hạ thật sự không nhận được, cho là có tin tức gì. Tướng quân, ngài là cấp trên của thuộc hạ, cấp trên duy nhất...”

Hần nói năng lộn xộn, giọng điệu khẩn thiết, vội vã biểu lộ, nét mặt vô cùng căng thẳng. Thấy vậy lòng ta như có dòng nước ấm chảy qua, cười nói: “Dùng người phải đúng dịp, người nguyện trở lại đã không còn gì tốt hơn rồi.”

Mặt hần cúi gằm, hai tay buông thõng bên cạnh, lẳng lặng lấy tay áo lau mặt, giọng nói hơi nghẹn ngào: “Tướng quân, cuối cùng thuộc hạ cũng trở lại bên người... Tướng quân không nghĩ ngờ thuộc hạ...”

Hi vọng của thuộc hạ, cuối cùng cũng đạt được.”

Nơi hần quỳ có một nhánh cỏ đầu tranh chui ra từ khe đá. Trong đêm tối, rêu xanh trên phiến đá đậm như vẩy mực, ánh vào mắt ta chỉ cảm thấy ảm đạm. Nhưng bóng dáng của hần lại vững chãi như nham thạch, khiến ta cảm thấy an tâm khó hiểu, thờ dãi nói: “Các người biết ta là nữ nhưng vẫn không rời không bỏ... Có lẽ các người mới là hi vọng của ta.”

Tiểu Tam ngắt đầu: “Tướng quân, dù ngài là ai đi nữa, Tướng quân vẫn là Tướng quân, cốt tủy vĩnh viễn không thể thay đổi... không người nào có thể thay thế.”

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 119: Hết Thấy Đầu Là Sự Châm Chọc?

Chuyện ngữ: Chìcjbìj

Hắn không giỏi ăn nói, khiến hắn nói nhiều như vậy đúng là làm khó cho hắn rồi. Ta nhận ra vẻ khuyên lơn và buồn bã trong giọng hắn, chỉ nói: “Chỉ làm liên lụy tới các người...”

Hắn đột nhiên chấp tay, quả quyết hành lễ với ta rồi nói: “Chuyện này Tướng quân nhầm rồi, bây... mấy người chúng thuộc hạ chưa bao giờ cảm thấy vậy. Nếu không nhờ Tướng quân dẫn dắt, chúng thuộc hạ sao có thể sáng khoái giết địch trên chiến trường, trăm trận trăm thắng, được vạn quân kính ngưỡng. Nếu không phải là Tướng quân, tiểu nhân chỉ là một thủ nghệ nhân tầm thường mà thôi... Hai năm vinh quang này là những tháng ngày tốt đẹp nhất của chúng thuộc hạ. Huống chi xưa nay chinh chiến mấy người trở về... Đây vốn là kết cục tất yếu của kẻ nhập ngũ.”

Ánh trăng mờ ảo phủ lên gương mặt hiện đầy vết thương của hắn. Dưới ánh trăng, những vết thương dử tợn ấy như những bông hoa chìm trên lớp gấm trắng muốt, tạo nên cảm giác nhu hòa ấm áp. Trong ngày đông mờ sương phủ tuyết này, trái tim dần dần ấm lại.

Nơi này là thành cũ nên cỏ dại mọc khắp chốn. Tiếng ve sầu lúc to lúc nhỏ, đám mây nơi chân trời tụ hội. Trong nháy mắt gió mây chuyển vần, ta cảm thấy đá xanh dưới lòng bàn chân hơi chấn động, mấy nhánh cỏ chưa từng hứng gió mưa lộ vẻ mỏng manh yếu ớt.

Tiểu Tam kinh ngạc, hiển nhiên cũng nghe thấy. Hắn đứng bất động lắng tai nghe kỹ, ta nói: “Không cần nghe nữa, hắn dẫn người đến rồi. Chín con ngựa bước đều nhịp, chỉ có thể là Bát Tuần.”

Tiểu Tam càng thêm lo lắng: “Tướng quân, hay là thuộc hạ đưa ngài đi nhé?”

“Người đi trước đi, liên lạc với Tiểu Thất, hết thấy theo quy củ trước kia của chúng ta...” Ta nói địa điểm liên lạc với Tiểu Thất cho hắn biết.

Tiểu Tam không biết phải làm sao, định khuyên tiếp nhưng thấy ánh mắt của ta, hắn đành phải quỳ một gối hành lễ: “Tướng quân, bảo trọng...”

Thân hình của hắn vừa biến mất ở mái hiên khuyết ngói, chín con tuấn mã lập tức tiến vào cửa, trong đó trên lưng con ngựa đen tuyền, vị vương giả mặc áo bào tím chính là Hạ Hầu Thương. Thấy ta đứng trong sân, hắn vung tay lên, tám con ngựa còn lại liền tản ra theo mọi ngã, có vẻ muốn đi tìm kẻ bắt cóc ta.

Ánh trăng nhạt nhòa chiếu lên áo bào tím của hắn, khiến hắn trông như một viên ngọc tím. Trong bóng đêm le lói ánh sáng, biểu hiện trên mặt hắn vẫn như vậy, nhưng ánh mắt lại phiếm về lo lắng. Hắn nhảy xuống ngựa, đi tới bên cạnh ta: “Ngưng Tích, nàng có bị thương không?”

Giờ đây ta mới phát hiện, hắn nói không nhiều nhưng bất tri bất giác luôn khiến người ta sinh thiện cảm. Hắn thấy ta, không nói gì mà chỉ hỏi ta có bị thương không. Nếu là thường ngày, tất nhiên ta sẽ hơi cảm động, nhưng hôm nay chỉ chán ghét tới cực điểm. Thấy gương mặt tuấn mỹ của hắn, ta chợt nảy sinh cảm giác mệt mỏi không thể nói thành lời, ấy vậy giờ ta mới hiểu được trái tim của mình. Thì ra, ta vốn không hề muốn đối địch với hắn. Bắt đầu từ khi nào, bóng dáng tiêu điều cô tịch của hắn đã găm vào lòng ta?

Còn mỗi mình ta ở lại đây, nói gì cũng lộ sơ hở lớn. Nhưng lúc này, ta lại muốn nhìn xem hắn sẽ xử lý sơ hở này thế nào, liệu còn thản nhiên như trước nữa không?

“Sau khi thiếp thân bị người ta lừa ra khỏi cửa, tỉnh dậy đã phát hiện mình ở đây rồi. Thiếp thân đi lại hỏi lâu mà vẫn không tìm được lối ra. Vương gia, may mà ngài đã đến...”

Về nghi ngờ trào dâng trong mắt hắn, nhưng chỉ nói: “Chúng không làm khó nàng chứ?”

Ta cười nhìn hắn: “Vương gia cho rằng bọn họ sẽ làm khó gì thiếp?”

Gió lạnh len lỏi giữa những mái nhà và bụi cỏ, thổi bay sợi tơ màu tím bên tóc mai hắn. Trong đồng tử của hắn là gương mặt ẩn chứa ý cười như hoa đào ngày xuân của ta. Hắn vươn tay nắm lấy cổ tay ta, nói: “Vậy chúng ta trở về thôi.”

Quả nhiên, càng nghi ngờ thì hắn càng không nói ra miệng, trước kia sao ta không phát hiện ra nhỉ? Thật ra lòng dạ của hắn rất thâm sâu, thậm chí còn hơn Thái tử rất nhiều?

Có lẽ do hắn che giấu quá kỹ. Hồi ở Tây Cương, hắn là Hoàng tử đoan chính tuân thủ bốn phận nghiêm ngặt, chỉ cười một tiếng trước sự trêu cợt của thuộc hạ. Về kinh thành, hắn lại biến thành Vương gia hoang đường một lòng chỉ cầu bình an, cho nên, mới khiến ta cho rằng bản tính hắn vốn là vậy?

Dù vẫn ngả lên ngực hắn nhưng không tài nào cảm nhận được hơi ấm. Tuấn mã chạy băng băng, chỉ cảm thấy hai bên cánh tay lạnh như băng. Ngay cả hơi thở phả lên đầu ta cũng trở nên lạnh buốt.

Bọn ta tiến vào vương phủ theo cửa hồng. Vào bên trong, hắn liền cho Bát Tuần lui đi, bồng ta về phòng. Trong đêm tối, hoa lụa đỏ tươi hai bên hành lang đã biến thành màu tím thẫm, như thể máu tươi đọng lại đã lâu. Ta lặng yên dựa vào hắn, thấy rõ ánh đèn dầu màu cam le lói từ song cửa sổ trong viện. Đám thị tỳ cung kính hành lễ, ngọn đèn ánh cam ánh lên làn váy mỏng như thể cánh chuồn chuồn, gương mặt nhuộm màu hồng phớt. Từ những gương mặt hơi cúi của họ, ta có thể thấy rõ khóe mắt đuôi mày của họ đều hướng về phía này.

Ta cười khở trong lòng. Nếu như ta là một trong số đó thì thật tốt biết bao, sầu lo buồn sợ, chỉ cần một cái liếc mắt thờ ơ của Hoàng tử cao quý này là có thể đồ mặt tim đập loạn nhịp nửa ngày. Chỉ cần hắn duy trì gương mặt hoàn mỹ như thần thánh đó, không để cho ta biết thật ra hắn là người thế nào... Cuộc sống cứ chậm rãi trôi qua như vậy. Nhưng ta không được phép, vừa nhắm mắt lại, hình ảnh máu tươi nhuộm đầy cổ biếc chộp ập vào mi mắt ta, khiến ta cảm thấy nụ cười ấm áp trước mặt hàm chứa vẻ lạnh lẽo mơ hồ.

Hắn đưa ta vào đình viện, trong phòng đã châm bếp lò ấm áp từ lâu. Là mùi than Ngân Tùng, không khói mà có mùi hương thoang thoang. Vào phòng, hơi ấm dịu dịu mà không mãnh liệt theo cổ áo len lỏi vào người, khiến ta cảm thấy như được đắm mình trong nước ấm. Lướt qua bình phong chế từ ngọc, ta ngửi thấy mùi rượu thoang đưa. Trên bàn đặt một bình lưu ly, lớn hơn bình An Dật vương đem đến cho ta rất nhiều. Dưới ánh đèn, chất rượu vàng đậm phản xạ ánh sáng nhạt nhòa.

Hắn phát tay cho thị tỷ lui ra, lấy chiếc áo choàng trên giá khoác lên vai ta. Áo choàng lót da chồn bạc mềm mại, dưới ngón tay khéo léo của hắn, cây sợi dây thêu chín nhành hoa quắn quýt buộc gọn dưới cằm ta. Ta thân nhiên cười với hắn, chậm rãi đi tới bên cạnh bàn, cầm chiếc bình đựng chất rượu vàng đậm kia lên rồi nói: “Cái này chắc được An Dật vương đưa tới, nếu Vương gia rảnh, có thể đề thiếp thân hầu ngài một chén không?”

Hắn quay đầu nhìn ta, vẻ nghi ngờ trong mắt hoàn toàn tiêu tan, nụ cười dâng trào nơi khóe mắt như lớp băng tan chảy giữa ngày xuân. Ta mất hồn trong thoáng chốc, lúc này, trên mặt hắn chỉ còn lại nụ cười tinh khiết, nụ cười như thể đứa trẻ khôn khéo thỉnh thoảng nhận được kẹo cha mẹ dành dụm mua cho.

Lòng ta hơi chua xót, không dám nhìn mặt hắn, thuận tay lấy hai chén sứ tinh xảo bên cạnh bình rượu, rót nửa chén rượu cho hắn rồi rót thêm nửa chén cho mình, đưa nửa chén rượu đó tới môi hắn. Nhìn ngón tay thon dài của ta đặt trên chén rượu trắng tinh, tay hắn vội phủ lên, cầm lấy tay ta, đưa chén rượu tới bên môi mình. Khóe môi vốn nguội lạnh như đá, lúc này lại hiện vẻ mềm mại. Rượu thấm vào bờ môi, khiến bờ môi hắn trơn bóng như ngọc.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Tiền Đồ Như Thế

Chuyển ngữ: Chjcbjbj

Chiếc vòng vàng còn đeo trên cổ tay ta. Tiểu Thất nói cho ta biết, trong vòng ngoài thuốc gây ảo giác còn có thuốc độc có thể giết người. Chỉ cần đưa cổ tay lên, vờ như giúp hắn lau rượu bên khóe miệng, nhẹ nhàng nhấn một cái, hoa vàng quán nơi cổ tay sẽ hé ra một đường nhỏ, thuốc bột vô sắc vô vị sẽ dính vào chiếc chén kia.

Ta phải dùng toàn bộ sức lực mới có thể khống chế mình không làm như vậy.

Lúc bỏ tay xuống, ta lại cảm thấy lòng bàn tay đã thấm đẫm mồ hôi lạnh.

Ta luôn giỏi về bày binh bố trận, không bao giờ chém giết đơn giản thô bạo. Nhưng hôm nay, ta thiếu chút nữa không ngăn được tay mình. Liệu có phải bởi vì thất vọng sau khi dấy lên chút hi vọng nên ta đã mất khống chế?

Bắt đầu từ khi nào, ta đã gửi gắm niềm hi vọng nơi hắn?

“Bốn vương sai người làm món ngó sen non xào phôi cho nàng, là ngó sen được lấy từ hồ sen ở Ly cung. Nàng nếm thử nhé?”

Nụ cười ấm áp vẫn chấp chờn trong đáy mắt hắn, như chất rượu say lòng người trong bình, khiến người ta vừa nhìn đã mê đắm. Ta thấy sắc mặt của thị tỷ đối diện hắn đỏ bừng, nhưng chỉ cảm thấy phiền chán, gần như không nhận được muốn lật ngược chiếc bàn đầy món ngon này.

Ta gấp miếng ngó sen vào miệng, nhai kỹ rồi cười nói: “Vương gia đối xử với thiếp thân thật tốt, có phải bởi vì thiếp thân có chút liên hệ với Quân thiếu không?” Mắt ta lộ nét nhưng nhớ, “Nếu Quân thiếu còn sống, chắc chàng sẽ phải cảm động trước tấm lòng của Vương gia lắm.”

Nụ cười của hắn cứng đờ, dần dần trở nên buồn bã, nói chậm rãi: “Không chỉ như thế... Thật ra bốn vương...”

Giữa ta và hắn chỉ có diễn kịch, đắm chìm trong nội dung vở kịch của mình, cho rằng đối phương không biết nhưng thật ra thì người không biết chỉ có mình mà thôi.

Ta nhấp một ngụm rượu ngon, nhìn vàng trắng sáng ngoài cửa sổ tinh khiết như mặt gương được nước rửa trời, khẽ nói: “Lúc thiếp dẫn cả bộ lạc cứu chàng từ dưới ngựa lên, với võ công cao cường và sức chịu đựng đến vô tận của chàng, vậy mà cũng không chịu được đau mà kêu lên thành tiếng. Lúc thiếp ôm chàng lên lưng ngựa, nghe chàng cắn răng cười nói: Lạc Nhật Hà, nếu nàng dám chết ta, thù gì cũng báo được rồi... Chàng đau đến mức kích thiếp giết chàng. Thiếp nhớ mồ hôi lạnh tuôn đầy trên trán chàng, chốc lát đã thấm ướt cả bộ quần áo. Thì ra, trong người chàng không phải là thuốc mê mà là chất độc kỳ lạ mà ngay cả bộ lạc Thảo Thạch cũng không tra được. Vương gia, ngài nói xem, người đối mặt với ngàn vạn kẻ địch còn cười được như A Ngọc, trước khi chết lại rơi vào kết quả như vậy, liệu chàng có đáng thương không?”

‘Cạch’ một tiếng, hắn siết chặt chén rượu trong tay đến nát bấy. Hắn không nhận ra, chỉ ngơ ngác nhìn hoa văn chạm khắc bên cửa sổ. Nụ cười dưới đáy mắt tan rã như tuyết mùa xuân, chỉ còn vẻ rét lạnh. Ta làm như không biết, chỉ nói: “Vương gia, đừng nói đến chàng nữa. Nghe nói vương gia sắp đại hôn rồi, thiếp thân ở đây cầu chúc Vương gia nay viên mãn hạnh phúc.”

Hắn quay phắt đầu lại, do dự đưa mắt nhìn ta, nói: “Ngưng Tích, thật ra bốn vương...”

“Vương gia, không biết Hoàng thượng đã tìm được người của bộ lạc Thảo Thạch chưa? Thiếp thân hi vọng không tìm thấy, thiếp thân gây nên tai họa, cứ để một mình thiếp thân gánh chịu. Chỉ hi vọng Hoàng thượng nhân từ, có thể để thân được toàn thây...”

Ta ngăn lại tất cả những lời hắn muốn nói, nở nụ cười hờ hững, nói cho hắn biết tất cả dự định của ta. Cứ để ta tan biến khỏi tầm mắt mọi người dưới thân phận Lạc Nhật Hà đi. Nếu hắn còn chút áy náy với Quân Triển Ngọc năm đó, sẽ mở một mắt nhắm một mắt để cho ta ‘chết’... Đây là hi vọng cuối cùng mà ta dành cho hắn.

Hắn ngẩng đầu nhìn ta, tròn mắt kiên định, nhất thời vẻ mặt cố chấp như thể độc tôn: “Ngưng Tích, nàng yên tâm, bốn vương đã tính toán xong xuôi hết thấy rồi, không ai biết nàng là công chúa Thảo Thạch Lạc Nhật Hà đâu, Hoàng tử mẫu sẽ bảo người Ninh gia thu nhận nàng... Hôn lễ này cử hành vì nàng, nàng sẽ trở thành chính phi của bốn vương. Ngưng Tích, không còn ai có thể thương tổn nàng nữa.”

Trong lòng phảng phất có một nơi vỡ vụn rồi, sụp đổ đến nát báy, khiến lòng ta quặn đau từng cơn. Cuối cùng hắn đã đập nát hoàn toàn bóng dáng của hắn trong lòng ta. Hoàng tử uống rượu một mình trên đài cao mãi mãi chỉ có thể ở trên đài cao, hơn nữa đài cao đó chỉ còn trận gió rét căm.

Ta cười nhạt, mắt lộ vẻ kinh ngạc: “Vương gia, thiếp thân đáng để ngài làm vậy ư?”

Hắn cầm bàn tay đặt trên bàn của ta: “Ngưng Tích, nàng đáng để bốn vương đổi bằng cả giang sơn...”

Ta rũ mắt xuống, thấy rõ bàn tay màu mạch của hắn bao trùm tay ta, chỉ có thể nhìn rõ màu trắng nhợt nhạt dưới bàn tay hắn, khẽ nói: “Người Vương gia thích không phải là Quân Triển Ngọc sao?”

Ta rất kỳ vọng hắn có thể nói: Không phải nàng là Quân Triển Ngọc sao? Để ta cảm thấy hắn còn có lúc nói lời thật lòng, đối với ta hắn không chỉ lừa gạt.

Thế nhưng hắn lại nói: “Bốn vương dù gì cũng phải thành hôn, thay vì là người khác, nàng vẫn thích hợp hơn.”

Ta chỉ thờ dãi nói: “Vương gia luôn đem hết thấy của A Ngọc dành cho thiếp thân, nhưng Vương gia quên rồi, thiếp thân chỉ coi A Ngọc là phụ quân của mình.”

Bàn tay bao trùm lấy tay ta không tự chủ được mà nắm chặt, làm đau tay ta. Thấy ta nhíu mày hắn mới buông lỏng, nói: “Bộ lạc Thảo Thạch và triều đình đã sớm trở thành thành láng giềng hoà thuận, phụ hoàng cũng không muốn phát sinh xung đột. Nếu bộ lạc Thảo Thạch nguyện ý rời khỏi sa mạc, phụ hoàng sẽ nhận lời, cho họ cai quản một vùng đất tốt tươi. Nếu nàng ở lại bên bốn vương, trở thành thành Vương phi của bốn vương, phụ vương và mẫu hậu của nàng sẽ lấy làm hân diện.”

Thần nhiên uy hiếp lợi dụng... Có lẽ, đây mới là bộ mặt thật của hắn?

Trong lời nói nhẹ tênh lại thể hiện rõ lợi hại được mất, khiến người ta bất giác quyết định làm theo yêu cầu của hắn. Thì ra là vậy, sao ta lại hoàn toàn không nhìn rõ bản tính của hắn nhỉ?

Ta bất giác nhớ lại năm đó, lúc triều đình phái Thái tử tới dò xét, hắn càng thêm che chở cho Quân gia, khiến người ta không cảm thấy ác ý của hắn. Lúc Thái tử ra tay, hắn đã rời khỏi Tây Cương. Chứng cứ thu thập được cứ tưởng do Tào Đức Bảo dưới trướng Thái tử làm. Không phải ta không nghĩ tới chuyện hắn nhúng tay vào, nhưng sau bao lần kiểm chứng mà không tìm được dấu vết nào. Chuyện năm đó được hắn che giấu kín bưng như vậy.

Ta khẽ nói: “Nhưng phụ vương mẫu hậu không còn nhận ra thiếp nữa rồi. Sau khi đổi tên, thiếp còn là Lạc Nhật Hà sao?”

“Dù nàng họ gì đi nữa, nàng vẫn là nàng, ít nhất ở trong lòng bốn vương, vẫn là như vậy.”

Lời nói khê khàng mà kiên định của hắn khiến ta hạ quyết tâm. Giữa hắn và ta, biện pháp giải quyết cuối cùng chỉ có thể là thủ đoạn giăng co người chết ta sống. Ta ngẩng đầu lên cười, vươn tay giúp hắn vén một lọn tóc trên trán ra sau gáy, nói: “Vương gia, ngày đại hôn sắp đến rồi, mà thiếp thân còn chưa chuẩn bị đồ cưới.”

Người hắn bỗng thả lỏng, tựa lưng vào ghế, chân mày ánh mắt tràn ngập vẻ mừng vui, cười nói với ta: “Đừng vội, bốn vương gọi người của mười hai nhà xưởng chế tác ngày đêm làm không ngừng không nghỉ, người của cục Tư Chế sẽ giúp đốc công. Đến ngày hôm đó, nàng nhất định sẽ mặc bộ đồ Vương phi hoa lệ nhất... Có điều mấy ngày nữa nàng phải dọn tới Ninh gia rồi. Ta sẽ phái Tứ Tuần âm thầm bảo vệ, nàng yên tâm.”

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Ướm Lời Thử Dò Xét

Chuyển ngữ: Chjcbjbj

Từ Tuấn? Nhiều hơn Lương Tuấn hai người. Ta thăm tính toán, xem ra hấn phòng thủ rất nghiêm ngặt, Từ Tuấn vừa hay có thể tạo thành trận “Từ Hải Thừa Phong”, cho dù Thất Tinh có ở đây đàn trận Bắc Đẩu Thất Tinh cũng không thể đánh bại họ trong thoáng chốc. Huống chi hôm nay Thất Tinh chỉ còn ba người, Tiểu Lục trọng thương chưa lành, hơn nữa ta còn mất hết võ công, có Từ Tuấn coi chừng, thật sự có thể gọi là không chút sơ hở.

Ta mặc dù ngoài miệng nhận lời, nhưng ta nhìn ra được hấn cũng không tin lời của ta... E rằng hấn chưa bao giờ tin tưởng ta thì phải?

“Vậy thiếp thân cần phải nhìn hôn phục của Vương phi, xem có thể tôn lên dung nhan như hoa của thiếp thân không?”

Mắt hấn hiện vẻ mừng rỡ, sóng mắt lấp lánh ánh sáng: “Nhất định nàng sẽ thích. Lúc may hôn phục, bốn vương cho người dùng ngọc phi thủy ở Đặng Sơn khắc thành hình phượng, khảm trên đai lưng. Còn dùng tơ nhuộm vàng nhạt tại núi Đỗ Thanh thêu nhành hoa điểm tuyết trên mép váy. Giày thêu vốn phải thêm đế gỗ, bởi vì bốn vương thấy nàng có lẽ quen rong ruổi như gió giữa chốn thảo nguyên, không thích gò bó như vậy nên cho người lóc một đoạn gân bò, dùng kim tuyến xuyên vào làm đế giày. Như thế, dù thời gian hôn lễ có kéo dài, chân của nàng cũng không mệt mỏi...”

Ta cười cười, nói: “Vương gia quả thật tỉ mỉ, nhưng không phải hôn lễ luôn luôn có Vương gia ở bên thiếp thân sao? Có Vương gia đỡ, sao thiếp thân có thể mệt mỏi được chứ?”

Hấn cười tươi rói: “Mấy ngày nay bốn vương không thể ngủ yên. Mỗi khi bị tiếng gió ngoài cửa sổ đánh thức, luôn cảm thấy nàng sẽ biến mất không còn tung tích... Mỗi liên hệ duy nhất giữa bốn vương và Quân tướng sẽ đứt đoạn... May thay, nàng đã đồng ý với bốn vương.”

Ánh nến in bóng cột trụ hành lang lên tường, ánh nến đung đưa, cái bóng đó chao động theo, khiến căn phòng xa hoa trở nên âm u tĩnh mịch. Ta rũ mắt cười yếu ớt: “Thiếp thân làm sao có thể thoát khỏi lòng bàn tay của Vương gia chứ?”

Hấn nghe vậy thì cười to, ôm lấy eo ta: “Đúng vậy, bốn vương và nàng bạc đầu chẳng xa nhau.”

Thân hình ta vốn không cao, sau khi được Tiểu Thất nối lại kinh lạc đổi máu còn thấp đi phần nào. Bị hấn bao phủ, trán liền đụng vào xương quai xanh của hấn, không tự chủ được khẽ kêu đau một tiếng. Hấn vội buông ta ra, một tay ôm eo ta, tay kia xoa trán ta, khẽ nói: “Sao thế? Không làm nàng đau chứ?”

Không đợi ta trả lời, bờ môi của hấn đã chạm lên trán ta, nhẹ nhàng hôn lên. Hơi thở trên đỉnh đầu trầm khàn dần, thân thể trở nên cứng ngắc. Mặc dù cách lớp xiêm y dày cộm, ta vẫn cảm thấy sự thay đổi của thân thể hấn. Ta vội đẩy hấn ra, nói: “Thiếp thân hơi mệt. Trong ngày vui này, còn rất nhiều việc chờ thiếp thân, thiếp thân không thể ngã bệnh được.”

Thế nhưng hấn lại không buông, khẽ nói: “Tối nay, bốn vương không đi, bốn vương muốn... muốn từ tận cốt tủy...”

Mặt hấn áp vào cổ ta, chiếc cổ vốn lạnh băng như có ngọn lửa nung cháy, khiến nơi đó trở nên nóng bỏng. Hấn ôm ta trong lòng, vòng tay càng lúc càng siết chặt như muốn khảm ta vào thân thể hấn. Nhưng điều kỳ lạ chính là ta không hề cảm thấy khó thở, hấn không chế sức lực rất vừa phải.

Ta khẽ ho hai tiếng, nhẹ giọng nói: “Hay là Vương gia chờ thêm chút, chỉ mấy ngày sau khi thiếp thân và ngài đại hôn. Mấy ngày nay thân thể thiếp thân nhiễm chút phong hàn...” Ta nói với vẻ hơi áy náy, “Vương gia, sau khi rời khỏi sa mạc thân thể thiếp thân vô cùng yếu ớt, e rằng về sau không thể tận tâm hầu hạ Vương gia.”

Hấn vội buông ta ra, ngọn lửa trong mắt cuối cùng cũng biến mất hoàn toàn, chỉ còn vẻ lo lắng: “Uống rượu kia cũng không thấy khá hơn chút nào sao?”

Rốt cuộc hấn cũng để lộ chút sơ hở khi lơ đãng ư? Ta thầm cười lạnh.

Ta ngạc nhiên hỏi: “Vương gia nói gì vậy? Uống rượu gì mà khá hơn?”

Hấn quay đầu qua một bên: “Hoàng thúc nói thể chất nàng cực hàn, nói với bốn vương rằng dùng rượu Hoàng thúc ừ có thể điều dưỡng được, còn bảo bốn vương dẫn nàng tới Ly cung ngâm suối nước nóng... Nhưng không ngờ rằng...”

Mắt ta long lanh sóng nước: “Không ngờ Vương gia lại làm nhiều chuyện vì thiếp thân như vậy, thiếp thân không hề hay biết.”

Hấn lúng túng né tránh ánh mắt của ta: “Bốn vương chỉ làm hết sức mà thôi, hơn nữa, bệnh này của nàng...”

Ta hiểu lời hấn không nói tiếp là gì: Hơn nữa, bệnh này của nàng cũng bởi vì ta mới có. Nếu không phải là ta hạ lệnh dùng hai loại độc để giết nàng, sao nàng có thể ra nông nỗi này?

Lúc hấn hạ lệnh, liệu có chút hối hận nào không?

Nếu có thêm một lần nữa, liệu hấn còn có thể ra lệnh không chút do dự như vậy không?

Ta khẽ nói: “Bệnh của thiếp thân đâu sao lại liên quan đến Vương gia chứ? Vương gia truy đuổi ngàn dặm, nhưng cuối cùng không phải vẫn tha mạng cho thiếp thân sao? Mặc dù võ công của thiếp thân đã mất, nhưng thiếp thân nhờ Vương gia mới có thể báo thù cho A Ngọc, khiến kẻ đưa chàng và nhà

chàng lên đoạn đầu dài sống không bằng chết. Hơn nữa, nếu Thái tử điện hạ bị phế truất, Tàn gia sụp đổ, có phải còn khiến hần khó chịu hơn cái chết không?”

Hần cúi đầu nói: “Đúng là... như thế...”

Vậy mà hần lại đồng tình với lời ta nói không hề do dự. Ta nhìn vào mắt hần nhưng không hề thấy vẻ áy náy... Trong đáy lòng hần... sao có thể mang vẻ áy náy? E rằng dưới chân mỗi vị đế vương đều dùng hài cốt trái đường?

Ta nghĩ, ta không cần chứng thực nữa, mỗi một lần chứng thực chỉ khiến lòng ta sụp dần sụp mòn.

Nhưng ta không kiềm chế được mà lại khiêu khích điểm mấu chốt của hần, cười hỏi: “Sao Vương gia không thêm hỏi một câu nào vậy? Thiếp thân bị uy hiếp, sao có thể ở đài Chu Tước một mình chứ?”

Hần ngẩng đầu nói với ta: “Chỉ cần nàng yên lành, bốn vương không muốn truy cứu gì cả...”

Ta thờ dãi nói: “Vương gia thật quá mức lơ là cảnh giác rồi, sao có thể không để ý đến bất cứ điều gì chứ? Mặc dù thiếp thân là phụ nhân, nhưng cũng biết Vương gia như vậy rất dễ bị người ta lợi dụng sơ hở.”

Hần lắc đầu: “Không, bốn vương tin nàng.”

“May mà thiếp thân không nuốt lời... À mà thị tỷ An Dật vương đưa đến quả thật có chút vấn đề. Không biết bây giờ nàng ta đan gờ đâu?”

Ta thật sự muốn nhìn xem hần xoay xở với lời nói dối này thế nào.

Hạ Hầu Thương nhìn ta nói: “Lúc bốn vương về phủ, Hoàng thúc tới nói với bốn vương rằng nàng bị người ta lừa đến cửa sau, thị tỷ đó nhân lúc Hoàng thúc không chú ý đã len lén chuồn mất... Bốn vương lo lắng nên chẳng màng hỏi thăm kỹ lưỡng. Hoàng thúc này luôn mang đến phiền phức cho bốn vương. Đúng rồi, rốt cuộc lúc ấy đã xảy ra chuyện gì?”

Còn lâu ta mới tin hần không tra xét chút nào, chỉ giả bộ hồ đồ mà thôi. Hần không muốn vạch trần tấm màn này, đối chất với Thái tử, e rằng không vì điều gì khác mà bởi vì hần sợ Thái tử nắm giữ bí mật cuối cùng trong tay mà thôi.

Nếu không phải vậy, vì sao hần có thể đến đài Chu Tước chuẩn xác như thế?

Ta ngược mắt lên nhìn, khẽ nói: “Thị tỷ đó là Tang Dung giả trang. Nàng ta van xin Vương gia cứu nàng ta và Quận chúa, nói với thiếp thân rằng nàng ta sai người giấu Quận chúa trong giỏ trúc rồi mang ra ngoài. Cho nên thiếp thân bị lừa, đến cửa sau theo lời nàng ta. Nhưng vừa đến cửa sau đã bị người làm cho bất tỉnh... Ngải nói xem, chuyện này có liên quan đến Thái tử không?”

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 122: Lòng Thành Khẩn

Chuyển ngữ: Chjcbjbj

<https://thanhtoigian.wordpress.com>

Ta nói toạc ra thế nhưng mặt mày hần không hề thay đổi, chỉ có vẻ hơi kinh ngạc: “Thật vậy à? Xem ra bốn vương chỉ có thể để Đại Lý tự điều tra chuyện này. Nàng yên tâm, sau này có Tứ Tuần coi chừng, không xảy ra chuyện tương tự nữa đâu.”

Mặt hần tràn đầy vẻ thành khẩn, chân mày ẩn chứa tình cảm chân thành, đôi mắt lấp lánh ánh sáng như viên bảo ngọc, khiến người ta muốn ngã đầu vào lòng hần... Nhưng ta chỉ cảm thấy chướng mắt, thầm nghĩ: Người như vậy, sao đáng giá để tướng lĩnh Quân gia bán mạng chứ?

Nhớ lại lúc mình lâm vào bước đường cùng, phải đồng ý với Tiểu Thất phái Tiểu Tam đi cầu viện, suýt nữa hại oan Tiểu Tam một mạng, ta lại cảm thấy trong lòng như có lưỡi dao cứa phải.

Hần có thể ngấm ngấm như vậy, sớm biết thân phận của ta nhưng lại ra vẻ không biết, mặc ta điều binh khiển tướng, đẩy Thái tử vào tình thế không lối thoát. Còn hần nhân nhả thoát khỏi vương bận, tận hưởng thành quả thắng lợi, đã thế còn van xin cho kẻ hần đã ban chết trở lại bầu bạn bên hần, muốn thiên hạ nằm trong tay mình, muốn mọi chuyện đều được như ý... Một người có khuôn mặt tình khô, nhưng trái tim của hần, vì có gì có thể ti tiện tới mức như này?

“Có Tứ Tuần của Vương gia coi chừng, vậy thiếp thân an tâm rồi. Lại nói hồi trước thiếp thân có thể vung roi dài ba trượng, không phải sợ kẻ khác âm

thầm ra tay. Đáng tiếc, võ công của thiếp thân đã mất hết, còn bắt Vương gia phải người tới bảo vệ, khiến Vương gia lo lắng uống công.”

Hạ Hầu Thương đặt bình rượu trên bàn tới trước mặt ta, nói: “Đêm đã khuya, uống thêm một chén nữa, có thể làm ấm thân thể nàng, để nàng không nhiễm hơi lạnh mùa đông. Bồn vương... bồn vương đi trước.”

Ta áy náy nói: “Thân thể thiếp thân như tờ liễu bay theo gió. Thiếp thân thường nghĩ, không biết bao giờ thiếp thân sẽ theo gió bay mất. Nhưng khi còn sống có thể được Vương gia chăm lo như vậy, cũng là phúc phận của thiếp thân... Dĩ nhiên thiếp thân sẽ quý trọng.”

Ta hơi cúi đầu xuống, thấy rõ hai tay hần siết chặt bên người mình, làm vạt áo dây tơ nhăm nhúm. Đưa mắt lên nhìn, thấy rõ mắt hần lóe lên ánh nước, nghĩ thầm: Cuối cùng trong lòng hần cũng có chút hối hận sao? Hối hận trước kẻ hần chính tay hạ lệnh dùng độc?

Ta cảm thấy hần đi tới bên cạnh ta, khẽ vuốt sợi tóc bên thái dương, ngón tay hơi run rẩy. Nhưng cuối cùng không nói được lời nào, xoay người rời đi.

Hai ngày sau, ta lên một chiếc kiệu nhỏ màu xanh bình thường, dưới sự bảo vệ âm thầm của Tứ Tuấn, vòng ngõ rẽ ngách, lặng yên ngừng lên đã đến Ninh phủ. Mặc dù hành động của bọn ta không làm kinh động bất cứ ai, nhưng sau khi vào phủ, gia chủ Ninh gia tới Lang trung lệnh đại nhân Ninh Hoàng Nguyệt cũng đích thân dẫn phu nhân tới gặp. Theo lý mà nói, ta phải gọi họ một tiếng phụ thân mẫu thân, nhưng sau khi làm lễ ra mắt, họ không nói gì, ta cũng không lên tiếng.

* Lang trung lệnh là tên một chức quan thời Hán, hầu hạ thân cận bên Hoàng đế, một trong Cửu khanh. Có trách nhiệm nghênh tiếp tân khách, xử lý chuyện quần thần yết kiến... Ngoài ra còn có trách nhiệm quản lý quan lang, cổ vấn ứng đối, khuyên can được mất...

Thái độ của họ cực kỳ cung kính, nhưng Dương thị phu nhân của Ninh Hoàng Nguyệt chỉ cúi đầu ngồi trên ghế, thỉnh thoảng ngẩng đầu, ánh mắt vô cùng phức tạp. Tự xưng có thêm một đứa con gái, mà đứa con gái này còn thay thế vị trí của Ninh Khải Dao con gái mình gả cho Hạ Hầu Thương, thảo nào bà ta không cam lòng.

Nhưng thái độ của Ninh Hoàng Nguyệt lại cực kỳ cung kính. Ông ta vốn trung thành với Thái hậu, chuyện này chắc Thái hậu cũng có lời, ông ta không dám không theo.

Thị tỷ bưng một chén trà ngon từ cái khay màu son tới tay ta. Vừa mở nắp, mùi hương thơm ngát xộc vào mũi, ta từ từ uống một hớp, Ninh Hoàng Nguyệt liền nói: “Trà này là Ân Thi Ngọc Lộ Hoàng thượng ban tặng, có công hiệu an thần dưỡng nhan, chắc cô nương sẽ thích.”

Ta nhẹ nhàng đặt nắp chén trà trở lại, thân nhiên nói: “Vây ư? Nghe nói Ân Thi Ngọc Lộ nước trà xanh nhạt sáng ngời như ngọc, mùi hương nhẹ nhàng khoan khoái, hương vị dịu ngọt. Sau khi pha xong, lá trà lắng dưới đáy, hình như hào bạc. Lá trà này hình dạng tán loạn, mùi thơm nồng, vị lại gắt, càng uống càng chua chát. Nếu quả thật là Hoàng thượng ban tặng, e rằng đại nhân pha nhầm trà rồi... Hoặc là, đại nhân cho rằng tiểu nữ không đáng được khoản đãi cống phẩm, cho nên lấy bữa một ít trà để dọa tiểu nữ?”

Ninh Hoàng Nguyệt chưa mở miệng, Dương thị đã hừ một tiếng rồi nói: “E rằng cô nương chưa bao giờ uống trà ngon như vậy, cho nên nghĩ nhầm rồi. Lại nói cô nương cũng coi như hiểu rộng, nhưng Ân Thi Ngọc Lộ này không phải trà bình thường, chỉ có người hoàng gia mới có thể uống. Ta và Khải Dao vào cung, Thái hậu lão nhân gia ban thưởng mới có được chút ít, hôm nay cô nương mới được uống chỗ trà này.”

Ta từ từ ngẩng lên đầu nhìn bà ta, mỉm cười nói: “Đúng vậy, có lẽ sau đại hôn, theo Vương gia vào cung bái kiến Thái hậu nương nương, thiếp thân mới có thể được uống trà ngon như vậy. Khải Dao muội muội đúng là có phúc, có lộc hưởng trước thiếp thân.”

Sao bà ta có thể không hiểu về châm chọc trong lời ta chứ? Dù Ninh Khải Dao có làm cho Thái hậu yêu thích thế nào đi nữa vẫn chỉ có thể đứng dưới ta, còn để một kẻ không biết chui từ đâu ra được lợi.

Sắc mặt Dương thị tái nhợt, Ninh Hoàng Nguyệt cũng liếc xéo bà ta, bà ta liền cười nói: “Khải Dao có phúc gì chứ, cô nương mới có phúc. Cô nương ở trong phủ nếu như thiếu thứ gì cứ bảo người tới chỗ ta lấy là được. Mặc dù Ninh phủ không bằng vương phủ, nhưng mấy vật bình thường đều có.”

Ta đưa mu bàn tay che miệng ngáp một cái, áy náy nói: “Bình thường ở vương phủ, buổi trưa tiểu nữ phải nghỉ ngơi một lát, hôm nay ngồi kiệu quá lâu nên quên mất...”

Sắc mặt Dương thị nhát thoi sa sầm hẳn, không ngờ bà ta hao hết tâm tư lấy lòng nhưng lại vô ích, ngay cả nụ cười của Ninh Hoàng Nguyệt cũng trở nên miễn cưỡng. Ông ta đứng lên nói: “Vây cô nương nghỉ ngơi đi, ngày khác lão phu lại tới thăm.”

Ta đứng lên thì lễ với ông ta, cười nói: “Đại nhân khách khí rồi, sau ngày hôm nay, e rằng tiểu nữ không tiện gặp đại nhân và phu nhân nữa. Vương gia bảo vệ tiểu nữ cẩn thận quá...”

Mặt Ninh Hoàng Nguyệt thoáng hiện vẻ tức giận, sắc mặt Dương thị càng thêm căm hận, suýt chút nữa buột miệng quát lên: Ngươi là ai? Chẳng qua chỉ là một dân nữ thân phận thấp kém, ngẫu nhiên được Ninh vương sủng ái, phong làm chính phi, ngươi cho rằng ngươi giỏi lắm sao? Không có gia thế che chở, còn không nhờ cậy sự giúp đỡ của Ninh gia! Lại còn dám vung tay múa chân với chúng ta, cha mẹ trên danh nghĩa của ngươi!

Hai người cố nén vẻ bất mãn, không còn nhiệt tình như trước nữa mà trở nên lạnh nhạt, hờ hững cáo từ.

Xem ra Ninh Hoàng Nguyệt rất coi trọng chuyện này, từ chối lâm triều để làm thân với ta. Ta trở thành con gái của ông ta, tuy chỉ trên danh nghĩa, nhưng chỉ cần là họ Ninh, về sau đương nhiên lợi ích chảy vào tay ông ta không dứt. Mà Ninh vương cảm kích sự giúp đỡ dưới thời khắc mấu chốt của ông ta, về sau nếu lên ngôi báu, đương nhiên ân sủng dành cho Ninh thị nhiều không kể xiết. Đến mức độ như vậy, đứa con gái này dù không phải ruột thịt nhưng vẫn có mối quan hệ lợi ích cắt thịt không đứt da với Ninh gia.

Hướng chỉ chuyện này Hạ Hầu Thương ắt hẳn đã cầu xin Thái hậu.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Âm Thầm Sắp Đặt

Chuyển ngữ: Chjcbjbj

Nhưng ta nghĩ, nếu ta trở thành nghĩa nữ của Ninh Hoàng Nguyệt, không những không mang đến lợi ích cho ông ta mà còn liên lụy, gây tai họa cho cả gia tộc; e rằng ông ta sẽ như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, sợ hãi như kiến trong chảo nóng.

Như vậy, ông ta sẽ làm gì?

Ta rất mong đợi.

Hạ Hầu Thương, việc đời không thể theo như ý người hết được.

Căn viện ta ở ba mặt đều là nước, chỉ có một chỗ thông với bên ngoài, cầu chín khúc nối Lâm Thủy các buồng rèm lụa với bên ngoài. Chiếc giường thêu kim tuyến trong Lâm Thủy các chạm khắc hoa văn tinh xảo, mùi đàn hương thoảng đưa, cách bài biện của nơi này không hề thua kém hoàng cung. Ấy ngày lá thu lìa cành, trăm hoa tàn lụi, nhưng hoa cúc lại lặng lẽ đưa hương. Đến khúc quanh tại cầu chín khúc của Lâm Thủy các, nơi đâu cũng đặt hoa cúc nở rộ muôn màu, có vài chiếc lá úa vàng, phải bảo người làm thay mới được.

Ta ở đây, Ninh Hoàng Nguyệt không có chỗ nào không tận tâm, không chỗ nào không tận lực, những chi tiết còn con cũng xử lý chu toàn khéo léo, không thể tìm được sai lầm dù chỉ nhỏ nhất.

Mấy ngày sau Hạ Hầu Thương đưa tới lò sưởi tay, hương huân làm bằng bạc, bao cổ tay... mà cục Ti Chế vừa làm. Thấy cách bài trí nơi đây, đôi mắt hiện vẻ hài lòng, lại hỏi ta có yêu cầu gì không, ta mỉm cười nói: “Chỉ là ngày ngày bó buộc ở đây, hơi buồn bức chút.”

Hắn liền nói: “Sau này hằng ngày bốn vương sẽ bớt chút thời giờ đi dạo trong viện, có điều ba ngày trước đại hôn thì không thể. Sau đại hôn, nàng muốn đi đâu bốn vương cũng đi cùng nàng.”

Ta cúi đầu mà cười: “Vương gia thật biết nói đùa, sau đại hôn, vương gia nào còn có thời gian? Ngay cả đại hôn này, thiếp thân cũng cảm thấy cứ như trộm được vậy. Mỗi lần thức dậy từ trong mơ, thiếp đều không thể nghĩ được tại sao vương gia lại cho thiếp thân vinh quang lớn như vậy...”

Nơi tầm mắt ta chạm tới, chỉ thấy tay mình bất giác cầm hai sợi tơ bên hông. Máu lục nhạt quấn ở đầu ngón tay làm tôn lên màu trắng ngọc ngà, móng tay càng thêm hồng phấn. Mu bàn tay màu mạch đập vào mí mắt ta, bao phủ lấy bàn tay ta, ngón tay cái đeo chiếc nhẫn bạch ngọc nhẹ nhàng mon trón lòng bàn tay ta, nói: “Vậy từ hôm nay, đêm nào bốn vương cũng ở bên nàng, nàng có bằng lòng không?”

Câu nói sau cùng thay đổi hẳn, giọng nói trở nên mềm mại. Ta ngẩng đầu nhìn, thấy rõ đôi mắt đen như mực của hắn, lời cuối cùng còn mang vẻ khẩn cầu yếu ớt, ta cười cười, nói: “Chỉ cần Vương gia không sợ Ninh đại nhân phát hiện, vậy thiếp thân còn sợ gì nữa?”

Hắn có vẻ hơi tiếc nuối, cụng cái trán vào trán ta, khẽ nói: “Vậy bốn vương chỉ có thể chờ ngày đại hôn nhỉ?”

Hơi thở trên người hắn tinh khiết mà thanh nhã, có mùi hoa lan dịu dịu. Chất vải mềm mịn trên áo hắn lơ đãng phất qua thái dương ta, thoang thoang mùi hương lan. Trong tình cảnh này, nếu là cô gái khác chắc hẳn đã xúc động đến cùng cực, chỉ tiếc ta nhìn thấy cảnh hoa hồng điểm trên ống tay áo hắn, liền nhớ lại đoạn đầu dài ngày ấy, vô số đầu lia khỏi cổ, máu vậy đỏ tay áo ta.

Cũng đỏ điểm lệ như vậy.

Hương lan đó phảng phất mùi máu tươi.

Hắn nói với ta mấy lời dịu dàng mềm mại, nhưng vẫn phòng thủ nghiêm ngặt không một kẽ hở, thủ vệ xung quanh không dám biếng nhác, bởi vì hắn biết ta là ai, không biết bước tiếp theo của ta sẽ là gì; hoặc đề phòng không để mấy lời đồn bắt lợi lộc vào tai ta. Có lẽ hẳn cho rằng, những chuyện năm đó mãi mãi ở lại thời điểm ấy?

Ta thật sự không hiểu, nếu đã như vậy hắn giữ ta lại còn có tác dụng gì? Giữ ta lại, cũng có nghĩa là giữ lại điều nghi kỵ, nổi ngờ vực, khiến hắn đứng ngồi không yên?

“Vương gia... Sao ngài cứ nghĩ mãi đến những thứ này...” Ta cúi đầu thấp hơn, mặc dù trong lòng không thể chịu đựng hắn, nhưng vẫn bắt giác ửng đỏ

mặt.

Hắn ôm ta vào trong lòng, đôi môi kề sát cổ ta, nhẹ nhàng cắn vành tai ta, khẽ nói: “Nhưng trời vừa tối, bốn vương sẽ nằm mơ, mơ tới đêm đó...”

“Đêm nào cơ à?”

Mùi máu tươi trong mũi càng lúc càng nồng nặc, ta khó chịu giãy giụa thân thể, muốn thoát khỏi vòng ôm của hắn. Nhưng hắn lại ôm chặt lấy ta, khiến ta không thể động đậy, cười khê bên tai ta: “Đêm nào ư? Không phải là đêm duy nhất của chúng ta kia sao...”

Sao hắn có thể nhớ được đêm đó? Ta chợt cảm hận nghĩ, nhưng tai lại đỏ ửng. Thuốc đó quả thật lợi hại như vậy sao? Tình cảnh như thật?

Hay là cho hắn thêm một viên?

Ta cẩn thận tính toán, nhớ lại lời Tiểu Thất nói, thuốc này chỉ có thể dùng bốn lần với một người, còn ba lần nữa, nếu lại lãng phí thêm một lần... Người này có thể nói là vô cùng hăng hái với chuyện đó, nếu hắn thực sự nghiện rồi... mấy ngày còn lại thật sự không dễ chối từ.

“Thiếp thân đang ở Ninh phủ, thật sự sợ lan truyền mấy lời không hay, ảnh hưởng đến danh tiếng của Vương gia, hay là... ngài trở về vương phủ... các tỷ muội...”

Ta tự xưng là da mặt siêu dày, nhưng rốt cuộc cũng chỉ thấy chứ chưa từng thực hiện chuyện này. Lời còn chưa dứt, mặt đã đỏ như trứng gà nướng rồi.

Eo của ta bị siết chặt, hắn càng ôm ta càng sát người khiến ta hơi khó thở. Ta ngược mắt nhìn hắn, lại thấy hắn khẽ nhủ mảy, lửa giận trong mắt chợt lóe rồi biến mất, chỉ khẽ thở dài một hơi rồi nói: “Nàng không hiểu, có nàng rồi... Sao ta có thể làm như vậy với người khác được nữa...”

Đối với tất cả con gái mà nói, đây có thể coi là lời nói thâm tình nhất, nhưng ta chỉ ngơ ngẩn nhìn hắn, cúi đầu nói: “Vậy ư?”

Nếu đứng trước thiên hạ, lời này của hắn liệu có còn đáng giá?

“Phải... Ngưng Tích, nàng là thê tử duy nhất của ta.”

Ta cười, khẽ nói: “Phải chăng Vương gia cũng thường xuyên đi thăm hai muội muội như thăm thiếp thân?”

Giọng hắn có vẻ hơn giận: “Nàng nên biết, bốn vương chưa bao giờ có ý cưới họ, bốn vương bắt đắc dĩ...”

Trong lòng trở nên sáng tỏ, đột nhiên hiểu ra hết thảy. Sao ta có thể sai lầm quá đà như vậy? Ngay từ lúc xảy ra biến cố ở chỗ Hoàng thái hậu, ta nên hiểu ra rồi. Tất cả những sự trùng hợp này không thể đều là trùng hợp, Hoàng thái hậu rút cùi dưới đáy nôi, ép Hạ Hầu Thương phải cưới hai vị trắc phi, nhưng hắn đầu phải là người không biết thời biết thế?

Người mưu mô thủ đoạn như hắn sao lại có thể không đề phòng chuyện kia? Sao có thể dễ dàng rơi vào bẫy như vậy? Mà vừa hay, Ninh Khải Dao không dính phải chuyện này, ta vốn nghi ngờ là do Thái hậu ra tay, hôm nay lại có phần nghi ngờ do hắn cố ý làm vậy.

Cuộc đối thoại của hắn và Hoàng thái hậu ở phòng ngoài trùng hợp để ta nghe rõ hết thảy, như vậy liệu có phải là giải thích cho ta hay không?

Có phải ta nên cảm kích vì hắn giữ vị trí chính phi cho ta hay không?

“Vương gia, sao thiếp thân dám yêu cầu nhiều như vậy, chỉ là thiếp thân, thiếp thân...” Ta thật sự không biết phải bịa chuyện thế nào, chỉ cảm thấy muốn nói một câu với hắn cũng phải sử dụng toàn bộ sức lực toàn thân mới có thể không để lộ một chút cảm hận.

Nhưng ta không ngờ rằng thái độ của ta như vậy lại khiến hắn cực kỳ vui vẻ, hắn cười khê nói: “Thì ra Ngưng Tích cũng không muốn, bốn vương vui lắm... Không phải chỉ là ý nguyện của một mình bốn vương...”

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Đau Thương Và Tình Nghĩa. Ai Thật Ai Giả?

Chuyển ngữ: Chìcjbìj

Đầu hắn cúi thấp xuống, ta vội tránh qua một bên, khẽ nói: “Vương gia, ngài phải trở về rồi.”

“Đừng sợ, bốn vương không làm gì đâu, chỉ muốn hôn nàng thôi...” Lời còn chưa dứt, miệng đã bị hắn ngậm vào. Khác với những lần trước, lần này hắn

không đưa đầu lưỡi vào mà chỉ ngậm chặt đôi môi ta, dùng hàm răng cắn nát. Đầu lưỡi ta đặt giữa răng môi hắn, khiến ta cảm thấy tê dại từng cơn. Hắn đỡ lấy eo ta, ôm ta đi tới ghế quý phi, một tay cố định đầu ta, miệng không hề rời đi, để cho ta tựa trước ngực hắn, vừa hôn vừa luồn ngón tay vào tóc ta, day day sau gáy. Ta chỉ cảm thấy nơi ngón tay hắn chạm vào truyền tới một luồng nhiệt.

Hắn đang truyền nội lực vào cơ thể ta?

Ta giãy ra, nghiêng đầu sang bên, cuối cùng tránh thoát khỏi môi hắn, nói: “Vương gia, ngài làm gì thế?”

Hắn kéo lại ta, khẽ nói: “Bỏ vương tra sách vở, thấy thủ pháp này có thể xua tan hàn khí trong cơ thể nàng. Chỉ cần bỏ vương mỗi ngày làm cho nàng một lần, như vậy, trước khi tìm được thuốc cũng có thể giữ được...”

Ta cười nói: “Vương gia hồ đồ rồi, mặc dù võ công của thiếp thân không bằng Vương gia nhưng cũng biết thủ pháp này cực kỳ hao tổn nội lực. Chẳng qua thiếp thân cũng chỉ mất hết võ công mà thôi, không hao tổn tuổi thọ, cần gì Vương gia mất công tốn sức như vậy?” Ta giương mắt cười nhìn hắn, “Lẽ nào Vương gia coi thiếp là A Ngọc sao? Cho rằng người đến lúc sắp chết ư? Vương gia quên rồi, A Ngọc đã đi...”

Ta liếc thấy mắt hắn híp lại thành một đường, ẩn chứa nỗi đau khổ, nhưng về nghi ngờ lại lóe lên mà nhìn ta. Có điều ta thân nhiên mỉm cười nhìn hắn, cứ như chỉ nói lời vô tâm. Cuối cùng hắn cũng tỉnh táo lại, nói với ta: “Bỏ vương luôn lo lắng quá nhiều cho nàng, sợ nàng rời xa bỏ vương như Quân tướng, cho nên...”

Ta nhẹ nhàng xoa mu bàn tay hắn: “Vương gia, không đâu...”

Mắt hắn ánh lên vẻ mừng rỡ: “Vậy được, để bỏ vương thử thủ pháp này xem”

Ta còn chưa kịp phản đối, ngón tay hắn đã dọc theo gáy ta, đi tới các khớp xương trên cổ ta. Nội lực từ ngón tay hắn truyền tới huyệt Thiên Đột, rồi đến Toàn Cơ, Hoa Cái, Tử Cung (*). . . Những nơi ngón tay chạm đều có cảm giác tê dại, nhưng luồng nhiệt tràn vào cơ thể lại thoải mái nói không nên lời, cứ như ngâm trong nước nóng ở Ly cung ngày đó. Nhưng luồng nhiệt này len lỏi từ trong ra ngoài, mãnh liệt hơn, không thể so với luồng nhiệt từ bể nước nóng, cách xa cơ thể là biến mất.

* Các huyệt này nằm trên một đường từ điểm nằm giữa hai xương quai xanh kéo xuống bắt đầu từ huyệt Thiên Đột. Mỗi huyệt cách nhau khoảng một đốt ngón tay rưỡi.

Giọng hắn trở nên nghiêm trọng: “Cẩn thận, đến trọng huyệt rồi.”

Trọng huyệt bị tổn thương, tất nhiên sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Lời còn chưa dứt, chỉ cảm thấy một luồng nhiệt ập tới huyệt Đan Trung (*), phía sau lưng như bị giáng một đòn. Luồng nhiệt đó ngưng mà không tán, phụt chốc tràn vào trong cơ thể, truyền tới xương cốt tứ chi.

* Huyệt Đan Trung nằm giữa ngực.

Sau đó, cả người ta như chìm trong nắng ấm ngày xuân, được ánh mặt trời ấm áp bao phủ.

Hắn đặt ta xuống giường, vốn là nghiêng mặt nhưng lại cảm thấy có mồ hôi nhỏ lên mặt ta. Lúc nhìn lại, thấy thái dương hắn có mồ hôi, sắc mặt đỏ sạm, hiển nhiên nội lực bị hao tổn rất nhiều.

Thủ pháp này đưa nội lực của mình vào huyệt đạo của đối phương, đương nhiên trước khi có hiệu quả bản thân đã tổn hại cùng cực. Nếu võ công của hắn vì vậy mà phế thì thật tốt biết bao, có thể cho hắn một lần thử cảm giác từ kẻ mạnh có thể cầm cái chùy trăm cân không hề tốn sức trở thành kẻ yếu ngay cả chiếc đĩa cũng không cầm nổi.

Nhưng ta lại nhẹ nhàng dùng ngón tay lau gương mặt đầm mồ hôi hột, hơi đau lòng mà nói: “Vương gia, thiếp thân không có gì đáng ngại, ngài... nghỉ ngơi một chút được không?”

“Đừng động đây.... Còn mấy trọng huyệt nữa, có lẽ phải cời xiêm y của nàng...”

Ta ngạc nhiên mở to hai mắt nhìn hắn, muốn lật người ngồi dậy nhưng lại bị hắn đè lại, mồ hôi rơi như mưa. Hắn cười nói: “Đừng sợ, chỉ có mấy huyệt vị ở lưng thôi...”

Ta miễn cưỡng mà nói: “Vương gia, hay là thôi đi, thiếp thân không thể... để Vương gia hao tâm tốn trí như vậy...”

Ngón tay của hắn khẽ run lên, cứ như người già muốn xách thùng nước nhưng không đủ sức, cực kỳ mệt mỏi. Nhưng hắn vẫn ấn ta xuống, để ta nằm im trên sập: “Thủ pháp này có tác dụng mười ngày. Trong vòng mười ngày, nàng sẽ không phải chịu lạnh nữa.”

Vừa mới nói xong, đai váy của ta đã bị hắn tháo ra, xiêm y trượt khỏi vai, gió lạnh chợt ập tới lưng khiến ta bất giác rụt người lại. Một luồng nhiệt đột nhiên ập tới huyệt Thần Phong (*), luồng nhiệt không mãnh liệt bằng lúc này, còn hơi đau, nhưng từ chỉ ấm hẳn lên, cảm giác thoải mái khiến ta không nhận được mà khẽ rên rỉ.

* Huyệt Thần Phong: Từ huyệt Đan Trung sang ngang khoảng hai đốt ngón tay.

Đầu ngón tay hần đi xuống, điểm liên tục vào các huyết vùng Cự Khuyết. Từng. Luồng nhiệt như nước đun sôi xông thẳng vào cơ thể, khiến người ta hết sức tê dại, còn cảm thấy bỗng bênh lơ lửng như rơi vào đám mây mềm mại. Ta cố gắng chịu đựng nhưng vẫn không tự chủ được mà kêu lên thành tiếng. . . Tiếng kêu kia truyền tới tai mình còn khiến ta không biết phải nói sao.

* Vẫn theo đường thẳng các huyết kể trên, Huyết Cự Khuyết ở vùng bụng, ngay dưới xương sườn.

Cảm thấy ngón tay hần di chuyển trên lưng ta hồi lâu mà không tiếp tục truyền nội lực, không khỏi lấy làm lạ. Xoay người nhìn hần: “Vương gia, làm sao vậy?”

Giọng hần khàn khàn: “Được rồi.”

Ta vội ngồi dậy, nhưng cảm thấy bờ môi nóng hổi của hần đặt lên lưng ta, hai tay cầm lấy cánh tay ta, giọng nói trầm khàn: “Bỏn vương không quan tâm nữa. . .”

Nửa người trên của hần áp lên lưng ta khiến ta không thể động dậy, một tay vội vả kéo dây áo sau lưng ta, miệng nói: “Ngưng Tích, bỏn vương không đợi đến sau đại hôn được.”

“Đừng như vậy, Vương gia. . .”

“Chiều lòng bỏn vương đi, được không?”

Ta giật mình, tay hần lưu luyến trên quần lót ta, dây buộc của quần lót lại ở phía trước, hần giật hai cái không được nên đưa hai ngón tay vào. Ngón tay lướt qua bờ mông tròn trịa, ta sợ đến mức lớn tiếng nói: “Vương gia, ngài sao vậy?”

Hần lật người ta lại, mặt nóng hừng hực, mồ hôi nhỏ vào cổ ta, kéo bàn tay giữ chặt quần của ta rồi tháo dây buộc.

Về mặt của hần làm ta sợ. Ta tay run rẩy ấn mở vòng vàng, một viên thuốc rơi vào lòng bàn tay ta. Ta trầm nghĩ, xem ra hôm nay phải lãng phí một viên thuốc rồi!

“Vương gia, có phải ngài vận công quá độ nên tẩu hỏa nhập ma rồi? Vương gia. . . Thiếp thân không dám để Vương gia trị bệnh nữa. . .” Ta chẳng quan tâm đến điều gì khác, vừa lớn tiếng kêu vừa lặng lẽ đưa tay mon trón đến môi hần. Nhưng lại cảm thấy người dưới tê dại, không nhìn được khê run lên, viên thuốc suýt nữa rơi ra khỏi tay. . . Vậy mà hần lại đưa một ngón tay vào dò xét.

Không biết có phải bởi vì nghe lời ta nói mà hần dừng lại hay không, ngón tay đã rời đi, ánh hồng trên mặt vẫn không tiêu tan. Nhưng mắt hần dần dần sáng tỏ trở lại, thả ta ra, xoay người chống tay lên bàn, đầu hơi cúi xuống, thở hổn hển một lúc lâu mới bình thường trở lại.

Ta vội run rẩy buộc dây lưng, khoác áo lên, chỉ cảm thấy tim đập như muốn phá vỡ lồng ngực. Nhưng sức lực cơ thể lại tăng lên gấp bội, tay chân không bủn rủn như trước nữa. Thì ra thủ pháp của hần đã phát huy hiệu quả?

Lúc hần xoay người lại, gương mặt không còn màu đỏ nữa mà đã chuyển thành vẻ tái nhợt mỗi mặt: “Thủ pháp này thật lợi hại, bỏn vương thiếu chút nữa đã mất không chế. Ngưng Tích. . . May vẫn chưa xúc phạm nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Sự Dị Dàng Thấu Tận Xương?

Chuyển ngữ: Chìcjbìj

Ta vốn hận hần tới tận xương, nhưng nhìn thấy dáng vẻ của hần lại cảm thấy phảng phất nỗi buồn. Hần nói không sai, thủ pháp này quả thật làm nội lực suy tổn nặng nề, khiến người nội lực thâm hậu như hần còn mất không chế, suýt nữa tẩu hỏa nhập ma.

Ta khẽ nói: “Vương gia, thiếp thân uống rượu An Dật vương ủ, còn ngâm nước nóng ở Ly cung, đã khá nhiều rồi. Mùa đông này có lẽ trời qua rất dễ dàng, sau này Vương gia đừng gắng gượng nữa. Đến mùa xuân thiếp thân sẽ khỏe lên ngay.”

Về đau khổ trong mắt hần chợt lóe rồi biến mất: “Đúng vậy, qua mùa xuân sẽ đến mùa hè, nàng yên tâm. . . Mười ngày sau, bỏn vương lại tới truyền nội lực cho nàng.”

Thứ ta muốn nghe không phải là lời này. Vốn dĩ ta nên sáng khoái mới phải, nhưng không biết vì sao, nhìn hần như vậy lòng ta chỉ còn nỗi buồn bã chán nản. Giờ này khắc này, hần thật sự một lòng vì ta ư?

Sau khi hân đi, chập tối gió rét nổi lên, mỗi khi đến lúc thời tiết thay đổi này toàn thân ta sẽ lạnh như băng, nhưng hôm nay thân thể lại ấm áp. Nhìn tán cây lay động theo cơn gió bập bùng ngoài cửa, ngả bóng lên tấm rèm Băng Tiêu, tựa như đực vọng trong đáy lòng con người, không bao giờ có thể đủ đầy.

Gió lạnh gào rú cả đêm, sáng sớm hôm sau ngoài sân phủ đầy lá rách. Có thị tỳ dậy từ sớm tinh mơ, cầm chổi nhẹ nhàng quét lá, quân sự khẽ nói: “Cô nương vẫn chưa dậy đâu, đừng dùng chổi, nhặt lên thôi.”

Tiếng chổi ngừng, cuối cùng ngay cả tiếng bước chân cũng không thể nghe thấy.

Nếu là ta của trước đây, sao có thể có được hưởng đãi ngộ như vậy? Có lẽ Ninh Hoàng Nguyệt mặc dù bất mãn với ta nhưng nể mặt Hạ Hầu Thương vẫn sai bảo kẻ hầu người hạ, không sơ suất dù chỉ mảy may.

Họ nào biết rằng, sau khi khỏe hơn, cả đêm ta không thể ngủ, nhìn song cửa sổ từ đen biến thành trắng, lại từ trắng trở nên sáng. Đêm đi ngày tới, tai mắt bén nhạy, không thể so với lúc đau ốm, ngược lại còn có thể ngủ được mấy canh giờ.

Ta đẩy cánh cửa sổ nhìn ra mặt nước, ngoài cửa sổ là cầu cử khúc – lối đi duy nhất tại đây. Thân cầu quanh co uốn lượn như những rối rắm trong lòng người. Ngoài cửa sổ có mấy thị tỳ mặc áo xanh biếc theo sau một thiếu nữ áo lụa hồng, váy xẻ tám tà bước theo lối đi quanh co mà đến. Lúc ta nhìn thấy, trước mặt họ bỗng xuất hiện một người che mặt bằng khăn đen, toàn thân là trang phục màu đen vờn tay cản họ lại. Đó là một trong Bát Tuần của Hạ Hầu Thương ư?

Ta choàng áo khoác, mở cửa ra ngoài nó với người kia: “Họ tới gặp ta, để họ vào đi.”

Người mặc áo đen, mặt che khăn rõ ràng hơi sững sờ, nhưng vẫn khom lưng hành lễ: “Vâng, chủ tử.”

Ninh Khai Dao hừ một tiếng, dẫn mấy thị tỳ vòng qua người đó đi về phía ta.

Nàng ta mặc chiếc váy hồng ánh vàng bông bành tầng tầng lớp lớp, sáng sớm có gió thổi qua, váy lụa bay múa theo gió. Thoả lưu ly bện tơ màu ngọc bích cài nghiêng nghiêng trên đầu nàng, mỏng như cánh ve, như thể gió thổi qua sẽ rơi xuống nước như bông hoa lìa cành.

Gương mặt tươi trẻ của nàng tròn bóng mà hồng nhuận, không hề tí vết, quả thật có thể xưng tụng là tinh khiết như trăng.

Thấy ta khoác áo ra ngoài, nàng tiến lên cười nói: “Thân thể tỷ tỷ yếu quá, bây giờ vừa mới vào thu, tỷ tỷ đã mặc áo dày như vậy rồi sao?”

Ta cười cười, vỗ nhẹ chiếc áo mềm mại trên người: “May mà đêm qua Vương gia đưa áo tới.”

Sắc mặt nàng ta hơi thay đổi, nghiêng đầu nhìn thị tỳ bên cạnh. Thị tỳ này liền bưng một hộp đựng thức ăn lên nói: “Cô nương, tiểu thư nhà nô tỳ thấy đêm qua gió lạnh, liền bảo tui nô tỳ ninh canh ấm bụng, mong cô nương đừng ghét bỏ.”

Ta cười cười, lạnh lùng nói: “Nô tỳ của muội muội thật vô lễ, chẳng lẽ lão gia các người không nói cho các người biết phải gọi ta một tiếng đại tiểu thư sao?” Rồi lại quay đầu nói với Ninh Khai Dao, “Muội nói xem? Nhị muội?”

Sắc mặt Ninh Khai Dao trắng nhợt, vẻ căm hận trong mắt chợt lóe rồi biến mất, sắc giọng quát thị tỳ: “Còn không mau sửa lại?”

Thị tỳ kia sợ hãi, vội vàng quỳ xuống: “Xin đại tiểu thư tha tội chết cho nô tỳ, nô tỳ biết sai rồi...”

Rồi ta nói với Ninh Khai Dao: “Nhị muội. E rằng ta chỉ có thể nhận tấm lòng của muội mà thôi. Vương gia đã dặn, không được ăn uống tùy tiện đồ của người khác. Ta và muội đã là người một nhà, có lẽ muội cũng rõ rồi.”

Ân oán của ta và nàng có thể nói là từ xưa đến nay. Ta lại khiêu khích nàng ta thêm một lần nữa, cuối cùng khiến gương mặt nàng ta hiện vẻ tức giận, lạnh lùng nói: “Chẳng qua phụ thân nhờ vả nên ta mới đến chỗ cô trước. Chẳng lẽ cô tưởng mình là đại tiểu thư của Ninh gia thật sao?”

Ta vừa chú ý quan sát thị tỳ bên người Ninh Khai Dao, vừa tới gần nàng, vờn tay lấy chiếc lá khô rơi lên đỉnh đầu nàng ta. Ngón tay vừa vờn ta, chuỗi hạt ở chiếc trâm trên đầu nàng ta kêu leng keng thành tiếng. Ninh Khai Dao không ngờ ta lại đưa tay lên đầu mình, né tránh nhưng không còn kịp nữa, vẻ buồn bã trên mặt càng nồng đượm, ánh mắt thêm vẻ chán ghét, cho rằng thân phận thấp kém của ta hạ nhục mình.

“Cô làm gì thế?”

Ta nhìn đầu nàng, than nhẹ: “Vốn tưởng trên đầu Nhị muội muội là mẫu đơn, vua của các loài hoa, nhưng lại gần thấy rõ, chẳng qua chỉ là một đoá đồ quỳên hoang dại, thật làm người ta thất vọng.”

Lời này vừa dứt, sắc mặt thị tỳ bên cạnh đều trở nên giận dữ, Ninh Khai Dao lại càng tức giận hừng hực, lạnh lùng nói với ta: “Ai là mẫu đơn, ai là đồ quỳên, cô cứ chờ thì biết!”

Nàng ta vung tay áo xoay người rời đi, ta khẽ mỉm cười, khẽ nói: “Đáng phăng phát hoa, áo quỳên mây, Ngoài hiên gió thoảng móc hoa đầy. Đầu non Quần Ngọc như chưa thấy, Dưới nguyệt Dao Đài hân gặp đây (*). ... Nhị muội muội tuy đáng phăng phát hoa, nhưng đừng chọn nhầm hoa nhé.”

* Khúc hát thanh bình kỳ 1 – Lý Bạch. Bản dịch của Lê Nguyễn Lưu.

Bài thơ này tán dương dung mạo đáng điệu của nữ tử, nhưng nàng ta sẽ không cho rằng ta đang tán dương nàng mà còn ngờ vực. Nghe đến câu cuối thì chợt ngộ ra, vẻ oán hận về càng sâu, có thể Ninh Hoảng Nguyệt đã dặn trước nên nàng ta không dám đáp lời, đành phải dậm chân bực bội rồi đi.

Mà ám hiệu cũng truyền ra ngoài theo lời của ta.

Tiếp theo chỉ cần lẳng lặng chờ đợi mà thôi.

Đến chập tối, Hạ Hầu Thương lại tới, mang cho ta chút thức ăn ấm bụng. Bốn thị tỳ dùng đồ sứ hai lớp để đựng, vừa mở nắp, hơi nóng hơi hơi lập tức bốc lên. Ta cười nói: “Vương gia, Ninh phủ có đầu bếp, ngài còn sợ thiếp thân ăn không ngon sao?”

“Đêm qua khí trời trở lạnh, e rằng cả đêm nàng ngủ không ngon? Ta liền cho người chưng chút thức ăn an thần, có canh hạt sen long nhãn, tôm nõn bách hợp, vịt hầm đông trùng hạ thảo, còn bảo người nấu chút com ngủ sắc... Sở năng ăn com sớm nên vừa hạ triều đã vội vã mang tới, may còn kịp.”

Ta im lặng không nói gì, hẳn có vẻ hơi lo sợ nhìn ta, dè dặt nói: “Sao vậy? Không thích à?”

“Không phải... Từ bé đến lớn thiếp thân chỉ ăn mấy thứ thô lậu, được Vương gia nuông chiều thế này, chỉ sợ về sau không thể nào quen.”

Hắn thờ phào nhẹ nhõm, bảo người bỏ thức ăn từ trong hộp ra bát đĩa, cười nói: “Ta vẫn chưa ăn đâu. Hôm nay rảnh liền ăn với nàng.”

Hôm nay hắn mặc áo bào màu xanh, ngọc quan trên đỉnh đầu khác ngày hôm qua. Nhưng đưa mắt nhìn xuống chân hắn lại phát hiện vẫn là giày gấm Bàn Long hôm trước, bên mép giày còn dính chút bùn, không khỏi thoáng giật mình, liền hỏi: “Tối hôm qua gió rét đêm lạnh, thiếp thân cảm thấy Lâm Thủy các này như bị gió thổi bay. Cảnh thủy trúc bên cửa sổ càng làm cho người ta phiền chán, cứ gõ lên song cửa sổ, khiến người ta cả đêm không được yên giấc...”

“Thanh bình điệu” là một điệu nhạc danh tiếng được mọi người ái mộ dưới đời Đường. Theo “Nhạc sử”, trong năm Thiên Bảo, khi Lý Bạch ở toà Hàn Lâm, trong cung mới bắt đầu trồng một loài hoa mẫu đơn rất quý, được gọi là mộc thược được. Tại đình Trầm Hương, người ta trồng bốn loại quý nhất vừa mới tìm ra. Ngày hoa nở đầu tiên, vua Đường Minh Hoàng đưa Dương Quý Phi đến thưởng hoa. Ban nhạc do nhạc trưởng Lý Quý Niên điều khiển, toan cất tiếng hát, Đường Minh Hoàng ngăn lại và nói: “Thưởng danh hoa, đối phi tử, sao lại dùng những bài hát cũ?” Rồi Minh Hoàng truyền Lý Quý Niên cầm giấy hoa vàng đòi Lý Bạch đến, bảo Lý Bạch làm ngay ba bài “Thanh bình điệu”. Bấy giờ Lý Bạch còn say rượu (có nơi nói Dương Quý Phi phải phun nước lạnh vào mặt mới bừng hoàng tỉnh lại) liền vung bút viết ngay ba bài.

Giai thoại này còn thêm một biến cố nhỏ. Cũng trong thời gian được vua yêu chuộng, một hôm trong lúc say rượu, Lý Bạch đã đưa chân cho Cao力士 tháo giày cũ thay giày mới vừa được vua ban sủng ái, Cao力士 đành phải làm nhưng trong lòng căm giận, liền nhân bài hát này, dèm pha với Dương Quý Phi rằng Lý Bạch có ý ngạo mạn khi ví Dương Quý Phi với nàng Triệu Phi Yến, một phi tần thất sủng của vua Thành Đế nhà Hán. Vì thế mà nhiều lần Minh Hoàng muốn phong quan chức cho Lý Bạch nhưng vẫn không thành, vì Dương Quý Phi cản trở. Lý Bạch không tiến thân được ở Trường An, phải xin vua trở về quê, rồi đi ngao du, vui với danh lam thắng cảnh của miền trung và nam Trung Hoa.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 126: Lời Nói Mềm Mỏng, Nhưng Lại Ngông Cuồng

Chuyển ngữ: Chjcbjbj

Hắn quay đầu nhìn cửa sổ bên trái, nói: “Vậy ta sai người nhỏ đi.”

Ta cười nói: “Vương gia quả thật tỉ mỉ, thiếp thân còn chưa nói là cửa sổ nào mà Vương gia đã đoán được rồi à?”

Mặt hắn ửng đỏ, khẽ ho một tiếng, nói lấp liếm: “Cửa sổ bị cành trúc chĩa vào chắc là cái này nhỉ?”

Bốn bề Lâm Thủy các đều là nước, chỉ trông thấy trúc dọc theo phòng. Trước nửa đêm, gió thổi làm thủy trúc gõ vào cửa sổ, sau nửa đêm lại không thấy tiếng động gì nữa. Có lẽ hắn đứng trước cửa sổ, âm thầm bẻ gãy cành trúc vuron ra. Hắn đã đứng trước cửa sổ bao lâu? Liệu có phải đứng mãi đến lúc trời sáng mới vội vã về Vương phủ thay áo?

Ta chỉ muốn hỏi hắn: Vì ai cô độc đứng trọn đêm thâu? Là vì Quân Triển Ngọc hắn đã ban thuốc độc hay vì Hoa Ngưng Tích đã sống lại?

Trên bàn đã bày com ngủ sắc, mùi hương thoang thoảng lan tỏa khắp phòng, ánh vàng dịu dịu chiếu lên mặt hắn, khiến gương mặt ấy như được phủ vàng hào quang mong manh trong suốt. Nếu không biết hắn là ai, chỉ nhìn vẻ bề ngoài, cũng thấy rất đẹp phải không?

“Hôm nay bốn vương tới muộn, không đi dạo trong viện với nàng được. Liệu có chuyện gì mới mẻ không?”

Tay hắn mới chạm tới thìa canh, thị tỳ bên cạnh liền tiến định hầu hạ, thế nhưng hắn lại phát tay bảo cô ta lui xuống, đích thân múc canh vào bát ta.

Ta bưng bát lên, mỉm cười mà nói: “Có chuyện gì được chứ? Chẳng qua Nhị muội muội của thiếp có cùng ý nghĩ như Vương gia, muốn mang đến vài thứ cho thiếp. Thiếp thân không nhận đồ của muội ấy, thật sự hơi sợ nên không cho muội ấy vào phòng thôi.” Múc canh vào miệng, quay sang nói với Hạ Hầu Thương: “Vương gia có trách thiếp thân quá mức hẹp hòi không?”

Hắn ngẩng đầu nhìn ta, khóe mắt lấp lánh ánh cười: “Như vậy mới là nữ tử chứ, ta thích nàng như vậy.”

Ta buông rèm mắt, như cười như không: “Vậy ư? Trước kia thiếp thân không phải là nữ tử sao?”

Ta và hắn nói chuyện với nhau cứ như đang giải câu đố vậy. Hắn không biết ta đã biết chuyện, ta cũng không biết vì sao hắn giữ ta ở đây, dò xét lẫn nhau, suy đoán lẫn nhau.

Hắn nghe ta nói vậy thì bật cười: “Nàng sắp trở thành Vương phi của ta rồi, còn có thể là gì nữa?” Lúc nói hai chữ Vương phi, vẻ vui sướng trên mặt hắn như chiếc bình đựng mật. Bình đầy rồi nhưng mật vẫn được rót mãi, tràn khỏi miệng bình.

Ta khẽ thở dài nói: “Vương gia, gió rét sương đêm, kính xin Vương gia chăm lo cho thân thể của mình... Cửa sổ phòng thiếp không phải chỗ hay ho để đứng đâu... Nửa tháng sau, ngày nào Vương gia cũng được gặp thiếp thân rồi.”

Gương mặt hắn bỗng chốc đỏ bừng, cứ như muốn độn thổ cho xong, chiếc thìa trong tay cũng rơi vào bát canh. Hắn lén lút nhìn ta rồi cup mi mắt xuống, ập a ập ứng mà nói: “Bồn vương, bồn vương chỉ, chỉ sợ ngày mai tỉnh lại, Lâm Thủy các này chỉ còn gió lạnh.”

Ta nói: “Vương gia quên rồi, có Tứ Tuần thay phiên canh chừng thiếp thân mà.”

Hắn liền cười một tiếng, sắc hồng trên mặt không tan: “Là bồn vương quá lo lắng.”

Sau bữa tối, có thị vệ tới đây mời hắn về phủ, nói có khách tới chơi; hắn liền áy náy cáo từ, dẫn thị vệ rời đi.

Nhìn theo bóng dáng hắn biến mất sau cầu chín khúc, ta không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Ăn nhiều thức ăn an thần, tin tức cũng đã truyền ra ngoài, mọi việc đã đâu ra đó, tối nay quả nhiên ngủ rất ngon. Nhưng trong lúc mộng lung, tại lại cảm thấy có người nhẹ nhàng lên chăn cho ta, rồi đặt tay ta vào trong chăn... Tựa như nhiều năm trước, phụ thân thỉnh thoảng tốt bụng nhớ ra ta vẫn là bé gái, cần được thương yêu, nửa đêm chạy tới thấy ta lăn xuống đất thì ôm ta lên giường, miệng lải nhải: Ngủ kiểu gì thế này? Chẳng khác gì con khi cá. Nhưng vẫn cẩn thận đặt ta lên giường, lên chăn kỹ lưỡng. Trong ý thức mơ hồ, lòng ta tràn đầy hơi ấm.

Nhưng vì sao, khi hơi ấm này len lỏi vào đầu, thoáng chốc lại trở nên lạnh như băng?

Hai đêm không ngủ, hôm nay cảm thấy ngủ rất ngon, cho đến trời sáng rõ mới tỉnh lại. Mọi thứ xảy ra đêm qua như giấc mộng.

Sau khi thức dậy rửa mặt, nhìn thấy qua một đêm, hoa cúc bên cầu chín khúc đã nở rộ. Trong gió thu xào xạc, cả thành như thể vừa thay giáp vàng.

Về xơ xác tiêu điều cuối mùa thu rộn rã bao phủ muôn nơi.

Đến buổi trưa, đồ cưới đồ thăm được đưa vào Lâm Thủy các, theo sau tất nhiên là Hạ Hầu Thương. Đồ cưới quả như lời hắn nói, có ngọc phi thúy hình phượng từ núi Đặng khảm lên đai lưng, mép váy thêu muôn hoa từ sợi tơ nhuộm vàng ở núi Đỗ Thanh. Đế của giày thêu vốn phải làm từ gỗ nhưng lại được thay thế bằng gân bò, xỏ vào chân không hề có cảm giác đau mỏi.

Ta đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve đồ cưới tinh xảo, quay đầu cười với hắn: “Vương gia, hay là thiếp mặc cho ngài xem một chút nhé?”

Hắn mừng rỡ, vừa định đồng ý hi nương bên cạnh vội nói: “Tuyệt đối đừng làm vậy. Đây là điềm xấu, nào có chuyện chưa gả đã để tân lang nhìn thấy tân nương mặc đồ cưới...”

Mắt hắn áy náy lại có vẻ sợ hãi, nói: “Vậy bồn vương nhìn thấy đồ cưới rồi có nghiêm trọng lắm không?”

Hi nương nghe đại danh của Ninh vương đã lâu, có điều không ngờ hắn lại là người như vậy, trong mắt nồng đậm vẻ hâm mộ, cười nói: “Không sao đâu. Mấy hôm nữa tới ngày cưới rồi, tuy nói bồn triều không thể so với tiền triều, không chú ý nhiều như vậy, nhưng Vương gia vẫn nên kiêng kị mà lánh tạm thì hơn. Mấy ngày nay Vương gia đừng đến đây nữa.”

Lúc này hắn mới bằng lòng, nói với ta: “Vậy nàng thử đồ cưới trước đi, mấy canh giờ sau bồn vương trở lại thăm nàng.”

Sau khi hắn đi, hi nương hâm mộ mà nói: “Cô nương thật có phúc, nô tỳ chưa từng thấy Vương gia căng thẳng như vậy đâu.”

Ta thần nhiên nói: “Vậy ư?”

“Dĩ nhiên rồi. Chỉ nhìn một cái áo một chiếc thoa cũng biết Vương gia tốn biết bao công sức. Trân châu cỡ ngón tay kết thành lông phượng, tất cả đều là màu hồng phấn, ngay cả Hoàng hậu...” Bà ta cẩn thận nhìn xung quanh, “Ngay cả đại hôn của Hoàng hậu và Hoàng thượng cũng không có quy mô thế này đâu.”

Ta cười nắc nẻ: “Sao người biết được?”

“Hi nương trong thiên hạ mới lái với nhau, huống chi ở Kinh Thành này, nào có mấy người tới tới lui lui lo chuyện cưới xin? Đám cưới đám hỏi của hào môn thế gia qua tay tôi không ít...”

Bà ta vui sướng tán dương, thỉnh thoảng lại chiêm vào một chàng mấy lời may mắn, ngay cả gương mặt của thị tỳ trong nhà cũng ẩn chứa vẻ vui mừng. Nhưng ta lại đưa mắt ra ngoài cửa sổ, nhìn hoa cúc vàng rực mà nghĩ thầm: Khắp thành rực rỡ áo giáp vàng, nhụy tàn hương lạnh buồn biết mấy, các người làm sao có thể tỏ tường?

Mấy hôm sau, Ninh vương phủ đưa đến tam thư lục lễ dùng cho lễ nghi cưới hỏi. Bởi vì Hoàng thất cưới vợ lập chính phi, tám thiệp long phượng được dùng còn được đồ kim tuyến. Lúc Ninh Hoàng Nguyệt lần lượt cho ta xem từng thứ, chỉ cảm thấy vật nằm trong tay nặng trĩu. Mở thiệp ra, đập vào mắt ta là màu vàng óng ánh: ... Ninh thị Khải Ngọc, trưởng nữ của Ninh gia, nay kết thân trở thành chính phi của Ninh vương. ... Thờ phụng kim sách ngọc điệp, ghi vào gia phả Hoàng thất. ... Mong ngày sau vợ chồng hoà thuận, cầu phúc tế tự, cùng hưởng vinh hoa phú quý...

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Gần Tới Ngày Cưới, Gió Càng Hiu Hắt

Mặc dù Ninh Hoàng Nguyệt đối xử với ta hữu lễ mà lãnh đạm, nhưng vẫn sai chính thê Dương thị cẩn thận thu xếp của hồi môn. Nghe nói đồ cưới đưa tới phủ Ninh vương kéo dài mười dặm từ cổng Triều Dương đến cổng Lâm Tân, ngày đó muôn nơi đều chìm trong sắc đỏ tung bừng rộn rã.

Hi nương càng không ngừng rỉ tai ta tin tức bên ngoài, tán tụng rằng mười năm nay tại kinh thành chưa từng có cảnh tượng nào tung bừng náo nhiệt đến vậy. Dân chúng hai bên đường truyền miệng: Sinh con trai không bằng sinh con gái, sinh con gái làm vợ Ninh vương.

Rèm châu ở Lâm Thủy các đã đổi thành bức màn hồng ngọc ghép thành chữ hi. Gió khẽ đưa, chữ hi trên bức màn tách ra theo con gió. Khi gió ngừng thổi, tấm màn ấy lại hợp thành chữ hi.

Toàn bộ khăn trải bàn trong nhà được đổi thành màu đỏ thắm, ngay cả cúc vàng chum chim thường đặt ở góc phòng cũng bớt đi màu vàng màu trắng nhạt nhòa, thay vào đó là màu hồng và tím đậm, cả căn phòng tràn ngập hoa thơm nở muộn.

Thoa cài châu ngọc bày khắp bàn trang điểm, ta vốn chẳng am hiểu mấy thứ này, cũng không nói được là tốt hay xấu, chẳng qua thỉnh thoảng khẽ chau mày. Hi nương ở bên cạnh hỏi han không ngừng: “Cô nương có gì không hài lòng không ạ? Vương gia nói, chỉ cần cô nương nói thì ngài sẽ tận tâm sai người làm cho cô nương.”

Ta cười: “Chẳng lẽ ta muốn sao trên trời, hán cũng có thể hái xuống ư?”

Hi nương ngần ngừ: “Cô nương nói đùa. Nhưng theo nô tỳ thấy, nếu có ngọn núi nào có thể bắc thang lên trời, có lẽ Vương gia cũng leo lên hái cho cô nương. ... Cô nương, nô tỳ biết cô nương vô cùng hài lòng, nhưng cô nương có thể chỉ ra vài điểm thiếu sót để nô tỳ có thể báo lại cho Vương gia không ạ? Mỗi lần nô tỳ gặp Vương gia, ngài luôn hỏi nô tỳ cô nương có gì không hài lòng không? Nếu có thì ngài vô cùng vui vẻ, nếu không có thì ngài lại có vẻ sầu lo. Nô tỳ chưa từng thấy tần lang nào như vậy. Nếu nhà gái chỉ ra khuyết điểm thì ngài vui mừng cực kỳ, nếu đôi là người khác, nhà gái hài lòng mới có thể khiến nhà trai vui vẻ...”

Bà ta thao thao bất tuyệt, cùng với sắc đỏ tràn ngập khắp phòng, phảng phất như cát bụi cuộn cuộn dưới vó ngựa, ập về phía ta từng đợt từng đợt. Ta không muốn nghe bà ta lại nhai nữa, liền tiện tay chỉ thoa cài tóc trên bàn, nói: “Ta không thích hình phượng cụp cánh ừ đợt kia, đổi lại cái khác hoạt bát hơn chút, vỗ cánh tung bay được không?”

Bà ta ngẩn ra, nhìn trái nhìn phải rồi nói khẽ: “Cô nương, cái này không thể đổi lại. Đây là thẻ chế, được triều đình ban xuống. Thoa hình phượng, hoa chín cánh, đều là định lệ của Vương phi, được lĩnh từ kho phủ...”

Ta uể oải chỉ vào hoa cài bên cạnh mũ phượng, nói: “Không thể đổi hình phượng trên mũ, vậy có thể đổi hoa cài bên tóc mai không? Ta không thích màu đỏ lạc dương này, đổi thành màu tím cát kim (*).”

* Màu đỏ lạc dương chói như hoa mười giờ. Còn tím cát kim là sắc tím pha hồng, nhả hơn màu đỏ lạc dương.

Hi nương hơi do dự: “Nhưng màu đỏ này vốn là...”

Ta che miệng ngáp một cái, bà ta liền cười nói: “Vậy cũng được, màu tím cát kim này cũng là màu sắc cực kỳ quý, xứng với cô nương...”

Ta cười cười, đứng dậy: “Những thứ khác ta thật sự không tìm được gì sai sót. Sắp đến trưa rồi, cả buổi sáng nhìn đâu cũng thấy lấp lánh rực rỡ, mắt hoa hết cả lên. Ta hơi mệt, nghỉ ngơi một chút rồi nói sau.”

Hỉ nương há miệng muốn nói, nhưng ta thật sự có vẻ mệt mỏi, có lẽ biết thân thể ta không tốt nên sai người bỏ châu ngọc bảo thoa trên bàn vào hòm, lặng lẽ lui xuống.

Ta hơi mệt thật. Ngọc tím đỏ son vốn có thể làm phấn chấn tinh thần, nhưng ta ngồi giữa nơi đây mà không hề thấy mừng vui chút nào, chỉ thấy nặng nề bí bức; như thể máu tươi đọng trên cổ biếc, kéo dài vô tận.

Nhưng mệt mỏi vậy mà lại không ngủ được, trần trọc trở mình trên ghế quý phi gỗ trầm hương, mùi gỗ thanh nhã thoảng bên chóp mũi lại chuyển thành thứ mùi nồng nặc khiến người ta phiền muộn. Ta đành phải đứng dậy, đẩy cửa sổ ra, chỉ mong con gió thổi vào sẽ xua tan sự ảm đạm trong phòng.

Hồ nước vốn trong suốt có thể nhìn rõ tận đáy giờ đây được bao phủ muôn hoa rực rỡ... Cách không xa là một cái giá gỗ được chống bởi cọc, trên giá đặt chiếc khay đồ, trên khay là chậu hoa hồng, mẫu đơn, phong lan, hoa trà, hoa quỳnh làm bằng lụa... Từ mặt hồ nhạt nhòa biến thành vườn hoa bốn mùa, cứ như thần tiên trên trời quan tâm nơi này, hạ lệnh cho hoa thần khiến hoa cỏ ngập tràn buổi cuối thu.

Chỗ hoa này làm rất khéo léo, trên cánh hoa còn có giọt sương chế từ ngọc bích đánh bóng, tựa như giọt sương mà không phải giọt sương. Ta đang nhìn đến ngẩn ngơ, lại nghe thấy tiếng châu ngọc leng keng va chạm. Đưa mắt nhìn ra ngoài, trên cành thùy trúc ngoài cửa sổ treo dây xích trong suốt hình giọt nước. Khi ánh mặt trời phủ lên dây xích, càng điểm tô lá xanh cành biếc, tựa như cơn mưa xuân chợt ngừng rơi, giọt mưa đọng trên lá cây nổi đuôi nhau nhỏ giọt. Ta thấy thật sự tinh xảo, không khỏi vươn tay ra ngoài gỡ sợi dây trên cành xuống, đặt lên lòng bàn tay. Có lẽ sợi dây chế từ ngọc bích quý giá, lấp lánh ánh sáng, như giọt nước lăn trên lòng bàn tay, nhất thời cao hứng, liền đeo lên cổ tay.

Treo món trang sức như vậy lên cành cây, không bằng đeo lên cổ tay ta.

Thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn sang bên kia bờ, ta lại thấy bóng dáng màu tím ẩn giữa tán cây xanh, nhưng nhìn kỹ thì lại không thấy gì nữa... Rốt cuộc hẳn vẫn không yên lòng, không thể tuân theo tục lệ không được gặp nhau trước ngày cưới.

Phải chăng không chỉ có Tứ Tuấn canh giữ quanh Lâm Thùy các?

Bát Tuấn của hán vốn vượt xa Thất Tinh, tuyển chọn các cao thủ đứng đầu giang hồ, độc bá một phương, giữ chức chương môn. Không giống Thất Tinh của ta, dựa vào trận thế mới miễn cưỡng có thể đánh với Bát Tuấn của hán.

Nhớ lại hồi hán mới tới biên cương, vì muốn ra đòn phủ đầu đám thuộc hạ, kẻ đầu tiên hán khiêu chiến không không phải là ta mà là Thất Tinh bên cạnh ta. Người được phái đến khiêu chiến còn là Bát Tuấn tất cả dùng khăn che mặt. Thất Tinh dẫn binh, nhiều thì tạo thành trận Thất Tinh, mỗi Tinh dẫn mấy trăm binh sĩ, dùng cờ xí dễ nhận biết, giao tranh kịch liệt, thiên quân vạn mã qua lại như nước chảy. Ít thì có thể chỉ cần bảy người xuất chiến, đối đầu với cao thủ võ lâm. Trừ Tiểu Thất ra thì võ công của họ không được cao lắm, nhưng nếu dàn trận lại chưa từng nếm mùi thất bại. Cho nên, trận chiến ấy, Bát Tuấn võ công cao cường cũng chỉ có thể đánh ngang tay Thất Tinh. Từ đó về sau, hán mới chuyên mời người nghiên cứu hàng ngũ, tập luyện thuật sắp trận biến hóa trên diện rộng, thay đổi chiến thuật lường bại câu thương. ‘Tứ Hải Thừa Phong’ đã ra đời từ khi ấy.

Nhưng sự ăn ý giữa Thất Tinh thì không ai có thể sánh bằng. Cho nên, mặc dù hán tiến bộ rất nhiều, nhưng hán có kẻ Trương Lương, ta lại có thang qua sông. (*) Bát Tuấn và Thất Tinh của ta vẫn giữ vững cục diện không thắng không thua... Thất Tinh có một thời gian rất dài cùng đi cùng về, ngay cả đi vệ sinh cũng đi cùng nhau... Sợ lạc đàn sẽ bị chinh một trận.

* Câu này có thể hiểu là người có mưu kế lợi hại, ta cũng có phương án ứng đối; đôi bên có đối sách, không ai nhường ai.

Nhưng chuyện như vậy chưa từng xuất hiện. Cũng vì vậy mà mỗi Thất Tinh đều sinh lòng cảm phục, nói Ninh vương này tuy quần áo lụa là nhưng tốt hơn Liên Nỗ doanh kia nhiều.

Từ đó trở đi, trong suy nghĩ của mỗi tướng sĩ, hình tượng của hán đã dần dần thay đổi?

Mặc dù chiến y của tướng sĩ biên cương luôn nhuộm máu, nhưng trên thực tế, tâm tư cũng đơn thuần hơn người kinh thành phần nào.

Nhưng về ngoài thận trọng thiện lương của hán chẳng qua chỉ là gắm hoa trên hồ nước, tất cả đều là ngụy tạo.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 128: Vinh Sủng Tột Đỉnh, Nhưng Có Điểm Tận Cùng

Cuối cùng cũng đến hôn lễ. Hôm đó ánh mặt trời rực rỡ, lục thần trực nhật, thích hợp để làm tất cả mọi việc, được gọi là ‘Ngày hoàng đạo’. Từ sáng sớm ta đã được thị tỳ mà hỉ nương dẫn đến mặc cát phục đỏ thẫm, đội mũ phượng cài chín chiếc trâm.

Khăn đỏ thêu kim tuyến quanh viền đặt trên chiếc khay từ đàn, chỉ chờ hành lễ với cha mẹ xong sẽ phủ lên đỉnh đầu. Khi đó, trước mặt ta chính là chiếc khăn vuông màu đỏ.

Ninh Hoàng Nguyệt và Dương thị mặc quan phục và mệnh phụ phục chờ ở ngoại đường. Thấy ta đi ra rồi hành lễ với họ theo lệ, sắc mặt hai người không được tự nhiên cho lắm, nói mấy câu răn dạy theo lệ rồi bảo hi nương phủ khăn cưới cho ta, chỉ chờ người rước dâu tới cửa.

Ta ngồi trên hi sàng, hi nương đến bên cạnh ta, nói: “Cô nương, chắc bây giờ Vương gia đã ra khỏi cửa rồi. Nghe nói vốn do Xương vương thay mặt rước dâu, nhưng Vương gia khẳng khái muốn đích thân tới, còn cưỡi ngựa đi trên đường. Nghe nói một ngày trước dân chúng đã đứng ở vị trí tốt trên lầu, ở hai bên đường, chỉ chờ xem cảnh náo nhiệt hôm nay.”

Sợi tua rù màu tím vàng quét nhẹ trước mắt, tay áo rộng viền vàng nhuộm ánh đỏ lên mu bàn tay ta. Đầu khâu hồng nhạt nhuộm móng tay sáng loáng như ngọc. Dưới chiếc khăn cưới chính là vinh hoa phú quý, vàng ngọc đong đầy; chiếc giày thêu kim thuyền cang mềm mại thoải mái, cứ như một bộ phận của chân. Nhưng vì sao ta lại như ở trên đám mây, đám mây ấy lại nhẹ hều, người ở trên đó có thể ngã xuống bất cứ lúc nào?

Tiếng người, tiếng quý lạy, tiếng chén trà đụng nhau, và cả tiếng đầu gối quý trên nệm gấm ở ngoại đường truyền vào tai ta rõ mồn một. Hi nương ri tai ta: “Vương gia tới rồi, đang lạy nhạc phụ nhạc mẫu, mời trà đỏ. Sau khi nghe nhạc phụ nhạc mẫu dặn dò nhắc nhở, rồi cài song hoa khoác lụa hồng giao vãn, đánh xe ba vòng sau đó quay về là chúng ta có thể lên đường rồi.”

Ta lắng tai nghe tiếng răn dạy của Ninh Hoàng Nguyệt ở ngoại đường, nhưng lại có phần hoảng hốt lo sợ. Lời trong miệng tuy đoan chính trang nghiêm, nhưng không giống ông ta đang răn dạy con rể mà giống như con rể quay đầu lại răn dạy ông ta vậy.

Nếu quả thật là phụ soái, người có như vậy không? Có điều phụ soái đã nằm dưới đất vàng, dù người còn sống, e rằng cũng không xuất hiện trong đám cưới của con gái nhỉ? Người chưa bao giờ coi ta là con gái cả.

Tiếp theo, người xướng lễ hô lên: Cài hoa.

Liền nghe thấy tiếng loạt xoạt của tơ lụa, có lẽ trước ngực hần đã được buộc bông hoa lụa đỏ thắm.

“Vương gia, xin ngài đi trước...”

“Vương gia, tới hôn đường, ngài mới có thể gặp tân nương...”

“À...”

Ta cười lạnh trong bụng. Có hi nương hần phái tới, còn có Tử Tuấn coi chừng như thùng sắt mà còn sợ ta chạy mất hay sao?

Hi nương bước nhanh tới cạnh cửa, nhìn ra ngoài một chút rồi xoay người lại đỡ ta dậy, nói: “Được rồi, được rồi, Vương gia cho kiệu đi ba vòng rồi, chúng ta đi thôi.”

Vừa mới đứng dậy, ngoài cửa vang tiếng khóc, còn xen lẫn mấy tiếng ‘con gái, con gái...’ thảm thiết, ta không khỏi ngẩn ra. Hi nương liền giải thích: “Cô nương, đây là tiếng khóc gả, cô nương phải khóc mới có thể may mắn.”

Ta khẽ nói: “Khóc? Nhưng nước mắt của ta đã chảy hết từ lâu, phải làm sao bây giờ?”

Rõ ràng bà ta cứng họng, vội nói: “Vậy nô tỳ đỡ cô nương qua thềm cửa.”

Vỡ kịch này của hần chuẩn bị thật công phu, vốn giả dối nhưng nhìn ánh mắt của những người xung quanh thì cứ như thật.

Qua bậc cửa, tới trước kiệu hoa, dưới khăn cưới, ta thấy rõ kim long năm vuốt son son thiếp vàng trên gánh kiệu. Màn kiệu được vén lên, tua rù màu vàng đung đưa theo gió, bao phủ một nửa hình rồng phượng may mắn thêu trên đó. Gió thổi khăn cưới, ta thấy rõ đỉnh kiệu tám rồng bốn phượng, rồng trụ bốn góc, miệng mỗi con ngậm một viên ngọc vàng, đại biểu vinh hiển cao nhất dành cho nữ tử trong triều đại chỉ dưới Hoàng hậu.

Cuối cùng cũng ngồi vào kiệu, hi nương dứt hai quả táo vào tay ta, đứng bên dặn dò: “Cô nương, không được mở khăn cưới đâu nhé, điềm xấu đấy.”

Ta khẽ đồng ý, nghe thấy bà ta khẽ thở ra một hơi. Ngồi vào trong kiệu, đột nhiên cảm thấy mọi mệt, bất giác nhắm hờ mắt, dựa lưng vào vách đằng sau. Trong kiệu thoảng mùi rượu, là mùi của rượu có thể làm ấm người mà ta rất quen thuộc ấy. Nhìn qua khăn gấm, chỉ thấy sát vách kiệu có một tay kéo nhỏ nhỏ làm bằng vàng, vuron tay ra kéo, một cái học liền xuất hiện. Thứ đầu tiên đập vào mắt ta chính là tấm lụa màu đỏ, viết hàng chữ: Gió thu xào xạc, bách hoa tiêu điều, chỉ có thể làm hoa lụa, đổi lại muôn nơi rực rỡ. Trước kiệu quay đầu lại, thấy gấm đỏ bao phủ, long châu ánh quang, thoáng như giấc mộng trong áng mây. Biết cả đường choàng gấm, châu ngọc phủ đầy, chẳng đường quá dài, chuẩn bị quỳnh dịch hồ phách, ngắm nhìn có thể xua tan một nhọc.

Nét chữ này hết như từng dòng chữ đưa tướng lĩnh Quân gia lâm vào nơi cùng đường. Xông phá tầng mây, chặt sắt chém bạc, kẻ rõ từng chi tiết, quan tâm đến cực điểm. Mà nét mực đậm còn chưa khô, có lẽ vừa mới viết xong.

Chắc rượu trong kiệu hoa cũng do hần chuẩn bị. Cái học được bố trí ở đúng tầm mắt, nơi khăn cưới không thể che lấp.

Hần sợ ta không kịp bãi đường đã tái phát chứng hàn ư? Hần quên rồi sao, hai ngày nữa mới hết mười ngày, nội lực hần truyền cho ta vẫn chưa tiêu hao hết.

Ta không uống viên thuốc Thái tử cho ta bởi vì ta không cần thời gian hai năm đó. Người thân đã qua đời, đối với ta mà nói, sống thêm hai năm nữa cũng

quá mức đau khổ. Nếu ta chết đi, Tam Tinh còn lại cũng sẽ được giải thoát?

Nhẹ nhàng mở nắp bình, rót chất rượu ngọt ngào vào miệng. Sau khi bình tĩnh trở lại, ta cảm thấy có một dòng nước ấm chảy vào tim phổi như trước kia.

Kiệu hoa dừng lại, người xướng lễ hô lên: “Mời tân lang đứng trước kiệu, tân nương xuống kiệu...”

Kiệu nghiêng về phía trước, màn kiệu được vén lên. Dưới khăn cưới, có một bàn tay thon dài màu mạch vối tay áo thêu kim long đặt trước mắt ta, giữa ngón tay cái có vết chai dày, trên ngón tay là chiếc nhẫn bạch ngọc...

Ta hơi chần chừ, hỉ nương vội vã nói khẽ: “Tân lang đón tân nương...”

Lúc này ta mới đặt tay lên bàn tay ấy, nhưng lại cảm thấy người hán hơi run, rồi mới thả lỏng, dẫn ta vào sảnh đường.

Vào sảnh đường, đầu tiên Xương vương phụng thánh chỉ thay mặt Hoàng đế động viên răn dạy tân lang tân nương. Lúc này tân khách khắp sảnh đường đều quỳ xuống, không quỳ lạy cha mẹ như dân gian mà chỉ dùng thánh chỉ đại diện Hoàng đế Hoàng hậu mà tiến hành nghi thức bái đường. Ngày hôm sau mới vào cung chính thức bái kiến Hoàng đế và Hoàng hậu, cùng với trưởng bối khác như Hoàng thái hậu, rồi bái lạy tổ tiên Hoàng thất, như vậy mới xem như kết thúc buổi lễ.

Tân khách dự lễ ở hai bên nói khe khẽ, người xướng lễ tiếp tục hô: “Tân lang tân nương đứng trước hoa đường... Tân lang tân nương vào vị trí... Tân lang tân nương dâng hương, quỳ... Lạy lần một, lạy lần hai, lạy lần ba... Nhất bái thiên địa, nhị bái cao đường, phu thê đối bái...”

Ta được hỉ nương đỡ, bị động đứng rồi quỳ, rồi lại đứng, rồi lại quỳ... Cuối cùng nghe thấy một tiếng: “Kết thúc buổi lễ, đưa vào động phòng”.

Ta không khỏi thở phào, lại nghe hán đến gần sát bên ta, khẽ nói: “Có mệt không?”

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 129: Sóng Dậy

Ta không trả lời, có lẽ hán nghĩ thấy mùi rượu trong miệng ta, cười: “May là đã chuẩn bị rượu.”

Lúc này có người nói: “Hoàng huynh, uống rượu hợp cần xong nhớ ra đây chơi với tụi đệ, đừng quên lấy tân nương nhé.”

Người xung quanh cười ha ha, có người nói: “Xương vương gia, ngài thì vui rồi, đừng quên cột hoàng huynh ngài nữa, một khắc đêm xuân đáng giá ngàn vàng...”

Trong số này có người ta biết, cũng có ta không biết, nhưng người ta biết thì lại không nhận ra ta. Thiếu tướng trẻ trung, thô lỗ không biết chừng mực từng hẹn cùng dạo chơi thanh lâu, đi thuyền hoa của ba năm trước ấy... Mặc dù cuối cùng luôn bị Tiểu Thất cắt ngang... Họ nào có thể ngờ, Thiếu tướng giờ đây lại yếu ớt nhỏ thó như vậy? Ngay cả chiều cao cũng giảm bớt. Họ không nhận ra ta, cũng không thể đoán được ta chính là Tướng quân thiếu niên từng đùa giỡn với họ năm đó.

Cuối cùng ta được ôm vào phòng trong, phòng ngoài tụ tập con em thế gia đến trên chóc tân lang tân nương.

Tiếp sau chắc là vén khăn cưới, uống rượu hợp cần nhỉ?

Chiếc gậy vàng đưa xuống dưới khăn cưới, màu đỏ trước mắt được cởi bỏ, trước mắt sáng bừng. Ánh sáng chợt ập tới khiến ta hơi khó chịu, không khỏi khẽ nhắm mắt một chút. Lúc này mới mở mắt ra, thấy rõ người trước mặt, đai ngọc măng bào, đội văn quan, vàng ngọc rủ theo gương mặt hán. Hàng mày tuấn tú như hàng động ở dãy núi đằng xa, trông mắt như ngọc đen, kim long năm vuốt trước ngực như muốn phá tầng mây.

Chiếc nền đỏ lay động, khiến mắt hán ánh lên rực rỡ. Hán nhìn ta mãi mà không hề chớp mắt, ta cười nói: “Vương gia, ngài không nhận ra thiếp thân sao?”

Lúc này hán mới rũ mắt, đôi mắt tuấn tú chấp chứa nỗi lo âu, khẽ nói: “Bỏn vương rất sợ lúc vén khăn lại là...”

“Lại là một người khác? Vương gia, ngài thật biết nói đùa.”

“Đúng vậy, bỏn vương nói đùa, nói đùa...” Hán hơi xấu hổ, nhưng vào mắt ta hết thấy đều trở nên dối trá, ta cũng không biết tại sao lại như vậy. Sau khi tỏ tường mọi chuyện, như thể có điều gì đột nhiên thay đổi, đối với ta mà nói, mỗi tiếng nói cử chỉ của hán đều vô cùng gai mắt.

Ta không muốn nhìn hán nữa, liền đứng dậy, nhấc váy định đi đến chỗ đặt chiếc chén nhuộm đỏ. Nhưng đi được vài bước lại cảm thấy cơ thể lạnh lẽo tới

tận xương, đầu hơi choáng. Nghĩ thầm, lẽ nào thời gian nửa năm ấy sắp tới rồi?

Hắn vội đỡ ta, lo lắng nói: “Làm sao vậy?”

Ta nói: “Có lẽ vừa nãy đứng lâu, ngồi xuống rồi đứng lên thì hơi váng đầu. Không ngờ Lạc Nhật Hà tung hoành ngàn dặm chốn thảo nguyên thuở nào lại rơi vào kết quả như vậy.”

Hắn khẽ nói: “Nếu năm đó ta không dẫn người dòn nàng vào sâu trong sa mạc, nàng cũng không phải như vậy.”

Ta cười cười: “Vương gia, thiếp thân không trách ngài. Chuyện năm đó, ai phải ai trái đã không thể nói rõ, huống chi thiếp thân được Vương gia ưu ái, có thể kẻ bần hầu hạ, còn có thể mang lại cho tộc nhân Thảo Thạch một mảnh đất bình an, đây cũng là phúc phận của thiếp thân.”

Hắn đỡ ta, nhưng lại rừ mi cúi đầu, một lát sau mới khẽ nói: “Ta thật sự không biết phải làm thế nào mới có thể giữ chân nàng... mới có thể làm cho ta và Quân tướng có một chút liên hệ. Không phải, không phải là ta muốn dùng cách này...”

Ta cắt đứt lời hắn, nói: “Dù có phải hay không thì cũng có sao? Giữa ngài và thiếp, người vương bận đơn giản chỉ là Quân tướng mà thôi. Thiếp thân có thể ở lại bên cạnh ngài, cũng là vinh hạnh của thiếp thân...”

Ta biết chúng ta đều đang diễn trò, người chưa ngừng diễn ta diễn càng hăng, hết màn kịch này đến màn kịch khác. Ta không biết rốt cuộc hẳn dành bao nhiêu tình cảm cho Quân Triền Ngọc trước kia, nhiều năm như vậy đáy lòng còn lại bao nhiêu áy náy. Ta chỉ biết hẳn phải gánh chịu hậu quả của tất cả mọi chuyện, nếu như có thể dùng thân thể tàn tạ này đạt được mục đích, thì cũng không uổng công ta tới kinh đô một chuyến.

Cuối cùng hẳn vẫn không thể yên tâm, giúp ta chậm rãi đi tới trước bàn, cầm cái chén trên chiếc khay son đỏ rót rượu rồi đưa cho ta, giữa hàng mày tràn ngập nét cười: “Uống rượu hợp cần, lễ cưới mới chính thức kết thúc... Nàng mới thật sự trở thành Vương phi của ta.”

Ta thấy hẳn nhìn chăm chú nóng rực của hắn, ta không khỏi hơi cúi đầu: “Vương gia, chẳng qua chỉ đeo bùa dây xích trang trí trên thúy trúc ngoài cửa sổ mà thôi, khiến Vương gia chê cười rồi.”

‘Đinh’ một tiếng, chiếc vòng ngọc băng trên tay ta lơ đãng gõ lên chén rượu, làm cho hắn nhìn về phía cổ tay ta, cười nói: “Tổ ngọc trên cổ tay trắng ngần, đúng là băng cơ ngọc cốt...”

Dưới ánh nhìn chăm chú nóng rực của hắn, ta không khỏi hơi cúi đầu: “Vương gia, chẳng qua chỉ đeo bùa dây xích trang trí trên thúy trúc ngoài cửa sổ mà thôi, khiến Vương gia chê cười rồi.”

Hắn ngăn ra: “Ngoài cửa sổ Lâm Thủy các?”

Ta ngẩng đầu nhìn hắn: “Đúng vậy, không phải Vương gia sai thợ thủ công chế đồ trang trí hình giọt nước, làm cho ánh nước lấp lánh, sắc núi mông lung, phồn hoa tựa giấc sao?”

Hắn hơi nhăn mày, mắt như động mây khói. Ta làm như không biết, đặt rượu hợp cần vào tay hắn.

Đúng lúc này, ngoại đường loáng thoáng tiếng tranh chấp. Ta nghe thấy rõ có người muốn xông vào nhưng lại có người ngăn cản, tất cả đều là giọng nữ ồn ào.

Bị tiếng động làm phiền nhiều, vẻ phú quý mừng vui trong phòng cứ như thức ăn ngon bị trộn cát, làm cho người ta cực kỳ khó chịu. Với thính lực của hắn, đương nhiên nghe được. Ta thấy rõ hắn khẽ chau mày, nhưng không thêm để ý mà cười nói với ta: “Chúng ta uống rượu đi.”

Ta cản hắn lại, nói: “Vương gia, ngài nghe xem, hình như xảy ra chuyện gì thì phải?”

Không biết tại sao trong mắt của hắn lại phiếm về lo lắng, vội vã muốn uống chén rượu này, cầm tay ta, nói: “Hôm nay là ngày vui của chúng ta, đừng để ý tới chuyện khác.”

“Nhưng, Vương gia...” Ta cầm tay hắn, “Hay là ra ngoài xem thế nào đã, rượu này cũng chẳng mọc chân mà chạy được...”

Hắn ngăn ra, nhìn ta chăm chăm, đột nhiên cười một tiếng: “Là bồn vương hơi nóng này, nàng nói đúng...”

Lời còn chưa dứt, bình phong ở ngoại đường bị đụng đổ, mấy người kéo nhau xông vào, có người kêu to: “Biểu ca, đừng uống rượu hợp cần...”

“Nhị tiểu thư, người làm gì vậy? Hôm nay là ngày trọng đại của Vương gia, người không thể như vậy...”

“Ngày trọng đại gì chứ? Nếu biểu ca xảy ra chuyện, chuyện vui biến thành tang lễ thì trở thành ngày trọng đại thật đấy...”

Lúc này ngoại đường có rất nhiều bạn bè họ hàng của Ninh vương, chờ bọn ta uống rượu hợp cần sẽ xông vào làm loạn. Nghe thấy lời này, người người đều khẽ hô lên, chỉ nghe Xương vương nói: “Muội nói gì? Nhị ca gặp nguy hiểm?”

Ninh Khải Dao vội vàng mà lơ lửng, lúc này bị hỏi cũng tỉnh ra, không xông vào bên trong nữa. Chỉ nghe thấy ngoài bình phong có tiếng xì xào.

Nhưng ta lại nghe rõ lời nàng ta nói, quay đầu về phía Hạ Hầu Thương, nhìn cái chén sứ trắng trong tay hắn, dọc theo miệng chén có một con rồng vàng

vòng quanh như sợi chỉ nhỏ. Ta thở dài một hơi, nói: “Vương gia, xem ra chúng ta không uống được chén rượu hợp cần này rồi.”

Mắt hắn lại xuất hiện vẻ lo lắng, không khỏi cất cao giọng như hạ quân lệnh: “Không, không ai có thể ngăn cản chúng ta uống rượu này.”

Nói xong, liền đưa chén rượu tới khoe miệng.

Kim long rực rỡ ánh lên khoe môi như điêu khắc, như rồng phá tầng mây, không hề chùn bước.

Đương nhiên người ngoài kia đều nghe thấy lời hắn nói, Ninh Khải Dao cũng chẳng quan tâm tới gì nữa, đẩy hủ nướng ra, vọt vào phòng trong, lớn tiếng nói: “Biểu ca, rượu này, huynh không thể uống...”

Hạ Hầu Thương làm như không nghe thấy lời nàng ta, thần nhiên đưa ngón tay nâng đáy chén. Ninh Khải Dao thấy vậy thì bật thốt: “Biểu ca, rượu này rất kỳ dị!”

Ta gạt mình, liền vươn tay kéo ngón tay cầm chén của hắn, nói: “Vương gia, nghe xem Nhị muội muội nói thế nào.”

Ta giương mắt nhìn hắn, nhưng lấy làm kinh hãi. Ngón tay cầm chén của hắn bị ta kéo, vậy mà trong đôi mắt hắn lại hàm chứa nét buồn thương, trông mắt vốn mang màu đen như mực, bây giờ lại bao phủ một lớp sương. Sương mù đọng lại như sắp ngưng tụ thành giọt nước...

“Cuối cùng vẫn không uống được sao?” Hắn cất giọng khàn khàn.

Lúc này đám người kia đã xông vào, Ninh Khải Dao đi phía trước, theo sau là Xương vương và mấy vị con em thế gia.

Cuối cùng hắn cũng từ từ rời chiếc chén khỏi khoe môi, đặt lên bàn, nhưng đầu lại cúi xuống, gương mặt như ngọc không hề mang cảm xúc. Dù mặc cát phục đồ thẩm nhưng hơi lạnh trên người lại chậm rãi lan tỏa. Không riêng gì ta, ngay cả mấy người vừa vọt vào cửa cũng cảm nhận được hơi lạnh trên người hắn, bất giác dừng bước. Khuôn mặt Ninh Khải Dao vốn xúc động phần nộ, nhưng trước hơi lạnh này, thậm chí còn nói không rõ tiếng: “Biểu ca... Muội không phải cố ý muốn tới quấy rầy...”

“Rốt cuộc các người có chuyện gì?” Cuối cùng hắn ngẩng đầu lên, sợi tua vàng ngọc quét qua gò má. Ánh mắt đảo qua lạnh lẽo liếm liếm đến mức khiến tất cả mọi người trong phòng đều không nói được tiếng nào.

Hồi ở thao trường điểm binh cũng như vậy. Khi hắn mặc hoàng kim giáp bước lên đài cao, không cần lên tiếng, chỉ cần nhìn xuống dưới bằng ánh mắt liếm liếm, mấy vạn tướng sĩ còn không dám để binh giáp của mình phát ra tiếng.

Khi đó, không biết từ lúc nào, hắn từ một Hoàng tử không biết tốt xấu chỉ thích xoi mói lỗi sai của người khác dần dần có phong thái liếm liếm này. Trải qua vô số chiến trường ác liệt, ánh mắt hắn lại càng in đậm phong độ của Đại tướng. Ngay cả phụ soái cũng nói, Hạ Hầu Thương một ngày tiến ngàn dặm, không thể so sánh nổi, Triển Ngọc, e rằng sau này hắn sẽ vượt qua con. Khi đó ta rất xem thường, hơn nữa tướng quân này là nhật được, không chừng lúc nào sẽ trở về nguyên hình, liền nói: Thích vượt thì cho vượt.

Phụ soái nói không sai, cuối cùng hắn cũng có được lòng tin của tướng sĩ Tây Cương, đạt được danh hiệu Chiến Thần, rốt cuộc trở thành người thứ hai khiến cho binh sĩ Tây Di vừa nghe đã sợ mất mật. Về phần người thứ nhất, đương nhiên là ta rồi.

Ấy vậy không còn là Vương gia phú quý mà ta phải dẫn binh cứu giúp hồi mới đến đó nữa. Nói đến chuyện này, năm đó huynh đệ hoàng thất gặp nạn ở Tây Cương, đều được ta cứu. Nhưng đến cuối cùng, kẻ đẩy tướng lĩnh Quân gia vào chỗ chết lại là bọn hắn.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 130: Hoa Mẫu Đơn Có Càn Khôn

Ánh mắt của hắn găm chặt vào người Ninh Khải Dao, khiến Ninh Khải Dao bất giác lùi về sau một bước, vẻ mặt như sắp khóc đến nơi. Vẻ liếm liếm tựa lưỡi đao, như cơn gió lạnh thổi trên thảo nguyên ngày đông về. Mọi người trong phòng không dám cất lên dù chỉ tiếng động. Xương vương cười giọng gào: “Hoàng huynh, có lẽ nhầm thôi, nhầm thôi. Biểu muội, chúng ta ra ngoài đi, đừng quấy rầy Hoàng huynh nữa.”

Hắn định tiến lên kéo Ninh Khải Dao ra ngoài, nhưng Ninh Khải Dao thoát cái tránh được, lời nói cất lên từ đôi môi run rẩy: “Biểu, biểu ca, rượu, rượu kia, muội nhận được tin... Rượu, rượu này có điều kỳ dị... Huynh không tin, lát nữa phụ thân tới là huynh sẽ hiểu, phụ thân bảo muội tới đây thông báo trước...”

Nàng nói như vậy, mọi người xôn xao, Xương vương liền đưa mắt nhìn lên bàn, nói: “Hoàng huynh, nếu không, hay là giờ đừng uống vội, chờ điều tra rõ chân tướng sự tình rồi hãy nói, được không?”

Thế nhưng hần lại thân nhiên nói: “Có kì dị hay không cũng không liên quan tới các người, các người ra ngoài đi.”

Ninh Khải Dao không ngờ Hạ Hầu Thuong lại cố chấp như vậy, khó khăn lắm mới xông vào được mà hần lại không thèm nghe, vội la lên: “Biểu ca, huynh chờ một lát, phụ thân đang tra xét vài chuyện, lát nữa là có kết quả rồi.”

“Từ lúc nào mà phủ Ninh vương ta cần Ninh phủ điều tra chuyện của mình? Còn không mau ra ngoài đi?”

Ninh Khải Dao nước mắt lưng tròng, nghẹn ngào nói: “Biểu ca, nói cho cùng, tân nương cũng là tỷ tỷ của muội, sao không liên quan tới Ninh gia chứ?”

Nghe thấy giọng nói cực kỳ tủi thân của nàng ta, mặt của những con em thế gia đứng cạnh đều hiển lộ vẻ đồng tình, Xương vương lại càng khuyên nhủ: “Nhị ca, chờ một lát thôi, không lẽ giờ lành đâu.”

Ta kéo tay áo của Hạ Hầu Thuong, khuôn mặt hần vốn lạnh tanh, nhưng lúc quay mặt về phía ta lại mỉm cười, nhìn ta bằng ánh mắt an ủi. Ta nói: “Vương gia, ngài nghe Nhị muội muội đi, nàng là người trong nhà, không hại chúng ta đâu.”

Tuy Ninh Khải Dao róm nước mắt nhưng vẫn nhìn hai người bọn ta, thấy thần thái của Hạ Hầu Thuong, còn nghe thấy lời ta nói thì không kiềm chế được mà thét lên: “Ai là người nhà của cô? Đừng tưởng rằng tiến vào nhà ta là có thể mang họ Ninh, chính cô là người muốn hại biểu ca!”

Ta chợt ngừng đầu lên nhìn nàng ta: “Thì ra Nhị muội muội chẳng bao giờ xem ta là người nhà họ Ninh. Cũng tại ta với cao, vốn tới từ nơi hoang dã, muội nói như thế cũng chẳng sao...” Ta chậm rãi đi về phía nàng ta, “Nhưng vì sao muội lại nói ta hại Vương gia? Chẳng lẽ... muội nghi ngờ điều kì dị trong chén rượu này là do ta gây ra?”

Đến cùng thì nàng ta vẫn chỉ là cô bé mười ba mười bốn tuổi mà thôi, mặc dù cực kỳ thông minh nhưng quanh năm ở trong khuê các, sao có thể so bì với ta, mười một mười hai tuổi đã đi theo phụ soái đánh giặc cầm binh, trên người toát lên khí phách nghiêm nghị... Tuy hôm nay đôi lại thân thể yếu đuối gầy gò, nhưng ta vẫn thấy rõ vẻ nao núng trong mắt nàng ta.

Xương vương vội khuyên nhủ: “Dao muội muội, đừng nói lung tung, chuyện vẫn chưa tra xét rõ ràng mà.”

“Đủ rồi, dù rượu này thật sự kì dị, dù thật sự là Vương phi của bốn vương làm thì bốn vương cũng bằng lòng uống, liên quan gì tới các người?”

Tiếng nói của Hạ Hầu Thuong lạnh lùng như hàn ngọc ngàn năm, giọng nói còn ẩn chứa vẻ tức giận không thể kìm nén, cuối cùng cũng khiến Ninh Khải Dao khóc thành tiếng: “Biểu ca, cô ta hạ độc huynh, vậy mà huynh cũng bằng lòng uống? Cô ta có đáng để huynh làm vậy không?”

Hàng lệ mong manh chảy xuống từ mắt nàng làm cho nàng ta lộ vẻ vừa đáng thương vừa yếu ớt, khiến mọi người đều thể hiện sự đồng tình. Còn có vài thiếu niên thể gia có ý với nàng, nhận ra tình ý dành cho Hạ Hầu Thuong trong giọng nói ấy, gương mặt liền tỏ rõ nỗi lung túng thất vọng, Xương vương cũng nhìn Ninh Khải Dao với vẻ phức tạp.

Còn ta thì lạnh lùng thốt lên: “Muội nói rượu này có độc? Ở đêm tân hôn, ta lại hạ độc tướng công của mình ư?”

Nàng ta nói: “Bởi vì cô hoàn toàn không muốn gả cho biểu ca, cô chỉ mong biểu ca chết...”

Lời còn chưa dứt, ta chỉ nhìn thấy trước người có cái bóng lóe lên, “bốp” một tiếng, Ninh Khải Dao ngã xuống đất, bầu má hiện rõ năm vết ngón tay. Hạ Hầu Thuong đứng trước mặt nàng ta, nhìn từ mặt bên, tinh thần của hần lại có phần hoảng loạn. Đường như bí mật ẩn sâu trong đáy lòng, không muốn ai biết lại bị người khác vạch trần, nói toạc ra, tuy rằng bí mật ấy quá sức chịu đựng.

Tiếng tát này khiến mọi người đều khiếp sợ, dường như không rõ tại sao Hạ Hầu Thuong lại phải đích thân ra tay đánh người, mà lại còn đánh một tiểu cô nương. Còn Ninh Khải Dao nằm dưới đất thì lơ lửng, nhìn Hạ Hầu Thuong với ánh mắt vô cùng sợ hãi xen lẫn với vẻ khó tin.

Ta lén lút xoay người, đến gần hai người họ, lơ đãng nhìn về Hạ Hầu Thuong, thấy rõ sát ý trong đáy mắt hần. Hần có sát ý với nàng ta? Vì ngăn cản nàng ta nói tiếp mà hần lại nảy sinh sát ý với nàng ta? Ta rút cuộc khẳng định thêm một lần nữa, đúng như lời Thái tử nói, hần đã biết thân phận của ta từ lâu rồi.

Ta vòng qua Hạ Hầu Thuong, tiến lên đỡ Ninh Khải Dao dậy. Hình như sợ hãi đến mức bàng hoàng nên nàng mặc ta đỡ dậy, cho đến khi ta khẽ cất tiếng: “Nhị muội muội, muội nói xem, vì sao ta chỉ mong ngài chết?”

Lúc này nàng ta mới bừng tỉnh, rút lại bàn tay ta đang đỡ, rồi kinh hoàng nhìn Hạ Hầu Thuong, lắc đầu nói: “Không, không, đó là ta nói lung tung...”

Hần chưa động tay động chân, chỉ mới như vậy đã khiến nàng ta không dám nói gì thêm nữa. Gương mặt trắng nõn như ngọc của nàng ta tuy có bàn tay ngăn trở, ta vẫn thấy rõ dấu đỏ ẩn hiện, nước mắt lăn trên khuôn mặt như trân châu. Nhưng ta không thể không tiếp tục ép nàng ta.

Ta nhẹ nhàng than một tiếng, bàn tay duỗi tới gò má của Ninh Khải Dao, vén lọn tóc tán loạn của nàng ta ra sau gáy, nhưng tầm mắt lại liếc tới trâm hoa trên búi tóc nàng ta, nói: “Hôm nay là ngày vui của ta, Nhị muội muội mặc dù không thích ta, nhưng cũng không cần phải gây chuyện vào ngày này... Nhị muội muội ăn mặc thật tinh tươm, ngay cả hoa mẫu đơn cài đầu cũng dùng màu sang quý đến mức này.”

Mọi người nhìn đầu nàng ta rồi đưa mắt nhìn lên đầu ta, khuôn mặt ai ai cũng có vẻ chợt hiểu: Thì ra là như vậy.

Trên mái tóc đen nhánh búi kiêu thất tiên giáng mây, một đóa mẫu đơn lưu ly từ ngọc bện tơ lấp lánh. Cánh hoa mẫu đơn nhuộm chút sắc vàng, phảng phất ánh mặt trời le lói từ áng mây tím. Vẻ phú quý và rực rỡ ấy lại có thể lẫn át đóa mẫu đơn màu tím cát kim trên mũ phượng đầy châu ngọc của ta.

Là Vương phi của Ninh vương, dùng màu sắc này, những người khác nếu như biết thì phải kiêng kỵ, thay bằng màu sắc khác. Nếu sai sót do vô tâm cũng chẳng sao, nhưng nàng ta là Nhị muội muội của ta, sao có thể không biết được? Liên tưởng tới những lời nàng ta vừa nói, thêm vào cảm giác biết rõ nguyên do trước sau, trong lòng chợt tỏ tường.

Xương vương lại khuyên nhủ: “Dao muội muội, hay chúng ta cứ ra ngoài rồi nói sau, đừng quấy rầy Nhị ca nữa.”

Ta nhẹ nhàng xoay người, đi tới bên cạnh bàn, ngón tay mon trón chén sứ tinh xảo trên bàn, bình thần mỉm cười với Hạ Hầu Thương: “Vương gia, rượu này, còn uống nữa không?”

Hắn thấy ta hỏi vậy, đôi mắt toát lên niềm vui mừng, nói: “Uống, dĩ nhiên uống.”

Ninh Khai Dao thấy mọi người nhìn lên đầu nàng ta, ta lại nhắm thẳng vào màu sắc hoa mẫu đơn. Nàng ta lúc đầu không rõ, nhưng đoán ra trên đầu mình có vẻ không ổn, thấy Hạ Hầu Thương không nghe lời khuyên thì lại càng gấp gáp, đưa tay lên đầu tháo đóa mẫu đơn từ ngọc xuống, vậy mà lại cất tiếng nghẹn ngào: “Sao có thể, rõ ràng sáng sớm ta đeo màu hồng phấn, sao tới đây lại biến thành tông màu này?”

Nàng ta kinh hoàng nói với Hạ Hầu Thương: “Biểu ca, muội thật sự không đeo trâm hoa tông màu này, thật đấy. Biểu ca, tuy muội còn nhỏ nhưng sao có thể không biết kiêng kỵ chuyện làm trái lễ tiết này? Biểu ca, huynh tin muội đi.”

Ba từ ‘tông màu này’ mà nàng ta lặp đi lặp lại nhiều lần lọt vào tai người khác lại làm họ nảy sinh biểu cảm bất đồng. Có người nhìn nhau, ánh mắt vô rõ ràng: Xem ra nhị tiểu thư Ninh gia này cực kỳ không tôn trọng đại tiểu thư, nhưng không biết vì sao? Nghe nói đại tiểu thư này thất lạc từ nhỏ, bây giờ mới tìm thấy, có phải có điều ẩn khuất gì không?

Giọng Hạ Hầu Thương có vẻ mỉa mai: “Khai Dao, muội còn muốn làm loạn tới bao giờ? Đeo và không đeo có liên quan đâu gì?”

Giọng điệu của hắn càng làm cho nàng ta tuyệt vọng, không thể ngăn được giọt nước mắt tuôn trào: “Biểu ca, tại sao huynh không tin muội? Muội nói thật mà.”

Ta biết, nỗi uất ức của nàng ta đã đến bên bờ bộc phát, nếu lại thêm một mối lửa, nàng ta sẽ sụp đổ. Mà mối lửa này còn chưa tới lúc sử dụng, cho nên ta nói: “Nhị muội muội phải đổi trâm hoa, hay là về phòng mình đi. Hôm nay là ngày đại hi của ta và Vương gia... Vương gia, ngài nói xem, có phải vậy không?”

Hạ Hầu Thương ngược mắt nhìn ta, nhẹ nhàng gạt đầu: “Đúng vậy, ngày đại hi.”

Có lẽ hết thấy đồ dùng dụng cụ trong phòng đều được Hạ Hầu Thương phái kiểm tra cực kỳ tỉ mỉ, dĩ nhiên có thể nhận định trong rượu này tuyệt đối không có gì kì dị. Hắn chỉ cho rằng, là có người cố ý bày kế để bọn ta không thể uống rượu hợp cần này. Hắn suy xét chu đáo, cho rằng hết thấy mọi chuyện trước tiên cần hiểu rõ chân tướng, rồi lập mưu kế. Cũng như hắn nhiều năm trước, bèn bí ẩn nhẫn, không tỏ rõ thái độ. Có lẽ bởi vì nỗi niềm áy náy nhiều năm trước mà hắn nảy sinh tình cảm với ta. Còn ta, thứ duy nhất có thể lợi dụng xem chừng cũng chỉ là chút tình cảm này thôi. Nhưng không biết tình cảm hắn dành cho ta, rốt cuộc có sâu đậm hay chăng?

Liệu có đủ để hắn chìm vào vũng bùn?

Ta chẳng thể quan tâm nhiều như vậy nữa, có lẽ thứ duy nhất ta có thể nắm giữ trong tay chỉ là tình cảm ấy thôi.

Coi như ta có thể hiểu con người hắn. Hắn muốn hết thấy đều nằm trong lòng bàn tay. Đáng tiếc, mọi chuyện trên đời sao có thể được như ý người?

Hắn âm thầm bày mưu tính kế để Quân gia chết không có chỗ chôn, để cho ta uống kỳ độc, nhưng đến cuối cùng lại muốn giữ ta ở bên người. Có lúc ta thật sự không rõ rốt cuộc trong lòng hắn đang nghĩ gì? Quả thật vì giữ lại hết thấy mọi thứ ở Tây Cương? Quả thật vì bóng dáng Tây Cương còn đọng lại dưới đáy lòng?

Câu chuyện Cửu Sắc Lộc lại tái diễn với hắn, liệu đây là may mắn hay bất hạnh của ta?

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 131: Tàn Hồng Rỉ Máu, Ánh Đèn Đã Tận

Ta thật sự không rõ hắn đang nghĩ gì, nhưng ta không cố hơn được nữa. Thật ra chẳng phải đáy lòng hắn chưa tỏ tường, sớm muộn gì ta cũng biết những chuyện hắn làm. Cho nên, từ đầu đến cuối, hắn mới lo được lo mất, kinh hoàng bất định như vậy.

Tại sao năm ấy hắn tàn ác như vậy mà cuối cùng vẫn không thể để ta đi? Đây là sự mê muội tồn tại trong đáy lòng hắn, nếu còn có thời gian, ta sẽ nghĩ

hết cách để làm rõ mọi chuyện. Nhưng hôm nay, dĩ nhiên đã không còn kịp nữa rồi. Những ngày gần đây, thân thể của ta càng thêm lạnh lẽo, ta biết ta không còn sống được bao lâu nữa rồi.

Ta sớm biết thù hận là một vũng bùn, vũng bùn ấy sẽ kéo ta xuống cho đến khi ta chìm tới đáy. Còn ta, dĩ nhiên không thể thoát khỏi vũng bùn đó.

Ta vươn tay cầm chén rượu tô đỏ đặt vào tay hấn, sợ ý để chuỗi băng ngọc trên cổ tay gỗ phải chén rượu vang tiếng đình đang. Tiếng vang này lọt vào tai Ninh Khải Dao lại tạo thành hiệu quả khác biệt. Sắc mặt nàng ta thay đổi trong phút chốc, đánh rơi mẩu đơn từ ngọc trong tay. “Choang” một tiếng, mẩu đơn từ ngọc rơi xuống đất, đóa hoa rực rỡ phú quý lập tức biến thành màu tím vụn vỡ. Có mảnh ngọc nát rơi xuống gạch xanh rồi nảy lên, đụng vào làn váy của ta, sau đó rơi xuống chân ta. Ta không khỏi ngạc nhiên, xoay mặt nhìn nàng ta: “Nhị muội muội, chẳng lẽ muội điên rồi sao?”

Nàng ta chỉ mảnh vỡ dưới chân, nói: “Mọi người nhìn kĩ đi, rõ ràng là màu hồng phấn, rơi vỡ liền biến thành màu hồng phấn. May mà ta biết loại kỳ ngọc này, dưới ánh mặt trời là một màu, dưới ánh đèn lại mang màu khác. Mọi người xem đi, có người giờ thù đoạn với trang sức của ta.”

Mọi người đều đưa mắt nhìn những mảnh vỡ dưới đất, quả nhiên nhìn thấy màu tím đậm trước đó đã trở thành màu tím nhạt lấp lánh ánh hồng. Nhưng vẫn là màu tím, không thể thay đổi sự tình.

Ta thờ dãi một hơi, để chén rượu xuống, khom lưng nhặt mảnh ngọc dưới chân, đứng dậy soi dưới ánh đèn, cười nói: “Quả nhiên là vậy, Vương gia, thì ra mẩu đơn của muội muội có màu hồng phấn. Nhưng Nhị muội muội đâu cần phải hoảng hốt như thế? Tỳ tỳ đâu có trách muội, tại sao muội lại kích động vậy chứ?”

Nàng ta nhìn Hạ Hầu Thương, thấy hấn rũ mắt ngoảnh nhìn chén rượu, không biết đang nghĩ gì, đánh bạo tiến lên một bước rồi nói: “Tại sao? Bởi vì ta biết cô không chỉ giờ thù đoạn với trang sức của ta, còn giờ thù đoạn với chuỗi băng ngọc trên tay cô nữa. Bề ngoài của chuỗi băng ngọc này không có gì, nhưng ở lỗ xỏ dây có thuốc, chỉ cần nhúng vào chén là có thể hạ độc!”

Ta nhìn nàng ta, vẻ mặt hơi kì dị: “Nhị muội muội đề cao ta quá. Cửa lớn không ra, cửa sau không tới, ta nào có năng lực vĩ đại như vậy chứ?”

Đôi môi Ninh Khải Dao hơi run rẩy, lại đưa mắt nhìn Hạ Hầu Thương rồi nói: “Cô, cô không có năng lực này, nhưng những người đi theo cô thì có...”

Ta mỉm cười, xoay xoay chén rượu trên tay, trêu chọc nàng ta: “Vậy Nhị muội muội cho rằng ta là ai mà có những người tài giỏi như vậy đi theo ta chứ?”

Ninh Khải Dao nghẹn họng, thân thể lùi về sau, thị tỳ vẫn đi theo nàng ta liền đứng ra, chắn trước người Ninh Khải Dao, nhìn Hạ Hầu Thương với vẻ căng thẳng.

Nữ hộ vệ kia không kịp ứng phó, để Hạ Hầu Thương cho Ninh Khải Dao một cái bạt tai. Hiển nhiên đã nhận ra bản lĩnh của Hạ Hầu Thương, thêm vào đại danh vang dội đã lâu, sao có thể không sợ hãi?

Ta không cần nhìn Hạ Hầu Thương cũng biết bây giờ vẻ mặt hấn thế nào... Tựa như ánh đỏ le lói lúc tà dương, nhuộm khuôn mặt bằng màu máu, vẻ tàn nhẫn trong mắt lại càng凛冽.

Về mặt này của hấn khiến Ninh Khải Dao chỉ còn lại nỗi sợ, nhưng đối với những người đã nhìn quen vẻ mặt này như ta thì thật sự chẳng hề hấn gì.

Ta vươn tay ra định cầm lấy chén rượu từ tay Hạ Hầu Thương, vậy mà hấn nắm rất chặt. Ta thử vài lần không được, đành nói: “Vương gia, nếu chén rượu hợp cần này cũng vỡ thì không may mắn đâu.”

Lúc này hấn mới buông lỏng ngón tay, ta nhân cơ hội lấy rượu khỏi tay hấn. Ta giờ chén rượu lên soi dưới ánh đèn, chỉ cảm thấy ánh sáng xuyên thấu qua đồ sứ mỏng tang như soi vỏ trứng gà, ngẩng đầu cười với Hạ Hầu Thương rồi kê chén rượu kia bên khóe miệng, uống một hơi cạn sạch.

Trong mấy tiếng than nhẹ, ta lại uống nốt chén rượu của mình, lúc này mới quay đầu về phía Ninh Khải Dao: “Nhị muội muội đã yên tâm chưa?”

Ninh Khải Dao núp sau lưng thị tỳ không dám ra, lẩm bẩm không phát ra tiếng.

Hạ Hầu Thương lạnh lùng nói: “Xương đệ, còn không mời họ ra ngoài?”

Hạ Hầu Xương vội nói: “Đao muội muội, chúng ta đi thôi, đừng làm loạn nữa.”

Về mặt Ninh Khải Dao cực kỳ uất ức, nước mắt lại càng tuôn rơi không ngừng, nhưng bước chân vẫn theo mọi người ra ngoài.

Ta quay đầu nhìn bầu trời lấp ló ngoài cạnh cửa, nghĩ thầm: Chắc sắp đến lúc rồi nhỉ?

Bất thành linh, Hạ Hầu Thương ôm lấy bờ vai ta, thoáng cái ôm ta vào lòng, cúi người xuống ghé vào cổ ta, khẽ nói: “Dù thế nào đi nữa, ta cũng không thả nàng đi đâu.”

“Vương gia nói gì thế?” Ta khẽ nói, “Thiếp có thể đi đâu chứ? Không phải bây giờ thiếp đã là vợ của ngài rồi sao?”

“Vậy được, chúng ta uống rượu.”

Uống rượu? Rượu này còn có thể uống sao?

Lúc này, ngoài cửa truyền tới tiếng binh giáp, tiếng bước chân dồn dập. Đan xen với tiếng kéo căng dây cung còn loáng thoáng tiếng hiệu lệnh. Có người nói vọng từ ngoài vào: “Vương gia, thần phụng chỉ tới bất nghịch thần, ngài vẫn bình an chứ?”

Cửa sổ bốn bề sáng trưng, nhuộm đỏ thêm sắc đỏ trong phòng, cứ như máu tươi gội khắp đài hành hình, làm mắt người ta đau nhói.

Hắn nhìn thẳng vào ta, trông mắt như ngọc đen động hơi nước, khẽ nói: “Làm thế nào cũng không thành sao?”

Ta cúi đầu nghịch chén sứ trên tay, để chất lỏng đọng đưa trong chén rượu. Chất lỏng trong suốt không màu để lộ hoa đào dưới đáy chén, lúc chuyển động như có giọt máu nhỏ vào. Ta ngẩng đầu nhìn hắn, thờ dài nói: “Còn có thể thế nào nữa...”

Cánh cửa lớn bật mở, bình phong ở ngoại thất bị đẩy đổ, cửa sổ bốn bề bị thiết trảo giật bay, rơi vào hoa viên. Vòng vây ngoài phòng lộ ra, đầu đầu cũng chỉ chút mũi tên, tướng sĩ giương cung mặc đồng phục của Liên Nỗ doanh. Vậy mà chúng lại điều động đội quân tinh nhuệ nhất triều đại tới bắt ta.

Chẳng lẽ chúng không biết ta đã là phế nhân rồi sao?

Ta khẽ nói: “Hạ Hầu Thương... Giám quân đại nhân... Để cho ta chết, hoặc để cho ta đi, tùy ngài chọn lựa...”

Giọt nước đọng trong mắt hắn cuối cùng cũng chảy xuống, như chuỗi băng ngọc trên cổ tay ta, lạnh băng đến tê lương: “Triển Ngọc, Triển Ngọc, người cũng như tên, thà làm ngọc vỡ... Nhưng bôn vương vẫn luôn ôm ấp hi vọng mong manh, cho rằng nàng sẽ sửa đổi... Có bôn vương ở đây, họ không dám bắn tên đâu.”

Ta cười, chậm rãi chuyển động chén rượu trong tay, nói: “Chẳng lẽ giám quân đại nhân là người thay đổi thất thường? Chỉ tiếc, mọi chuyện không thể như ý. Ngài cho rằng, họ chỉ có thủ đoạn như vậy thôi sao?”

Đầu lưỡi thấm vị mặn, ta đưa tay lau vết máu bên khóe miệng, máu nhiễm đầu ngón tay, nói: “Họ đã ra tay rồi, giám quân đại nhân.”

Hắn vội vàng lao tới: “Chuyện gì xảy ra thế này? Làm sao có thể...?”

Ta hiểu ý của hắn, làm sao có thể, bên cạnh ta có cao thủ dụng độc, đề phòng thuốc độc mọi lúc mọi nơi, từng đồ dùng món ăn đều phải kiểm nghiệm... Hi nương đó cũng vậy, hoặc hắn đã quên, lúc vào động phòng, hi nương đã không còn ở đây nữa. Huống chi, độc này không ở trên người ta, mà do Ninh Khải Dao mang vào. Hoa vỡ ngọc nát, chất lỏng trong suốt ở giữa hai lớp ngọc chảy tràn khắp mảnh ngọc vỡ. Vốn chỉ là thuốc giả chết, nhưng nếu thêm rượu thì lập tức trở thành liều thuốc dồn người ta vào chỗ chết.

Ta cần gì phải giả chết, tiếp tục để Tam Tinh theo ta, có chí cũng không thể toại nguyện, có nhà mà không thể về? Chìm vào vũng bùn mà mãi mãi không thể nhấc chân ra?

Thế lực của chúng mạnh như vậy, lớn như vậy, giải quyết một kẻ thù lại có thêm một kẻ khác. Sao trước đây ta chưa nghĩ tới, người có vẻ ngoài lương thiện như vậy cũng là đối thủ của ta?

Đúng vậy, ta thừa nhận, từ nhiều năm trước, bọn ta đã âm thầm đón nhận hắn, không coi hắn là loại người sinh ra từ nơi mưu quyền thủ đoạn nữa, cho rằng trái tim hắn tinh khiết như nước biếc trời xanh. Vì vậy mà không ai đề phòng hắn.

Bọn ta bắt đầu tin hắn từ khi nào nhỉ? Từ khi hắn xưng phong dẫn binh? Hay là từ khi hắn can loạt tên bay đến như châu chấu cho ta? Ta không nhớ rõ nữa, chỉ biết là về sau, hắn và ta trở thành song tướng, nối danh Tây Cương. Hắn đạt được danh vọng trước nay chưa từng có, được xưng tụng là Chiến Thần của Tây Cương.

Cho đến khi rượu vào cổ họng, ta mới hiểu được, thì ra hào quang trên người hắn chỉ là thứ đồ giả tạo. Khi cởi bỏ lớp hào quang, ánh sáng vụn vỡ, thứ đồ giả tạo ấy sẽ khiến người ta vô cùng khó chịu.

Ta mệt lắm rồi, mệt đến mức muốn kết thúc mọi chuyện.

Các tướng lĩnh Quân gia, điều ta có thể làm cho các vị chỉ được có vậy mà thôi.

Ta nhặt miếng ngọc vỡ ấy lên, ngón tay liền nhiễm độc, rồi dính vào cạnh chén, nuốt phải... Cho tới lúc này, đối tượng ta muốn đầu độc chỉ có mình ta mà thôi. Ta đang đánh cuộc, liệu cái chết của ta có dẫn đến sự xích mích giữa Ninh gia và Hạ Hầu Thương hay không? Với tính cách ẩn nhẫn của hắn, dù ta chiếm vị trí nào trong lòng hắn, thì chuyện này vẫn như một cái gai chôn ở đáy lòng. Hắn kết thù kết oán với Ninh gia – gia tộc quyền thế nhất triều đình, con đường đến ngôi báu liệu còn bình yên?

Sau khi ta chết, đám Tiểu Thất sẽ lo liệu mọi chuyện đâu ra đấy, ép hắn phải đối mặt với Ninh thái hậu từng bước từng bước một. Có lẽ trên đời này, người duy nhất có thể trừng trị hắn là Thái hậu?

Nhưng không biết rốt cuộc Thái hậu có kiên trì đưa cháu trai này hay không? Hay thân nhiên thay thế hắn như cách đối xử với Thái tử?

Hoặc bị hắn phản đòn?

Tất cả những điều này không nằm trong phạm vi mà ta có thể dự tính nữa. Có lẽ, đây là kỳ hạn dài nhất mà ông trời ban cho ta. Nhiều năm trước, lão phụ dùng một mạng đổi cái mạng này cho ta, hôm nay đến lúc ta đền bù rồi.

Nhân quả tuần hoàn, đúng vậy, ông trời vẫn luôn công bằng như thế.

Chỉ mong kiếp sau, ta không cần gánh vác trách nhiệm nặng nề như vậy nữa.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 132: Tới Cuối Con Đường, Mạng Sống Chẳng Còn

Ngay cả Tiểu Thất cũng không biết kế hoạch của ta. Họ chỉ cho rằng người mà ta muốn hạ độc trong đêm hoa chúc là Hạ Hầu Thương. Tiểu Tam đã liên lạc với Tiểu Thất, thủ nghệ của hắn cuối cùng cũng được phát huy. Hắn dùng thủ pháp kéo tơ lớp kép mà chưa ai từng sử dụng, nung chảy lưu ly thành cánh hoa... Đúng vậy, thật ra Ninh Khải Dao đã nhận ra điều khác biệt của lưu ly này, là một loại quặng lưu ly đặc biệt của nước Cao Xương ở Tây Vực, có thể biến đổi thành màu xám tro, màu xanh biếc, màu tím... , chế thành đóa hoa chiết xạ những ánh sáng khác nhau sẽ tạo thành màu sắc khác nhau, nếu đánh vỡ sẽ trở thành nguyên dạng. Tiểu Tam luôn thích thu thập mấy thứ này, vậy mà lại hữu dụng. Nhưng Ninh Khải Dao không biết, sự biến hóa của màu sắc, vốn là muốn muốn cho nàng ta biết thực sự có người giờ trở, như vậy mới có thể làm cho nàng ta giật dử, sau đó đoán đúng kết quả mà hưng phấn. Ngay cả kết quả này cũng do ta cố tình sai người rì tai nàng, như thế mới có thể làm cho nàng ta thất thố, khiến nàng ta đập vỡ trăm hoa... Nếu sai người ra tay, thật sự không thể hành sự dễ dàng trong căn phòng đầy những cao thủ ẩn náu được. Hơn nữa, ta rất lười, nếu không cần ra tay thì việc gì phải tốn sức chứ?

Về phần chuỗi băng ngọc kia, thật ra cũng chỉ là chuỗi băng ngọc mà thôi. Ta đeo nó là để làm Ninh Khải Dao và Hạ Hầu Thương nghi ngờ... Lúc bày trận, không phải càng có nhiều thứ khiến người ta nghi ngờ thì càng dễ dàng thành công sao?

Máu tươi bên khóe miệng càng chảy càng nhiều, gần như thành một dòng suối nhỏ, chảy xuôi theo cát phục đồ thẫm. Cát phục vốn mang màu đỏ nên không thể nhìn ra đâu là máu, chỉ có cánh phượng dẹt từ châu ngọc hồng phấn trở thành màu đỏ chói.

Ta cảm nhận được sự lạnh lẽo thấm vào xương cốt, như thể tất cả hơi ấm trên người đều biến mất. Cũng như năm đó, lúc uống rượu độc, sau cơn đau thấu xương, ta cảm thấy nhiệt độ thân thể chậm rãi biến mất, quần áo trên người không thể giữ lại chút hơi ấm, đồng lửa ấm áp cũng không thể sưởi ấm thân thể. Đêm hôm đó, sau khi cứu ta, Lạc Nhật Hà đã mang tất cả da lông nàng có phủ lên người ta, đốt lửa khắp nơi, nhưng vẫn không thể xua tan cơn lạnh thấu tận xương tủy ấy.

Hơi ấm dần dần vượt mất theo dòng máu bên khóe môi, rốt cuộc ta cũng chết phải không? Ông trời quả nhiên công bằng chính trực, cuối cùng vẫn phải thu hồi tính mạng của kẻ may mắn thoát chết nhiều năm trước.

Nhưng hắn lại ôm lấy ta, run rẩy đưa tay lau dòng máu bên khóe miệng ta: “Không đâu, Triển Ngọc, không đâu, nàng không chết đâu, ta không cho phép nàng chết!”

Hắn vẫn bá đạo như vậy, cho rằng việc đòi đều theo ý hắn, cho rằng mình sống ở hoàng gia là có thể thao túng hết thấy, nắm giữ hết thấy. Ta cười khò trong lòng, Hạ Hầu Thương, người biết không, sức người có lớn mạnh đến đâu đi nữa cũng không thể vượt qua trời. Ông trời đã muốn thu hồi tính mạng của ta, sao người có thể ngăn cản được?

“Vương gia, đừng đau lòng, cuối cùng ta vẫn phải rời đi, trở lại bên người nhà thuộc cấp của ta. Họ sẽ chăm sóc ta, trên đường hoàng tuyền, có họ đi cùng, sao có thể cô đơn chứ? Chỉ khổ Vương gia thôi, e rằng ngài phải tìm Vương phi khác rồi.”

“Không, Triển Ngọc, Vương phi của bốn vương chỉ có nàng, chỉ có nàng mà thôi, tuyệt đối không có người khác!”

Ta ngược mắt nhìn lên, thấy rõ giọt lệ bên khóe mắt lướt qua gò má, chảy xuống miệng, khiến gương mặt như ngọc của hắn như vụn vỡ trong nháy mắt. Nhưng thầm nghĩ, về mặt này của hắn rốt cuộc có mấy phần thật, mấy phần giả?

“Vương gia, Ninh muội muội rất thích ngài, nếu ta đi rồi, ngài cứ tiếp nhận muội ấy đi. Muội ấy là đích nữ của Ninh gia, có thể giúp Vương gia không ít.”

Hắn tức giận gầm lên: “Triển Ngọc, chẳng lẽ nàng còn không rõ, nếu như nàng chết, bốn vương, bốn vương sao có thể sống tiếp? Những chuyện tranh quyền đoạt thế đó nào có liên quan gì tới chúng ta. Tại sao... tại sao, từ đầu đến cuối nàng vẫn không rõ?”

Hắn ôm lấy ta, nước mắt nhỏ lên lần vậy, hòa lẫn với máu của ta.

Đúng là ta không rõ, không rõ hắn là người thế nào. Không rõ tại sao hắn có thể thân nhiên mà đối phó với tướng lĩnh Quân gia, đối phó với những người từ từ đón nhận hắn, những người xưng tụng hắn là thần thánh như vậy?

Vậy mà hắn có thể xuống tay không hề do dự?

Ta muốn thử hắn thêm một lần, hỏi hắn cho rõ ràng, nhưng trong thoáng chốc lại cảm thấy cực kỳ mệt mỏi. Hỏi rõ ràng rồi thì sao chứ? Lời Thái tử hoặc

thật hoặc giả, nhưng vẫn có một sự thật, đó chính là hẳn thật sự đã góp nhặt chứng cứ phạm tội, chứng minh tướng lĩnh Quân gia mưu nghịch. Đây vốn là sự thật, có hỏi thêm nữa thì ta cũng chỉ nhận thêm càng nhiều lời dối gian mà thôi.

Cuộc đời của ta, có hai lần bị đối xử như Cừu Sắc Lộc, nghe thêm một lời nói dối nữa, liệu có ý nghĩa gì đây?

Ta khẽ nói: “Thật ra thì ta thật sự muốn buông bỏ hết thảy, muốn ở bên giám quân đại nhân đến đầu bạc răng long. Có điều ta không biết tại sao Nhị muội muội lại hiểu lầm ta như vậy, cho rằng ta muốn dồn giám quân vào chỗ chết? Giám quân đại nhân, giữa ngài và ta thật sự có hiểu lầm lớn như vậy sao? Hay là còn có ân tình gì mà ta chưa biết?”

Ta ngẩng đầu vuốt ve mặt hán, trong mắt đọng đầy nỗi buồn bã khản khản: “Ngài nói cho ta biết, mối thù của Quân gia ta, đã kết thúc chưa?”

Hắn trầm giọng nói: “Tại sao nàng không chờ một chút, đã điều tra được hàng loạt những kẻ tham ô năm đó, cũng tìm được manh mối của kẻ để lộ bí mật rồi. Tần gia sắp kết thúc rồi, Hạ Hầu Uyên cũng kết thúc rồi, đúng vậy... Vụ án của Quân gia, sắp chấm dứt rồi.”

“Đêm hôm đó, thật ra ta gặp Thái tử. Hình như Thái tử muốn nói với ta chuyện gì đó, nhưng thù hata của hắn nghe thấy tiếng vó ngựa, hắn liền bỏ ta lại dẫn người đi. Ta vẫn không hiểu câu hắn nói trước lúc đi: Người sẽ phải hối hận! Vì sao ta phải hối hận? Tiếc rằng ta không thể làm rõ được nữa rồi, không bao giờ có thể làm rõ được nữa rồi...” Ta cố hết sức mở to hai mắt, muốn nhìn rõ về mặt của hắn, xem có chút áy náy và hối hận nào không. Nhưng không, vẫn không có dù chỉ mảy may. Quả nhiên hắn là người diễn kịch giỏi nhất trên đời này, nếu làm đào kép thì sẽ nổi danh thiên hạ.

“Nàng đừng nói nữa, đừng nói nữa! Vụ án của Quân gia, bốn vương hứa với nàng, nhất định sẽ giúp nàng điều tra chân tướng. Coi như bốn vương van xin nàng, đừng nhắm mắt, cố gắng tỉnh táo, chờ ngự y đến, có được không?”

Hắn vẫn lừa ta, từ đầu đến cuối không chịu thừa nhận nhân vật hắn sắm vai năm đó. Ta vốn cho rằng mình đã hoàn toàn thất vọng, nhưng nghe thấy lời hắn nói, nỗi niềm thất vọng trong lòng càng sâu thẳm, liền quyết định cho thêm một mối lừa, vươn tay chạm lên mặt hắn, gắng gượng cười nói: “Vương gia, ta biết ngài là người Hoàng thất, có rất nhiều điều bất đắc dĩ, ta cũng không trách ngài. Ngay xảy ra chuyện ấy, ngài tránh mặt cũng bởi ngài có trách nhiệm của mình. Cũng như chúng ta cùng ra chiến trường, ta là xung phong, ngài làm hậu viện, tuyệt đối không thể rối loạn kết cấu, để kẻ địch có thời cơ lợi dụng... Vương gia, giám quân đại nhân, ngài đừng rơi lệ, thật ra thì thuộc hạ... thiếp thân không còn sống được lâu nữa, chỉ còn lại nửa năm mà thôi. Ra đi lúc này cũng tốt, mặc áo cưới đỏ thắm, đầu đội mũ phượng, trở thành thê tử của Vương gia... Thật ra thì thuộc hạ rất yêu cái đẹp, nhưng vận mệnh trên người, bắt thuộc hạ phải che kín thân thể bởi áo giáp. Những ngày này, mặc dù trong lòng mang thù hận, nhưng vẫn là những ngày yên ả nhất của thiếp thân.”

Cuối cùng ta vẫn không thể nói “những ngày hạnh phúc nhất”, đành phải thay thế bằng “những ngày yên ả nhất”. Trên gương mặt dần dần nhạt nhòa của hắn, ta thấy rõ vẻ thảm thiết vô cùng ấy, cứ như đau thấu tim thấu phổi, cứ như thế giới của hắn sụp đổ hoàn toàn... Tuy biết cảm xúc này rất ngắn ngủi, khi tỉnh táo lại, ở trong mắt hắn chỉ còn ngôi báu, nhưng ta đã thấy lòng mình cực kỳ sáng khoái rồi.

Hắn nức nở nói: “Vương phi, nàng đừng nói nữa, bốn vương hứa với nàng, nhất định sẽ tra xét chân tướng cuối cùng. Ngự y đâu? Mau gọi ngự y!”

Ta nhắm mắt lại, phát hiện trước mắt tràn ngập sắc đỏ, mắt của ta đã đầy máu sao? Tại sao ta phảng phất nhìn thấy máu tươi nhuộm đầm cò biếc trên đoạn đầu đài?

“Vay thiếp thân đa tạ vương gia, tiếc rằng, thiếp thân mãi vẫn không hiểu, tại sao hôm nay lại có kết cục như vậy?”

Lời ta nói, cuối cùng cũng khiến hắn nghi ngờ, từ việc nghi ngờ ta chuyển sang nghi ngờ Ninh gia, thậm chí sâu hơn nữa, là ai đã tiết lộ thân phận của ta, là ai sai Ninh Khai Dao tới gây chuyện, là ai hạ độc ta? Tất cả những điều này sẽ đẩy hắn phải đối mặt với Ninh gia. Đúng vậy, hẳn có thể sẽ nghi ngờ ta, nhưng đến khi hắn hiểu được, thời gian đổi thay cảnh vật chuyển dời, hẳn cùng với Ninh gia đã như tên lấp vào cung, không thể không bắn.

Ta cảm thấy sức lực trên người dần dần tan biến, thân thể nặng trĩu trĩu. Dần dần, ngay cả một ngón tay cũng không nhấc lên nổi, da thịt trên người trở nên cứng ngắc, tầm mắt mờ hồ. Hắn cảm nhận được biến hóa của ta, đột nhiên ôm ta lên, đi ra ngoài cửa, lớn tiếng nói: “Truyền ngự y, mau truyền ngự y!”

Ninh Hoàng Nguyệt lên tiếng: “Vương gia, à là khâm phạm...”

“Ninh Hoàng Nguyệt, ông dám can ta, hôm nay bốn vương liền giết ông!”

Ta loáng thoáng nghe thấy tiếng đao kiếm tuốt khỏi vỏ, trước mắt dần dần trở nên mờ hồ, nhưng không biết sao bên tai lại văng vẳng tiếng đàn đầu ngựa, bất giác ngâm nga: “Ánh trăng bằng bạc rắc muôn nơi, Soi tỏ gương mặt khờ dại tựa trẻ thơ của nàng, Đàn đầu ngựa du dương ai ca xướng...”

Ta cảm thấy có máu tươi trào lên từ cổ họng, xông thẳng đến khóe miệng, phun một búng máu. Chóp mũi phảng phất ngửi thấy mùi hoa đậm bụi, cảm giác nó rơi xuống vai ta, từng cánh từng cánh, trắng phau, mềm mại. Ta đã quay về rồi sao? Về nhà rồi sao?

Về rồi, chính xác là trở về rồi! Ta ngửi thấy mùi gà đại phẩm hàng xóm nấu, còn nghe giọng nói ồn ào của đại thẩm: “Tiểu tử Quân gia, mau lại đây, không đến thì hết mất đấy! Không gọi người không được, lão nương sợ người lại đi trộm nhà người ta...”

Đại thẩm vừa gọi, vừa gõ vào cạnh lò, miệng còn nói kháy...

Đúng vậy, ta đã về rồi! Nhìn thấy khói xanh toát ra từ từng mái nhà, thấy rõ con rạch chảy quanh thôn. Thôn vẫn giữ hình bóng khi xưa, không có những khung cửa bị lưỡi đao tàn phá, không có hàng dãy bia mộ. Thì ra máu tươi trên đoạn đầu đài mà ta nhìn thấy chỉ là một cơn ác mộng mà thôi.

Quá tốt rồi!

Ta vẫn muốn trở lại Tây Cương, trở lại Quân gia thôn, ngắm hoa dâu bụi rơi đầu thôn, rót cuộc hôm nay cũng làm được rồi. Bất giác, ta cười khẽ: "... Đàn đầu ngựa du dương ai ca xướng..."

Nước mưa rơi xuống mặt ta, từng giọt lách tách, lách tách, lách tách...

Trời mưa à? Thịt khô treo trong sân đã lấy xuống được chưa? Thịt đó được dùng để làm đao bản hương, miếng đao bản hương to dùng, thêm một chén bích la xuân thật lớn... Từ một đến bảy, đứng nghiêm, xếp hàng, cầm chén... Nếu không tới thì không còn đâu, một mình bản tướng quân ăn hết! Ha! Ha! Ha!

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 133: Thời Khắc Lúng Túng

Tại sao ta lại có ý thức, nghe thấy có tiếng nói chuyện bên tai?

Chẳng lẽ ta đã xuống địa ngục? Nhưng ta nghe nói, linh hồn vô hình vô chất, tung bay theo gió, tại sao thân thể ta lại nặng trĩu như ngàn vàng thế này?

Trước mắt là đêm tối khôn cùng, nhưng bên tai lại có tiếng nói khẽ khàng: "Sao huynh lại đến đây? Huynh tới làm gì?" Là giọng của Hạ Hầu Thương.

Hắn đang ở bên cạnh ta? Ta vẫn chưa chết? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

"Tại sao ta không thể tới chứ? Nếu không phải là ta tìm thấy viên Đại Hoàn đan trên người nàng, hơn nữa viên này Đại Hoàn đan là ta đưa cho nàng ấy, vì vậy, chính ta là người cứu mạng nàng, để nàng hành hạ đệ... Nhị đệ à, đệ nhìn lại mình đi, mấy ngày rồi chưa ngủ phải không?"

"Huynh muốn xem chuyện vui sao?"

"Thật là kỳ quái! Nhị đệ, mỗi khi có người chết vì đệ, về sau đệ đều buồn bã mấy ngày liền. Cũng như bà vú của đệ, rõ ràng đệ hại người ta, nhưng kẻ không ăn không uống mấy ngày liền cũng là đệ... Ta thật sự không hiểu tại sao đệ có thể lật mặt nhanh như vậy?" Hắn cười nói, "Vậy mà người bên cạnh luôn tin rằng đệ này của đệ. Đệ nhìn lại mình đi, ôi chao... còn giống Vương gia hay không?"

"Không, nàng không phải bởi vì ta... bởi vì Ninh gia..."

"Ủa? Nhị đệ..." Giọng nói kia vô cùng uể oải, tràn đầy vẻ châm chọc, "Vậy tướng lĩnh Quân gia cũng chết vì Tần gia phải không?"

"Câm miệng!" Hạ Hầu Thương quát lên, "Huynh câm miệng, nếu không phải bởi vì huynh, bởi vì Tần gia, chuyện năm đó sao có thể bết bát như vậy được?"

"Chắc chắn chắc, đệ thật biết cách đùn đẩy trách nhiệm. Năm đó kẻ thương tấu mật thư không phải là đệ sao? Chén rượu độc đó cũng lấy từ nhà đệ. Nhị đệ à, đệ cũng sắp leo lên ngôi báu rồi, thắng lợi nằm trong tay đệ rồi, cần gì phải giả nhân giả nghĩa như vậy nữa? Hơn nữa, ở đây không có người ngoài, đệ cứ thừa nhận đi, ta không nói với ai đâu..."

Trong phòng chợt vang tiếng đấm đá, tiếng ghế dài bị đập đổ nát gãy và tiếng đồ sứ rơi xuống đất... Cái giọng lười chây thây đó lại vang lên, nhưng xen với tiếng thờ dốt và tiếng ho khan: "Nhị đệ, chắc đệ không ngờ rằng võ công của ta không kém đệ nhỉ? Nhưng mà khả năng diễn trò của ta không bao giờ có thể sánh với đệ được... Hơn nữa có ai bạc bẽo tàn độc được như đệ đâu. Đệ lại cứ giả nhân giả nghĩa hề lần này đến lần khác!"

"Huynh thì biết gì... Năm đó ta vạn bất đắc dĩ, nếu không làm như vậy thì sẽ mất bao mạng người. Sao huynh biết được chứ?"

"Ồ? Ta đâu có vĩ đại như đệ, chuyện gì cũng phải lo nghĩ. Có điều, ta tự tin mình là người biết đền ơn. Quân Triển Ngọc đáng thương, cuối cùng lại bại trong tay vị Vương gia mà nàng xưng phong liêu chết để cứu trên chiến trường, sao mà đáng thương..."

"Huynh biết rồi ư? Có phải huynh đã nói cho nàng chuyện gì không...?"

Nghe đến đó, không biết tại sao ta đột nhiên cảm thấy căng thẳng, liệu hắn có để lộ điều gì không? Rồi lại cười khở trong lòng, để lộ thì sao chứ, ta còn có thể quan được sao?

"Chao ôi, đúng vậy, ta biết rồi từ lâu rồi. Đáng tiếc còn chưa kịp nói cho nàng biết. Vừa mới tặng viên thuốc cho nàng, chưa kịp nói cho nàng biết tác dụng của viên thuốc thì đã nghe thấy tiếng Bát Tuần của đệ phi tới... Còn may là nàng để thuốc trên người, vừa hay có thể cứu lấy một mạng... Sao vậy? Ánh mắt này của đệ là sao? Muốn giết người diệt khẩu à? Nhị đệ ơi, Nhị đệ à, ta vẫn là Thái tử đây, vẫn chưa bị phế đâu! Đừng đi nhảm bước

nhé... Phụ hoàng của chúng ta tuy có hơi hồ đồ nhưng tổ mẫu thì không hồ đồ đâu... Haiz, đệ nói xem, sao ta có thể hồ đồ như vậy? Vậy mà cứ tưởng tổ mẫu hồ đồ, già rồi... Đệ phạm lỗi như vậy mà tặng không cho đệ hai trăm phi... Khả khả, như vậy cũng tốt, người kiêu ngạo như Quân Triển Ngọc sao có thể thờ chung chồng với người khác? Nhị đệ? Nhị đệ? Đừng đau lòng nữa, nàng sống lại cũng không để đệ sống yên ổn đâu... Không biết bao giờ nàng tỉnh nhĩ?"

Hắn ta hớn hờ trước tai họa của người khác, cất lời trào phúng lại nhưng giọng điệu lại như hai huynh đệ đang nói việc nhà, làm nhảm đông dài.

"Hoàng huynh, cảm ơn huynh... đã cứu nàng."

Sau khi Thái tử hôn hờ thao thao bất tuyệt trước nỗi khổ của người khác, Hạ Hầu Thương lại nói lời này, không khỏi khiến Thái tử im bất hồi lâu, mãi mới có thể mở miệng: "Lại giả nhân giả nghĩa. Ta hận nhất về giả nhân giả nghĩa của đệ, rõ ràng hận ta muốn chết, lại còn cảm ơn ta. Ta cứu nàng vì muốn đệ nàng hành hạ đệ. Nàng tỉnh rồi thì đệ sẽ phải đề phòng có một ngày nàng sẽ biết chân tướng... A, đừng nghĩ đến chuyện giết người diệt khẩu, người biết chuyện năm đó nhiều lắm, hơn nữa, thô khốn làm gì có chuyện không đào nhiều hang! Nếu ta muốn cho nàng biết thì thế nào nàng cũng biết! Nhị đệ, ta thấy hay là để cứ tung một chương đánh chết nàng luôn đi, xong hết mọi chuyện, để suốt ngày khỏi phải lo nghĩ không biết đệ nàng chết thì tốt, hoặc cho nàng sống mới hay! Rồi rắm không bứt ra được!"

Ta thầm nghĩ, có phải sau khi Thái tử bị thương ở chỗ đó nên bị nữ tính hóa, cách nói chuyện càng ngày càng phát triển theo hướng lão thái bà rồi không? Lời nói ra cứ như bà bà lớn tuổi ở nông thôn, nhưng nghe lời hắn nói lòng ta không khỏi nhẹ nhõm. Sự vô lý của hắn vậy mà lại có thể làm cho lời nói dõng dạc. Chẳng lẽ, ta còn có thể sống, còn có thể thay hắn đối phó Hạ Hầu Thương ư?

Họ, cuối cùng đã cứu ta?

Vừa nghĩ đến đây, tâm trạng của ta lại thấp thỏm không yên, trong lòng chợt nhen nhóm chút hi vọng. Hi vọng mình có thể tỉnh lại, có thể sống tiếp. Thì ra chết cũng không dễ dàng, sau phút xúc động nhất thời, nếu đã không chết, ta lại hồi hận.

Hạ Hầu Thương cất giọng trầm thấp: "Thuốc hoàn này của huynh thật sự có thể bảo vệ nàng hai năm ư?"

"Nói chuyện với đệ chán chết đi được. Hạ Hầu Thương, đệ nói đệ sống có ý nghĩa không? Người ta đã nằm trên giường rồi, đệ còn giả nhân giả nghĩa gì nữa? Cứ như thật sự hi vọng nàng sống lại không bằng?"

"Dù huynh nghĩ ta thế nào đi nữa, ta cũng cảm tạ huynh đã cứu nàng, ta sẽ dốc hết sức chữa lành cho nàng..."

"Ôi chào, may là nàng không nghe thấy, nếu nghe thấy há chẳng phải đau lòng đến chết sao? Phu quân tình sâu nghĩa nặng lại giết chết cả nhà mình, phải làm sao đây, làm sao đây? Đối xử với mình tốt như vậy, nghĩ hết trăm phương ngàn kế để cứu mình, nhưng thù hận sâu đậm như thế, vậy thì nên sống hay nên chết đây?" Hạ Hầu Uyên nói cứ như hát, dễ dàng chọc vào trái tim của Hạ Hầu Thương. Hắn nói như thế nhưng Hạ Hầu Thương vẫn im lặng không nói gì, dù Thái tử khích bác thế nào ta cũng không nghe thấy câu trả lời của hắn. Thình thoảng hắn lẩm bẩm một hai câu, nhưng quá ngắn nên lọt vào tai ta lại hóa thành không khí trầm lặng.

"Nàng không bao giờ có thể biết được!" Cuối cùng Hạ Hầu Thương nói lời này.

Nghe thấy vậy, trái tim vốn chìm sâu đến cùng cực của ta lại lạnh thêm phần nào. Rốt cuộc hắn cũng thừa nhận chuyện năm đó đích xác do hắn nhúng tay vào. Tuy ta đã biết từ trước, nếu không như vậy ta cũng không phải dùng thủ đoạn tàn nhẫn như thế. Nhưng vì sao ta vẫn còn dành chút hi vọng cho hắn như vậy?

Tại sao để cho ta còn có ý thức? Ta muốn lớn tiếng hỏi ông trời: Ông muốn treo cột người thì cũng đừng treo cột như vậy chứ?

Ông hành hạ ta còn chưa đủ sao?

"Cũng khó nói... Nàng thông minh như vậy, thậm chí còn thông minh hơn ta và đệ, nếu nàng tỉnh rồi, không cần ta nói, sớm muộn cũng tra xét được thôi. Nhị đệ, đến lúc đó, đệ lại phải chịu khổ rồi." Hắn cười dài một tiếng. "Ha ha ha, nể tình huynh đệ, ta cho đệ biết thêm một sự thật này nữa. Viên Đại Hoàn đan này vốn có thể bảo vệ nàng hai năm bình an, đáng tiếc nàng trúng kịch độc nên hiệu lực của viên thuốc này đã dồn hết vào việc giải độc rồi. Vì vậy hàn khí trong cơ thể nàng không thể diệt tận gốc, bây giờ chỉ còn lại nửa năm thôi... Đệ thật đáng thương quá."

Không biết tại sao khi nghe thấy mấy lời làm nhảm của hắn, càng lúc càng cảm thấy hắn thực sự quá đàn bà. Thân thể vốn lạnh lẽo, nghe thấy mấy lời siêu đàn bà này, hơi lạnh ấy biến mất không còn tăm tích. Thầm nghĩ: Trong cung nhiều thái giám bị mất cái đó như vậy, đâu phải ai cũng biến thành thể kia đâu?

Xem ra, người này bị dồn nén quá lâu, là Thái tử nhưng luôn bị Hạ Hầu Thương chèn ép, mãi mới có ngày Hạ Hầu Thương chột vật, tâm trạng hắn liền sáng khoái.

Vốn dĩ đang ở trong đau khổ, ta thật sự không nên có suy nghĩ nghĩ này, nhưng bất tri bất giác cứ nghĩ như vậy. Haiz, xem ra ta vẫn có thói quen tìm niềm vui trong nỗi đau khổ. Nhưng bao năm như vậy, nếu không tìm niềm vui trong đau khổ thì sao ta có thể vượt qua được?

Sau đó, Thái tử lại tiếp tục làm nhảm, lời nào lời đấy đều đâm vào trái tim của Hạ Hầu Thương. Nhưng Hạ Hầu Thương chỉ bình tới tướng đỡ, nước tới đất chặn. Đến cuối cùng, rốt cuộc Hạ Hầu Uyên cũng nói hết nước bọt, hết hưng thú nên cáo từ trở về.

Căn phòng tĩnh lặng trở lại, chỉ nghe tiếng hắn đứng dậy, thở dài, sau đó là tiếng hắn đi tới đi lui bên giường ta.

Không biết hấn loay hoay mất bao lâu, lâu đến mức ta có phần không chịu đựng nổi, nghĩ thầm sao hấn còn chưa rời đi, không đi thăm hai vị trác phi của hấn đi? Để người ta riêng tư một chút có được không?

Vậy mà hấn lại cời áo cho ta. Ta cảm giác chỉ chốc lát sau, da thịt liền lộ lộ trước không khí, trần như nhộng. Ta hoảng loạn, không phải chứ, tên này còn có sở thích này nữa sao? Nhưng ta không thể động đậy, ngay cả mí mắt cũng không thể mở ra, dùng hết sức bình sinh để nhấc đầu ngón tay cũng không được.

Bây giờ ta thành ra như vậy rồi, hấn còn có hứng thú sao?

Người này không khỏi hơi biến thái một chút.

Nói đến đây, trong cung này có rất nhiều cung nữ xinh đẹp, mặc dù ta đã thành gia với hấn, nhưng hấn gấp lên cũng không thể thế này chứ?

Chẳng lẽ một thân thể mềm mại tràn trề sức sống lại không mê hoặc, hấp dẫn bằng thân thể nặng tựa ngàn cân này sao?

Ta hơi buồn ngủ, ngoài buồn ngủ còn hơi tự đắc... Tay nghề của Tiểu Thất thật sự quá tốt, sắp xếp lại kinh lạc mà không biến ta thành thể loại quái đản. Đến lúc ngủ ra đây không phải là lúc để tự đắc thì đã tự đắc xong mất rồi.

Bởi vì, ta cảm thấy hấn đang sờ soạng ta, từ trên xuống dưới, từng tắc, từng tắc da thịt... Chưa dứt, hấn còn hôn ta, cũng là từng tắc, từng tắc da thịt. Chuyện này thật sự khiến ta khó chịu, muốn sờ sờ cũng đừng có cẩn thận tí mĩ như vậy được không?

Ta nghĩ, nếu ta thật sự là một cái xác, không cảm nhận được gì thì tốt biết bao. Hấn sờ ta, ta không cảm thấy, hấn hôn ta, ta cũng không có cảm giác mây may. Nhưng trên thực tế, ta lại có cảm giác, mà toàn thân lại không thể động đậy. Ta phần nộ vô cùng, nhưng ngay cả việc lớn tiếng chửi bới cũng không thể làm nổi.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134: Thì Ra Mình Hiểu Lắm

Ta cảm thấy hấn hôn lên môi ta, hôn dọc theo cổ xuống phía dưới, bàn tay xoa trước ngực... Đang lúc tuyệt vọng thì cảm thấy một luồng nhiệt đội vào từ huyệt vị trên ngực, đột ngột tản khắp tứ chi. Cuối cùng ta cũng thở phào nhẹ nhõm, thì ra hấn không định làm vậy.

Ta chỉ hiểu lắm mà thôi.

“Xin lỗi, trước kia đã muốn xoa bóp toàn thân cho nàng, nhưng sợ nàng không muốn, chỉ có thể điểm vài huyệt vị sau lưng. Hôm nay nàng đã là thê tử của ta, chắc không cần ngần ngại gì nhỉ?”

Tuy ta nằm bẹp dí trên giường, không thể động đậy, nhưng da thịt toàn thân vẫn rất nhạy cảm. Ông tay áo của hấn rũ xuống, lướt nhẹ trên người khiến ta cảm thấy tê dại ngứa ngứa. Bàn tay mang theo vết chai mòn trơn thân thể cực kì ẩm áp. Chớp mắt thậm chí có thể ngửi thấy mùi huân hương trên người hấn, phảng phất như sương ngọt buổi sớm. Bên tai nghe tiếng hấn thao thao bất tuyệt, bất chợt cảm thấy hơi hoảng hốt. Cứ như đang ở giữa màn sương lúc ban mai, bên cạnh có hai vị đại nương nhà bên khuyên bảo: Ngọc à, con phải mặc váy vào! Đại nương làm một cái cho con này, thêu hình hoa đào búp đó. Đại nương biết con thích hoa này nhất mà...

Ngắn gọn một hồi, giật mình thẳng thốt. Lúc này mới nhớ nhắc nhở bản thân, tại sao mình lại có ý nghĩ như vậy? Bởi vì hấn trị liệu cho mình ư?

Hấn thì thảo luận lắm lắm, nhưng ngón tay không ngừng truyền nội lực vào những huyệt đạo ở dưới. Cảm giác thoải mái lại quen thuộc ấy lại len lỏi khắp thân thể. Nếu là lúc bình thường, có lẽ ta nhất định sẽ rên rỉ thành tiếng, nhưng hôm nay ta thoải mái mà động đậy không được. Haiz... Thật ra có đôi khi, thoải mái cũng là một nỗi khổ.

Hấn sờ soạng khắp người ta, phải nói là bấm huyệt khắp người ta... Có nhiều chỗ ta còn không dám nghĩ...

Haiz...

Vẫn không thể động đậy, bằng không chắc toàn thân ta đã đỏ như tôm nướng rồi.

Sau đó, hấn giúp ta mặc quần áo, vừa mới xỏ được một ống tay áo, đột nhiên có người quát ầm lên: “Súc sinh, ngươi làm gì thế?”

Tất cả mọi người đều đoán được người có thể gọi Hạ Hầu Thuồng là súc sinh là ai đúng không?

Vĩnh Lạc để có tư cách này, nhưng không thể nào hung hãn như thế.

Người này đương nhiên là Hoàng thái hậu không thể lệch đi đâu.

Sau đó, ta nghe thấy tiếng quải trượng đập bôm bốp lên da thịt, cứ như tiếng gậy gộc đánh phải con heo. Dĩ nhiên hấn không hề né tránh, mãi một lúc sau lão Thái hậu mới thở hổn hển nói: “Đạo đức bại hoại, thói đời bạc bẽo, nàng đã thành ra như vậy, người còn làm thế? Người không thể đợi nàng khỏe rồi mới...”

Cảm động quá đi mất!

Lão nhân gia đúng là con người giàu đạo đức.

Thật biết thương người.

Thế loại đó đúng là đáng đánh!

Chắc hẳn Hạ Hầu Thương quỳ dưới đất, bởi vì giọng hấn truyền tới từ bên dưới, nghe rất oan ức: “Hoàng tổ mẫu, Hoàng tôn không làm gì cả...”

“Cái gì, thế này mà gọi là không làm gì? Thế phải làm sao mới gọi là có làm...” Lão nhân gia tức đến độ ho sù sụ.

Hạ Hầu Thương vội lê gối lên trước, chắc đỡ lấy lão nhân gia, “Hoàng tổ mẫu, Hoàng tôn thật sự không làm gì cả. Hoàng tôn đang truyền nội lực cho nàng ấy thôi, mười ngày truyền một lần, nàng sẽ mau tỉnh lại.”

“Thật ư? Ồi chào... Cháu ngoan mau đứng lên đi. Ai gia cũng biết con là đứa bé lương thiện mà. Nhưng làm vậy có ảnh hưởng gì tới con không?”

“Không ạ.”

“Haiz, đêm đó phụ hoàng con không biết rõ ngọn nguồn đã hạ thánh chỉ, cho phép Ninh gia đuổi bắt. Nó không hiểu rõ cho lắm...”

Thì ra lão nhân gia cũng biết sự tình sao? Bà đã biết thân phận của ta rồi? Cũng như Hạ Hầu Thương ư? Chuyện cưới chính phi này cũng do hai người kia đã bàn bạc từ trước? Như vậy, kế ly gián của ta mất trắng sao? May mắn, may mắn, ta vẫn chưa chết, vẫn còn cơ hội.

Sự mềm lòng vừa rồi thoáng cái biến mất, ta thậm chí còn hơi hận mình. Bởi vì hấn chữa thương cho mình nên ngã lòng theo hấn ư?

Ta cũng chẳng còn tâm trạng để xem kịch vui, trong lòng chợt tràn ngập nỗi hận... Giờ đây, ta có phần hi vọng thời gian sẽ dừng lại, tiết mục bà hiền cháu thảo tâm thương mà hai người diễn ấy hoàn toàn không liên quan gì đến ta, thù hận máu tanh chỉ là kiếp trước, trên vai ta không còn trách nhiệm.

Ta tưởng họ sẽ để lộ thêm chút đầu mối nhưng họ lại không nói gì nữa. Ngược lại Hoàng thái hậu hỏi han Hạ Hầu Thương luôn lời, hỏi hấn mấy ngày gần đây có ăn cơm không, rồi lại khuyên hấn quan tâm tới sức khỏe, mọi chuyện đã vậy cũng đành chịu, ngày sau từ từ tìm đại phu chữa trị.

Hạ Hầu Thương thì an ủi Hoàng thái hậu: “Hoàng tổ mẫu, Hoàng tôn biết nàng cần Hoàng tôn. Hoàng tổ mẫu yên tâm, ngự y nói cơ thể nàng vẫn hoạt động, chỉ cần Hoàng tôn cố gắng thêm chút nữa, cuối cùng nàng sẽ khỏe lại thôi.”

Thái hậu nghe thế thì thần thức không thôi, chống quải trượng đi tới đi lui trong phòng: “Thương nhi, nếu cuối cùng nàng ấy không tỉnh lại, con phải chuẩn bị tâm lý đấy.”

Hạ Hầu Thương trầm lặng hồi lâu, không trả lời mà đáp: “Hoàng tổ mẫu, mấy ngày nay Hoàng tôn thường nhớ tới hồi ở Tây Cương. Có lẽ những ngày sống cùng họ là thời gian Hoàng tôn vui vẻ nhất. Hoàng tổ mẫu, Hoàng tôn khiến người lo lắng, nhưng có lẽ Hoàng tôn... không thích hợp với hoàng cung...”

Tất nhiên ta hiểu ý của hấn, nghe giọng điệu này, hấn không còn tha thiết gì ngôi vị Hoàng đế kia nữa sao? Nếu ta quả thật không tỉnh, hấn quyết định rời đi hả?

Giọng của Hoàng thái hậu vừa bi thương vừa thất vọng: “Thương nhi, ai gia chỉ có một đứa con trai là phụ hoàng con. Tính cách của phụ hoàng con cũng biết rồi đấy, nó không thích hợp làm Hoàng đế, nhưng nó đã làm Hoàng đế nhiều năm như vậy rồi. Trong ba đứa cháu, hi vọng duy nhất của ai gia chính là con. Con sẽ dẫn dắt triều đại trở nên phồn thịnh, con vì nàng ấy mà không thêm quan tâm tới nước nhà sao?”

Nghe đến đây, ta thoáng giật mình, hấn thật sự muốn vậy ư?

“Xin lỗi, Hoàng tổ mẫu, Tam đệ có Hoàng tổ mẫu theo sát, chắc chắn sẽ trở thành một Hoàng đế tốt. Nếu nàng đi rồi, Hoàng tôn quả thật như mất đi một nửa tính mạng, một nửa còn lại chỉ mong làm bạn với kiếp sống tịch mịch nơi cửa Phật...”

“Được lắm, ai gia trừ tính cả đời, cuối cùng lại nhận được kết quả như vậy sao? Tiên hoàng à, ai gia ân hận quá, vì sao năm đó không xuống đất cùng với ông...”

Ta nghe thấy tiếng khóc lóc kinh thiên động địa, thật sự làm ta sợ hết hồn. Thầm nghĩ: Hoàng thái hậu bình thường đoan trang uy nghiêm, nhưng bản lĩnh khóc lóc ăn vạ quả thật làm cho người ta nhìn với cặp mắt khác xưa.

Lúc đầu Hạ Hầu Thương còn cứng miệng, về sau đành phải đỡ dành Hoàng thái hậu. Hoàng thái hậu nhân cơ hội đưa ra điều kiện, muốn hấn bỏ lời thề

ấy đi. Hạ Hầu Thương không còn cách nào khác, đành phải âm ừ đồng ý.

Hoàng thái hậu lại nói với Hạ Hầu Thương, đã hạ ý chỉ mời danh y khắp nơi tới kinh để thăm khám cho ta, tìm phương án trị liệu.

Tại sao họ đối xử với ta tốt như vậy? Sau khi biết ta là Quân Triệu Ngọc ư?

Lòng ta bất giác trào dâng nổi bần khoăn.

Khi tướng lĩnh Quân gia đã trở thành quá khứ, người Quân gia cũng không còn nắm giữ quyền lực ở Tây Cung, họ không cần thiết phải lấy lòng ta như vậy.

Có lẽ Hạ Hầu Thương có tình cảm với ta, nhưng tại sao Hoàng thái hậu cũng ủng hộ hấn?

Mây đen không lúc nào là không bao phủ trong lòng ta, nhưng không biết vì sao, nghe lời đối thoại của hai người, nỗi hận trong lòng ta phai nhạt phần nào.

Những ngày kế tiếp, đại phu tới khám liên tục không ngớt, tay của ta bị cầm lên rồi đặt xuống, đặt xuống rồi lại cầm lên, nhưng không ai nói rõ rốt cuộc ta bị làm sao, trúng độc gì. Bởi vì chén rượu độc trong hôn lễ đã hòa với độc tố trong cơ thể ta, thêm vào công hiệu của Đại Hoàn đan, không ai biết rốt cuộc ta có thể tỉnh lại hay không.

Hạ Hầu Thương từ hi vọng đến thất vọng, thất vọng rồi lại hi vọng, giọng hấn truyền vào tai ta, nghe mà xót lòng.

Thậm chí về sau, hấn còn mời tôn sư của các môn phái lớn trên giang hồ, xem có thể dùng phương pháp nào giúp ta hay không. Đáng tiếc, cho dù cao thủ như vậy cũng không có hiệu quả.

Mỗi ngày ta nằm trên giường, tỉnh rồi lại ngủ, ngủ rồi lại tỉnh, không biết thời gian, ngẩn ngẩn ngơ ngơ, không biết đã trôi qua bao lâu. Chỉ cảm thấy Hạ Hầu Thương truyền nội lực cho ta ba lần, sau mỗi một lần hấn đều thở hổn hển, còn có vài thứ tiếng không hay cho lắm. Ví dụ như tiếng rên rỉ của hấn, tiếng quần áo đụng chạm, cái loại vô cùng thoải mái đó..... cái loại khiến người ta mặt đỏ bừng tim đập loạn đó..... Hơn nữa những cung nữ thường ngày hầu hạ ta thay quần áo nhỏ giọng thảo luận: Người nói xem, mỗi lần Vương gia rời khỏi đây đều thay đồ... Người nói xem, có phải Vương gia? Đừng nói nhảm, Vương phi đã như vậy rồi, Vương gia còn có thể làm gì được nữa, có niềm vui thú nào đâu...?

Đầu ta sưng lên, tiếc rằng không lên tiếng được. Đầu óc hoạt động nhanh chóng, bất giác nhớ lại lần bọn ta... uống thuốc... đó.

Thật ra nếu lâu dài không có hành động cùng cố thì nỗi hận trong lòng cũng tiêu tan phần nào. Hôm nay ta cũng có thể tìm niềm vui giữa đau khổ mà phân tích cuộc trò chuyện của mọi người, từ đó lại nghe được vài chuyện vui. Nhưng những cung nữ này nói về Ninh vương quá nhiều, lặp đi lặp lại, loay quanh mấy chuyện như: “Hôm nay Vương gia liếc mắt nhìn mình, liệu Vương gia có thích món trang sức mình mới đeo không?” Hay là: “Hôm nay có nên kéo cổ áo xuống thấp hay không?” Những điều này đều là lời lảm bảm nói một mình khi họ xoa bóp cho ta. Chắc họ không dám nói lời này với người khác đâu!

Ngày ngày trôi qua rất buồn chán, đôi khi ta thật sự hi vọng mình cứ nằm vậy mãi. Thế thì ta không cần phải suốt ngày nhưc đầu nghĩ cách báo thù nữa.

Tướng lĩnh Quân gia càng ngày càng cách xa ta, xa đến mức cứ như kiếp trước của ta vậy.

Thật tốt.

Đôi khi cũng xảy ra vài chuyện không hay. Ví dụ như, ngày nào đó có người muốn dùng trường châm đâm ta, may là bị phát hiện. Thì ra kẻ đó do Ninh Khái Dao phái tới, nàng ta không tin ta không tỉnh, cho rằng ta trốn biệt trong cung, định sống tiếp như vậy... Bảo ta là không muốn đi vệ sinh cứ giữ khư khư lấy cái nhà xí, chiếm tước vị Vương phi còn viện cớ bệnh tật không cho vợ bé vào cửa.

Đám cung nữ bàn tán: Kể từ khi Vương phi như vậy, làm thế nào Vương gia cũng nhất quyết không chịu cưới trắc phi, tranh cãi ầm ĩ với lão Thái hậu ở trong điện, nói rằng các nàng thích thế nào thì thế đó, chết không nhận nợ thì có thể ép Vương gia được sao?

Có điều những cung nữ này không biết tin tức về sau, nên không nhắc đến chuyện này nữa.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 135: Vẫn Là Lúng Túng

Ngay sau đó, nghe các cung nữ nói Ninh Khái Dao được chỉ hôn cho Xương vương, ta thậm chí vỗ tay khen hay, nhưng lại hơi cảm thán. Xương vương này có hiềm nghi đội nón xanh. . . Nhưng cùng lúc đó, ta cũng có hiềm nghi đội nón gì đó. Đàn bà lăng nhăng thì thượng phụ đội nón xanh, thế đàn ông lăng

những thì thê tử đội nón gì nhỉ?

Ta vẫn chưa nghĩ ra được.

Mỗi ngày ta đều nghĩ tới những chuyện có có không không này, vô cùng bình lặng, rất thư thái. Lâu lắm rồi không nghĩ tới đoạn đầu dài, mỗi khi nghĩ tới ta liền lập tức nghĩ sang chuyện khác... Tự an ủi mình, đây gọi là tìm niềm vui trong đau khổ, nếu cả ngày ta nghĩ tới thù hận buồn đau, còn chưa tỉnh lại thì đầu óc đã đỡ hơi luôn rồi, sao có thể bày mưu tính kế được nữa?

Thật ra, đôi khi ngẫm lại, ta là thể loại lười chây thây, nếu không phải máu tanh nhúng chìm, liệu có phải ta đã để mọi chuyện đến đâu thì đến không?

Đáng tiếc, đời người vốn không được như ý. Sau lần truyền nội lực thứ tư, ta toàn thân trần trụi, Hạ Hầu Thương mặc quần áo giúp ta. Loay hoay một lúc, hơi thở của hắn trở nên hỗn hển hơn... Kể từ khi ta không thể động dậy, tiếng ruồi bọ bay trong phòng ta cũng có thể nghe thấy... Tiếng thở này hỗn hển đến bất thường, nhưng mà bất thường thế nào đây... Tay hắn sờ tới sờ lui trên người ta, sờ hơi lâu một chút, không chỉ dùng tay mà còn dùng miệng, mút mát chỗ lắm thịt kia... Về phần chỗ lắm thịt kia, chắc không cần ta nói, tất cả mọi người đều đoán được nhỉ?

Điều đáng sợ hơn chính là, thân thể chỉ có cảm giác mà không thể động dậy của ta, lúc này lại có động tĩnh! Lời này hơi khó hiểu, có nghĩa ta cảm thấy rõ ràng chỗ mà hắn đang mút mát kia đứng thẳng lên.

Hiểu chưa?

Hạ Hầu Thương cũng cảm thấy, miệng hắn rời khỏi chỗ đó rồi sững sờ một lúc. Ta cảm thấy ánh mắt của hắn nhìn chăm chăm vào đó. Nếu ánh mắt là ánh mặt trời, vậy chỗ đó đã bị đốt cháy rồi... Nếu còn chưa hiểu 'chỗ đó' là chỗ nào, thế này đã hiểu chưa?!

Hắn rất kích động, ta cảm thấy hắn rất kích động... Bởi vì hắn mút mát khắp người ta một lượt, đáng tiếc, không còn động tĩnh nào tương tự nữa.

Nhưng từ đó về sau, dường như hắn đã tìm được cách, cứ cách hai ba ngày lại tới cơi đồ của ta, sau đó tìm cảm giác, tìm động tĩnh. Điều này làm cho ta rất cực khổ, không chỉ cực khổ bình thường thôi đâu. Nghe thấy tiếng hắn thở hỗn hển, tiếng rên rỉ, tiếng quần áo đụng chạm, ta càng cảm thấy cực khổ.

Không biết liệu hắn tiếp tục như vậy, có thể quá độ gì đó mà chết như lời người ta nói không? Nếu như vậy, thì ta đỡ phải bày mưu tính kế nữa.

Phương pháp trả thù thế này, hữu hiệu biết bao, nhân hạ biết chừng nào.

Các người nhìn ta xem, liệu ta có phải là người rất biết tìm niềm vui trong đau khổ không?

Nhưng sự cố gắng của hắn rốt cuộc vẫn có chút tác dụng. Đầu tiên chỗ nhiều thịt bên trái đứng thẳng lên, sau đó chỗ nhiệt thịt bên phải cũng đứng thẳng lên... .

Về sau, hắn còn... Ta chỉ có thể nghĩ trong lòng, không thể nói ra được nữa.

Thật ra thì cũng không có gì, bọn ta cũng là vợ chồng rồi, mặc dù là vợ chồng có thù hận. Vậy cứ nói nhé? Hắn dùng ngón tay trêu chọc chỗ dưới của ta, lúc đầu không có cảm giác gì, chỉ cảm thấy nơi đó như miếng thịt heo chết, đảo qua đảo lại, đảo qua đảo lại... như rang thức ăn đó.

Về sau, có một ngày, một dòng nước ấm từ nơi đó xộc lên bụng, giống pháo hoa nổ tung giữa bầu trời đêm, bay thẳng tới trời xanh.

Sau đó, hắn cảm thấy nơi đó có cảm giác, lại càng chủ động hơn nữa...

Lại có một ngày, hắn thở hỗn hển... Nhìn đi, ta rất hay nói từ thở hỗn hển này, dù sao mỗi một lần thở hỗn hển đều có chuyện kì dị xảy ra, hôm nay cũng không ngoại lệ. Ta nghe thấy tiếng cơi quần áo loạt xoạt... Đương nhiên không phải của ta, quần áo trên người ta đã cơi từ lâu rồi. Hắn, hắn, hắn đang cơi quần áo của mình?

Ta rất kinh hoàng, rất muốn được như Lão thái hậu mà hung hãn mắng to một tiếng: Súc sinh!

Nhưng ta không thể động dậy, cũng không thể cất tiếng, đành phải cố gắng bình tĩnh nghe hắn cơi đồ khỏi nơi nào đó mà ta không biết, rồi cẩn thận ôm ta xuống giường. Nhưng không ôm xuống hẳn mà một nửa người ta vẫn ở trên giường, một nửa ở dưới giường, sau đó hắn tách hai chân của ta ra...

Ta thẹn đến mức muốn chui xuống đất... Dĩ nhiên, mặt ta không hề có cảm xúc, vẫn khô khan như nham thạch...

Nếu lúc này ta không có cảm giác thì tốt biết bao.

Hắn đưa thứ nóng hôi hổi to hơn ngón tay vào chỗ đó, nhẹ nhàng ma sát. Ta không hề cảm thấy đau đớn chút nào, trong lúc ma sát lại có cảm giác như bay vào đám mây đó. Không ma sát bao lâu, ta cảm thấy có thứ chảy ra, ngay sau đó một dòng nước ấm phun vào bên dưới của ta, ngay cả trên rốn cũng có.

Ta mắng to, Hạ Hầu Thương, người thật quá đáng. Cơi đồ thì cơi, còn dùng gây dâm ta, dùng gây dâm ta đã đành, lại còn tưới nước nóng lên người ta? Không đúng, không phải là nước nóng, mà là cháo nóng, cháo dinh dinh.

Thật ra thì ta vốn không biết cái thứ gì đó kia... Nhưng một lần đi dạo thanh lâu với Tiểu Thất, có một vị khách hết bạc bị đuổi ra ngoài, về mặt đưa đám làm động tác hệt như Hạ Hầu Thương ở sau hèm. Gã rên rỉ, ma sát xiêm y, dáng vẻ vô cùng thoải mái. Ta vốn định vòng đến chính diện xem xảy ra

chuyện gì, đáng tiếc bị Tiểu Thất lôi đi. Tiểu Thất đỏ mặt nói với ta, như vậy sẽ lao lực quá độ mà chết. Cho nên, ta liền biết lao lực quá độ mà chết là chuyện gì.

Hơn nữa, mỗi một lần nhân lúc họ bì bõm dưới nước mà nhìn trộm họ không mặc quần áo, thật ra ta đều không cẩn thận nhìn thấy thân thể họ.

Cho nên, thật ra thì, ta loáng thoáng biết gây đó là thứ gì, nhưng vẫn không rõ tại sao cháo nóng lại dây lên người ta?

Cho nên, quá nhiều ‘cho nên’ thì phải?

Những hành động trước kia của hần, bao gồm hành động lúc uống thuốc lúc trước, ta đều biết hết. Nhưng lần này thực sự không biết chuyện gì đã xảy ra, hần đang nấu cháo trên người ta hả?

Hết lần này tới lần khác?

Mãi mới lau khô sạch sẽ, hần chậm rãi mặc quần áo vào cho ta, mệt mỏi dựa vào bên cạnh ta ngủ.

Đến nửa đêm, hần ôm ta trong lòng, một chân khoác lên đùi của ta, như đắp một chiếc chăn bông, rất dễ chịu. . .

Nhưng nửa đêm lại phát lên một tiếng gào: “Súc sinh, ngươi đang làm gì?”

Ta nghĩ thầm, lại thế nào nữa đây?

Lại là tiếng gậy gõ đánh vào da thịt, Hạ Hầu Thương lăn xuống giường. Ta hơi ngờ vực, liệu có phải hần sợ chiếc gậy đánh phải ta không?

Lòng ta chợt mềm nhũn một cách kì lạ.

Giọng của Lão thái hậu vẫn luôn đột nhiên mà tới, đình tai nhức óc.

“Ngươi nhìn đi, lần này còn gì để nói không? Ngươi ngươi ngươi. . . ngay cả áo cũng cởi rồi. . . Còn, còn, còn những thứ ở dưới đất nữa, những thứ này. . .” Lão thái hậu xấu hổ, không thể nói thành lời.

Lần này Hạ Hầu Thương không còn lời nào để nói, chỉ quỳ dưới đất lẩm bẩm. . . Tại sao nói là quỳ dưới đất, lần trước nói rồi, lần này không nhắc lại nữa.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 136: Nảy Sinh Ngờ Vực

Thật ra thì ta rất muốn giúp hần, rất muốn nói cho lão nhân gia rằng thật ra hần không làm gì hết đâu, chỉ tưới cháo nóng lên người ta mấy lần mà thôi. Tiếc rằng ta không thể nói, chỉ có thể nghe tiếng quải trượng đập bùm bụp lên lưng hần. Nghe nói. . . đương nhiên là nghe mấy người ở lầu xanh nói. . . Lần đầu làm chuyện này rất đau, ta không cảm thấy gì cả. . . cũng có thể bởi vì ta vốn không có cảm giác. Ta thấy ta cũng không biết phải giải thích cho Hạ Hầu Thương thế nào nữa.

Thật ra, lúc này ta hơi ngờ vực, Hạ Hầu Thương thật sự là loại người mà Thái tử nói ư?

Thật sự là kẻ mưu mô thâm trầm như vậy? Nhưng. . . Nhưng. . . Hần làm nhiều chuyện như vậy, cũng không cần phải diễn trò trước mặt ta như thế? Từ lúc ta nằm ở đây không nhúc nhích được, từng ngày nghe những chuyện lật lọng liên quan đến hần, cảm thấy hần chăm nom cho ta từng li từng tí, tại sao nổi hận trong lòng dần dần tiêu tan từng chút một?

Cuối cùng, đánh một trận rồi, Lão thái hậu cũng mệt mỏi tìm cái ghế ngồi xuống, nói: “Nói đi, đã xảy ra chuyện gì?”

“Hoàng tôn cho rằng, có lẽ, có lẽ nàng ấy có thể cảm nhận được. . . loại kích thích này. . . cho nên, cho nên Hoàng tôn. . .”

“Ngươi, ngươi. . . Bảo ta phải nói với ngươi thế nào đây? Tuy nàng đã là vợ ngươi rồi, nhưng nữ nhân đều coi trọng trinh tiết. Trong lúc bất tri bất giác, nếu bị. . . Thì nàng ta nghĩ thế nào? Chuyện như vậy phải có tình cảm từ hai phía!”

Hạ Hầu Thương áp a áp ứng nói: “Cho nên, cho nên, Hoàng tôn không thật sự động vào nàng. . .”

Lão thái hậu khó hiểu: “Thế, thế dưới đất này là thế nào?”

Hạ Hầu Thương không nói gì. Không biết tại sao ta lại đột nhiên nhớ lại lần hấn nằm mộng xuân. Khuôn mặt đỏ bừng, đôi mắt khép hờ, ánh mắt mê man, nhưng tinh khiết hết trẻ thơ. . . Liệu khuôn mặt hấn lúc này cũng đỏ ửng như thế?

Lão thái hậu ho một tiếng, khuyên nhủ: “Nếu không, mỗi một lần người kích thích cho nàng xong thì gọi một tỳ thiếp tới hầu hạ?”

Lão thái thái vẫn thương cháu mình hơn, ta cảm động ửng rồi.

“Không, Hoàng tôn không muốn, Hoàng tổ mẫu, người đừng ép Tôn nhi, kể từ khi có nàng, Hoàng tôn không hề có hứng thú với những cô gái khác... Trước kia Hoàng tôn hoang đường như vậy, cũng bởi vì Hoàng tôn muốn chứng thực, thật ra Hoàng tôn thích nữ tử.”

Lão thái hậu nện quả trọng xuống nền đất, lại giận tím mặt: “Vậy người cứ giải quyết như vậy ư? Ông trời ơi. . . Bao giờ ai gia mới có thể ôm chặt đây. . . Tiên hoàng ơi, sao ông không dẫn ai gia đi đi, ông xem đám con cháu của ông này, đứa nào đứa nấy đều khó trị. Một đứa biến thành thái giám, một đứa tự làm hỏng mình. . . Tại sao không đi truyền thứ gì hay ho, chỉ đi truyền mỗi cái tính cổ chấp của ông?”

Bà kêu ca cả ngày rồi nói: “Không được, ai gia phải bảo Xương nhi mau thành thân, ai gia còn có hi vọng. . . còn có hi vọng. . .”

Vừa nói vừa lộc cộc chống quả trọng rồi đi.

Một lúc lâu sau, Hạ Hầu Thương mới đứng dậy, đi tới bên cạnh ta, nằm sấp trên đầu giường nói với ta: “Triển Ngọc, Hoàng tổ mẫu không trách nàng nữa, rốt cuộc cũng thừa nhận nàng rồi. Hoàng tổ mẫu biết nàng bày trò khiến Hoàng huynh như vậy, nhưng vẫn bỏ qua cho nàng, bởi vì chuyện năm đó đích thực là lỗi của hoàng gia. . . Nàng yên tâm nhé! Nhưng bao giờ nàng mới tỉnh lại đây, ta rất sợ ta phải đợi rất lâu nàng mới tỉnh, đợi đến lúc râu ta trắng xóa nàng mới có thể tỉnh lại. Đến lúc đó, nàng vẫn trẻ thế này, liệu có còn thích ta không? Thật ra trong buổi hôn lễ, nàng nói như vậy làm ta rất vui, lần đầu tiên được vui như vậy. Tuy khi đó ta hận mình không uống chén rượu kia, nhưng ta vẫn rất vui. . . Nhưng nếu nàng biết những chuyện ta làm sai năm đó, liệu nàng có để ý đến ta nữa không?”

Không biết tại sao, dù thù hận sâu nặng như vậy, nhưng lúc này ta chỉ muốn bật thốt: Ta sẽ để ý đến người.

Vừa nghĩ như vậy, ta bị chính mình làm cho hoảng hốt. Tại sao, tại sao đáy lòng ta lại có thể có suy nghĩ như vậy?

Ta muốn tát mình một cái, nhưng ta không thể làm được. . . Đương nhiên bởi vì ta vẫn chưa thể động dậy.

Ta rất cáu giận, nhưng vẫn không nhúc nhích được, muốn lớn tiếng nói với hấn: Còn lâu ta mới thích người, thích người chẳng thà đi thích con heo còn hơn. Ta nói với người như vậy chẳng qua chỉ để lừa gạt người, muốn người đối nghịch với Thái hậu mà thôi.

Nhưng hấn nói tiếp: “Thật ra ta cũng biết rõ, lời của nàng vô cùng giả dối. Hoàng tổ mẫu cũng từng khuyên ta, nói rằng với mưu kế của nàng, có thể nàng cố tình nói vậy, ngay cả rượu kia. . . Nhưng ta nguyện tin tưởng những lời này xuất phát từ đáy lòng nàng, mà dù không phải như vậy thì có sao, nàng đã là Vương phi của ta rồi, chỉ cần canh chừng nàng, sẽ có một ngày nàng thật lòng với ta. Nhưng vì lẽ gì mà nàng không cho ta cơ hội này? Chỉ cần nàng có thể khỏe, ta không cầu mong gì nữa, bảo ta đến mạng cũng được, rồi khỏi nàng cũng được. Ta chẳng cầu mong điều chi, chỉ cần có thể. . . chỉ cần có thể để cho ta đứng dưới cửa sổ phòng nàng, nhìn ánh đèn phòng nàng châm lên rồi dập tắt, nghe tiếng của nàng. Một tháng có một hai lần như vậy. . .”

Không, mười ngày có một hai lần như vậy. . . Không, mỗi ngày một lần. . .”

Ta trầm nghĩ: Người thay đổi khiếp quá đấy, mặc cả một giây mười lần như thế sao?

Nhưng không biết tại sao, ta cảm thấy nước mắt của đông đầy cõi lòng. . . Nếu ta còn có thể rơi nước mắt.

Hấn vuốt ve đầu ta. . .”Sao trước kia ta không phát hiện ra nhỉ? Tóc của nàng thật đẹp, thật mềm. . . Lúc ta mới đến Tây Cương, nàng dẫn người tới nghênh giá, nhiều tướng lĩnh như vậy mà ta chỉ trông thấy nàng. Nàng mặc bộ ngân giáp tinh khôi, đầu không đội mũ giáp, ngồi trên lưng ngựa, mái tóc tung bay rồi bởi, nhưng đôi mắt lại như sao trên trời, vẻ mặt thờ ơ hồ hững, cầm một chiếc roi thanh mảnh trong tay, đầu roi gấp làm ba, nhẹ nhàng gõ vào lòng bàn tay. . . Hoàn toàn không coi trọng Hoàng tử ta đây. Cũng như lần đầu tiên nhìn thấy nàng, nàng quỳ dưới đất tiếp chỉ, áo đỏ đai gấm, thiên quan(*) trăm ngọc, trong tay lại cầm hạt tảo, nhìn đến ngẩn ngơ. Ta rất muốn hỏi: Người ăn nữa con sâu vào miệng hay đang tương tư cô nàng ném quả táo ấy?

* Một kiểu mũ của quan thời Hán. Bên trên trang trí hình con ve, đằng sau có đuôi chồn, từ cổ gọi là điều thiên quan.

Không biết tại sao, vừa nghĩ đến đây, lòng ta liền khó chịu. Cho nên, lúc nàng vào cung gặp vua, ta cố ý chặn nàng giữa đường, nói lời khiêu khích, cuối cùng khiến nàng giận dữ. . . Nhưng ta lại hơi thích thú, nghĩ thầm: Rốt cuộc người cũng nhìn thẳng vào ta, trong lòng có vị Hoàng tử này rồi! Khi đó ta nghĩ: Ta mang thân phận cao quý, người là ai mà dám coi thường ta? . . . Phụ hoàng có ý định phái người đi Tây Cương, không biết tại sao ta lại nghĩ hết cách để phụ hoàng đồng ý. Ta không thân thiết với phụ hoàng, phụ hoàng cũng không thích ta, nhưng lần đó ta lại. . . Sau đó, rốt cuộc ta cũng gặp được nàng, nhưng nàng vẫn đối xử với ta thờ ơ như vậy. Ta rất ghen tỵ với Thất Tinh ở bên nàng, có thể ở bên nàng mọi lúc mọi nơi. Về sau phụ hoàng phái người đến cho ta biết, bảo rằng trong Thất Tinh có một người do phụ hoàng cấm vào. Giờ ta mới hiểu, tuy phụ hoàng không thánh minh như tổ phụ, tổ mẫu, nhưng ở trên ngôi vị Hoàng đế nhiều năm như vậy, rốt cuộc cũng có chút. . . Phụ hoàng phái ta tới, thì ra không chỉ đơn giản là tuần biên. . .”

Hấn nói đến đây rồi im bặt, mãi không có âm thanh nào vang lên. Ta gấp đến độ suýt nữa nhảy dựng lên quát hỏi: Phái người tới làm gì, người mau nói đi!

Nhưng hấn không nói.

Tiếp tục nhớ lại mấy chuyện vặt vãnh dở người: “Ta thường gọi Lão Tứ tới hỏi thăm tình hình của nàng, viện cớ là điều tra quân tình, nhưng điều hay hỏi nhất là những chuyện nhỏ của nàng. . . Hắn nói thời niên thiếu nàng cười ngửa ghê lầu xanh trên hoa ghẹo nguyệt. Hắn nói nàng bạc tình quá tin, không biết làm tan nát biết bao trái tim thiếu nữ. Còn nói nàng nhân lúc Thất Tinh tắm rửa, đêm đêm mò vuốt trắng thả rần, ngâm nga câu thơ soi bóng người. . . Ngay cả Lão Tứ cũng dính đòn. . . Nhưng ta nhận ra, Lão Tứ tuy có hoàng mệnh, thân là mặt thám, nhưng đáy lòng lại vô cùng vui sướng. Hắn thích nàng, ngưỡng mộ nàng, mong muốn ở bên nàng còn hơn cả ở bên ta. . . Đôi khi ta rất ghen tị với nàng, mặc dù đôi khi những chuyện nàng làm khiến người ta hận không thể đánh nát gương mặt tươi cười hớn hở ấy, nhưng rất nhiều người bằng lòng theo nàng. . .”

Hắn nói tới đây thì cười khê, vừa vuốt ve mặt của ta, miệng hôn lên, lưu luyến không muốn buông rời. . . Ta nghĩ thầm: Thế loại người gì thế này, vậy mà lại có thể nghe ngóng từng chuyện của ta? Ngay cả chuyện xấu cũng phải moi bằng được?

“Thật ra, hồi nhỏ ta không có chí hướng nguyện vọng gì to tát cả, chỉ mong mẫu phi để tâm tới ta hơn chút, mong phụ hoàng còn nhớ mình có đứa con trai này. Nhưng họ đều quá bận, quá bận, những kẻ ta hay thấy mặt nhất là những cung nhân một mực cung kính. Tiếng gió len lỏi khắp căn phòng xa hoa lộng lẫy, lừa qua tiền sảnh, cung điện thênh thang yên tĩnh đến mức không có nổi một âm thanh. . . Năm tháng dần trôi, có vài cung nhân chăm chút ăn mặc, lo chải gội thêm một đóa hoa, để lộ một phần da thịt, nóng lòng muốn thử nhưng lại nao núng khiếp đảm. . . Toàn bộ đều coi ta là kẻ ngu, trước mặt phụ hoàng, đám đàn bà con gái đều khác hẳn, ngay cả mẫu phi cũng như vậy, khiến ta cực kỳ phiền chán. Ngay cả bà vú đối tốt với ta từ nhỏ cũng mượn tên ta để tiếp cận phụ hoàng. Cho nên, khi bà ta dùng cọc trúc khêu bóng, ta bèn đẩy bà ta xuống nước. Bà ta thấy rõ vẻ lạnh tanh trong mắt ta, tuy ta mới mấy tuổi mà thôi. . . Sau đó, bà ta chết, phụ hoàng lãnh đạm với ta hơn. Phụ hoàng thật sự thích bà vú ư? . . . Sau nữa, ta lớn dần, nơi ta sống không còn yên bình nữa, Hoàng tử mẫu hạ chỉ, bảo mẫu phi đưa ta lên núi, nhưng lên núi vẫn không yên bình. Nơi đó phòng thủ vô cùng nghiêm ngặt, cũng không xảy ra chuyện gì, vì cô đơn hiu quạnh nên ta bắt đầu nghiên cứu võ công, nhưng không nghĩ rằng cũng có chút thành tựu. . . Cho nên, lúc đến Tây Cung, bởi vì thái độ kiêu căng của nàng, ít nhất ở trong mắt ta là như vậy, cho nên, ta muốn áp chế nàng bằng võ lực. . . Thật ra nhớ lại, phải chăng ẩn sâu trong đáy lòng ta có một ý niệm, rằng chỉ có như vậy thì nàng mới có thể ngước mắt nhìn ta? Thật ra ta rất sợ nàng xem thường ta, bởi vì ta là Hoàng tử. . .”

Ta nằng nặc trong lòng: Ai dám coi thường người? Coi thường người là cháu con rùa! Người không biết khi đó ta bận rộn đến mức nào sao? Cười ngửa sân thú, dạo chơi lầu xanh, vất vả lắm mới leo lên chức Tể tướng, còn không tận hưởng một chút đặc quyền, sau bến sông này thì chẳng còn chỗ ngồi nữa! Ai có kiên nhẫn nhìn người chằm chằm chứ! Bộ người lập lánh đủ màu hay óng ánh trong suốt? Hay người kì dị đến độ khiến người chết rồi còn phải mở to mắt ra nhìn? Đồ biến thái! Nhiều người nhìn người như vậy còn chưa đủ, còn muốn ta nhìn người, người là tên đại biến thái!

Nhưng ta vẫn không thể mở miệng ra mắng.

Cho nên chỉ có thể tiếp tục nghe hắn lầm lẩm.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137: Lúng Túng Trước Sự Ngưỡng Mộ

Hắn lẩm bẩm thì thảo, vang vọng trong căn phòng thênh thang tĩnh lặng. Nghe mọi hồi, ta có suy nghĩ: Tên này cả đời không nói chuyện, tự dung lắm mồm thế. Cô họ không khô hả? Cũng không thèm đi nhà xí luôn hả? Chuyện gì xảy ra thế này?

“Triển Ngọc. . . A Ngọc. . . Ngọc nhi. . .”

Nếu tóc gáy ta có thể dựng đứng, ta nghĩ giờ này khắc này, tình này cảnh này. . . chúng sẽ thi nhau dựng thẳng tắp như tướng sĩ nghe kèn lệnh.

Dĩ nhiên, chúng vẫn không hề nhúc nhích, cho nên, ta đành phải tiếp tục nghe hắn gọi không ngớt miệng.

“Có nhớ lần Thất Tinh của nàng đấu với Bát Tuấn của ta không? Ta không thể ngờ rằng, một đám người mà ta thấy không thể nào xưng là cao thủ võ lâm lại có thể dễ dàng đấu lại Bát Tuấn của ta, sức chiến tương đương. Ta vốn muốn ra đòn phủ đầu, ngược lại lại làm nàng nở mày nở mặt trước thao trường. Mặc dù tiếng hô thiên tuế vang trời, nhưng ta biết, đáy lòng họ xem thường ta. Lựa chọn tinh anh từ những môn phái lớn trong giang hồ, tốn bao vàng bạc của Hoàng thất mới có thể huấn luyện được Bát Tuấn, vậy mà lại không thể thắng nổi Thất Tinh. . .”

Mặc dù thắng, nhưng nàng vẫn thờ ơ thản nhiên, gõ chiếc roi da rần vào lòng bàn tay, về mặt khinh thường, nhắc nhở Thất Tinh: Cẩn thận đấy, mấy ngày nay ra ngoài đường đi một mình. Nói xong, nhếch mày liếc xéo ta. Ta hiểu ý nghĩ trong lòng nàng, giận tím mặt, nghĩ thầm ta là người ti tiện như vậy sao? Cho nên, ta ra từ lệnh, nếu có ai dám lên khiêu khích Thất Tinh gây chuyện thì sẽ vĩnh viễn xóa tên khỏi giang hồ, khỏi Bát Tuấn, khỏi quan trường. Bát Tuấn đều là người kiêu ngạo, e rằng thật sự có ý nghĩ đó. Nhưng lần ấy, cuối cùng không có ai cả gan sai phạm.”

Haiz, thì ra có chuyện đó à? Thảo nào không có ai trong Thất Tinh làm sao cả! Khi đó ta thật sự “nhếch mày liếc xéo”, gõ roi vào lòng bàn tay rồi nói thế sao? Thái độ ấy hung hãn biết bao! Uy phong biết mấy! Khiến người ta giận đến mức xì khói đến nhường nào?

Hay quá, hay ời là hay!

Ta muốn cười, cảm thấy khí trong bụng xộc thẳng ra ngoài. Nhưng xộc thì có xộc, ấy vậy đến cổ lại bị tắc nghẹn... Nó không trào lên được nữa thì lại trào xuống... Hôm nay mình ăn gì chưa nhỉ? Không ăn khoai lang thì phải? Chỉ ăn ít cháo...

Xấu hổ quá đi mất, người ta đang ngưỡng mộ ta đấy!

Ta muốn im hơi lặng tiếng bình ổn luồng khí đó, nhưng nó không nghe lời ta, vẫn chạy xuống. Nguy rồi, hồng bét rồi... Không kim được rồi.

‘Bùm’ một tiếng... Người nói xem, sao thánh lực của ta lại tốt như vậy chứ? Nếu tay ta có thể nhúc nhích, ta muốn bịt tai trộm chuông(*).

* Còn có nghĩa là tự lừa dối mình.

May mà da mặt ta không có phản ứng, nhờ vậy có thể xưng tụng là núi Thái Sơn có sập ngay trước mặt cũng không mấy may cảm xúc. Cho nên ta không mấy may cảm xúc đánh một cái rắm.

Thật ra, đôi khi đứng trước mặt hơn vạn tướng sĩ phát biểu, lúc mấy vạn ánh mắt nhìn chăm chú, điều đáng sợ nhất là gì? Không thể là chuyện khác mà chính là chuyện này! Nếu ta mặc quân phục, về mặt nghiêm túc, đồng viên tinh thần những tướng sĩ cùng chung mối thù để họ xông pha chiến đấu, dừng cảm tiến lên... Bỗng dưng ta như vậy, nếu có người len lén cười một tiếng, khiến mọi người cùng cười vang... Như vậy phải tốn bao nhiêu thời gian mới có thể cổ động họ một lần nữa!

Cho nên, làm Tướng quân cũng không dễ dàng, một hôm trước khi phát biểu tuyệt đối không dám ăn khoai lang, nhưng mà ta lại thích ăn mới chết chứ. Có một lần, đang vào mùa khoai lang, buổi sáng ta lỡ ăn, đến chiều phát biểu tại thao trường, chuyện này đã tới rồi, làm thế nào cũng không nhịn nổi. Bỗng dưng lóe lên một ý, bèn diễn luyện võ nghệ với Tiểu Thất trước tướng sĩ. Các tướng sĩ hiếm hoi lắm mới có dịp xem ta giễu võ, người người lớn tiếng hô vang, đánh một lần lại hô vang một tiếng, khí thế sục sôi, cuối cùng át tiếng đó đi. Người chịu khổ chỉ có Tiểu Thất mà thôi, ta nhìn thấy mấy lần hắn muốn bịt mũi, ta trừng mắt nên hắn không dám bịt. Có thể thấy làm Tướng quân còn vài điểm lợi... Thi thoảng thả khí, người ta cũng chỉ có thể chịu đựng, mặc dù trong lòng chửi mắng thậm tệ...

Về sau Tiểu Thất không dám luộc khoai lang cho ta ăn nữa.

Có người nói người võ công cao cường có thể điều tức nín hơi, nhưng đó hơi từ miệng mũi, người thử nín hơi ở chỗ đó đi? Người nói lời này đúng là uống nước lạnh cũng không biết đau răng.

Ta vừa cảm thán vừa nghĩ: May là không ai cho rằng bây giờ ta có tri giác, sau này giả bộ không biết là xong. Nhưng ta bị một tiếng hét làm cho hoảng sợ tới mức tim đập loạn hết cả lên...

“Nàng tỉnh rồi, Triển Ngọc, nàng tỉnh rồi... Nàng tỉnh rồi...”

Ta nghĩ thầm: Người nhìn kỹ hộ ta cái, ta chưa tỉnh, vẫn không nhúc nhích được, chỉ thả chút khí mà thôi.

Hắn gọi mười mấy tiếng liên tiếp, từng tiếng lại nhỏ dần nhỏ dần. Có cung nữ ở ngoài cửa khẽ cất tiếng hỏi thăm: “Vương gia, làm sao vậy...”

Xem ra những chuyện hắn làm với ta không quá vẻ vang nên các cung nữ không dám vào quấy rầy hắn.

Rốt cuộc hắn cũng hiểu ta không tỉnh, giọng trầm xuống. Ta nghe thấy tiếng đầu gối hắn khụy xuống đất, rồi hắn khóc nức lên, tiếng khóc càng lúc càng lớn. Có quan nữ... Nhất định có phẩm cấp cao, nói không chừng là do Lão thái hậu phái tới canh chừng hắn, để hắn không làm chuyện cảm thú với ta, hoặc để hắn khi làm chuyện cảm thú với ta xong không làm chuyện cảm thú với mình... Tóm lại là người ta đi đến, sợ hãi rụt rè nói với hắn: “Vương gia, ngài... ngài làm sao vậy?”

“CÚT...”

Tiếng “Cút” này như làm nổ tung tai ta... Ta nghĩ thầm: Ta còn chưa tỉnh đâu, tiếp tục hành hạ như vậy, sớm muộn gì cũng bị người hét cho điếc.

Ta nghe tiếng ghé đồ, cung nữ đó chạy cuống cuống ra ngoài.

Một lúc lâu sau, tiếng khóc của hắn nhỏ dần. Hắn vuốt ve mặt ta, nói: “Không, không... Ta không nên khóc, ta nên vui mới phải... Nàng sắp tỉnh rồi, nhất định là như vậy, nhất định sắp tỉnh rồi, cố gắng thêm mấy ngày nữa, nàng sẽ tỉnh thôi!”

Ta nghe thấy tiếng cười của hắn, nước mắt nóng bỏng rơi lên hai má ta!

Haiz, một lần thả khí mà dẫn tới phiền toái lớn như vậy.

Lòng ta dâng trào nỗi chua xót!

Hắn nói: “Thì ra nói chuyện với nàng, nàng cũng có phản ứng ư? Vậy về sau ngày nào ta cũng tới nói chuyện với nàng, sau khi nói xong sẽ như vậy...” Giọng hắn chứa vẻ xấu hổ, “Mặc dù không thể thật sự đụng vào nàng, nhưng ta, nhưng ta thỏa mãn hơn nhiều khi cùng với những cô gái khác...”

Bên ngoài không có phản ứng, nhưng trong lòng lại có ngọn lửa sôi trào, bụng cũng có cảm giác, phía dưới còn có dòng nước ấm chậm rãi chảy ra... Người này không biết xấu hổ, thật sự không biết xấu hổ, không biết xấu hổ quá đáng quá thể... Nếu da mặt ta có phản ứng, ta nghĩ mặt ta có thể nung chín trứng gà.

Không, nấu chín thịt bò.

Không, ninh chín gân bò.

Hắn lại bắt đầu cời xiêm y của ta rồi...

Ta chìm trong bi kịch. Nhưng vì sao mỗi một lần hắn chạm vào ta lại khiến người ta nóng bừng hỗn loạn hơn cả lần trước? Ta muốn nói với hắn: Người đừng làm vậy nữa, còn tiếp tục như vậy, ta sẽ biến thành khoai nướng mất, ta chưa ăn hết khoai nướng đã biến mình thành khoai nướng rồi...

Cách vuốt ve vô cùng trần quý ấy, như vuốt ve châu báu giá trị liên thành, như phụ thân vuốt ve đứa trẻ mới sinh, khiến cho ta như bay vào đám mây, sự ấm áp và niềm hạnh phúc tràn đầy trong lòng.

Lần này khác hẳn, hắn ôm ta vào lòng, để cho ta gác trên vai hắn, cả người không mảnh vải, người hắn cũng không mảnh vải...

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 138: Cứu Người Vốn Là Chuyện Bình Thường

Hiểu chưa?

Ta vô cùng nhạy cảm, da thịt hắn pháp phồng, mồ hôi hột cuộn cuộn nhỏ xuống, cổ chấp đề nén hơi thở hỗn hển. Chỗ kia của hắn cọ sát với nơi đó của ta, một lát sau lại phun cháo nóng... Rốt cuộc ta đã hiểu đó là thứ gì rồi, có thể khẳng định, tuyệt đối không phải là cháo nấu bên ngoài, mà nấu trên người hắn!

Hắn cực lực đề nén, da thịt khẽ run rẩy, thậm chí cổ họng phát ra tiếng gầm trầm thấp. Đôi khi hắn không thể khống chế ngón tay, siết quá chặt, nhưng hắn lập tức tỉnh ngộ, nhìn vết tím thâm trên người ta, áy náy nói: “Xin lỗi, do ta không tốt, tím rồi...”

Lúc hắn động tình không thể khống chế thì không đụng vào ta nữa, chỉ giữ chặt lấy cái ghế bên cạnh... Bất ngờ, ta nghe tiếng ghế gỗ lìm gậy nát.

Đến cuối cùng, hắn sợ thương tổn ta... Đừng hỏi làm sao ta biết, dù sao ta cũng biết. Hắn không dùng chỗ đó chạm vào ta nữa, mà đổi thành miệng...

Ta được dẫn vào đám mây từng lần từng lần một, nhưng vẫn không thể động đậy. Lúc này, thật ra ta rất muốn cử động, muốn mở mắt ra nhìn hắn, nhìn gương mặt đỏ ửng, nhìn vẻ trân trọng của ta của hắn, và cả thân thể cường tráng ấy, cái thứ căng trương ấy, đáng vẻ không dám đụng vào ta ấy.

Ta nghĩ, trừ phụ soái ra, phải chăng ta đã có được sự quan tâm duy nhất của người này? Ta lại bắt đầu nghi ngờ tất cả những thứ ta thấy, tất cả những lời của Hạ Hầu Uyên, liệu chúng có phải là thật không? Hắn là người giả nhân giả nghĩa như vậy ư? Hay là bởi vì những thứ nhìn thấy trong mắt hắn đều là tội lỗi?

Cuối cùng, hắn mệt mỏi ôm ta nằm xuống, không một manh quần áo. Hắn rú ri bên tai ta: “Ta muốn hòa làm một với nàng, muốn da thịt chạm vào nhau, như vậy, ta mới có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể nàng, không lạnh như vậy, trái tim không đập chậm như vậy, chạm đến mức ta gần như không cảm giác được nàng vẫn ở bên ta. Đã lâu như vậy rồi, chỉ còn một tháng nữa là hết nửa năm, ta rất sợ, sợ những lời Hoàng huynh nói đều là sự thật. Ta hận Hoàng huynh, từ nhỏ đã hận, người phụ hoàng quan tâm là huynh ấy, thích vẻ hoạt bát những nhẽo của huynh ấy...”

Huống chi ta biết, nếu không có sự che chở của tổ mẫu, ta và mẫu phi không biết đã chết bao nhiêu lần. Tổ mẫu lớn tuổi rồi, không thể cứng rắn ra quyết định giết chóc như trước kia. Ta biết tổ mẫu khó xử, cũng là cháu ruột của mình mà, tổ mẫu chỉ có thể dốc sức bảo toàn... Cho nên, ta không thừa nhận nàng, mặc dù ta đã nhận ra nàng từ lâu, trước khi đến Thân Độc đã nhận ra nàng rồi. Lúc Ô Mộc Tề vào kinh, ta đã biết vị mưu sĩ bên cạnh hắn thật ra là Thất hiệu úy. Nếu hắn đã tới, chắc nàng không cách ta bao xa.

Ta không ngờ rằng, người hắn tìm đến lại là nàng, thị thiếp của ta, một thị thiếp không có tiếng tăm gì... Nàng không biết lúc nhận được tin này ta mừng vui đến mức nào đâu? Ta không thể ngờ, nàng còn xuất hiện trước mặt ta, lại còn là một cô gái... Ta phải kiềm chế lắm mới không vạch trần thân phận của nàng, cố gắng hết sức tỏ vẻ thờ ơ như trước, dùng tất cả sức lực mới có thể khiến mình không để lộ đầu mối. Ngồi ở bên cạnh nàng, nhưng phải lạnh lùng tỏ vẻ chủ tử, chỉ vì không muốn làm nàng sợ...

Nhưng ta vẫn không dùng được, vẫn muốn cho nàng xem ta cũng biết kiên vũ(*), cũng biết đàn hát, cũng có thể khiến nàng nhìn bằng con mắt khác như Thất Tinh... Ta biết nàng trở nên yếu như vậy cũng bởi vì chén rượu năm đó. Nếu là như vậy... là như vậy... ta nguyện uống chén rượu kia... Ta giải tán những người điều tra nguyên nhân nàng tới, phối hợp với nàng hết thảy. Dù nàng muốn làm gì, ta cũng ủng hộ nàng. Mặc dù thực ra ta không biết nàng muốn làm gì, nhưng có sao đâu, chỉ cần nàng ở bên ta, ta sẽ có cơ hội biết...”

(*) Kiên vũ là điệu nhảy của Hán tộc thời Đường Trung Quốc, lưu hành rộng khắp. Tiến tấu thanh thoát, thoăn thoắt khỏe mạnh.

Hắn lăm lăm lái nhai mãi. Ta nghĩ: Tên tiểu nhân này, tên tiểu nhân này, đã biết ta là ai từ đời nào rồi còn giả vờ không biết. Người có ý gì, có ý gì?

Nhưng sao lòng ta lại chua xót như thế, chua xót như ngâm trong đám vậy?

Thậm chí ta còn muốn tha thứ cho việc hắn ban rượu độc cho ta. Năm đó, hắn từng bước có được lòng tin của tướng sĩ, nhưng cũng từng bước có được lòng tin của ta, cho nên, ta mới tin tưởng hắn như vậy, cho rằng hắn là một quân tử lỗi lạc, thậm chí cho rằng do tên tiểu nhân Hạ Hầu Uyên hạ độc.

Hắn đột nhiên cười ha ha, không biết cười cái gì, như thăng giáng. . .

“Nàng biết núi Đổ Ngọc, chính là ngọn núi bên cạnh núi Đổ Thanh không? Ta đặt tên là núi Đổ Ngọc, bởi vì tên nàng có một chữ ngọc. Ta muốn nhắc nhở mình rằng núi Đổ Ngọc chính là nơi nàng cứu ta. . .”

Ta nghĩ thầm: Có gì to tát đâu, đã là chiến hữu, người bị kẻ địch vây quanh, không phải cứu người là chuyện đương nhiên sao? Chẳng lẽ bắn một mũi tên từ sau lưng, người mới cảm thấy đây mới chuyện đương nhiên, thuận theo thói thường?

Ta rất muốn bấu môi, đáng tiếc là không bấu nổi.

“Ta dẫn năm nghìn tinh binh tập kích doanh trại quân địch. Nàng từng khuyên ta, nói rằng ngọn núi đó rất kì lạ, nếu quân địch mai phục ở đó thì không thể nào do thám được. Nhưng khi đó ta một lòng muốn lập uy, lần trước Bát Tuần mất mặt, lần này nhất định phải làm cho nàng kính trọng phần nào. Hạ Hầu Thương không chỉ là một Hoàng tử, mà còn là một chiến tướng. . .

Nhưng bọn ta lại bị hai vạn kỵ quân bao vây, quân địch lao đến từ bốn phương tám hướng, hoặc từ lối nhỏ, hoặc từ sơn động, hoặc từ đồng rơm chôn chôn dưới chân. Bọn ta khó lòng phòng bị, người Tây Di quả nhiên là chiến sĩ lướt đèn phi đi như gió. Bấy giờ ta mới biết, kiến thức chiến trường trên lý luận mà so với chiến trường thực tế thì thật buồn cười biết bao. Còn người võ công cao cường như ta, dưới màn mưa tên cũng chỉ có thể đỡ trái hồ phải, lực lượng cá nhân trên chiến trường như bọt sóng trong nước, thoáng chốc đã vụn vỡ rồi. Bọn ta lâm vào trận chiến khổ cực, Bát Tuần hoặc thương nhẹ hoặc thương nặng, ta cũng bị đâm trúng bụng. Tám nghìn thiết kỵ, nhìn đâu cũng thấy thi thể.

Khi đó ta nghĩ: Rốt cuộc ta cũng phải chết ở đây, trở thành Hoàng tử đầu tiên chết trận, không biết phụ hoàng có thay đổi cái nhìn về ta không? Liệu có thôi không tính toán chuyện cái chết của bà vú nữa không? Liệu mẫu hậu có quan tâm đến ta hơn chút không? Còn Hoàng tử mẫu, tử mẫu bảo vệ ta như gà mẹ, tuy ta không phải là người duy nhất trong lòng tử mẫu. . . Còn nàng nữa, liệu nàng có cười nhạo ta hay không? Xem đi, không nghe lời người già nói, thiệt chưa con. . .

Nhưng vào lúc này, tiếng kèn lệnh âm vang ngất trời, nàng mặc bộ ngân giáp tinh tươm leo lên đỉnh núi, tuần mã màu trắng, giường cao lá cò, trong tay vẫn cầm chiếc măng tiên đó, nhẹ nhàng gõ vào lòng bàn tay, thẳng tay ra lệnh, đôi mắt lạnh lùng nhìn xuống núi. Ta nghe loáng thoáng tiếng ra lệnh của nàng: Tả doanh dàn trận, hữu doanh xông lên, không để lại tên nào. . . Mặc dù không nghe thấy, ta nhìn thấy nàng nói, đích xác là vậy.

Thất Tinh dẫn người lao xuống như gió lốc, xông vào quân địch như xát cái trắng. Ta nhìn thấy trên gương mặt của những chiến sĩ Tây Di dũng mãnh lộ vẻ khùng hoảng, thậm chí vừa rồi còn tàn nhẫn sắc bén như sói, giết vô số tướng sĩ, nhuộm máu khắp người. Ánh mắt loài sói ấy như gặp phải hổ, hổ là chúa sơn lâm, lúc ấy ta mới biết nàng mới là vua của Tây Cương. . . Trận chiến ấy, đương nhiên phe ta thắng, không quá một canh giờ, người Tây Di rút lui như thủy triều, bỏ lại vô số thi thể.

Ta muốn tạ ơn nàng, nhưng vừa mới đến chỗ nàng, lại nghe nàng sai bảo: Về thôi, chắc lộn rừng Tiểu Ngũ sơn hồi sáng chín rồi, vừa hay có thể dùng nhấm rượu. Cứ như vừa đi săn xong vậy. . . Thấy ta đứng trước thì nàng cúi người hành lễ, thái độ không thể bắt bẻ, nhưng ta thấy rõ vẻ khinh khỉnh trong mắt nàng. Lúc đứng dậy, măng tiên gõ lên lớp giáp mỏng, xung quanh ồn ào huyền ảo, nhưng ta vẫn nghe rõ tiếng gõ ấy. . . Khi đó, ta hơi hận nàng, cũng hận mình, tại sao lại để mất thể diện trước mặt nàng một lần nữa? Mà nàng, vì sao lại nhìn ta mất thể diện một lần nữa?”

Ta nghĩ mãi mới nhớ ra hôm đó xảy ra chuyện gì. Đang săn mấy con lợn rừng, lúc bắc nồi thì phụ soái tới nói rằng tên Hoàng tử không biết trời cao đất rộng đó có lẽ đã gặp nạn. Cho nên, bỏ tay bắt đặc đi, đành phải vội vàng dẫn người đi cứu. Mãi mới hoàn thành nhiệm vụ, bụng cũng quất lại. Có thực mới vực được đạo, đương nhiên phải mau mau chạy về ăn uống no say, chẳng lẽ còn chờ đói bụng đến mức không chịu nổi nữa sao? Ta khinh khỉnh thế bởi vì đói bụng có được không? Ai cố ý nhắm vào người đâu? Người hẳn cảm như vậy làm gì?

Lại còn nhắc tới chiếc măng tiên trong tay ta mãi. Thảo nguyên lắm muỗi, ta không cảm roi đuôi, chẳng lẽ phe phẩy quạt lá? Hay là cầm quạt lông giống Gia Cát Lượng? Người ta rõ ràng là quan văn mà, ta đường đường là võ tướng đấy!

Không thể nào thông nào cho tên này được, lòng ta cuống hết cả lên! Quả muốn nhảy dựng, nhưng ta vẫn không thể nhúc nhích.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 139: Đầu Mối

“Chúng ta cùng lên đường trở về quân doanh. Bụng ta trúng tên, đối với ánh nhìn của người ngoài thì vết thương này rất nặng. Lúc nghỉ ngơi giữa chặng, phàm là người có phẩm cấp đều nhân cơ hội dâng thuốc nịnh bợ, tích cực hơn nữa còn tuân tra canh chừng xung quanh, để quân địch không thể thừa cơ đánh lén. Đương nhiên thứ mà những kẻ này muốn đều là danh và lợi, duy chỉ có nàng, ngồi một mình một chỗ, ngắm nhìn ánh trời chiều đằng tây, phải mỗi Tiểu Thất đến xem vết thương cho ta... Tiểu Thất khám thì khám đấy, nhưng lại không chữa trị cho ta... Một lát sau còn lệnh cho một tên lính cần vụ nho nhỏ thúc giục, bảo ta phải mau chóng lên đường... Thậm chí nàng còn không thèm tới thăm ta.”

Ngươi bảy tuổi à, hay ba tuổi? Có mỗi vết thương bé tí tẹo mà xoắn xuyết hết cả lên! Bụng trúng mỗi một mũi tên thôi, có gì lớn lao chứ? Không phải Tiểu Thất đã tới xem cho ngươi rồi sao? Không chữa trị cho ngươi bởi vì có rất nhiều kẻ vây quanh ngươi rồi... Tránh lãng phí thuốc men mà thôi. Ta nói này... Sao người này lại hẹp hòi như vậy? Chuyện có hơi lớn một xiu thôi đã nhớ dai không thể dai hơn được nữa! Bảo lính cần vụ giục các ngươi mau lên đường là vì muốn tốt cho các ngươi thôi! Mặc dù quân địch... không thể đuổi theo nhanh như vậy được... Nhưng các ngươi không đói bụng sao?

Ta ngồi một mình một góc, ngắm nhìn ánh trời chiều đằng tây? ... À, nhớ ra rồi! Ta thấy một con thỏ băng qua nên hơi cảm thán, nhiều người như vậy thế mà nó lại nằm lúc này để chạy trốn. Đang lúc nghĩ chán, liệu có nên quăng một tảng đá cho nó ngất hay không... Nhưng ngắm lại, thịt lợn rừng đủ ăn rồi, bây giờ đánh chết treo trong doanh trại lại có mùi, nên ta không ra tay.

Tên này đúng là sến rện hệt thi nhân!

Văn chương lai láng bắt ngờ!

Ngồi trên tảng đá nhìn con thỏ, vậy mà hần lại có thể miêu tả là ngắm nhìn ánh trời chiều đằng tây. Bóng dáng kiêu ngạo mà cô đơn?

Haiz...

“Từ đó về sau, bốn vương hạ quyết tâm không bao giờ để nàng phải cứu ta, không phải dựa dẫm vào người khác nữa, mà phải trở thành một Tướng quân đích thực.”

Thảo nào sau khi bị thương, tính tình tên này thay đổi hoàn toàn, không gây sự với ta nữa mà còn một lòng một dạ nghiên cứu binh pháp, còn sai người điều rất nhiều cao thủ từ kinh thành đến để tạo trận thế, ngày ngày thao luyện, hạ mình cầu hiền, nghiên cứu địa hình Tây Cương... Thậm chí mức độ am hiểu địa hình còn tương đương ta...

“Trong một lần tranh luận, nàng không nhớ nổi tên của một vùng đất, gõ chiếc măng tiên lên đầu mãi, ta thuận miệng nói cho nàng hay. Nàng kinh ngạc nhìn ta, cuối cùng cũng khen một câu: Trí nhớ của Giám quân đại nhân tốt quá, tới đây chưa được nửa năm mà đã am hiểu địa hình hơn cả tiểu tướng rồi.”

Thế này không phải là nói thừa sao? Ngươi là cấp trên của ta, có cơ hội nịnh bợ mà không nịnh, chẳng ai bảo là có khí phách đâu, mà người ta chửi là ngu dốt! Mà sao ngươi cứ nhai đi nhai lại cái măng tiên đó mãi thế, đã nói là dùng để đuổi muỗi rồi! Mà chẳng biết ta quăng chiếc măng tiên đấy vào xô xĩnh nào rồi nhỉ?

Nói đến đây, thật ra ta đảm đương chức vụ Tướng quân này cũng chẳng ra hồn, cả ngày nghĩ thôn này hết nhà trọ rồi. Hồi trẻ lão phụ rất phong lưu, bằng không về sau không thể nào cưới một lúc ba phu nhân được. Tuy nói ‘chỗ đứt rồi không thể mọc lại’, vẫn khó có thể bảo đảm sau này không có con riêng gì đó tìm tới cửa. Cho nên, ta ôm tâm lý được chẳng hay chớ, tận hưởng lạc thú trước mắt... Làm rất nhiều chuyện không hợp thói thường. Vì vậy bây giờ nhớ lại, đúng là hoang đường, rất hoang đường, quả thực là quá hoang đường.

Nhưng bây giờ cũng rất hoang đường, hần lăm nhăm một hồi, ôm lấy ta, đụng chạm da thịt. Chết tiệt, người ta có cảm giác, hơn nữa càng lúc càng mãnh liệt. Trước kia chỉ cảm thấy thân thể của hần rất ấm áp, nhưng lúc này ta lại cảm thấy mạch máu dưới da hần khẽ phập phồng, cơ bắp rắn chắc trên người hần như đồi núi, vô cùng phù hợp với thân thể mềm mại của ta. Sau đó, hần ôm ta lên, để ta nằm sấp trên người hần, hai cơ thể khăng khít thân mật hơn nữa. Mặt của ta tựa lên ngực hần, cảm nhận lồng ngực phập phồng theo quy luật, như thể tiếng trống vang vọng.

Nhưng phủ kín lòng ta lại là cảm giác đứa trẻ nằm trong lòng mẹ... Trừ việc hần không mềm mại như vậy... Thân thể ấm áp cực kỳ thoải mái, ta bỗng cảm thấy mình như biến thành trẻ thơ, đôi bụng chỉ cần há miệng là có thể mút sữa mẹ, bất giác ta liền lăm vậy. Còn bởi vì, bởi vì ta mặt hơi nghiêng, khóe miệng vừa há ra là chạm phải ngực hần... Ta là kiểu người nghĩ gì liền làm nấy, cho nên, ta ngậm mất rồi.

Lúc đầu hần chưa nhận ra, hiển nhiên vẫn đắm chìm trong hồi ức. Đến lúc nhận ra, hần kêu to một tiếng, ngồi bật dậy. Lúc miệng ta rời khỏi ngực hần, ta mới hiểu mình vừa làm trò gì.

Haiz, không kim lòng được, chuyện không liên quan đến ta, thân thể không chịu sự khống chế mà thôi.

Ta vừa tỉnh ra mới hiểu mình vừa làm gì, vừa tỉnh ra thì miệng lại trở về trạng thái không thể động đậy.

“A Ngọc, A Ngọc, nàng có thể nghe thấy ta sao? Vừa rồi là nàng sao? Nàng hôn... hôn chỗ đó của ta?”

Xem ra chỗ đó của đàn ông vô cùng nhạy cảm. Ta bị hần ôm, chân rũ xuồng, cảm thấy sự biến hóa của thân thể hần, căng cứng bùng nổ như một thanh kiếm.

Không, ta không hôn ngươi, vừa rồi không phải là ý của ta, là ý thức của trẻ con, ta cũng không ý thức được ta vừa hôn ngươi.

Nhưng ta không thể nói được, đành phải mặc hần nằm ngửa rồi để ta nằm sấp trên người hần, khuôn mặt kề sát chỗ vừa này. Nhưng ta đã tỉnh táo, ý thức kiên định, có đánh chết ta cũng không hôn lại chỗ đó, hơn nữa ta cũng không hôn nổi... Bởi vì ta muốn cắn hần mà miệng không thể động đậy

được.

Khó chịu nhất chính là thân thể hần này sinh biến hóa, thứ nóng hổi cọ lên đùi ta, còn khẽ nhúc nhích... khiến ta vô cùng khó chịu.

Một lúc sau, cuối cùng hần cũng hiểu hành động vừa này của ta là phù dung sớm nở tối tàn, hít sâu một hơi rồi nhẹ nhàng đặt ta xuống giường... Rất có thể là sợ không kiềm chế nổi... Giọng nói không đưa đám như lần ta thả khí trước đó nữa mà lại hàm chứa nét cười: “A Ngọc, A Ngọc, nàng sắp tỉnh rồi, ta cảm thấy nàng sắp tỉnh rồi. Nếu ta kể chuyện này cho nàng nghe, sau này liệu nàng có thẹn quá hóa giận hay không? Nàng là người kiêu ngạo như vậy... mà lại làm thế... Ta nghĩ, liệu có phải nàng có hơi thích ta không?”

Ta nói này, người xử xoắn xuýt chuyện này mãi làm gì? Là do ta không khống chế được thôi!

Nhưng giọng điệu hần trầm xuống, khẽ nói: “A Ngọc, ta biết, thật ra nàng không thích ta lắm, nhưng bởi vì ta là Hoàng tử, hoặc vì lý do nào đó mới đồng ý gả cho ta... Tối hôm đó, Hoàng tử mẩu bỏ thuốc ta, muốn ta cười hai vị trắc phi, trong mắt nàng ngoại trừ vẻ tức cười thì không còn gì khác nữa. Đêm đó ta còn tưởng đã làm gì nàng rồi, trong lòng hối hận mà thương tiếc. Thân thể nàng như vậy, sao có thể chịu đựng được... Về sau mới dần dần cảm thấy bất thường, cảm thấy tình cảnh ngày hôm đó không hợp với tính cách của nàng, cảm thấy sau khi xảy ra chuyện ấy, trong mắt nàng không có vẻ ngưng đọng như những cô gái khác, đôi mắt vẫn trong suốt thân nhiên. Nhưng ta không muốn tin đó là giả, cho rằng lần đó là thật, không ngừng dò xét nàng. Có điều ta lại phải thất vọng. Nàng... liệu nàng đã dùng thuốc gì ư? Nàng đọc nhiều sách vở, tinh thông kỳ môn độn giáp(*)... còn có nhiều món đồ hữu dụng như vậy. Nếu không phải là nàng thích, ta nghĩ, nàng không thể hi sinh tâm thân được... Lúc đó ta nghĩ mãi, liệu nàng không thích ta hay hơi thích ta? Lừa mình dối người cho rằng nàng hơi thích ta một chút...”

(*) Kỳ môn độn giáp là một loại thuật số của Trung Quốc cổ. Kỳ môn chỉ tám cửa, độn giáp là thiên can ẩn giấu trong kỳ môn.

Nghe đến đó, ta muốn ngửa mặt lên trên mà trừng mắt. Đã từng thấy kẻ thích đồng dãi, nhưng chưa từng thấy ai đồng dãi như vậy. Hạ Hầu Thương không hề đồng dãi, không hề nói thừa một lời đi đâu mất rồi hả?

Nhưng lòng lại như ngấm trong hũ dưa chua, hơi chua, rất chua, chua xót vô cùng.

“... Thế nên ta chỉ có tiếp tục giả vờ hồ đồ mà cầu hôn nàng. Nếu nàng tự biến mình thành công chúa Thảo Thạch, vậy ta lợi dụng lợi ích của bộ tộc Thảo Thạch... Ta biết lời ấy mang về uy hiếp, nhưng không ngờ rằng nàng lại đồng ý... Đêm trước ngày cưới, Hoàng tử mẩu khuyên ta, nói rằng chuyện này hơi bất thường, không biết nàng đang mưu toan điều gì... Nhưng ta nghĩ, chỉ cần nàng trở thành Vương phi của ta, cần gì phải sợ chỉ còn một ngày, cần gì phải sợ nàng lừa ta... Nếu như mai này nàng rời xa ta, chỉ cần hoàn thành nguyện vọng nhiều năm của ta thôi đã đủ lắm rồi. Nhưng ta không ngờ kết quả lại như vậy, hết như mấy năm trước...”

Hần lặng lẽ rơi lệ bên ta như trẻ thơ, cho nên ta rất muốn mở miệng nói cho hần biết: Đừng lo, mặc dù không thích lắm nhưng cũng không đến nỗi ghét, khá hơn người qua đường Giáp một chút...

Thêm một lần hi vọng đổi lấy một lần thất vọng, hần không phóng khoáng như vẻ bề ngoài ư? Không biết ta dần dần thấu hiểu con người hần từ lúc nào nhỉ? Có lẽ hần giả nhân giả nghĩa, nhưng không phải là loại người mà Thái tử nói, liệu có điều gì ẩn khuất trong chuyện này?

Cuối cùng hần cũng đứng lên, cẩn thận mặc áo trong cho ta, rồi mặc quần áo của mình, giọng nói khàn khàn: “Trời sáng rồi, ta phải lên triều đây. Bao giờ bãi triều, ta sẽ trở về thăm nàng.”

Mấy ngày nay, trước mắt ta chỉ có một màu đen u ám, nhưng lúc hần đẩy cửa ra, ta bỗng nhìn thấy một tia ánh sáng ập thẳng vào mi mắt. Ta mừng như điên, ta thật sự sắp tỉnh rồi sao?

Nhưng tia sáng chói mắt ấy tắt lịm ngay lập tức, bỗng có tiếng nói cất lên: “A Ngọc, ta thật sự nhìn thấy mắt nàng hấp háy...” Giọng hần trở nên ừ ừ, “Thì ra ta lại hoa mắt.”

Ta cảm thấy hần và Thái tử đúng là một loại người, ngoài mặt thì nghiêm trang, không nói thừa dù chỉ một lời; nhưng trên thực tế, hai người đều là kẻ rất lắm nước bọt.

Nhiều như nước sông Hoàng Hà, dậy sóng liên miên, dậy sóng liên miên.

Ta lại mờ mắt rồi.

Những ngày này rất nhàm chán, không thể phân biệt ngày đêm, chỉ có thể dựa trên lời nói của các cung nữ để biết bây giờ là lúc nào. Nhưng tai thì vô cùng bén nhạy, da cũng có cảm giác, thậm chí càng ngày càng nhạy cảm. Vì vậy, khi một cung nữ rón rén bước vào, ta thậm chí còn nghe thấy tiếng động phát ra từ váy lụa mỏng.

Cảm giác đầu tiên của ta là: Người này bước chân rón ra rón rén, cứ như đang lảng tránh, giấu diếm thứ gì đó... Chắc chắn cô gái này không phải là người tốt.

Nhưng nàng ta không làm gì cả, lúc đầu đâm một chiếc châm dài lên người ta... Sau đó đặt lên cổ tay ta như bắt mạch, hồi lâu khẽ nói: “A?”

Chương 140: Thêm Một Kẻ Biến Thái

Sau khi “A” một tiếng, cô gái này không nói thêm gì nữa, nhưng chỉ cần một tiếng “A” này thôi, ta đã đoán được người này là ai. Bởi vì tiếng “A” kia điệu dàng uyển chuyển, âm cuối lượn lờ vắt vẻo, phảng phất như lời ní non giữa tình nhân, bất ngờ khiến ta nhớ tới lúc Hạ Hầu Thương nói với ta bằng giọng như vậy... Ngán nga trong miệng hẳn... .

Lạc đề quá rồi...

Sao bây giờ ta nghĩ cái gì cũng liên quan tới Hạ Hầu Thương vậy?

Cho nên, ta nhận ra tiếng của nàng, là Tập Nguyệt.

Bây giờ là Thanh phi, lúc này nên hầu hạ bên giường cao gối êm của Vĩnh Lạc đế... Làm chuyện mà ta chưa từng làm với Hạ Hầu Thương mới phải... Tự dưng ta lại nghĩ tới Hạ Hầu Thương rồi...

Nàng ta chạy đến chỗ ta làm gì?

Ta chẳng có giao tình gì với nàng ta cả, tuy trước kia Tiểu Thất đưa nàng ta tới, nhưng không biết đã qua tay bao kẻ, chắc hẳn nàng ta không biết người giật dây. Đối với ta mà nói, nàng ta chỉ là phần mào đầu mà thôi.

Nàng ta đến gặp ta? Hay là tới giết ta?

Chẳng lẽ Tiểu Thất nhờ nàng ta tới? Không thể nào, Tiểu Thất không lỗ mãng như vậy, nàng ta hoàn toàn không biết gốc gác của bọn ta... Nhưng rốt cuộc bọn ta hiểu nàng ta tới đâu? Bỗng chốc ta cũng mông lung.

Còn mông lung hơn nữa chính là, nàng ta cũng bắt đầu lột quần áo của ta... Ta muốn ngửa mặt lên trời gào ầm lên, sao người trong cung đều trở nên biến thái như vậy chứ?

Quần áo của ta vừa mới mặc xong đây, sao cô lại cởi ra hết? Có ý gì đây? Đừng bảo cô cũng dành cho ta tình cảm giống với Hạ Hầu Thương đấy nhé?

Ngoài kinh hoàng ra ta còn có chút tự đắc, thầm nghĩ mình đúng là nam nữ xoi tuốt. . . Bình tĩnh, bình tĩnh... Bây giờ ta đâu phải là Quân Triển Ngọc, vì sao nàng ta phải coi trọng ta chứ?

Ta nghĩ hơi quá rồi, nàng cởi quần áo của ta để châm cứu...

Ta bỗng cảm thấy huyết Đan Trung đau nhói, cây châm từ từ xuyên vào, khiến ta vô cùng kinh hãi. Huyết Đan Trung lại đại huyết của cơ thể, không phải nàng ta muốn ta không bao giờ có cơ hội tỉnh lại đây chứ? Nghĩ vậy, ta quỳnh lên, cũng cảm thấy có dòng nước ấm ulla vào từ huyết Đan Trung, kéo dọc tới tận ngón chân, ngón chân có thể động đậy một chút.

Nàng vui vẻ nói: “Quả thật như thế... Đáng tiếc...”

Lời còn chưa dứt, nàng ta lại châm vào huyết Linh Khư bên cạnh huyết Đan Trung. Nhưng lần này không có dòng nước ấm chảy tràn, chỉ cảm thấy thân thể cực kỳ mỏi mệt, tứ chi nặng nề không nhấc lên nổi. Mỗi một nhát châm, thân thể ta lại càng nặng nề, nhưng đầu óc lại cực kỳ tỉnh táo... Rõ ràng nàng ta làm vậy không phải vì cứu ta.

“Ninh vương đối xử với cô thật tốt, không ngờ thân thể của cô lại có thể chuyển biến tốt như vậy... Chắc Ninh vương nghĩ hết biện pháp giúp cô phải không? ... Đáng tiếc, bây giờ... vẫn chưa phải lúc.”

Nàng ta khẽ thở dài, cầm áo ngủ bằng gấm ở bên cạnh đắp lên người ta. Ta cảm thấy lớp bông mềm mại trong áo ngủ bằng gấm dưới lớp áo gấm. Nàng ta đưa ngón tay vén mái tóc xõa bên gò má, giọng nói nồng đậm và ghen tị: “Có người đối xử với cô tốt như vậy, cô thật may mắn... Đáng tiếc...”

Nàng ta nói ba từ “Đáng tiếc” liên tiếp. Bởi vì ta thường xuyên bị ép phải nghe Hạ Hầu Thương làm nhảm mải, quá nhảm chán nên có thói quen đếm những từ lặp lại trong lời hắn nói. Bởi vì đôi khi Hạ Hầu Thương rất thích nói đi nói lại một từ, ví dụ như: Thích, mừng tiên... vân vân. Sao ta cứ nghĩ đến hắn mãi thế nhỉ?

Lặp lại một từ, ắt hẳn có điều gian trá. Nàng ta tưởng ta mất mụ tai điếc, mặc dù thận trọng kín đáo theo bản năng, nhưng cùng lúc đó, tính cảnh giác của nàng ta thấp hơn hẳn bình thường, mới lỡ lời một chút đã tiết lộ bí mật lớn nhất trong nội tâm nàng ta.

Nhưng tại sao nàng ta lại nói ‘Đáng tiếc’ ba lần liên tiếp? Nàng ta đang tiếc nuối điều gì?

Quanh năm sống trong chiến trường giết chóc, ta cực kỳ nhạy cảm với sát khí hoặc ác ý toát ra từ người khác, nhưng ta không cảm giác được ác ý từ nàng ta. Có điều việc châm cứu này chắc chắn không tốt lành gì.

Hơn nữa, ta cảm thấy nặng ta càng chậm, thân thể ta càng nặng nề như gỗ. Cảm giác nhẹ nhàng thoải mái vừa nãy hoàn toàn biến mất.

Bóng tối xung quanh bao phủ khắp người ta như màn sương mù... Mấy ngày gần đây, lúc cung nhân mở cửa, sự khác biệt giữa ánh nắng và ánh nền sẽ tác động phần nào lên mí mắt ta. Nhưng sau khi nàng ta châm kim, cảm giác le lói ấy hoàn toàn tắt lịm, thân thể như nằm trong quan tài gỗ.

Nhưng kỳ lạ chính là, làn da ta lại nhạy cảm hơn, thính lực tốt hơn, thậm chí ta có thể cảm nhận rõ ràng rằng có người ở bên cạnh ta mở miệng nói, hơi thở khẽ kháng phá lên mặt ta, miệng mũi cách ta xa hay gần.

Rốt cuộc nàng ta đã làm gì?

“Chỉ nhìn thôi cũng biết Ninh vương điện hạ tận tâm với cô đến mức nào...” Trong lời nàng ta nói có chút thương xót. Nàng ta đang thương xót cho điều gì chứ? Là tình cảnh của ta? Mọi chuyện đã xảy ra từ lâu lắm rồi, nếu thương xót cũng không thương xót vào lúc này. Hơn nữa, một cô gái thương xót cho một cô gái không quen không biết, thật sự rất kì dị... Ta chợt hiểu ra, phải chăng người nàng ta đang thương xót không phải là ta?

Váy lụa quét qua góc ghế, lướt trên sàn nhà không một hạt bụi, chậm rãi đi ra cửa. Ta nghe thấy lúc nàng ta đi lại, lụa mỏng găm hoa cọ sát với làn da, càng lúc càng xa, nhưng ta càng lúc càng tỏ tường. Ta đoán không nhầm, người nàng ta thương hại không phải là ta... Trong lời nói có sự hậm hộc và ghen tị, nhưng không hề có thiện cảm. Cần gì phải thương xót hay quan tâm tới sống chết của một cô gái mà mình không có thiện cảm chứ... Còn đối với Hạ Hầu Thương lại khác hẳn, kính yêu, đầy thiện cảm... Như vậy đối tượng thương xót của nàng ta là hán hã?

Nghĩ tới đây, trái tim ta chợt đập thành thịch loạn nhịp, cảm xúc bồi hồi bỗng lan tràn. Nhưng ta tự an ủi mình, đừng sợ, đừng sợ, võ công của hán cao cường như vậy, hộ vệ bên người đều là cao thủ bậc thầy, thân phận vô cùng cao quý, sao xảy ra chuyện gì được chứ?

Nhưng nhược điểm duy nhất của hán chính là ta... Không biết tại sao khi nảy sinh suy nghĩ này, trong lòng ta có niềm vui thoáng qua, nhưng nỗi khủng hoảng chiếm phần nhiều.

Nếu quả thật là như thế, vậy những người này đã nhắm trúng điểm trí mạng của hán.

Canh phòng cấm mật cũng khó có thể ngăn chặn kẻ địch đánh phá từ bên trong, huống chi có ai đề phòng Thanh phi chứ? Ta chợt hiểu, gia thế trong sạch, xuất hiện đúng lúc, thì ra có người sắp xếp. Ta và Tiểu Thất làm bộ ngựa rình ve, nhưng không ngờ còn có chim sẻ chờ ở phía sau.

Từ khi nằm trên giường không thể nhúc nhích, đây là lần đầu tiên lòng ta nóng như lửa đốt thế này, chỉ mong có thể đứng dậy. Tự nói với mình, nhất định phải cảnh báo Hạ Hầu Thương, nhưng sau khi bị châm kim, thân thể càng nặng nề hơn. Ta nghe thấy tiếng cửa gỗ chạm hoa vừa mới bồi đầu lặng lẽ đóng lại, thậm chí cả cung nữ canh giữ ở phòng bên cạnh cũng không phát hiện ra có người đi vào rồi lại đi ra.

Từ khi ta đến đây, khung cửa sổ được bảo dưỡng liên tục vì không muốn để phát ra bất cứ một âm thanh nào, để tránh làm phiền ta... Nhưng bây giờ, ta vô cùng hi vọng có chút tiếng động phát ra, có thể kinh động người ở phòng bên cạnh.

Đáng tiếc không hề.

Ta đang thất vọng, lại loáng thoáng nghe thấy tiếng người: “A, sao cô lại tới đây? Còn mặc quần áo thế này?”

Là An Dật vương, ta mừng như điên... Trong cung này, quả nhiên không có chỗ nào không có bóng dáng của ông ta.

“Vương gia, thiếp thân muốn tới thăm Vương phi nương nương một chút, lại sợ người ta biết mà hiểu lầm nên thay quần áo. Vương gia, ngài đừng trách tội thiếp thân...”

Giọng nói nàng ta mang vẻ hoang mang rối loạn, lòng ta trầm xuống. Nàng ta dùng lời nói để phủ đầu An Dật vương, để ông ta không nói lung tung!

Quả nhiên, An Dật vương nói: “Bốn vương là người như vậy sao? Hiếm lắm mới thấy cô có lòng như vậy, thế nào rồi, vào thăm chưa?”

“Vẫn chưa ạ, thiếp thân chờ một thời gian nữa rồi đến thì hơn. Đúng rồi, Vương gia, ngài tới có chuyện gì thế?”

An Dật vương thở dài một hơi: “Tiểu cô nương... À không, cháu dâu ngủ lâu quá, mãi mà chưa tỉnh, mấy lần trước ta tới thăm cô bé nhưng bị thằng cháu cản lại, nói rằng không ai được vào. Ta là Hoàng thúc của nó mà còn không được vào... Không biết thằng nhóc này thay đổi thành cái gì nữa, ngay cả người thân còn không thêm nhận? Không phải cô bé đó đã làm vợ nó rồi sao? Chẳng lẽ người thân qua lại với nhau không được à? Hôm nay nhân lúc nó bị cha nó gọi đi Cửu Môn, nửa đêm mới có thể trở về, ta mới nhân cơ hội đến thăm con bé một chút... Thanh phi, có phải cô cũng sợ thằng cháu Diêm Vương của ta, bây giờ mới len lén đến thăm không? Đừng sợ đừng sợ, tối nay nó không về được đâu. Chúng ta cùng vào thăm con bé một chút đi.”

Giọng Thanh phi như trút được gánh nặng, đã thế này thì chắc hẳn An Dật vương không rêu rao tin nàng ta đến đây nữa. Nàng ta từ chối: “Hay là để lần sau...”

Mặc dù tính cách An Dật vương rất thẳng thắn, nhưng đôi khi cũng nhắm vào trọng tâm, cũng có lòng nghi ngờ, hơn nữa lòng nghi ngờ tới thần nhiên mà trực tiếp: “A, không phải cô nói đến đây thăm Vương phi sao? Cơ hội tốt như vậy sao không vào?”

Ta mừng như điên, đúng vậy, giữ nàng ta lại, giữ đến lúc có người đến, đương nhiên sẽ nảy sinh nghi ngờ. Mà nếu người này là Hạ Hầu Thương thì quá tốt!

Phi, sao ta lại nhớ tới Hạ Hầu Thương vậy hả?

Thanh phi hết cách, đành phải theo An Dật vương bước vào. An Dật vương vừa đi vừa đắc ý nói: “Đừng lo, mấy cung nữ đó bị ta làm ngất rồi, nửa canh giờ nữa mới tỉnh, đám Bát Tuần lên la lén lút gì đó cũng bị ta điều đến chỗ khác rồi. . . Đôi khi ta thật sự rất bội phục mình. . . Sao ta có thể thông minh như vậy chứ?”

“Đúng vậy, Vương gia là người thông minh nhất trên đời này.” Thanh phi bất đắc dĩ nói.

“Cô cũng cho rằng như vậy à? Ô, hay quá, trừ cô cháu dâu nằm trên giường, người ta thích nhất trên đời chính là cô đấy.”

Ta muốn lau mồ hôi trên trán, nghĩ thầm: An Dật vương, đa tạ ngài đã đẩy ta lên vị trí người mà ngài thích nhất trên đời này.

Hiển nhiên Thanh phi không coi lời ca ngợi đó là thật, chế nhạo: “Vương gia, được ngài khen ngợi, thiếp thân lấy làm sợ hãi.”

“Đừng vậy, đừng vậy, ta là người không hề dối trá, lúc khen ngợi người khác đều vô cùng thật lòng. Nếu không phải cô nhắc ta bỏ hoa ngũ tiền của Tây Vực vào rượu, chứng hân của cháu dâu ta sao có thể tiến triển tốt như vậy được. . . Thấy con bé nhìn ta bằng ánh mắt kính nể cảm kích, ta vui vẻ sảng khoái vô cùng. . .”

Giọng Thanh phi hốt hoảng: “Vương gia, ngài không nói chuyện này với người ngoài chứ? Ngài cũng biết thiếp thân xuất thân từ Tây Vực, người trong cung đều nghi kỵ kẻ biết dùng thuốc. Tuy thiếp thân có ý tốt, nhưng nếu bị Hoàng thái hậu biết được. . .”

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Bùng Tỉnh Ngộ

“Yên tâm, yên tâm! Bôn vương hiểu, mẫu hậu lúc nào cũng suy nghĩ quá nhiều, suy nghĩ quá nhiều. . . Còn nữa, cô tướng bôn vương là tên gốc sao. . .? Cô muốn bôn vương thêm thứ gì, bôn vương lập tức thêm thứ đó sao? Bôn vương đã tìm hiểu chán chê rồi, biết được tính và công hiệu của hoa ngũ tiền, phối hợp với mười mấy loài hoa khác đúng là không chê vào đâu được. Lúc này mới thêm vào. . .”

Thảo nào An Dật vương nói thích nàng ta, thì ra bởi vì nàng giúp đỡ ông ta rất nhiều. . . Ta đã nói rồi, bằng cái vẻ ngẩn ngẩn ngơ ngơ này, không thể nào khiến Vĩnh Lạc để đội mũ xanh phải không?

Ta hoang mang, thật sự rất hoang mang. Thì ra để có thể ử được thứ rượu có công dụng chữa bệnh thần kì đó, An Dật vương cần có sự nhắc nhở của Thanh phi. Nhưng vì lẽ gì? Rốt cuộc Thanh phi muốn hại hay giúp ta đây?

Thanh phi thờ phào nhẹ nhõm, cười nói: “Vương gia, đã gặp Vương phi rồi, vậy thiếp thân xin cáo từ. . .”

Ta cười thầm, xem ra mặc dù An Dật vương coi cô là tri kỷ, nhưng cô lại không hiểu ông ta cho lắm. Đừng coi ông ta là tên gốc, mặc dù ông ta hơi ngơ ngơ, nhưng không hề đần độn, trí nhớ rất tốt.

Quả nhiên, An Dật vương hừ một tiếng: “Thanh phi, cô không hề có ý tốt phải không? Mới tới được một lúc, ba phen mấy bận đã định đi rồi ư? Cô nói xem, rốt cuộc cô tới đây thăm cháu dâu ta hay còn có ý định nào khác?”

Thanh phi hoảng hốt, vội nói: “Đương nhiên thiếp thân đến thăm Vương phi nương nương. Thiếp thân. . . Thiếp thân chỉ hơi vội. . .”

An Dật vương hài lòng nói: “Vậy thì cô ở lại đây thêm một lát đi. Căn phòng này trống không, chỉ có một người nằm ngay đơ trên giường, ta sợ lắm. . .”

Nếu trong tay có kiếm, chắc chắn ta sẽ nhảy lên đâm một nhát. . . Kiểu người gì thế này, mở miệng thì nói đến thăm ta, nhưng thăm kiểu đó sao? Ăn nói như thế hả?

Thanh phi không dám nói muốn rời đi nữa, đành phải phụ họa: “Đúng vậy, đúng vậy. . .”

Tuy An Dật vương không hiểu nhân tình, nhưng dù sao cũng xuất thân từ hoàng cung, vẫn được nuôi dạy đàng hoàng, nhớ lời Hoàng thái hậu dặn, nam nữ thụ thụ bất thân. . . Đặc biệt là giữa chú và cháu dâu. . . Cho nên, ông ta không đưa tay sờ mó, mà chỉ ghé mặt vào sát mặt ta. Khoảng cách rất gần. . . Thậm chí ta còn nhận thấy được sáng nay chắc chắn ông ta đã ăn chút tòi.

Mấy sợi lông tơ trên mặt ông ta chà vào mặt ta. . .

“Vương gia, ngài làm gì thế? Để người ta nhìn thấy thì không hay đâu. . .” Thanh phi khuyên.

“Cô tưởng ta bảo cô ở đây làm gì, không phải để cô làm chứng sao? Chứng minh ta không làm gì con bé cả. Làm sao, ta đang nhìn sắc mặt con bé, không được à?”

“Vây. . . Vây ngài đừng ghé sát như vậy!”

“Gần lắm sao? Đã đụng chạm da thịt đâu! Đúng rồi, cô sờ giúp ta đi, người con bé có cứng không?”

Bây giờ ta vô cùng khẳng định, An Dật vương này quá nhàn rồi nên kiếm chuyện làm. . .

Thanh phi rất lúng túng, nhưng không biết phải làm sao, cũng không có thể nói “Ta sờ từ trước rồi”, đành phải nghe theo lời ông ta, sờ sờ người ta, sau đó bình tĩnh đáp: “Vương gia, thiếp thân có thể khẳng định, người Vương phi không hề cứng. . .”

Bị An Dật vương quán lấy, dù là một người lý trí thâm trầm cũng trở nên ngốc nghếch.

An Dật vương đi tới đi lui trước giường, nói điều suy nghĩ: “Không cứng, vậy thì thật kỳ lạ, tại sao con bé vẫn chưa tỉnh? Sao lại nằm lâu như vậy?”

Thanh phi im lặng, mãi mới nói: “Chuyện này, thiếp thân cũng không rõ lắm. . .”

Giọng nàng ta phấp phất lo lắng, hiển nhiên đang lo lắng còn tiếp tục ở đây, sớm muộn gì cũng bị người nhà bắt tại trận!

Đương nhiên An Dật vương không hề lo nghĩ đến chuyện này, chỉ cần lên vào, về sau có bị bắt, cùng lắm bị Hoàng thái hậu giáo huấn một bữa mà thôi. Cho nên, ông ta lại bắt đầu nghiên cứu kẻ nằm chết dí trên giường là ta đây. . . Vẫn nhớ kỷ nguyên tác nam nữ thụ thụ bất thân, mặt ông ta dí sát cánh tay của ta, thân thể gần đến vô cùng. . . Thậm chí ta còn cảm thấy chớp mũi ông ta tiến vào trong quần áo của ta luôn.

“Vương gia. . .” Thanh phi hơi ngượng, thật sự không chịu nổi nữa, khuyên can, “Vương gia, trên người Vương phi không có mùi gì đâu, ngày nào Ninh vương điện hạ cũng sai người vệ sinh cho nàng mà. . .”

Ta nghe thấy tiếng chó ngửi xương.

“Cô thì biết gì, ta đang ngửi xem rốt cuộc con bé mắc bệnh gì. . . Khắp người con bé mang mùi hương như chi lan, không giống thứ mùi yếu ớt của những kẻ nằm trên giường lâu ngày. . . Đứng tròn mắt thế chứ, bản vương thấy rõ mà. . . Dù ngày nào cũng tắm rửa, nếu nằm ở trên giường mãi, cũng sẽ có mùi như vậy.”

“Kiến thức của Vương gia thật bao la, ngay cả những thứ này cũng biết. Vậy theo ngài thấy, Vương phi bị làm sao thế?”

Từ câu hỏi của nàng, ta nhận ra nỗi niềm hoang loạn. Cũng phải thôi, e rằng vị Vương gia hành sự chẳng ra thể thống gì này đang xoáy đúng chỗ đau của nàng ta.

An Dật vương thở dài một hơi, đứng dậy: “Chuyện này bản vương cũng không rõ lắm, bản vương còn phải nghiên cứu một chút. A . . . Cô hỏi chuyện này làm gì? Chẳng lẽ cô cũng biết?”

Người này đúng là mồm miệng bộp tạch.

Thanh phi nói: “Nào có, thiếp thân cũng chỉ hỏi bữa mà thôi.”

Chợt có một luồng gió lạnh ủa vào từ khe cửa. Khuôn mặt để lộ bên ngoài của ta cảm thấy con gió lạnh lẽo ấy, như giữa đêm đông, vô cùng rét buốt.

Sát khí như có như không trên người nàng ta ập tới cùng con gió lạnh này, rồi biến mất ngay lập tức. . . Vên vẹn một câu nói mà thôi, vậy mà nàng ta động sát ý với vị Vương gia mà Thái hậu sủng ái nhất này ư? Nếu nàng ta là người bình thường, sẽ không có sát ý như vậy. Đã là thế, e rằng thân phận của nàng còn nằm ngoài dự liệu của ta.

Rốt cuộc cô gái này là ai?

An Dật vương lại ngửi khắp người ta thêm một lượt, chỉ thiếu mỗi không liếm thôi. Lúc này ông ta mới đứng dậy, bắt dắc dĩ nói: “Chịu thôi, bản vương cũng không rõ đã xảy ra chuyện gì nữa, xem ra Hoàng đế tuy không muốn gặp ta, ta vẫn phải tìm nó nói chuyện, xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

Thanh phi cười nói: “Nếu trên người Vương phi nồng nặc không có thứ mùi suy yếu, chứng tỏ mấy ngày nữa nàng ta sẽ tỉnh thôi. Cũng khó trách Ninh vương điện hạ trở nên khó tính, liệu Ninh vương có quả trách Vương gia không chữa khỏi cho Vương phi nồng nặc không?”

An Dật vương hít khí lạnh như bị đau răng: “Cô nói cũng phải, không biết Hoàng đế của ta nổi cáu gì nữa. Mấy ngày gần đây không biết làm sao, làm cho người ta nhìn mà sợ, nhìn mà sợ. . . Cứ chờ một thời gian nữa đi, nó hết giận rồi tìm nó bàn chuyện sau.”

Ta cuống lên. An Dật vương này làm sao thế, mới hai ba câu đã bị Thanh phi tẩy não rồi hả? Nếu có lời nhắc nhở của ông ta, không chừng Hạ Hầu Thương sẽ đề phòng Thanh phi?

Ta càng gấp gáp, càng cảm thấy thân thể nặng nề, bình thường chỉ cảm thấy như khúc gỗ, giờ đây lại như cục sắt.

Nhưng tai mắt vẫn ben nhảy như trước, nghe thấy rõ ràng từng từ từng chữ. Đúng là làm ta cuống chết rồi.

Được Thanh phi nhắc nhở, xem chừng An Dật vương nhớ ra tính xấu của Ninh vương điện hạ, cuối cùng cũng chịu đi: “E rằng Hoàng đế ta sắp về rồi, chúng ta mau tránh đi thì hơn. . . Cô đừng hiểu lầm, bản vương không sợ nó đâu, bản vương không muốn so đo với tiểu bối thôi!”

“Đúng vậy, đúng vậy, vậy chúng ta đi trước phải không ạ?” Thanh phi cười nói.

“Mặc dù cô cùng độ tuổi với Ninh vương, nhưng có phải cũng sợ nó không? Thế nên phải thay trang phục cung nữ mới dám tới đây?”

“Đúng vậy, nói đến đây, dù gì bản phi cũng là mẫu phi của Ninh vương. Nhưng bản phi mới vào cung, tránh tị hiềm thì hơn. . .”

“Ừ, ừ, vậy chúng ta đi mau. . .”

Cánh cửa lặng lẽ mở ra, tiếng trực cửa bồi dầu như nước lướt qua lòng sông phù kín đá cuội. Ta muốn hét lớn một tiếng: “Các người đừng đi”, nhưng không ai có thể nghe thấy.

Đột nhiên, từ nơi xa có tiếng quát trầm lắng, như hàm chứa băng lạnh, “Sao hai người lại ở đây?”

Ta như trút được gánh nặng, rốt cuộc hần cũng tới rồi.

Vừa thả lỏng, mí mắt ta lại cảm thấy có chút ánh sáng le lói. Mặc dù không thấy rõ như trước, như ánh mặt trời ẩn hiện trong màn sương mù dày đặc giữa buổi hoàng hôn, nhưng chỉ vậy thôi ta cũng làm ta mừng rỡ như điên, ý niệm đầu tiên là: Cuối cùng. . . ta có thể nhắc nhở hần rồi.

Nhưng ánh sáng đó như gió nhẹ lướt qua lá xanh, bỗng nhiên tắt lịm, xung quanh lại chìm vào tăm tối.

Thì ra chỉ khi trạng thái thoải mái, ta mới có thể khống chế thân thể?

Nếu mong muốn làm việc nào đó thì lại không được?

Nhưng, sau khi hần coi ta hết như trân bảo, sao ta có thể không dồn hết tâm trí nghĩ cách cứu hần được?

Đúng vậy, ta muốn cứu hần, muốn hần không chịu thương tổn, muốn hần bình an, trong lòng ta tràn ngập những suy nghĩ này. Hần đối xử với ta như vậy, sao ta có thể bỏ qua tấm chân tình ấy chứ?

Nhưng kể từ đó, tứ chi của ta lại nặng nề như đá, dù chỉ nhúc nhích chút thôi cũng không được.

“Hoàng đế, ta đến thăm cháu dâu chút thôi. . . Hi hi, người đừng xụ mặt ra thế, ta không làm gì đâu. . .”

“Không nhọc ngài uống công, nàng ấy vẫn khỏe. Vị này là. . . ?”

“Nàng ấy à, là mẫu phi của người đó, nàng cũng muốn thăm một chút. . .”

“Giữ lấy cô ta. . .”

Ngoài cửa có tiếng đao côn va chạm.

An Dật vương giận dữ: “Hoàng đế, chúng ta chỉ có ý tốt, người đừng có vô lý như vậy. Người dám giam giữ Hoàng thúc của người sao?”

Thanh phi cất tiếng hoảng hốt: “To gan, bản phi là trưởng bối của người!”

....

Cánh cửa mở toang ra, tay áo bằng voan mỏng trên tay ta bị thổi bay. Hần lao tới chỗ ta như gió lốc, chẳng quan tâm tới điều gì, lập tức giở trò với ta. Kề tai vào sát ngực ta, nghe nhịp tim rồi đưa ngón tay bắt mạch, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, đứng dậy.

“May thay. . .”

Sao nàng ta để hần cảm nhận được chứ, ngân châm mảnh như sợi tóc cắm vào thân thể, vết thương còn lại trên da cũng chỉ tin hìn như lỗ chân lông mà thôi.

Lòng ta rệu rã, phải làm sao mới có thể nhắc nhở hần đây?

Cuối cùng không tìm được điều gì khả nghi nên An Dật vương và Thanh phi được thả, nhưng Hạ Hầu Thương đứng ngoài cửa dặn dò Lục Nhĩ: “Người phải người theo dõi cô ta.”

Ta thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng hần cũng có lòng cảnh giác với nàng ta. Nhưng hần vẫn một mực chú ý đến ta, phải làm thế nào mới có thể cho hần biết, kẻ đối phương muốn đối phó thật ra chính là bản thân hần mà thôi?

Ta đột nhiên giật thót, hần càng toàn tâm chú ý đến ta, e rằng càng lún sâu vào cái bẫy của kẻ địch.

Nhưng ta phải nhắc nhở hần thể nào đây?

Ta cả đời gò về bố cục, đánh cờ, nhưng không ngờ, cuối cùng ta lại trở thành quân cờ trong tay người khác, dùng để đối phó người quan tâm ta nhất?

Hắn đi tới, đóng cửa phòng trong và phòng ngoài. Vừa nghe thấy tiếng đóng cửa, ta nghĩ: Trời ạ, lại tới rồi.

Nếu những chuyện hắn làm với ta có thể khiến ta có chút tri giác, thì thật tốt biết bao.

Cảm thấy ngón tay hắn đặt bên thắt lưng ta, thờ dài.

Vật áo trước bị kéo ra. . . Ta chờ đợi. . .

Nhưng hắn bỗng dừng lại, khẽ nói: “Suýt nữa thì quên mất. . .” Tiếng áo sột soạt, hắn nhét một vật vào tay ta, “Nàng xem đây là cái gì?”

Chương 141: Bùng tình ngộ

“Yên tâm, yên tâm! Bồn vương hiểu, mẫu hậu lúc nào cũng suy nghĩ quá nhiều, suy nghĩ quá nhiều. . . Còn nữa, cô tưởng bồn vương là tên ngọc sao. . .? Cô muốn bồn vương thêm thứ gì, bồn vương lập tức thêm thứ đó sao? Bồn vương đã tìm hiểu chán chê rồi, biết được tính và công hiệu của hoa ngũ tiền, phối hợp với mười mấy loài hoa khác đúng là không chê vào đâu được. Lúc này mới thêm vào. . .”

Thảo nào An Dật vương nói thích nàng ta, thì ra bởi vì nàng giúp đỡ ông ta rất nhiều. . . Ta đã nói rồi, bằng cái vẻ ngẩn ngẩn ngơ ngơ này, không thể nào khiến Vĩnh Lạc để đội mũ xanh phải không?

Ta hoang mang, thật sự rất hoang mang. Thì ra để có thể ử được thứ rượu có công dụng chữa bệnh thần kì đó, An Dật vương cần có sự nhắc nhở của Thanh phi. Nhưng vì lẽ gì? Rốt cuộc Thanh phi muốn hại hay giúp ta đây?

Thanh phi thờ phào nhẹ nhõm, cười nói: “Vương gia, đã gặp Vương phi rồi, vậy thiếp thân xin cáo từ. . .”

Ta cười thầm, xem ra mặc dù An Dật vương coi cô là tri kỷ, nhưng cô lại không hiểu ông ta cho lắm. Đừng coi ông ta là tên ngọc, mặc dù ông ta hơi ngơ ngơ, nhưng không hề đần độn, trí nhớ rất tốt.

Quả nhiên, An Dật vương hừ một tiếng: “Thanh phi, cô không hề có ý tốt phải không? Mới tới được một lúc, ba phen mấy bận đã định đi rồi ư? Cô nói xem, rốt cuộc cô tới đây thăm cháu dâu ta hay còn có ý định nào khác?”

Thanh phi hoảng hốt, vội nói: “Đương nhiên thiếp thân đến thăm Vương phi nương nương. Thiếp thân. . . Thiếp thân chỉ hơi vội. . .”

An Dật vương hài lòng nói: “Vậy thì cô ở lại đây thêm một lát đi. Căn phòng này trống không, chỉ có một người nằm ngay đơ trên giường, ta sợ lắm. . .”

Nếu trong tay có kiếm, chắc chắn ta sẽ nhảy lên đâm một nhát. . . Kiểu người gì thế này, mở miệng thì nói đến thăm ta, nhưng thăm kiểu đó sao? Ăn nói như thế hả?

Thanh phi không dám nói muốn rời đi nữa, đành phải phụ họa: “Đúng vậy, đúng vậy. . .”

Tuy An Dật vương không hiểu nhân tình, nhưng dù sao cũng xuất thân từ hoàng cung, vẫn được nuôi dạy đàng hoàng, nhớ lời Hoàng thái hậu dặn, nam nữ thụ thụ bất thân. . . Đặc biệt là giữa chú và cháu dâu. . . Cho nên, ông ta không đưa tay sờ sờ, mà chỉ ghé mặt vào sát mặt ta. Khoảng cách rất gần. . . Thậm chí ta còn nhận thấy được sáng nay chắc chắn ông ta đã ăn chút tỏi.

Mấy sợi lông tơ trên mặt ông ta chà vào mặt ta. . .

“Vương gia, ngài làm gì thế? Để người ta nhìn thấy thì không hay đâu. . .” Thanh phi khuyên.

“Cô tưởng ta bảo cô ở đây làm gì, không phải để cô làm chứng sao? Chứng minh ta không làm gì con bé cả. Làm sao, ta đang nhìn sắc mặt con bé, không được à?”

“Vây. . . Vây ngài đừng ghé sát như vậy!”

“Gần lắm sao? Đã đụng chạm da thịt đâu! Đúng rồi, cô sờ giúp ta đi, người con bé có cứng không?”

Bây giờ ta vô cùng khẳng định, An Dật vương này quá nhàn rồi nên kiếm chuyện làm. . .

Thanh phi rất lúng túng, nhưng không biết phải làm sao, cũng không có thể nói “Ta sờ từ trước rồi”, đành phải nghe theo lời ông ta, sờ sờ người ta, sau đó bình tĩnh đáp: “Vương gia, thiếp thân có thể khẳng định, người Vương phi không hề cứng. . .”

Bị An Dật vương quán lấy, dù là một người lý trí thâm trầm cũng trở nên ngốc nghếch.

An Dật vương đi tới đi lui trước giường, nói điều suy nghĩ: “Không cứng, vậy thì thật kỳ lạ, tại sao con bé vẫn chưa tỉnh? Sao lại nằm lâu như vậy?”

Thanh phi im lặng, mãi mới nói: “Chuyện này, thiếp thân cũng không rõ lắm . .”

Giọng nàng ta phiếm chút lo lắng, hiển nhiên đang lo lắng còn tiếp tục ở đây, sớm muộn gì cũng bị người nhà bắt tại trận!

Đương nhiên An Dật vương không hề lo nghĩ đến chuyện này, chỉ cần lên vào, về sau có bị bắt, cùng lắm bị Hoàng thái hậu giáo huấn một bữa mà thôi. Cho nên, ông ta lại bắt đầu nghiên cứu kẻ nằm chết dí trên giường là ta đây. . . Vẫn nhớ kỹ nguyên tắc nam nữ thụ thụ bất thân, mặt ông ta dí sát cánh tay của ta, thân thể gần đến vô cùng. . . Thậm chí ta còn cảm thấy chóp mũi ông ta tiến vào trong quần áo của ta luôn.

“Vương gia. . .” Thanh phi hơi ngượng, thật sự không chịu nổi nữa, khuyên can, “Vương gia, trên người Vương phi không có mùi gì đâu, ngày nào Ninh vương điện hạ cũng sai người vệ sinh cho nàng mà. . .”

Ta nghe thấy tiếng chó ngửi xương.

“Cô thì biết gì, ta đang ngửi xem rốt cuộc con bé mắc bệnh gì. . . Khắp người con bé mang mùi hương như chi lan, không giống thứ mùi yếu ớt của những kẻ nằm trên giường lâu ngày. . . Đứng trọn mất thế chứ, bôn vương thấy rõ mà. . . Dù ngày nào cũng tắm rửa, nếu nằm ở trên giường mãi, cũng sẽ có mùi như vậy.”

“Kiến thức của Vương gia thật bao la, ngay cả những thứ này cũng biết. Vậy theo ngài thấy, Vương phi bị làm sao thế?”

Từ câu hỏi của nàng, ta nhận ra nỗi niềm hoảng loạn. Cũng phải thôi, e rằng vị Vương gia hành sự chẳng ra thể thống gì này đang xoáy đúng chỗ đau của nàng ta.

An Dật vương thờ dãi một hồi, đứng dậy: “Chuyện này bôn vương cũng không rõ lắm, bôn vương còn phải nghiên cứu một chút. A . . . Cô hỏi chuyện này làm gì? Chẳng lẽ cô cũng biết?”

Người này đúng là mồm miệng bộc tuệch.

Thanh phi nói: “Nào có, thiếp thân cũng chỉ hỏi bữa mà thôi.”

Chợt có một luồng gió lạnh ủa vào từ khe cửa. Khuôn mặt để lộ bên ngoài của ta cảm thấy con gió lạnh lẽo ấy, như giữa đêm đông, vô cùng rét buốt.

Sát khí như có như không trên người nàng ta ập tới cùng con gió lạnh này, rồi biến mất ngay lập tức. . . Vèn vèn một câu nói mà thôi, vậy mà nàng ta động sát ý với vị Vương gia mà Thái hậu sủng ái nhất này ư? Nếu nàng ta là người bình thường, sẽ không có sát ý như vậy. Đã là thế, e rằng thân phận của nàng còn nằm ngoài dự liệu của ta.

Rốt cuộc cô gái này là ai?

An Dật vương lại ngửi khắp người ta thêm một lượt, chỉ thiếu mỗi không liếm thôi. Lúc này ông ta mới đứng dậy, bắt dắc dĩ nói: “Chịu thôi, bôn vương cũng không rõ đã xảy ra chuyện gì nữa, xem ra Hoàng đế tuy không muốn gặp ta, ta vẫn phải tìm nó nói chuyện, xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

Thanh phi cười nói: “Nếu trên người Vương phi nung nung không có thứ mùi suy yếu, chứng tỏ mấy ngày nữa nàng ta sẽ tỉnh thôi. Cũng khó trách Ninh vương điện hạ trở nên khó tính, liệu Ninh vương có quả trách Vương gia không chữa khỏi cho Vương phi nung nung không?”

An Dật vương hít khí lạnh như bị đau răng: “Cô nói cũng phải, không biết Hoàng đế của ta nổi cáu gì nữa. Mấy ngày gần đây không biết làm sao, làm cho người ta nhìn mà sợ, nhìn mà sợ. . . Cứ chờ một thời gian nữa đi, nó hết giận rồi tìm nó bàn chuyện sau.”

Ta cuống lên. An Dật vương này làm sao thế, mới hai ba câu đã bị Thanh phi tẩy não rồi hả? Nếu có lời nhắc nhở của ông ta, không chừng Hạ Hầu Thương sẽ đề phòng Thanh phi?

Ta càng gấp gáp, càng cảm thấy thân thể nặng nề, bình thường chỉ cảm thấy như khúc gỗ, giờ đây lại như cục sắt.

Nhưng tai mắt vẫn bén nhạy như trước, nghe thấy rõ ràng từng từ từng chữ. Đúng là làm ta cuống chết rồi.

Được Thanh phi nhắc nhở, xem chừng An Dật vương nhớ ra tính xấu của Ninh vương điện hạ, cuối cùng cũng chịu đi: “E rằng Hoàng đế ta sắp về rồi, chúng ta mau tránh đi thì hơn. . . Cô đừng hiểu lầm, bôn vương không sợ nó đâu, bôn vương không muốn so đo với tiểu bối thôi!”

“Đúng vậy, đúng vậy, vậy chúng ta đi trước phải không ạ?” Thanh phi cười nói.

“Mặc dù cô cùng độ tuổi với Ninh vương, nhưng có phải cũng sợ nó không? Thế nên phải thay trang phục cung nữ mới dám tới đây?”

“Đúng vậy, nói đến đây, dù gì bản phi cũng là mẫu phi của Ninh vương. Nhưng bản phi mới vào cung, tránh tị hiềm thì hơn. . .”

“Ừ, ừ, vậy chúng ta đi mau. . .”

Cánh cửa lặng lẽ mở ra, tiếng trục cửa bôi dầu như nước lướt qua lòng sông phù kín đá cuội. Ta muốn hét lớn một tiếng: “Các người đừng đi”, nhưng không ai có thể nghe thấy.

Đột nhiên, từ nơi xa có tiếng quát trầm lắng, như hàm chứa băng lạnh, “Sao hai người lại ở đây?”

Ta như trút được gánh nặng, rốt cuộc hấn cũng tới rồi.

Vừa thả lỏng, mí mắt ta lại cảm thấy có chút ánh sáng le lói. Mặc dù không thấy rõ như trước, như ánh mặt trời ẩn hiện trong màn sương mù dày đặc giữa buổi hoàng hôn, nhưng chỉ vậy thôi ta cũng làm ta mừng rỡ như điên, ý niệm đầu tiên là: Cuối cùng. . . ta có thể nhắc nhở hấn rồi.

Nhưng ánh sáng đó như gió nhẹ lướt qua lá xanh, bỗng nhiên tắt lịm, xung quanh lại chìm vào tăm tối.

Thì ra chỉ khi trạng thái thoải mái, ta mới có thể không chế thân thể?

Nếu mong muốn làm việc nào đó thì lại không được?

Nhưng, sau khi hấn coi ta hết như trân bảo, sao ta có thể không dồn hết tâm trí nghĩ cách cứu hấn được?

Đúng vậy, ta muốn cứu hấn, muốn hấn không chịu thương tổn, muốn hấn bình an, trong lòng ta tràn ngập những suy nghĩ này. Hấn đối xử với ta như vậy, sao ta có thể bỏ qua tấm chân tình ấy chứ?

Nhưng kể từ đó, tứ chi của ta lại nặng nề như đá, dù chỉ nhúc nhích chút thôi cũng không được.

“Hoàng diệt, ta đến thăm cháu dâu chút thôi. . . Hi hi, ngươi đừng xụ mặt ra thế, ta không làm gì đâu. . .”

“Không nhọc ngài uống công, nàng ấy vẫn khỏe. Vị này là. . . ?”

“Nàng ấy à, là mẫu phi của ngươi đó, nàng cũng muốn thăm một chút. . .”

“Giữ lấy cô ta...”

Ngoài cửa có tiếng đao côn va chạm

An Dật vương giận dữ: “Hoàng diệt, chúng ta chỉ có ý tốt, ngươi đừng có vô lý như vậy. Ngươi dám giam giữ Hoàng thúc của ngươi sao?”

Thanh phi cất tiếng hoảng hốt: “To gan, bản phi là trưởng bối của ngươi!”

....

Cánh cửa mở toang ra, tay áo bằng voan mỏng trên tay ta bị thổi bay. Hấn lao tới chỗ ta như gió lốc, chẳng quan tâm tới điều gì, lập tức giở trò với ta. Kề tai vào sát ngực ta, nghe nhịp tim rồi đưa ngón tay bắt mạch, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, đứng dậy.

“May thay. . .”

Sao nàng ta để hấn cảm nhận được chứ, ngân châm mảnh như sợi tóc cắm vào thân thể, vết thương còn lại trên da cũng chỉ tin hìn như lỗ chân lông mà thôi.

Lòng ta rệu rã, phải làm sao mới có thể nhắc nhở hấn đây?

Cuối cùng không tìm được điều gì khả nghi nên An Dật vương và Thanh phi được thả, nhưng Hạ Hầu Thương đứng ngoài cửa dặn dò Lục Nhĩ: “Ngươi phải người theo dõi cô ta.”

Ta thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng hấn cũng có lòng cảnh giác với nàng ta. Nhưng hấn vẫn một mực chú ý đến ta, phải làm thế nào mới có thể cho hấn biết, kẻ đối phương muốn đối phó thật ra chính là bản thân hấn mà thôi?

Ta đột nhiên giật thót, hấn càng toàn tâm chú ý đến ta, e rằng càng lún sâu vào cái bẫy của kẻ địch.

Nhưng ta phải nhắc nhở hấn thế nào đây?

Ta cả đời giòi về bố cục, đánh cò, nhưng không ngờ, cuối cùng ta lại trở thành quân cò trong tay người khác, dùng để đối phó người quan tâm ta nhất?

Hấn đi tới, đóng cửa phòng trong và phòng ngoài. Vừa nghe thấy tiếng đóng cửa, ta nghĩ: Trời ạ, lại tới rồi.

Nếu những chuyện hấn làm với ta có thể khiến ta có chút tri giác, thì thật tốt biết bao.

Cảm thấy ngón tay hấn đặt bên thắt lưng ta, thờ dài.

Vạt áo trước bị kéo ra. . . Ta chờ đợi. . .

Nhưng hấn bỗng dừng lại, khẽ nói: “Suýt nữa thì quên mất. . .” Tiếng áo sột soạt, hấn nhét một vật vào tay ta, “Nàng xem đây là cái gì?”

Chương 142: Hấn Lại Có Thể Làm Như Thế

Hấn đưa vật kia lướt qua tay ta, ta cảm thấy bề mặt thứ dài mảnh lồi lõm đó đã được vuốt ve đến mức bóng loáng, hơn nữa chỗ gãy lìa kia... Lúc đầu ta không biết đó là thứ gì, về sau ngộ ra... Bởi vì hấn nói cho ta biết.

“Đây là chiếc măng tiên của nàng, nàng có nhớ không? Có một lần nàng và ta giao thủ, nàng không tuốt kiếm mà dùng chiếc măng tiên này... Nàng khinh thường ta như vậy, khiến ta vừa buồn vừa giận, ta quyết định dạy dỗ nàng một phen. Cho nên ta đấu với nàng bằng tay không, quả nhiên nàng giật mình hoảng hốt. Sau trăm chiêu, ta lấy mất chiếc măng tiên đó, nàng muốn đoạt lại nhưng rốt cuộc không địch lại được, chiếc măng tiên bị ta kéo đứt. Nàng nhìn chiếc roi đứt đôi, thương tiếc nói: ‘Tiểu Thất tốn bao công mới làm được chiếc roi này, cuối cùng lại bị ta làm hỏng rồi...’ Nói xong, nàng quăng luôn chiếc roi này, chấp tay với ta rồi cười nói: ‘Võ công của giám quân đại nhân đúng là hơn người, thuộc hạ hoàn toàn bội phục, thuộc hạ có thể đi ăn cơm chưa?’ Cứ như cuộc đấu của chúng ta cản trở việc cơm nước của nàng vậy. . .

Đấu trận này, tuy chiếc roi Thất hiệu úy làm cho nàng bị đứt đoạn, nàng cũng chẳng thêm đề tâm. Còn Thất hiệu úy thì đi về phía nàng, khuôn mặt mang nét cười, lấy ngón cò đại đỉnh trên đỉnh đầu nàng, cười nói, ‘Vậy ta làm cho người chiếc khác nhé?’ Hai người nhìn nhau cười. . . Sự ân ý giữa hai người khiến ta ghen ghét như điên, nhưng ta không thể tiến đến, chỉ có thể nhìn nàng cười đùa với hấn cất bước rời đi. Còn mình ta lặng lẽ đi tới cầm chiếc măng tiên nàng vứt dưới đất. . . Nàng xem đi, ta đã nói chỗ đứt cho nàng rồi. Đáng tiếc, có một lần ta quá nhớ nàng, cầm chiếc roi này múa một điệu võ, chỗ nối thanh mảnh lại đứt rồi. . .”

Ồ? Thì ra ta để mất chiếc măng tiên này như vậy à? Ta quên bống luôn rồi. . .

Mà sao Tiểu Thất vẫn chưa làm chiếc khác cho ta nhỉ?

Ta phải dùng những suy nghĩ lung tung để phân tán nỗi chua xót hấn mang đến cho ta... Không đề ý mới có thể trở lại bình thường. Xin người đấy, đừng nói những chuyện làm mũi ta cay nữa được không, có được không hả?

Người đừng nhầm đường, không phải nhắc càng nhiều đến chuyện này ta sẽ dễ tính hơn đâu!

Hấn đặt chiếc roi vào lòng bàn tay ta, đưa tay của ta vuốt ve chỗ gồ lên trên thân roi, nói cho ta biết: “Nơi này chính là chỗ nối, dệt bằng kim tuyến, chi tiết chất liệu khác biệt nên không thể nối hoàn hảo được.”

Hấn đặt chiếc roi vào lòng bàn tay ta, ta vẫn không hề nhúc nhích, một lúc lâu sau hấn mới lấy lại, cất vào ngực mình, khẽ nói: “Nếu vật này còn không thể làm nàng tỉnh, vậy thứ gì mới có thể làm cho nàng tỉnh đây. Ta. . . ta thật sự đã dùng hết tất cả mọi cách rồi... A Ngọc, nàng cho ta biết, ta phải làm gì bây giờ?”

Ta nghĩ: Người đừng làm nhiều chuyện như vậy, có khi ta mau tỉnh hơn đây.

“A Ngọc, hay là... bốn vương tìm người, tìm hội Thất hiệu úy... Nàng nghe thấy giọng họ, có lẽ... có lẽ sẽ có tri giác cũng nên?”

Ta hoảng hốt, không phải là ta không cảm thấy sự ghen tỵ khi hấn nói về Lão Thất. Nhưng ngay cả chuyện như vậy hấn cũng bằng lòng làm sao?

Hấn mang thân phận cao quý trong Hoàng thất, từ nhỏ đã hơn người. Phàm là loại người này, luôn mang tâm nguyện duy ngã độc tôn... Nữ nhân của mình, sao lại có thể để cho người khác... Nhưng hấn, ngay cả cách này cũng định dùng, hấn quả thật hết cách rồi.

Hấn cười khổ: “A Ngọc, có phải nàng đang cười ta không? Nàng cứ cười đi... Chỉ cần nàng có thể khỏe lại, chuyện gì bốn vương cũng nguyện làm.”

Giọng hấn vô cùng mệt mỏi, có vẻ muốn ngủ lắm rồi. Dường như đã nghĩ được một cách hay, rốt cuộc cũng bình tĩnh trở lại, không cời quần áo của ta, mặc nguyên quần áo nằm lên giường, ôm ta chìm vào giấc ngủ.

Còn ta ư? Bởi vì cả ngày ta nằm lì trên giường, nên lúc người ta đi ngủ thì ta tỉnh, đến lúc người ta tỉnh thì ta ngủ. Cho nên, bây giờ ta tỉnh như sáo.

Được hấn ôm trong lòng, thật là thoải mái, rất thoải mái, thoải mái cực kỳ.

Ta đột nhiên nhớ tới một vấn đề quan trọng, bao ngày trôi qua, hình như ta chưa đi nhà xí được mấy lần, thậm chí chưa đi lần nào. . . Những thứ bài tiết kia ra ngoài thế nào?

Chẳng lẽ ta đã thành thần tiên hay sao?

Mỗi ngày họ đút cho ta có tí tẹo thuốc bổ, chẳng lẽ chính vì vậy mà không phải đi nhà xí sao?

Nhưng hồi trước cho dù uống nước thôi ta cũng phải đi nhà xí mà.

Ta đột nhiên nhớ tới một loại nội công kì dị trên giang hồ, tên là Thiên Nhất Công. Người luyện nội công này, mỗi ngày có thể uống thuốc thay thức ăn, không cần ăn uống gì, hiển nhiên có thể giữ cho thể khỏe mạnh, hiển nhiên không cần bài tiết, xuất phế dịch qua lỗ chân lông là được.

Nhưng vấn đề là, ta không hề học công phu này mà?

Nếu luyện công đến mức ngay cả thức ăn ngon còn không được ăn, vậy còn gì thú vị? Có bị đánh chết ta cũng không luyện!

Lúc này, Hạ Hầu Thương ôm ta, lăm bằm câu gì đó. Ta giật mình thảng thốt, chẳng lẽ nội lực hần truyền cho ta mười ngày một lần có công hiệu như vậy ư?

Ta nhớ tới cảm giác thư thái lan tỏa khắp tứ chi ấy, hết như ánh mặt trời ấm áp, kéo dài vài ngày liền. Ta cũng cảm thấy trong cơ thể mình có sức lực vô tận.

Nếu như là vậy, vậy... hần đang chữa thương cho ta bằng phương thức hao tổn nội lực của mình?

Hơn nữa, phương pháp trị liệu này không thể đảo ngược, không thể khôi phục?

Nhớ lại mấy ngày gần đây, lúc hần tới chỗ ta, tinh thần vô cùng mỏi mệt. Tuy lúc làm chuyện đó vẫn kích động như vậy, nhưng không thường xuyên như trước nữa... Nói tới đây, có lúc ta còn nghi ngờ hần có giờ trò cảm thú với người khác hay không...

Cho đến hôm nay, lần đầu tiên hần ngủ say bên cạnh ta.

Nói như vậy, phương pháp trị liệu này vẫn luôn hao tổn thể lực và tinh lực của hần ư?

Như vậy, có phải đối phương lợi dụng điều này để đối phó hần không?

Mà hần biết được phương pháp này từ đâu chứ?

Ta cảm thấy có một cái lưới đang từ từ bủa vây lấy hần, như sắc màu trầm lắng, ngọt ngào bức bối, làm cho người ta không thờ nổi.

Ta cuồng quýt, cuồng đến độ muốn bật dậy khỏi giường.

Nhưng ta càng cuồng, thân thể càng trĩu nặng.

Ta nên làm gì đây, chẳng lẽ trơ mắt nhìn hần rơi vào bẫy sao?

Ta chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có một ngày ta lại lo lắng như vậy. Trước kia hận hần đến thế, chẳng thềm đi tìm chứng cứ thực sự; khi nổi hận tàn sát, ta cảm thấy sự tình năm đó chắc hần có điều ẩn khuất, không phải lỗi của hần.

Ta không rõ tại sao mình có thể khẳng định như vậy, hoặc chỉ cho rằng người che chở cho mình tuyệt nhiên không thể nhẫn tâm đến thế... Dù ta là nam hay nữ.

Rốt cuộc có nội tình gì ẩn giấu dưới màn máu năm ấy?

Thanh phi xuất hiện với mục đích gì?

Nàng ta giờ trở gì mà có thể khiến ta có chút khởi sắc rồi lại trở nên nặng nề hơn bao giờ hết?

Hần ngủ rất say, cho đến sáng hôm sau, có cung nữ đứng ngoài gọi thì hần mới dậy. Giọng nói mang vẻ hối hận: “Sao ta lại ngủ thế này? Vốn chỉ định ngủ một lát rồi giúp nàng... Hôm nay làm thế nào đây, phải lên triều rồi...”

Xem ra hần rất không muốn lên triều, nói vọng ra ngoài: “Đỗ Long, đi bẩm báo phụ hoàng, hôm nay bản vương hơi khó chịu, không lên triều.”

Đỗ Long đứng ngoài khẽ nói: “Vương gia, ngài quên rồi, hôm nay phải thảo luận chuyện buôn lậu quặng sắt ở Tây Bắc... Ngay cả Hoàng thái hậu cũng buông rèm chấp chính.”

Hạ Hầu Thương đi vài bước trong phòng, không biết phải làm sao. “A Ngọc, vậy bãi triều ta về thăm nàng.”

Hần đi tới, dèm chán cho ta, sau đó mới ra phòng ngoài, gọi người rửa mặt. Ra ngoài cửa, hần thấp giọng dặn dò Lưu Quang – một trong Bát Tuần – không được để bất cứ ai xông vào.

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?

Lòng ta sôi ruột vô cùng, làm thế nào mới có thể làm cho thân thể ta khôi phục được chút xíu? Chỉ cần tay ta có thể động đậy thì ta có thể viết chữ, chỉ cần miệng của ta có thể lên tiếng thì ta có thể nhắc nhở hần. Tuy ta không ngừng cố gắng, nhưng cảm giác mấy ngày trước vẫn không hề trở lại.

Ta cảm thấy mình như con giun bị chôn sâu dưới đất, biết rõ mình có thể chui ra, nhưng làm thế cũng không đạt được mục đích. Bao phủ ta là bóng tối triền miên, điều tàn như mực, dập dềnh vô cùng.

Cho đến đêm, ta nghe thấy tiếng cung nữ thấp đèn, hân đã trở lại rồi. Lần này không chỉ có mình hân, ta nghe thấy tiếng bước chân của hai người, tiếng bước chân của người còn lại hơi quen. . . Nhưng ta nghe tiếng váy quét đất thì lại không dám khẳng định. . . Tiểu Thất mặc váy ư?

“Lục Nhĩ, Lưu Quang, bảo hộ cẩn thận, đừng cho phép người nào đến gần.” Hạ Hầu Thương đứng ngoài phòng điềm nhiên sai bảo, ta nhận thấy sâu sắc rằng, người đi cùng hân chắc chắn có điều bất thường.

Nghĩ lại, nếu Tiểu Thất mặc váy thật thì buồn cười đến mức nào.

Ta tưởng tượng cảnh Tiểu Thất mặc váy, trên mặt thoa phấn, ngón tay bôi nước đậu khấu, trên đầu cài trâm, đông đưa lá loi, thể hiện đường nét tuyệt thế nhưng hơi mạnh mẽ của hân. . . Quả thực là yêu quái ra khỏi hang, khiến người trên đường chết như ngã rạ.

Mới nghĩ tới thôi ta đã muốn cười.

Nhưng không ngờ ngoài tám bình phong lại tĩnh lặng như tờ.

Lúc này ta mới ý thức được, ta cười ra tiếng, thật sự cười ra tiếng.

Nhưng khi ý thức được thì cổ họng lại không thể phát ra bất cứ âm thanh nào nữa.

Chỉ có hai tiếng ‘khi khi’ như ech ộp, nhưng cũng đủ để ai đó xô đổ bình phong lao tới.

“Người có nghe thấy không, có nghe thấy không, nàng vừa mới, vừa mới cười. . .” Giọng nói này là của Hạ Hầu Thương.

“Nhưng, nhưng thuộc hạ chỉ nghe thấy hai tiếng ‘khi khi’ thôi mà?”

“Đó là tiếng cười đấy. Thất hiệu úy. . . đó chính là tiếng cười! Suốt quãng thời gian ta ở đây, nàng vẫn im hơi lặng tiếng. . . Chắc chắn nàng cảm nhận được người, cho nên mới cất tiếng cười.”

“Làm sao có thể, thuộc hạ đã nói gì đâu. . . sao người có thể biết là thuộc hạ được?”

“Người đến gần chút, trò chuyện với nàng đi, không chừng nàng sắp tỉnh rồi. . .”

Hân cất giọng tha thiết, ngay cả Lão Thất cũng hơi cảm động: “Vương gia, không ngờ rằng. . .”

Lão Thất không nói gì thêm nữa, chỉ đi đến cạnh giường, khẽ nói: “Trống quân, ta là Tiểu Thất đây, người nghe thấy tiếng ta không?”

Không biết tại sao, ta cảm thấy hai mắt của Hạ Hầu Thương nhìn chăm chăm vào ta, nóng bỏng, kịch liệt, tràn đầy hi vọng. . . Áp lực của ta càng lớn, cũng cảm giác thân thể vô cùng nặng nề.

Hân gọi hồi lâu, ta không phản ứng, bèn gọi nữ danh từ nhỏ đến lớn của ta: “Hoa Hoa, Bánh Bao Rau, Bánh Bao Thịt. . . Đùi Gà Mặn. . . Người dậy đi. . .”

Ta cảm thấy mất hết cả thể diện, đảm bảo trong bụng Hạ Hầu Thương đang cười như điên!

Nghĩ lại mấy ngày trước, hân ngưỡng mộ ta đến nhường nào. Tiểu tướng áo bào trắng, cười ngửa trắng, cầm măng tiên, gương mặt tuấn tú lãnh đạm, nhâm thẳng vào tướng địch, lấy đầu chúng như lấy đồ trong túi. . . Nhưng hôm nay, tiểu tướng áo bào trắng đã biến thành đồ ăn. . . lại còn là bánh bao thịt. . .

Nếu mặt của ta có thể đỏ thì chắc hân đã đỏ như tấm vải nhuộm đỏ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 143: Đau Buồn Hối Ôi Đau Buồn

Nhưng ta bó tay, đành phải mặc hân tiếp tục lải nhải. Giọng hân nghẹn ngào: “Người tỉnh lại đi, Bánh Bao Thịt. . . Chúng ta còn phải đi trộm gà nhà hàng xóm, cùng tham gia đại hội thảo nguyên, để những cô nương trên thảo nguyên say đắm không thôi, van xin mà không được. . .”

Ngắm lại khi đó ta thật thất đức, thiếu niên không biết hương vị ái tình! Cho nên chuyên làm vài chuyện vô ơn bạc nghĩa.

“Người mau dậy đi, Đùi Gà Mặn. . . Nhớ lại năm đó chúng ta cùng tới lầu xanh. . . Không một xu dính túi, suýt nữa bị tú bà đuổi đi, nhưng lại lọt vào mắt một cô hoa khôi, người ta không thèm lấy tiền mà nằng nặc đòi giữ người lại, nói chỉ cần người mở miệng, cô ta sẽ tự chuộc thân, cam nguyện làm thiếp. . . Nhưng người lại vỗ bàn, lớn tiếng nói: Đói meo rồi, cho một cái đùi gà mặn trước đi. Ta đồ mồ hôi đầm đìa thay người, rất sợ từ nay về sau, kinh thành sẽ xôn xao lời đồn Thiếu tướng Quân gia phá hủy lầu xanh. . . Nhưng con gái nhà người ta không thèm để ý, còn nói chưa từng thấy ai ngỗ ngược bất kham như người.”

Ta cảm thấy mặt mũi mình mát sạch. Người đâu cần phải moi hết mấy chuyện xấu hổ hồi xưa ra như vậy? Không phải ta đã nói những chuyện này có chết cũng phải giấu nhem trong bụng sao?

Ta muốn đứng phát dậy đánh cho Tiểu Thất một trận, tốt nhất đánh cho hắn bới đất tìm răng. . .

Nhưng sâu thẳm trong lòng ta nghi ngờ liệu tên tiểu nhân này có phải đang nhân cơ hội báo thù hay không?

Lời này đúng là vô cùng kích động, nhưng ta vừa cảm thấy Hạ Hầu Thương đứng bên hóng hớt, cảm giác ừ ừ lại ào ạt kéo tới.

Thân thể vẫn không thể cử động.

Hắn bắt đầu nhắc đến một biệt danh khác của ta: Hoa Hoa. . .

“Hoa Hoa à, người mau dậy đi! Người còn nhớ ngày xuân hoa nở, để dò xét tình hình trong cuộc tụ hội của người Tây Di, người bảo Tiểu Nhị hóa trang làm vợ người. Hai người lên xe ngựa chạy tới nơi người Tây Di tụ hội, nhưng bị phát hiện, bởi vì dung mạo của người vượt xa Tiểu Nhị, khiến người Tây Di nảy sinh ngờ vực, nói rằng nam tử tuấn mỹ như vậy sao có thể cưới một nữ tử tướng mạo bình thường được? Còn ép người tham gia đại hội kén rể của công chúa bọn họ. . . Người đành phải kéo Tiểu Nhị chạy trốn. . . Người chán nản thất vọng bao ngày, chỉ bởi vì đây là lần thất bại đầu tiên của người, tồn hai ngày nhìn gương đến mê mẩn: Chẳng lẽ ta đẹp đến mức vậy sao? Ta liền thuận miệng nói: Đúng vậy, như một đóa hoa. Người trầm tư hồi lâu: Ồ, một đóa hoa à, thật sự là một đóa hoa sao? Hoa Hoa? Ta thầm giễu cợt, gọi người một tiếng Hoa Hoa. Người rất thích biệt danh này, thậm chí còn thích hơn cả Bánh Bao Thịt và Đùi Gà Mặn. . .”

Nếu thế giới này có thể sụp đổ, như vậy thì sụp luôn đi, chôn ta luôn đi, vui sâu vạn trượng đi!

Tại sao lại để ta mất thể diện trước hắn chứ? Tại sao không thể để cho ta giữ vững hình tượng rực rỡ chói lòa trước mặt hắn chứ?

Ta rất sợ Tiểu Thất nói tiếp, nói rằng chiếc măng tiên mà Hạ Hầu Thương vẫn trân trọng chỉ dùng để đuổi muỗi. Như vậy khiến lòng người tổn thương biết bao!

Cắt gấu cẩn thận như vậy, cuối cùng lại cắt nhầm một chiếc roi có tác dụng ngang đuôi ngựa.

Thật ra ta rất muốn giữ vững hình tượng rực rỡ chói lòa trước mặt hắn.

Đáng tiếc, lại gặp phải Lão Thất lớn lên cùng ta, chuyện gì cũng biết này.

Giọng Hạ Hầu Thương có vẻ hơi rầu rĩ, ta dám khẳng định, hắn đang cười nhạo ta, chỉ cố nhẫn nhịn mà thôi: “Thất hiệu úy, người kể thêm nhiều chuyện ngày xưa một chút, bốn vương ra ngoài đây!”

Ta ngăn ra, nghĩ thầm: Liệu có phải hắn ngại không dám cười trước mặt bọn ta, một mình núp dưới chân tường nào đó cười phải không?

Cũng được, cứ cười đi, cười lần một không thể cười lần hai. . . Lần này, mặt mũi ta đã mát sạch sành sanh rồi.

Hạ Hầu Thương vừa đi, Tiểu Thất lại gọi bình thường: “A Ngọc, ta vạn bất đắc dĩ, chỉ muốn người tỉnh lại mà thôi, người đừng trách ta. . . Nói đến đây, Vương gia là một người rất tốt, liệu chúng ta có hiểu lầm gì không?”

Lúc hắn nói những lời này, giọng hơi chua, rất không cam lòng nói tốt cho Hạ Hầu Thương. Hai người này chưa bao giờ ưa nhau, nếu như bảo hắn nói xấu Hạ Hầu Thương ta có thể hiểu, nhưng bỗng dưng mở miệng nói tốt cho người ta, còn nói với giọng ê ẩm kiêu này, nói đến câu sau thì ngừng lại đôi chút, âm cuối lượn lờ vắn vít, làm cho ta không khỏi nghĩ tới hai câu thơ: Tiếng cười bỗng bật nghe không rõ, Vô tình khiến khách đa tình khổ(*).

(*) Hai câu thơ trong bài Điệp luyện hoa – Tình xuân của Tô Thức. Bản dịch: Nguyễn Chí Viễn.

Cho nên nói, văn chương ta cũng lai láng đấy chứ, đáng tiếc dùng nhầm chỗ thôi.

Trời ạ, tục ngữ nói đúng, oan gia, oan gia, không oan không thành gia. . . Chẳng lẽ lời đồn đoạn tụ trong quân doanh có liên quan tới Tiểu Thất? Ta lại nghĩ, hắn vốn có lời đồn ám muội với Tiểu Ngũ, chẳng lẽ hắn cạm tình với Tiểu Ngũ, đâm ra mê luyện người khác?

Ta không khỏi có phần đồng tình: Bóng dáng choàng áo bào xanh ngọc thụ lâm phong, đứng trên đài cao, sau lưng là vàng trắng vàng vạc, rũ mi cười khê, nhấp chén rượu nhạt. . . Nhưng nào ai biết ở một nơi xa xôi có một Hiệu úy mặc giáp mỏng, cầm bảo kiếm trong tay, ngẩn ngơ nhìn bóng dáng cô độc trên đài cao ấy?

Nghĩ một lúc, ta thấy mình cũng ngẩn ngơ luôn.

Đúng là con người đáng thương!

Đều nói tương tự khiến người sầu não, một mình nghĩ vẫn nghĩ vợ càng thêm sầu. . . Rượu vào khổ tâm, hóa thành nước mắt tương tư. Thảo nào có một thời gian hẳn cực thích uống rượu, có việc hay không có việc đều nói: Đi, chúng ta đi uống hai chén.

Ài, Hạ Hầu Thương cũng như ta, sức hấp dẫn vô hạn, nam nữ đều xoi. . . Quyết định sau này phải đề phòng Tiểu Thất một chút. Nếu tình, việc đầu tiên phải làm là tìm một bà vợ cho hẳn. À không, một thì ít quá, phải tìm mười tám bà, như vậy hẳn mới không tâm tía Vương gia nhà ta.

He he!

Ta hạ quyết tâm rồi không nghĩ vẫn vợ chuyện này nữa, vênh tai cẩn thận nghe lời hẳn nói: “Chúng thuộc hạ không có tin tức của người, lòng như lửa đốt, nghĩ hết trăm phương ngàn kế để lên vào cung, nhưng nào có dễ dàng như vậy. Những người canh chừng ở đây đều được chọn lựa cẩn thận, tất cả đều là gương mặt quen thuộc trong cung, không cách nào địch dung tiến vào. . .

A Ngọc, tại sao người lại gạt bọn ta, đổi rượu giả chết thành rượu độc? Lúc đầu bọn ta còn chưa biết tình hình, cho đến khi nghe nói Ninh vương tìm kiếm phương thuốc kì dị khắp nơi mới biết người gặp phải chuyện lớn như vậy. . . Mấy tháng không có chút tin tức nào, viên thuốc ta cho người uống sắp hết công dụng, ta thật sự không chờ được nữa, liền xông vào chỗ ở Ninh vương. Ấy vậy lại phát hiện hình như hẳn vẫn chờ ta, để mặc ta kẻ kiếm lên cổ, chỉ nói: Nếu muốn cứu nàng thì hãy ở lại. Ta không tin, hẳn liền nói: Không phải người rất giỏi y dược sao? Bỏn vương nộp mạng cho người. Ta thật sự cho hẳn một viên thuốc độc, hẳn cứ thế uống mà không hề chớp mắt.”

Xem ra Hạ Hầu Thương chẳng những làm ta cảm động, mà còn làm Tiểu Thất cảm động, đáy lòng ta bỗng có cảm giác nguy ngập. . . Thăm nghĩ: Trước kia Hạ Hầu Thương từng có tâm tư với Quân Triền Ngọc mặc nam trang, khó bảo toàn hẳn không động lòng trước Tiểu Thất có tướng mạo không hề kém cạnh Quân Triền Ngọc.

Xem ra chuyện tìm vợ cho Tiểu Thất tương đương với sách lược chiến thư, phải theo dõi sát sao từng ngày mới được!

Nhưng không biết tại sao lời của hẳn làm ta phảng phất nhìn thấy Hạ Hầu Thương một mình ngồi bên cạnh bàn, cho người lui hết, loi lôm phòng thủ, chỉ vì chờ Tiểu Thất nhân lúc ban đêm mò tới. Ánh nến dao động, nghiêng mực như ngọc. Lúc đó, hẳn đang múa bút hay đang đọc sách đêm thâu?

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144: Sốt Ruột Muốn Chết

“Thật ra, chắc hẳn người sẽ cười đáng về lúc này của ta, nhưng ta chưa từng giả trang nữ nhân. Hồi trước có lần người muốn một trong Thất Tinh Vệ giả trang nữ nhân, kẻ chạy nhanh nhất lại là ta, chỉ có Tiểu Nhị hiền lành mới bị người bắt được... Nhưng một khi so sánh với đáng về của Ninh vương điện hạ lúc này... Bảo ta giả trang nữ nhân cũng chẳng là gì cả.”

Hắn khẽ thở dài một tiếng khiến trái tim ta đột nhiên treo lên cao vút. Rốt cuộc cũng quên mất sự ám muội như có như không giữa hai người này, nghĩ thầm: Bây giờ hẳn ra sao rồi?

Nhưng Tiểu Thất không nói gì thêm, lại khẽ than một tiếng: “A Ngọc, nếu người có thể tỉnh lại thì mau tỉnh lại đi, nếu không...”

Nếu không thì thế nào? Đúng là sốt ruột muốn chết!

Ta quýnh quá, bất giác thốt lên lời: “Hắn làm sao rồi?”

Đến lúc phát ra tiếng ta mới biết những lời này không phải là ý nghĩ của ta, mà là âm thanh thật sự.

“Tướng quân, vừa nãy là người lên tiếng sao? Thật sự là người ư?”

Hắn gọi ta Tướng quân khiến ta xúc động biết chừng nào. Nghĩ lại trước kia, ta nằng nặc không cho hẳn gọi ta là Tướng quân... Có thể câu nói “Lẽ không thể bỏ” này quả không ngoa, nếu bỏ đi thì thấy thật lạ.

Ta vô cùng cẩn thận, sợ lần bộc phát này chỉ là phù dung sớm nở tối tàn. Thử ho một phát. Ồ? Có thể ho được nè, nhưng sao trước mắt vẫn đen ngòm, tay chân vẫn không động đậy được thế?

Ta thử giọng: “Là ta... Ta thật sự có thể nói chuyện rồi hả?”

“Người có thể nói, A Ngọc, người có thể nói được rồi ư?” Tiểu Thất kéo lấy tay ta, vui đến mức ứa nước mắt, “Thật sự có thể nói rồi...”

“Gọi ta ‘Tướng quân’... Ngươi nói nhằm đây hả? Dĩ nhiên có thể nói rồi, mau nói cho ta biết, Hạ Hầu Thương làm sao thế?”

Hắn ngập ngừng: “Tướng quân, người vừa tỉnh mà đã hỏi thăm hắn rồi ư?”

Hắn đang ghen với ta đấy hả? Ngươi đừng nhằm, bây giờ ta đã là Vương phi rồi, Hạ Hầu Thương dờ hơi mới cho một tên đàn ông vào cửa. Mà có vào thì ta cũng là chủ mẫu của ngươi phải không?

Haiz, lại suy nghĩ lung tung vớ vẩn rồi.

Trước mặt Tiểu Thất, ta vô cùng thoải mái, liền chửi ầm lên: “Đồ mất dịch, không phải đã nói chuyện trước kia phải giấu nhem trong bụng, dù thế nào cũng không được lòi ra sao? Ngươi chuyện gì tốt không nói, moi móc mấy chuyện vớ vẩn này ra làm gì?” Lại nghĩ tới vẫn phải dựa vào hắn để nghe ngóng tình hình của Hạ Hầu Thương, đành hạ giọng: “Nói mau, hắn thế nào rồi?!”

Tiểu Thất rất ủ rũ: “Thì ra bởi vì ta nói chuyện trước kia của ngươi, hay là bởi vì hắn... cho nên mới tỉnh dậy mắng ta?” Hắn nhéo tay ta, “Tay của ngươi vẫn không động dậy được...”

“Đúng là không động dậy được, nếu động được thì ta đã nện cho ngươi một trận rồi! Nói mau!”

Hắn cười ha ha, nhưng giọng nói lại hơi gượng gạo: “Tướng quân, người nằm trên giường thế này, chỉ có mở miệng là vẫn dồi dào sinh khí như vậy... Bao giờ ngươi mới có thể mở mắt ra...”

Hắn lăm nhăm một hồi nhưng không nói cho ta biết tình trạng của Hạ Hầu Thương.

Xem ra đang đề phòng ta đây!

Ta quát: “Tiểu Thất chết già, ngươi vẫn không nói hả? Không nói thì sau khi ta tỉnh lại, xem ta trừng trị ngươi thế nào!”

“Triển Ngọc, nàng muốn biết bốn vương thế nào, sao không tự đứng dậy nhìn đi?”

Hắn đến từ lúc nào? Trốn dưới chân tường ngoài kia cười chán rồi hả?

Ta lại căng thẳng rồi, làm sao bây giờ? Nhớ lại vết nhor Tiểu Thất vừa mới vạch trần, ta vừa xấu hổ muốn độn thổ vừa hoảng hốt, phải làm sao đây? Càng cố gắng thì cổ họng càng thắt chặt, không thể nói được tiếng nào, há miệng nhưng lại mất tiếng, càng nghiêm trọng hơn nữa là một lát sau, ngay cả miệng ta cũng không mở ra được.

Bầu không khí tĩnh lặng lại, Hạ Hầu Thương đợi hồi lâu, không nghe thấy câu trả lời của ta, lẩm bầm: “Chỉ có Thất hiệu úy ở đây, nàng mới có thể mở miệng nói chuyện? Mới có thể khỏe lên ư?”

Về chán nản trong giọng hắn thậm chí còn khiến Tiểu Thất có chút đồng tình: “Vương gia, có lẽ thêm mấy lần nữa là tốt rồi.”

“Ngươi không cần an ủi ta...” Hắn hít sâu một hơi, “Đã như vậy, Thất hiệu úy... Mỗi ngày ngươi đến thăm nàng một hai canh giờ... Chỉ cần nàng có thể tỉnh dậy.”

Không biết tại sao khi nghe thấy cách hắn nói, ta như được nhìn thấy dáng vẻ tiêu điều, trong lòng tràn ngập nỗi đau xót... Ta lại càng không thể nhúc nhích.

Thả lỏng, thả lỏng, nhất định phải thả lỏng mới được.

Nhưng khi cảm thấy ánh mắt của hắn, ta lại càng không thể thả lỏng... Còn có vài ý nghĩ không được hay lắm, ví dụ như khi tay và miệng hắn động chạm lên người ta... Ví dụ như... cháo này, gậy này, vân vân mây mây...

Cho nên, dù Tiểu Thất cố gắng nói chuyện với ta, ta cũng không thể thả lỏng được nữa, cứ nghĩ mãi đến chuyện kia... Một lúc lâu sau, hai người đều hơi thất vọng, hẹn ngày mai lại tới. Tiểu Thất vẫn mặc trang phục cung nữ, ước định ám hiệu như thế nào, có phải uống thuốc độc nữa không... Hai chuyện sau là ta hoang tưởng lung tung.

Sau khi Tiểu Thất rời đi, hắn ôm ta vào lòng nhưng không làm chuyện thường ngày vẫn làm... Sao ta lại thấy thất vọng nhỉ? Không phải chứ... Hắn nói với ta: “A Ngọc, nàng nói xem, phải chăng nàng không muốn trở thành Vương phi của ta? Thật ra người ở trong lòng nàng là Tiểu Thất có phải không? Nhưng ta không biết phải làm sao...”

Có ma mới thích hắn, tên vô lại thích vạch trần vết nhor của người khác!... Dĩ nhiên ta cũng không thích ngươi... Phải thừa nhận, có một chút, một chút mà thôi.

Giọng hắn vẫn buồn bã: “Hay là, kiếp sau, kiếp sau ta không ép nàng nữa, kiếp này... chúng ta cũng đã như vậy rồi... Có được hay không?”

Mỗi lần nghe hắn nói bằng giọng cực kỳ dịu dàng thế này, luôn có một dòng nước ấm len lõi khắp người ta, vừa chua xót vừa nổi da gà.

Ta không kiềm lòng được muốn nói với hắn: “Kiếp sau, kiếp sau ta làm con heo, ngươi cũng biến thành heo hờ? Không sợ bị người ta ché biến thành cặp

heo kho tàu sao?”

Nhưng môi của ta vẫn không thể nhúc nhích, toàn thân nặng nề như sắt, im lặng không thể cất thành lời.

E rằng hần biết cái trò kích thích chẳng có hiệu quả gì nên chỉ ôm ta một lúc. Ta cảm thấy rõ ràng sự biến hóa trên người hần, nhưng hần chỉ ôm ta cọt cọt mấy cái rồi cẩn thận buông ta xuống, rồi một mình ra ngoài cọt tiếp...

Cọt xong mới trở lại, giữ nguyên quần áo nằm xuống, nhưng lại giữ vững cự ly nhất định với ta... Nói thật, ta hơi khó chịu.

Tại sao một khi có hần ở bên, ta lại trở nên căng thẳng như vậy?

Xung quanh chìm vào đen tối tĩnh lặng, đậm đặc đến mức lấp kín thân thể ta. Nghe tiếng hít thở khẽ khàng bên cạnh, ta bất chợt cảm thấy sợ hãi. Sợ một ngày kia, hơi thở của hần không ở bên tai ta nữa, trống vắng mà lạnh lẽo như vậy. Ngay cả tấm vải Cao Xương mang theo hơi ẩm tự nhiên lột dưới người cũng trở nên lạnh băng, vậy ta phải làm sao đây?

Nhiều năm qua, ta vẫn đi đi lại lại khắp chốn, phong cảnh tuyệt đẹp vô ngần làm ta hoa mắt. Lúc cô đơn liền tìm Thất Tinh uống rượu. Ngoại trừ ba năm nay, sự phồn hoa và náo nhiệt như hoa trong gương, trắng trong nước, chỉ còn nằm trong hồi ức của ta mà thôi. Thứ duy nhất còn đọng lại trong ta chỉ có máu tanh, nhưng không cô độc. Một mai khi ta rửa sạch máu tanh che kín mắt mình, nhưng sự quý trọng và quan tâm mà hần trao cho ta không còn nữa, thì ta biết sống ra sao?

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145: Hần Đã Xảy Ra Chuyện Gì?

Phải chăng sẽ như nhện rơi khỏi lưới, cá rời mặt biển?

Ta không dám tưởng tượng.

Cho nên, ta nhất định phải tỉnh lại, cùng hần chống chọi hết thảy, ngăn cản hết thảy.

Không biết trải qua bao lâu, người bên cạnh bỗng nhiên choáng tỉnh, nhảy xuống giường: “Sao ta lại quên mất, sao ta có thể quên? Hôm nay là ngày thứ mười mà.”

Nghe thấy câu này, lòng ta lại càng lo lắng. Rốt cuộc bây giờ hần thế nào rồi hả? Hồi ở sa trường, hần có thể chiến đấu với mười tên võ tướng đứng đầu của phe đối phương một ngày một đêm, sau đó vẫn có thể trở về doanh trại bàn bạc tình hình quân địch cả ngày. Nhưng mấy ngày gần đây, ban ngày lên triều, buổi tối hần mệt mỏi vô cùng, thường xuyên nằm cạnh ta ngủ thiếp đi. Rốt cuộc hần đã xảy ra chuyện gì?

Nhớ tới lời muốn nói lại thôi của Tiểu Thất, lòng ta càng khủng hoảng.

Ta mãi nghĩ tới chuyện này, cho đến khi hần cởi quần áo trên người, bắt đầu điểm huyệt cho ta, dòng nước ấm trước sau như một ủa vào thân thể. Nhưng ta lại không thấy cảm giác ấm áp tựa ngày xuân như vài ngày trước đó nữa, mà lại gợn gợn hơi lạnh. Dòng nước ấm chảy tràn đến đâu đều bị khí lạnh ấy ngăn cản, sau đó triệt tiêu hoàn toàn... Đích thị là do chiếc ngăn chắn của Thanh phi gây nên.

Ta muốn ngăn cản hần, muốn nói cho hần biết chuyện này hoàn toàn là lợi bất cập hại, đừng làm tiếp nữa. Nhưng ta phải nhắc nhở hần thế nào đây?

Nơi ngón tay của hần, nội khí rót vào như thể bắt tận, nhưng thân thể ta lại không thể thu nạp, tay chân cũng không ấm áp như trước. Rốt cuộc ta đã hiểu vì sao Thanh phi lại cất giọng thương xót như vậy – Có người đang lợi dụng ta để tiêu hao hết nội lực và thể lực của hần.

Thậm chí tính mạng của hần.

Tại sao, tại sao chàng lại ngu như vậy, sao lại ngu như vậy hả?

Ta đáng giá để chàng làm vậy sao?

Chỉ vì một lần cứu giúp trong lơ đãng?

Hay là vì lúc tiếp thánh chỉ, ta ngó lơ chàng?

Hay là vì bóng dáng ta cười ngựa trắng?

Chàng tinh táo chút được hay không? Ta đâu có thích gì ngựa trắng đâu, chỉ vì toàn bộ Thất Tinh đều cười ngựa đen, muốn dùng màu sắc đen trắng để phân biệt ta là chỉ huy của Thất Tinh mà thôi.

Người như ta đáng giá để chàng hi sinh tính mạng của mình sao? Cũng như Tiểu Nhi, một Tướng quân thường hay lấy hấn ra để treo cột đua giỡn, còn ép buộc hấn phải giả trang làm vợ ta, hấn cần gì, cần gì phải chết thay ta chứ?

Ta nghe tiếng nội lực sôi sục trong cơ thể như dòng máu tuôn trào, nhưng giữa đường lại gặp tảng băng buốt giá, tiêu tán không còn tăm hơi.

Tiên tán như vậy, có ý nghĩa gì đâu.

Cũng như nước vào sa mạc, chưa kịp thấm vào lòng đất đã bốc hơi trước nhiệt độ hừng hực.

Nhưng đất đá đồ biển, không hề có chút hiệu quả.

Thế nhưng hấn lại không ngừng tay, cẩn thận tỉ mỉ truyền nội lực cho ta.

Bỗng dưng ta nghe tiếng hấn ho khan, một lát sau có giọt nước nhỏ lên ngực ta. Hấn dừng lại, thoáng giật mình, cầm lấy một chiếc khăn lau ngực cho ta. Dường như lau không sạch, hấn đứng dậy bước đi... Ta nghe thấy mở nắp ly trà... Lúc hấn trở lại, ta cảm thấy chiếc khăn đó đã được thấm ướt, hấn lại lau ngực ta... Lát sau, hấn không kim được lại ho khan vài tiếng, có thêm vài giọt nước nhỏ xuống ngực ta.

Ta chợt hiểu ra thứ nhỏ xuống là gì... Hồng mai lia cảnh, tà dương như máu... Giờ này khắc này, trước mắt ta hiện lên màu đỏ chói lòa.

Ta nghe tiếng hấn bước đi, tiếng ly trà bị đánh đổ, lúc hấn trở lại ta cảm thấy chiếc khăn ướt thêm. Hấn không muốn để ai biết tình trạng của mình, cho nên đều tự tay làm hết thấy... Hấn che miệng ho khan vài tiếng, không còn thứ gì nhỏ lên người ta nữa.

Cuối cùng hấn thôi không lau nữa, phải chăng đã lau sạch rồi?

Nhưng hấn lại lật người ta lại, bắt đầu điểm huyệt trên lưng.

Tại sao? Hấn biết rõ đang tiêu hao sinh mạng của mình, đang dùng sinh mạng cứu ta trong vô ích, nhưng vẫn nguyện làm?

Người như vậy, sẽ không chừa bất cứ thủ đoạn nào để leo lên ngôi báu sao?

Ta cảm thấy trong mắt có giọt lệ dâng trào... Ta nên mừng như điên mới phải. Rốt cuộc ta đã có chút phản ứng khi ở trước mặt hấn rồi.

Nhưng ta chỉ cảm thấy nỗi chua xót sâu nặng như lớp tuyết dày xộc tới chớp mũi.

Nước mắt không ngừng chảy, không ngừng chảy, không thể kiềm chế nổi nữa.

Hòa cùng tiếng hấn điểm huyệt trên lưng ta, từng tiếng từng tiếng một...

Cho đến khi hấn truyền nội lực xong, mệt mỏi ngồi xuống bên giường, một lúc lâu sau mới chậm rãi lật người ta lại, bây giờ mới phát hiện ta đang khóc.

“Triển Ngọc...” Giọng hấn tràn đầy vẻ mừng rỡ, nhưng hơi dè dặt, sợ niềm mừng vui của mình chỉ là vô ích mà thôi.

Một lúc lâu sau hấn mới vươn ngón tay lau khóe mắt ta: “Nàng khóc đấy sao? Nàng có thể rồi hả?”

Ta đáp trong vô thức: “Đồ dân, đừng chữa thương cho ta nữa, đây là một cái bẫy, có người đang lợi dụng ta để đối phó chàng...”

Ta sợ sức mạnh này tan biến ngay tức khắc, hết sức không chế tâm tư mình, không hề ngừng nghĩ, một hồi nói hết những gì đã ấp ủ trong lòng cả trăm cả nghìn lần.

Tiếc thay, hấn không thèm nghe nội dung lời ta nói, đắm chìm trong nỗi vui sướng tột cùng vì ta đã có thể nói: “Nàng có thể nói rồi hả? Không chỉ riêng với Thất hiệu úy, đối với ta, nàng cũng có thể nói rồi sao?”

Hấn ôm lấy ta, siết vào lòng, dường như muốn hòa tan ta vào thân thể hấn, nghẹn ngào không thể lên tiếng: “Nàng có thể nói rồi sao?”

“Nói được rồi, nói được rồi, những gì ta nói với chàng, chàng có nghe rõ không?” Tầm mắt vẫn tối đen như mực, nhưng lồng ngực hấn vẫn ấm áp đến thế. Có điều, hơi thở phả ra từ miệng hấn lại thoang thoang mùi máu.

Mùi máu?

Mùi ta hơi cay: “Vương gia, chàng ho ra máu à?”

Cuối cùng hấn cũng chịu nghe ta nói, lại vội giải thích: “Đâu có, đâu có, làm gì có? Ta luyện võ từ nhỏ, sao có thể ho ra máu được? Nhớ năm đó, đại tướng bên cạnh Xá Thiết Mộc vung chiếc chùy Phương Nguyệt vào ngực ta, ta cũng đâu có ho ra máu...”

“Vậy chàng lau gì trên người ta thế?”

Hấn lại vui mừng như điên: “Triển Ngọc, nàng có cảm giác rồi hả? Thật sự có cảm giác ư? Thật tốt quá, tốt quá rồi...”

Ta muốn nói cho hần biết, ta vẫn có cảm giác... Nhưng một khi nói cho hần biết, việc ta biết những chuyện cảm thú hần đã làm với ta cũng bại lộ... Dù thế nào thì việc này cũng khiến người ta hơi ngượng ngùng chút.

Cho nên ta không nói.

“Đúng vậy, vừa mới có.” Liệu có phần giấu đầu hở đuôi không?

“À, chuyện này... Ta coi quần áo của nàng là bất đắc dĩ...”

“Ta biết, để chữa bệnh cho ta, ta không trách chàng đâu...” Mấy việc trước kia ta cũng không trách chàng, ta thậm chí bỏ sung.

Hần thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục ôm lấy ta: “Thật tốt, nàng có cảm giác rồi...”

Ta hơi hững hờ dài một hơi: “Vương gia, chàng quên một việc mất rồi... Chàng có định mặc lại quần áo cho ta không?”

Lúc này hần mới buông ta ra, luống cuống mặc quần áo lại. Mấy tháng qua, ngày nào cũng phải hai lần cởi rồi lại mặc, vốn nên quen tay rồi mới phải, nhưng lần mặc quần áo này, lúc đầu ngón tay chạm phải da ta lại khẽ run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 146: Tay Hần Khẽ Run

Rối ren hồi lâu hần mới có thể mặc xong áo cho ta.

Nhưng đến khi mặc quần, ngón tay hần càng thêm run rẩy, nhất là lúc quần lót lướt qua mông, hần giả vờ loay hoay rồi cẩn thận nói với ta: “Đắc tội rồi.”

Ta trầm nghĩ: Chàng đắc tội nhiều lần lắm rồi, hôm nay mới nói câu này có phải hơi muộn rồi không? Dĩ nhiên, vẫn phải e lệ nói: “Không sao đâu, Vương gia, chúng ta đã là vợ chồng rồi...”

Lúc này hần mới nhanh chóng giúp ta mặc quần vào. Đến khi mặc áo ngoài tay hần mới ổn định lại, cũng lưu loát hơn phần nào.

Ta hơi bùi ngùi xúc động. Có người từng nói, thiên lý tuần hoàn, gieo nhân nào gặt quả nấy... Chẳng qua ta mới chỉ cởi quần hần một lần mà thôi, về sau đến lượt hần cởi quần ta mấy tháng trời.

"Triển Ngọc... A... Nàng... Nàng có thể nghe thấy tiếng ta nói chuyện từ lúc nào thế?"

Sau niềm hân hoan, đầu óc hoạt động trở lại, rốt cuộc hần cũng cảm thấy có gì bất thường. Hần gọi tên ta - Triển Ngọc, chứ không gọi là Vương phi.

Ta thờ dãi nói: "Vương gia, tối hôm qua Tiểu Thất nói tất cả cho ta biết cả rồi, nói chàng biết thân phận thật sự của ta, nói chàng vẫn luôn chữa trị cho ta. Vương gia... Ta... Thiếp thân thật sự rất cảm động."

Hần thở phào nhẹ nhõm, hình như hần đang lo lắng mấy việc tốt đẹp hần làm trước kia thì phải.

"Ta là tướng công của nàng, chữa trị cho nàng là điều ta nên làm... Chỉ cần nàng có thể khỏe lại là được."

"Nhưng, chàng truyền nội lực cho thiếp như vậy, hình như ảnh hưởng rất lớn tới chàng thì phải?"

Ta nhắc lại vấn đề này, nhưng hần vẫn không muốn đáp, chỉ nói: "Không đâu, nội lực truyền cho nàng, chỉ cần ta luyện lại là được. Nàng quên rồi à? Mười ngày ta mới truyền nội lực cho nàng một lần, nàng cho rằng bốn vương không có tính toán sao?"

Đúng rồi, phụ hoàng và Hoàng tổ mẫu có ý định truyền ngôi vị cho ta, sau này ta sẽ đăng ngôi Hoàng đế, muốn nắm tay nàng cùng đi lên ngôi vị. Bốn vương muốn trở thành hiền quân đệ nhất thiên hạ, nàng chính là Hoàng hậu của bốn vương, về sau nhiều việc phải làm lắm... Thay đổi chế độ thi cử, chinh đồn triều cương, trừng tu thủy lợi. Triển Ngọc, nàng đọc nhiều sách vở, bụng đầy thao lược, nhất định có thể giúp đỡ bốn vương."

Hần nói bằng giọng điệu huy hoàng rực rỡ, như thể đó là niềm mong mỏi bấy lâu, với dã tâm hiển lộ rõ ràng, chí khí hùng tráng. Ta bỗng cảm thấy hoảng hốt... Lúc này lại cảm thấy, nếu bản tính của hần là vậy thì tốt biết bao, hần sẽ như các đế vương từ xưa đến nay, bạc tình quả tính, coi tính mạng của mình quan trọng hơn hết thảy, không làm chuyện ngu ngốc này nữa.

"Vừa nãy chàng lau người cho ta, đó là thứ gì vậy?" Cuối cùng ta vẫn không kiềm lòng nổi, nước mắt lại tuôn rơi.

Hần ngăn ra: "Khi đó nàng có xúc giác rồi ư? A... Nàng hiểu lắm rồi, Triển Ngọc, mấy ngày gần đây ta trúng gió bị cảm, ho khan chảy nước mũi, vừa

nãy ho làm nước mũi dính lên người nàng.. Nàng không trách ta chứ? Nàng thích sạch sẽ phải không? Chẳng lẽ không phải...?" Hắc cười ha ha, "Để bốn vương đoán nhé, bốn vương thật sự rất cảm động. Vương phi không muốn bốn vương trị bệnh cho nàng có phải là vì tưởng ta chảy máu gì đó phải không? Đừng ngốc vậy..."

Cảm giác hoảng hốt sợ hãi càng lúc càng chiếm trọn tâm trí ta, ngũ phế lực phủ như muốn hòa tan. Cảm giác đau đớn chậm rãi nhưng ghim sâu vào tim phổi này khiến tâm trí ta trì trệ u mê. Hắc không muốn nói cho ta biết, ta cần gì phải hỏi nữa?

Chỉ cần, chỉ cần có thể ngăn cản mọi chuyện sắp ập tới là được. Ta cố gắng tập trung tinh thần sức lực, nghĩ tới tất cả những gì đã xảy ra. Dường như có đôi tay đang điều khiển tất cả từ trong bóng tối sâu thẳm.

Ta thở dài, nói: "Vậy thì tốt, sau này buổi tối đi ngủ, Vương gia phải đắp chăn cẩn thận hơn chút. Đáng tiếc thần thiếp không thể đắp chăn cho Vương gia."

Hắc thở phào nhẹ nhõm, cười nói: "Sau này nàng có thể đắp chăn cho bốn vương."

"Đúng rồi, Vương gia, may là chàng truyền nội lực cho thiếp, thiếp mới có thể tỉnh lại sớm như vậy. Nội lực của chàng quả đúng là kỳ lạ."

"Vậy ư? Nói đến đây, may mà ta đã từng ghé qua Quân gia thôn một chuyến."

"Vương gia, nơi đó còn có người ư?" Lòng ta dấy lên sự ngờ vực.

Giọng hắc hơi trầm xuống: "Cảnh vật tiêu điều, cỏ khô cao quá đầu người... Ban đầu, ta không dám khẳng định là nàng, không dám khẳng định thị thiếp của ta chính là nàng... Cho nên, ta dẫn Bát Tuần đến Quân gia thôn một chuyến. Ta muốn xem nơi đó có dấu vết của nàng hay không, nhưng chỉ thấy nơi nơi đều là bia mộ. Mộ của nàng và của Quân soái đặt song song, ta hơi thất vọng, quan sát cẩn thận, nhưng nhìn thấy trước bia mộ của Quân soái có dấu vết bái tế, còn trước mộ nàng thì không có. Vì vậy, bốn vương sinh lòng nghi ngờ, tìm khắp thôn làng, cuối cùng tìm thấy nhà nàng. Tuy mặt bàn phủ một lớp bụi, nhưng hiển nhiên sạch sẽ hơn các căn nhà khác rất nhiều. Tìm kiếm một lượt chợt phát hiện ra một căn mật thất, có vài quyển sách cổ cũ nát, trong đó một quyển ghi lại cách trị chứng hàn cho nàng. Trùng hợp thay, từ nhỏ bốn vương đã học công pháp cực dương... Nàng nói xem, có phải ta may mắn lắm không?"

Hắc không nói ta may mắn mà nói bản thân mình may mắn, hắc coi tính mạng của ta quan trọng hơn cả của hắc!

Ta phải hỏi hắc thế nào đây? Nếu hỏi hắc tại sao ly rượu năm đó lại có độc, tại sao hắc dẫn Bát Tuần ngầm sát hại ta? Chẳng phải hắc sẽ ngộ ra tất cả mọi điều ta nói hôm thành thân đều là giả dối sao? Ta đã biết tất cả những chuyện hắc làm với tướng lĩnh Quân gia từ lâu rồi! Không, ta không thể làm tổn thương hắc nữa.

Chỉ vì những lời đó, nếu hiện tại có thể nói lại, ta sẽ thật lòng thật dạ, không chút giả dối: Ta muốn làm Vương phi của chàng, ở bên chàng đến đầu bạc răng long.

Ta tin chắc rằng năm đó hắc có điều bất đắc dĩ, có điều khổ tâm. Chấn tướng không phải như lời Thái tử nói, Thái tử chỉ có thể tra ra được một góc nhỏ mà thôi.

Một người không quan tâm đến tính mạng của mình, liệu có thể giở mọi thủ đoạn để leo lên ngôi báu không?

Ta có cảm giác mơ hồ rằng ta và hắc đều trở thành quân cờ của một kẻ nào đó, nhưng ta lại không có chút manh mối nào về kẻ thao túng ván cờ này.

Ta đắn đo cân nhắc mãi, cuối cùng nói: "Vậy ư? Vương gia thật tỉ mỉ kĩ càng, ngay cả thần thiếp còn chưa xem hết sách trong căn phòng đó, chỉ mới học một phần mười mà thôi. Cũng bởi vậy mà năm đó phụ soái cực kì đau đầu vì thiếp..."

Hắc cười nói: "Mới học một phần mười đã có thể tương đương với ta. Vậy nếu nàng học hết thì còn giỏi đến mức nào nữa?"

Ta nói: "Vương gia mới là người có tư chất thông minh. Những quyển sách cũ nát đó rất khó hiểu, lại có vài quyển không viết bằng văn tự Trung Nguyên, vậy mà Vương gia cũng hiểu được ư?"

"Ồ? Không khó, mặc dù không phải là văn tự Trung Nguyên, nhưng lại là văn tự nước Thân Độc. Lục Nhĩ hiểu văn tự Thân Độc."

Lục Nhĩ? Ta nhớ rõ công người này hơi khác thường... Lúc hắc nhảy lên thì sử dụng thế võ phái Võ Đang, nhưng lúc chuyển động thân hình, các đốt ngón tay như thể tách rời ra vậy. Thì ra hắc đã học thuật Yoga của Thân Độc?

"Thì ra là vậy? Vương gia, chàng đúng là rất may mắn. Đến Quân gia thôn, trùng hợp tìm thấy quyển sách đó, lại trùng hợp có một bề tôi hiểu văn tự Thân Độc, càng trùng hợp hơn nữa lại có thể dùng phương pháp ghi trong sách chữa trị hàn độc cho thiếp?"

Hắc vốn là người thông minh tuyệt đỉnh, lúc bắt đầu bởi vì liên quan đến ta nên tâm trí rối loạn, lúc này nghe ta nói vậy, bất chợt tỉnh ngộ, hỏi ta: "Ý của nàng là...?"

"Vương gia, sau này còn định truyền nội lực cho thiếp nữa không?" Ta khẽ nói.

Hắc cười khò: "Cho dù người khác cố ý dẫn ta vào tròng, nhưng thân thể của nàng có khỏe sắc, sao bốn vương có thể không làm? Đừng sợ, mười ngày một lần thôi!"

Nếu cổ của ta có thể cử động, ta rất muốn cắn hấn một phát.

Tại sao hấn không bạc tình quả tính một chút?

Tại sao hấn lại đàn độn đến thế?

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 147: Cực Kỳ Khó Chịu

Ta nhẩn nại nói: "Vương gia, chàng truyền nội lực cho thiếp cũng đâu có tác dụng gì, thần thiếp không hề cảm thấy thân thể ảm áp lên chút nào."

Hấn cười: "Nàng lo lắng cho ta như vậy, ta rất mừng. Ta đã nói rồi, mười ngày mới truyền nội lực một lần, không sao đâu."

Đúng là đàn gây tai trâu!

"Vậy thiếp hỏi chàng, sao nước mũi của chàng lại có mùi máu vậy?"

Hấn cười khan: "Mấy ngày nay thời tiết hanh khô, Đỗ Long thấy bốn vương ngày đêm vất vả, sai người ngày ngày chưng nhân sâm cho bốn vương uống. Không ngờ bỏ quá, mới chảy nước mũi đã chảy luôn cả máu."

"Vương gia, thần thiếp nói thật, không biết chàng có nghe hay không?"

Hấn mừng rỡ: "Nghe, dĩ nhiên nghe."

"Hai tiếng cười khan này của chàng già quá... Hay là chúng ta làm một thỏa thuận nhé. Không phải mười ngày nữa mới truyền nội lực tiếp sao? Mười ngày này, chàng hãy nghỉ ngơi thật tốt, không cần... không cần ở bên thiếp cả đêm nữa. Còn nữa, cho người điều tra Thanh phi nhé."

"Thanh phi làm sao thế?"

Nguy rồi, sao ta lại quên mất, không thể để hấn phát hiện thật ra ta đã có tri giác từ lâu, không thể nói những chuyện Thanh phi đã làm với ta cho hấn biết! Nếu không sẽ để lộ hàng loạt các chuyện 'cảm thứ', bảo bọn ta phải lừa mình dối người thế nào đây?

Ta nói: "Thanh phi vốn là một cô gái do Tiểu Thất tìm được, bảo nàng ta hấp dẫn sự chú ý của Hoàng đế, nhưng lại không điều tra rõ gốc gác nàng ta. Thiếp nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy đề cô gái này trong cung, e chừng là một tai họa ngầm..."

"Vậy được, ta bảo Lưu Quang đi theo nàng ta, trực giác của nàng luôn chuẩn xác. Giống như trước kia, có nhiều lần chúng ta phối hợp giết địch, chỉ quan sát khói bụi nơi xa mà nàng đã biết động tĩnh của quân địch rồi."

Lại được người ta ngưỡng mộ rồi. Nhưng ta không hề tự mãn. Hấn vừa lên con ngưỡng mộ thì ta liền nhớ lại mấy chuyện xấu Tiểu Thất vạch trần kia. Ta hạ quyết tâm phải chôn sâu đủ thể loại chuyện như nhìn thấu muôn trượng hồng trần, ái muội ngoảnh mặt làm thành trong thời gian này vào tận đáy lòng!

"Vương gia nói đùa rồi, không phải sau này Vương gia vang danh hơn thiếp sao? Thiếp chưa bao giờ được ca tụng là Chiến Thần đâu đấy."

Hấn cực kỳ vui sướng: "Nàng cũng cho là vậy ư?"

"Đúng vậy, toàn bộ tướng sĩ đều cho là vậy."

"Vậy thì tốt, vậy thì tốt..."

Ta không hỏi về cách hấn đối xử với ta cũng nhưng mấy chuyện xảy ra năm đó. Không biết tại sao ta cảm thấy rằng, hấn không muốn nói cho ta biết cũng chỉ vì muốn tốt cho ta.

Nếu là lúc trước, tại sao ta có thể thay đổi nhiều đến vậy? Cho rằng bởi vì máu tươi phủ khắp đoạn đầu dài mà sinh lòng thù hận, nhưng hôm nay, trong lòng ta chỉ còn lại sự ảm áp mon man, và cả hấn nữa. Chỉ chút xíu nữa thôi hấn có thể tèo lên ngôi báu rồi, vậy mà lại hi sinh tính mạng để cứu ta. Người như vậy, năm đó sao có thể cam lòng để ta uống thuốc độc chứ?

Ta phải cảm tạ khoảng thời gian đang nằm trên giường, phải nghe hấn lải nhải này. Nhờ đó ta có thể hiểu rõ hấn là hạng người gì, nếu không, với tính cách của ta, làm sao có thể tin tưởng hấn thật ra là người như vậy?

Ngôi vị chí tôn, quyền vị chí quý, là viên kẹo ở trước mắt bất cứ kẻ nào, khiến người ta không đành lòng cự tuyệt. Cho nên Thái tử mới cho rằng hấn

cũng là người như vậy, nhưng tại ranh giới chạm tay là tới này, hẳn lại vì ta mà thương tổn chính bản thân mình.

Hắn không nói gì mà chỉ ôm ta, hơi thở khe khẽ, hẳn lại ngủ thiếp đi sao? Hôm nay còn ngủ sớm hơn hôm qua?

Ta phải làm gì đây? Phải làm thế nào mới ngăn cản được hết thảy?

Nếu cứ tiếp tục như vậy, để cứu mạng ta, dù phía trước là bầy rập thì hẳn cũng vui lòng nhảy vào.

Tiểu Thất, giờ ta chỉ có thể trông cậy vào Tiểu Thất mà thôi.

Ta nói: "Ngày mai, có thể gọi Tiểu Thất tới đây một chuyến không?"

Hắn bừng tỉnh khỏi giấc mộng: "Nàng vừa nói gì?"

Ta nói: "Thiếp muốn gặp Tiểu Thất."

"Được được, ngày mai ta gọi Thất Hiệu úy tới... Triển Ngọc, phải chăng, phải chăng..." Hắn không nói tiếp nhưng ta cũng đoán được ý của hắn: Phải chăng Tiểu Thất là người trong lòng nàng?

Nếu làm hắn hiểu lầm, có lẽ, hắn sẽ không tận tâm tận lực với ta như vậy nữa phải không? Có lẽ có thể bảo vệ được tính mạng của hắn, mọi chuyện sẽ không đến mức không thể cứu vãn như thế này nữa phải không?

Nhưng bảo thừa nhận ta thích cái bánh quẩy Tiểu Thất này, thực sự hơi khó khăn, cho nên ta trầm lặng không nói gì.

Hắn không hỏi tiếp nữa, xem chừng trong lòng rối ren, sợ nghe thấy kết quả.

Hắn vẫn ôm ta, cười cười: "Nếu Tiểu Thất biết bình thường nàng cũng có thể nói, nhất định sẽ vui lắm đây."

"Đúng vậy, thiếp với hắn cùng trưởng thành, người thân thiết nhất với thiếp chính là hắn."

"Cùng Thất Hiệu úy trưởng thành? Lúc đó ta cũng hi vọng được ở bên nàng trong khoảng thời gian đó, để có thể cười vui với nàng mà không cần e dè."

Ta nghĩ thầm, không biết chàng đã từng nghe câu: "Hoa sen chỉ có thể quan sát từ xa mà không thể đến gần" chưa? Nếu đến gần, sẽ thấy rõ dưới bông sen tươi đẹp thanh khiết như ngọc đỏ chẳng qua chỉ là một đồng bùn lầy. Liệu chàng có còn nhìn thấy "Tiểu tướng khoác áo bào trắng cười trên lưng bạch mã, tay gõ mõng tiền" nữa không?

Miệng lại nói: "Vương gia, may rằng cuối cùng chúng ta cũng gặp gỡ... Thiếp đã là vợ của chàng... Vương gia không nghĩ lung tung chứ?"

Cuối cùng ta vẫn không nỡ giẫm chết hắn, khiến hắn đau lòng... Không nỡ thẳng thắn thừa nhận ta và Tiểu Thất là thanh mai trúc mã, lớn lên sẽ bàn chuyện cưới gả... Chỉ uyển chuyển nói cho hắn biết, dù có gì với Tiểu Thất cũng chỉ là quá khứ mà thôi. Để hắn có một tia hi vọng, hướng tới mai sau.

Nếu hắn là loại người duy ngã độc tôn, đòi hỏi rất cao ở người khác, liệu hắn có chú ý đến điều này?

Cũng như chuyện ta coi hắn là bà vú.

Đã không thể nhận được hoàn toàn, liệu có tình nguyện buông bỏ?

Như vậy, hắn sẽ thu tay lại một chút, không tận tâm với ta như vậy nữa. Mọi chuyện đã thế, liệu có khiến kẻ núp trong bóng tối điều khiển mọi chuyện không thể thắng thế không?

"Không đâu, nàng đã là vợ của ta rồi, ta còn có thể đòi hỏi điều gì nữa chứ?" Giọng hắn tràn ngập vẻ thỏa mãn, không chỉ khiến ta cảm động mà còn làm trái tim ta đập rộn lên.

Kẻ đó định làm thế nào đây?

Nếu ta có thể cử động, ta sẽ nghĩ ra cách tốt nhất để giải quyết mọi chuyện, đặt một cái bẫy để trói chặt kẻ đó lại, cũng không để kẻ đó đưa người khác vào bẫy nữa, nhưng ta không thể động đây.

Hơn nữa, cái bẫy này quá cao siêu mà ác độc, nội lực mà kẻ đó mang đến cho ta đích thực là có tác dụng trong việc khôi phục sức lực... Bồng dung trong đầu ta lóe ra lên một ý niệm. Phải chăng năm đó người này đứng sau giật dây để ta uống ly rượu độc?

Năm đó, chính vì lệnh điều động của người đó mà ta mới trở về từ núi Đổ Thanh để tiếp chi. Vậy người ta gặp lại là Thái tử, để chúc mừng ta vinh quang trở về, y thiết yến ban rượu, còn nói giọng "Hoàng đệ biết tính tình của Quân tướng, cất công mang rượu ngon từ Tây Vực tới..." Bởi vì nghe thấy lời này mới không nghi ngờ gì mà uống một hơi cạn sạch, huống hồ độc bình thường ta vừa nghĩ là biết, sao có thể dính đòn chứ?

Nhưng ly rượu năm đó tinh khiết như ngọc, vị ngọt miên man, đích xác là rượu ngon. Dù đã uống nhưng không hề cảm thấy có chút độc tính. Có điều sau đó, khi Thái tử rót ly rượu nữa, ta mới nhận ra có mùi thuốc mê thoang thoảng, thế mới biết mình rơi vào bẫy. Ra ám hiệu rồi cùng với Tam Tinh xông ra ngoài, khi lên ngựa mới cảm thấy nóng lạnh đan xen, kinh lạc đau đớn không cất nên lời.

Rượu kia dành riêng cho người có võ công cao cường, nên ta mới nhận định rằng Thái tử đã giờ trò. Bởi vì y thấy chuyện đã thất bại, liền lấy thánh chỉ, hạ lệnh lũng bắt.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 148: Rách Váy Rồi!

Khi đó, quanh sân bỗng xuất hiện rất nhiều cung, đao, tên; Liên Nỗ doanh ủa tới như châu chấu, Tào Đức Bảo dẫn đầu, hã hê nói: “Bày trận, tróc nã phản tặc!”. Mà không thèm nghĩ tới ngày thường người của Liên Nỗ doanh vừa gặp Thất Tinh đã như chuột thấy mèo.

Tiểu Thất hao tổn biết bao sức lực cũng không thể giải độc cho ta, nhưng từ khi vào vương phủ, dường như thân thể khá hẳn lên. Thứ nhất là loại rượu không biết An Dật vương kiếm đâu ra, thứ hai là phương pháp truyền nội lực của Hạ Hầu Thương.

Ai biết cách giải loại độc này? Trừ người hạ độc, liệu còn ai vào đây nữa?

Ta nghĩ bụng: Nếu truyền tin thân thể ta đã chuyển biến tốt đẹp, không cần Hạ Hầu Thương truyền nội lực nữa, liệu có khiến người đó luống cuống tay chân không?

Nhưng người có thể giúp ta chỉ có Tiểu Thất mà thôi, giờ này khắc này, ta rất mong Tiểu Thất mau mau tới.

Hắn đợi mãi không thấy ta trả lời thì giật mình hoảng hốt, bật người dậy cúi đầu nhìn ta, khẽ hỏi: “Sao thế?”.

“Giờ nào rồi?”.

“Canh tư. Trời sắp sáng rồi, sao thế?”.

“Vương gia, chàng hãy nghe thiếp nói. Sở dĩ thiếp có thể nói cũng bởi có Tiểu Thất ở đây, nói về chuyện ngày xưa... Trời vừa sáng, chàng lập tức phái người tìm hã cho thiếp được không... Thân thiếp cảm thấy ngón tay có thể cử động đôi chút, y thuật của Tiểu Thất cao siêu, có lẽ hã có thể giúp thiếp”.

“Tiểu Thất ở đây... là có thể giúp nàng sao?”. Ngoài sự mừng rỡ hã còn hơi phiền muộn, “Còn ta thì không được sao?”.

Những lời hã nói khiến ta nhớ lại sự thân mật giữa ta và hã trước đó. Nếu mặt ta có thể đỏ thì chắc chắn nó sẽ đỏ ngay và luôn. Ta tỏ vẻ kinh ngạc nói: “Vương gia cũng biết y thuật ư?”.

Giọng hã chợt lúng túng: “Không phải, không phải, vậy ta đi truyền lệnh ngay đây”.

Hã vội vàng rời giường, đi được hai bước, nhớ ra chân không đắp kín người ta thì lại chạy về dèm chăn cẩn thận, bấy giờ mới ra ngoài.

Ta nghe tiếng ghé đồ, hã luống cuống rồi.

Trời vừa tảng sáng Tiểu Thất đã tới. Ta nghe hã chậm rãi tiến vào, tiếng váy lụa quét trên nền đất, tiếng trâm cài ngọc bội đính đang... Chắc hã lại mặc nữ trang.

Ta quyết định làm cho Hạ Hầu Thương tự động tránh mặt, lên tiếng: “Tiểu Thất, người tới rồi hả? Không biết làm sao mà tới qua ta nằm mơ...”.

Tiểu Thất bước mấy bước tới gần, không may giẫm phải váy lụa, hã bị vướng suýt nữa ngã bổ nhào. Lại nghe thấy: “Soạt!”, xem ra chiếc váy lụa này không bền cho lắm, không biết bị rách ở đâu?

Sau một phen rồi ren, cuối cùng hã cũng lết được đến trước giường ta, nói: “Người mơ gì thế?”.

“Ta mơ thấy Vương gia...”.

“Vương gia ở đây mà”. Tiểu Thất không hiểu ra sao, mơ thấy Vương gia sao lại nói với mình?

Hạ Hầu Thương cũng hờn hờ nói: “Nàng nằm mơ thấy ta à?”.

Hã chờ ở đó, ngấm ngấm xem rốt cuộc ta mơ gì về hã.

Ta im lặng hồi lâu mới nói: “Thiếp mơ thấy Vương gia truyền nội lực cho thiếp, truyền nội lực xong rồi...”.

Hắn hốt hoảng tiếp lời: “Bỏn vương đi trước đây, Tiểu Thất, người chăm sóc Triển Ngọc nhé”.

Hắn lao nhanh ra ngoài, ta lại nghe thấy tiếng ghé dài đổ xuống đất.

“Vương gia sao thế?”. Tiểu Thất vẫn u mê, “Rốt cuộc người mơ thấy gì mà làm Vương gia sợ như vậy?”.

“Ồ, mơ thấy hắn cho ta ăn một quả cam, nhưng trong quả cam có sâu... Không nói nữa, Tiểu Thất, người điều động tất cả lực lượng giúp ta điều tra...”.

Hắn gật đầu đồng ý. Giữa bọn ta có sự ăn ý nên không cần nhiều lời hắn đã hiểu ý, vô cùng kinh hoàng: “Người nghỉ ngơi...?”.

“Đúng vậy, nếu không phải như thế, vì sao năm đó lại xảy ra biến cố ấy, hơn nữa, Thanh phi kia...”.

“Không đâu, không đâu...”. Tuy nói hai tiếng không đâu, nhưng giọng hắn tràn đầy sự chán chừ, ta liền hiểu, hắn cũng không tin.

“Người đó nấu mình rất kĩ, có lẽ chỉ làm vậy mới có thể làm cho người đó lộ diện”.

“Nhưng, hiện giờ thân thể người thế này...?”.

“Mặc kệ, không phải ta có thể nói rồi sao? Mau tung tin đi!”.

“Lẽ nào bởi vì Vương gia...?”. Hắn áp a áp ứng.

“Người nói cho ta biết, rốt cuộc bây giờ hắn thế nào rồi hả?”.

“Thật ra người không cần phải lo đâu, mặc dù Vương gia hao tổn rất nhiều nội lực cho người, nhưng thoát nhìn tràn đầy sức sống, chỉ hơi gầy thôi...”.

“Người bắt mạch cho hắn rồi?”.

“Không ạ, quan sát thấy sắc mặt Vương gia hơi tái, khí huyết suy nhược, có lẽ hơi mệt, tinh thần không tốt lắm, nhưng hoàn toàn bình thường”.

Ta hừ lạnh hai tiếng từ cổ họng: “Có phải hắn bảo người nói vậy không?”.

Hắn mãi không nói tiếng nào, lát sau lâu bầu: “Biết thừa không lừa được người... Vương gia, quả thực không ổn cho lắm”. Hắn áp a áp ứng nói. “Máu da vốn khỏe mạnh trở nên xanh xao, bước chân không ổn định, mắt hiện tơ đỏ. Theo ta thấy, tinh thần sức lực của Vương gia chịu hao tổn rất lớn...”.

Ta thờ dãi nói: “Nhanh chóng bố trí, thứ nên chuẩn bị hãy chuẩn bị cho ta đi”.

Hắn gật đầu, đáp: “Có cần nói cho Vương gia không?”.

“Ta sẽ tìm cơ hội nói với hắn, nếu hắn không phối hợp, kế hoạch sao có thể tiếp tục được nữa?”.

Đương nhiên Tiểu Thất đi bố trí trước.

... ..

Trước mắt vẫn tối đen, không thể thấy bất cứ thứ gì, tay chân vẫn không thể động đậy. Nhưng ta nghĩ, dù thế này cũng có sao?

Ta không phải là người mặc cho kẻ khác định đoạt, chưa bao giờ như vậy.

Tiếng cửa phòng vang lên, ta nghe thấy hắn bước tới, thứ ủa về phía ta lại mà hương lan thoang thoảng, liền nói: “Vương gia, là huệ lan sao? Không ngờ đã đến mùa xuân rồi, không biết ngoài kia trăm hoa có đua nở chăng?”.

Chậu hoa được đặt lên giá gỗ. Hắn cười nói: “Có chứ, ngoài kia hoa đã nở rộ, có điều nàng...”.

“Không biết đã đến giờ nào rồi? Thần thiếp muốn ra ngoài, lâu lắm rồi không được thưởng hương hoa...”.

Đương nhiên hắn không đành lòng cự tuyệt yêu cầu nhỏ nhẹ của ta, nói: “Vậy ta bế nàng ra ngoài nhé?”.

“Vương gia, ở trong cung, sao có thể như thế? Người ta sẽ chê cười đấy, hơn nữa, thần thiếp muốn ngồi lâu một lát. Hay là chàng cho người chuẩn bị bộ liễn đi. Thần thiếp dựa vào người Vương gia là được rồi...”.

Hắn mừng rỡ chạy ra ngoài bảo người chuẩn bị bộ liễn. Bởi vì sợ gió nên sai người lấy lấy mũ che mặt tới, đeo lên cho ta, lúc này mới ôm ta ra ngoài, đặt lên bộ liễn.

Ta tựa lên người hắn, cảm thấy bộ liễn được nâng lên, sau vài chục bước, ta ngửi thấy một hương thơm thanh nhã, liền cười nói: “Vương gia, đó là lan tử ngọc, thần thiếp thích mùi hương này. Chi bằng gọi người ở cục Ti Chế hái hoa, chế chút tinh dầu cho thiếp. Thần thiếp ở trong phòng suốt ngày, chàng lại không để thần thiếp ra ngoài, ngửi mùi hương này, tinh thần cũng sẽ khá hơn chút”.

“Được, nàng muốn bao nhiêu cũng được... Không nghe Vương phi nói gì sao? Còn không nhổ lan từ ngọc kia lên...”

Ta cười nói: “Vương gia, mấy bông lan từ ngọc gần hoa quỳnh góc nam đó nở đẹp nhất, lấy mấy cành là được, không cần cái khác”.

Hắn hơi ngạc nhiên, bàn tay ôm ta khẽ run rẩy: “Nàng nhìn thấy rồi ư?”

“Dạ, Vương gia...”

Hắn ôm siết lấy ta, đầu tựa vào cổ ta: “Nàng nhìn thấy rồi, nhìn thấy rồi...”

“Đúng vậy, hơi mờ một chút... Xem ra ngoài này ánh sáng rực rỡ nên thiếp mới có thể thấy mờ mờ”.

Bộ liễn được khiêng vững vàng đi giữa những khóm hoa thấp thoáng, giá đỡ bằng gỗ rắn chắc, có tiếng cành hoa lá lướt, kiệu nhỏ dòng đưa, mùi hoa phảng phất. Xem chừng nhóm người bọn ta khá gây chú ý giữa chốn cung nghiêm này thì phải?

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 149: Mạch Nước Ngầm Xao Động

Bởi vì lâu rồi không ra ngoài, ta chỉ cảm thấy mùi hoa lan lấn tận bên mũi, hơn nữa còn có thể nhìn thấy mờ mờ. Đây lòng bỗng phẫn chấn hẳn lên, nói với Hạ Hầu Thương: “Vương gia, hay là chúng ta tới bên hồ ngồi chút nhé?”

Trong ngự hoa viên, có đình đài xây bằng ngọc thạch trắng, bên cạnh mái đình là hồ nước trái đá cuội trắng mịn dưới đáy, nuôi vô số cá chép quý hiếm, năm màu lốm đốm, khóm ngọc lan bên cạnh càng tăng thêm vẻ phồn hoa rực rỡ, là một nơi đẹp tươi vô cùng.

Hôm nay hắn cũng rất vui, vội gỡ bộ liễn, bảo người khiêng ta đến cạnh hồ nước. Rồi hắn ôm ta xuống bộ liễn, sai người trải chiếc chăn cắm tú lên ghế bạch ngọc. Lúc này mới ôm ta ngồi xuống.

“Vương gia, chàng nhìn xem, con cá chép đuôi kim ngân này bơi qua bơi lại như thoi đưa, bá đạo vô cùng, lại có điểm giống Vương gia đấy”.

Hắn nhẹ nhàng cười nói: “Ồ trong mắt nàng, bốn vương bá đạo như vậy ư?”

Ta khẽ nói: “Chàng không bá đạo sao? Đừng tưởng rằng thần thiếp không biết gì, tất cả... tất cả những chuyện chàng làm với thiếp...”

Hắn chưa phản ứng lại, vẫn chìm trong mê muội: “Bốn vương làm gì nàng cơ?”

“Những việc... những việc chàng làm với thiếp... mỗi đêm đó, thiếp biết cả...”

“Gi cơ?”. Người hắn cứng còng, muốn bật dậy nhưng bởi vì phải đỡ ta nên cố nén mà ngồi yên, “Nàng, nàng... biết... bao lâu rồi?”

Gió muộn thổi tới, đưa theo hương thơm ấm áp, như huân hương vãn vít, khiến vạt áo thấm đẫm mùi thơm. Nhiệt độ người hắn chợt tăng cao, mặt ta đang tựa lên người hắn mà cứ tưởng như mình đang kề sát đáy nồi. Ta khẽ nói: “Thiếp đã biết từ nửa tháng trước rồi”.

“Nàng... giấu ta lâu như vậy?”

Nghe giọng điệu của hắn, xem chừng đang cảm thấy may mắn?

Ta thầm cười trộm, nửa tháng nay, hắn đã lịch sự hơn trước nhiều rồi. Ngoại trừ truyền nội lực, ôm ta ngủ ra, hắn không làm mấy trò hoang đường... kiểu như một đêm cọ cọ vài lần như trước nữa.

“Bốn vương, bốn vương...”

Ta nói: “Thần thiếp không trách chàng, thần thiếp là Vương phi của chàng mà, không phải sao?”

Hắn im lặng hồi lâu, khẽ nói: “Quả thật không trách ư?”

“Vâng”.

Hắn cọ cảm lên đỉnh đầu ta: “Vậy tối nay...”

Đàn ông ơi là đàn ông, đàn ông là cái gì, chính là thế này đây! Ta lâu bầu: “Vương gia, thần thiếp đã thế này...”

Hắn thấp giọng cười, nói: “Nàng nghĩ đi đâu vậy, ta chỉ ôm nàng ngủ thôi mà... Nếu mặc ít áo chút thì càng tốt”.

Mấy lời thì thâm khe khẽ của bọn ta bay ra ngoài đình, hù dọa mấy con cá chép trong hồ, làm chúng nhảy lên khỏi mặt nước. Có vài giọt nước bắn lên người bọn ta, trong chốc lát đã được lớp tơ lụa trên người thấm hết, gần như không còn dấu vết gì.

Lại nghe có tiếng gió thổi, tiếng bước chân từ xa tiến lại, nhưng không thấy tiếng người, mùi hoa thanh nhã phảng phất đâu đây. Hạ Hầu Thương ngẩn ra, để ta dựa nghiêng nghiêng trên chiếc sập bên cạnh, lúc này mới đứng dậy, nghênh đón tiếng bước chân càng lúc càng gần, nói: “Mẫu phi, sao người lại tới đây?”.

Chiếc trâm Kim Châu bên tóc mai Giang phi đong đưa vang tiếng theo con gió, bà cười nói: “Hôm nay tiết trời rất đẹp, bốn phi cũng định nhân lúc này ra ngoài đi dạo. Thanh phi nói hồ nước này mới có thêm vài con cá chép kim ngân, đáng về rất vui tươi, nên ghé qua ngắm thử, không ngờ lại gặp hai đứa... Thương nhi, mấy ngày không gặp, con lại gầy thêm rồi...”.

Giọng bà nồng đậm nỗi đau thương, nghe mà khiến sống mũi người ta chua xót. Bà lại quay sang nhìn ta: “Vương phi có khỏe sắc gì không?”.

Ta ngả trên sập, cười nói: “Lâu không nói chuyện, mấy ngày gần đây mới mở miệng được, nhưng thiếp vẫn không thể cử động. Khiến mẫu phi lo lắng rồi”.

Giang phi hơi buồn bã: “Phải chăm sóc cẩn thận mới được, mấy ngày nay khổ Thương nhi rồi”.

Thanh phi đứng bên chen miệng vào: “Có thể nói, có thể nhìn, như vậy đã tốt lắm rồi. Nói không chừng sau một thời gian nữa, tỷ tỷ có thể ôm cháu rồi”.

Giang phi cười nói: “Muội nhiều lời quá, ài... Ta có thể chờ đến ngày, đã là hưởng phúc của tiên hoàng rồi”.

Thanh phi vẫn còn trẻ, tiến lên cầm tay ta, vuốt ve rồi khẽ nói: “Không có sức lực nhỉ, đáng thương quá! Mấy hôm trước Hoàng thượng ban thưởng cho ta nhân sâm ngàn năm, hay là cô lấy...”.

Giọng Giang phi có phần hồ hững: “Sao có lấy đồ của muội muội được? Và lại, thứ đó có tác dụng gì đâu, mấy ngày nay con bé có gì còn chưa uống chứ? Mãi mà không thấy khỏe lên, Thương nhi gần như đã đào hết mấy thứ quý báu trong cung rồi”.

Tay của ta bị Thanh phi giữ trong lòng bàn tay, chiếc vòng ngọc của nàng ta nhẹ nhàng lướt qua mu bàn tay ta, ta “à” một tiếng, nói: “Vòng tay của mẫu phi nương nương vậy mà lại là ngọc Tụ Nham, vừa tay lại ấm áp, đeo trên tay mẫu phi quả thật có thể tôn lên cổ tay như ngọc”.

Nàng ta ngạc nhiên nói: “Cô... cảm nhận được sao?”. Cúi đầu nhìn tay ta, đột nhiên giật mình nói: “Ngón tay của cô vừa mới cử động...”.

“Đâu có, thiếp có cảm thấy gì đâu. Chỉ nhìn thấy sắc ngọc tròn bóng lộng lẫy trên tay nương nương, nên mới thốt ra như vậy...”.

Hạ Hầu Thương đã sai bước đến, cầm lấy một cánh tay khác của ta: “Thanh mẫu phi, vừa nãy tay nàng ấy cử động thật sao?”.

Giọng Thanh phi gọn chút nghi ngờ: “Có lẽ ta vừa mới hoa mắt, nhìn lầm rồi ư?”.

“Nếu quả thật có thể cử động, vậy thì tốt rồi, có điều như giờ cũng được. Có thể phân biệt được ban ngày hay đêm thâu mà không cần nghe cung nữ nói chuyện nữa, có thể biết bây giờ là buổi chiều, không như trước kia nữa...”.

Hạ Hầu Thương liền ngồi xổm trước mặt ta: “Ngọc, nàng sẽ khỏe thôi”.

Giang phi thở dài một tiếng, nói với Hạ Hầu Thương: “Chăm sóc nàng ấy cẩn thận, có gió rồi đấy, đừng ở trong hoa viên lâu quá... Muội muội, chúng ta cũng về thôi”.

Sau khi Hạ Hầu Thương hành lễ cáo từ, ta mới khẽ thở phào, nhẹ giọng nói với Hạ Hầu Thương: “Vương gia, chúng ta về thôi”.

Có cung nhân hái lan từ ngọc đưa cho Hạ Hầu Thương. Hạ Hầu Thương giờ cảnh hoa đến trước mặt ta, hỏi: “Cảnh hoa này có đẹp không?”.

“Đẹp, dĩ nhiên đẹp...”.

Nhưng sao ta có thể thấy được chứ? Cảnh tượng phồn hoa rực rỡ, cá chép bơi lội mà ta miêu tả vừa nãy chẳng qua là nhờ Tiểu Thất quan sát từ trước rồi nói cho ta biết mà thôi.

Mí mắt ta nửa khép nửa mở, không thể chớp mắt, nhưng có thể thấy sơ sơ chút ánh sáng. Mặc dù ánh sáng không chiếu vào mắt ta, con ngươi lại có thể cử động, nên họ không nghi ngờ chút nào.

Mà ngón tay có thể cử động, chẳng qua vì Tiểu Thất cắt da thịt trong khuỷu tay ta, lấy kinh lạc ra thắt một nút. Sau mười đến mười hai canh giờ, nút thắt đó dần dần tự cởi bỏ khi máu lưu chuyển, làm ngón tay ta khẽ nhúc nhích.

Mặc dù chỉ là một vết thương cực nhỏ, nhưng vì động đến kinh lạc thần kinh nên đau đớn vô cùng. May mà Tiểu Thất cho rằng ta chỉ có thể nói mà thôi, cơ thể không có cảm giác nên lúc hắn cắt da lấy mạch của ta, tâm lý rất thoải mái. Cho đến khi làm xong, thấy ta mãi không lên tiếng, mới sinh lòng nghi ngờ: “Người có cảm giác phải không?”.

Nếu thân thể ta có thể run rẩy, vậy chắc chắn ta sẽ run rẩy không ngừng. Cảm giác đau thấu tận xương ấy truyền từ khuỷu tay đến các bộ phận khác trong cơ thể, sau đó lại giãy vò vận xoắn con đau ấy thêm, khiến người cảm thấy cảm giác đau đớn ấy không bao giờ có thể dừng lại... Hết như lần trúng độc nhiều năm trước vậy.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 150: Thời Khắc Sinh Tử

Tiểu Thất hốt hoảng lo sợ: “A Ngọc, người có xúc giác sao không nói? Con người sao có thể chịu đựng con đau này? Ta có thể dùng Ma Phí tán...”.

Bấy giờ ta mới nói: “Không sao, như lúc đó thôi...”.

Hắn hỏi hận không thôi: “Như khi đó, như róc xương lóc thịt? Xin lỗi... Là ta sơ suất”.

“Không phải điều này thể hiện rõ, thật ra bệnh của ta không nặng lắm sao? Chỉ cần tìm được yếu tố then chốt, nhất định ta sẽ khỏe lại phải không?”.

“Nhưng kinh lạc bị thất, người phải chịu đựng con đau này hơn mười canh giờ, cho đến khi chỗ thất tự còi... Hay là dùng Ma Phí tán nhé?”.

“Tiểu Thất, người ngu thật đấy, nếu dùng Ma Phí tán sao ta có thể mở miệng nói chuyện được chứ? Không sao đâu, vừa nãy đau chút thôi, bây giờ không thấy gì nữa rồi...”.

“Thật ư?”.

“Ta đã gạt người bao giờ? Nếu đau, ta còn có thể nói lưu loát thể này sao?”.

Hắn lầu bầu: “Lúc nào người cũng gạt ta... Thật sự không đau vậy chứ?”.

Quả thật so với lần hắn mổ xẻ ta trước đó thì bây giờ bớt đau hơn nhiều rồi. Nhưng con đau âm ỉ kéo dài vô tận này như thể bị ai đó đưa tay niết lấy trái tim, một chốc lại một chốc.

Ta phải gắng gượng hết sức mới có thể chuyển dời sự chú ý khỏi con đau này, giữ cho giọng nói lưu loát.

Hơn mười canh giờ, chớp mắt một cái là qua thôi. Cũng như trước kia, con đau như bị lăng trì kéo dài hơn mười ngày ấy. Mặt trời lặn mặt trăng mọc, chỉ trong chớp mắt mà thôi.

Ta thờ dãi, nói: “Mau đi chuẩn bị đi... E rằng đây là đối thủ mạnh nhất của chúng ta, người cẩn thận chút, tuyệt đối đừng để lộ sơ hở!”.

Ta nghe thấy tiếng hắn đưa tay quệt lên mặt, vô cùng thận trọng bình tĩnh, như cách tuân thủ mệnh lệnh trước kia vậy: “Vâng, Tướng quân, thuộc hạ tuân lệnh!”.

Hắn cẩn thận dán lên khuỷu tay ta thuốc cao màu da, lúc này mới cáo từ rồi đi.

Từ nhỏ hắn đã thích mỳ mọ đủ thứ, mặc dù không thích sát sinh, nhưng để thỏa mãn sở thích của mình, thì thoảng hắn vẫn phải sát sinh... Sau mỗi lần hắn sát sinh, ta luôn muốn dùng đồ thừa để chưng nấu chiên gì đó, đáng tiếc không bao giờ thành công. Hắn vô cùng trân trọng an táng cho chúng, mỗi tháng đến mừng một và mười lăm còn hóa ít vàng mã... Phát hiện này có được từ một con ếch. Nếu con ếch đã chết, dùng tay kéo kinh lạc ở chân sẽ khiến nó động đậy, nếu còn sống thì sao? Hắn bắt mười mấy con ếch, dùng những thủ pháp khác nhau, quả nhiên có thể khống chế hành động của chúng... Tiếc rằng mười mấy con ếch này nếu đem đi xào vừa hay có một bữa no nê, vậy mà hắn lại trang nghiêm vùi chúng vào lòng đất, còn niệm kinh tụng phật cho chúng, cầu cho kiếp sau chúng được làm người, tạ ơn chúng đã cho hắn tìm được chân tướng.

Vì vậy, ngón tay ta chỉ có thể cử động vài giây trong buổi chiều ngày hôm nay mà thôi. Nếu lúc đó họ không xuất hiện, hoặc không chú ý tới, vậy hết thấy đều uống phí.

Ta thật may mắn, họ tới đây, Thanh phi còn cầm tay ta lên, xem tình hình bình phục của ta thế nào.

Ta biết để chuẩn bị cho giờ khắc này, e rằng Tiểu Thất đã phải vận dụng tất cả mối quan hệ trong cung mà bọn ta có, cuối cùng đạt như mong muốn. Việc còn lại, chỉ còn chờ người nọ xuất hiện mà thôi. Rốt cuộc người đó ẩn náu ở đâu? Trong cung hay là ngoài cung? Âm thầm theo dõi, tìm cơ hội ra đòn ư?

Nhưng ta không rõ, người đó vứt bỏ hết thảy, rốt cuộc mưu cầu thứ gì? Phú quý ngất trời, vinh hoa ngọc mã?

Mấy lời thì thâm khê khàng của ta và Hạ Hầu Thương sẽ được cung nhân hầu hạ trong đình truyền ra ngoài, chỉ không biết họ nghe được bao nhiêu? Nhưng chuyện ta có tri giác từ mười mấy ngày trước không thể nằm yên trong miệng họ, cũng sẽ dần dần truyền ra. Gòn gợn lẩn lẩn, như mạch nước

ngắm xao động.

Liệu người nọ có thể bình tĩnh mãi được không?

...

Thất kinh lạc bằng thủ pháp khác thường tất nhiên rất đau. Khi chớp mũi phảng phất hương lan từ ngọc, ta đau; khi Hạ Hầu Thương ôm ta, cũng đau; thậm chí ngay cả khi con gió nhẹ mon tron gương mặt, từng sợi lông thả mình theo gió, cũng đau... Nhưng so sánh với nỗi đau nhiều năm trước, con đau này còn kém xa. Nên giọng ta vẫn có thể giữ nguyên như thường.

Đến khi kinh lạc nằm dưới lớp da già trở lại bình thường, cảm giác đau âm ỉ mới dần dần tiêu tan.

Hạ Hầu Thương vui lắm, cho rằng ta thật sự có thể nhìn thấy mọi thứ rồi. Thấy mình ăn vận không chỉnh tề, sau khi ôm ta về phòng, hấn tức tốc chạy vào căn phòng đằng sau thay quần áo, còn gọi người chải lại tóc, lúc này mới ra ngoài với ta.

Thình thoảng hấn nói lấp lửng: “Gần đây thời tiết thay đổi, lục vị tắc nghẽn nên ăn không vô, ta gầy hơn chút rồi...”.

Thấy ta không có phản ứng, liền đi lại hai bước trước giường: “Xem ra quần áo năm ngoái hơi rộng, phải bảo người may bộ mới thôi”.

Ta biết hấn sợ ta nhận ra điều gì đó từ sắc mặt mình, lúc này mới giải thích đủ điều. Chính hấn cũng cảm thấy thân thể của mình không ổn sao? Bởi vì sợ ta không muốn hấn truyền nội lực thêm nên bây giờ mới giải thích tới lui à?

Ta than khẽ: “Vương gia, giờ đã vào trong phòng rồi, sao thần thiếp có thể thấy rõ được nữa?”.

Hấn hơi thất vọng, đồng thời cũng như trút được gánh nặng: “Nàng không thấy rõ à?”.

“Đúng vậy”. Ngập ngừng chút rồi nói: “Có lẽ ánh mặt trời khác với ánh sáng trong phòng, nên mới thấy rõ. Ở trong phòng, cho dù có thắp hết nến lên, e rằng cũng không thấy rõ”.

Ta nói vậy mới gạt bỏ ý niệm gọi cung nhân thấp mảy cây nến lớn trong phòng của hấn. Nghe tiếng quần áo sột soạt... Xem ra hấn đang buồn vì lâu lắm mới có dịp chú ý ăn mặc, nhưng cuối cùng không ai thương thức.

Hôm nay trên triều không có việc, hấn ở bên ta suốt. Có khi yên lặng không nói gì, có khi cầm sách đọc cho ta nghe. Ta khuyên hấn đi nghỉ nhưng hấn không chịu, cứ như sợ mình vừa ra ngoài, ta có tiến triển mà hấn không thể biết đầu tiên vậy.

Bất đắc dĩ, ta đành tán gẫu với hấn về đủ chuyện trong triều, về phần hậu phi không được can dự vào chính sự... Bây giờ ta nằm chết dí trên giường không nhúc nhích nổi, chắc không ai so đo chuyện này đâu.

Có người so đo thì sao chứ? Can dự cũng can dự rồi!

“Vương gia đã nói, vụ án của tướng lĩnh Quân gia năm đó đã nổi lên mặt nước được phần nào, nhưng không biết chàng đã điều tra được gì?”.

“Chuyện năm đó quả thật giải quyết hơi bức đồng...”.

Hấn cẩn thận lựa lời, “Có rất nhiều điểm đáng ngờ, năm đó chứng cứ chủ yếu nhất chính là chỗ lương thảo vận chuyển từ Giang Chiết tới Tây Cương vào khoảng tháng mười năm Nguyên Hòa thứ tư bị cướp trên đường lên núi Đồ Phong. Chuyện này liên lụy rất lớn tới thuế ruộng, triều đình coi trọng cực độ, còn kinh động đến Hoàng tổ mẫu. Người phái Khang Đại Vi dẫn ám vệ đi điều tra, Khang Đại Vi là thái giám tổng quản của Tiên hoàng, sau khi Tiên hoàng băng hà, ông không quan tâm tới chuyện trong cung nữa, thường ngày chỉ hầu hạ Hoàng tổ mẫu... Chuyện này khiến Hoàng tổ mẫu phải phải cả ông ta, có thể thấy mức độ ảnh hưởng khủng khiếp tới mức nào... Nhưng Khang Đại Vi chưa tới Tây Cương được bao lâu, đã bị giết chết cùng với toàn bộ tùy tùng đi theo!”.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 151: Cái Chết Của Khang Đại Vi

Ta giật mình, bỗng chốc nhớ lại rất nhiều chuyện. Sau khi mất chỗ lương thực kia, mặc dù Hạ Hầu Thương đã nghĩ hết trăm phương ngàn kế để bổ sung lại, nhưng khoảng thời gian ấy trong quân thật sự thần hồn nát thần tính, lòng người bàng hoàng. Bởi vì đã đến cuối mùa thu đầu mùa xuân, tuy Giang Chiết là nơi giàu có đông đúc, nhưng gom góp số quân lương khổng lồ chuyển tới đây, e rằng phải mất hai ba tháng mới xong. Mà số lương thực còn lại trong quân không nhiều, huống chi không biết làm sao tin tức kia lại bị phát tán, trong một thời gian thôi lời đồn đã nổi lên bốn phía. Hơn nữa, Tây Di đang gặp lúc mất mùa, kỵ binh chia thành từng nhóm nhỏ, việc tranh giành lương thực xảy ra khắp nơi. Đến khi phái binh của bọn ta chạy tới, nhìn đâu cũng thấy hỗn loạn, khói nòng tường đổ. Khoảng thời gian ấy phụ soái bận đến mức chân không chạm đất, thấy ta càng bức mình, nên ta đành phải giả vờ bận rộn. Bởi vì Tào Đức Bảo từng cướp lương thực một lần, ta còn phái Thất Tinh âm thầm theo dõi, nhưng không phát hiện được chứng cứ gì nên đành bỏ qua.

Sau đó quan địa phương tiếp nhận điều tra vụ án này, kéo dài mãi không xong, không có kết luận.

Nhưng không ngờ lại kinh động tới trong cung?

Ta rất quen thuộc với các phủ nha ở Tây Cưng, họ thường xuyên chuyển vài tin tức cho ta. Nhớ lại một tháng mất lương thực năm đó, phủ nha ở quan nội quả đã nhận vụ án này, nói rằng có một vị phú thương và mấy tên tùy tùng từ kinh thành tới thu mua hàng hóa ở Tây Cưng, nhưng bị giết hại cướp bóc, mười mấy thương nhân không còn ai sống sót. Dù là quan ngoại, thuộc địa bàn người Tây Di, đây còn được coi là vụ án lớn, hưởng chi là ở quan nội?

Chẳng lẽ, nhân vật chính trong vụ này lại là Khang Đại Vi?

Ta hỏi Hạ Hầu Thương về thắc mắc của mình, quả nhiên có được lời thừa nhận của hắn, hắn nói thêm: “Chính bởi vì tin tức Khang Đại Vi bị giết hại truyền vào trong cung, Hoàng tổ mẫu mới đổ bệnh không dậy nổi. Mùa đông năm ấy, Hoàng tổ mẫu suýt nữa về cõi tiên, may mà phụ hoàng ra từ lệnh, nói nếu không cứu được Hoàng tổ mẫu, sẽ giết hết đám ngự y. Lời này lại truyền tới tai Hoàng tổ mẫu, người giận đến mức mắng to 'Hôn quân', nhưng cũng khơi dậy mong muốn được sống của người, lúc này mới từ từ khỏe lên... Còn Thái tử, hồi đó làm khâm sai, trong cung đại loạn, không quan tâm đến chuyện gì nữa. Ngày thường nhiều khi phụ hoàng giảng co cỏi cộ với Hoàng tổ mẫu, nhưng khi đó cả ngày lại canh giữ ở cung Cảnh Thọ không màng triều chính... Cho nên, chuyện năm đó mới trở thành như vậy”.

Thì ra chân tướng của chuyện Hoàng thượng và Hoàng thái hậu bất hòa đến cùng cực mà người trong dân gian vẫn truyền tới truyền lui là như vậy à? Xem ra đương kim Hoàng thượng như một thiếu niên thời kỳ trưởng thành, thì thoảng sẽ phản nghịch, nhưng nếu người khiến ông ta nảy sinh hứng thú phản nghịch không đếm xỉa tới ông ta nữa, vậy ông ta không còn hứng thú phản nghịch nữa rồi.

Nhưng tuổi phản nghịch của ông ta hơi lớn một chút thì phải?

Lão thái thái mắng con trai ruột của mình là hôn quân... vẫn dễ nghe hơn mắng cháu ruột của mình là cầm thú.

Mặc dù trong lòng ta có điều nghi ngờ, nhưng nghe đến trọng điểm của âm mưu này, đột nhiên có cảm giác ảm áp của nhân gian, không khỏi khát vọng vô cùng.

“Vụ án này về sau kết thúc thế nào?”

Hắn chần chừ hồi lâu mới nói: “Trên cang xe vận chuyển lương thực đều khắc dấu hiệu phủ Nội Vụ, mặc dù lương thực biến mất, nhưng lại có một hai chiếc xe bị hỏng, được tìm thấy ở nơi giao giới giữa thảo nguyên Tây Di và sa mạc”.

“Ý chàng là chỗ lương thực bị mất có liên quan tới Tây Di?”

“Đúng vậy, có người âm thầm cấu kết với Tây Di, giả làm giặc cướp, giết chết quan binh vận chuyển lương thực, ngấm ngầm đưa ra quan ngoại...”

“Tại sao phải đưa một đồng lương thực ra quan ngoại chứ?”

“Đây cũng là điểm nghi ngờ không ra, vì vậy mới có người nghi ngờ tướng sĩ biên cương cấu kết với kẻ thù bên ngoài, bởi vậy mà... tướng lĩnh Quân gia...”

Hắn khẽ thờ dài nói: “Năm đó, người chết nhiều lắm, có một số người không đáng phải chết”.

Ta nghe ra nỗi thương xót ẩn hiện trong lời nói của hắn, nhưng không có sự áy náy. Hắn cho rằng chuyện năm đó xử lý không đủ toàn vẹn, giết rất nhiều không người đáng chết, nhưng, hắn lại cho rằng chuyện này lẽ ra nên như vậy, tại sao chứ?

Nếu là lúc trước, đương nhiên ta sẽ cho rằng bởi vì phụ soái không muốn đứng về phe mình nên hắn nảy sinh ý định giết chóc, nhưng hôm nay, ta lại có một ý nghĩ trước kia không thể nào có: Chẳng lẽ năm ấy Quân gia thật sự có gì ư?

Có phải ta nên cảm tạ mấy tháng nằm trên giường này, để cho ta bị động địa nghe mấy lời lải nhải của hắn, mới có thể giúp ta hiểu hắn rõ hơn, mới có suy nghĩ trên nhiều phương diện?

Ta không biết ta nên hỏi tiếp thế nào, có lẽ mấy ngày nữa chân tướng lộ đầu mới có thể gỡ bỏ mối nghi ngờ trong lòng ta.

“Ngọc, nàng đang nghĩ gì thế?”. Hạ Hầu Thương nói.

Gần đây hắn luôn gọi ta bằng biệt danh quái vật nào đó. Kể từ khi Tiểu Thất lòi hết tên mấy món ăn như Bánh Bao Thịt... mà hắn đặt cho ta từ nhỏ đến lớn ra gọi một lần, tên Hạ Hầu Thương này lại dờ hơi thêm. Hắn vốn thích so đo cao thấp với Tiểu Thất, nên tên càng gọi càng ngắn, âm cuối lượn lờ, ẩn chứa ý triền miên, khiến người nghe dưng hết lòng mắng trên người... nếu chúng có thể dưng.

“Không ngờ chân tướng năm đó lại như vậy”.

“Triều đình đã hạ lệnh phong tỏa tin tức về cái chết của Khang tổng quản, chỉ coi như vụ án của một thương nhân bình thường, vì vậy không có phong thanh gì. Mà vụ án mất lương thực cũng từ ngoài sáng chuyển sang điều tra trong tối, bởi vì sợ rằng liên lụy quá nhiều người. Thêm vào rủi ro nơi biên cảnh, nếu quả thật đề thiết kỵ Tây Di lợi dụng thời cơ, vậy Sơn Hải quan sẽ thất thủ, đem đến bất hạnh tai ương cho dân chúng”.

Hắn nói quanh co lắt lể, mỗi một câu đều mang dấu tích suy tư. Ta biết hắn không muốn nói cho ta biết chân tướng, có lẽ chân tướng này khiến ta không thể tiếp nhận chăng?

Trong phòng hương trầm vẫn vấn vít, ấm áp trong lành, nhưng không biết tại sao ta lại cảm thấy có hơi lạnh lùa vào từ khe cửa, xuyên thẳng tới khớp chân, khiến người ta run rẩy.

Đồng hồ cát lưu ly vẫn lặng lẽ chảy xuôi. Nhưng giờ đây, ta loáng thoáng cảm nhận rõ tiếng sột soạt, như có rấn hổ mang chứa ẩn nắp dưới cát, nhà nọc độc theo từng tiếng bước chân chuyển động, có thể tấn công bất cứ lúc nào.

“Ngọc, nằng đừng lo, Hoàng tổ mẫu hạ lệnh rồi, bảo bọn ta phải điều tra rõ ràng. Nên thế nào thì thế đó, tuyệt đối không liên lụy dây dưa. Tướng lĩnh Quân gia trấn thủ biên cương nhiều năm, công lao này không ai có thể gạt bỏ”.

Lòng ta trĩu nặng hơn, tuy hắn nói cực kỳ uyển chuyển, nhưng sao ta không rõ ý tứ trong giọng điệu ấy chứ?

Hắn chỉ nói có công trấn thủ nhiều năm chứ không nhắc tới chuyện khác, điều này càng chứng tỏ suy đoán của ta là chính xác.

Ta chợt có chút lo lắng, mấy ngày sau, nếu sự thật đúng là như vậy, ta nên đi về đâu đây?

“Có chàng ở bên giám sát, thần thiếp rất yên tâm. Đúng rồi, Vương gia, thần thiếp vừa ra vườn hoa đã có thể nhìn thấy ánh sáng, như vậy, thần thiếp nghĩ nếu được Vương gia đưa ra ngoài thường xuyên, không chừng sẽ khỏe nhanh hơn đấy”.

Hắn thờ phào nhẹ nhõm, giọng nói phảng phất chút vui mừng: “Ngọc, nằng tin ta ư? Tin ta không lừa nằng ư?”.

“Vương gia đối xử với thần thiếp tốt như vậy, sao thần thiếp có thể không rõ chứ?”. Từ trước tới nay, ta dối gạt hắn khá nhiều, nhưng câu nói này xuất phát từ tận đáy lòng.

“Ngọc... Mặc dù ta sống ở hoàng gia, nhưng từ nhỏ cũng biết, chuyện trong hoàng gia luôn có vài phần không được như ý nguyện, vì vậy từ nhỏ ta đã không dám có nhiều yêu cầu xa vời. Phụ hoàng mẫu phi không đến thăm, ta liền chơi đùa một mình. Thê tử của ta, chắc chắn cũng không thể như ta mong muốn... Ta cực kỳ không thích chuyện mẫu phi và Hoàng tổ mẫu đưa ta lên núi, nhưng chỉ có thể làm theo. Nằng nhìn đi, ta đã học được cách sống không đòi hỏi bất cứ điều gì, chỉ cần mẫu phi vui vẻ, Hoàng tổ mẫu vui vẻ là được rồi. Vì vậy khi Hoàng tổ mẫu muốn ta cưới họ, ta chỉ đưa ra một yêu cầu là vị trí chính phi để lại cho nằng, bởi vì ta biết nằng sẽ không để ý đến họ, thậm chí nằng cũng không để ý đến ta... Khi đó nằng tiếp cận ta thật ra chỉ vì Quân gia, nhưng chỉ cần, chỉ cần nằng có thể làm thê tử của ta một ngày thôi đã tốt lắm rồi. Sau bao năm, cuối cùng ta đã coi như đạt được một nguyện vọng... Nhưng ta không ngờ, không ngờ rằng, cuối cùng trong lòng nằng lại có ta... Ngọc, ta rất sợ hết thấy mọi chuyện chỉ là bình minh buổi sớm, chỉ thoáng qua trong chớp lát... Ta biết, chuyện của Quân gia nằng còn một chút nào không rõ cũng tuyệt đối không bỏ qua, nhưng ta chỉ cầu xin nằng, đừng dây vào nguy hiểm”.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 152: Hiềm Nghi Ngày Trước

Ta rất ngạc nhiên, hắn đoán được ta muốn ra ngoài làm trò gì ư? Nói cũng phải, hắn vốn không phải là kẻ dốt nát. Ở một nơi phức tạp như Tây Cương, vậy mà không quá nửa năm hắn đã có thể biết rõ việc quân, sai sử thuộc hạ tướng sĩ như cánh tay. Không phải hắn không biết có âm mưu, chẳng qua không thêm ra tay mà thôi.

Nhưng sao ta có thể hứa với hắn được?

Nếu hắn không hao tổn tính mạng chữa thương cho ta, không chui vào bẫy của người ta, có lẽ ta sẽ nghĩ: Bỏ đi, cứ như vậy thôi, ở bên hắn đến ngày bạc đầu vậy.

Máu tươi và thù hận năm xưa, có kẻ nào phân biệt được ai đúng ai sai?

Mà ta đã mệt mỏi quá rồi.

Nhưng hôm nay, đối phương không chết không thôi, muốn khiến hắn phải lâm vào chỗ chết, ta biết làm thế nào, chỉ có thể dồn sức đánh cược một lần.

Ta nói: “Vương gia khuyên thiếp như vậy, có phải cảm thấy có gì không ổn không? Thần thiếp đã là một phế nhân nằm trên giường, liệu có ai muốn gây bất lợi cho thần thiếp chứ? Lẽ ra Vương gia nên quan tâm đến bản thân mới phải...”. Ta khẽ cười nói: “Hôm nay Vương gia đúng là như phải bóng”.

Ta thể hiện rõ vẻ nghi ngờ nồng đậm trong giọng nói, khiến hắn hơi hốt hoảng: “Không, làm gì có ai đâu, do bản vương quan tâm nên rối loạn thôi”.

“Vay ổn rồi. Vương gia, ngày mai đưa thiếp đến lầu Uyên Ương, năm xưa thần thiếp rất muốn vào đó vung tiền như rác, tiếc rằng bình thường lão phụ không cho thiếp nhiều tiền lắm, thiếp lại chẳng có sở trường gì, lương bổng vừa đến tay đã tiêu sạch. Năm đó ở lại kinh thành không lâu, chưa có ai để rù

đi đã phải theo phụ soái trở về Tây Cung, thần thiếp vẫn rất tiếc nuối. Không biết tiệc Uyên Ương vạn lượng bạc một bữa ngon lành đến mức nào? Đã không ăn được, ngủi một chút, nhìn một chút, trông thấy com ngon rượu ngọt đầy một bàn mà thêm nhỏ dãi, không chừng tay thiếp có thể cử động đấy”.

Giọng hần vẫn chưa nguôi niềm ngờ vực, ngẫm nghĩ những hộ gia đình xung quanh lầu Uyên Ương đều không phú thì quý, nhà nào cũng phòng thủ nghiêm ngặt, mà chỗ yên ắng càng dễ bố trí. Liên nói: “Chỉ muốn đi lầu Uyên Ương thôi à?”.

Ta nói: “Thần thiếp cũng muốn đi chỗ khác nữa, nhưng sợ Vương gia phiền...”.

Hần vội nói: “Không phiền, không phiền, nếu nàng khỏe lại rồi, nàng muốn bốn vương dẫn nàng đi đâu cũng được”.

“Thế còn lầu Uyên Ương...?”.

“Cùng lắm bốn vương bên nàng một tác cũng không rời”.

“Chẳng lẽ bây giờ chàng không phải một tác cũng không rời sao?”. Ta nói, “Vương gia vẫn nên trở về tẩm cung của mình ngủ một giấc đi, mấy ngày gần đây Vương gia quá mệt mỏi, thần thiếp có thị tì trông nom, không xảy ra chuyện gì đâu. Thần thiếp rất sợ ngày mai Vương gia không đi nổi”.

Đêm nay, dù thế nào đi nữa cũng phải đuổi hần đi, nếu không sao Tiểu Thất có thể đưa trang bị đã làm xong cho ta được?

Mà hần ngủ luôn thích ôm ta, tối nay lại không thể để cho hần ôm rồi.

Ta vốn tưởng phải khuyên đi khuyên lại, ai ngờ hần nghĩ một chút liền đồng ý luôn. Cẩn thận sai bảo cung nhân chăm sóc cẩn thận, rồi đích thân kiểm tra mọi thứ trong phòng một lần nữa, lúc này mới trở về tẩm cung.

Xem ra tình trạng sức khỏe của hần không chỉ tồi tệ ở mức bình thường nữa, mà đã cực kì tồi tệ rồi. Ngay cả chính hần cũng bắt đầu sợ hãi, có phải đang sợ nếu quả thật gặp nguy hiểm, hần không thể ra tay tương trợ nữa?

.....

Lầu Uyên Ương có năm tòa ba tầng, mái hiên chạm hoa, hàng cột trăm bước. Giữa các nhà lầu có hành lang bắc qua. Thị tì thướt tha đi guốc gỗ bước trên hành lang, tiếng bước chân trầm bổng du dương như tiếng đàn, mỗi cử chỉ đều mang theo mùi hương phảng phất. Vào trong lầu, chỉ riêng những thị tì khéo léo xinh đẹp tuyệt trần đã là một bức tranh đẹp đến cùng cực rồi.

Mà khuôn mặt họ đoan trang tựa hoa sen, khiến người ta chỉ có thể trông từ xa mà không thể đùa bỡn, huống chi từ lầu này không hề tầm thường, dù có tiền cũng chưa chắc có thể đến đây, còn phải có thân phận địa vị. Một mâm Uyên Ương, dù người có vạn lượng bạc vẫn phải xem người có đủ tư cách ăn hay không. Vì vậy, giữa những quý tộc triều đình, dùng tiệc Uyên Ương là biểu trưng cho địa vị thân phận. Nhưng năm xưa ta rất khinh bỉ, cho rằng tiệc Uyên Ương ấy chẳng khác gì tiệc rượu Hạ Hầu Thương mời tướng sĩ lúc mới tới Tây Cung, trông thì hào nhoáng mà có một mẫu.

Nhưng có một ngày, Tiểu Thất mang cho ta giò thủy tinh ở lầu Uyên Ương, nhìn thấy từng miếng giò mỏng tang óng ánh trong suốt trên đĩa, chưa cho vào miệng đã ngửi thấy hương hoa hồng thanh nhã. Đến khi cái đĩa ấy bung gần tới chớp mũi, hương hoa hồng kia tán bột, thay vào đó là mùi thịt khiến người ta thêm nhỏ dãi như sợi tơ vắn vít. Đến khi vào miệng, càng cảm nhận rõ hương hoa hồng đan xen với mùi thịt, thơm đến nỗi muốn nuốt luôn cả lưỡi.

Mấy ngày đó, ta ăn rồi lại muốn ăn thêm, đến khi phát hiện ngọc bội, bội kiếm quý giá trên người Tiểu Thất dần dần biến mất, lúc này mới ngừng miệng.

Ta hơi hối lỗi định trộm ít bạc của phụ soái chuộc lại cho hần, nhưng hần nói: “Không cần, vốn dĩ thuộc hạ không muốn đeo mấy thứ này. Nguyên soái cũng thật là, muốn làm màu thì làm màu cho người đi, cứ bắt Thất Tinh Vệ...”.

Lúc nhớ ra ta lo lắng cực kì: “Vậy nếu phụ soái phát hiện ra mấy thứ trên người người biến mất rồi thì phải làm sao?”.

Hần rất đắc ý: “Người mới phát hiện ra phải không? Không chỉ đồ của thuộc hạ biến mất, mấy người kia cũng còn chẳng còn lại bao nhiêu...”.

“Gi cơ, các người đều mang nó...”.

“Nếu không người cho rằng lấy tiền đâu ra cho người ngày ngày la cà sòng bạc, áo choàng hoa gấm, mái ngọc hiên vãn?”.

Ngẫm lại từ hồi đến kinh thành, hình như ta rất hứng thú với mấy thứ xa xỉ, Thất Tinh phải tốn hết trăm phương ngàn kế mới lấy được cho ta, hoặc tốn trăm phương ngàn kế cổ vũ ta. Bởi vì không muốn rũ bỏ sự tích cực của họ, ta đành phải dẫn lòng gắng gượng... Tuy họ rất tích cực... nhưng không ngờ rằng họ lại thừa cơ bán từng món đồ đeo trên người mà phụ soái cho. Bỗng dưng ta có cảm giác lên thuyền giặc, nghĩ thầm Thất Tinh quả nhiên là ba cây chum lại nên hòn núi cao, dễ được món hời, lại không bị trách phạt, trước tiên cho ta nếm thử mùi ngon món ngọt, bắt tri bắt giác chìm ta xuống nước rồi mới nói sao?

Tiểu Thất lại không cho là đúng: “Không phải bởi vì người không quan tâm tới mấy món đồ của Nguyên soái nên họ mới dám làm thế ư?”.

Ta nhớ lại những lời Tiểu Thất nói, lại nghĩ tới đủ chuyện về sau... Đối với Thất Tinh, thái độ của ta quan trọng đến vậy ư? Quan trọng đến mức có thể khiến họ xem thường hết thảy?

Có phải đây là nguyên nhân ta không hề hay biết về đại họa năm ấy?

Con kiến cắn đê, cuối cùng khiến đê vỡ tan tành. Có lẽ, từng chuyện từng chuyện nhỏ nối tiếp, cuối cùng tạo thành cục diện không chết không thôi này.

Lầu Uyên Ương vốn là nơi tĩnh lặng, nhưng dù gì vẫn là chốn tửu lâu người đến người đi, vốn nên có tiếng bước chân đi tới đi lui không ngớt, nhưng hôm nay lại im ắng khác thường. Hiển nhiên hần đã cho người phong tỏa từ trước rồi.

Nhưng lầu Uyên Ương có năm tòa ba tầng, biển hiệu ở lầu chính do tiên hoàng đích thân viết, sao hần có thể gây ra động thái quá lớn như vậy?

Nếu vì ăn một bữa cơm mà để Hoàng thái hậu mắng thêm một tiếng ‘súc sinh’, chắc hần hần không muốn điều này chút nào.

Vì vậy, dù có phong tỏa cũng chỉ trong một tầng của một lầu mà thôi.

Hần lệnh cho kiệu nhỏ đi thẳng vào viện, dừng ở cửa sau. Sau đó từ nơi vắng lặng ôm ta lên tầng hai, cẩn thận đặt ta lên ghế xếp hoa hồng. Ta nghe rèm châu vang tiếng như băng ngọc va chạm, có người hầu nối đuôi nhau tiến vào, mang theo mùi hương thơm phức. Giò thủy tinh, thịt dê hầm tương, long phượng sum vầy, chân gấu hạng nhất..., còn có hồng liên tắm mật chưng cách thủy. Mặc dù nhìn không rõ, nhưng hương thơm vương vấn lại từ chớp mũi đi thẳng vào lục phủ ngũ tạng.

Ngón trở gật mạnh, ta nói: “Vương gia, bao nhiêu năm rồi thiếp chưa được nếm giò thủy tinh kia”.

Tiếng dừa bạc khê lách cách bên tai, hần gấp miếng giò pha lê vào miệng ta. Ta từ từ nhai, chỉ cảm thấy ngứa mà không ngứa, vào miệng thơm ngát, không khỏi khen: “Hương vị vẫn như năm ấy”.

Hần khẽ cười, nói: “Ta nhớ năm đó nàng thường xuyên dạo chơi chốn lầu xanh, nhưng lại chưa từng tới đây phải không?”.

“Vương gia nói gì thế, thiếp đâu phải là hạng người ấy?”. Ta thân nhiên nói.

Tiếng cười tràn ra từ miệng hần, khiến lồng ngực hần cũng vang tiếng từng hồi: “Đúng vậy, nàng không phải là hạng người ấy, nàng đoan chính nghiêm nghị, vang danh hiền đức, sao có thể quyến luyến chốn làng chơi? Có điều, thỉnh thoảng ám chỉ mấy tên phá gia chi tử của đại thế gia mời nàng ăn một bữa nửa bữa mà thôi, mời nàng tới lầu xanh thuyền hoa là chuyện đương nhiên... Thật ra khi đó ta đã từng hạ quyết tâm rất nhiều lần, định mời nàng tới đây một chuyến. Tiếc rằng hồi ấy giữa chúng ta có hiểu lầm nặng nề... Ta thậm chí đã đặt trước chỗ rồi, lại nghe tin nàng và Quân soái trở về biên cương”.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 153: Mời Thì Tất Nhiên Phải Tới

Ta nghĩ thầm, nếu khi đó hần thật sự mở miệng mời ta thì ta có tới hay không nhỉ? Sẽ tới, nhất định sẽ tới, có miếng ngon không ăn đúng là ngu, ăn xong sẽ tìm hần gây phiền phức, đó là điều chắc chắn.

Cho nên ta rất tiếc nuối mà nói: “Nếu như ngày đó chàng mời, thiếp sẽ không nhớ mãi không quên biết bao năm như vậy đâu”.

Hần vui vẻ nói: “Nếu năm đó ta mời, nàng sẽ qua à? Như vậy... như vậy lúc ấy, nàng không ghét ta đến mức ấy phải không?”.

Ta nghĩ thầm, chàng hiểu lầm rồi, chàng lại tự mình đa tình rồi, muốn thoát ra: Đó là thấy ở đó có tiệc rượu giá trị ngàn vàng, một ngụm trăm lượng bạc đấy. Mặc dù cuối cùng khó tránh khỏi biến thành chất thải, nhưng vẫn là trăm lượng bạc đấy!

Nhưng lời nói đến khóe miệng lại trở thành: “Dĩ nhiên... không ghét đến mức vậy”.

Hần liền vui vẻ ung dung lấy dừa gấp một miếng chân gấu vào miệng ta, nói: “Đây là món ăn kèm với giò thủy tinh, nhưng bởi vì có nguyên liệu vô cùng quý nên rất ít người ăn, có lẽ nàng chưa từng nếm qua, thử một chút xem sao?”.

Hần đang giễu cợt ta năm đó chỉ có tiền sai người mua món ăn bình dân như giò thủy tinh đấy hả?

Chân gấu quả là món ăn khác biệt, mật ong dùng để ninh như chắc là lấy từ mật hoa từ kinh đàm mình dưới ánh nắng mặt trời trên núi Thiên Phong. Khi hoa nở rộ, nếu lấy mật trong vòng mười ngày không mưa thì sẽ có thứ mật đậm hương nhất, là mật ngon nổi danh toàn quốc, cống phẩm Hoàng thất mới có được.

Từ nhỏ ta đã thích đồ ngọt, đặc biệt là mật ong. Để tránh cho ta thỉnh thoảng tắm tia thú cưng của mình, Tiểu Thất tận dụng sườn núi Triều Dương sau Quân gia thôn để trồng đầy hoa từ kinh. Đến ngày xuân hoa nở, khắp sườn núi đều là hương hoa từ kinh... Ta đã hỏi Tiểu Thất, tại sao không trồng hoa hòe mà chỉ trồng có mỗi hoa từ kinh, nghe nói mật hoa hòe càng thơm nồng ngon miệng, nhưng hần đáp: “Từ kinh ba chục nhưng cùng gốc, bốn chim buồn thương vì khác cảnh”, ta mới hiểu ý của hần, cảm thấy Tiểu Thất thường ngày đơn thuần không biết thơ thần là cái gì vậy mà cũng nâng niu ôm ấp tình cảm như vậy. Hần hy vọng bọn ta là bạn bè tốt, có thể ở bên nhau mãi mãi. Chỉ tiếc, cuối cùng nguyện vọng của hần không thể thực hiện được.

Miệng ta đầy hương thơm nồng nàn của chân gấu nhập khẩu, khiến ta lại càng vui sướng cong mày. Tay của ta vốn để bên cái đĩa thanh hoa, không tự chủ được liền gảy chiếc đĩa được làm bằng bạc. Tiếng “đình” êm dịu kéo dài mãi, trong phòng vốn chỉ có hai người bọn ta, tiếng vang này khiến hân ngẩn ngơ, chiếc đĩa trong tay cũng rơi xuống theo. Căn phòng chìm vào yên lặng, hân cất giọng run run: “Ngọc, mới vừa rồi, mới vừa rồi nàng làm gì thế... Lại có cảm giác rồi hả?”.

“Không có... Sao vậy?”.

Nhưng ngón tay kia lại động đây, ta cầm đôi đũa để bên cạnh chiếc đĩa lên.

“Ngón tay của nàng, ngón tay... cứ động rồi ư?”.

Ta chưa phản ứng lại, đợi đến khi phản ứng mới vui vẻ nói: “Vương gia, là thật sao? Ngón tay của thiếp cứ động thật ư?”.

Hân nhảy dựng lên kêu to: “Quả nhiên hữu hiệu, quả nhiên hữu hiệu...”.

Có tiếng cái ghế đổ xuống, có tiếng hân kéo tay áo người ta đến rách vụn, người kia bị hân lay lay đến nỗi giọng nói run rẩy: “Chúc... chúc... mừng... mừng vương gia...”.

“Các người có nhìn thấy không, quả nhiên hữu hiệu, tay nàng có thể cử động... Không giống mấy ngày trước chỉ hơi cử động chút, mà là có thể cử động thật sự...”.

“Các người đi ra ngoài trước, đi ra ngoài trước đi...”.

Cuối cùng, hân bình tĩnh lại, ngồi xuống cạnh ta, dè dặt nói: “Ngọc, thử lại lần nữa xem, thử lại lần nữa xem nào?”.

Ta lo lắng nói: “E rằng không thể...”.

Ngón tay ta lại không tự chủ cầm đũa lên, nhưng hơi run rẩy. Đôi đũa này bị nắm không chặt liền rơi xuống đất.

“Không, không đâu...”.

Hân cười to, “Ngọc, nàng còn có thể cử động, thật sự có thể cử động”.

Ta thử gấp thức ăn trong đĩa gần kề, nhưng bởi vì ngón tay rất run rẩy nên cuối cùng không thể được. Nhưng điều này cũng đủ khiến hân mừng rỡ, nói một tràng an ủi ta: “Ngọc, không cần gấp gấp, không cần gấp gấp, luyện tập từ từ là làm được thôi”.

Lúc này lại nghe thấy ngoài cửa vọng đến tiếng người, xen lẫn với những từ có cách phát âm kì quặc. Ta nghe thấy rõ, kiểu phát âm này chính là khẩu ngữ của Tây Cương.

Chắc họ bị người chặn ở đầu cầu thang, không được lên đây, chỉ đứng ở đầu cầu thang lớn tiếng nói: “Ninh vương điện hạ, sao gặp ngài một lần mà khó đến thế? Ngài đã quên những ngày chúng ta giục ngựa ở Tây Cương trước đây sao? Bỏ vương sắp trở về Tây Cương rồi, vất vả lắm mới biết được ngài ở đây, muốn đến gặp ngài cũng không được ư?”.

Là Ô Mộc Tề!

Hạ Hầu Thương bực mình nói: “Sao hân lại tới đây?”.

Lòng ta trùng xuống, lại cười nói: “Hôm nay vui vẻ như thế, huống chi chúng ta ở lầu Uyên Ương, nơi đây cao thủ như rừng... Gọi hân lên đây nói chuyện cũng được”.

“Chỉ sợ hân biết được thân phận của nàng rồi gây bất lợi cho nàng”.

Ta khề than thở, vươn tay cầm lấy chiếc đũa: “Trong gian phòng này, hân có thể làm được gì chứ? Không chừng thấy hân, nhớ lại những buổi giục ngựa trên thảo nguyên xưa cũ khiến thiếp muốn ra tay đánh hân một trận... Tay chân của thiếp bất tri bất giác khôi phục vài phần sức lực thì sao!”.

Hạ Hầu Thương buồn cười: “Cũng được, nếu hân có hành động quái lạ nào thì ta sẽ khiến hân vào dễ ra khó!”.

Ô Mộc Tề dẫn hai tên tùy tùng đi lên, ta cẩn thận lắng nghe tiếng bước chân của chúng. Tiếng trầm ổn mà khỏe mạnh chính là của Ô Mộc Tề, trong hai tên tùy tùng của hân, một người có bước chân nhẹ nhàng, hiển nhiên biết chút võ công, người còn lại khiến người ta có phần khó đoán. Đôi khi bước chân của hân nhẹ bằng nhưng có lúc bước chân của hân hơi nặng nề, cứ giống như không nhấc lên nổi rồi lại hạ xuống... Người này bị trọng thương ư? Hơn nữa còn là dấu vết năm xưa?

Tiểu Thất nấu mình bên cạnh Ô Mộc Tề một thời gian dài, sao không thấy hân nhắc tới chỗ đó có một người như thế? Hân với danh nghĩa là kẻ thù của thái tử, giả mạo hậu nhân của Mộ Dung gia bị Tần gia cấu kết bịa tội, giành được sự tin nhiệm của Ô Mộc Tề. Sau khi giúp Ô Mộc Tề đã thương thái tử, hân lập tức rời đi, chắc hân Ô Mộc Tề vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng hân, nên có rất nhiều chuyện hân cũng không biết chăng?

Kẻ này ẩn nấu đã lâu, với mưu trí của hân, nếu muốn ẩn thân thì sao lại để Tiểu Thất biết được chứ?

Nhưng rốt cuộc hân vẫn không kìm nổi mà xuất hiện.

Phải chăng ta liên tiếp có chuyển biến tốt đã khiến hân luống cuống tay chân? Cuối cùng đích thân dò xét?

“Ninh vương điện hạ thật quá kiêu ngạo, bốn vương muốn tới thăm cũng cần phải qua năm cửa ải, trăm sáu tướng lĩnh(*) sao? Giờ đây quý quốc và nước ta đã thành láng giềng hữu hảo rồi, điện hạ cần gì đề phòng nghiêm cẩn như thế chứ?”.

(*) Dựa theo tích Quan Vũ khi rời bỏ Tào Tháo tìm Lưu Bị từng vượt qua năm cửa ải và chém đầu sáu viên tướng, uy danh lừng lẫy. Ngụ ý vượt qua muôn vàn khó khăn

Ô Mộc Tề cười nói một hồi, giọng điệu ôn hòa nhưng ngầm có ý chọc ngoáy. Hạ Hầu Thương nghe xong, nhếch miệng mỉm cười: “Không phải Hoàng tử phải trở về Tây Di sao? Sao lại vô công rồi nghề tới đây làm gì? Chẳng lẽ muốn tìm bốn vương để gây chuyện?”.

Ô Mộc Tề ngó người, hẳn vốn là bại tướng dưới tay Hạ Hầu Thương. Hồi ở Tây Cương giao chiến với Hạ Hầu Thương, mỗi một lần đánh là một lần thua, nào dám tính tướng như lúc đánh thái tử chứ?

“Nào có, nào có. Ba ngày sau bốn vương phải về nước, Ninh vương là người Trung Nguyên bốn vương bội phục nhất, hôm nay tình cờ vào lầu Uyên Ương, nghe nói Ninh vương điện hạ và Vương phi ở đây, nên tới thăm hỏi cho phải phép”. Hắn “A” một tiếng rồi nói: “Sắc mặt vương phi thật tốt, có thể ngồi dậy được rồi hả? Có lẽ ít ngày nữa là khỏi phục thời nhĩ?”.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 154: Làm Bộ Làm Tịch

Ta cảm chiếc đĩa lên, gõ nhẹ vào cái đĩa, thờ dài nói: “Xin thứ cho bốn phi không thể đứng dậy nghênh đón, thất lễ với Hoàng tử rồi. Nếu mấy ngày gần đây có thể khôi phục thì tốt quá, đáng tiếc không được, chỉ có thể cầm đĩa mà thôi”.

Y tiến đến mấy bước định lần mò tra xét, nhưng chợt có tiếng quần áo sột soạt, Hạ Hầu Thương sai một bước dài đến bên cạnh đỡ lấy ta, lặng lẽ ngăn cản y, khiến y hơi lúng túng: “Bốn vương thật lỗ mãng, không thể sửa sửa đôi tính mạn di, quên mất đây là thiên triều, Vương phi là cô gái rất cao quý... Có điều, Ninh vương điện hạ, bốn vương không hề có ác ý, chẳng qua chỉ nghe nói ngày cưới Vương phi hôn mê bất tỉnh nên hơi thương cảm, vừa hay bên cạnh bốn vương có danh y tới từ Tây Vực, có thể chữa trị các bệnh khó nhằn, hôm nay tình cờ gặp Ninh vương ở đây, hay là để ông ấy khám cho Vương phi, có lẽ sẽ có hiệu quả?”. Y ngập ngừng, có lẽ thấy sắc mặt khó coi của Ninh vương, liền nói: “Nếu Ninh vương điện hạ không tin tại hạ, vậy bỏ đi... Điện hạ còn nhớ chiến trường giết chóc năm ấy không? Bốn vương có thể khiến điện hạ lo lắng như vậy, quả là vinh hạnh của bốn vương”.

Tên này chết cũng không đổi tính, lại kiêu khích cả Hạ Hầu Thương. So sánh với mỗi cuộc chiến giữa y và Hạ Hầu Thương trước kia, đánh không nổi vài hiệp, mỗi lần đều quay ngựa chạy biến... Hôm nay lại dám cả gan vượt đuôi cọp... Xem ra người kia đã bí mật làm không ít chuyện.

Hạ Hầu Thương lại không hề mắc bẫy, chỉ thản nhiên nói: “Vậy mời Hoàng tử cứ tùy ý, chỗ bốn vương nhỏ hẹp, chỉ sợ không chứa nổi người của Hoàng tử”.

Lời nói mang ý đuổi người tàn nhẫn mà dứt khoát, nhất thời khiến Ô Mộc Tề cứng họng không đáp lại được, ngần ngừ một lúc lâu mới rầu rĩ nói: “Điện hạ, bốn vương có lòng tốt mà...”.

Ta thực sự không nghe nổi nữa, ho một tiếng, chờ Hạ Hầu Thương khom lưng cúi thấp người, nói với hắn: “Hay cứ để ông ta bắt mạch cho thần thiếp đi, ông ta kê đơn cũng được, chẩn bệnh cũng vậy, chúng ta chỉ nghe mà thôi, có tiếp thu không là chuyện của chúng ta. Như vậy chẳng phải tốt hơn sao?”. Thấy hắn im lặng không lên tiếng, ta ngập ngừng nói, “Có nhiều người canh chừng như vậy, chẳng còn sợ xảy ra chuyện gì ư?”.

Hạ Hầu Thương còn chưa trả lời, Ô Mộc Tề đã đáp: “Bốn vương thật sự có lòng tốt mà không được, thôi vậy... Chúng ta đi!”.

Hạ Hầu Thương không đành lòng từ chối yêu cầu của ta, hơn nữa liên quan đến bệnh tình của ta, dù là ai, có mục đích gì, hắn vẫn muốn thử. Hắn liền lên tiếng: “Chờ chút...”.

Hắn đứng lên, nói với Ô Mộc Tề: “Như vậy, mời vị tiên sinh này xem bệnh cho Vương phi được không?”.

Tiên sinh kia có giọng nói già nua, một hơi cũng không cất lên nổi, có mỗi câu nói mà phải thờ hỏn hển hai ba lần mới thành tiếng: “Vương gia hãy đắp khăn gấm lên tay Vương phi, để lão phu bắt mạch”.

Triều đại trước, khi đại phu khám bệnh cho nội quyền quý phụ, luôn đắp khăn gấm lên cổ tay, để tránh cho da chạm da. Còn về sợi tơ chẩn mạch gì đó truyền lại từ triều đại trước, bởi vì kết quả chẩn bệnh bằng phương pháp ấy không đáng tin nên đã bị bãi bỏ.

Đổi lại bằng cách trải khăn tơ tằm lên cổ tay để cách ly.

Chiếc khăn mềm mại lướt qua cổ tay. Một lát sau, hai ngón tay như cái que của lão tiên sinh kia chạm lên mạch trên cổ tay ta. Mặc dù cách tằm khăn, nhưng không biết tại sao, ta lại bàng hoàng cảm thấy có luồng khí lạnh thấu vào cổ tay, da thịt lập tức trở nên lạnh căm.

Tay ông ta để trên cổ tay ta một lúc lâu, dường như có điều ngờ vực: “Đã xảy ra chuyện gì vậy, lão phu chưa từng thấy kiểu mạch kì lạ như vậy...”.

Hạ Hầu Thương sốt ruột, nói: “Làm sao...?”

“Mạch của Vương phi, lão phu thăm dò một hồi... nhưng không thấy gì cả... Vương gia, có thể cởi bỏ khăn gấm, để lão phu bắt mạch cẩn thận, xem có phải mạch Vương phi đập chậm nên lão phu mới không bắt được không?”

Giọng Hạ Hầu Thương thoáng chút tức giận: “Người nói gì! Nói vậy, mạch của Vương phi chẳng phải như...”

Lời còn chưa dứt, Ô Mộc Tề đã nói xen vào: “Có phải ông nhầm rồi không, không bắt được mạch? Người chết mới không bắt được mạch chứ...”. Nói xong vô cùng hối hận, “Điện hạ, bốn vương không có ý nói Vương phi là người chết...”

“Đủ rồi, bốn vương không cần các người, các người rút ngay cho bốn vương!”

Xem ra lão tiên sinh kia rất hứng thú với các chứng bệnh khó chữa, bị Hạ Hầu Thương quát một tiếng như sấm rền mà vẫn cố chấp, không đợi Hạ Hầu Thương hạ lệnh đuổi người đã đặt thẳng tay lên cổ tay ta: “Lão phu không tin, với kinh nghiệm chữa bệnh nhiều năm của lão phu mà ngay cả mạch cũng không chẩn được?”

Ta đâu để ông ta chạm tay lên cổ tay ta dễ dàng như vậy, cố gắng lật cổ tay lại, lập tức giãy ra khỏi ngón tay của ông ta, lạnh lùng nói: “Lời của Vương gia ông không nghe rõ sao?”

Động tác ấy chẳng qua chỉ trong nháy mắt, Ninh vương liền phản ứng lại. Ta nghe thấy tiếng gió nổi lên, có người ngã xuống đất, còn có tiếng la hét thảm thiết.

Ô Mộc Tề nói: “Điện hạ cần gì phải ra tay tàn nhẫn như vậy, ông ta là người già, sao có thể chịu đựng con thịnh nộ lời đình của điện hạ chứ?”

Hạ Hầu Thương chỉ nói hai câu: “Nội trong vài ngày nữa Hoàng tử phải lên đường rồi, bốn vương không tiến!”

Có tiếng phát tay áo đầy phẫn nộ, Ô Mộc Tề nổi giận dùng dùng xoay người rồi đi, ta còn nghe thấy tiếng lão tiên sinh lẩm bẩm bị người lôi kéo.

Khi căn phòng yên tĩnh trở lại, Hạ Hầu Thương đi tới cầm lấy cổ tay ta, xem xét cẩn thận, đột nhiên thét lớn: “Người đâu, bắt ông già kia lại!”

Ta không hiểu ra sao, hỏi: “Vương gia, sao thế?”

“Trên cổ tay nàng có hai dấu tay, lúc đầu vẫn chưa nhìn ra, bây giờ dần dần biến thành màu đen rồi”.

Chung quy, người đó vẫn không muốn bỏ qua cho ta sao? Lần này dùng thủ đoạn gì đây, trong phòng vẫn ấm áp như mùa xuân, thức ăn chưa nguội, rượu vẫn nức hương, bầu không khí tràn ngập hơi ấm, nhưng ta chỉ cảm thấy cả người lạnh như băng. Ngay cả trận chiến với Xá Thiết Mộc năm ấy, ta dẫn năm ngàn người đối mặt với một vạn quân mai phục của hắn, dựa vào Thất Tinh Liên trận, chém giết trong màn máu, phá vòng vây trong đường tơ kẽ tóc, để lại cả chuỗi thi thể, nơi đâu cũng tang thương thảm khóc, nhưng ta chưa từng tuyệt vọng như vậy.

Lại chỉ thần nhiên nói: “Vương gia không cần hoang mang, thần thiếp đã ra ngoài, đương nhiên có chuẩn bị từ trước. Trên khăn tay có xúc Nhất Tuyến Hồng, có lẽ họ đã ra khỏi lầu Uyên Ương, nhưng chưa đi được xa phải không?”

Nhất Tuyến Hồng là dược thủy chế từ ba loại cỏ độc, mang màu phốt hồng, tẩm lên khăn lụa sắc đỏ, độc tính trên khăn chỉ cần dính chút xíu lên tay, nếu da rách, độc hòa với máu, thần trí sẽ trở nên điên loạn. Lần thứ hai lão tiên sinh kia đưa ngón tay chạm lên cổ tay ta, ta lật cổ tay, giả vờ gãi tay ông ta, nhưng thật ra ta dùng ngón châm cào xước mu bàn tay lão tiên sinh này. Hơn nữa, một chương của Hạ Hầu Thương khiến ông ta ngã nhào, nên mọi người không chú ý tới vết ngón châm nữa, chỉ cho rằng ông ta không cẩn thận mà bị thương... E rằng trong lòng ông ta hiểu rõ, nhưng không dám nói thành lời?

“Bát Tuấn, các người bảo vệ Vương phi, bốn vương nhất định phải đích thân róc xương lột thịt tên đó!”

Ta biết hắn lo lắng, có Ô Mộc Tề ở đây, nếu hắn không đích thân ra tay, Ô Mộc Tề hống hách ngăn trở, e rằng sẽ để người kia chạy trốn mất. Như vậy không thể lấy được thuốc giải cho thứ vừa ngấm vào cơ thể ta.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 155: Cạm Bẫy

Ta vội vã ngăn hắn: “Vương gia! Bên cạnh thần thiếp chỉ cần Tứ Tuấn là được rồi, chàng đưa những người khác đi đi!”

Với mưu lược xuất chúng của người đó, nếu Hạ Hầu Thương không đích thân ra tay thì đúng là đã cho hắn cơ hội thoát thân. Nên ta không ngăn cản, chỉ bảo hắn đưa Tứ Tuấn đi trước.

Nhưng Hạ Hầu Thương lại từ chối, chỉ đưa Nhị Tuấn đi, để lại Lục Tuấn cho ta, nói với ta rằng Lục Tuấn có thể tạo thành trận “Lục hợp đồng phong”. Ta biết trận thế này, cho dù vào thời kỳ ta vẫn khỏe mạnh cũng phải sau ngàn chiêu mới có thể phá giải. Ta biết nếu không đồng ý sẽ khiến hấn lo lắng thêm, nên đành phải gật đầu.

Sau khi hấn đi, ta mới thờ phào nhẹ nhõm mặc cho cánh tay thông xuống. Bởi vì phải ra ngoài, Hạ Hầu Thương gió lớn bèn choàng một cái áo khoác mỏng lên người ta, lại thêm tay áo dài rộng, tay thông xuống vẫn khua trong tay áo. Ta cảm thấy nơi cánh tay hơi giật giật, liền cất giọng: “Lưu Quang, bảo người bưng ly trà xuân Long Tĩnh cho bốn phi”.

Tiếng Lưu Quang truyền đến từ trong góc: “Vâng, Vương phi”.

Tay ta dần dần không còn giật nữa, ta nghĩ nên cời trang bị ra rồi nhỉ?

Tiểu Thất và Tiểu Tam liên thủ được xưng tụng là thiên hạ vô địch, thành quả nghiên cứu kinh lạc ếch của Tiểu Thất, cộng thêm tay nghề chế tạo khí giới của Tiểu Tam, cuối cùng hai người làm cho ta chiếc găng tay dài dùng dây nối với khung sắt trong áo.

Ta biết Hạ Hầu Thương luôn luôn cẩn thận, đưa ta xuất phủ, tất trước đó phải tìm hiểu rõ ràng, nên ta bảo Tiểu Thất ẩn núp ở lầu Uyên Ương từ trước, bất kể hấn đặt tầng nào, gian phòng tầng phía dưới liền khoét một lỗ trên trần nhà, luồn dây sắt, đầu sợi dây có nam châm, chờ sau khi ta ngồi xuống sẽ đưa dây sắt từ tầng dưới lên, tự động dò nam châm trên khuỷu tay ta, móc vào chiếc găng tay dài màu da, như vậy có thể điều khiển cổ tay ta hoạt động.

Cho nên, thực ra tay ta không thể động đậy cũng không thấy rõ đồ trong chén. Xưa nay khi dùng cơm, Hoàng thất rất coi trọng lễ nghi, chú trọng bố cục bày biện dụng cụ ăn uống, tối thiểu có thể đoán được mười mười vị trí, huống chi lần đầu động đậy, ta cảm đồ không vững là điều tất nhiên. Nên cũng gắng gượng làm bữa thôi, để người ta cho rằng ta có thể động đậy thật, tin tức truyền ra ngoài, tất có kẻ đứng ngồi không yên, không kiềm được muốn tới xem thử.

Ta muốn Lưu Quang bưng trà tới cho ta chính là báo cho Tiểu Thất chuyện đã thành công, muốn hấn chờ Hạ Hầu Thương trở lại rồi tiếp tục tính toán.

Nhưng đợi một lúc lâu mà trà vẫn chưa được bưng tới, ta đang nghi ngờ thì lại nghe tiếng người truyền tới từ đầu cầu thang. Tiếng người đó ngà ngà men say: “Các người là ai mà dám cản ta? Biết ta là ai không? Cái gì mà có quý nhân ở trên, nào có quý nhân nào có thể cao quý bằng ta chứ? Bản quan luôn nghe hát dùng bữa ở Thu Thủy các, sao hôm nay lại không thể tới!”.

Bởi vì phải giữ bí mật nên tiểu nhị không biết ai là người bao hết cả tầng lầu này, nhưng có thể bao cả tầng chứng tỏ người này vô cùng quyền thế giàu sang, nên càng khuyên can không ngớt: “Tào đại nhân, không được đâu ạ, nơi này đã được bao hết rồi nên không thể vào. Hay là ngài đến lầu khác nhé, nếu không tiểu nhân xin ý kiến chủ nhân, giảm giá hai phần cho ngài!”.

Tiểu nhị nơi này không như nơi khác, tuy giọng nói khúm núm vô cùng nhưng trong sự mềm dẻo vẫn xen lẫn vài phần cứng rắn, nói rõ cho ông ta biết là: Không được!

Như lúc bình thường, Tào Đức Bảo nhất định không dám can rờ như thế, nhưng không hiểu sao hôm nay lại vậy, cao giọng nói: “Thì thế nào, khinh ông đây không có tiền phải không, xem thường ông đây phải không? Mặc dù ông bị giáng chức quan nhưng bạc hàng đồng, mau tránh ra...!”.

Từ sau chuyện lần trước, ông ta từ đại quan tam phẩm bị cách chức thành văn thư bát phẩm, trở thành quan viên bị giáng cấp nhanh nhất ở triều đại này. Nếu không phải chưa tìm ra bằng chứng, chỉ sợ không bao lâu nữa, ông ta còn phải vào ngục không biết chừng. Thảo nào ông ta tức giận khác hẳn mọi ngày...

Trái tim ta đập thình thịch, hôm nay ông ta vừa khéo tới đây, móc đầu ra nhiều sự trùng hợp vậy chứ?

Ta hỏi: “Lưu Quang đã về chưa?”.

“Chưa, Vương phi nương nương... Mất người, không nhìn thấy ạ?”.

“Ừ, ở trong phòng nhìn không được rõ lắm, người là?”.

“Thuộc hạ là Siêu Ảnh...”.

Tiếng ồn ào phía ngoài càng lúc càng lớn, lại có tiếng đánh nhau truyền đến. Có lẽ hấn cũng cảm thấy không ổn, nói với ta: “Vương phi nương nương, thuộc hạ đi xuống xem thử”.

Tiếng đao thương phía ngoài kéo tới gần hơn, tiếng tiểu nhị kêu la thảm thiết, lan can gỗ gãy lìa, khay trà rơi xuống đất vỡ vụn như nước đá ngày đông, ta nói: “Không, các người không thể đi, e rằng Lưu Quang không thể trở lại rồi, nghe nói bất kể có mấy người vẫn có thể tạo thành trận thế, chuẩn bị đi, đánh. Chỉ e là một người rất khó giải quyết!”.

“Nhưng, nhưng trận thế năm người thua xa trận thế sáu người...”.

“Chỉ cần giữ vững đến khi Vương gia trở lại là được rồi!”.

“Vâng!”. Năm giọng nói truyền tới từ bốn góc trong gian phòng.

Ta thoáng an tâm.

Tiếng đánh nhau càng lúc càng gần, sắp tới cửa rồi. Ta lẳng lặng chờ tiếng cửa phòng bị đập vỡ, nhưng tiếng đánh nhau bỗng dừng lại ở cửa. Một lát sau, tiếng bước chân rời đi, tiếp đó không còn âm thanh gì nữa.

Xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao lại thế nhỉ?

Ta lớn tiếng gọi: “Siêu Ảnh, làm sao thế, đã xảy ra chuyện gì vậy?”.

Không có người trả lời ta, thời khắc này, xung quanh im ắng, không nghe thấy bất cứ tiếng động nào, càng không có tiếng người trả lời. Như lúc đại chiến, hai quân đối diện, tuy có hàng vạn hàng nghìn người ngựa nhưng ngay cả tiếng ngựa hí cũng không nghe thấy. Lại như lúc mưa sa, mây đen vần vũ cuộn cuộn trên trời nhưng gió lặng cây đứng, chỉ chờ sấm sét vang dội nơi xa.

Ta chợt hiểu, thì ra phòng ngàn chỗ, chấn vạn bề nhưng ta vẫn không phải là đối thủ của người đó. Người rất hiểu ta, mà ta thì lại chưa từng hiểu người.

Chốc lát sau, cửa phòng từ từ bị đẩy ra, tiếng rèm che vang lên giòn giã, gió xuân lướt tới, giọt sương trên lá liễu lăn xuống dấy tiếng tí tách. Âm thanh này giống khi ta còn bé biết bao, thỉnh thoảng người đưa ta ra sau thác nước bắt cá, cách khá xa, chỉ nghe tiếng thác như chảy xuống từ miền viễn xứ, róc rách ngân vang.

“Tiểu Ngọc... Con gái à!”. Người khẽ than một tiếng, đứng trước mặt ta. Giọng nói ôn hòa, không hề lạnh lùng như lúc hạ quân lệnh thường ngày, “Con gây đi rồi...”.

Ta nói: “Còn tưởng người sẽ gọi con là con trai chứ... Phụ soái, nhiều năm như vậy, người đã đi đâu thế, sao không tới tìm con?”.

Ta nghe thấy có tiếng kéo ghế, tà áo cọ lên ghế dựa vang tiếng loạt soạt, người ngồi đối diện ta: “Là cha không có cách nào cả. Nếu như cha xuất hiện, chỉ có thể mạng tới cho con thêm nhiều tai họa, nên cha chỉ có thể quan sát con từ xa, bảo vệ con. May mà con luôn biết cách bảo vệ mình, cha cũng không ngờ rằng, võ công của con bị phế bỏ vẫn có thể khuấy động mưa to gió lớn ở kinh thành như vậy. Con vẫn luôn là niềm kiêu hãnh của cha, vẫn luôn là...”.

Ta cười khẽ một tiếng: “Cho nên, khi thân thể của con hơi có chuyển biến tốt đẹp, phụ soái sai người phong bế huyết đạo của con, làm cho khí huyết không thông, để Hạ Hầu Thương tiếp tục hao tổn công lực trị liệu cho con? Cha của con, quả thật đối xử với con rất tốt đấy!”.

Người khẽ nói: “A Ngọc, hần là kẻ thù của tướng lĩnh Quân gia chúng ta, con quên rồi ư, chính vì hần mà toàn bộ tướng lĩnh Quân gia mới bị đưa lên đoạn đầu đài, con đã quên Lão Nhị đã chết thay con rồi sao?”.

“Thật ra thì cho tới giờ con vẫn rất bội phục người, phòng ngừa chu đáo, không gì không rõ, sắp đặt ổn thỏa cực kỳ, nếu ngay cả bên cạnh con cũng có người chết thay thì bên cạnh người thế nào chả có chứ?”.

“Cha cũng không có cách nào, tướng lĩnh Quân gia trấn thủ Tây Cương, vì triều đình bảo vệ Tây đại môn, để đảm thiết kỵ man di không thể nào bước vào quan nội một bước, nhưng cuối cùng lại rơi vào kết cục ra sao? Chẳng qua là vài lời đồn đại, trùng kế ly gián của người Tây Di, mà gạt bỏ toàn bộ công lao mười mấy năm. Nếu cha không tỉnh táo, bây giờ con có thể nhìn thấy cha sao?”.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 156: Thì Ra Là Vậy

“Con nên tạ ơn cha vẫn cứu cái mạng nhỏ của con vào thời điểm mấu chốt mới phải, con còn tưởng rằng cha xa cách với con gái đã lâu nên không nói chuyện gì cho con gái biết. Hơn nữa đến giờ khắc này, cha vẫn nói lời dối gạt con gái!”.

Giọng nói của ông hơi đáng ngờ, đứng dậy đến bên ta, vươn tay vuốt ve mặt ta: “Đứa trẻ đáng thương, người làm cha như ta, từ khi con còn nhỏ đã không tận trách, lại có thể khiến hiềm khích giữa hai ta lớn đến vậy sao?”.

Ta cười nói: “Cha yên tâm, ngoài cái miệng ra, con gái hết như người mong muốn, toàn thân không thể cử động, không thể gây tổn hại gì cho người. Huống chi, cha nghĩ con gái sẽ làm hại người sao?”.

Ông quay lại ngồi xuống ghế, tự vươn tay rót một ly trà, khẽ hớp một ngụm: “Đúng là trà ngon, Ninh vương điện hạ quả nhiên đối xử với con như châu như báu, mặc dù hần đã sớm biết con là Quân Triền Ngọc. Với tính tình của hần, vậy mà lại mất nhắm mắt mờ. Nhiều năm trước cũng vậy, nhiều năm sau cũng thế, hần thật sự rất tốt với con, rất tốt với người cha của con này”.

Mặc dù ta không thể động đậy, nhưng lời ông nói lại như con dao mài cực sắc cực nhọn, cắt gọt từng thớ thịt trên người ta. Lúc đầu không đau, nhưng về lâu về dài lại đau thấu xương tủy.

Ông lại có thể lợi dụng lòng tốt của Hạ Hầu Thương để đối phó với hần?

Trong suy nghĩ của phụ soái, rốt cuộc ta là con gái của ông, hay chỉ công cụ tranh đấu?

“Nằm trên giường đã lâu, mặc dù thân thể không thể nhúc nhích, nhưng tai mắt vẫn nhanh nhạy. Đôi khi, con thường nhớ tới những chuyện trước kia, nhớ tới hoa mộc đàn nở rực rỡ đầu thôn, từng đóa từng đóa rơi xuống vạt áo, trẻ con trong thôn vui đùa dưới tàng cây, cha mẹ chúng đứng bên nhìn. Không biết tại sao, cuối cùng con vẫn không nhớ nổi cha có ở bên con không, nhưng có lúc, lại phảng phất như ở trong mơ. Trong mơ con thấy người đắp chăn cho con, không biết tại sao, chỉ thoáng nghĩ đến, cha chỉ còn lại một bóng dáng mờ mờ lung, không thể nhìn rõ gương mặt người. Hôm nay xem ra cảm giác của con chân thật đến thế...”

Nấp chén lạnh lẽo quét qua ly trà, ông lại hớp thêm một ngụm mới nói: “Ta biết từ nhỏ con đã thông minh lanh lợi, có chủ kiến riêng, thật ra cha cũng hơi hối hận, tại sao lại dạy con nhiều thứ như vậy...”. Tiếng nắp chén vang lên giòn giã, “Vốn tưởng rằng con chỉ là một đứa con gái, cuối cùng sẽ trở về khuê phòng, nhưng không ngờ rằng, sau này con lại có thành tựu phi phàm!”.

Ta cười khỏ một tiếng: “Thành tựu phi phàm? Cha à, người nghĩ rằng mình nuôi ong tay áo sao?... Nhưng, cha à, con chỉ thực hiện những yêu cầu của người một cách tốt nhất thôi. Con nhớ mãi hai chữ ‘Hiền lương’ trên con dấu màu xanh biếc ấy, người yêu cầu con làm hiền thần lương tướng, mặc dù con không thể làm được quá lâu, nhưng vì không muốn làm người thất vọng nên đã làm hết sức. Chẳng lẽ con sai rồi sao?”.

“Cạch!”, đặt ly trà xuống bàn, ông thờ dài nói: “Ta cũng không ngờ rằng con lại làm tốt như vậy, tốt đến mức có thể hạ lệnh thay cha mà không có tướng sĩ nào không nghe theo, chỉ cần một mật hiệu của con, Thất Tinh Vệ kia có thể can đảm phạm thượng... Con còn nhớ trận chiến trên núi Đỗ Thanh, cha đã nói tính trước làm sau, con không đồng ý, muốn lợi dụng lúc gió mưa vừa dứt, núi đầy bùn đất, hàng ngũ của Thiết Xá Mộc rơi vào Vọng cốc, sẽ tiến vào nhất loạt... Con vừa nói rõ, chúng tướng đồng thanh khen ngợi, lại càng nóng lòng muốn thử, lan chanh dẫn quân. Ta còn chưa hạ lệnh, chúng tướng đã coi con là thủ lĩnh”.

Ta nhớ lúc ấy, ông mặc bộ giáp sắt màu bạc, trong quân doanh đồ rực rỡ thênh thang, sắc mặt ông lúc sáng lúc tối, nghe lời thuật của bọn ta, ông gật đầu mà cười đầy tán thành. Trong mắt tràn ngập vẻ ngợi khen: “Tốt lắm, mời Quân thiếu tướng dẫn một vạn binh mã làm tiên phong”.

Ta cho rằng lúc ấy ông thật lòng ủng hộ ta, nhưng không ngờ rằng nội tâm ông đã sớm nảy sinh hiềm khích, hiềm khích với con gái ông, một Tướng quân không thể tại vị lâu dài sao?

“Hồi đó người không đồng ý sao?”.

Ông lạnh lùng cười một tiếng: “Lúc ấy triều đình đã thám thính tướng lĩnh Quân gia rồi, mật thám dưới quyền Ninh vương lại càng sục sạo khắp nơi, chỉ chờ Quân gia rơi vào lưới. Cha định để đến đêm sẽ dẫn con đi, nhưng con lại náo loạn như vậy. Để tránh khiến họ khả nghi, cha đành phải đồng ý. Nói đến đây, ta còn phải đa tạ con, nếu không nhờ con dẫn quân tiên phong, sao cha có thể thoát thân thông dong như thế?”.

Ta nghe vậy thì cười nói: “May mà con vẫn có tác dụng!”.

Ông cất lời lạnh lùng: “Con đừng ăn nói kiểu giận dỗi thế, cha đã sắp xếp người, đương nhiên sẽ cứu con ra!”.

Ta thờ dài nói: “Vậy cũng đúng, cha luôn sắp xếp mọi chuyện chu đáo tỉ mỉ, sao Triệu Ngọc dám oán giận chứ? Có điều Triệu Ngọc không rõ, rốt cuộc cha đã phạm phải chuyện gì mà khiến triều đình tổn sức tổn của tróc nã tướng lĩnh Quân gia như vậy?”.

“Muốn gán tội cho người khác, sợ gì không tìm được lý do chứ? Ngọc nhi, chẳng lẽ con cũng tin những lời bịa đặt kia sao?”. Ông dừng lại trong chốc lát, “Đúng rồi, cha quên mất, lúc đầu con không tỉnh táo, hơn mười ngày nay mới tỉnh lại, chắc hẳn Hạ Hầu Thương cho con biết không ít chuyện nhỉ?”.

Nghe những lời này, lòng ta lại càng thất vọng. Ông đang thăm dò xem rốt cuộc ta có biết nội tuyến Thanh phi mà ông sắp xếp trong cung không, còn thăm dò xem Hạ Hầu Thương đã nói cho ta bao nhiêu sự thật. Có điều ông không biết, tai họa năm đó, Hạ Hầu Thương không nói một chữ, hẳn không muốn gọi nước đục lên những người đã mất, tình nguyện để ta hiểu lầm. Nhưng cha ta lại lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử.

“Cha à, người nhầm rồi, chàng không nói một chữ”.

“Hắn là kẻ rất biết giả nhân giả nghĩa, làm thì đã làm rồi, lại còn giả vờ giả vịn”.

“Giả nhân giả nghĩa”? Ta nhớ Thái tử cũng từng đề cập tới từ này, trong lòng càng khổ sở: “Cha có quan hệ rất tốt với Thái tử, vì sao lúc y gặp chuyện không may, người lại không ra tay tương trợ?”.

“Quả nhiên con thông tuệ không kém gì năm đó, chỉ cần một câu của cha, con đã đoán ra tất cả, không tồi đầu. Trong phủ Thái tử đúng là có người nằm vùng, nếu không chỉ bằng một Tiểu Thất con gái bên cạnh Ô Mộc Tề, sao có thể khích Thái tử ra mặt chịu đòn chứ?”. Giọng ông hơi lạnh, “Đám Hạ Hầu gia đó đều thiếu nợ ta!”.

“Nói vậy, con thật sự phải đa tạ cha, tiếc rằng con gái không thể cử động, không thể hành lễ với cha rồi. Có điều không biết, Hạ Hầu gia nợ nần gì cha? Hoàng gia giao Tây Cương cho cha, tất cả lương thảo quân đội đều do cha chi phối, thậm chí người giám sát phái tới cũng chỉ là một Tào Đức Bảo vô năng, con gái thật sự không hiểu, Hạ Hầu Gia nợ nần gì cha?”.

Cứ như con gió lướt qua mặt hồ, mắt ông thoáng vẻ dịu dàng, mặt hồ bình lặng khẽ gợn sóng: “Dù nợ nần gì đi nữa cũng là chuyện quá khứ rồi. Ngọc nhi, ta chỉ muốn về sau con được sống những ngày bình an, mong Ninh vương điện hạ có thể tha mạng cho ta là được rồi”.

Ta trầm lặng không nói gì. Nếu quả thật có thể như thế, đó chính là may mắn của ta. Tiếc rằng, sự thật không phải như vậy, sự dò xét và hiềm nghi ẩn chứa trong lời nói của ông cho ta biết sự thật sẽ không như thế. Ông vẫn tính toán, vẫn lợi dụng, có điều, ta không còn ngu ngơ như quá khứ nữa... Ta phải cảm tạ những ngày nằm trên giường suy xét rõ ràng đó, khiến mọi người thay nhau xuất hiện trước mặt ta, cuối cùng cho ta biết ai thật ai giả.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 157: Giải Được Và Độc Được

Ông thờ dài nói: “Ta biết có lẽ tự đáy lòng con vẫn trách cha vì chuyện năm đó, nhưng Ninh vương này không như vẻ bề ngoài, mà là một hoàng tử không ốm chí lớn. Khi vừa mới tới Tây Cương, mới đầu hần không hiểu về quân vụ, nhưng chưa tới nửa năm đã biết hết mọi điều về Tây Cương. Hơn nữa cha thừa hiểu, hần tới Tây Cương không phải chỉ vì Hoàng thượng muốn tôi luyện hần. Mặt khác, Hoàng thượng còn muốn làm suy yếu binh lực của Quân gia nên phái hần tới tìm một cái cớ thôi”.

Ông vẫn không chịu nói cho ta biết chân tướng sự việc, cho đến lúc này còn muốn đổ tất cả lỗi lầm lên đầu người khác. Ta không khỏi thờ dài đáp: “Không biết cha làm thế nào mà biết được loại độc năm đó con gái trúng phải, lại đúng lúc để Thanh phi gián tiếp bỏ thuốc giải vào rượu của An Dật vương, giúp con gái không tới mức bị mất mạng vậy?”.

“Cuối cùng con cũng biết rồi à?”. Ông thờ dài nói, “Lúc trước vì thoát thân, cha sai người đổi rượu Tây Vực cho Hạ Hầu Thương. Không ngờ rằng Thái tử lấy thứ gì không lấy, lại lấy chai rượu trên bàn này, mời con uống. Đúng là cha tự làm tự chịu”.

Tuy miệng ông nói là tự làm tự chịu, nhưng giọng điệu lại không hề mang vẻ áy náy. Có lẽ theo ý ông, ông sinh ra và nuôi nấng ta, cho ta vinh hoa mà một cô gái bình thường không thể với tới, nên ta làm vài việc cho ông, thành như hiện tại cũng là điều hiển nhiên chẳng?

“Rượu kia uống rất ngon, ngọt mà không ngấy, vào miệng tinh khiết nồng hương. Lúc vừa nhấp, chẳng ai cho rằng nó là rượu độc...”.

“Độc trong rượu này vốn chẳng hề gì, chỉ cần không bị xúc tác thì sẽ không bao giờ bộc phát, chỉ cần đời không bao giờ ăn chân gấu. Năm đó Ninh vương điện hạ lại thích những này thứ như vậy, cha và hần một khách một chủ, chỉ mong hần tha cho cha một mạng mà thôi... Loại độc này khi phát tác toàn thân sẽ nóng lạnh đan xen, đau nhức không thôi... Còn nữa, chân gấu con ăn nhiều năm trước và chân gấu hôm nay ăn có cùng cách làm đấy!”.

“Người lại động tay động chân trên người con ư?”. Ta cười khở, “Cha còn muốn lợi dụng con gái bao nhiêu lần nữa mới chịu bỏ qua đây?”.

“Con xem con đi... Cuối cùng cha áy náy vì hại con nhiều năm qua thân thể chịu hàn độc ăn mòn, nên bỏ thuốc có thể bài trừ chất độc trong cơ thể con vào thức ăn, tại sao coi là lợi dụng chứ?”.

Lời của ông, nào ta còn có thể tin tưởng được chứ?

Nhưng nghe tiếng ông cảm ly trà trên bàn lên uống, an tâm nhàn hạ như vậy, ta chợt lo lắng cho Hạ Hầu Thương, không biết hần sẽ ra sao?

Trong lòng quýnh lên liền muốn đứng dậy. Lúc trước kia, ta có vô số lần muốn gồng mình đứng dậy mà cũng không thể được, nhưng không biết hôm nay thế nào mà trong lòng hơi có ý nghĩ, mới ra sức đã đứng dậy được. Ta kinh sợ nói: “Con có thể cử động rồi ư?”.

“Cha nói rồi mà, cha đang cứu con, con lại không tin, lại còn bằng lòng liên hợp với Hạ Hầu Thương định bắt cha phải không?”.

Giọng nói của ông vẫn ấm áp từ ái, tựa như lúc ta còn trẻ làm chuyện sai lầm, ông không mắng còn nhẹ nhàng đứng bên giảng giải đạo lý, nhưng roi trong tay phát xuống bất thành linh.

Trong lòng ta thầm dậy tiếng cảnh báo, lại nói: “Nào dám chứ?”.

Dần dần, ta cảm thấy mí mắt bàng bạc, trước mắt có hình ảnh, mà ngón tay không thể cử động cũng dần có tri giác. Ông thấy rõ sự thay đổi của ta, cười nói: “Thế nào rồi, tự bản thân mình có thể khống chế thân thể có tốt hơn nhiều so với việc để Tiểu Thất, Tiểu Tam làm căng tay luôn dây sắt điều khiển không?”.

Ông đang nói cho ta biết, ông đã biết tất cả hành động của ta từ lâu; nói cho ta biết, rốt cuộc ông cũng là phụ soái của ta, ta không thể trốn khỏi lòng bàn tay của ông.

Nhưng ta lại không hiểu rõ ý nghĩ của ông, trăm triệu lần không thể tin được ngày hôm nay ông tới đây chỉ vì giải độc cho ta. Còn có điều gì chờ đợi ta ở phía sau?

“Chân gấu của cha đúng là món ngon, nhưng con gái không hiểu, vì sao ăn chân gấu này lại có thể giải được độc chứ?”. Ta vừa nghĩ cách kéo dài thời gian, vừa suy nghĩ làm thế nào mới có thể bỏ đi ý niệm đối phó với Hạ Hầu Thương trong đầu ông. Kể từ lúc ông bước vào căn phòng này, ta đã cho rằng tuy năm đó Hạ Hầu Thương có sơ xuất, nhưng có lẽ không phải sai lầm.

Nhưng cuối cùng ta vẫn không ứng xử lão luyện được như ông, ông chớp mắt một cái đã biết ý nghĩ trong đầu ta, cười nói: “Con không cần phải kéo dài thời gian, không có ích lợi gì đâu... Mật hoa chiết xuất từ hoa đại, ong mật không biết hoa từ kinh tươi đẹp do loại phân bón nào nuôi trồng, đóa hoa màu tím rực rỡ có chứa chất độc hay không!”.

“Chẳng lẽ năm đó cha giờ trò trong hoa từ kinh Tiểu Thất trồng ư?”.

Ông thân nhiên nói: “Hổ dữ không ăn thịt con, con gái à, con đề phòng cha con quá rồi. Loại mật ong tạo thành từ hoa từ kinh Tiểu Thất trồng đều cho con ăn, sao cha lại giờ trò chứ?”.

Nghe câu “Hổ dữ không ăn thịt con” mà ông bình tĩnh nói kia, quả thật ta dở khóc dở cười. Ta thật sự chưa hiểu ông, chưa từng hiểu rõ.

“Vậy thì phụ thân vừa khéo dùng hoa từ kinh để lấy mật, chẳng qua chỉ là vì nghe nhìn lẫn lộn?”.

Lúc này, tầm mắt của ta dần dần rõ ràng, thấy rõ người đứng đối diện. Khuôn mặt ngăm đen bởi vì hằng năm dẫn binh dưới ánh nắng mặt trời giờ đã trở nên trắng trẻo, chòm râu trên mặt đã sạch sẽ, khí thể quân lữ không còn nữa. Khóe mắt ông có nếp nhăn, chân mày thêm chút âm tàn ngoan độc như có như không, ngược lại như một văn sĩ thanh thoát. Nhưng ta vẫn nhận ra ông.

Song, ta lại không hề cảm nhận được chút hơi ấm trên người ông, nhìn ông tựa như nhìn một thanh kiếm tuốt khỏi vỏ, lạnh lẽo âm u.

Ông cười cười, toan tính hiện rõ trên mặt: “Rốt cuộc con là do ta sinh, mặc dù khoác giáp bạc dày dặn nhưng vẫn có thể khiến nam tử nhìn với cặp mắt khác xưa. Con không biết, sau khi biết con thích uống mật hoa từ kinh, vị Ninh vương của chúng ta cũng thích dùng mật hoa từ kinh nấu chân gấu sao?”. Ông thờ dãi nói, “Mặc dù con là thân con gái, lại hành sự hoang đường, nhưng không biết tại sao luôn khiến người khác không tự chủ được liếc mắt nhìn con... Thất Tình như thế, Hạ Hầu Thương biết rõ con là người Quân gia cũng vậy, thậm chí Tây Di...”.

Ông không tiếp tục chủ đề vừa nãy, chỉ nói: “Con gái à, cha không lừa con, trong người con có hai loại độc, xung đột lẫn nhau, loại độc này tên là Triền Miên, cha chỉ tăng loại “Triền” lên, kích thích kinh lạc của con, để con có thể cử động tự nhiên mà thôi. Chất độc trong cơ thể con không giải được, loại độc này có nhược điểm...”. Ông dường như hơi ngưng ngừng, ho một tiếng rồi nói, “Con đã thành thân, cha còn chưa tặng quà cho con, giúp con có thể hoạt động tự nhiên coi như là quà vậy... Nhưng tuyệt đối phải nhớ, trong vòng ba tháng không thể chung đụng với người khác, nếu không chất độc còn lại trên người con sẽ truyền sang Vương gia, chuyển thành ‘Trương Tư Tận Xương’, có thể hại đến Vương gia đấy”.

Ta chợt giật mình, trước giờ ta chưa từng nghe tên loại độc “Triền Miên” và “Trương Tư Tận Xương” này, nhưng nghe thấy tên đã biết loại độc này cực kỳ khó giải. Nếu quả thật dính phải “Trương Tư Tận Xương” kia, vậy Hạ Hầu Thương sẽ ra sao?

Ông biết rõ ta sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế để tránh xảy ra chuyện này, nhưng ông vẫn nói cho ta biết. Ta thấy rõ sự chắc chắn trong mắt ông, chẳng lẽ ông đã nắm chắc phần thắng rồi ư?

Ông sẽ không vô duyên vô cớ nói như vậy, ông vốn không cần nói cho ta biết, cứ để Hạ Hầu Thương không biết có độc không phải là tốt hơn sao? Chẳng lẽ ông còn có mục tiêu khác lớn hơn ư? Ông muốn lợi dụng điều này làm gì?

Ta thân nhiên nói: “Cha cũng quá nhẫn tâm rồi, không thể giải trừ hoàn toàn độc của con gái ư?”.

Ông than thở: “Độc năm đó tuy ta biết nhưng thật sự không biết giải thế nào, đã nhiều năm như thế cũng chỉ có hiệu quả chút xíu mà thôi, nên cha vẫn chưa tới tìm con. Triền Ngọc, con yên tâm, nhất định cha sẽ nghĩ cách giải độc cho con. Được rồi, Ngũ Tuần này cũng sắp tính rồi, Ninh vương diện hạ của chúng ta cũng sắp trở lại từ Ly cung rồi, cha cũng nên đi thôi. Mặc dù là người quen gặp mặt nhưng hân không biết được tình trạng bây giờ của cha, chỉ sợ sẽ khiến hân hiểu lầm...”.

Nói xong, ông đến bên cạnh ta, vươn tay vén tóc ta ra sau tai: “Triền Ngọc, con là người thân duy nhất trên đời của cha, sao cha có thể không chăm sóc con cẩn thận chứ?”.

Ta nghiêng đầu muốn tránh xa ngón tay của ông, lại cố nén bất động, chỉ nói: “Cha, cha thật sự không trách Vương gia chứ?”.

Ông lắc đầu nói: “Con đã là Vương phi của hân, cha đã già rồi, cha tốn bao công sức như vậy chỉ để gặp con một lần mà thôi. Triền Ngọc, con cho rằng vì sao chứ?”. Ông thờ dãi, “Chuyện năm đó gây tổn thương quá lớn với con, khiến con ngay cả cha mình cũng nghi ngờ sao?”.

Nói xong, ông đi về phía cửa phòng, trong tiếng rèm vang leng keng như ngọc, bóng dáng của ông chợt biến mất không thấy tăm hơi... Vô công của ông đã mạnh hơn rồi sao?

Ta quan sát căn phòng, chỉ thấy ở bốn góc, Ngũ Tuần đồng loạt ngất xỉu. Ta tiện tay cầm ly trà trên bàn lên, châm trà hất lên mặt một người, hân liền lù rù tỉnh dậy. Thấy ta đứng trước mặt, hân vội vã quỳ xuống hành lễ: “Vương phi thứ tội, thuộc hạ bị sao vậy ạ?”.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 158: Ly Biệt Tang Thương

Không biết Tiểu Thất ở tầng dưới thế nào?

Người tỉnh dậy kia là Siêu Ảnh. Nghe lời dặn dò của ta, hắn cảm mấy ly trà trên bàn hắt vào mặt mấy người kia, rồi phái người xuống tầng dò xét tình hình ở bên dưới. Không đợi đến khi họ đưa tin trở về, đã nghe phía đầu cầu thang dậy tiếng bước chân hỗn độn, có người hỏi: “Vương phi thế nào rồi?”.

Thị vệ đáp: “Vẫn ổn, vừa này... có người tới quấy rối, sau đó không biết tại sao, đám người quấy rối kia bỏ đi rồi”.

Xem ra tên thị vệ này cũng bị hôn mê, vừa mới tỉnh lại nên không được tỉnh táo cho lắm.

Hạ Hầu Thương cảm thấy gã ta không ổn cho lắm nên hết hoảng, không hỏi han gì thêm, vội vã chạy tới, xông thẳng vào phòng. Khi thấy ta yên ổn đứng trong phòng, hắn không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nói: “Ngọc, không có chuyện gì chứ?”.

Siêu Ảnh chạy tới, bẩm báo căn kể mọi chuyện với Hạ Hầu Thương. Khi hắn nghe Ngũ Tuấn cùng mê man trong phòng thì vẻ mặt trở nên căng thẳng, đi về phía ta, nói: “Đã xảy ra chuyện gì?”.

Ta cười nói: “Vương gia, chàng xem, thiếp có thể đứng được rồi, cũng có thể cử động, chàng không phát hiện ra ư?”.

Hắn gầy đi, đúng như Tiểu Thất nói, làn da màu mạch khỏe mạnh giờ xám ngoét, mặt xương hơn, bộ đồ vốn uy phong lẫm liệt trở nên dúm dỏ. Xem ra, tình trạng của hắn còn tồi tệ hơn những gì Tiểu Thất miêu tả.

Rốt cuộc công lực của hắn đã tiêu hao đến mức nào rồi?

Hắn nghe ta nói vậy cũng giật thót, nhìn ta từ trên xuống dưới: “Là thật, là thật ư?”.

Hắn cảm lấy cổ tay ta, quan sát cẩn thận, hai đầu tay màu đen kia đã biến mất. Ta ất ất, Quân Sở Hòa cũng đã giải độc trên cổ tay ta.

Như không thể tin nổi, hắn đi quanh ta, rồi bế bổng ta lên xoay một vòng, cười sang sảng: “Nàng có thể cử động, có thể cử động rồi”.

Được hắn ôm vào lòng, ta càng cảm thấy rõ xương sườn hắn cắn vào người. Tại sao trước kia ta không phát hiện ra? Nhưng chỉ trong thời gian ngắn như vậy, hắn đã trở thành thế này ư?

Hắn cẩn thận đặt ta xuống, dường như sợ chuyện này chỉ là một giấc mộng, lại nhìn ta từ trên xuống dưới, lại nhìn căn phòng, lúc này mới nói: “Thì ra không ở vương phủ, đình đầu cũng không có màn trướng xanh thêu hoa mẫu đơn...”.

Ta hiểu ý của hắn, thì ra hắn đã từng nhiều lần nằm mơ thấy ta có thể cử động ư?

Nhưng khi mở mắt ra, khung cảnh trước mắt lại là màn trướng thanh hoa thêu mẫu đơn nhiều cảnh?

Phụ soái quả đã cho bọn ta một hy vọng ngắn ngủi.

Thị vệ trong phòng đã sớm im hơi lặng tiếng rút ra ngoài, có người còn chu đáo khép cửa phòng lại cho bọn ta.

Dẫu là hy vọng ngắn ngủi, nhưng có thể duy trì một lát cũng tốt.

Ánh mặt trời lọt vào từ cửa sổ chạm bức phúc thọ duyên niên, tranh sáng tranh tối, không thấy rõ hoa văn xung quanh là gì, chỉ thấy rõ chữ "Thọ" đập vào mắt, man mác vẻ thể lương.

Ta thấp giọng cười nói: “Vương gia, chàng xem, đồ ăn trên bàn chưa lạnh, rượu càng ngát hương, chàng quên mất rồi sao?”.

“Đúng vậy, đúng vậy...”. Hắn cúi đầu nhìn ta, trông mắt màu đen ánh lên bóng dáng của ta. Áo choàng xanh thẫm, váy lụa sáng màu, miệng phượng trên chiếc thoa bảo điển ngậm hạt châu hồng phấn. Trong lúc bất chợt, mắt hắn dâng lên hai ngọn lửa nho nhỏ, bàn tay nắm lấy cánh tay ta nóng rần.

Lòng ta biết có điều không ổn, suy tư một lát, hỏi hắn: “Vương gia vừa trở về từ Ly cung ư? Ô Mộc Tề đưa lang trung kia đến Ly cung à?”.

Tình thần của hắn được chuyển dời, ngọn lửa trong mắt tiêu tan phần nào, nói: “Nói cũng kỳ, họ lên xe ngựa tiến vào Ly cung, bốn vương dẫn người bám theo, sau mấy lần chuyển hướng, lại để mất dấu vết của họ”.

Ly cung thường không có người hoàng thất ở lại, chẳng qua chỉ là nơi nghỉ chân tắm suối nước nóng mà thôi, phòng thủ không nghiêm ngặt cho lắm, người có lệnh bài đều có thể vào. Nhưng mục tiêu là xe ngựa - một thứ lớn như vậy, lại khiến Hạ Hầu Thương mang theo Nhị Tuấn giỏi theo dõi dễ mất dấu. Điều này chứng tỏ chúng đã có chuẩn bị từ trước, mà sự chuẩn bị này chỉ nhằm làm cho Hạ Hầu Thương bất tri bất giác tiến vào cạm bẫy mà thôi.

“Thế Vương gia tra tìm những chỗ nào của Ly cung?”.

Ta vừa hỏi, vừa lặng lẽ tránh thoát tay hắn, chậm rãi đi về phía bàn, vươn tay cầm ấm trà. Nhưng vừa chạm tay, lại thấy ấm trà lạnh ngắt.

Nhưng hắn lại không chịu cách xa thân xác ta, nhìn ta bức thiết: “Xe ngựa kia đi qua nơi nàng ngâm nước nóng trước đó, rồi biến mất tăm ở lưng chừng núi...”.

Giọng nói của hắn du dương, cứ như sương mù cất lên từ hồ nước, mịt mù hương say. Ta quay đầu lại nhìn hắn, thăm kêu không tốt, ngọn lửa trong mắt hắn vờn hơn, lại bước gần về phía ta hai bước. Ta muốn chuyển dời sự chú ý của hắn, nhưng không ngờ lại khiến hắn nhớ lại mọi điều ở Ly cung, tơ lụa mờ sương, da ngọc ẩn hiện...

Mắt hắn sắp hòa tan ta mất rồi.

Chỉ đành phải tiếp tục nhắc nhở hắn: “Vương gia không cảm thấy kỳ lạ ư? Tại sao Ô Mộc Tề lại dẫn chàng tới Ly cung một vòng, sau đó biến mất tăm?”.

Ánh mắt hắn tinh táo hơn chút: “Cũng đâu có gì lạ lùng, vào hồ nước nóng đó, ta chợt nhớ tới trước kia với nàng... Nên không khỏi nán lại ở đó lâu chút, bảo Nhị Tuấn lục soát một lượt, nhưng không phát hiện ra chúng, nên bọn ta cũng rời đi”.

Ta nghĩ, chắc ông đã giờ trò gì ở hồ nước nóng rồi. Ông hiểu bọn ta quá rõ, sao không biết Hạ Hầu Thương kế thừa môn phái giang hồ, có hiểu biết nhất định về dược vật. Như vậy, thứ ông dùng chắc hẳn không phải là dược vật bình thường.

Ông luôn giấu tài, trước kia ta đã từng nghĩ đến, ông biết mấy ngón nghề hạ lưu chốn giang hồ, hơn nữa thủ đoạn còn cực kỳ cao siêu.

Là do vẻ ngay thẳng chính trực trên mặt ông làm ta mê muội, hay là bởi vì ông là thần tượng mà ta không ngừng theo đuổi, nên đã bỏ qua nhiều thứ?

Muru lược của ông, mang tâm tư người ta chế thành thuốc, tính toán rõ ràng. Hồ nước nóng kia, đương nhiên là chỗ tốt nhất để giờ trò.

“Vương gia không cảm thấy trên người có gì không ổn sao?”. Không thể làm gì, ta đành hỏi thẳng.

“Không có...”. Ánh mắt hắn hơi đại đi, nhìn ta, hai ngọn nhỏ trong mắt lại càng hùng hực, “Có điều, hơi nhớ nàng”.

Nghe giọng nói trầm thấp tựa sáo trúc này, đương nhiên ta biết hắn nhớ ta là nhớ cái gì rồi, vội nói: “Vương gia, sắc trời đã tối, chúng ta về vương phủ nhé?”.

“Không có gì đáng ngại, Ngọc, ta đã bao cả tầng lầu này rồi. Chỗ ăn uống chẳng qua chỉ là phòng ngoài thôi...”. Hắn đi tới chỗ hoa mẫu đơn trang trí điêu khắc bằng gỗ hương chường, vờn tay xoay nhụy hoa. Bỗng "cách" một tiếng, bức tường gỗ phẳng lì chợt hé mở, để lộ căn phòng bên trong. Loáng thoáng thấy bên trong có chần gấm thêu hoa tử kinh xếp chỉnh tề trên giường bát bộ.

Ta bỗng cảm thấy cảm giác lòng bàn tay bắt đầu rỉ mồ hôi, cố gắng trấn định: “Vương gia, ở bên ngoài, chàng cũng có... kim ốc ư?”.

“Không, đôi khi bồn vương mệt mỏi, không muốn hỏi cung, cũng không muốn có ai nhìn thấy, ta sẽ nghỉ ngơi ở đây một lát. Trừ ta ra, chỉ có một mình nàng biết nơi này”. Hắn ngập ngừng, trông mắt như thể bảo thạch ngâm trong nước, ánh màu đậm đặc, “Nàng bó mình trong cung đã lâu, hiếm lắm mới có dịp ra ngoài một lần. Hay là, tối nay chúng ta đừng trở về nữa nhé? Ngọc... Ta sẽ cẩn thận...”.

Mắt hắn trở nên sâu thẳm, tựa như rượu Bách Hoa màu vàng trong vắt đó, khiến người ta không dừng được mà muốn ném thử... Không, không thể bị hắn cảm nhiễm... Ta đành phải tránh khỏi tầm mắt của hắn, ngẩng nhìn xem còn gì để nói không, còn gì có thể làm hắn tạm thời không nghĩ tới chuyện kia không. Nếu ta nói thẳng cho hắn biết phụ soái vừa tới, rất có thể đã giờ trò với hồ nước nóng ở Ly cung, như vậy, phải chăng sẽ khiến hai người không còn đường sống vẹn toàn nữa?

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 159: Tình Hình Kỳ Lạ, Không Ổn

Hơn nữa, người giờ trò rất gọn ghẽ, ngay cả Hạ Hầu Thương cũng không nhận ra có điều không ổn. Nếu ta nói thẳng, có thể khiến hắn cho rằng ta kiểm soát không làm chuyện đó với hắn không?

Ta tuyệt đối không ngờ rằng ta sẽ có ngày trở về thời điểm dịu dàng bồi rối như thế, lẽ nào vì gặp phải hắn nên mọi chuyện trong lòng mới lẩn quẩn quanh đến vậy?

Ta đảo mắt liền liếc đến chỗ giấy cửa sổ bị chọc một lỗ nhỏ, bóng dáng Siêu Ảnh thoáng qua, vội nói: “Vương gia, lúc thiếp ra ngoài đã gọi Tiểu Thất đi theo bảo vệ, hắn đang ở tầng dưới, chuyện vừa rồi có hơi kỳ quái, hay là gọi hắn lên đây nói chuyện chút đi?”.

Hắn im lặng hồi lâu, lúc ta ngẩng đầu lên lại hơi giật mình, thấy ánh mắt hắn thoáng vẻ khổ sở nhưng ngọn lửa trong mắt chưa lụi đi, ngược lại còn đượm hơn. Hắn khẽ nói: “Nàng luôn mong nhớ Tiểu Thất sao?”.

“Không...”. Ánh mắt hắn khiến ta run như cây sậy, “Không phải...”.

Ta lui về phía sau một bước.

Nhưng ta không ngờ rằng, hắn bước tới gần phía ta: “Ngọc, nàng đã là vợ của ta rồi”.

Ta nghĩ thầm ta biết mình là vợ của chàng, cũng không muốn hồng hạnh vượt tường đầu. Sao mắt chàng lại cho rằng ta là loại người hồng hạnh vượt tường chứ?

Trong mắt ta, hắn là người nhã nhặn lịch sự. Mấy lần trước dù có quan tâm cực kỳ, cũng phải hoãn chậm bước chân. Bởi vậy nên ta càng cho rằng hắn là người dễ bắt nạt, không ép buộc ta bất cứ điều gì.

Nên nếu khiến hắn hiểu lầm một phen, có phải hắn sẽ ngừng lại hay không?

Ta thực không dám nhìn ánh mắt nóng bỏng mà khổ sở của hắn, cúi đầu áp a áp ứng nói: “Vương gia muốn thần thiếp quên chuyện xưa, quả thật cần một khoảng thời gian nữa. Tuy rằng bây giờ thần thiếp là vợ của Vương gia rồi”.

Hắn lại tới gần ta thêm một bước, ánh mắt càng thêm đau khổ, nghiêng răng nói: “Quân Triển Ngọc, nàng đừng ức hiếp người quá đáng”.

Hắn nắm lấy vai ta, lúc đầu khiến ta đau nhưng thoáng cái lại thả lỏng rất nhiều, không để ta tránh ra, chỉ khẽ nói: “Triển Ngọc, kiếp này ta chỉ mong...”.

Ta dám chắc hắn đã trúng chiêu rồi, ngẫm lại hắn cũng rất đáng thương, ngay từ đầu bị Hoàng thái hậu hãm hại, tiếp đó lại bị nhạc phụ hãm hại, người hại hắn toàn là bề trên, thủ đoạn cao siêu, ta cũng hoài nghi có phải Hoàng thái hậu và cha già ngầm hẹn hay không?

Vào thời điểm quan trọng như thế mà ta còn tự giấu.

Lòng bàn tay của hắn nóng rẫy, đáy mắt đỏ au, bắt chợt đôi mắt sắc bén như hổ sói. Ta sao quên được, dù lịch thiệp với ta thế nào đi nữa, hắn vẫn từng là đại tướng cưỡi ngựa Tây Cương, đã từng giết chóc thẳng tay, tung hoành ngàn dặm, sao có thể để ta ức hiếp được chứ?

Ta thất sacht rồi.

Ta bị hắn bế thẳng lên, đi tới cửa gỗ khắc hoa kia. Đi vào bên trong cửa, hắn đá một cái, cánh cửa liền đóng lại, bọn ta tiến vào một không gian khép kín. Hơn nữa cách âm rất tốt, hoàn toàn không nghe thấy tiếng huyền ảo phía ngoài, điều này có nghĩa là, tiếng động bên trong cũng không truyền ra được. Nhưng, may mà vòng vàng của ta còn đeo trên tay, thuốc mới chỉ dùng một viên thôi.

Ta lặng lẽ chuyển động cổ tay, nhấn chốt mở, đưa ngón tay nhón một viên thuốc, đợi lúc hắn đặt ta lên giường thì rướn người dậy, mới gọi một tiếng: “Vương gia...”, hắn đã cầm lấy cổ tay ta, nói: “Quân Triển Ngọc, nàng đừng hết lần này đến lần khác coi bốn vương là kẻ ngu!”.

Màu mắt hắn càng đỏ, có vẻ điên cuồng, một lọn tóc đen rũ từ trên trán xuống, lướt nhẹ qua trán hắn. Hắn cạy mở từng ngón tay của ta ra, cầm lấy viên thuốc trong lòng bàn tay ta, cười với ta, vẻ mặt vừa đau khổ vừa mờ mịt, dường như muốn buông tay nhưng thực sự không nỡ.

Ta vội nói: “Vương gia, cái này... cái này... cái này...”. Ta nói “cái này” hồi lâu cũng không biết nói tiếp thế nào nữa.

Ánh mắt hắn có một chút hy vọng: “Cái này là cái gì?”.

“Không phải là cái gì cả, không quan trọng, thần thiếp tuyệt đối không dám cho Vương gia...”. Ta không ngờ ta lại còn giải thích ngu ngốc như thế, suýt nữa cắn luôn đầu lưỡi mình.

Hắn ném viên thuốc này đi, viên màu đỏ đó lăn lông lốc dọc theo sàn nhà đến góc tường. Ta trơ mắt nhìn nó lăn đến góc, trong lòng nghĩ, may là còn hai viên nữa.

Nhưng ta vui mừng quá sớm rồi. Hắn bắt đầu kéo vòng vàng trên cổ tay ta ra, khiến ta cảm thấy cổ tay đau đớn, không khỏi than khẽ một tiếng. Hắn dừng tay lại, không kéo nữa mà cầm hai đầu vòng vàng, kéo nó thành hình bầu dục tựa như sợi mì, dễ dàng tuột ra ngoài.

Hắn vung tay lên, chiếc vòng tay vàng ấy đã đoàn tụ với viên thuốc kia rồi.

Tới giờ ta mới luống cuống, thấy hắn muốn cúi người xuống, ta vội đặt hai tay lên người hắn: “Vương gia, thần thiếp vừa mới hồi phục, chờ mấy ngày nữa...”.

Nhưng mấy lời giáo biện dối trá liên tiếp của ta đã khiến hắn cảm thấy ta là người rất không đáng tin, vẻ tức giận trong mắt đượm hơn. Cuối cùng hắn khom người xuống, cắn lên cổ ta đau nhói khiến ta khẽ kêu, nhưng như vậy ngược lại càng kích thích hắn, hai tay hắn không tự chủ được bắt đầu kéo quần áo của ta. “Soạt!” một tiếng, váy áo đã rách tươm. Ta chưa từng thấy hắn như vậy, trong mắt tràn đầy tính xâm lược, vốn tưởng rằng mình toi rồi... Nhưng không thể tin nổi lúc tay của hắn đặt xuống người ta, lại cẩn thận vô cùng... Có điều, đồng váy áo kia thật thê thảm, từng mảnh từng mảnh bay xuống mặt đất ở bên cạnh ta.

Quần áo trên người hắn cũng được cởi rất nhanh, “loạt soạt” vài tiếng, ba lớp trong ba lớp ngoài đã được cởi sạch sành sanh.

Thân hình hoàn mỹ của hắn hoàn toàn lộ ra trước mắt ta, tràn đầy tính công kích... khiến ta không kiềm được mà nhắm mắt lại. Làm sao bây giờ, làm

sao bây giờ? Ta sợ.

“Vương gia, ngài đừng như vậy...”. Vô tình, giọng của ta nức nở.

Trong lúc này tim hắn đập mạnh và loạn nhịp, lúc bàn tay xoa má ta lại nói: “Đừng sợ, chúng ta là vợ chồng mà!”.

“Vương gia, coi như thiếp van xin ngài, đợi mấy ngày nữa khỏe lại được không?”. Ta ngẫm nghĩ có nên nói tình hình thực cho hắn không.

Hắn chợt tức giận nghiêm nghị, trong mắt hiện lên sự điên cuồng: “Nàng nghĩ đến Tiểu Thất, nàng còn nghĩ đến Tiểu Thất!”.

Không được, hắn đã không khống chế nổi hành vi của mình rồi, mặc dù trong đầu hắn còn có chút tỉnh táo, nhưng thực tế đã không thể nào khống chế chính mình nữa rồi. Hắn bây giờ, trong mắt chỉ có ghen tuông, cha hạ thuốc trên người hắn, kích thích suy nghĩ âm sâu nhất bộc lộ, phóng đại vô số lần, khiến hắn chỉ muốn nắm chặt tất cả.

Ta phải làm sao, phải làm sao bây giờ? Ta chợt hiểu ra, cha đang dùng phương thức đó trừng phạt hắn, trừng phạt ta, khiến ta bất lực nhìn hắn trừng độc, hơn nữa độc này còn xuất phát từ ta.

Ta quay mặt đi, nước mắt nơi khóe mi chảy dọc xuống theo huyết thái dương, lăn lên gối. Thoa cài tóc hình phượng và những cây trâm bị ném ra lóe lên ánh sáng lạnh lẽo dưới ánh đèn chiếu rọi.

Cuối cùng hắn phủ lên thân thể ta, da thịt cận kề. Làn da nóng bỏng tiếp xúc với làn da lạnh lẽo khiến ta không kiềm được run rẩy một đợt. Mỗi lần đi xuống dọc theo cổ ta, liếm xương quai xanh của ta, tiếp tục đi xuống chạm đến điểm hồng phấn, từ từ cắn, cảm giác tê dại nhất thời lan khắp toàn thân. Trong cơ thể ta như có pháo hoa, nổ trên cơ thể ta như bầu trời ban đêm rực rỡ huy hoàng. Ta run rẩy nắm lấy cây trâm vàng kia, ra sức đâm vào lưng hắn.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 160: Cuối Cùng Hắn Vẫn Không Thể Kiềm Chế

Hắn thả ta, trong mắt tràn ngập nỗi bi thương, nhưng ngọn lửa không hề nguội bớt, chỉ nói: “Triển Ngọc, nàng thích thì cứ để ta chết trên tay nàng!”.

Nói xong, hắn lại phủ người xuống, môi lưỡi đi một đường xuống dưới, cho đến chỗ bụng dưới của ta, lưu luyến ở đó...

Cơ thể ta tê dại từng hồi, như thể vào một đêm hè, đột nhiên bầu trời nổi sấm sét, ta bị sét đánh trúng nhưng không hề cảm thấy đau đớn, mà dòng điện lại chạy khắp người ta.

Tay của ta gần như không cầm nổi cây trâm nữa, tay chân mềm nhũn, duy chỉ giữ vững chút tỉnh táo trong tâm trí mình, giờ trâm lên đâm thêm một phát, vừa đâm vừa nói: “Chàng sẽ chết đấy, nếu chàng làm vậy sẽ chết đấy...”.

Hắn khẽ nói: “Có sao đâu chứ, chết trên tay nàng...”.

Chiếc trâm trong tay ta rớt cuộc cũng rơi xuống, sau con đầu đón ngăn ngui, ta lại có cảm giác như ngồi trên chiếc xe siêu tốc. Hắn hết sức khống chế, lại hết sức dịu dàng, cứ như không bao giờ dừng lại.

Nước mắt ta không ngừng rơi, nhưng khi nước mắt chảy cận ta lại cảm thấy niềm hạnh phúc chưa từng có. Hơi thở của hắn bao quanh ta, mồ hôi trên người hắn chạm lên ta, như hai tượng đất hòa quyện với nhau, nát bấy, trở thành bùn nhão, rồi lại hình thành hai con người mới. Cứ như vậy, trong ta có chàng, trong chàng có ta. Ngày sau, nếu hắn rời đi, vậy ta phải làm sao đây?

Đột nhiên ta rất sợ nhìn vào hắn, nghiêng người, nắm lấy chân găm bên cạnh, hắn lặng lẽ ôm lấy ta: “Ngọc... Ta cũng không biết phải làm sao nữa...”.

Chân găm loang lổ vết máu rơi xuống từ lưng hắn. Vết máu trên chiếc trâm ngập khoảng một đốt ngón út... Đâm sâu như vậy, hắn có sao không?

Hắn thấy ta không trả lời, nói: “Ngọc, nàng tức giận thế nào cũng được, nhưng đừng rời khỏi ta có được không...”.

Hắn ôm ta cực chặt, ôm luôn cả tấm chăn trên giường, như muốn ôm ghì ta vào lòng. Ta không biết nói sao, ta đâu có muốn rời khỏi chàng, nghe rõ chưa?

“Vương gia, vết thương trên lưng chàng thế nào rồi?”.

“Gì cơ?”.

“Vết thương trên lưng chàng...?”.

“Nàng quan tâm đến thương thế của ta ư? Nàng không trách ta ư?”.

“Vương gia có thấy thân thể có chỗ nào không ổn, hay không thể khống chế cảm xúc không?”. Ta quyết định không để ý tới mấy lời lằng nhằng dây dưa của hắn, đi thẳng vào vấn đề.

“Nàng không trách ta ư?”.

Tên này vẫn lời thôi dài dòng, ta không biết làm sao, đành nói: “Dù sao chúng ta đã là vợ chồng rồi...”.

Vốn dĩ nói vậy là đủ rồi, nhưng khi nghe rõ tiếng thở phào như trút được gánh nặng của hắn, ta bâng quơ chêm thêm một câu: “Coi như ra chiến trường bị chém...”.

Thân thể hắn cứng đờ, im lặng một lúc lâu, cuối cùng cất giọng mõi mệt: “Triển Ngọc, nàng hay quên thật đấy, nàng đã lên kiệu Tứ Long Ngọc Phượng rồi... Có điều, chỉ cần nàng không trách ta thì có sao đâu chứ?”.

Ta quyết định dứt khoát làm lơ mấy lời dông dài của hắn, nói: “Vương gia vẫn chưa trả lời thần thiếp đâu đấy, thần thiếp muốn hỏi... muốn hỏi, lúc đó, Vương gia có cảm thấy hành động của mình khó có thể khống chế không?”.

“Sao có chuyện đó được? Ngọc. Thật ra, ta nằm mơ cũng muốn với nàng...”.

Ta im lặng, quyết định nói rõ tiền căn hậu quả cho hắn biết: “Vương gia, phụ soái còn sống...”.

Cho đến khi ta nói hết thấy mọi việc, hắn mới vui vẻ nói: “Như vậy, nàng thật sự bằng lòng phải không?”.

“Vương gia, vấn đề mấu chốt không phải là thiếp có bằng lòng hay không, mà là Vương gia rốt cuộc có trúng độc hay không, phụ soái có lừa thiếp hay không?”.

“Nàng bằng lòng thật sao...? Không vì vậy mà bỏ ta đi chứ?”.

Ta lẩm bẩm: “Đều tại thiếp, nên nói hết thấy mọi việc cho Vương gia biết. Nhưng khi đó, chàng, chàng, chàng... khiến thiếp... không thể nói được lời nào. Vậy bây giờ phải làm sao đây?”.

Hắn vui sướng vô cùng, ngón tay vẽ vòng tròn trên lưng ta, còn ghé miệng hôn ta, rì rì nói: “Có gì quan trọng đâu? Ông là phụ soái của nàng, làm nàng sợ à?”.

Hôn vương, hôn vương, quả thực là một đại hôn vương!

Trong đầu hắn chứa gì thế này? Vì Vương gia cơ trí, nhạy bén trước kia đi đâu rồi?! Tội phạm lên đoạn đầu đài nhiều năm trước vẫn chưa chết, hắn cũng phải tỏ vẻ quan tâm một chút chứ?

“Vương gia, hình như Vương gia không kinh hãi chút nào thì phải?”.

“Thật ra, chuyện nhiều năm trước...”.

“Vương gia biết rồi ư?”.

Ta xoay người lại nhìn hắn, nhưng chỉ thấy ánh mắt hắn trở nên sâu thẳm. Hắn nhìn đi đâu vậy, ta vội vã đắp chăn găm lên người, nói: “Thì ra năm đó, chàng đã để phụ thân đi?”.

“Dù sao ông đã trấn thủ ở Tây Cương nhiều năm, hơn nữa lúc đó ông bị thương nặng, tuy nói là bất đắc dĩ hy sinh một tính mạng khác, ta cũng đã nghi ngờ người mà mình bắt được, nhưng không truy cứu gì thêm”.

“Vương gia, chàng nói thật cho thiếp biết, chuyện năm đó có phải đã nghiêm trọng đến mức không thể chinh đồn rồi không?”. Ta ngập ngừng, “Rốt cuộc phụ thân đã làm gì?”.

Ta chưa từng hỏi hắn thẳng thắn như vậy, cho tới nay, chỉ có chứng cứ cho thấy lúc ấy quả thật đã giết oan không ít tướng lĩnh Quân gia. Nhưng trước kia ta chưa từng nghĩ tới, có vài tội lớn, quả thật có thể giết cả cửu tộc, từ xưa tới nay vẫn vậy. Nếu phụ thân quả thật đã phạm phải tội lớn không thể tha thứ nào đó, có phải đã chứng tỏ rằng người hại chết tướng lĩnh Quân gia, thật ra không phải ai khác, mà chính là ông? Người đứng đầu Quân gia, chủ soái của tướng lĩnh Quân gia đó?

Không phải ta chưa từng có ý nghĩ này, nhưng trước nay ý nghĩa ấy vẫn luôn chìm dưới đáy nước, chỉ cần không khuấy đảo thì nó vẫn lặng yên nằm trong hồ nước tĩnh lặng. Nhưng hôm nay, ý nghĩ ấy càng lúc càng mãnh liệt, như con sóng lớn trào dâng trên mặt hồ. Ý nghĩ ấy vọt ra như quái thú dưới đáy nước, dù ta cố gắng kiềm chế đến đâu đi nữa vẫn không thể làm được.

Hắn cúi đầu, khẽ nói: “Triển Ngọc, năm đó quả thật hoàng gia xử lý chuyện này hơi qua loa. Hoàng tổ mẫu không hề muốn để mọi người phải chịu liên đới, dù tội lỗi một người mắc phải có nặng đến đâu đi nữa, cũng không nên vạ lây cho những người khác”.

“Tội của phụ thân lớn đến mức nào?”.

“Thật ra những lời đồn lưu truyền trên thảo nguyên năm đó không hẳn là vô căn cứ”.

“Những lời đồn kia? Tại sao thiệp chưa bao giờ tin những lời đồn đó? Phụ soái thật sự đã làm những chuyện đấy ư?”. Mặc dù ta hỏi vặn lại hắn, nhưng đáy lòng lại hiểu rõ, năm đó ta không hiểu phụ nhân, đến tận bây giờ vẫn không hiểu.

Trên chiếc chăn gấm đỏ thắm thêu hình uyên ương nghịch nước, vằn nước xanh thắm bao quanh cặp uyên ương năm màu. Khoảnh khắc ấm áp bình yên thế này, liệu có thể kéo dài bao lâu?

“Ngủ đi, có chuyện gì ngày mai nói tiếp, được không?”. Hắn không muốn nói tiếp về đề tài này nữa, vươn tay ôm lấy ta.

Ta quay đầu lại nhìn hắn, chợt phát hiện chân mày hắn khẽ địa cau, không khỏi cảm ngược tay hắn: “Vương gia, ngài sao vậy?”.

Hắn nhướn miệng cười: “Ngọc, ta không thích nàng gọi ta là Vương gia, gọi ta là Thương được không? Bí mật nhé, ta chỉ mong được cùng nàng trở thành một đôi vợ chồng bình thường!”.

Hắn nở nụ cười, cả căn phòng như tràn ngập hoa đào, chói lọi đến mức khiến người ta choáng ngợp. Gương mặt vốn lạnh lùng tăng thêm vẻ mềm mại đáng yêu, khiến ta phát hiện... trán hắn lại có lông tơ ngắn ngủn, cứ như trẻ con, làm cho gương mặt hắn trở nên dịu dàng.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 161: Sắc Đẹp Động Lòng Người

Đôi mắt hắn chăm chú khiến ta hơi đỏ mặt, đây quả thật là sự hấp dẫn trần trụi. Nghĩ tới từ này, ta nhớ ra ta thật ra đang trần truồng, không khỏi vươn tay kéo chăn gấm, vùi cả mặt vào trong.

Qua một lúc lâu ta mới kéo chăn nhìn ra ngoài, thấy hắn nở nụ cười khẽ nhìn ta, thân nhiên thong dong, hài lòng thoải mái... Dường như làm ta xấu hổ là chuyện rất thú vị.

“Ta đang nghĩ, Hạ Hầu Thương ta đã tích đức bao lâu mới có thể lấy được nàng?”. Hắn nói, “Nàng biết không, nàng là người mà một khi đã cầm trong tay thì không muốn buông ra nữa... Có rất nhiều lần, ta nhìn thấy nàng nằm trên giường, khi đó ta đã nghĩ, nếu nàng đi thật thì ta phải làm sao đây? Nhiều năm như vậy, ta cũng không suy nghĩ nghiêm túc về vấn đề này, dù sao cứ như yêu cầu của Hoàng tử mẫu là được rồi, có thể làm cho mẫu phi vui vẻ hơn thì tốt, phụ hoàng có thể để mắt đến ta thì tốt. Nếu họ rời xa ta, tuy rằng ta sẽ đau lòng nhưng không có cảm giác trống rỗng, không biết lấy cái gì để lấp đầy đó. Triển Ngọc, có phải nàng sẽ cười ta hay không?”.

Tất nhiên ta sẽ cười, tất nhiên sẽ cười, nhưng ta chỉ thấy khóe mắt chua xót. Ta không khỏi suy nghĩ, nếu hắn không còn nữa, vậy ta phải làm sao? Còn có thể trộm gà cắp chó, phóng ngựa giang hồ, dạo khắp lầu xanh như trước kia nữa không?

E rằng, trong mắt ta, ngay cả bầu trời cũng chuyển thành màu xám.

Đời người như vậy, nhưng sống không như thế.

Ta bỗng vô cùng sợ hãi, sau khi được hắn đối xử dịu dàng như vậy, nào ta có thể buông tay.

Ta dời đến bên cạnh hắn, quần chăn len vào trong lòng hắn, tựa đầu cọ cọ trước ngực hắn, chỉ mong giây phút này có thể kéo dài vĩnh hằng.

Nhưng ta ngửi thấy mùi máu tươi trên người hắn, chợt nhớ tới vấn đề ta vẫn luôn muốn hỏi, luẩn quẩn quanh quẩn quên bém mắt.

“Vương...”. Hắn trầm trầm, ta vội đổi lời: “Thương, vết thương sau lưng chàng...”.

“Nàng tay mềm chân yếu, có thể gây thương tổn nơi nào chứ?”. Hắn cười he he, cứ như vết thương này đối với hắn chỉ là chuyện nhỏ.

Ta không để ý tới hắn, cuốn chăn ngồi dậy, vỗ vỗ cánh tay hắn bảo hắn nằm sấp xuống, để ta kiểm tra vết thương trên lưng hắn. Hắn không nhúc nhích, thấy cánh tay màu mạch của hắn phản xạ màu sáng bóng dưới ánh nến thì lập tức véo một cái. Hắn kêu lên một tiếng, sau đó rất tui thân mà nói: “Nương tử, nàng muốn mưu sát chồng!”.

Tuy trên người cuốn chăn, ta vẫn rung mình một cái, cảm thấy cánh tay nổi hết da gà da vịt. Xem ra phải làm quen với chuyện liếc mắt đưa tình kiểu này, chứ không lúc ăn cơm hắn lại lên con, e rằng đồ ăn ngon phun ra ngoài hết, chẳng phải lãng phí lương thực lắm sao?

Ta vừa khê khàng mặc niệm, vừa đẩy hắn nằm nghiêng, nhìn kỹ phần lưng của hắn. Chỉ thấy tám lưng như cái tổ ong vò vẽ, vết thương nông nông sâu sâu không dưới mười. Nhưng may thay, ngoại trừ một vết thực cực sâu, những vết thương khác đều bình thường, mà có ít to gần bị hắn xé nát đang ở

dưới người, dải gấm xanh nhạt nhuộm vết máu lớn.

Ta thờ phào nhẹ nhõm, định bụng sai người lấy thuốc cho hấn bôi, mới phát hiện mình và hấn không ở hoàng cung, cũng không phải ở phủ Ninh vương, mà đang ở khách điểm, gọi người ở đây không tiện chút nào. Nghĩ thầm trong chiếc vòng tay của mình ngoài viên thuốc đề phòng cảm thú, hình như còn hai viên thuốc trị thương quý giá, vì vậy nói: “Thương, ta đi lấy vòng tay tôi đây, hình như trong vòng tay có thuốc”.

Gọi liên tiếp hai tiếng nhưng không nghe thấy hấn trả lời. Nhìn lại, thấy rõ hấn nằm nghiêng, mắt nhắm hờ, khóe miệng còn phảng phất nụ cười, dường như đang ngủ. Trên tấm chăn gấm màu đỏ, mặt hấn hiện rõ vẻ hồng hào, như ngày xuân uống rượu nhạt, ngủ trên ghế đá mơ giấc mộng đẹp. Nhưng ánh đèn bị gió thổi qua, bóng màn che khuất mặt hấn, sắc đen lấp mắt sắc đỏ, làm ta bất giác kinh hãi, không khỏi vờn ngón tay đặt dưới mũi hấn. Cảm thấy hơi thở của hấn, lúc này ta mới yên lòng rút ngón tay lại, lay hấn: “Vương gia...”.

Nhưng hấn không đáp lời, chỉ miên man say giấc.

Ta biết vậy không ổn, chạy đến cạnh tường cầm lấy chiếc vòng kia, run rẩy mở chốt vòng tay đã biến dạng, lấy thuốc trị thương ra rồi bóp nát, bôi lên người hấn. Thuốc này có tác dụng trừ độc, bôi lên da vốn rất xót, nhưng hấn vẫn không tỉnh.

Lúc này, ta liền hiểu, thì ra với ta, hạnh phúc vốn ngắn ngủi như thế, theo gió rồi biến mất, như bình minh sáng sớm, bông tuyết ngày xuân, tan biến chỉ trong giây lát.

Căn phòng này cực kỳ bí mật, không khí thoảng hương hoa tử kinh, hấn là lúc mở cửa, hương hoa tử kinh trên chân gấu đã bay vào phòng. Ngoài ra, chỉ còn mùi thuốc ta bôi lên người hấn cùng với hương vị hạnh phúc vừa nãy của hai ta.

Đôi uyên ương trên chăn gấm chụm đầu say ngủ, chán thụy ẩm nồng, nhưng người nằm mê man trên giường kia còn có thể tỉnh lại không? Còn có thể cười khê như ban nãy, tựa như hoa đào ngập tràn trong phòng nữa không?

Ta không tiếp tục lay hấn, chỉ quấn chăn, nhạt từng thứ y phục bị xé nát ở dưới đất lên, sa đỏ quần bên, đai ngọc gấm tơ, nhưng sao lại lạnh như thế, buốt giá như thế?

Có lẽ, hấn thực sự chỉ ngủ thiếp đi, ta vừa quay đầu lại sẽ thấy hấn tựa trên giường, cười khê với ta.

Nhưng ta quay đầu lại, hấn vẫn ngủ say, mặt mũi phản chiếu màu chán mà phon phớt hồng, tựa như hoa đào tươi đẹp ngày xuân.

Quả nhiên “Trương Tư Tận Xương”, khiến người ta tương tư đến tận xương.

Ta đi tới bên chiếc giường gỗ cây nhân, mở nắp lên, đặt miếng gấm rách nhuộm đầy máu vào giường, lấy ra hai bộ quần áo, soi gương trang điểm. Đến khi sửa soạn xong, ta đi tới mặc quần áo giúp hấn.

Tựa như ngày trước hấn làm với ta.

Thế đạo tuần hoàn, cuộc sống là như vậy, rốt cuộc đến lượt ta. Nhìn khuôn mặt trầm lắng của hấn, dường như thời gian đã dừng lại ở giây phút này, ta mới cảm nhận được nỗi đau thấu xương xé phổi, dường như còn đau hơn khi ta trúng độc. Mà cuộc sống như thế, hấn phải trải qua từng ngày, suốt quãng thời gian dài đằng đẵng.

Ta nghĩ, tính mạng hấn tiêu hao, e rằng một phần nguyên nhân là vì thế.

Tất cả loại độc trên thế gian đều không độc bằng không chế lòng người. Phụ thân quả là một người có thể nhìn thấu lòng dạ con người.

Ta từ từ nâng hấn lên, mặc từng ống tay áo cho hấn, thân thể của hấn nặng trĩu nhưng mềm mại phảng phất hương thơm. Vốn là da thịt chắc nịch giờ lại mềm nhũn, dưới làn da mờ hờ lộ cả xương sườn, thắt lưng cũng mảnh dẻ hơn. Thân thể uy vũ hùng dũng như thế mà hôm nay mặc áo vào còn nhệt vừa một nắm đấm.

Nhớ năm ấy, vì khen ngợi quân ta liên tiếp đánh bại Xá Thiết Mộc của Tây Di, triều đình ban thưởng hai bộ chiến giáp hoàng kim để khen ngợi tướng lĩnh trẻ tuổi. Ta và Hạ Hầu Thương mỗi người một bộ, chiến giáp này lấy kim tuyến quấn thành hình vòng, từng vòng đan xen với nhau, cả bộ giáp rực rỡ ánh vàng. Khoác lên người phát biểu trước tướng sĩ cũng có thể làm người ta hoa mắt, khiến người ta nghĩ rằng nếu thủ lĩnh của chúng ta bị một mũi tên bắn trúng vị trí áo giáp che không được... Nếu chúng ta bất đắc dĩ tan đàn xẻ nghé thì mỗi người cũng có thể cầm một mảnh giáp về nhà làm lương thực... Vật quý giá coi mất như thế, nếu như mặc trên chiến trường, tất nhiên sẽ là cái bia sống dễ vạ tiền lao tới.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 162: Chuyện Xưa Người Cũ

Nhưng bộ đồ ấy thật sự

khiến người ta thích mặc vô cùng. Vì vậy, chiến giáp hoàng kim vừa về tới tay, ta liền vội vã trở về doanh trại mặc thử. Nhưng mặc vào lại phát hiện chiến giáp này rộng đến mức thậm chí ta có béo gấp đôi cũng mặc được. Lúc đầu ta tức giận cực kỳ, rõ ràng chiến giáp này đã bị đánh tráo. Nhưng ngẫm nghĩ cẩn thận, ta lại cảm thấy vui phơi phới, chiến giáp lớn gấp đôi, nếu phá ra, có thể lấy thêm được bao nhiêu vàng! Dù sao bộ giáp này cũng không có tác dụng trong thực tế cho lắm. Còn chưa hết vui, hần đã xông vào, thờ hỗn hà hỗn hển. Ta giật mình, bây giờ mới ý thức được mình chỉ mặc áo trong, dây buộc ngực còn chưa thắt... Vì vậy ta tiện tay cầm một thanh kiếm, hận không thể chém chết hần! Nhưng hôm nay, nếu hần lại khoác lên bộ giáp hoàng kim kia, e rằng cũng rộng thùng thình nhỉ?

Tay chân hần to dài, xưa nay vẫn cường tráng, làm cho người ta không cảm thấy hần gầy gò yếu ớt. Nhưng vì sao, hôm nay hần làm khiến ta cảm thấy như sương mù buổi bình minh, có thể biến mất bất cứ lúc nào?

Cuối cùng ta cũng giúp hần mặc quần áo xong xuôi, sau đó thu dọn phòng sạch sẽ, mới ra mở cửa. Tới phòng ngoài, ta khẽ nói: “Lục Nhĩ có ở đây không?”.

Ngay tức khắc, một người quỳ trước ta, mặt che khăn đen, chỉ để lộ hai con mắt, nhưng sau quãng thời gian chung sống dài đằng đẵng ấy, dù hần có che kín người, ta há có thể không biết hần là ai?

“Hầu Đức Ninh, người vẫn khỏe chứ?”.

Lục Nhĩ ngẩng đầu lên, ngạc nhiên nhìn ta: “Tướng quân, người vẫn nhận ra thuộc hạ”.

Giọng nói của hần thoáng chút xấu hổ áy náy.

“Ta hỏi người, năm đó nguyên nhân người rút kiếm đâm Lão Tam rốt cuộc là gì?”.

Hần im lặng không trả lời, khóe mắt bất giác liếc nhìn cánh cửa khép chặt kia, thấy không có ai đi ra, hần cúi đầu nói: “Thuộc hạ có lỗi với Tướng quân”.

“Gỡ khăn che mặt của người xuống, chẳng lẽ đã làm nội ứng một lần, ngay cả mặt cũng không dám lộ sao?”.

Mặc dù ta đã không còn là thủ lĩnh của hần, nhưng hần vẫn rất nghe lời tháo khăn che mặt. Thật ra mặt của hần không thuộc kiểu khôn ngoan tài cán, mà tròn xoe trẻ con. Khi nở nụ cười, bên trái còn có một lúm đồng tiền, thỉnh thoảng đi theo mấy người bạn ta gây chuyện như cướp tân nương từ nhà người ta, hần luôn khiến tân nương từ nhà người ta từ kinh

hoàng sợ hãi trở nên bình tĩnh ngoan ngoãn, tiện đà có cảm tình với hắn luôn. Vì vậy, một khi bọn ta xúc phạm người nào đó, công tác an ủi luôn thuộc về hắn.

Ta chưa bao giờ nghĩ tới, hắn sẽ đâm kiếm vào lồng ngực Lão Tam.

“Lão Tam có liên quan tới phụ soái sao?”. Thấy hắn im lặng hồi lâu, ta hỏi nốt thắc mắc trong lòng. Nhưng trong bảy người, hơn phân nửa số người không phải đều có liên quan tới phụ soái sao?

“Tướng quân, hắn khác mọi người, là tử sĩ mà phụ thân người huấn luyện từ nhỏ, không cha không mẹ. Dù hắn có đối xử với người tốt đến đâu đi

nữa, hắn vẫn không thể phản bội Quân soái. Vương gia không muốn để người dính líu tới Quân soái, vốn có thể đợi đến lúc hạ thánh chỉ, xá tội cho người vì không biết sự tình. Nào ngờ, hắn vì muốn có lòng tin của Quân

soái, nên bất đắc dĩ, thuộc hạ đành phải đẩy hắn xuống vách núi”.

Thì ra Lão Tam không phải vì ta mà không chịu về nhà, hắn đã sớm không còn nhà để về rồi.

Nhớ tới lúc mới gặp mặt, hắn khẳng khái muốn ta thu nhận hắn, thì ra nguyên nhân là vậy?

Thảo nào phụ thân vừa nhìn đã hiểu hành động của ta!

“Lục Nhĩ, có phải bản tướng rất không hiểu rõ lòng người?”.

“Không, Tướng quân, người không phải vậy, chỉ là, chỉ là khi đó... người

đối xử với người ta quá nhiệt tình. Thuộc hạ nghĩ, mặc dù Lão Tam là sát thủ được huấn luyện từ nhỏ, e rằng hắn cũng có phần bệnh vực người”.

“Ta không lừa ngươi, Vương gia đã xảy ra chuyện rồi, do người nọ một tay thúc đẩy. Ta muốn đi tìm phụ thân, ngươi giúp ta bảo vệ Vương gia nhé.

Tìm người đưa tin vào cung, sai người đưa hắn về...”. Bất tri bất giác, ta cảm thấy hai gò má đầm lệ, “Đừng để người ta hại hắn nữa”.

Lục Nhĩ kinh hãi, nhưng vẫn im lặng không đáp lời, chờ ta nói xong hắn

mới lên tiếng: “Tướng quân, thật ra Vương gia đã sớm dự liệu có ngày

mình sẽ trở thành như vậy. Vương gia căn dặn thuộc hạ, không cần quan

tâm tới bất cứ chuyện gì, thuộc hạ nhất định phải trở lại bên cạnh

người, một tác không rời. Vì vậy Tướng quân, chuyện này, để cho Siêu Ảnh lo liệu đi!”.

Ta còn chưa kịp ngăn cản, hắn đã vỗ tay một phát, ngay lập tức, Siêu Ảnh cũng quỳ gối như hắn. Bát Tuấn huấn luyện nghiêm khắc, những chuyện chủ tử không muốn để cho họ biết, dù họ có nghe thấy rõ ràng, cũng sẽ bịt

tai không nghe, vì vậy, Lục Nhĩ phải bàn giao lại một lần nữa. Siêu Ảnh

nghe tin, vội vã dùng ám ngữ phát lệnh, có bóng đen lấp ló xuất hiện,

tiến về phía hoàng cung.

Ta đứng dậy, nói với Siêu Ảnh: “Ngươi đi bảo vệ chủ tử của các ngươi đi, ta ra ngoài một chuyến”.

Thế nhưng hắn lại vươn tay cản ta, quỳ xuống nói: “Vương phi nương

nương, Vương gia có lệnh, nếu ngài ấy nằm trên giường không dậy nổi,

người muốn đi thì phải được Hoàng thái hậu cho phép...”.

Ta nhìn Lục Nhĩ. Hắn hơi hơi gật đầu, chắc rằng chuyện này hắn cũng

biết, nhưng e ngại mặt mũi ta nên không tiện nói rõ?

Ta thân nhiên nói: “Lục Nhĩ, ngươi cũng muốn cản ta?”.

Lục Nhĩ quay sang nhìn Siêu Ảnh, lại nhìn ta, lâm vào thế khó xử: “Siêu

Ảnh, hay là ta đi theo Vương phi, cũng không tính là làm trái mệnh lệnh

của Vương gia”.

“Không được, phiền Vương phi vào cung một chuyến, chỉ cần được Hoàng

thái hậu cho phép, người đi đâu cũng được!”. Thân hình hắn bất động, quỳ dưới đất, nhưng không nhường dù chỉ một bước.

Cây cao cảnh lớn lá sum suê, vỗ về bên song cửa sổ, tấm lụa che bên cửa

sổ bị bóng cây bao phủ. Bóng lá rì rào, còn có bóng người thoát ẩn thoát hiện. Xem ra, Siêu Ảnh đã không quan tâm xem ta có đồng ý hay không,

sai người vào cung bẩm báo rồi.

Ta biết nếu mình vào cung, có thể ra ngoài hay không cũng là một vấn đề. Hoàng thái hậu là không phải là người bình thường, không dễ lừa gạt như vậy. Chắc hẳn trong mắt bà, danh tiếng của ta chẳng tốt đẹp gì cho cam, nhưng nể mặt Hạ Hầu Thương nên nhắm mắt làm ngơ. Hôm nay Hạ Hầu Thương

đã trở thành thế này, dù bà có rộng lượng hơn nữa cũng khó tránh khỏi

giận lây sang ta, không chừng còn coi ta như yêu nghiệt... Làm hại một đứa cháu của bà còn không đủ, lại còn tiếp tục làm hại đứa cháu thứ hai!

Ta không sợ bà xử phạt mình, chỉ sợ nếu ta bị giam giữ, vậy Hạ Hầu

Thương sẽ ra sao?

Nếu phụ thân đã suy nghĩ chu toàn, ẩn nhẫn nhiều năm, đương nhiên mỗi

một bước đều tính toán cẩn thận rõ ràng. Dù hoàng gia có nhiều tiền lắm

của, có mời danh y khắp thiên hạ, e rằng vẫn không thể làm cho Hạ Hầu

Thương tỉnh lại.

Phải biết rằng, dưới gầm trời này không phải chỉ có một triều đình, một

quốc gia. Ở Tây Cương nhiều năm, mặc dù ta chưa ra khỏi quan ngoại,

nhưng hằng năm vẫn có rất nhiều thương nhân từ phía Tây tới, mang theo

những đồ vật lạ lùng của thế giới ngoài kia đến thiên triều.

Ngay cả dược tính của thuốc độc cũng quái lạ vô cùng, đến khi tìm được

cách chữa trị cho hắn, e rằng hắn đã không chống đỡ nổi nữa rồi.

Không biết tại sao, vừa nghĩ tới đây, tim ta lại như bị dao cắt. Chỉ cần hắn có thể sống tiếp, chỉ cần hắn có thể sống tiếp... Ta nhất định sẽ giúp hắn sống tiếp.

“Lục Nhĩ, ra tay!”. Ta lạnh lùng ra lệnh.

May mà vẫn như bao lần trong quá khứ, hắn không chút do dự tấn công Siêu Ảnh. Lúc đầu Siêu Ảnh không phản ứng lại, nhưng bị hắn ép tới lưng cuống tay chân, lui về phía sau mấy bước, mới lên tiếng khiển trách:

“Lục Nhĩ, ngươi điên rồi ư?”.

“Vương gia đã nói, sau này thuộc hạ hết thấy đều phải nghe theo Vương

phil?”. Hắn không dừng tay, liên tục tấn công Siêu Ảnh.

Ta nghĩ, hiện giờ chắc hẳn Siêu Ảnh đang chửi thề trong lòng: Đùa gì

thế, Vương gia cũng thật hồ đồ, tại sao có thể ra lệnh mâu thuẫn như

vậy?

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 163: Thoát Thân

Siêu Ảnh và Lục Nhĩ đánh nhau loạn xạ. Bên trong nhà chỉ nghe thấy tiếng quyền cước vùn vụt, trầm thấp nặng nề. Làm như tránh né bọn họ ngộ thương ta dỗi bước chân về hướng cửa, vậy mà mặc dù Lục Nhĩ đang mãi đánh nhau với Siêu Ảnh nhưng vẫn chú ý đến hướng đi của ta, vừa thấy vị trí của ta bất thường thì gọi: “Tướng quân, người tìm cái ghế nghỉ ngơi một lát đi, không bao lâu nữa, thuộc hạ sẽ xử lý xong tên này!”.

Hắn vừa gọi như thế, Siêu Ảnh cũng chú ý đến ta nên đánh hết sức với Lục Nhĩ. Trong lúc cấp bách, hắn giơ tay huyết sáo, mấy người còn lại trong Bát Tuần chợt hiện ra, canh giữ ở hành lang dưới cửa.

Ta thềm mắng, cũng lo lắng vô cùng. Biết rằng đây dựa càng càng lâu thì càng khó thoát thân. Thấy bọn họ nhìn ta với đôi mắt tình tường, ngẫm nghĩ một lát, ta không dịch về phía cửa nữa mà đi ngược vào bên trong. Họ thấy ta không muốn bỏ đi nữa thì khẽ thở phào nhẹ nhõm, tập trung tinh thần quyền qua cước lại.

Ta đi tới bên cạnh đóa mẫu đơn trang trí kia, vươn tay mở cánh cửa ngầm. Bên trong cánh cửa hiển nhiên có Hạ Hầu Thương nằm sấp trên giường. Ta vừa bước vào, liền mở rương gỗ ra, lục ra một tấm vải gấm nhuộm máu, đặt lên chỗ đầu vai để hờ. Tấm vải gấm xanh nhạt thêu hoa văn rực rỡ phức tạp này có màu sắc không khác bộ đồ trên người hắn là bao, nhìn nhác qua, cứ như người hắn bị nhiễm máu tươi trong phút chốc, ném lên giường liền nhận thấy ngay. Ta bước nhanh tới, lớn tiếng kêu: “Vương gia, Vương gia, ngài làm sao vậy, người là ai... Lục Nhĩ?”.

Nghe thấy tiếng kêu của ta, Lục Nhĩ và Siêu Ảnh ngừng đánh nhau, chạy vội về phía góc phòng. Tấm vải gấm màu xanh nhạt thấm đẫm máu đập vào mắt hai người, khiến họ kinh hoàng lên tiếng: “Làm sao vậy?”.

Ta lạnh lùng nói: “Có người xông vào, đâm Vương gia một kiếm, bị ta kêu nên giết mình, chạy theo đường cửa sổ. Xem ra nơi này không thể ở nữa rồi, các người gọi những người khác tới, sai người lập tức chuẩn bị xe, chúng ta vào cung luôn!”.

“Nương nương bằng lòng vào cung?”.

“Dù sao cũng phải để Vương gia an toàn rồi hãy nói”.

Có ta ngồi bên giường, Siêu Ảnh không tiến lên xem xét cẩn thận nữa, quay lại cạnh cửa, ý bảo mấy người khác tiến lên nghe hắn sai bảo. Chỉ chốc lát sau, xe ngựa đỗ lại trong viện, mà ta cũng nhân cơ hội này lấy mảnh vải trắng buộc vào chỗ “bị thương” của Hạ Hầu Thương. Như vậy, lúc họ đưa người vào nhà thì sẽ không sinh lòng ngờ vực.

Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng.

Ông đã lập mưu tính kế trùng trùng điệp điệp để Hạ Hầu Thương rơi vào tình cảnh như thế, như vậy chắc ông có điều yêu cầu ở ta. Đối với những thứ khác, ta có lẽ không hiểu rõ lắm, nhưng đối với nước cờ này của ông, ta nào có thể không quen?

Cho nên, trước khi người trong cung chưa tới, con đường tiến cung này, giả sử ta vẫn không hành động, ông cũng sẽ cho người cản ta vào cung.

Lầu Uyên ương cách hoàng cung không xa lắm, nếu cưỡi ngựa thì trong khoảng một nén hương sẽ đến ngay. Nếu ngồi xe ngựa, băng qua đường Triều Dương vào Đông Hoa môn, có bấm đi báo lại cũng không quá hai nén hương. Nhưng ta biết, ông điều binh khiển tướng nhiều năm, thứ am hiểu nhất chính là tranh thủ từng giây, một đoạn đường dài như vậy cũng đủ để ông bố trí rồi.

Ta hơi lo lắng, Tiểu Thất ở dưới lầu, xảy ra động tĩnh lớn như thế mà cũng không thấy hắn đi lên. Lẽ nào, Tiểu Thất đã rơi vào tay ông rồi chăng?

Cho nên, khi bọn ta ra khỏi lầu Uyên ương chưa được mấy bước, thì năm ba tên ăn mày tiến lên chặn lại. Mấy tên trộm cắp vặt vãnh ấy tất nhiên không chặn được đám Siêu Ảnh, nhưng những người vốn dĩ vung tay đã có thể giải quyết sự tình lại cứ thế bị chúng quán lấy như rắn quán cây. Giờ mới phát hiện, thì ra chúng đều biết võ công, mà khi người hô lên, còn có tên ăn mày khác chui từ ngõ sâu ra, có hai người mang tới một thùng lớn, bước nhanh tiến tới gần cổ kiệu. Hội Siêu Ảnh đề cao cảnh giác, vừa đánh nhau tiếp cận đám người xông về phía này. Nhưng chúng lại không ra tay, chỉ đồng thanh kêu lên một tiếng, hai người mang thùng kia cùng nâng đáy thùng bằng hai tay, chất lỏng trong thùng gỗ liền tràn ra trút xuống cổ kiệu. Chỉ nghe thấy đing kiệu như có tiếng mưa nặng hạt, mùi chua loét lọt vào trong màn. Thứ họ dùng lại là đồ ăn thừa mà tẩu lâu lưu cữu mấy ngày rồi!

Ta thăm bội phục, Bát Tuần khác với Thất Tinh, đều xuất thân từ danh môn thế gia, mặc dù huấn luyện vô cùng khắc khổ nhưng từ nhỏ hưởng cảm y ngọc thực, họ không sợ đổ máu không sợ đổ mồ hôi, nhưng sao có thể chịu bẩn?

Chỉ nghe tiếng mây tên ăn mày cùng cười ha ha, một lát sau tiếng bước chân càng lúc càng xa. Hiển nhiên, trò này của chúng đã thành công, còn khiến chim muông tan mất.

Vén màn ra nhìn bên ngoài, chỉ thấy Bát Tuần vây xung quanh cổ kiệu. Vắn che mặt màu đen, toàn thân áo đen, nhưng trên mặt mỗi người đều dính phải mấy thứ bẩn thỉu chua lèm, nên nói: “Nếu như tiến cung cũng không thuận lợi, Siêu Ảnh, mau mau sai người đổi cổ kiệu, các người cũng thay quần áo đi. Đối phương đến có chuẩn bị, xem ra là nhắm vào Vương gia, chỉ bằng chúng ta tách ra đi, Tứ Tuần nâng kiệu vào cung từ Tây Hoa môn, ta thì ngồi cổ kiệu khác vào cung từ Đông Hoa môn, không biết như thế có được không?”.

Hắn hơi do dự, ta liền thở dài nói: “Vay hay là chúng ta vào tiệm may đối diện kia, thay quần áo đã rồi hãy nói?”.

Ta biết hắn không tin ta, có thể Hạ Hầu Thương đã nhiều lần căn dặn hắn về phẩm tính của ta, bởi vậy hắn trầm ngâm một hồi lâu rồi đáp: “Vương phi nương nương, thuộc hạ đã sai người vào cung báo tin, có lẽ người của Thần Sách doanh cũng sắp tới rồi, chỉ bằng chúng ta vào tiệm quần áo kia. Còn về kế chia đôi đường của người, thì hành động không bằng tính tại”.

Ta đành gật đầu đồng ý.

Cửa tiệm may ở góc đường kia là cửa tiệm quần áo lâu đời có từ trăm năm trước, đầy đủ chủng loại, tất nhiên có quần áo bó sát màu đen toàn thân của họ. Siêu Ảnh cực kỳ cẩn thận, trước tiên sai người dọn dẹp com canh thừa trên kiệu, sau đó lệnh cho Bát Tuần thay đồ theo cặp hai hai. Sau khi thay quần áo với tốc độ cực nhanh, lúc này mới vén rèm giúp Hạ Hầu Thương đi ra ngoài. Khi làm việc này, Bát Tuần cũng nghiêm chỉnh như huấn luyện, tiến lùi tự nhiên, sáu người tiến lên bốn góc xung quanh che cổ kiệu. Siêu Ảnh và Lục Nhĩ thì nâng Hạ Hầu Thương ra ngoài. Sớm có sập mềm để bên kiệu, đặt Hạ Hầu Thương xuống sập, đưa vào trong phòng.

Ta cau mày ngửi ngửi người, nói: “Ta cũng phải thay quần áo mới được”.

Siêu Ảnh ngẩng đầu nhìn ta, trong mắt không có vẻ đồng ý, ta nói: “Dù không dính vào người nhưng ta không chịu nổi mùi này. Siêu Ảnh, các người trước tiên trông nom Vương gia giữ, bốn cung thay y phục ở phòng bên cạnh”.

Siêu Ảnh không khuyên nhiều nữa, chỉ đành phải gọi Nhị Tuần cùng Lục Nhĩ canh giữ trước cửa phòng ta.

Đây là một gian phòng không lớn, ông chủ cửa tiệm thấy Siêu Ảnh yêu cầu cần phải yên lặng thanh tĩnh, nên cho bọn ta mượn tạm tiểu viện sau tiệm. Có Bát Tuần canh chừng ở trong viện, tất nhiên những người không liên quan không được đi vào.

Ta đi vào gian phòng, mới rót cho mình một ly trà, chỉ thấy một bên vách tường dần lõm xuống, bức tranh thủy mặc đào lâm sơn thủy trên vách tường như có gió thổi qua, bức tranh hoa đào mơ hồ khẽ lay.

Sau đó bức tranh này được lật lên, có người nói: “Tướng quân, mời...”.

Ta đặt ly trà xuống, bước vào cánh cửa kia, người dẫn ta vào cửa không nói nhiều, chỉ là không biết nhấn cái chốt cửa nào, tấm cửa này đã đóng lại. Trong bóng tối, ta đi theo hắn suốt cả chặng đường, còn có thể nghe thấy tiếng hô vạn tuế, tiếng đao kiếm va chạm loáng thoáng truyền đến từ nơi xa.

Không ngờ, Hoàng thượng lại giá lâm cái tiểu viện này, hẳn là biết tính tình của Hạ Hầu Thương rồi chăng?

Nhưng dù sao họ tới đã muộn rồi.

Khi thùng nước chua đổ vào kiệu, còn có một mũi tên ngắn tuôn vào màn kiệu của ta. Đuôi tên có ruột, sượt qua thái dương. Mở phần ruột bằng da ra, bên trong có một tờ giấy nho nhỏ, bảo ta đợi ở trong tiệm may này.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 164: Kẻ Giấu Mình Phía Sau

Siêu Ảnh lại một lần nữa kháng lệnh, phạm là yêu cầu của ta, hắn tất sẽ nghi ngờ. Nhưng hắn cũng biết, nếu vào cung trong tình hình này, ắt hẳn sẽ bị người trong cung kết tội. Vì vậy, thời điểm ta yêu cầu đi theo hai ngã, hắn không đồng ý, ngược lại sẽ nghi ngờ trên đường có mai phục nào khác hay không. Cho nên, hắn liền yêu cầu chờ trong cửa hàng.

Lối đi ngầm này không hề dài, cùng lắm chỉ hai mươi ba mươi thước, bên trong đen đến nỗi vươn tay không thấy được năm ngón. Mỗi một khúc quanh

một ngã rẽ thì càng cách xa tiểu viện kia, làm ta không đoán nổi đã đi tới nơi nào.

Rốt cuộc đã đi tới cuối con đường dài ngoằng kia, không biết người nọ nhấn chốt mở nào trên tường, thoáng chốc ánh sáng phía ngoài chiếu vào đường hầm, khiến ta cảm thấy trong tầm mắt mình như bừng sáng trong thoáng chốc, lại ngờ ngợ không rõ mình đứng ở đâu, người mặc áo xanh bào gấm, đầu đội ngọc quan là ai.

Y chìa tay với ta, muốn đỡ ta qua cánh cửa kia. Ta mới chợt giật mình hoảng hốt, chẳng phải ta đã đoán được từ lâu?

Hoàng tử tài hoa nhất trong mười Hoàng tử Tây Di, cũng là Hoàng tử giáo hoạt nhất, Ô Mộc Tề... Thì ra kẻ ẩn mình, đứng sau mọi chuyện rốt cuộc là y.

Y và phụ soái ta đã đạt tới thỏa thuận loại nào rồi?

Lòng ta lạnh như băng, từ lần đầu nhìn thấy y, ta đã biết màn giết chóc năm đó quả nhiên có nguyên nhân của nó, mà những lời đồn đại trên thảo nguyên kia cũng không phải là tin đồn vô căn cứ. Hóa ra người hại chết chúng tướng Quân gia không phải là ai khác mà đúng thật là phụ soái ta.

Phụ soái ta đi sâu vào lòng người với hình tượng nghiêm chính và trung quân yêu dân. Ta không biết, tại sao chuyện này lại trở nên nực cười đến thế? Ông và Ô Mộc Tề đã đứng cùng một chiến tuyến từ lúc nào vậy?

Ta không biết Tây Di có thể cho ông thứ gì tốt, mà thứ tốt này ngay cả triều đình ông luôn luôn trung thành cũng không thể đáp ứng ư?

Ta cúi đầu nhìn kĩ cánh tay vươn ở trước mặt mình, trên mu bàn tay ngăm đen có thể thấy lông măng hơi xoắn, nhưng bàn tay kia thon dài tuyệt đẹp, móng tay gọn gàng sạch sẽ, không có dấu vết giết chóc. Nhưng ta biết, đôi tay này từng không chút do dự dùng thanh đao sắc bên hông chém đầu tướng sĩ phe ta, máu tươi bắn lên mặt hắn mà hắn cũng chỉ dùng đầu ngón tay lau rồi đặt lên khóe môi, cười mỉa mai nhìn đối thủ rơi đầu. Đối địch với hắn, tướng lĩnh phe ta cũng run sợ trong lòng, chỉ vì hắn tàn nhẫn và ngoan tuyệt. Chỉ cần có thể thắng lợi sẽ dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, bất kể địch ta cũng đều luân phiên làm quân cờ trong tay hắn. Huynh trưởng của hắn cũng chính vì vậy mà chết... Xá Thiết Mộc tuy hung tàn ác độc, nhưng suy cho cùng còn nghĩ cho tộc mình.

Ta né qua cánh tay kia, bước sang bên cạnh một bước, cười nói với người bên cạnh: “Cha, con tới rồi”.

Thấy ta như thế, Ô Mộc Tề đành thu tay về, về mặt lúc đó lại không hề buồn bực, cười hi hi trả lời: “Bọn ta chờ người cũng lâu thật”.

Quân Sở Hòa đáp: “Tôi là tốt rồi, cha biết kiểu gì con cũng đến mà”.

Trong căn phòng trắng lộng lẫy, khay gỗ sơn đỏ tỏa hương thoang thoang, hẳn là làm từ gỗ đàn hương. Trên bức họa chạm ngọc là hình tráng sĩ đội mũ lông tay cầm loan đao cưỡi ngựa vùng áo, tư thế oai hùng tráng kiện như thể sắp vượt tường mà ra.

Ngoại trừ những thứ này ra, trong phòng không có đồ vật Tây Di gì nữa, phòng ngọc vinh hoa phú quý, không kém phủ Ninh vương và cung điện là bao. Hương nhan quanh quất khắp phòng, ấm áp thơm nồng, khiến tên Hoàng tử Tây Di đầy sát khí mang trong mình phong thái của con trai phú hộ Giang Nam, hiền hòa nhã nhặn.

Có thị nữ nhỏ xinh bưng khay gỗ đưa điểm tâm và trà lên, bày ở trên bàn. Lúc cúi đầu, khóe mắt lướt qua nam tử trước mặt, sau đó chậm chậm lui ra.

Ta nghĩ thầm, vốn dĩ vị này tuần tú chẳng kém Hạ Hầu Thương là bao, chẳng qua đen hơn chút, da thô hơn chút, người nặng mùi hơn chút, cảm y ngọc thực cũng không át nổi mùi mồ hôi trên người... Ta có phải là một tên bất lực mãi mãi đắm chìm trong sâu thương chăng? Nếu Hạ Hầu Thương thật sự không thể tỉnh, ta sẽ canh giữ bên chàng như cách chàng đối với ta. Như vậy, cuộc sống sẽ bớt đau khổ, nào cần phải luôn luôn suy nghĩ? Nghĩ như thế, trong lòng cũng vui vẻ vài phần.

Không ngờ sự vui vẻ này lại hiện trên mặt khiến Quân Sở Hòa hơi bất ngờ. Ông đưa ly trà cho ta, nói: “Triển Ngọc, đây là trà Long Tĩnh Minh Tiền Hoàng tử tốn vạn kim mua về, con thử chút nhé?”.

Ta ngẩng đầu nhìn, Ô Mộc Tề nhìn ta với ánh mắt sâu xa, nhưng không nói tiếng nào, trên mặt đã không còn nụ cười khi vừa gặp.

Quân Sở Hòa đã lấy ta giao dịch với y?

Ta nhận lấy ly trà, khẽ uống một hớp, trong lòng không khỏi chộn rộn. Trà này mát lạnh thơm dịu, dư vị ngọt mát, trong đó có lẫn hương hoa hồng, nhạt mà không át vị trà, nào phải tốn vạn kim có thể mua được, rõ ràng chính là trà được làm từ Ngự trà viên của Hoàng thất. Mùi vị này, ta chỉ từng nếm một lần ở cung Cảnh Thọ của Thái Hậu mà thôi.

Loại cây ngự trà này chỉ có một gốc cây, chẳng cao đến một thước, lá trà được hái trước tiết Thanh minh, không được quá nửa cân. Ngay cả phủ Ninh vương cũng chưa từng thấy trà như thế, nhưng họ lại có trong tay, phải chăng họ muốn tuyên bố với ta điều gì?

“Trà này ngon không?”.

“Rất ngon, cha càng ngày càng thanh đậm tao nhã. Nhớ ngày nào, cha cũng đâu thích uống trà lắm, nhiều năm không gặp, có quá nhiều chỗ khiến con không nhận ra cha nữa rồi”.

Ông khẽ cười một tiếng: “Ta nào biết trà gì chứ, chẳng qua Hoàng tử luôn thích nghệ thuật trà của Trung Nguyên, nên tìm mọi cách lấy lá trà”.

“VẬY Ờ? ĐI ĐƯỜNG LÂU NHƯ THẾ RỒI, BỤNG CON CŨNG HƠI ĐÓI, KHÔNG BIẾT CÓ ĐIỂM TÂM NÀO NGON XỨNG VỚI TRÀ NÀY?”.

Ô Mộc Tề vỗ tay một phát, có thiếu nữ mái tóc búi hờ bung bánh ngọt màu vàng tinh tể vào, đặt lên bàn. Dưới ánh đèn, lớp đường vàng óng ánh trong veo phản chiếu sắc màu dịu nhẹ như nhuộm ngọc khiến người ta vừa nhìn mà ngón trỏ đã động đậy. Ta không khách khí, cầm lấy đôi đũa bằng gỗ đàn hương bày trên cái khay gấp một miếng cho vào miệng. Lúc vừa mới nếm không cảm thấy ngọt, nhưng đợi khi miếng bánh vào miệng liền cảm thấy miệng đầy hương thơm, chậm chậm dần từ cuối lưỡi về đầu lưỡi, còn lan cả khoang miệng, ngay cả bụng dường như cũng dần ngấm hương thơm này.

Lại kết hợp với hương hoa hồng trong búp trà Long Tĩnh Minh Tiền, quả thật thơm mà không ngấy, như khiến người ta muốn cắn cả đầu lưỡi.

“Tướng quân vẫn thích đồ ngọt như trước kia”. Ô Mộc Tề cười, đích thân nhắc ấm sứ tinh tể trên bàn, rót đầy ly trà của ta.

“Hoàng tử cũng vậy, vẫn suy nghĩ chu toàn như trước kia”. Ta cười cười.

Đại hội Y Mộ Đạt năm đó, y giả dạng dân du mục bình thường tham gia, đã từng cùng với Tiểu Thất và ta quyết tranh thắng thua. Bởi vì khi đó thân thù lộ điểm sơ hở, ta sinh lòng nghi ngờ, đang định bảo Tiểu Thất thừa dịp lúc y không đề phòng thì ra tay bắt, nhưng không ngờ một câu nói vô ý của Lạc Nhật Hà đã khiến hấn nảy sinh cảnh giác, im hơi lặng tiếng bỏ chạy mất tăm làm bọn ta buồn bực vì mất cơ hội.

Còn nhớ khi ấy Lạc Nhật Hà mời ta uống rượu sữa, ta quả thực không thích vị chua này nên khéo léo từ chối, nàng liền lau miệng nói: “Những người con gái thảo nguyên bọn ta, đã sinh ra tại đây, làm gì có lý không uống rượu sữa thảo nguyên? Đã tham gia đại hội giành được giải quán quân, huynh không uống được rượu sữa chẳng phải hết như đám yếu ớt Trung Nguyên sao... Bản công chúa tuyệt đối không lấy hấn!”.

Nàng là nữ tử đẹp nhất trên Thảo Nguyên, đôi mắt như hội tụ vì tinh tú sáng nhất, là thê tử mà nam thanh niên thảo nguyên tha thiết mơ ước, ta vừa nghe nàng nói câu này, vốn muốn thử xem có gì mới mẻ bên không thử nữa... Một cái cố trốn tránh trách nhiệm tuyệt vời như vậy, há có thể không cần? Ta chỉ hơi hận nổi bật quá mức, đánh bại hơn mười dũng sĩ như một trận gió, ngay cả khi Lạc Nhật Hà đích thân ra sân cũng bị một cước đá xuống đài gỗ, rồi đoạt được cái danh đệ nhất... Dựa theo quy củ, ta phải cưới nàng về!

Cho nên ta cố ý làm khó, kiên quyết không chịu uống, khiến nàng châm chọc nói: “Chẳng lẽ huynh thật sự đến từ Trung Nguyên?”.

Có lẽ, chính bởi những lời này khiến Ô Mộc Tề sinh lòng nghi hoặc, đến khi bọn ta định ra tay, y đã dẫn tùy tùng lặng lẽ trốn xa.

Mà ta phải chịu cảnh Lạc Nhật Hà vung roi cười ngựa đuổi theo tới tận Quân gia thôn, bị chặn ở cửa nắng ba ngày ba đêm.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 165: Máu Mủ Ruột Rà Đến Thế

Thì ra là vậy. Nàng hận ta đến thế, lúc ta gặp nạn, nàng không bỏ đá xuống giếng đã tốt lắm rồi, nhưng không ngờ lúc ta đơn độc phi ngựa trăm dặm, sau lưng là hàng vạn truy binh, nàng lại cứu ta.

“Thật ra bốn vương vốn không thích đồ ngọt, vẫn cho rằng rượu sữa ngựa của Tây Di ngon hơn. Bởi vì mùi vị thuần khiết, kích thích đầu lưỡi, chỉ người thấy mùi chua cay, không bị hỗn tạp bởi bất cứ thứ gì, đậm đà mà nồng liệt. Nhưng Tướng quân lại khác hẳn, trà và điểm tâm đều thích mùi vị mật ong ngọt ngào...”.

“Đời người trăm điều khác biệt, Hoàng tử lại mong đợi ta giống ngài sao?”.

Y cười ha ha: “Tướng quân tự có đặc điểm của Tướng quân, bốn vương nào dám tương cầu? Bốn vương chẳng qua chỉ đàm luận thức ăn với người mà thôi, Tướng quân nghĩ đi đâu thế? Có điều Quân tướng quân, người có biết không, loại trà bánh trộn lẫn với mùi vị khác như vậy, tuy ngọt ngào thơm nức, vào miệng thơm ngon, nhưng dễ dàng trộn lẫn những thứ không tinh khiết khác, lại làm cho đầu lưỡi mất sự nhạy cảm vốn có”.

Trái tim ta giật thót, nhưng chỉ cười nói: “Thiếp thân hơi chậm chạp, không biết hoàng tử thêm thứ gì vào hai món này để chiêu đãi thiếp đây?”.

Ô Mộc Tề mỉm cười không nói, dưới ánh đèn soi rọi, trông mắt y thấp thoáng sắc xanh.

Quân Sở Hòa nói: “A Ngọc, có cha ở đây, con cho rằng hoàng tử sẽ hại con sao?”.

Ta âm thầm vận khí, lại vui mừng phát hiện nội tức vốn trống rỗng lại có luồng khí chậm rãi di chuyển trong kinh lạc, từ từ ngưng tụ lại. Sau lúc vui mừng lòng ta lại trầm xuống. Ngay cả ta còn không thể phát hiện ra mùi vị khác biệt trong trà và điểm tâm này, còn ăn trà bánh có giải được. Trà bánh này đến từ trong cung, đặc biệt là lá trà, gần như không bao giờ lọt ra ngoài, nhưng Ô Mộc Tề lại có cách đoạt về tay... Đúng như lời phụ thân nói, nếu y muốn giờ trò thì cần phải bố trí chu đáo mới được.

Y là kẻ có chí lớn, từ một đứa con trai của nữ nô thấp hèn, bái thần linh trở thành Khả hãn tương lai của Tây Di, tâm tư ti mỉ đến mức có lúc ngay cả ta cũng cực kỳ bội phục. Năm đó Xá Thiết Mộc nắm giữ tám phần thiết kỵ của Tây Di, còn y lập mưu xâm chiếm từng bước một, chỉ vì nguyên khí tổn thương nặng nề mới bắt buộc phải kết làm đồng minh với bốn triều. Chưa đến ba năm, y lại có dã tâm làm chủ Trung Nguyên?

Ta nhớ tới Thanh phi, ở trong hoàng cung, còn có bao nhiêu người được y mượn lý do hợp tình hợp lý, bắt tri bắt giác đưa đến bên Hoàng đế như Thanh phi chứ?

Y đang dùng trà bánh này cho ta thấy thực lực của y, thực lực có thể làm người ta chết đi cũng có thể giúp người ta sống lại!

“A Ngọc, mặc dù thuốc này không thể trừ tận gốc độc trong cơ thể con, nhưng cũng có thể bảo vệ con bình an vô sự, chỉ cần cách một tháng dùng trà và điểm tâm này một lần, con sẽ khỏe mạnh như người bình thường”.

“Phụ thân quả nhiên hiểu lòng người, e rằng phụ thân giỏi nhất việc thay mặt đổi đào, coi người là thịt cá nhĩ? Để con nghĩ thử coi, ngày con thành thân, vốn tưởng rằng thứ con uống là rượu độc, nhưng về sau vẫn giữ được cái mạng này, vốn tưởng rằng có liên quan đến viên Đại Hoàn đan kia, hôm nay nghĩ lại, thuốc đó tuy cực kỳ trân quý, nhưng vẫn không có thể cứu người chết đã hóa xương trắng... Trong chuyện này, cũng có công lao của phụ thân nhĩ?”.

Ông nói: “Quả thật vẫn bị con nhìn thấu...”. Trông mặt ông lạnh băng, “A Ngọc, thân thể, tóc và làn da là cha mẹ cho con, tại sao ta có thể mặc con giày vỏ bần thân như vậy?”.

“Đúng vậy, A Ngọc mà người gọi vẫn còn có tác dụng mà!”. Ta khẽ mỉm cười, “Nhưng không biết, vì có gì mà người đối xử với con tốt đến thế?”.

Từ nhỏ đến lớn, ta luôn dùng trò bướng bỉnh để khiến ông phải chú ý đến mình, đến khi cực kỳ thất vọng muốn bỏ nhà ra đi thì ông lại cho ta hy vọng. Vốn tưởng rằng chỉ cần làm theo yêu cầu của ông thì cuối cùng sẽ có một ngày ông nhìn ta bằng ánh mắt tán thưởng, tại ta cũng có thể nghe những lời khen ngợi của ông. Nhưng ông che giấu cảm xúc quá cẩn mật, ta không thể nào hiểu rõ, lời khen ngợi mà ông nói là thật hay giả, vì vậy, ta càng cố gắng làm tốt hơn, nhưng không ngờ tốt đến mức khiến ông này sinh hiềm khích, trở thành viên đá cản đường, cuối cùng bị ông vứt bỏ.

Ông nhìn ta bằng ánh mắt thâm trầm: “A Ngọc, con coi cha là kiểu người gì thế? Con là con gái của ta, sao ta có thể hại con được?”.

Ta vươn tay cầm lấy ly trà rót đầy một nửa trên bàn, uống một hớp, khẽ nói: “Như vậy, đương nhiên phụ thân sẽ không khiến con gái chưa thành thân được bao lâu đã phải thủ tiết chứ?”.

“Đương nhiên không, con gái của ta sao lại thủ tiết được?”. Ông vươn tay chỉnh lại cây trầm xanh trên đầu ta, “Nhưng bao nhiêu năm nay cha phải nhờ vào sự giúp đỡ của Hoàng tử Ô Mộc Tề mới miễn cưỡng giữ được tính mạng này. Tục ngữ nói đúng, có nợ thì phải trả, cha không có khả năng hoàn trả, chỉ có thể kỳ vọng vào con thôi”.

Ta khẽ cười một tiếng, chỉnh lại chiếc trầm ngọc kia, mỉm cười với Ô Mộc Tề: “Vậy cũng đúng, dầu sao Hoàng tử cũng đã cứu phụ soái, không biết Hoàng tử muốn trả ơn thế này đây?”.

Quân Sở Hòa và Ô Mộc Tề nhìn nhau cười một tiếng, Quân Sở Hòa nói: “Ngọc nhĩ, con nghĩ nhầm rồi, cha không có ý bảo con trả nợ giúp ta, giữa chúng ta không tồn tại thứ gọi là cha nợ con trả. Ý của Hoàng tử Ô Mộc Tề là trả lại món nợ của con năm ấy”.

Ta có điều không rõ lắm, năm đó y và ta là kẻ địch một sống một chết, lúc đánh trận máu me đầy mặt cũng phải phân thắng bại, hôm nay Tây Di và bốn triều đã ký hiệp ước hữu hảo, chẳng lẽ y vẫn nhớ dai đến thế?

“Vậy ư? Không biết năm đó Hoàng tử đã tổn thất bao nhiêu binh mã, tổn hại bao nhiêu thuộc cấp, muốn ta chiêu mộ người giúp Hoàng tử sao?”.

Hai người họ lại liếc mắt nhìn nhau, Ô Mộc Tề cười to hơn nữa: “Tướng quân ơi là Tướng quân, hai quân giao chiến, cái chết là điều không thể tránh khỏi. Trong lòng người, ta là kẻ thù hằn như vậy sao. Chẳng qua ta chỉ muốn đòi lại một người vợ mà thôi. Người quên chuyện đoạt vợ ngày ta thành thân năm đó rồi ư? Cho đến hôm nay, bốn vương vẫn cô đơn lẻ bóng, người nói xem, có phải kẻ dẫn người đoạt vợ năm đó nên đền cho bốn vương một người khác không?”.

Ta ngạc nhiên ngẩng đầu lên, lại thấy trong mắt y thoáng vẻ độc đoán, không khỏi nói: “Hoàng tử cơ thiếp vô số, lại tự xưng là người cô đơn. Hôn lễ năm đó chẳng qua chỉ là trò đùa, làm loạn xong rồi thôi. Ta tin nếu Hoàng tử muốn lấy vợ, e rằng các cô nương bằng lòng gả nhiều đến mức có thể nắm tay nhau bao thành một vòng xung quanh thảo nguyên, đâu phải canh cánh trong lòng vì chuyện năm đó chứ?”.

Ánh mắt của y từ lạnh lẽo trở nên nóng bỏng, nói: “Năm đó bốn vương và Vương tử phụng ý chỉ của Khả hãn cùng thành thân một ngày, nhưng không ngờ trên đường rước dâu tân nương lại bị cướp mất, Vương tử cũng đồng thời mất tích. Ngày hôm sau phát hiện tân nương ở trong phòng Phò mã, còn Vương tử lại bị người đưa tới phòng ta. Vương tử cùng ta là tỷ đệ, tự nhiên không ảnh hưởng tới danh tiết, nhưng tân nương ở trong phòng Phò mã một đêm, bốn vương sao có thể muốn cô ta được nữa, nên đành phải thuận tay đẩy thuyền, tặng cho Phò mã làm vợ. Tiếc thay, Vương tử và Phò mã vốn là một đôi uyên ương, nhưng vô duyên vô cớ xuất hiện một tiểu thiếp, chẳng những khiến bốn vương đau lòng vì mất đi Vương phi, mà còn làm cho Vương tử và Phò mã bất hòa bấy lâu nay. Người nói xem, người có nên trả lại món nợ năm đó không?”.

Trong mắt y như có ngọn lửa thiêu đốt, nhìn chằm chằm vào ta, như muốn thiêu cháy ta vậy. Ta không ngờ y lại đưa ra điều kiện như thế, năm đó Tây Di đối địch với ta, dĩ nhiên ta phải nghĩ trăm phương ngàn kế để đối phó y rồi. Nghe nói Tây Di huênh hoang tổ chức hôn lễ, ta cùng Thất Tinh lên vào, thần không biết quỷ không hay cướp hai tân nương, vốn chỉ muốn Ô Mộc Tề mất mặt, ngờ đâu khi y phát hiện ra có chuyện bất thường, bỏ hôn lễ đó không lo, vây thành Bồ Nhĩ Tháp như thùng sắt, suýt nữa ta và Thất Tinh không lên ra được. Cuối cùng, may mà có Tiểu Tam mặt trẻ con nghĩ ra cách, bọn ta

mới có thể thông dong trần ra... Mặc dù chuyện đoạt tân nương là bọn ta không đúng, nhưng lúc đó bọn ta cũng lo lắng hãi hùng mà!

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 166: Đạo Lý Cậy Mạnh

“Vậy Hoàng tử muốn tại hạ đền tân nương cho ngài thế nào? Nếu như Hoàng tử muốn cưới Ninh Khải Giao, dù Thái hậu nương nương thương nàng ấy nhưng sẽ suy nghĩ vì hai nước mà phong tước vị rồi cho xuất giá. Chẳng lẽ Hoàng tử muốn ta nghĩ cách thúc đẩy chuyện này ư?”. Ta mờ hồ hiểu rằng, chỉ sợ chuyện chẳng đơn giản như vậy, trong lòng ôm chút may mắn, “Hoàng tử cần gì phải tốn công vòng vo thế chứ?”.

Nghe ta nói xong, trong mắt Quân Sở Hòa lộ vẻ buồn cười, mà Ô Mộc Tề lại cười hai tiếng hê hê, dường như trong mắt họ ta đã trở thành một đứa ngu ngốc.

“Nàng đoán không sai, là tiểu thư Ninh gia, nhưng không phải là vị nào khác mà chính là vị trước mắt này!”. Dứt lời, trong mắt Ô Mộc Tề lại toát lên vẻ cuồng nhiệt, nóng bỏng như ngọn lửa hùng hực, ngay cả ta cũng không khỏi thâm hoảng sợ.

Mắt đi vô công đúng là đã nhát gan hơn một chút rồi!

“Hoàng tử nói đùa rồi, chẳng lẽ Hoàng tử không biết ta và Ninh vương đã thành hôn, ta đã là người của chàng rồi ư?”.

“Tây Di bọn ta không giống với Trung Nguyên các nàng, anh mất thì em có thể lấy vợ của anh, cha mất thì con có thể nạp thiếp của cha. Nàng và Ninh vương từng thành hôn thì sao? Hắn cưới trưởng nữ Ninh gia, nàng là người Ninh gia sao?”.

Ta cười lạnh một tiếng: “Năm đó Hoàng tử bị cướp mất tân nương, tân nương ở phòng Phò mã không quá một đêm, còn toàn vẹn mà Hoàng tử liền vứt bỏ không cần, giờ lại nói chuyện anh mất thì em có thể lấy vợ của anh, cha mất thì con có thể nạp thiếp của cha, thì ra trong suy nghĩ của Hoàng tử đã đặt ra hai bộ quy tắc từ lâu rồi!”.

Hắn cười ha ha một tiếng, hoàn toàn không thấy xấu hổ: “Không sai, đối với nàng, đúng là bốn vương có hai bộ quy tắc, chỉ cần bốn vương thích thì sẽ là vật thánh khiết nhất trên đời này, như hồ tuyết Thiên Sơn, không nhiễm bụi trần”.

Sự nồng nhiệt trong mắt hăm nhuốm chút kỳ vọng, thấy vậy ta rung hết cả mình, nhưng trong lòng thì hiểu rõ. Hắn đã nói ra yêu cầu, nếu muốn Hạ Hầu Thương tỉnh lại thì ta không thể trở lại bên chàng, bất kể hắn thật sự lấy ta làm phi hay vì thứ gì khác, nếu muốn để chàng tỉnh lại, ta chỉ có thể đồng ý yêu cầu của hắn.

Nhưng hắn không biết ta là người thế nào, sao có thể thoải mái đưa ra yêu cầu như vậy chứ?

Thế là ta cười: “Chỉ cần Hoàng tử không chê, ta đành theo Hoàng tử đến thảo nguyên. Còn nữa, so với Trung Nguyên trù phú hiền lành, ta lại thích thảo nguyên trong lành thoải mái hơn đây”.

Hắn cười ha ha, cũng không biết trong tiếng cười đó có mấy phần thật lòng thật dạ, chỉ thấy mặt mày hắn hiện đầy vẻ vui mừng. Hắn đáp: “Tốt, bốn vương sẽ dùng điều hầu gửi thư, bảo chúng chuẩn bị hôn lễ. Đợi khi chúng ta đến nơi sẽ vừa đúng lúc tiến hành hôn lễ”.

Ta cũng cười: “Mấy ngày nữa chính là tết Trùng dương, lúc đó chín cổng thành mở rộng, Hoàng thượng sẽ cùng dân chúng ăn mừng. Còn nữa, ta vào quân ngũ khi còn trẻ, cả ngày vây trong giáp sắt, chưa từng nhìn thấy cảnh nào nhiệt như thế, không biết cha và Hoàng tử có thể theo ta đi chơi một chuyến hay không? Có lẽ ngày đó có thể nhìn thấy Ninh vương cùng tham dự tiệc mừng ở trên tường thành Hoa Dương ấy nhỉ?”.

Ta đã nói yêu cầu của mình. Ngày đó, nếu như Hạ Hầu Thương có thể toàn vẹn không hề gì xuất hiện trên tường thành, ta sẽ giữ lời hứa cùng họ trở về thảo nguyên... Chỉ cần được nhìn chàng một lát từ nơi xa xa, cuộc đời này như vậy cũng đã đủ rồi!

Ta không biết họ coi ta là quân cờ nào nhưng ta biết, họ đã xuất chiêu thì ta chỉ có thể tiếp thôi.

Ô Mộc Tề thất vọng thở dài một hơi: “Sao Tướng quân chẳng thể tin tưởng bốn vương được nhỉ, lời bốn vương từng nói đã bao giờ thất tín chưa?”.

Ta cười trêu: “Ồ, Hoàng tử còn có lúc giữ chữ tín nữa á?”.

Người này da mặt dày ta đã lĩnh giáo từ đầu rồi, đúng là còn dày hơn cả góc tường thành, nhưng nhìn mặt y có vẻ tự nhiên, bản thân ta đúng là thấy có chút kì quái.

Tất nhiên họ đối với ta vô cùng tốt, tất cả thị nữ phải đến bên cạnh ta đều có thân thủ nhanh nhẹn, nét mặt đáng yêu. Nếu ta đánh rơi một ly trà xuống đất, dù thế nào cũng có người cúi xuống đất nhặt tách trà kia, sau đó nở nụ cười vui vẻ ngoan hiền đặt lại lên khay: “Có cần nô tỳ phải pha cho người một

chén nữa không ạ?”.

Các nàng rũ mắt, không hề ngẩng đầu lên nhìn, thái độ cung kính ngoan ngoãn nhưng ta biết, chi e là Ô Mộc Tề đã đưa toàn bộ cao thủ đứng đầu trong đám tinh anh ngầm huấn luyện tới nơi này.

Nếu ta không yêu cầu quá đáng, các nàng tất sẽ một dạ hai vâng với ta, thế là ta thuận miệng hỏi một câu: “Không biết Thất hiệu úy có làm khách ở nhà chủ tử người không nhỉ?”.

Đến chập tối, Tiểu Thất đã tới đây viếng thăm rồi. Hắn nói cho ta biết, Tiểu Lục và hắn ở sát vách chỗ ta... Tất nhiên võ công đã bị khống chế.

Ô Mộc Tề đang nói cho ta biết rằng, chỉ cần tất cả như hắn mong muốn, vậy thì hắn sẽ đối xử với ta rất tốt.

Chỗ dựa bên ngoài của ta đã bị hắn khống chế trong lòng bàn tay, dù có nhiều kẻ sách hơn đi chăng nữa cũng không có người thi hành, hắn cũng vui vẻ cho bọn ta ở cùng một nơi.

Tiểu Thất nói cho ta biết chuyện xảy ra ngày hôm đó. Vốn hắn chuẩn bị lên lầu tụ họp cùng ta, vậy mà vừa ra khỏi cửa đã bị Quân Sở Hòa tóm ngay.

Võ công của Tiểu Thất rất cao, nội lực lại càng mạnh nhưng vẫn bị Quân Sở Hòa bắt, hẳn là bởi vì sự tồn tại của ông khiến hắn kiêng sợ quá chăng? Huống chi ông vốn là Thống soái của hắn, sao hắn có thể ra tay với ông chứ?

Ba người bọn ta bị nhốt ở đây, Ô Mộc Tề vô cùng hiếu khách, tìm đến một bộ bài, ta cùng với Tiểu Lục Tiểu Thất đành coi đây là trò giải trí, cũng cảm thấy thời gian trôi qua thật nhanh.

Đến hôm Trùng dương, trong viện đã bày hoa cúc từ sớm, cửa nhà cắm cây thù du. Có cơn gió lạnh thổi qua viện, lúc này ta mới cảm thấy hoảng hốt, một năm lại qua rồi.

Chẳng qua năm nay, trong thân thể ta không còn cái lạnh thấu xương kia nữa, cơn rét lạnh chảy trong máu đã bớt đi nhiều, ta bèn cười nói với Tiểu Lục Tiểu Thất: “Mỗi khi tới Trùng dương, leo núi trông xa, năm này vui hơn năm trước!”.

Thế mà nụ cười trên mặt Tiểu Lục Tiểu Thất cứ như khóc, tiếng phụ họa rất miễn cưỡng: “Đúng vậy, đúng vậy đấy!”.

Đến ngày Trùng dương, trên người mỗi thị tỳ trong viện đều đeo thù du, xinh xắn đi qua đi lại trong viện. Trong lúc lướt qua, trên người mang theo mùi hương cay mới, bình trên trong phòng cắm hoa cúc vàng nở rộ, còn có gạo quả chín tầng cúng Trùng dương khiến ta bất chợt cảm thấy nơi mình đang ở lúc này như một gia đình phú quý ở Trung Nguyên, hơn nữa có mấy phần như thôn Quân gia năm xưa. Mỗi hộ gia đình đều lên núi đốt lửa trong ngày Trùng dương, nói chuyện trên trời dưới đất.

Chỉ tiếc mỗi một Trùng Dương người lại đổi khác.

Đến chiều, bọn ta thay quần áo dân thường, cài cây thù du trên đầu. Quân Sở Hòa và Ô Mộc Tề lại tới, cùng bọn ta hòa vào đám người dạo phố. Hằng năm mỗi khi tới dịp này, chín cổng thành mở rộng, thành viên hoàng thất lên lầu trên tường thành Hoa Dương, tượng trưng cho leo núi trông xa, lễ bái tổ tiên, còn thả hàng vạn hàng nghìn con điều từ trên thành xuống. Điều tản ra theo gió, hoa cúc bằng vàng bạc rơi xuống theo từng khóm, giữa trời đêm mờ tối như từng đóa cúc nở rộ trong phút chốc.

Thời điểm này hằng năm cũng là ngày hoàng thất và người dân vui vẻ nhất. Mỗi một thành viên hoàng thất đều phải có mặt, gió nhẹ phát lên mảnh che màu vàng, có thể để dân chúng được nhìn thoáng thiên nhan.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 167: Uy Hiếp Để Rời Đi

Bọn ta đi giữa dòng người nườm nượp, Tiểu Thất và Tiểu Lục một trái một phải sóng bước cùng ta, đẩy Ô Mộc Tề ra xa tít mù khơi. Y lại làm bộ thờ ơ, chẳng qua chỉ thỉnh thoảng quay đầu cất tiếng hỏi ta: “Xem con ngựa Cúc Hoa kia đi, so với Bạt Bộ Lưu Vân của bốn vương thì thế nào?”.

Tiểu Thất và Tiểu Lục không thêm đề ý đến y, ta cũng đành phải giả vờ không nghe thấy gì, nhưng y lại càng hưng phấn. Quân Sở Hòa đi theo sau bọn ta cũng im lặng, không nghe thấy ông nói được mấy câu. E rằng giữa ta và ông không có lời nào để nói nhỉ?

Hồi nhỏ, nhìn những đứa trẻ trong thôn cầm con điều do phụ thân chúng làm, ta đã từng rất ghen tỵ. Nhưng mỗi lần mè nheo đòi hỏi, liền đổi lấy cái nhìn lạnh tanh của phụ thân, ta đành tự lực cánh sinh, bắt đầu lấy vật đổi vật, hái trộm rau dưa hàng xóm đổi lấy điều giấy của đứa trẻ nhà hàng xóm. Từ khi ấy, ta bắt đầu khát vọng được ông quan tâm, thậm chí khi nhận được sự quan tâm ấy rồi, ta càng không chút do dự làm tốt hơn nữa.

Cuối cùng đã tới cổng thành Hoa Dương, trên tường thành cao cao, tấm màn sắc vàng tung bay theo gió. Nhưng khi thấy trăm ngọc mũ quan lấp ló sau lớp màn trường nặng nề, dưới trăm ngọc nỳ quan là những hoàng thất dung mạo tựa thần tiên, ta bỗng hoảng hốt. Họ cách ta thật xa xôi quá, xa đến mức khiến ta gần như không cảm thấy rằng ta từng mặc bộ đồ đồ thẫm gả cho chàng. Ta nhìn thấy chàng, chàng đi ra khỏi tấm rèm nặng nề kia, tay chấp sau lưng nhìn xuống ban công. Có người dân hò hét, “Ninh vương điện hạ. Là Ninh vương điện hạ...”.

Đầu tường gió lớn, làm tung bay ống tay áo rộng màu đen của chàng, khiến thân thể chàng như muốn theo gió bay đi. Cho dù cách xa đến vậy, ta vẫn cảm thấy, chàng... lại gần hơn rồi.

“Nhìn núi hoa cúc trước lầu, trùng trùng điệp điệp tựa như nhuộm vàng, nàng đoán thử xem lát nữa sẽ xảy ra chuyện gì?”.

Không biết từ lúc nào, Ô Mộc Tề đã đẩy Tiểu Lục và Tiểu Thất ra, chen đến bên cạnh ta. Ta giật thót tim, quay đầu nhìn y, lại thấy nụ cười của y như chiếc đèn lồng lưu ly sáng chói lẫn át cả ánh sáng ban ngày, vậy mà lại đượm nét thánh thiện. Ta rũ mắt nói: “Có thể xảy ra chuyện gì chứ? Dù xảy ra chuyện gì đi nữa, ngài cũng không làm tướng công của ta bị thương, phải không?”.

Trong mắt của y ngưng tụ lửa giận không thể tiêu tan, nhưng gương mặt lại thoáng nét cười, dịu dàng nói: “Đúng vậy, tướng công của nàng sẽ không bị thương...”. Y chỉ tường thành, “Nàng xem, nàng đi rồi, bên cạnh hắn không thiếu người đâu nhì!”.

Lọn tóc búi hờ kiểu hoa đào, hai bên chàng là hai nữ tử, lụa xanh áo đỏ, uyển chuyển thướt tha, là Giang Từ Sơ và Tần Thi Chi. Ta thấy rõ hai nàng gạt rèm đi tới, chàng liền xoay người rời đi, hai cô gái quay đầu nhìn theo bóng chàng. Cách xa như vậy, ta vẫn có thể cảm thấy lụa là châu báu không thể che nổi nổi quạnh quẽ của các nàng.

Ta cười nói: “Nếu ta đã rời xa chàng, có hai người đẹp kẻ bên có lẽ chàng sẽ vui vẻ hơn chút, không phải sao?”.

Cuối cùng Ô Mộc Tề không thể giữ được nụ cười nữa, gương mặt hết như băng tuyết, giữa không khí ngày hội êm ấm hoà thuận này, sắc thái ấy như thanh đao tuốt vỏ, khiến người ta rét căm căm.

Nụ cười trên mặt ta cũng bay biến, khẽ nói với y: “Hoàng tử Ô Mộc Tề, ngài vẫn y như trước kia, chỉ dám lén lút ra tay. Mỗi khi hai quân giao tranh, người chuồn nhanh nhất chính là ngài, không phải bởi vậy mà đại ca ngài cũng bị ngài đẩy tới tiền tuyến sao?”.

Ta thấy rõ sát khí thoáng qua trong mắt hắn. Hai nắm tay hắn siết lại cực chặt, chặt tới mức khiến người hắn run lên bần bật. Ta lại cười nhạt quay đi, nói với Tiểu Lục và Tiểu Thất: “Không có trò vui gì cả, chúng ta vẫn nên trở về thôi!”.

Đúng vào lúc này, một tiếng nổ long trời lở đất vang lên, núi hoa cúc dựng trên tường thành tan tác muôn nơi, hoa cúc chói lòa tung bay như bông tuyết. Dưới cổng thành, người người hốt hoảng tháo chạy, tiếng la hét inh ỏi. Trên cổng thành, tiếng áo giáp va chạm vọng tới từng hồi, người đứng sau lớp rèm vàng bị bao vây. Chàng đang ở đâu? Ở nơi nào?

Ta đã nhìn thấy chàng. Chàng đứng dậy, vẫn như rất lâu về trước, chỉ điểm tướng sĩ vây hãm tấn công, sát thủ áo xanh lam xuất hiện từ mọi ngả, tay cầm đao kiếm đồng loạt xông lên. Còn thị vệ mang đao mặc áo thêu chỉ vàng cũng có mặt khắp nơi, chém giết hỗn loạn.

Ta bất chợt nghe thấy tiếng kéo cung bên tai, mặt Ô Mộc Tề hiện vẻ khát máu như lang sói, kéo căng chiếc cung Ô Kim, trên cung đặt câu thích tiễn gắn đuôi ngũ sắc, mũi tên hình xiên, loang loáng ánh sáng. Y chìa mũi tên về phía Hạ Hầu Thương, quay đầu hỏi ta: “Nàng nói xem, với thực lực hiện giờ của bốn vương, mũi tên này bắn tới, thân thủ của hắn còn linh hoạt như xưa không?”.

Sống nhiều năm như vậy, ta chưa bao giờ cảm thấy nỗi sợ thấu tận tim gan, như thể băng thấm vào xương làm máu đông lạnh như vậy. Trước kia nếu thuộc hạ ta chết trận, ta có đau lòng nhưng không hề sợ hãi, khi thái tử dẫn quân lao vào Quân gia thôn, cảm giác trong ta chỉ là tức giận, không hề sợ hãi. Khi trúng kỳ độc, ta chỉ phóng ngựa chạy như điên, tự nói với mình, tuyệt đối không thể chết oan uổng như vậy. Nhưng hôm nay ta lại cảm thấy sợ hãi, bởi vì ta biết hắn đã yếu đến mức nào, sao có thể ngăn cản mũi tên kia chứ.

Ta ngẩng đầu nhìn Ô Mộc Tề, hắn giương cung cài tên, vận sức ngắm bắn. Hắn quay đầu nhìn ta, khi ta cảm thấy tuyệt vọng cùng cực thì hắn lại hạ cung Ô Kim xuống, khẽ nói: “Quân Triển Ngọc, bốn vương chưa từng thấy nàng có thần thái đau khổ như vậy. Tại sao...? Bởi vì hắn ư?!”.

Y sai bước lên trước, ta gần như tê liệt ngã xuống. Tiểu Lục và Tiểu Thất đứng đỡ lấy ta, khẽ nói: “Vương gia xuống rồi”.

Ta ngẩng đầu nhìn lại, chỉ cảm thấy ánh đèn trên cổng thành khúc xạ làm mắt người hoa lên. Hồi lâu người không rơi lệ như ta, lại rơi lệ ư?

Quân Sở Hòa đi tới bên ta, lại chỉ nhìn ta, cúi đầu thờ dài một tiếng, giương một tay lên, bốn phương liền có người tiến tới, uy hiếp bọn ta đi ra ngoài thành. Bọn ta nhìn theo người, quay đầu lại chỉ cảm thấy tường thành càng lúc càng xa, càng lúc càng xa. Dưới đất rải rác cánh hoa cúc, vàng óng chói mắt, nhưng ta biết, chung quy ta vẫn phải rời xa chàng.

Ta ngồi lên xe ngựa, vén màn xe, sau khi rẽ vài lượt, thành lâu kia không còn trong tầm mắt nữa, nhưng trước mắt ta lại hiện lên một bóng roi, ta rút về sau, giương mắt nhìn lên. Ô Mộc Tề cưỡi ngựa đi trước, chiếc roi dài gấp khúc đen nhánh quấn trên tay. Ta thầm cười lạnh, giữa ta và y không cần tỏ vẻ thân quen, bởi vì ta giả vờ không nổi, mà y cũng không cho là thật!

Ta hạ màn xe xuống, nghe thấy ngoài kia dậy tiếng roi vút, quất lên màn xe bằng da hết như tiếng vi vút khi chạm vào da thịt, gần như quất tung màn xe lên.

Tiểu Lục và Tiểu Thất cười ngựa, đồng thanh quát: “Ngươi làm gì?!”.

“Cạch!”, xe ngựa nghiêng sang bên, trông tránh một lúc mới ổn định lại được. Ta vất vả lắm mới ngồi yên vị, lại nghe giọng hỗn hển của Ô Mộc Tề vọng vào từ ngoài kia: “Quân Triển Ngọc, dù thế nào đi nữa, nàng đều không thể trở về nơi đâu!”.

Ta thân nhiên nói: “Nếu là vậy, Hoàng tử còn không mau bảo người lui đi? Gây ra động tĩnh lớn như vậy, Hoàng tử không thể mất bình tĩnh. Phải biết rằng, chín công một khi đóng lại, nếu còn muốn đi ra ngoài ắt sẽ gặp khó khăn!”.

Y tàn bạo nói: “Gấp gì chứ, còn một trò hay đợi nàng mà!”.

Tìm ta lại giật thót, xem ra y dẫn ta tới đây không phải không có nguyên do. Căn nguyên của tất cả mọi chuyện là gì đây?

Thích khách, bom trên cổng thành chẳng qua chỉ gây nhiễu, vừa đến đã đi, dường như mục đích chỉ làm loạn ngày tết Trung dương. Nhưng ta biết, người này không bao giờ làm gì vô ích, như vậy, trò hay đợi ta lại là cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 168: Lại Gặp Chàng

Xe ngựa đột ngột tăng tốc, đá sỏi dưới bánh xe dằn nhiều, xóc đến nỗi khiến ta gần như nảy lên khỏi chỗ ngồi. Chỉ nghe một tiếng roi vút, xe ngựa đột nhiên ngừng lại, khiến ta suýt chút ngã văng ra khỏi cửa xe. Khó khăn lắm mới ổn định người, vừa ngồi vào chỗ của mình liền thấy rèm cửa sổ xe bị người dùng roi ngựa vén lên, Ô Mộc Tề như cười như không thò mặt ra: “Nàng đối xử với hần tốt như thế, nhưng hần là con cháu hoàng thất, Thái tử vừa bị lật đổ, ngày sau hần khó có thể thoát được lên ngôi Hoàng đế. Nàng nói xem, hần có thể chỉ đối xử tốt với một mình nàng không?”.

Nếu lúc trước y hỏi ta như vậy, ta tuyệt đối không tin Hạ Hầu Thương, nhưng y không biết, bao nhiêu ngày ta dù nằm ở trên giường nhưng thực tế lại biết rõ mọi chuyện xảy ra trong phòng, vì thế trên đời này có ai hiểu rõ Hạ Hầu Thương hơn ta chứ? Càng hiểu rõ Hạ Hầu Thương là kiểu người gì.

Ta chậm chậm vuốt nét nhăn trên áo, nói: “Không biết Hoàng tử lại muốn cho ta xem cái gì?”.

“Tất nhiên có cái hay cho nàng xem!”.

Rèm mỏng buông xuống, cọc vào cửa sổ xe vang tiếng lạo xạo.

Ta nhìn rõ, vị trí chỗ bọn ta là một ngõ hẻm, địa thế như vậy, từ trong ngõ hẻm có thể nhìn thấy đường phố phía ngoài, còn đứng từ ngoài có lẽ không thể nhìn thấy ngõ hẻm bên trong.

Dừng ở đây chưa được bao lâu, ta chỉ nghe thấy nơi xa truyền đến tiếng vó ngựa, tiếng bánh xe lăn trên đá xanh, tiếng vó ngựa đồng thanh bước đi trật tự, đó là Bát Tuần! Ta không khỏi rướn người dậy, vén rèm xe nhìn ra ngoài. Nhưng đối diện lại là đôi mắt âm u của Ô Mộc Tề, ta lại cười với y, không thêm đề ý đến y, nhìn ra ngoài phố.

Nghe tiếng bước chân càng lúc càng gần, ta hỏi y: “Chẳng lẽ Hoàng tử muốn lấy ta làm tin, để Hạ Hầu Thương sa vào cạm bẫy Hoàng tử đã bố trí? Hoàng tử đừng quên, ta là Quân Triển Ngọc, nếu Quân Triển Ngọc xảy ra vấn đề gì sẽ có tổn thất rất lớn đối với kế hoạch của Hoàng tử đấy!”.

Mất y lóe lên nỗi tức giận, giọng nói quát vào xe ngựa, nhưng gần đến thời khắc cuối lại thu roi bắt vào lòng bàn tay, ngược lại cười thành tiếng: “Sớm muộn gì nàng cũng cam tâm tình nguyện ở lại bên cạnh bản vương, bản vương sao cần vội chứ? Nếu muốn cho hần sa bẫy, đâu cần phải có nàng giúp đỡ?”.

Con giận chấp chứa trong mắt y, lại tựa như châm biếm tựa như trào phúng, như đang nói Quân Triển Ngọc biến thành thế này từ khi nào? Khiến ta này sinh lòng cảnh giác, ta lúc nào cũng thiếu kiên nhẫn như thế, ngoài tức giận ra, ta thấy rõ trong mắt y sự trấn tĩnh và dửng dưng. Y đã tính trước mọi việc, chắc chắn có thể hạ gục ta. Ta biết y chưa bao giờ tiến hành trận đánh mà không nắm chắc, vậy thì rốt cuộc giữa y và Quân Sở Hòa đã quyết định kế sách nào rồi?

Ta không tin chỉ bằng sự quyến rũ của bản thân mà y có thể giữ ta lại bên y được!

Tiếng vó ngựa càng lúc càng gần, rèm xe rung rinh dao động. Ta hạ rèm xe xuống, ngồi bên trong xe cố hết sức giữ vững tâm tư bình tĩnh, nhưng làm thế nào cũng không thể.

Chàng sẽ đi trên con đường này sao?

Ô Mộc Tề đã sớm biết, vậy con đường này đã bố trí mai phục nào đó sao?

Nhưng điều ta muốn biết nhất chính là khi chàng tỉnh, thân thể có còn khó chịu gì không?

Chỉ nghe tiếng vó ngựa liền cảm thấy chàng càng lúc càng đến gần ta, dường như nhìn thấy nụ cười như hoa đào nở rộ trên gương mặt chàng. Vừa suy nghĩ, ngón tay của ta đang giữ rèm xe cũng không dám vén lên, trái tim lại càng đập dồn dập.

Mà ta nghe thấy, Ô Mộc Tề ra lệnh lạnh như băng: “Ra tay!”.

Mũi tên bắn khỏi dây cung xé gió vang lên tiếng vun vút, có tiếng quần áo bay bay. Vốn những âm thanh này ta không nghe được rõ ràng, nhưng không hiểu sao mà mặc dù ở giữa ban ngày nắng nóng cũng như lúc đêm tối yên tĩnh, những thanh âm kia lại vô tình lọt vào tai ta.

Rèm xe bị roi ngựa vén lên, Ô Mộc Tề ở ngoài xe như cười như không: “Hôm nay ngày lành cảnh đẹp, Tướng quân không có ý định thưởng lãm sao?”.

Lúc rèm xe bị vén lên, ta thấy rõ một con ngựa phi nhanh tới đây như gió lốc. Dẫn đầu chính là Hạ Hầu Thuong dưới sự bảo vệ của Bát Tuấn, cười trên con người ô trụy, bảo xanh đai ngọc, mũi tím giấy trắng. Gò má chàng hốc hác hơn, ngồi lên ngựa ta càng thấy rõ, chân mày chàng khẽ nhíu lại, dường như ẩn chứa vô vàn tâm tư. Tám con ngựa phía sau, tiếp theo là một đội người khác nhưng là một chiếc xe ngựa cực kì lộng lẫy, rèm che buông xuống, gió cuốn rèm che lại mờ mờ nhìn thấy giấy thù hoa vàng và váy lụa mỏng tang như tia nắng mai trong kiệu.

Hóa ra là nàng ta.

Ta không kịp nghĩ nhiều, tiếng dây cung vút lên, giữa đường đột ngột xuất hiện mấy sợi dây cản ngựa song song, những tòa nhà hai bên nhà hàng loạt mũi tên. Những mũi tên đuôi ngừ sắc tuôn rơi lia lịa, vậy mà chúng không hề kiêng kị gì sao.

Công khai dùng câu thích tiền ở chỗ này?

Nhưng dù chuẩn bị kỹ lưỡng như vậy đương nhiên vẫn không cản nổi Bát Tuấn, tám người đồng thời lấy ra tuyệt đao, con ngựa lần lượt thay đổi vị trí, bày trận Bát Âm Diệt Tấu, chấn mũi tên như đàn châu châu kia. Thậm chí Hạ Hầu Thuong còn không rút tên bên hông, dường như cảm nhận được vị trí hém nhỏ nơi bọn ta nên nhìn sang. Nhưng ta biết, chàng không nhìn thấy ta. Quả nhiên, chàng nhìn lướt qua rồi quay đầu lại.

Ta nhìn thấy chính diện chàng, thấy mặt mũi chàng càng gầy guộc, càng thêm vài phần lạnh lùng, trong mắt không hề thấy vẻ mừng vui, dường như nỗi giận trong mắt đã bị băng tuyết ngàn năm che khuất. Chỉ nhìn trong ngăn ngùi vậy thôi mà nước mắt ta suýt chút nữa rơi xuống... Không, Quân Triền Ngọc sẽ không khóc... Nhưng, lúc nào mới có thể gặp lại chàng?

Ta biết, Ô Mộc Tề hợp tác với Quân Sở Hòa đã lâu, hai người đều tâm tư kín đáo, thiên biến vạn hóa. Với thủ đoạn của họ, mọi việc đều nằm trong tay, không đạt được mục đích đặt ra, nào có thể dễ dàng bỏ qua cho chàng như thế?

Mà ta chỉ có cách dốc hết sức lực để ngăn cản, tiêu diệt hết thảy nguyên do của chuyện này, từ bây giờ sẽ cách chàng càng ngày càng xa. Nghĩ đến việc khoảng thời gian giữa ta và chàng tuy có hơn một năm, mỗi ngày có thể gặp nhau nhưng chàng không thăm dò ta thì ta liền thăm dò chàng. Sau khi biết chàng tham gia vào chuyện tướng lĩnh Quân gia, nỗi tuyệt vọng trong lòng từng khiến ta liều mạng đập đổ chàng, nhưng đổi lấy đều là chàng dốc sức văn hời, thậm chí hi sinh tính mạng của mình. Ta sống cùng chàng một thời gian dài, chính vào thời điểm ta không thể động đậy, điều mang đến cho chàng chỉ là đau khổ vô hạn. Đến lúc ta tỉnh táo, cuối cùng có thể chân chính chung sống với chàng trọn vẹn, nhưng thời gian đó lại ngăn ngùi như vậy, chỉ còn mấy ngày nữa thôi đành phải mỗi người một ngả.

Ta và chàng, khi khoảng cách dường như rất gần thì trái tim lại đi xa nhất, mà chờ đến khi trái tim sát kề thì người lại càng lúc càng xa, chẳng biết lúc nào mới có cơ hội gặp lại?

Nghĩ vậy, ta không khỏi ngẩng đầu nhìn trời, muốn mắng to một tiếng: Ông trời ơi, bắt con người như vậy rất vui vẻ hay sao? Ta chỉ muốn những ngày tháng của người trần tới bạc đầu chẳng xa mà thôi! Ông lo cái gì chứ?

Nhưng bầu trời vẫn một màu xám xịt, không thấy mưa cũng không thấy chớp, thậm chí cả gió cũng không thổi lấy một cơn.

Chỉ nghe thấy tiếng đao thương giáo mác vang vọng không ngớt bên tai.

Bát Tuấn không ngừng thay đổi đội hình, tạo thành trận thế như thùng sắt, khiến kẻ tấn công không thể lọt vào. Một mình chàng cười ô trụy đứng thẳng trong trận, nhưng hình như không nghe thấy tiếng mũi tên xung quanh, chỉ đứng hơi cúi đầu, ánh mắt liếc nhìn roi ngựa trên tay trái. Ta nhìn thấy rõ, roi ngựa kia chính là cái bị chàng chặt đứt ghép lại.

Đã chặt đứt thì cần gì phải giữ lại nữa?

Roi ngựa kia được chế tác rất tốt sao?

Là gán vàng hay khảm ngọc?

Nhưng trước mắt ta lại hiện ánh nước.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 169: Trên Xe Ngựa

“Đừng chỉ nhìn một mình hần, xem chiếc xe ngựa kia kia!”. Ô Mộc Tề lạnh lùng nói.

Ta hốt hoảng, nhìn về phía xe ngựa kia. Những kẻ tấn công xe ngựa đó vốn là vài tên tầm thường, không biết vì sao, sau một tiếng hô của Ô Mộc Tề, những kẻ tầm thường kia đột nhiên mạnh mẽ hẳn lên, bỗng tăng tốc tấn công. Ta thỉnh lĩnh hiểu ra, hóa ra người Ô Mộc Tề muốn tấn công là ở chiếc xe ngựa này chứ không phải Hạ Hầu Thương. Y vờ tiến đánh Hạ Hầu Thương, ngăn trở họ, nhưng mục đích thật sự lại là người ngồi trong xe ngựa đây.

Người trong xe ngựa thật sự quan trọng với hần vậy sao?

Ta có điều không hiểu.

Bởi vì, trong mắt của ta, nàng chẳng qua chỉ là một khuê tú danh môn mà thôi.

Hạ Hầu Thương cũng cảm thấy khác thường, trông về phía xe ngựa, trong mắt có vẻ lo lắng. Bát Tuần đã bị người ngăn trở, người duy nhất có thể ra tay chính là chàng. Chàng vùng roi thúc ngựa, lao tới chiếc xe ngựa kia nhưng không kịp nữa, màn xe đã bị vén lên, cô gái thích khách Tây Di kéo ra lại là... Giang Tử Sơ.

Tuy bị kéo ra với tư thái thảm hại cùng cực, nhưng dung mạo nàng vẫn diễm lệ, tóc mai rối bời khiến ta thấy càng thương. Ta hoảng hốt, đưa mắt nhìn Ô Mộc Tề, lại thấy y nhìn ta, thông dong nhích miệng: “Thật ra, Ninh vương điện hạ cũng là người thương hương tiếc ngọc, chứ không riêng gì với nàng!”.

Phương pháp đối phó với loại người này chính là lúc y muốn chọc giận người, người tuyệt không được trúng kế. Nên ta cười nói: “Đúng vậy, tướng công của ta vậy mà lại có tâm địa Bồ Tát”.

Thật ra nói lời này chính ta cũng muốn nôn, nhưng thấy Ô Mộc Tề xanh mặt quay đi chỗ khác, lòng ta càng sáng khoái.

Trong lúc nói chuyện, Hạ Hầu Thương đã đạp ngựa nhảy lên, tấn công đám người bắt ép Giang Tử Sơ. Nhìn thân hình chàng, ta không khỏi đau xót thấu lòng. Quả nhiên công lực của chàng đã giảm đi nhiều, vốn dĩ ở cự ly bật nhảy dễ dàng, vậy mà chàng phải vận công mấy lần.

Bát Tuần không thể phân tâm, nhưng Siêu Ảnh dẫn đầu lại hô lên thành tiếng: “Vương gia, cẩn thận!”.

Hiển nhiên, họ cũng hiểu giờ đây Hạ Hầu Thương đã không như thuở trước nữa rồi.

Nhưng uy lực chàng còn, kiếm thuật cũng còn, vẫn có thể dồn đám người mưu đồ bắt cóc Giang Tử Sơ không thể nhúc nhích.

Ô Mộc Tề ở bên dưới cái lưng mệt mỏi, hai tay giao nhau, đốt ngón tay kêu răng rắc. Y kẻ sát mặt lại, khẽ nói: “Ninh vương điện hạ không hổ là kỳ tài luyện võ, dù công lực đã tổn thất hơn nửa, nhưng vẫn có thể đấu lại Ô Vân Thập Kỳ của ta, cũng làm cho bọn vương ngửa tay, muốn so vài chiêu với hần. Quân tướng quân, theo ý nàng, trận chiến này ai thắng ai bại đây?”.

Ta im lặng không nói, thế nhưng hần lại cười ha ha: “Hay là ta và nàng cá cược đi, cược rằng hôm nay hần sẽ thua, có được không? Triển Ngọc...”.

Đáy lòng ta hiểu rõ, y rất hay nói dối, nhưng những lời này không thể thật hơn được nữa. Ta luôn là người không dễ nhận thua, nhưng hôm nay ta lại phải cố nén không thốt ra rằng: Xin hạ thủ lưu tình.

Trời mới biết ta phải tốn bao nhiêu sức lực cắn môi, mới cố nén không nói thành câu: Xin hạ thủ lưu tình!

Ta cảm thấy miệng mình tanh mặn, ấy vậy mới phát hiện môi mình đã bị cắn nát.

Ô Mộc Tề lại cười một tiếng, xoay người xông vào trận địa. Hai tay y chấp sau lưng, chiếc loan đao khảm ngọc bên hông gõ vào tấm áo giáp, phát ra tiếng vàng ngọc chạm nhau, như tấu tiếng khèn.

Ta thấy rõ, khi Ô Mộc Tề ra khỏi ngõ hẻm mười thước, chàng đã thấy y rõ ràng. Mặc dù đang mãi đánh nhau với Ô Vân Thập Kỳ, nhưng chàng vẫn quay mặt sang, lướt qua Ô Mộc Tề nhìn sâu vào hẻm nhỏ. Dù biết chàng không thể nào trông thấy ta, nhưng ta vẫn không kiềm được mà dấy lên hy vọng. Chàng biết ta ở đây phải không?

Ô Mộc Tề vùng tay lên, thúc hạ của y dừng đòn tấn công, tiếng đao kiếm lập tức im bật. Tiếng nói chuyện theo gió truyền tới: “Ninh vương điện hạ đã lâu không chinh chiến sa trường, không ngờ thực lực vẫn mạnh như vậy... Nghe nói Vương phi mất tích, không biết có gì cần bọn vương giúp đỡ không? Với thể lực của Ninh vương, tìm khắp Trung Nguyên còn không thấy, nói không chừng đã bị bắt đến Tây Vực rồi?”.

Đòn tâm lý của y quả thật hữu hiệu, giáng một cú vào đúng điểm yếu của Hạ Hầu Thương. Mặc dù cách xa đến thế, ta vẫn thấy rõ khi nghe lời ấy, thân thể Hạ Hầu Thương thoáng run rẩy: “VẬY... làm phiền Hoàng tử rồi...”.

Giọng nói đượm chút buồn bã, biết rõ người là kẻ địch.

“Việc gì cũng có cái giá của nó. Ta cùng quý quốc tuy có hiệp nghị hữu bang, nhưng ngài cũng biết, Tây Di đất rộng người thưa, làm việc chỉ có thể tính toán tí mĩ mới kiếm được chút lương thực. Bỏn vương không thể không kế thừa truyền thống này...”.

“Ngươi muốn gì?”.

“Không biết tiểu thư Giang gia đây so với Vương phi ai quan trọng hơn?”. Ô Mộc Tề vuốt ve loan đao bên hông, nói chậm rãi.

“Người ngươi muốn, quả nhiên là nàng ...”. Hạ Hầu Thương nói từng từ một.

Giang Tử Sơ trở nên quan trọng như vậy từ lúc nào thế? Và nàng ta quan trọng trong mắt Ô Mộc Tề, hay là trong mắt chàng?

Hay là nàng ta vẫn luôn quan trọng như vậy? Ta nghĩ lại, trong ba quý nữ, chỉ có mỗi nàng ta được vào vương phủ, vốn tưởng rằng nàng ta họ Giang mới có vinh hạnh đặc biệt này, chẳng lẽ không chỉ riêng như thế?

Ta bỗng cảm thấy hơi nực cười, Ô Mộc Tề còn phải dùng thủ đoạn này khích bác quan hệ giữa ta và chàng ư?

Nhưng không thể phủ nhận, tuy đáy lòng ta hiểu chuyện không đơn giản như vậy, như vẫn đau lòng trước giọng điệu do dự của Hạ Hầu Thương. Rốt cuộc, mỗi khi đến thời khắc mấu chốt, điều chàng cân nhắc không chỉ có mỗi ta, lòng ta gợn lên chút tức giận.

Hít vào một hơi, đột nhiên ta muốn làm loạn một trận. Mà bao lâu nay ta chưa được làm loạn rồi!

Vì vậy ta đột nhiên vận hết sức lực toàn thân gào lên: “Hạ Hầu Thương, tên khốn kiếp nhà ngươi! Ngươi quên bốn phi nhanh vậy há?!”.

Bởi vì trước nay ta đều lý trí hữu lễ, biểu hiện rất giống một tướng quân chỉ huy nghìn quân, đấu tới đâu lui với Ô Mộc Tề cũng chỉ cười nhạt, nho nhã lễ độ, dù miệng nói lời tàn nhẫn nhất nhưng ngữ điệu lại nhẹ nhàng cực kỳ. Chưa kể võ công mất hết, xung quanh đầy ám vệ, cho rằng ta không thể làm trò gì được. Cộng thêm không ai biết bản chất của ta nên không nghĩ đến việc chuốc thuốc câm. Vì vậy, ta gào lên thế này chẳng khác loại đàn bà chanh chua, ai ai cũng sững sờ.

Phải nói ngoài Tiểu Thất ra, ai ai cũng sững sờ.

Mãi lâu sau mới có người tiến lên nhét vải vào miệng ta, nhưng đã quá muộn. Hạ Hầu Thương không để ý tới điều gì khác, vung một chiêu rồi lao tới chỗ ta. Ô Mộc Tề bị ta làm hết hồn, thấy có ám vệ vội vàng xé một tấm vải trên người định nhét vào miệng ta thì nói: “Thôi đi”.

Y vừa dứt lời, tên ám vệ kia tiếc rề nhìn miếng vải trong tay, rất có thể đang nghĩ: Haiz, nội y tơ tằm mới mua của ta, tốn mười lượng bạc, không biết có vá được không?

Ám vệ đó không điểm huyết.

Hạ Hầu Thương lao đến chỗ ta, ám vệ vây quanh xe ngựa thủ sẵn, đề phòng dừng lại ta sẽ thoát. Những kẻ Ô Mộc Tề phái tới bên ta đương nhiên là cao thủ, đã có mấy kẻ tiến lên chặn đường. Ô Mộc Tề thất thần trong chốc lát rồi bình tĩnh ngộ, tiến lên chặn Hạ Hầu Thương, hai người giao đấu.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 170: Giao Thủ.

Nếu không có ai nhét khăn vào miệng ta, cũng không dùng những thủ đoạn khác, ta bèn bắt đầu bình luận: “Ô Mộc Tề, ngươi quay về Lạc Nhạn học trộm kiếm pháp của nữ hiệp phái Nga Mi há, tư thế có chỗ không đúng rồi. Người ta cầm kiếm theo thế ngón tay hoa, phải ngoái đầu nhìn địch thủ cười một tiếng. Ngươi nhìn ngươi đi, học trộm kiếm thế của người ta chẳng qua chỉ mới có dáng vẻ, thần thái thực chất còn kém xa. Tướng công nhà ta lại khác, học kiếm pháp Võ Đang, khí thế át người như núi đá cao nhất đỉnh Võ Đang. Ô Mộc Tề, ngươi hãy bảo ám vệ điểm huyết câm của ta đi... Ta đây vốn nhanh nhồm nhanh miệng, chọc ngươi tức giận, ta vẫn còn muốn sống!”.

Ám vệ tay cầm tấm vải trắng đang mừng thầm ra mặt, ngấm nghĩ cuối cùng mảnh áo bị xé kia cũng có chỗ dùng, đang định tiến lên bịt miệng ta, còn rục rịch muốn điểm huyết nữa, nhưng Ô Mộc Tề vừa biến hóa chiêu kiếm, vừa nổi giận dưng dưng quát: “Quân Triển Ngọc, nàng đừng quá đắc ý!”.

Không có chỉ thị của y, không ai dám tiến lên điểm huyết bịt miệng.

Vốn kiếm pháp Nga Mi Ô Mộc Tề đang sử dụng vừa hay có thể phá giải chiêu thức Long Hoa Kiếm phái Võ Đang Hạ Hầu Thương đang dùng, chỉ tiếc y biến đổi chiêu thức, ngược lại để Hạ Hầu Thương chiếm thế thượng phong.

Nhưng ta biết, dù ta giúp chàng thế nào, hôm nay Hạ Hầu Thuong cũng không thể thắng Ô Mộc Tề toàn vẹn. Chẳng qua muốn dùng cách này nói cho chàng biết, dù ở nơi đâu, ta cũng có thể bảo vệ mình, chắc chắn sẽ không để người khác xúc phạm, bảo chàng yên tâm.

Cuộc chiến này, Quân Sở Hòa lại mất tâm mất tích không ra mặt, chỉ có thuộc hạ Ô Mộc Tề dẫn theo thôi. Ta phải làm thế nào để nói cho chàng biết Quân Sở Hòa đã liên thủ với Ô Mộc Tề đây?

Ô Mộc Tề nghĩ là ta và Quân Sở Hòa rốt cuộc là cha và con gái, dù thế nào cũng quan tâm ông ít nhiều. Nhưng trải qua mấy ngày vừa rồi, ta đã nghĩ thông suốt, máu của tướng sĩ Quân gia cuối cùng sẽ làm mờ nhạt đi tình cảm cha con này.

Vì vậy nhân lúc lúc chúng do dự không bật miệng, không điểm huyết cam của ta, ta lớn tiếng nói: “Ô Mộc Tề, ngươi học võ công của Quân Sở Hòa lâu như vậy, sao giờ chẳng thấy mạnh lên gì cả?”

Cuối cùng Ô Mộc Tề không nhịn được nữa, không biết ra dấu tay khi nào mà một tên ám vệ trong số đó tiến lên điểm huyết cam của ta, tên ám vệ xé áo tấc ngắn ngơ nhét tấc vải trắng vào túi áo.

Rèm xe chưa hạ xuống, ta vẫn thấy rõ ràng. Ở phía trước cách ta không xa, hai người họ giao chiến kịch liệt. Hạ Hầu Thuong dốc hết toàn lực muốn xông phá vòng vây của y, nhưng cuối cùng không được; mà khi chàng nhìn về phía ta, còn một đội người ngựa khác như gió lốc lao về chỗ Giang Từ Sơ, bắt cóc nàng ta ngay lập tức. Bát Tuấn không kịp xông qua cứu nữa, trở mắt nhìn nàng ta bị đặt lên yên ngựa, sau khi ngoặt mấy cái liền biến mất tăm.

Thì ra Ô Mộc Tề dẫn ta tới đây là để thu hút sự chú ý của Hạ Hầu Thuong, mục đích lại là thuận lợi cướp đi Giang Từ Sơ.

Y đã thành công rồi.

Ta trở mắt nhìn y đâm một kiếm vào bả vai Hạ Hầu Thuong, khiến cho Bát Tuấn liều mạng muốn xông lên ứng cứu. Nhưng đối thủ quá nhiều, dường như giết mãi không hết, cuối cùng họ không thể đột phá vòng vây. Tiểu Thất Tiểu Lục bị khống chế, hai người vẫn luôn lo lắng nhìn ta từ đằng xa. Lần đầu tiên ta cảm thấy bất lực, quả thật Ô Mộc Tề muốn giết chàng, từ thế kiếm trên người y ta có thể thấy rõ sát khí nồng đậm.

Thế nhưng y lại làm một thế ảo, lui nhanh mấy bước đi tới cạnh xe ngựa của ta, cười nói với Hạ Hầu Thuong: “Hơn một tháng nữa, bốn vương sẽ thành thân, ta không muốn biến thành một người chỉ biết giết chóc trong mắt tân nương tử. Ninh vương diện hạ, tại hạ và ngài đành từ biệt tại đây!”

Hạ Hầu Thuong đau đớn, mặc kệ máu trên vai chảy ròng ròng, lớn tiếng kêu: “Ngươi nói gì, thành thân cái gì, ngươi thành thân cùng ai?”

Ô Mộc Tề cười nói: “Nếu Ninh vương diện hạ muốn biết, sao không đích thân đến thảo nguyên chơi một chuyến? Tại hạ chắc chắn sẽ nghênh đón từ sớm, chào mừng Ninh vương đại giá”.

Đúng là kẻ sách độc ác!

Rốt cuộc y không dám giết người ở cảnh nội thiên triều, lại dùng phương pháp đó dụ Hạ Hầu Thuong đến Tây Di? Ta hơi hối hận vì đã đặt mình vào nơi nguy hiểm, để Ô Mộc Tề có dịp lợi dụng. Nhưng không làm như thế, sao ta có thể cứu được Hạ Hầu Thuong?

Muru kể bước nối bước, quả thật làm cho ta và Hạ Hầu Thuong rơi vào tình cảnh lưỡng nan, lui cũng không được mà tiến cũng chẳng xong.

Chắc là Quân Sở Hòa và Ô Mộc Tề thương lượng rồi chăng?

Ta nhìn thấy Hạ Hầu Thuong trợn mắt như sắp nứt ra, lao về hướng Ô Mộc Tề, mà người vây giữ Bát Tuấn bỗng dung tán đi, Bát Tuấn xông lên trước ngăn cản Hạ Hầu Thuong. Ô Mộc Tề thì vung tay lên, câu thích tên đuôi ngũ sắc lung linh kia lại đặt lên cung của ám vệ xung quanh... Mà Hạ Hầu Thuong, mặt chàng lạnh tanh và cuồng loạn, muốn xông phá Bát Tuấn đang ngăn cản để tiến lên. Chỉ tiếc công lực của chàng không còn như trước, cộng thêm bả vai bị thương, cuối cùng không thể làm gì được, bị Bát Tuấn kiềm chế chặt chẽ.

Ô Mộc Tề hô một tiếng: “Rút lui”.

Xe ngựa chuyển động, ám vệ xung quanh im hơi lặng tiếng rút lui. Rèm xe vẫn nửa mở nửa khép, ta nhìn thấy chàng vùng vẫy muốn tránh thoát khỏi tay Bát Tuấn, sắc mặt tức đến đỏ bừng mà chỉ có thể nhìn ta từng bước càng lúc càng xa.

Cuối cùng, tường viện xám trắng đã che đi khuôn mặt, thân hình của chàng. Phải bao lâu nữa ta mới có thể gặp lại chàng được đây?

Trong khi xe ngựa phi nước đại, có bóng người thoăn thoắt chui qua rèm xe ngồi bên cạnh ta, y vươn tay giải huyết đạo của ta, nói: “Quân Triển Ngọc, nàng nhìn đi, bốn vương đối với nàng có phải rất tốt hay không, vì sợ tổn thương trái tim nàng mà không đành lòng giết chết tình nhân của nàng đó!”.

“Hoàng tử nói sai rồi, chàng không phải là tình nhân của ta mà là tướng công của ta”.

“Bất kể là gì cũng được, hần là tướng công trước kia của nàng, bốn vương sẽ dùng hình thức long trọng nhất trên thảo nguyên tới cưới nàng. Quân Triển Ngọc, Chiến Tiên Tây Cương chính là thế tử của Ô Mộc Tề ta, vậy chẳng phải mấy năm sau Tây Di giao chiến với Trung Nguyên thì Tây Di sẽ giành được thắng lợi lớn nhất?”.

“E là Hoàng tử đã quên, quý tộc và triều đình ta đã ký kết hiệp ước bạn bè đồng minh, Hoàng tử còn để ý thắng thua nhiều năm trước sao? Hơn nữa ta đây mang danh Chiến Tiên, mà giờ cùng lắm chỉ là một kẻ bỏ đi, có ích gì cho Hoàng tử chứ?”.

Y nhìn ta, ánh sáng trong buồng xe vô cùng tối tăm nhưng y cười lên lại như loại rượu mạnh khiến ta hơi ngỡ ngác, không rõ y cười như vậy là có ý gì, chỉ nghe y khẽ nói: “Quân Triển Ngọc, khi biết nàng là một nữ tử, không riêng gì Hạ Hầu Thương vui mừng mà bốn vương cũng hạnh phúc lắm. Mấy năm trước nàng phá hôn lễ của ta, thật ra... ta cũng có phần cảm tạ nàng”.

Ta thân nhiên nói: “Cách Hoàng tử cảm tạ đúng là kỳ quái, vậy mà lại lấy ta làm mối như khiến nơi nơi kinh động. Nhưng không biết Hoàng tử bắt cóc Giang cô nương để nàng ấy làm chính phi hay trắc phi của ngài đây?”.

Thật ra ta bức tức nên nói vậy thôi. Thấy rõ sự ngỡ ngác hoảng loạn thoáng qua trong mắt y, ta không khỏi thầm giật mình, ta đã đoán được ý nghĩ của y ư? Y thật sự định nạp Giang Tử Sơ làm phi?

Vậy cũng thật là thú vị, hai người bên cạnh y đều là cướp về, ngay cả lấy vợ cũng nêu cao truyền thống về vang của Tây Di, không cướp không vui.

“Bắt cóc Giang Tử Sơ đương nhiên có sự tính toán của bốn vương, nhưng mục đích không giống như nàng nghĩ. Triển Ngọc, người duy nhất bốn vương muốn cưới chỉ có nàng thôi”.

Ta nghe mà cảm thấy cực kỳ buồn cười. Y và Hạ Hầu Thương giống nhau, đều từng nói những lời này. Nhưng nghe những lời này từ miệng y lại thành sự châm chọc khùng khiếp. Dã tâm và thủ đoạn của y đều chứng tỏ y và Quân Sở Hòa đang lợi dụng ta, lợi dụng ta dụ Hạ Hầu Thương tới, lợi dụng ta để gắn bó mối quan hệ giữa hai người, có lẽ còn có một lý do sâu xa hơn. Nhưng trong mắt y còn thoáng qua vài phần chân tình, vẻ mặt khiến người ta thấy vô cùng thật tình, làm ta phải cảm thán người này đúng thật là người duy nhất sinh ra để giả bộ.

“Hay là Hoàng tử xuống xe đi, buồng xe nhỏ quá, hai người ngồi chung, ta, ta thấy không thờ được”.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 171: Buồng Xe Lạnh

Không khí trong buồng xe chợt lạnh căm căm, như có tuyết ngày đông vương lên hai má, cảm giác trong ta chỉ có lạnh lẽo. Mắt y lại có cái vẻ cuồng nộ này, ngón tay siết chặt kêu răng rắc. Nghe tiếng khớp ngón tay, ta chống khuỷu tay lên cửa sổ xe, cười nói: “Hoàng tử, nếu tức giận thì trút ra tốt hơn đây”.

Thật ra ta rất sợ y giận dữ mà cho ta một chưởng.

Nhưng người này luôn đa nghi, hề ngại bảo y làm, y tuyệt nhiên không làm. Vì vậy, y chỉ cười cười, nhưng bỗng dưng ôm lấy ta, đôi môi thuận thế kề tới, hai cánh tay ôm ta chặt khít, giẫy xéo môi ta. Ta giận dữ, chỉ cảm thấy bờ môi y lạnh như băng, cứ như rắn độc ngày hè... Nhưng ta vùng vẫy thế nào cũng không thoát được, đành phải lạnh lùng mặc y dùng môi lưỡi chiếm đoạt. Cuối cùng y buông ta ra, nhìn thẳng vào mắt ta: “Quân Triển Ngọc, nàng... muốn ta làm thế nào đây...”.

Y vén rèm bước ra, cười ngửa của mình. Ta nghe tiếng y điên cuồng lấy roi vọt con ngựa ô truy, hét lớn: “Mau xuất quan!”.

Chắc hẳn có sự tương trợ của Quân Sở Hòa, chúng gần như có thể xuất quan mà không gặp phải kiểm tra gì.

Tiếp đó chính là mười mấy ngày hành quân gấp rút không ngừng nghỉ. Ngựa chạy xe đã đổi mấy lượt, Ô Mộc Tề không quá rầy ta nữa, người đưa cơm nước đều là Tiểu Lục và Tiểu Thất. Nhưng họ bị điểm huyết cam, nội lực cũng như người bình thường, chắc đã bị khống chế. Thời gian đưa cơm cũng có giới hạn, lâu la chút sẽ bị thúc giục nên họ không tài nào trao đổi đưa tin với ta. Lúc đi lại rèm cửa sổ bị đóng đinh kín mít, trừ lúc nghỉ ngơi được gỡ ra, cả ngày ta chỉ đối mặt với vách xe và bãi cỏ nhìn thấy mỗi khi thi thoảng vén rèm lên. Tiểu Lục và Tiểu Thất cũng ngồi trên xe ngựa như ta, xem ra cũng bị đối xử tương tự...

Về sau, Ô Mộc Tề nổi lòng tốt cho ta ra ngoài. Vị trí là thảo nguyên mênh mông không thể phân biệt phương hướng, chỉ có thể nhìn thấy trời xanh có biếc kéo dài vô tận. Nếu là nơi núi non trùng điệp có thể phân biệt phương hướng, y tuyệt đối không cho ta xuống xe.

Mỗi lần ta xuống xe đi lại, tuy có Tiểu Lục và Tiểu Thất im hơi lặng tiếng ở bên, nhưng ta có thể cảm nhận được ánh mắt như lang như sói của y từ xa hướng về. Để cố hết sức làm lơ ánh mắt của y, có khi ta liền ngâm nga khúc “Chu sắc liệt”, tà dương còn vương, trời xanh có biếc, có lẽ chỉ có như vậy ta mới tích góp được chút dũng khí, nghênh đón những ngày tứ cố vô thân về sau.

Ta luôn hiểu rõ bản thân. Tuy khá thông minh nhưng không phải là kiểu người đánh đâu thắng đó, nếu bên cạnh không có huynh đệ hỗ trợ, có lẽ đầu ta đã lia khỏi cổ từ lâu rồi. Nhưng giờ bên ta chỉ còn Tiểu Lục Tiểu Thất, mà họ đều bị khống chế, rồi biên cảnh càng xa có nghĩa là người có thể điều động càng ít, thứ chắc chắn trong tay càng mong manh. Ở địa bàn của Ô Mộc Tề, ta liền trở thành thịt cá, y là dao thớt, nhưng nếu ta muốn biết rốt cuộc Quân Sở Hòa giao dịch gì với y, chỉ có chui vào hang hổ thôi.

Ta vẫn không hiểu, tại sao Quân Sở Hòa lại từ bỏ vinh quang vô tận thiên triều mang đến cho ông để cầu kết với Ô Mộc Tề, bỏ mặc Quân gia, ngay cả

đưa con gái như ta cũng bị ngó lơ?

Rốt cuộc thứ ông muốn là gì?

Nhưng suốt cả chặng đường, ta chưa hề nhìn thấy ông. Có khi ta cố ý nói với Ô Mộc Tề ta muốn gặp phụ thân, y không trả lời mà chỉ cười nói: “Lúc chúng ta thành thân, nàng có thể gặp lại ông ấy, yên tâm”.

Càng đi sâu vào thảo nguyên thời tiết càng lạnh. Có khi ban ngày nắng ấm bao phủ, đến đêm lại lạnh lẽo thấu xương. Buổi tối lúc cắm trại, Ô Mộc Tề cho người đốt cả đồng người bên cạnh ta, còn dùng lông chồn làm chăn đắp lên người ta, nhưng ta vẫn cảm thấy lạnh. Mà vào sâu trong thảo nguyên, ta lại càng dễ dàng cảm thấy mệt mỏi rã rời, trời tối thường thiếp đi, có cảm giác không bao giờ muốn tỉnh lại nữa.

Tiểu Lục và Tiểu Thất cảm thấy thân thể ta không bình thường, có khi dù bị bọn thị vệ của Ô Mộc Tề đánh chửi thế nào cũng không rời khỏi ta, ta phải kiên trì hai người họ mới bằng lòng rời đi.

Ta không biết tại sao lại vậy, không phải độc trên người đã được giải sao? Có khi ta còn có thể cảm thấy đan điền loáng thoáng có nội lực lưu động, nhưng tại sao càng ngày càng mê ngủ chứ?

Về sau, mái hiên xe ta được đổi thành cái lớn hơn, có thể nằm thoải mái. Trên chiếc nệm trong buồng xe rải lớp lông chồn dày cộm. Ấy vậy ngày nào ta cũng ngủ ở đó, còn không thèm xuống xe hít thở khí trời.

Ta không biết tại sao lại vậy, vốn là đi tới thảo nguyên thân thuộc nơi ta từng thúc ngựa chạy băng băng, làm bậy tùy ý, không bao giờ khiến ta khó chịu này. Ô Mộc Tề cũng chẳng quan tâm, trên đường cũng không mời đại phu khám cho ta, chẳng qua chỉ không ngừng gia tăng tốc độ chạy về vương cung. Ta không biết đã trôi qua bao lâu, chỉ cảm thấy mặt trời mọc rồi lại lặn, có lúc tỉnh dậy mặt trời còn treo cao trên đỉnh đầu, nhưng ngủ một giấc đã thấy trắng sáng sao thừa. Chạy suốt ngày đêm như vậy, cuối cùng đã tiến vào lòng thảo nguyên, đến dưới thành Bình Viễn.

Lúc bọn ta tới nơi vừa đúng nửa đêm, ta ngủ mơ mơ màng màng, bị đánh thức khỏi giấc mơ. Mở mắt ra nhìn, Ô Mộc Tề đã lâu không tới gây sự lại ngồi bên cạnh ta. Trong buồng xe treo một viên dạ minh châu lớn cỡ quả trứng bồ câu, dưới ánh sáng viên dạ minh châu ấy, mặt y quả thật bóng mượt như ngọc. Tay y cầm chiếc áo choàng lông màu tím, sợi lông trên áo choàng đứng thẳng, đầu lông dưới ánh minh châu long lanh trong suốt, như tỏa ra ánh sáng vậy. Ta thầm giật thót, chẳng lẽ đây là áo lông Từ Ngọc? Nhớ năm đó ta cùng với hội Tiểu Thất lên vào thành đoạt tân nương tử, nghe nói Khả hãn đã ban thưởng chiếc áo lông này cho Ô Mộc Tề làm quà cưới. Chiếc áo này được may bằng da chồn tía hiếm có, mà chỉ chấp từ vùng da dưới nách hai thốn. Gió thổi lông càng ẩm, tuyết rơi đến tụt tan, mưa ngấm mà không ướt, quan trọng hơn là giá trị liên thành, chỉ có một chiếc duy nhất. Hồi ấy đã muốn mượn gió bẻ măng rồi, nhưng không tìm được, hôm nay chiếc áo Từ Ngọc này lại nằm trong tầm với, nhưng lại chẳng hề có hứng thú.

Da mặt người này đúng là dày, câu nam nữ thụ thụ bất thân chẳng là gì với y cả. Ta cũng không để tâm, và lại ta mặc ba lớp trong ba lớp ngoài, chỉ coi tình cảnh này như cắm trại miền hoang dã thuở còn dân binh năm ấy. Vì vậy ta ngồi dậy, chiếc thoa trên đầu rũ xuống bên mai, hỏi: “Nhanh đến vậy sao?”.

Y nhìn ta, đôi mắt nhất thời mê mẩn, lại đưa ngón tay vén sợi tóc buông lơ lửng bên gò má ta, khẽ tới bên miệng hôn rồi khẽ nói: “Tóc mây buông lơ lửng, thoa ngọc muốn rũ, thật đẹp lim dim, mỗi một cây lười... Nàng luôn khiến bốn vương mê mẩn, người nào mới thật sự là nàng?”.

Ta kéo sợi tóc khỏi tay y, thản nhiên nói: “Hoàng tử không phải là gọi ta dậy, nói cho ta biết đã tới nơi chưa thì phải?”.

Thế nhưng y lại quần sợi tóc lên đầu ngón tay, ghé vào chóp mũi hít hà, ra vẻ chưa thỏa ước nguyện. Ta nghĩ thầm đã mấy ngày rồi ta chưa gội đầu, diễn vai tình sâu như biển muốn đùa giỡn ta quả là khó cho người quá.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 172: Thành Lâm Tang

Y rướn người qua, vươn tay vén rèm xe, ta thấy rõ hơn thành cổ Lâm Tang xây bằng đá xanh khổng lồ chìm trong bóng đêm, bốn góc tường thành có đèn lồng da trâu to đùng. Bọn ta đi chậm chậm đến cửa Đông thành, đài Diêm Tướng trên tường thành hiện rõ ràng trước mắt. Một lá cờ cắm trên đó, trên lá cờ kí hiệu hình hắc ưng như muốn phá cờ bay ra. Khi thấy bọn ta đi gần tới, câu treo nặng nề chậm chậm hạ xuống, cách rất xa đã nghe rõ tiếng cót két lúc câu treo hạ xuống ấy.

Đầu thành vang tiếng kèn lệnh, vô số đèn lồng chợt xuất hiện chiếu soi khung cảnh dưới thành như ban ngày. Có hai đoàn người ngựa ra đón từ cổng thành rộng mở, cô gái đi đầu đội mũ vân sa, chân đi giày da hươu, tóc búi kiểu Bàn Kê, gấu tay áo Kim Châu. Nam tử còn lại mặc áo lông da đội mũ nhỏ, eo dắt đao vàng, hai bên trái phải câu treo đều có chín người.

Ta biết, đây là lễ tiết đón tiếp khách trịnh trọng nhất của vương thất Tây Di. Năm đó Quy Tư Vương đường xá xa xôi tới đây cũng dùng lễ Cửu Thiên Cửu Địa này. Đứng hai bên là chín nam nữ thanh niên, không phải là người hầu bình thường mà là con cháu quan lại Tây Di, ngày sau có tư cách thừa kế

vị trí gia chủ. Mặc lễ phục nghiêm đôn như vậy đã biểu thị ý tứ trọng đãi cao nhất của vương thất Tây Di rồi.

Ta quả thực không ngờ sẽ có một ngày mình cũng được nhận lễ tiết lớn như thế. Nhớ năm ấy, ta cùng với Thất Tinh nhân lúc đêm khuya không người len lén vượt tường lên vào.

Lúc xe ngựa qua cầu treo, ta thấy rõ chín nam chín nữ đứng ở hai bên quả thật rất tao nhã, tinh thần phấn khởi.

“Họ tới đón tiếp Thế tử phi tương lai...”. Ô Mộc Tề khẽ nói bên tai ta.

“Vây ư? Ta mệt rồi... Đến phòng ngủ thì gọi ta”. Ta đáp một tiếng liền ngã đầu xuống giường.

Y kéo ta một cái, ôm ta trong ngực, lạnh lùng thốt lên: “Quân Triển Ngọc, nàng là người thông minh, đừng làm chuyện gì ngu xuẩn. Số mệnh Hạ Hầu Thương dài hay ngắn do nàng quyết định đây”.

Ta cười: “Hoàng tử Ô Mộc Tề cũng là người thông minh, mặc dù số mệnh chàng dài hay ngắn có thể khiến ta quan tâm, nhưng nếu như vượt quá giới hạn của ta, cùng lắm thì ta đành theo chàng thôi!”.

Hai người bọn ta nhìn nhau như lúc giờ đao đối chiến năm đó.

Khỏe mất y có nếp nhăn khi cười, ánh mắt đã trở nên lạnh như băng, nhưng trong phút chốc, vẻ lạnh lùng kia liền tan biến, khẽ nói: “Tóc của nàng rối rồi, hồi bé ta thường giúp cô chải tóc đấy. Cô thích đẹp, thích búi tóc kiểu Trung Nguyên, sau đó ta cũng học không ít. Lát nữa phải bái kiến phụ vương, nàng không thể để như vậy được, để ta chải tóc búi tóc cho nàng nhé”.

Ta cảm thấy thật sự bất lực với tên chó đẻ này, rõ ràng đã kích thích khiến y nổi trận lôi đình rồi, con giận của y lại tiêu tan toàn bộ chỉ trong nháy mắt, nhẹ lời mềm giọng, không hề gồng sức, khiến ta thăm sinh lòng cảnh giác. Ta có cảm giác sâu sắc rằng người này xem chừng là địch thủ lớn nhất của ta, đáng được xưng tụng là nhân tài kiệt xuất, co được giãn được, có thể thừa dịp sơ hở mà hành động. Nhớ khi ấy ta chẳng qua khoác thân phận của Lạc Nhật Hà tố cáo sơ hở của ngân giáp kia, y bèn tự mình thiết kế, âm thầm bố trí cạm bẫy, lại còn không tiếc tự làm bị thương bản thân khiến Thái tử rơi vào bẫy. Mặc dù có Tiểu Thất với thân phận Mộ Dung Quy ở bên cạnh y bày mưu tính kế, nhưng y thực sự nghe lọt mấy phần? Hay vốn dĩ y đã bày mưu tính kế chu toàn chặt chẽ, Tiểu Thất xuất hiện chẳng qua chỉ dẹt hoa trên gấm thoi chăng?

Quân Sở Hòa liên thủ với y, không biết là phúc hay họa đây?

Không biết cuối cùng là ai thao túng ai?

Đang suy nghĩ, ta thấy trăm cái trên đầu bị tháo xuống, y lấy lược bạc từ hộp kín trong buồng xe ra, chậm chậm chải tóc cho ta, động tác tay vô cùng nhẹ nhàng. Ấy rồi lấy một bình lưu ly nhỏ, đổ dầu bôi tóc ra tay y, bôi lên đầu ta, phút chốc cả buồng xe đã ngập tràn mùi hoa thanh mát dịu nhẹ. Ta thăm nghĩ, nhiều ngày không gội đầu, chỉ sợ y có giả bộ thâm tình khăn khăn cũng chẳng chịu được mùi trên đầu ta; đổ dầu bôi thơm ra để làm dịu mùi, lại vuốt thêm chút nữa.

Ta đầu phải thể loại con gái càng không tắm thì người càng thơm tho chứ.

Dù sao tên này da mặt dày, co được giãn được, khổ đến đâu y cũng chịu được, y muốn giả bộ thì cứ kệ cho y giả bộ đi.

Động tác của y vô cùng khéo léo, sau khi cuộn cuộn mấy cái y lại búi thành kiểu Dao Đài, tóc mây xếp chồng, vài lọn mỏng buông xuống, rồi gài cây trâm xanh biếc lên. Nhìn mình trong gương bạc, trừ vết đỏ trên mặt vì ngủ nghỉ không điều độ ra thì những thứ khác đều rất phù hợp.

Y lấy một bọc váy áo từ sau lưng ra, cười nói với ta: “Thử chiếc váy ngũ sắc này xem, đào lại có thể phối hợp với búi tóc Dao Đài trên đầu nàng đấy, thay trong buồng xe đi”.

Ta nói, “Hoàng tử muốn xem ta thay đồ à?”.

Y cười he he: “Nếu nàng mời quả là vinh hạnh của bản vương”.

Ta thăm nghĩ, nếu lúc này y muốn thật thì bản thân ta cũng không tài nào làm được. Ta luôn tuân thủ tín điều “dùng thép tốt nhất để làm lưỡi dao”, không muốn vì chuyện nhỏ mà tổn sức lực lớn với y, thế là nói: “Nếu ta không muốn, có phải Hoàng tử định đích thân ra tay thay đồ cho ta không?”.

Vốn tưởng y sẽ cố ý gây khó khăn nhưng không ngờ y đứng dậy, khom lưng vén rèm đi ra ngoài, nói: “Bản vương há lại là người ngờ nghệch như thế?”.

Xem ra, y vẫn muốn giữ gìn phong độ quân tử trước mặt ta.

Nếu như thế, ta cũng không nên đắc tội y. Tục ngữ nói đúng, ngựa quân tử thì hiếu chiến, tiểu nhân thực sự thì khó dây. Nếu y thật sự bộc lộ bộ mặt của kẻ tiểu nhân, bắt đầu giờ trò xấu ra thì khó đối phó vô cùng rồi.

Thế nên ta ngoan ngoãn thay bộ váy áo này, lại khoác thêm chiếc áo lông Từ Ngọc, ngồi im trong buồng xe. Bộ váy áo này hơi bó, mà lại cắt may rất vừa người. Ta ngã người lên giường liền cảm thấy hồ hấp không thoải mái, ta không ngồi thẳng không được.

Xe ngựa đi một lúc lâu nữa, cuối cùng cũng dừng lại. Vén rèm xe lên, có thị nữ tiến lên giúp ta xuống xe. Ô Mộc Tề duy trì phong độ quân tử đứng nơi cách ta ba thước, trên người đã thay chiếc áo lông Bạch Hồ, quả thực có phần phong trần tuấn lãng. Thế nhưng y lại nhìn ta không chớp mắt, cứ như bị

ta hấp dẫn vậy. Ta nghĩ ta nào có sức hút mãnh liệt như thế chứ? Đã nhiều ngày chưa tắm rửa, hẳn là cổ bẩn lắm rồi, lúc này thay đồ còn có hai con rắn rơi ra từ trong áo đây.

Xem xét chung quanh, ta mới phát hiện mình đang ở trong vương cung, trước mặt là bậc thềm vương đình xây bằng đá cẩm thạch. Một đám người đứng trên bậc thềm, nhìn quần áo có thể nhận ra là Khả hãn Thiết Sâm cùng Cơ Vương hậu, còn có một người phụ nữ quý phái quần áo thanh nhã, hẳn là công chúa, song không còn trẻ nữa.

Ta sợ quá chùng luôn, trận này còn khiến ta hải hùng hơn cả lễ nghênh đón Cửu Thiên Cửu Địa. Đêm hôm khuya khoắt, còn chưa để người ta tắm rửa qua, họ đang làm cái gì vậy!

Ta quan trọng đến thế sao?

Họ đã quên mất ta chém tướng sĩ Tây Di như bỏ dưa hấu sao?

Tướng sĩ Tây Di à, ta thật sự đau lòng giùm các người, các người trung thành với thể loại gì thế này!

Ta được dẫn đến trước mặt Khả hãn Thiết Sâm, đương nhiên ta sẽ không hành đại lễ với họ, chỉ khẽ khom lưng, cười nói: “Tham kiến Khả hãn Thiết Sâm, nhiều năm không gặp, Khả hãn gầy đi trông thấy”.

Mặt Khả hãn Thiết Sâm đầy râu, ông xấp xỉ tuổi Vĩnh Lạc để nhưng không có vẻ nho nhã hào phóng của Vĩnh Lạc để. Mắt ông ta đẹp vô cùng, như ngôi sao treo giữa đêm tối, long lanh rực rỡ. Ô Mộc Tề di truyền đôi mắt này của ông, ngược lại dung mạo không có nửa phần tương đồng.

Cơ Vương hậu tỏ vẻ bất mãn ra mặt, hiển nhiên rất giận vì ta không hành đại lễ, thờ ơ nói: “Đường xa tới đây, ăn uống trước rồi nói sau!”.

Ta ngẩng đầu lơ đãng nhìn bà, lại thấy rõ thần thái của người phụ nữ quý phái thanh nhã bên cạnh. Lúc này người đó nhìn ta với vẻ rất kì quái, hình như vô cùng chán ghét, lại hình như có chút căng thẳng, nhưng khi ta đưa mắt nhìn thì bà ta lại khôi phục vẻ thờ ơ trong nháy mắt. Ta nghĩ thầm, người phụ nữ có thể đứng cạnh Thiết Sâm nhưng không giống đáng vẻ phi tần thì hẳn là công chúa rồi. Chẳng lẽ bà ta có một đứa con gái cũng muốn gả cho Ô Mộc Tề làm chính phi, không ngờ không thành công, thế nên mới oán hận ta chăng?

Nói không chừng cũng có thể lợi dụng người phụ nữ này chút ít?

Thiết Sâm không có ý kiến gì, lòng dạ khoan dung, làm như không thấy ta thất lễ, cười khà khà nói: “Vương nhi, vị hôn thê này của con được đấy, đáng làm lễ Cửu Thiên Cửu Địa. Tới đây tới đây, chúng ta vào phòng rồi nói chuyện”.

Ô Mộc Tề tiến lên bái kiến, gọi người phụ nữ kia là cô cô, quả nhiên bà ta chính là Trưởng công chúa Diên Thanh rồi? Nữ tử Tây Di không giống Trung Nguyên nói gì mà không tài chính là đức; nữ tử có tài có thể vào triều trợ giúp, nghe nói trước kia khi Khả hãn Thiết Sâm lên ngôi, bà ta đã giúp đỡ giải quyết quốc sự quân chính nội ngoại, được coi là nữ tử có sức ảnh hưởng lớn ở Tây Di. Nhưng không ngờ bà ta lại thanh nhã như thế, không hề giống người Tây Di mà có vài phần giống nữ tử vùng sông nước Giang Nam.

Ô Mộc Tề tiến lên nắm tay ta, dắt ta đi vào sảnh đường.

Vương cung Tây Di đương nhiên không tinh tế xa hoa như hoàng cung thiên triều, nhưng khắp nơi hiện vẻ oai hùng khác biệt với những chốn khác. Như sàn nhà lát đá Đại Lý lớn bằng cái bàn này, cột đá chạm khắc thô to, cung điện sâu rộng. Người đứng đây dường như khê hít thở cũng có âm thanh vọng lại.

Trên bàn đá phía trước đã sớm bày đầy những khay thịt lớn, rượu sữa ngựa, nào trâu nào dê nướng vàng óng. Dao nhỏ làm bằng bạc cắm trên miếng thịt dê, cả phòng ngập trong mùi thơm của thịt nướng khiến ta không khỏi nhớ đến trước kia, trong lòng hơi chộn rộn. Nếu lúc này, Thất Tinh ở bên cạnh ta thì tốt biết bao, cướp rượu xé thịt, quậy phá tung bừng. Tiếc rằng giờ chẳng có ai, ngay cả Tiểu Lục và Tiểu Thất cũng bị người ta tổng vào nhà lao rồi.

Thế nên nhìn thấy con dê béo đầy dầu mỡ trước mắt này ta lại không khỏi chán ngán.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 173: Vương Cung

Ô Mộc Tề và ta ngồi phía dưới, Khả hãn Thiết Sâm ngồi trên, hai bên ông là Cơ Vương hậu và người phụ nữ quý phái thanh nhã kia. Cả bàn đá rộng lớn, thị nữ xung quanh ngoại trừ quần áo khác với Trung Nguyên, về mặt trầm tĩnh nhún nhường vẫn y hệt.

Ô Mộc Tề dùng dao bạc nhỏ cắt một miếng thịt dê mỏng đặt vào đĩa của ta, còn rót rượu sữa ngựa cho ta, cười nói: “Ăn chút đi, cả buổi chiều nàng chưa ăn gì đâu”.

Ta nhìn miếng thịt dê, chỉ cảm thấy vài đôi mắt nhìn chăm chăm về phía này, thật sự không nuốt nổi bèn lắc đầu nói: “Ngồi xe lâu nên muốn ăn thanh đạm, không biết ăn chút ít cháo có được hay không...?”.

Lời còn chưa dứt, Cơ Vương hậu đã mở miệng: “Thức ăn nơi này kém tinh tế hơn Trung Nguyên, cô nương vẫn nên chấp nhận đi. Sau này cô muốn ở cạnh Vương nhi, quá mức yếu ớt cũng không hay”.

Xem ra bà vô cùng khó chịu với ta, nhưng khiến ta thấy lạ chính là quyền thế nhà mẹ Cơ Vương hậu cũng là số một ở Tây Di, nếu như bà bất mãn, không để Ô Mộc Tề lấy ta cũng không sao, vì sao lại không dám nói ra?

Lời bà vừa dứt, Thiết Sâm liền cau mày nói: “Sai người nấu bát cháo mang lên, chẳng lẽ ngay cả bát cháo mà hoàng cung Tây Di cũng không có hay sao?”.

Về mặt trưởng công chúa Đình Thanh vốn rất thờ ơ, lúc này cũng mở miệng can thiệp: “Sai người lấy táo đỏ, hạt sen, nấu lửa nhỏ liu riu, thêm ít đường phèn. Ta thấy cô nương này khí huyết đúng là không tốt, ăn chút táo đỏ có lẽ sẽ khá hơn chút”.

Nghe vậy, về mặt Vương hậu hơi tức giận nhưng không nói thêm gì, chỉ sai: “Trong điện đốt bếp lửa, đủ ấm áp rồi, bảo nàng ta cởi áo lông Từ Ngọc ra đi, nếu như bị lửa xém, ta không có chiếc nào để cho nữa đâu”.

Hả, cái áo lông Từ Ngọc này vốn là đồ của Vương hậu? Nhìn ánh mắt bà, dường như rất không muốn đem tặng, hẳn là Khả hân Thiết Sâm ra lệnh, bà mới bắt buộc đem tặng, thảo nào bà nhìn thấy ta liền nói vô số lời khó nghe.

Bà ta quá keo kiệt rồi.

Cho dù áo lông Từ Ngọc này có giá trị liền thành nhưng tặng chính là tặng, trong lòng còn thương tiếc nỗi gì, nào có khí khái của người đứng đầu hậu cung?

Bởi vậy cũng có thể nhìn ra, Vương hậu và Ô Mộc Tề mâu thuẫn sâu đậm.

“Mẫu hậu, không sao đâu, thân thể nàng yếu ớt, không chịu nổi giá rét, trong điện lại thoáng, lúc có gió lạnh thổi qua, áo lông Từ Ngọc choàng trên người nàng vừa hay chắn được gió”. Ô Mộc Tề khẽ cười, “Mẫu hậu, biểu huynh Khả Tra Mộc gần đây khổ cực, may mà con về sớm, mấy ngày tới sẽ tiếp nhận việc trong tay huynh ấy, để huynh ấy trở về phụng bồi người, người thấy tốt không?”.

Thiết Sâm nói: “Không phải chuyện này đã quyết định rồi đây sao? Thân thể mẫu hậu con luôn không tốt, từ trước đến giờ Khả Tra Mộc có thể khiến bà ấy vui vẻ, trở lại cũng tốt”.

Mặt Vương hậu trở nên trắng bệch, trong mắt lóe qua tia sáng, nhìn con mình và chồng mà toát lên vẻ lạnh tanh, miệng nói: “Khả hân quan tâm như thế, tất nhiên thiếp thân vô cùng cảm kích, bây giờ thiếp thân muốn lên giường nghỉ ngơi, không quá rầy ngại nữa”.

Nói xong đứng dậy ra khỏi điện, mấy thị nữ hầu hạ bên cạnh bà tất nhiên cũng đi theo.

Bóng dáng bà đi khỏi lạnh lẽo mà cứng ngắt, xem ra vô cùng tức giận.

Nói như vậy, chỉ trong vài ba câu nói, Khả hân Thiết Sâm và Ô Mộc Tề đã im hơi lặng tiếng lấy lại được quyền thế của Khả Tra Mộc rồi, không biết Khả Tra Mộc quản lý cái gì mà khiến Cơ Vương hậu tức giận đến thế?

Lúc này, Trưởng công chúa lại nhìn ta, trong mắt tỏ ý tán thưởng: “Cháu trai, cô vợ trẻ cháu chọn quả thật như đào tơ mon môn ấy, cháu nhìn áo lông Từ Ngọc kia khoác trên người nàng, tôn lên gò má như ngọc, quả nhiên là mây tía vờn quanh, đẹp không giống người phàm...”.

Ô Mộc Tề cười lớn, nhìn sang ta, trong mắt ngập tràn vẻ tán thưởng: “Nếu mặc giá y đỏ thắm, đương nhiên sẽ có một vẻ khác biệt”.

Nhìn đôi mắt nóng rực như điều thạch của Ô Mộc Tề, không hiểu sao ta chợt cảm thấy rất buồn ngủ, tay vuốt ve áo lông màu tím mềm mại đến khó tin, lại có cảm giác tưởng như muốn chìm đắm vào trong đó. Trên đường tới đây, thân thể của ta càng ngày càng kém rồi... .

Lúc này bất chợt nghe tiếng Ô Mộc Tề nói: “Không ổn, trên áo lông Từ Ngọc này đúng là có sương mù bay lên!”.

Ta trông thấy y một tay che miệng mũi, một tay rút dao bạc trên bàn, cắt sợi dây trên cổ ta. Cả cánh tay bỗng lạnh toát, chiếc áo lông Từ Ngọc bị y nhấc lên, chạy vội vài bước mau chóng ném ra ngoài điện. Trong tầm mắt mông lung, ta nhìn thấy thân mình Khả hân Thiết Sâm lao đảo đứng lên, mà người phụ nữ cao quý kia cố gắng đứng dậy nhưng thoáng cái lại ngồi xuống, có mấy thị nữ gần đó cũng ngã oặt xuống đất.

Ô Mộc Tề lao đảo đi vào từ ngoài điện: “Phụ vương, cô cô sao rồi? Triển Ngọc, nàng có khỏe không?”.

Ta không ngờ rằng ngày đầu tiên tới đây đã gặp chuyện thế này, xem ra hẳn ở hoàng cung, bất kể hoàng cung nước nào cũng luôn không thiếu âm mưu.

Ô Mộc Tề luôn miệng sai bảo: “Mau mở cửa sổ, xua tan độc còn dư lại trong không khí, gọi đại phu tới đây...”.

Trong tầm nhìn mờ hồ, đám thị nữ vội vàng hỗn loạn chạy qua chạy lại, nhưng ta vẫn nhận ra bất kể họ làm việc gì cũng có sắp xếp có trật tự, trên mặt còn có vẻ sợ hãi nhưng lại không nghe thấy miệng kêu than. Cửa sổ được mở ra, gió lạnh thoáng chốc tràn vào khiến ta cảm thấy thần kinh run lên, tầm

mất dần dần rõ ràng hơn chút. Tuy độc này vô cùng lợi hại nhưng rốt cuộc phát hiện ra sớm, lại chưa gây ra tổn thương lớn, mấy người trong phòng khác không bị nhiễm độc nặng. Đại phu tới rất nhanh, sau khi cho bọn ta uống ít thảo dược, khí độc đã được thanh lọc gần hết.

Bản thân Ô Mộc Tề có võ công, công lực thâm hậu, thấy không ổn bèn lập tức bế khí, là người trúng độc nhẹ nhất.

Nhưng vì sao cả người ta vẫn mềm oặt không có sức lực?

Thiết Sâm và công chúa ngồi cách ta rất xa, sau khi mở cửa sổ, lại uống thuốc giải độc của đại phu nên đã có thể đứng lên được rồi. Trường công chúa bảo người diu vào phòng trong.

Theo như đại phu giới thiệu, đây là độc bọ cạp tím sa mạc, con bọ cạp đó vốn màu nâu nhưng nọc độc phun ra lại mang màu tím. Đáng nhẽ áo lông Từ Ngọc rất khó bám loại độc này, nhưng nếu quanh năm suốt tháng bôi lên, thuốc liền ngấm vào khiến màu áo lông Từ Ngọc càng bóng loáng, càng có thể bảo vệ không bị côn trùng đốt. Mặc áo lông Từ Ngọc lúc nhiệt độ cực thấp thì không gây tổn thương gì nhưng bởi vì ta ngồi bên cạnh bếp lửa, khí độc phía trên mới tản ra. Nhưng chỉ trong một khoảng thời gian ngắn nên cũng không nguy hiểm gì.

Đại phu này nói với Ô Mộc Tề: “May là Hoàng tử vừa hồi cung liền dẫn cô nương vào trong điện, lại sớm phát hiện ra bí mật trên áo lông Từ Ngọc, nếu không cô nương mặc mấy lần nữa có thể sẽ gặp nguy hiểm cực kỳ. Độc bọ cạp tím này không hề gây đau đớn cho con người, chỉ làm người ta cảm thấy cực kỳ buồn ngủ, tay chân bủn rủn mà thôi”.

Thiết Sâm nghe tới đoạn này đã vô cùng tức giận, sau khi để đại phu kia ra ngoài bèn hỏi Ô Mộc Tề: “Vương hậu đưa áo lông Từ Ngọc qua phủ con từ khi nào?”.

Ô Mộc Tề vội cung kính đáp: “Phụ vương, mẫu hậu tuyệt đối không làm thế đâu, hẳn là bị người ta lợi dụng rồi... Còn nữa, áo lông Từ Ngọc lấy từ chỗ mẫu hậu, chẳng lẽ mẫu hậu sẽ...?”.

Thiết Sâm thở dài nói: “Vương nhi, con không biết tính nết của bà ấy đâu. Ngày xưa bà ấy muốn giết thì giết, nào có nửa phần kiêng kỵ? Mấy năm nay Cơ gia yếu thế, bà ấy chịu nhịn ít nhiều, bốn vương cảm động và nhớ tới công lao giúp đỡ năm xưa, luôn mở một mắt nhắm một mắt. Vương vị này của bốn vương dù sao cũng truyền cho con, bà ấy vốn không hải lòng, chỉ vì bốn vương muốn hai người tiếp xúc nhiều hơn một chút nên bảo bà ấy tặng áo lông Từ Ngọc cho con, lại không ngờ rằng bà ấy làm cả việc này. Nếu không phải Quân cô nương may mắn ngồi cạnh bếp lò, may hơn là không cởi áo lông Từ Ngọc này ra, chuyện này cứ vậy im hơi lặng tiếng...”. Ông nói tới đây, không biết nghĩ tới điều gì mà chìm vào trầm tư. “Thảo nào bà ấy khuyên Quân cô nương cởi áo lông Từ Ngọc trên người xuống, chắc là trong lòng lo sợ chuyện bị bại lộ, sau thấy không thành thì kiếm cớ rút lui, không được...”.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 174: Thất Bại Của Vương Hậu

Ông ta đi ra ngoài điện, sai bảo luôn miệng: “Phái người đến cung Bạch Đạm, truyền Vương hậu tới đây, nếu có người phản kháng giết không tha”.

Ta ngược mắt nhìn Ô Mộc Tề, lại thấy y hé miệng muốn khuyên nhưng cuối cùng không cất lên thành lời, chỉ thờ dài một tiếng rồi đi tới bên cạnh Thiết Sâm: “Phụ vương, đừng lo lắng, đây là nội cung, chuyện này lại xảy đến đột ngột, chắc hẳn mẫu hậu chưa tính toán đâu ra đấy, sẽ không có vấn đề gì đâu”.

Ta thầm đập bàn tán dương, như vậy, Vương hậu ở nội cung giả sử không có gì khác thường cũng có lý do để giải thích. Hơn nữa, tội của Vương hậu còn giải mối do dự trong lòng Thiết Sâm. Xem ra lần này Vương hậu không chết cũng không thành rồi.

Trong lúc chờ đợi, Ô Mộc Tề trở vào trong điện, vô cùng chu đáo đưa nước trà trên tới bên miệng ta, còn lấy thuốc hoàn của đại phu cho ta uống.

Đúng lúc ấy, ngoài điện vọng tới tiếng hét cực kỳ thê lương của Cơ Vương hậu: “Các người làm gì, bốn cung là Vương hậu của Tây Di, sao các người có thể như thế?!”.

Chỉ nghe Thiết Sâm quát âm lên: “Tiện nhân, không phải chỉ bảo bà đưa cái áo Từ Ngọc thôi sao, thế mà lại làm trò, sao còn dám xưng mẫu nghi thiên hạ nữa?”.

Cơ Vương hậu ở ngoài điện hét inh tai: “Khả hãn, không phải là thiếp, không phải là thiếp làm. Tại sao ngài không tin thiếp chứ, ngài là trượng phu của thiếp mà, vì có gì thiếp phải làm vậy với ngài chứ?”.

Chỉ nghe Khả hãn Thiết Sâm lạnh lùng nói: “Vì nhà mẹ của mình, có gì bà không làm được chứ. Không phải bà hay nói, ta phải nhờ nhà mẹ của bà mới leo lên ghế Khả hãn được sao?”.

Xem ra xưa kia Khả hân Thiết Sâm và Cơ Vương hậu ân ái vô cùng, tiếc rằng mâu thuẫn giữa hai người đã vùi dập từ lúc ấy. Hồi còn đầm ấm thì không hiển hiện, nhưng lúc ân tình nhạt phai, mâu thuẫn ấy trở thành một chiếc gai độc, rơi vào tim phổi rồi, dù không có chuyện hôm nay, sớm muộn gì Thiết Sâm cũng quyết liệt với Vương hậu.

“Không phải là thiếp, Khả hân... Là thằng nhãi kia, nó hận thiếp, Khả hân, ngài đừng mắc mưu...”.

Ta thoáng quay đầu nhìn Ô Mộc Tề, lại thấy y đang từ từ bỏ táo đồ đã nấu chín vào bát của ta, dùng thìa bạc chậm rãi quấy đều, đưa tới trước mắt của ta, nói với ta: “Vừa ấm đấy, mấy hôm nay nàng chẳng ăn gì cả, đừng để chuyện này làm mình chán ăn, ăn một chút đi”.

Không biết tại sao, thấy khuôn mặt ấm áp như ánh dương của y, ta đột nhiên cảm thấy hơi lạnh dâng lên từ đáy lòng.

Ngoài điện, Khả hân Thiết Sâm vẫn nổi giận đùng đùng: “Chuyện gì bà cũng đổ cho nó, nó phải nghĩ trăm phương ngàn kế mới cướp được cô gái nó thích, vậy mà cứ thế để cô ấy trúng độc chết sao? Rõ ràng là bà không vừa ý với nó, muốn nhân cơ hội này làm nó tổn thương. Chẳng qua chỉ là một chiếc áo Tử Ngọc mà thôi, vậy mà lại khiến bà ra tay giết người so? Thậm chí còn muốn hại cả bốn vương?”.

“Khả Hân, thật sự không phải là thiếp... Ngài đã quên năm đó thiếp và ngài cười ngửa đen chạy băng băng trên thảo nguyên cỏ cao ngang người ư, nhưng thiếp không bao giờ quên được, sao thiếp có thể hại ngài chứ...?”.

Khả hân Thiết Sâm lạnh lùng nói: “Bà không hại ta, chẳng qua chỉ làm ta trúng độc thôi. Cơ Minh Nguyệt, bà vẫn luôn thương thân như vậy, thương mình ngu xuẩn. Nếu giờ đây bà không kiểm soát, bốn phương sẽ còn lưỡng lự đôi phần”.

Tiếp đó là tiếng phụ nữ bị bịt miệng lôi đi. Khi này còn là người phụ nữ lộng lẫy cao sang, trong nháy mắt đã trở thành kẻ tù tội hèn hạ.

Khả hân Thiết Sâm xử lý Vương hậu trở lại trong điện, thần thái cực kỳ mệt mỏi, nói: “Vương nhi, con và Quân cô nương về trước đi, mấy ngày nữa đến đại điển rồi, đừng để xảy ra chuyện gì nữa”.

Bấy giờ Ô Mộc Tề mới hành lễ cáo từ với ông, ôm lấy ta, ngồi vào xe ngựa chờ chực ngoài điện.

Ta chỉ cảm thấy thân thể vẫn uể oải, đành phải mặc y ôm ta, ngã vào áo lông.

Y đưa tay vuốt ve mặt ta, nhẹ giọng nói: “Xin lỗi, khiến nàng chịu khổ rồi”.

Ta mỉm cười: “Có thể giúp sức cho Hoàng tử là vinh hạnh của ta, sao lại nói chịu khổ chứ?”.

Mất y ẩn chứa về ý này, khẽ nói: “Nàng đoán ra rồi à? Tuy nhà mẹ của bà ta không còn như trước, nhưng quá khó tìm sơ hở của bà ta, phụ vương lại tin tưởng bà ta, ta không thể không ra tay trước, mạo hiểm vào lúc bà ta tuyệt đối không cho rằng ta sẽ mạo hiểm. Nàng yên tâm, ta cho nàng uống thuốc giải từ trước rồi, không gây thương tổn cho nàng chút nào đâu”.

Ta thờ dãi một tiếng: “Ta đã nói rồi, có thể giúp sức cho Hoàng tử là vinh hạnh của ta, cho dù bữa tiệc không cẩn thận xảy ra chuyện ngoài ý muốn cũng chẳng thể oán Hoàng tử, chỉ trách ta không may mắn”.

Y quả thật là người rất giỏi diễn trò, ngay cả Khả hân Thiết Sâm cũng tin tưởng y vẫn luôn nặng tình với ta, đường xá xa xôi cướp ta từ Trung Nguyên về, tuyệt đối không thể để ta gặp phải nguy hiểm, lúc này mới khiến ông ta tin tưởng hết thảy đều do Vương hậu gây nên. Cũng khó cho y rồi, diễn trò đến mức này, lại còn chài đầu cho ta, quan tâm chu đáo. Chắc hẳn trong số binh sĩ bảo vệ bọn ta, sớm có người của Khả hân thì phải?

Thù đoạn, mưu lược đến thế, nhẫn tâm như lang sói, khiến ta cảm thấy sâu sắc rằng đối thủ như y e rằng khó đối phó đến cùng cực.

Cảm thấy trên tay dậy chút sức lực, ta liền vén màn nhìn ra ngoài xe ngựa, bầu trời sâu thẳm đằng xa giăng đầy tinh tú như vụn kim cương. Tuy sao kín trời nhưng lại cô đơn quanh quẩn.

Người ở cạnh ta tuy thân thể mang hơi ấm nhưng lại khiến ta cảm thấy hơi lạnh trên người y nhiễm lạnh thân ta. Theo ta thấy, y chưa từng làm chuyện vô vị, cũng không đánh trận chiến không chắc chắn. Y tốn trăm phương ngàn kế ép ta đến đây, đương nhiên có mục đích của y. Đối với y mà nói, ta vẫn còn giá trị lợi dụng. Hôm nay là ngày đầu tiên, y đã lợi dụng ta để đạt được mục đích diệt trừ Vương hậu, như vậy, bước kế tiếp của y lại là gì đây?

Tay chân bót bùn rùn phần nào, nhưng cảm giác buồn ngủ lại thi nhau ủa đến. Vốn dĩ trải qua cuộc giết chóc ngày hôm nay, đầu óc ta nên hưng phấn đến mức không ngủ được mới đúng. Không biết tại sao bên cạnh mặc dù có kẻ tàn nhẫn như sói này, nhưng ta vẫn chậm rãi nhắm lại hai mắt, dựa vào vách xe thiếp đi.

Trong lúc mộng lung, ta cảm thấy ngón tay lạnh băng của y xoa lên gò má ta. Theo cảm nhận của mình, ngón tay y như thể góc băng mon tron, khiến người ta rét căm căm.

Khi tỉnh lại, trong căn phòng ngập tràn mùi hương ấm nồng của than lửa, đỉnh màn mây bằng sa xanh, ta bỗng hốt hoảng một hồi, còn tưởng mình vẫn ở phủ Ninh vương. Nhưng con hắc ưng giương cánh tung bay trên móc lại hắc nhò ta, hóa ra ta đã ở xa ngàn dặm rồi.

Vừa mới cử động, ngoài màn đã có người khẽ nói: “Cô nương ấy tỉnh rồi à?”.

“E rằng chưa đâu”.

“Hoàng tử đợi bên ngoài mấy canh giờ rồi, hay là thử đánh thức cô nương ấy nhé?”.

“Không, Hoàng tử bảo chúng ta không được quấy rầy”.

“Nhưng cô nương ấy đã ngủ hai ngày hai đêm rồi”.

Ta đã ngủ hai ngày hai đêm sao? Nhưng sao ta cảm thấy mình vền vẹn chỉ ngủ mấy canh giờ mà thôi? Nghe thấy Ô Mộc Tề đợi ở ngoài, ta càng không muốn để người ta biết ta đã dậy.

Nhưng lời tiếp theo của hai thị tỳ lại khiến ta giật mình thảng thốt.

“Cô nương ấy ngủ vậy không tốt cho thân thể đâu, nghe mẹ ta nói, người mang thai...”.

Cái gì, mang thai, ai mang thai chứ?

Ta không dần nổi nữa, ngồi dậy, hỏi họ, “Ngươi nói gì?”.

Thị tỳ kia lập tức quỳ xuống: “Cô nương tha mạng, cô nương tha mạng...”.

“Ngươi nói thật đi, ai mang thai?!”.

Tìm ta đập thành thịch, trong lòng trào dâng kỳ vọng cũng như niềm vui, vừa hy vọng lời cô ta nói là thật, lại hy vọng lời cô ta nói không phải là thật.

“Cô nương, người... người... ngủ hai ngày rồi... Hoàng tử không yên lòng, gọi đại phu đến bắt mạch cho người. Gọi hơn mười đại phu, phần lớn đại phu đều nói, đều nói... người có hi vọng”.

“Việc này, việc này là thật ư?”. Ta lẩm bẩm, bắt giắc xoa bụng mình. Nơi đó đương nhiên vẫn bằng phẳng, trong cơ thể ta có cốt nhục của chàng ư? Mặc dù cách xa ngàn dặm, cuối cùng ta với chàng cũng có mối liên kết? Tuy không biết có thể gặp lại chàng hay không, nhưng trong nháy mắt này, ta lại đột nhiên cảm thấy cuộc sống có hy vọng.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 175: Hi Vọng

Ta tới nơi đây, vốn không tính toán có thể sống được bao lâu, nhưng vừa nghe thấy tin kia, không hiểu sao đáy lòng lại trào dâng ý chí sống sót mãnh liệt. Chỉ cần có xú xiu liên hệ với chàng, bất kể thời gian có lâu đến đâu, năm tháng có dài thế nào đi nữa, cuối cùng ta cũng có thể gặp lại chàng.

Hai thị tỳ kia đều nghe ra vẻ mừng vui trong giọng nói của ta, bèn chẳng e ngại: “Cô nương, Hoàng tử rất vui mừng, vừa chu đáo sai người đun thuốc bổ, lại bảo người thay đồ dùng trong phòng thành đồ có lợi cho người mang thai. Ngài bận rộn như vậy, nhưng khi về phủ sẽ đến gặp người, còn mạng công vẫn ra phòng ngoài phê duyệt đây”.

Trong lòng ta hoảng loạn, đây không phải là đứa con của y, y vui vẻ nỗi gì? Không ổn rồi, không phải y muốn dùng đứa bé này làm con tin uy hiếp Hạ Hầu Thương chứ?

Thời điểm ta chọn bước đi này đã biết, tuy bất đắc dĩ dùng cách đó để cứu tính mạng Hạ Hầu Thương, nhưng ta lại biến mình thành con tin lọt vào tay Ô Mộc Tề, để y có thể kiểm chế Hạ Hầu Thương. Vì thế, ta không muốn để y lấy ta làm con tin mãi, khiến Hạ Hầu Thương bị y khống chế lâu dài. Đến thời gian nhất định, khi vạn bất đắc dĩ, chính là ngày ta không còn sống được nữa, một người chết thì không thể trở thành con tin. Nhưng bây giờ lại để Ô Mộc Tề nắm thêm một lợi thế trong tay, ta nên làm gì bây giờ?

Mặc dù ta có thể ra tay với chính mình nhưng đối với sinh mệnh nhỏ bé trong bụng lại vạn phần không muốn.

Sao ta có thể làm thế chứ?

Nhất thời, ta trấn trở ngàn lần, lại không biết nên làm thế nào cho phải. Niềm vui mờ nhạt trong lòng chậm chậm lan tỏa khắp tay chân xương tủy.

Rồi sẽ nghĩ ra cách. Ta nhớ, năm đó bất kể hoàn cảnh gian khổ thế nào, nhìn cường địch xung quanh, ta vẫn có thể dẫn theo tướng sĩ lao ra khỏi vòng vây. Mà hôm nay, chỉ là một đứa trẻ nho nhỏ thôi, tại sao lại không thể chứ?

Nghĩ thông suốt điều này, cuối cùng ta cười thành tiếng: “Ta có rồi sao?”.

“Đúng vậy, cô nương à, người có rồi, đây cũng là đứa con đầu tiên của Hoàng tử đấy”. Giọng điệu thị tỳ ngập tràn vẻ hâm mộ, “Dung mạo cô nương đẹp như thế, Hoàng tử khỏi ngờ hơn người, chắc hẳn đứa trẻ sinh ra cũng sẽ sáng trong như ngọc, hết tuyệt liên Thiên sơn, nô tỳ chúc mừng cô nương”.

Y sẽ đẻ ta sinh ra đứa trẻ khỏe mạnh sao? Có phải sẽ ngấm ngấm giết hại? Không biết vừa mới trúng độc có ảnh hưởng gì tới thai nhi không?

Ta chợt cảm thấy, chỉ cần có thể bảo vệ cho nó chu toàn, dù bất ta làm gì ta cũng bằng lòng.

Tiếng bước chân vô cùng vững vàng truyền tới từ ngoài cửa, ta ngẩng đầu trông ra thì Ô Mộc Tề đã bước tới rồi. Thì ra ta luôn coi y như không khí, nhưng lúc này đây, không hiểu sao lại đứng dậy khỏi giường, tiến lên mấy bước nghênh đón. Hành động nhỏ bé của ta hiển nhiên khiến y phần chần chừ, vội vàng bước tới đỡ ta, nói: “Thân thể nàng không tốt, đừng có đứng lên”.

Y vui vẻ thật ư?

Ta nghi ngờ quan sát y, khẽ nói: “Hoàng tử đã biết rồi à?”.

Y cười nói: “Tất nhiên rồi, đây là đứa con đầu tiên của ta đấy!”. Y thân mật ôm lấy ta.

Đám thị tỳ thấy vậy bèn cúi đầu xuống, mỉm cười lui ra.

“Nhưng Hoàng tử biết, chúng ta không hề...”.

“Điều này có gì quan trọng đâu, Tây Di chúng ta không thể so với Trung Nguyên, không quan tâm nhiều đến thế. Vương hậu của Thái Tông để còn bị người ta cướp đi, khi trở lại thì đã sinh một đứa con trai, còn phong hậu phong tước như thường? Nàng đã trở thành Vương phi của ta, đừng nhớ tới quá khứ nữa, ta sẽ nuôi nấng nó như con của mình, để nó thành đại anh hùng trên thảo nguyên chúng ta, yên tâm đi!”.

Y cười mỉm nói.

Ta cẩn thận quan sát vẻ mặt của y nhưng quả thực không nhìn ra nét bất mãn trên đó. Phong tục Tây Di tất nhiên ta có biết, huynh mất thì đệ có thể lấy đám thể thiếp đó, cha mất thì con có thể lấy thiếp, làm như vậy không để thế lực nhà ngoại rơi rớt đàng ngoài, vì vậy đứa bé thể thiếp sinh ra sẽ có vài đứa không phải là con của mình. Nhưng ta không tin Ô Mộc Tề có lòng dạ rộng lượng đến thế, y đã từng được dạy lễ nghi Trung Nguyên, từ “mũ xanh” của Trung Nguyên quả thật không có chút ảnh hưởng nào với y ư?

“A Ngọc, cha nàng đến đây, muốn gặp nàng. Ông biết nàng có thai cũng rất vui mừng lắm đấy”.

Y tiện tay cầm áo khoác lông trên ghế lên, phủ lên vai cho ta.

Ta gật đầu cười nói: “Đã một thời gian dài không gặp ông ấy, ta cũng hơi nhớ ông rồi, không biết dạo này ông ấy có khỏe không?”.

Ta cùng đi với y ra phòng ngoài, quả nhiên thấy Quân Sở Hòa ngồi trên ghế. Ông đã thay áo lông bó kiểu Tây Di, trong con mắt người khác, chẳng qua là một thương nhân bình thường mà thôi.

“Ngọc nhi, nghe nói con có thai rồi? Cha đã có cháu ngoại để bế rồi sao?”. Trong mắt ông tràn đầy ý mừng, vậy mà lại có vài phần dằn vặt của người lần đầu làm ông. Có thật là như thế không?

“Đã một thời gian dài chưa gặp cha rồi, không biết cha bận bịu chuyện gì. Cha đã lớn tuổi, nên chú ý nhiều một chút thì hơn, giờ đang cuối thu, trời giá lạnh đất đóng băng, bệnh cũ của cha còn đau nữa không?”. Ta được Ô Mộc Tề đỡ ngồi xuống, cười mỉm nói với ông.

Được ta hỏi thăm ân cần như vậy, mắt ông cũng có vài phần vui mừng thật lòng, đáp: “Cha bận rộn chuyện gì chứ, chẳng qua muốn để con yên tĩnh nghỉ ngơi mà thôi. Trên đời này, cha chỉ còn lại có một mình con, không, hiện tại thì có hai người...”.

Ô Mộc Tề chen lời: “Sao thế được, con rể không được coi là người Quân gia sao?”.

Ông cười ha ha: “Tất nhiên là được, tất nhiên là được, miễn Hoàng tử không trách ta lỗ mãng, ta cầu cũng không được đấy!”.

Ông vẫn không chịu nói cho ta biết ông đang làm việc gì ở Tây Di, ở trong triều đình hay ở chốn dân gian. Ngay cả khi ông tới gặp ta, quần áo giày tất đều phải qua bước chọn lựa cẩn thận kỹ càng, để không cho ta nhìn ra một chút sơ hở; trên quần áo vẫn còn lại nếp gấp, hẳn là vội vàng thay rồi tới đây chẳng?

Với mức độ quen thân giữa ông và Ô Mộc Tề, vị trí của ông ở Tây Di hiện tại sao có thể thấp? Nếu đã như vậy, cần gì phải giả dạng đối lừa trước mặt ta?

Ta khẽ nói: “Con gái nhìn thấy cha sống tốt, trong lòng luôn vui mừng. Mấy ngày nay, con thường nhớ về Quân gia thôn, lúc hoa dâu bứt ở đầu thôn đua nở, khắp nền đất rải đầy cánh hoa. Mấy năm nay con lăn lộn giữa ranh giới sinh tử, gần như chẳng mong cầu ngày sau, nhưng không ngờ với thân thể này, con vẫn có thể mang thai một đứa trẻ...”.

Sắc mặt Quân Sở Hòa có phần buồn bã, nói: “Cũng tại cha không tốt, năm đó cha gây ra sai lầm lớn, may mà điều chế ra thuốc giải mới giải trừ được độc của con, gần đây thân thể con có gì khó chịu không?”.

“Ngược lại không có gì, không khác người bình thường. Nhưng kì quái là, trong đan điền thì thoáng có nội lực luân chuyển, nhưng khi vận khí lại không thể được”.

Lúc hai mắt sụp xuống, ta thấy rõ hai người họ im hơi lặng tiếng trao đổi ánh mắt, chợt hiểu ra, thì ra họ chỉ muốn ta làm một người bình thường thôi.

Vì vậy ta cười nói: “Như vậy cũng tốt, những chuyện chém chém giết giết kia con đã trải qua rất nhiều năm rồi, không còn hứng thú nữa. Bây giờ thế này ngược lại có thể nghỉ ngơi một chút”.

Quân Sở Hòa tựa như thờ phào nhẹ nhõm, cười nói: “Cha sẽ cố hết sức chăm sóc tốt cho thân thể con, yên tâm đi, tuy không thể khôi phục công lực trước kia nhưng có Hoàng tử chăm sóc, con không phải lo lắng đâu”.

Ô Mộc Tề lại nhắc chén trà trên bàn đặt lên tay ta: “Trong trà này bỏ thêm chút táo, chắc nàng thích uống, thử chút nhé?”.

Ta thấy hắn nhìn ta tha thiết, bèn cười đáp: “Chẳng lẽ đích thân Hoàng tử pha? Vậy ta phải nếm thử thôi”.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 176: Thủ Nghệ

Ta uống một hớp, khen: “Tay nghề của Hoàng tử thật khéo, nhưng trà pha hơi ngọt ngấy. Nói về tay nghề pha trà, vẫn là Tiểu Thất am hiểu nhất...”. Ta quay mặt lại cười với Quân Sở Hòa, “Phụ thân, từ hồi thiếu niên, con gái và Tiểu Thất chưa từng chia xa, con đã ăn quen đồ cậu ấy nấu rồi, có thể cầu tình phụ thân cho Tiểu Lục và Tiểu Thất trở lại bên con không? Mặc dù thị tỷ Tây Di hầu hạ rất tốt, nhưng mấy lời họ nói con gái nghe không hiểu, thấy không tiện lắm ạ”.

Quân Sở Hòa tỏ vẻ khó xử, Ô Mộc Tề lại đồng ý ngay: “Do bốn vương mấy ngày qua bận quá, lại quên bém chuyện này. Nàng yên tâm, ngày mai bốn vương sẽ bảo họ tới. Nói tới đây, nàng tới Tây Di xa xôi, không quen ngôn ngữ và đồ ăn thức uống, là do ta sơ sót”.

Ta đột nhiên nhớ tới một chuyện, liền nói: “Không biết Giang tiểu thư có tới đây không? Về sau e rằng ta phải chung đụng lâu dài với nàng ta, hay là Hoàng tử cũng gọi nàng ta đến để bọn ta ôn lại chuyện xưa?”.

Nghe vậy, sắc mặt Ô Mộc Tề trở nên âm trầm. Thần sắc trong mắt Quân Sở Hòa lại càng khó lường, hai người hồi lâu không lên tiếng.

Ta liền cười nói: “Nếu Hoàng tử thấy khó thì thôi vậy”.

Quân Sở Hòa thờ dãi nói: “Ngọc nhi, con đừng để khúc mắc trong lòng nữa, về sau con sẽ biết Hoàng tử có lòng với con”.

Ta thầm cười lạnh. Khúc mắc trong lòng ư? E rằng các người sợ nàng ta tới sẽ để ta moi hết thông tin phải không? Nhất định Giang Tử Sơ có thứ khiến Ô Mộc Tề cảm thấy hứng thú, cũng như ta vậy, trên người có thứ khiến y thích thú, có thể trở thành con đường chối lợi của y, giúp y hướng tới ngày lành!

Nhưng ta không thể gặp Giang Tử Sơ thì làm sao mới có thể moi được bí mật trên người nàng ta chứ?

“Ài... Không bằng về sau phụ thân nể đến chơi với con, có thể nói chuyện với con cũng được. Không biết tại sao, sau khi biết tin này, đôi khi con lại nhớ tới những việc và người trước kia. Người thì chết, kẻ thì mất dạng, vốn cảm thấy thế sự vô thường, đời người vô tận, nghĩ mãi đời con cũng không thể vượt qua lẽ này. Nếu có thể quay trở lại, không bằng ở Quân gia thôn tầm thường, ngồi mãi trên chiếc ghế trúc, để ánh mặt trời soi tỏ khuôn mặt”.

Chẳng qua ta cho hai người họ thấy Quân Triền Ngọc đã không còn chí khí hùng mạnh của năm đó nữa, sẽ không gây thêm phiền hà gì cho họ nữa, chẳng qua chỉ mong giữ được sinh mạng nhỏ bé trong bụng mà thôi, để họ buông lỏng phòng bị.

Lời ta nói vào tai họ, có lẽ vẫn khiến họ không tin tưởng, nhưng yêu cầu của họ đối với ta vẫn luôn giữ lại chút tôn trọng, nói không chừng Quân Sở Hòa thật sự sẽ thường đến thăm ta. Như vậy, ta không tin không nhìn được gì từ ngôn hành cử chỉ của ông. Ông là cha ta, ta là con gái của ông, ông có thể hiểu rõ ta, chẳng lẽ ta không thể hiểu rõ ông?

Nhưng ta không ngờ rằng, lúc lơ đãng ngược mắt lên, vậy mà lại thấy ánh mắt mang đôi phần tiếc thương. Không ngờ lại là ánh mắt của Ô Mộc Tề, thế nhưng y lại nói: “Nếu đã vậy, cứ để cho Giang cô nương đến chơi với nàng đi. Nàng ta cũng đến từ Trung Nguyên, chắc hẳn có chuyện để nói”.

Quân Sở Hòa có phần ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn Ô Mộc Tề, nhưng không khuyên can gì, chỉ cười nói: “Con gái, cha sẽ bớt chút thời gian thường xuyên tới thăm con”.

Một ngày sau, quả nhiên Tiểu Lục và Tiểu Thất được đưa đến viện ta. Họ được sắp xếp ở ngoại viện, lúc tới gặp ta đã được giải huyệt cầm. Ngoại trừ

võ công chưa thể khôi phục, họ đã có thể hoạt động tự nhiên như người bình thường.

Bọn ta bị nhốt ở một nơi, không thể trao đổi tin tức. Mặc dù ở trong viện không bị hạn chế hành động, nhưng lại như chim ưng gãy cánh, nào có khả năng phóng lên trời vút bay?

Ngày ngày Ô Mộc Tề vẫn tới thăm. Như lời y tuyên bố, sau khi thai ta ổn định sẽ tổ chức hôn lễ. Ta chỉ cảm thấy cực kỳ trào phúng, không ngờ trong hai năm, ta đã xuất giá hai lần. Đối với kẻ trước kia không bao giờ dám nghĩ tới chuyện này như ta, trái lại thật sự có thể xưng tụng là đào hoa phơi phới.

Biết tin ta có bầu, sắc mặt Tiểu Lục và Tiểu Thất đều nặng trĩu. Ta biết họ nghĩ gì, nếu như vậy thì muốn chạy khỏi nơi đây càng khó khăn hơn.

Tiểu Thất lại im ắng hơn, có điều mắt cứ nhìn ta mãi. Mỗi ngày lúc ta thức dậy, hắn đã canh giữ ngoài cửa. Nếu ta ở phòng trong, hắn ở phòng ngoài. Đồ ăn thức uống phải kiểm tra kỹ càng nhiều lượt, sợ có thuốc men gì làm hại phụ nữ có thai. Hắn đã canh chừng nhiều đêm, lật tung cả căn viện để đào ra mấy cái ổ chuột. Hắn chọn mấy con chuột đang chứa đẻ thử thức ăn, xem nó có sao không mới bằng lòng cho ta ăn. Vần vắn và vắn vắn. Nói cũng lạ, Ô Mộc Tề lại không hề ngăn cản, cũng không còn nghĩ cách lấy cơ đuổi hắn đi nữa.

Đến chiều, Giang Tử Sơ thật sự tới cửa thăm hỏi, trái phải trước sau đều có người giám thị. Dung nhan nàng ta tuy hơi tái nhợt tiểu tụy, nhưng tinh thần lại rất tốt. Mặc dù đã thay thường phục Tây Di nhưng không thể nào che lấp sắc thái uyển chuyển ấy. Nàng thấy ta cứ như gặp được người thân đã lâu không gặp, chưa lên tiếng đã nghẹn ngào: “Vương phi nương nương, vậy mà có thể gặp người ở đây?”.

Nàng vẫn gọi ta là Vương phi nương nương, nói vậy vẫn chưa biết thân phận chân thật của ta, quả thật cho rằng ta là đích nữ Ninh gia mới tìm về?

“Họ không làm gì muội chứ?”.

Nàng ta có phần lo sợ không yên, cầm tay ta nói: “Vi sao họ phải bắt ta chứ? Có phải bắt nhằm người rồi người không? Ngày đó, biểu ca đưa ta trở về phủ, hình như bị chúng chặn lại. Nhưng ta thật sự không biết chúng muốn gì?”.

Ta không khỏi hơi thất vọng, nhìn từ nét mặt nàng ta, hoàn toàn không giả dối, chẳng lẽ nàng ta cũng không biết Ô Mộc Tề có chủ ý gì?

Đúng lúc này, Tiểu Thất bưng hạt sen đã nấu chín đi vào, đặt trên bàn ta, ý bảo ta ăn lúc còn nóng. Ta liền gọi Tiểu Thất bưng thêm một bát, có khách đến chơi. Tiểu Thất hơi lo lắng, không muốn rời đi, đối với Ô Mộc Tề cũng vậy. Vì thế hắn quay đầu sai Tiểu Lục đứng ngoài cửa sổ: “Lục nhi, người bưng thêm một bát”.

Ngoài mấy trò phải chạm vào người nhau như thay áo chài đầu, giờ đây mọi công việc đều do hai người đích thân làm. Ta đã chẳng lấy làm lạ nữa, nhưng liếc nhìn tiểu thư khuê các Giang Tử Sơ này, thấy sắc mặt nàng ta đã trắng bệch rồi. Nàng ta khẽ nói: “Sao chúng có thể như thế, để nam tử tùy tiện ra vào phòng trong? Nếu như biểu ca biết...”.

Ta không giải thích, đành phải nói: “Phong tục của Tây Di như thế, ta đâu biết phải làm sao?”.

Trong mắt Giang Tử Sơ thoáng vẻ không đồng tình: “Việc liên quan đến danh tiết đương nhiên phải tự mình đấu tranh”.

Vừa lúc Tiểu Lục bưng hạt sen vào, nghe lời này vẻ mặt hắn quả rất khó coi. Đặt mạnh cái khay xuống cạnh nàng ta, nói: “Mời cô nương dùng điểm tâm”.

Giang Tử Sơ sợ hết hồn, bị đôi mắt ngạo nghễ của Tiểu Lục nhìn chằm chằm, sắc mặt đỏ bừng lên, tay chân luống cuống, vì vậy bưng bát hạt sen lên mức để che giấu. Nào ngờ dùng lực quá lớn, bỗng làm đổ bát sen, cái bát sứ kia rơi xuống đất vỡ nát bầy. Ở Tây Di không thể so với Thiên Triều, trong lòng nàng ta kinh hoàng không dứt, vì vậy bất giác ngồi xuống dọn mảnh vỡ. Lại không ngờ Tiểu Lục nhanh hơn nàng ta, đã nhặt từ trước rồi. Không biết làm sao mà hai người cùng nhặt một mảnh sứ, Tiểu Lục “a” một tiếng, đột nhiên bắt lấy tay nàng ta. Nàng ta xấu hổ không dứt, vội vàng hất ra, nhưng không ngồi vững nên ngã xuống đất. Tiểu Lục tiến lên đỡ nàng dậy, lại nhân cơ hội sờ soạng tay nàng vài phát.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 177: Sờ Tay

Ta thấy rõ ràng động tác của Tiểu Lục, thầm nghĩ chẳng lẽ tính tình phong lưu của con cháu Lý gia lại tái phát, chắc hẳn hắn cũng là một công tử tao nhã, bắt đầu dĩ phải thay thân đổi phận ở ẩn bên ta, đến mức rất lâu thành chứng nào tật ấy.

May mà ta có mặt nên hắn chỉ sờ soạng tay Giang Tử Sơ vài phát mà thôi, không còn hành động gì khác. Giang Tử Sơ bị hắn quấy rối thì không chịu nổi nữa, miễn cưỡng trò truyện vài câu bèn cáo từ.

Khi ra ngoài, sắc mặt vẫn còn đỏ hồng.

Sau khi Giang Tử Sơ đi, Tiểu Lục mất hồn mất vía, Tiểu Thất nhìn không lọt mắt bèn thủ thi nói với ta: “Giờ còn đang ở hang sói mà hán đã nghĩ tới chuyện phong hoa tuyết nguyệt rồi!”.

Tiểu Lục nghe thấy câu này liền gườm gườm trừng mắt nhìn Tiểu Thất, nói: “Ta mà là người như thế sao?”.

Ta thấy hán khề nhủu mầy, hình như có chuyện phiền muộn nào đó không thể giải thích được, bèn bảo thị tỳ trong nhà lui ra. Tiểu Thất thấy ta có lời hỏi hán, lấy có đi ninh chè hạt sen. Lúc này ta mới hỏi hán: “Người phát hiện ra điều gì à?”.

Tiểu Lục đáp: “Tướng quân còn nhớ vì sao Lý gia tôi bị định tội không?”.

Đương nhiên ta nhớ, năm đó khi Lý gia lụn bại, tội ác ngập trời. Tội trạng đầu tiên đưa ra lại là độc chiếm mỏ vàng. Năm đó Lý Sĩ Nguyên trông coi mỏ vàng nhưng lén biển thủ nên bị tố giác, lúc này mới dẫn tới bao lời buộc tội liên tiếp. Hơn nữa Lý Sĩ Nguyên tuổi già quyền thế ngút trời, không khỏi làm việc hung hăng càn quấy, đặc tội không ít người. Lúc bấy giờ mới gộp mấy tội vào xử, phát quyết xử trảm, nhưng không ngờ còn chưa kịp xử phạt ông đã bị bệnh chết rồi, người nhà ông cũng bị lưu đầy tới biên cương.

Ta nói: “Chẳng lẽ có ân tình khác?”.

“Tôi nhớ năm hoạch tội ấy, ông nội tiếp quản mỏ vàng, giới chính trị Tây Di như hổ rình mồi, quốc khố cần bạc; ông tự biết mình gây chuyện lớn, hằng ngày đều cẩn trọng, đêm hôm khuya khoắt còn suy nghĩ chuyện vận chuyển khai thác tinh chế, thường thường đến nửa đêm còn có khách tới chơi. Nhưng tôi nhớ năm ấy sau khi có một người tới thăm hỏi, ông có vẻ vui mừng cực kỳ, vốn không uống rượu mà đêm đó lại uống mấy chén. Khi đó tôi còn trẻ hồ đồ, thường xuyên xung đột với người khác. Hôm ấy tôi vào kinh thành đánh Thế tử Tương Vương một trận gây xương sườn người ta, vốn tưởng rằng phải bị ông nội trách phạt nhưng không ngờ ông lại bỏ qua dễ dàng. Thế nên, tôi nhớ rất rõ ngày đó”.

Ta nói: “Vậy người cũng đã biết, người ngày ấy tới thăm hỏi là ai ư?”.

Hán nhìn ta không đáp, ta giật mình: “Chẳng lẽ là ông ấy?”.

“Đúng vậy, ông ta vào kinh thành lĩnh thưởng, rất ít qua lại với quan viên khác, nhưng nửa đêm tới chơi với ông nội... Tôi còn nhớ rõ, ngày đó ông ta thay quân phục, chỉ mặc thường phục, lúc tạm biệt ông ta còn nhìn tôi chăm chú, cười nói: Đây là cháu của lão Lý à? Lớn hơn con trai ta mấy tuổi đấy! Ông nội liền nói: Cháu ta đây sao có thể so với con ngài, nếu nó có thể trở thành anh hùng thiếu niên giống Quân tướng quân, ta đã thỏa mãn rồi. Khi đó tôi luôn cho rằng chuyện tôi đánh nhau đã truyền rõ mười hai đến tai ông nội, bèn ngoan ngoãn đứng bên cạnh nghe ông nội chê bai, sau khi họ nói mấy câu khiêm tốn, ông nội mới nói: Chuyện này phải làm phiền tướng quân rồi, nếu có thể tìm được người luyện khoáng thạch, lo gì không đánh được Tây Di?”.

Tuy ta không hiểu cha nhưng ta còn chưa ngờ ra, hình như có rất nhiều chuyện liên quan tới ông thì phải. Ngay cả chuyện lụi bại của Lý gia năm đó cũng có liên quan đến ông ấy ư? Ta không khỏi nghĩ đến chuyện năm xưa khi ông tướng chừng như vô ý nói bóng gió để ta đi cứu người Lý gia, xem ra mỗi một bước đi của ông đều đã có kế hoạch rồi. Ông biết rõ ông thoáng nhắc đến thì ta cũng sẽ dốc toàn lực hoàn thành, thế nên mới nói chuyện như không thêm đề ý?

“Tôi nhớ một tháng trước khi bị tịch biên tài sản, ông nội từng nhận được thư của ông ta, đọc xong liền cười to: Thì ra là như vậy, không ngờ gần trong gang tấc, chuyện ta báo cáo với Hoàng thượng đã được rồi? Thế nên đọc xong thì quay về phòng viết thư. Không ngờ mười mấy ngày sau, Lý phủ liền bị đội vệ binh hoàng gia bao vây, tội danh là ông nội phản quốc... Có điều khi ấy đã có diem báo cho chuyện này rồi.

Tôi nhớ mấy ngày trước khi bị tịch biên tài sản, ngày nào cũng phải tới nửa đêm ông nội mới về phủ, vừa về phủ là vào thư phòng nghị sự cùng ai đó. Người chứng kiến đến từ khắp mọi nơi, chỉ không có người triều đình, vừa ra ngoài cửa sắc mặt đã vô cùng nặng nề u ám.

Trước ngày trước khi bị tịch biên tài sản, khuôn mặt ông nội mỗi một vô cùng, gọi cha tôi tới thư phòng nói chuyện hồi lâu, ra khỏi phòng sắc mặt của ai cũng nặng nề. Đến cuối cùng ông cũng gọi tôi vào, dặn dò tôi sau này phải chăm sóc cha mẹ, đề muội cẩn thận, dứt khoát không được chơi đùa lêu lổng nữa. Tôi thấy không khí nặng nề bèn nói đùa: Ông nội yên tâm đi, con ắt lấy Quân thiếu tướng làm gương, không phụ người dạy bảo. Ông nghe tôi nói xong trên mặt lại không có vẻ dễ chịu mà là vẻ phức tạp, hồi lâu mới nói: Giống kiểu người kia cũng chưa chắc là chuyện tốt. Tôi lơ đãng bước tới bàn sách liền nhìn thấy trên bàn có bức vẽ đôi tay, ngón tay cái hơi cong vào trong, đầu ngón tay thon dài mượt mà cực kỳ, hình như bầm sinh vốn không thẳng, nhưng lại có nét đẹp đặc biệt. Tôi không khỏi hỏi ông: Ông nội, đôi tay này là của ai? Ông nội nắm lấy tờ giấy kia, vo thành một nắm: Con đừng can thiệp vào chuyện này”.

“Đôi tay ấy? Người nói đôi tay ấy giống Giang Tử Sơ...?”.

“Đúng, tuy đôi tay kia không phải là tay của cùng một người nhưng hình dáng lại rất giống. Thế nên, tôi vừa nhìn thấy đôi tay kia liền nhớ đến tờ giấy ông nội vo thành một cục. Mặc dù tôi không rõ nguyên nhân thực sự Lý gia bị hoạch tội năm ấy nhưng tôi biết, chuyện này ắt hẳn có liên quan đến đôi tay kia. Tôi lấy thân phận Mặc Tử Hàn làm súng thân một thời gian dài, cũng đã nhiều lần làm chuyện hoang đường, hơn nữa còn có ý loan truyền không ít tiếng xấu, nhưng bất kể kiểu gì cũng không sao tra được chân tướng năm đó, chỉ biết là hồi ấy có một lượng lớn quặng vàng biến mất từ tay ông nội, hơn nữa còn có liên quan chút đỉnh đến Tây Di, lúc này mới định tội ông nội biển thủ.

Tuy tôi không tin ông nội là hạng người như thế nhưng đầy đủ chứng cứ lại không khỏi khiến người khác không tin. Hơn nữa, trong mắt tôi, đương kim Hoàng thượng tuy có phần không quyết đoán nhưng có thể coi là một Hoàng đế tốt, không kinh khủng như lời đồn bên ngoài. Ông ta đối xử với tôi cũng không giống lời rêu rao ngoài kia... Chẳng qua vì dụng mạo của tôi nên thường gọi tôi tới hầu rượu mà thôi... Thế nên, có nhiều lần tôi cũng muốn trút mọi oán trách năm đó lên ông ta nhưng vẫn không thể buông bỏ mỗi nghi ngờ trong lòng, tôi thậm chí còn không biết phải hận thù kẻ nào”.

Ta khẽ nói: “Thật ra thì ta với người giống nhau, mối thù Quân gia thôn bị diệt năm đó, không biết phải nhắm vào kẻ nào”.

Ta và hắn đồng thời im lặng, đều không muốn nói ra tên của người hắn là kẻ thù thực sự. Khi chân tướng từng bước được vạch trần, hết thấy sự thật năm đó đều rõ ràng. Đáng tiếc, lúc này ta lại có phần không muốn chân tướng này lộ rõ.

Dung mạo? Hắn nói đến dung mạo, dường như có thứ gì đó chọt chui vào đầu ta, liên kết hai chuyện. Nhưng khi suy nghĩ cẩn thận thì không sao nghĩ nổi, tựa như phải mà là không phải, mơ hồ không rõ.

Ta đành phải tạm thời không nghĩ đến chuyện này nữa, hỏi: “Xem ra trên người Giang Tử Sơ quả thật có thứ gì đó chúng ta không biết, nhưng không biết bản thân nàng ta có rõ hay chăng...”.

“Thuộc hạ thấy đáng vẻ nàng ta không giống giả trang”.

Ta mỉm cười: “Không hẳn đâu, phụ nữ không bao giờ thoát nổi chữ tình”.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 178: Giang Tử Sơ

Ở trước mặt ta, Giang Tử Sơ biểu hiện tốt vô cùng, cứ như nàng ta bị Ô Mộc Tề cướp tới đây trong tình thế bất đắc dĩ vậy. Nhưng hoa ghenh xuân trên bộ áo may sát người lại bán đứng nàng ta. Hoa văn tinh xảo, cách thêu cẩn thận tỉ mỉ như vậy, chắc hẳn chỉ có thể do bàn tay nữ tử lòng đầy tình cảm, muốn điểm trang cho mình thêu nên phải không?

Chắc hẳn Ô Mộc Tề dụ dỗ cả hai bên, dụ dỗ được nàng ta cam tâm tình nguyện cho y lợi dụng, lúc này mới yên lòng để nàng đến đây thăm ta.

Ta thậm chí có phần nghi ngờ, phải chăng Ô Mộc Tề có ý để nàng ta xuất hiện trước mặt Tiểu Lục, làm cho Tiểu Lục hoài nghi, khiến Tiểu Lục tra xét thêm. Như vậy, chuyện năm ấy nhất định có điểm mấu chốt nào đó khiến chúng không thể thành công, mà điểm mấu chốt này lại nằm ở Lý Nhân Hạo. Hắn là hậu nhân duy nhất của Lý gia, chúng muốn bắt tay vào từ đây, ấy rồi thông suốt... Nhưng chúng lại quên mất, dẫn rấn ra khỏi hang không phải là thủ đoạn chỉ chúng mới biết.

Ta nhớ lại vụ thất thoát quặng vàng năm đó. Lúc ấy tất cả chứng cứ đều nhằm thẳng vào Lý Sĩ Nguyên, nhưng cho đến khi Lý Sĩ Nguyên bị xử phạt cũng không tra ra tung tích của chỗ vàng kia, chẳng qua chỉ phát hiện ra mấy xe quặng ở Tây Di. Thêm vào chứng cứ của những nhân sĩ giang hồ kết giao khác, khiến Lý Sĩ Nguyên hết đường chối cãi. Lẽ nào những nhân sĩ giang hồ Lý Sĩ Nguyên chiêu tập khi còn sống chỉ vì mục đích tìm kiếm tung tích của quặng vàng?

Ta cảm thấy Tiểu Lục vừa nhắc tới, cứ như có sợi dây nối liền mọi chuyện có liên quan, nhưng lúc thật sự suy nghĩ lại không thể nghĩ thông được. Ví dụ như chỗ quặng vàng kia đi đâu rồi? Nằm trong tay ai? Vì sao Lý Sĩ Nguyên trăm miệng cũng không thể bào chữa?

Ngay cả Ninh vương cũng suýt nữa bị chỗ quặng vàng này kéo xuống nước. Xem ra, năm đó kẻ nhận được quặng vàng này đã giăng không ít sương mù, dẫn người ta vào mê cung.

“Tiểu Lục, năm đó lúc nhà người gặp họa, gia gia người thật sự không giao thứ gì cho người à?”.

“Thật ra thuộc hạ cũng nghĩ đi nghĩ lại, nhưng quả thực là gia gia không giao gì cho thuộc hạ cả?”.

“Gia gia người chưa từng muốn giải oan ư?”.

Trong mắt Tiểu Lục lộ sắc hồi tưởng: “Nói về năm đó, về mặt gia gia vô cùng kỳ lạ, mấy ngày sau gia gia cứ như vứt bỏ hết tất cả, sắc mặt cũng bình tĩnh trở lại. Đặc biệt là lúc nhận được thánh chỉ, nghe thấy thánh chỉ xử trảm gia gia tại chỗ, lưu đầy những người còn lại, ngược lại về mặt gia gia như trút được gánh nặng. Nhưng gia gia không ngờ rằng, còn chưa đến ngày lưu đầy, người Lý gia đã bị tổn hại gần hết rồi, cuối cùng chỉ còn thuộc hạ và muội muội. Về sau muội muội cũng vì thương nặng mà qua đời. Đôi khi thuộc hạ nghĩ tới về mặt gia gia năm đó, vẫn thấy có điều ngờ vực, có phải gia gia thật sự không làm gì không?”.

“Vì vậy, tuy trong lòng người có thù hận, nhưng rốt cuộc vẫn muốn điều tra rõ ràng tường tận...” Ta thở dài một tiếng. Rốt cuộc Lý Nhân Hạo cũng do Lý Sĩ Nguyên dạy dỗ, tuy có phần phản nghịch nhưng tư tưởng trung quân trong cốt tủy vẫn theo hắn cả đời. Từ đầu đến cuối, hắn không muốn giết chóc bừa bãi. Hắn giống ta, nghi ngờ Quân Sở Hòa, tuy biết ta và ông là cha con, nhưng vẫn phải thừa nhận, ta đáng để ông đối xử như vậy sao?

Còn bí mật về quặng vàng nguyên chất kia, e rằng chỉ có Lý Sĩ Nguyên sống lại mới có thể biết thôi.

Người bên cạnh ta, ngay cả Tiểu Tam Tiểu Tứ, một người là mật thám triều đình, một người là sát thủ phụ thân phái ở bên cạnh ta, nhưng không biết tại

sao ta không thể hận họ được. Đơn giản vì từ đầu đến cuối họ chưa bao giờ thật sự làm tổn thương ta ư?

“Ba người các người, Tiểu Tứ trở lại bên người Quân Sở Hòa rồi à?”.

“Hôm đó trên đường đến lầu Uyên Ương, chúng thuộc hạ ở tầng dưới phối hợp với Tướng quân, về sau Tiểu Tứ thả khói trong phòng, làm chúng tôi hôn mê. Đến khi chúng tôi tỉnh lại liền thấy Quân soái, về sau Tiểu Tứ nói với chúng tôi rằng hắn có lỗi với Tướng quân, không còn mặt mũi gặp người, ấy thế chúng tôi mới biết hắn vẫn luôn là thủ hạ của Nguyên soái. Tuy chúng tôi khinh bỉ hành vi của hắn, nhưng có thể thấy hắn cực kỳ áy náy với người”.

“Nhưng người hắn thân phục vẫn luôn phụ soái của ta”. Ta lâm bầm, “Trước sau gì ta và phụ thân vẫn phải có một trận quyết đấu.”

Tiểu Lục là đệ tử quan lại, đương nhiên hiểu nỗi khổ của quyết định này. Một bên là nước, một bên là người thân, ta biết làm sao cơ chứ? Hơn nữa họ làm đến mức này, nào không có đường lui. Với phẩm tính của Hạ Hầu Thương, chắc hắn chàng sẽ theo sát. Thái tử đã không có thành tựu, nếu Hạ Hầu Thương xảy ra chuyện gì nữa, Thiên Triều chỉ còn lại Xương vương nhỏ tuổi. Bằng kế hoạch chu toàn của Quân Sở Hòa, tất nhiên sẽ cuốn Xương vương vào vụ này.

Ta và ông đã vào thế giằng co, không thể tránh khỏi trận đấu quyết cùng. Nhưng tình thế ngày hôm nay, bên cạnh ta đã không còn ai, võ công không hề có dấu hiệu khôi phục, họ trói chặt chân tay ta thế này, phải làm sao mới có thể phá vòng vây đây?

Ta vuốt ve bụng. Đạo gần đây lại càng buồn ngủ hơn, chẳng muốn ăn gì cả, dấu hiệu mang bầu ngày càng rõ rệt. Chỉ có sinh mạng nhỏ trong bụng này mới mang đến hy vọng nhỏ nhoi cho ta. Nhưng nếu nó cũng trở thành thê bạc trong tay người khác thì biết phải làm sao giờ?

“Chỗ Giang Từ Sơ đề ta nghĩ cách làm rõ, người khác không biết, chẳng lẽ Ô Mộc Tề không rõ ràng?”. Ta khề nói.

“Nhưng Tướng quân, Ô Mộc Tề lòng lang dạ sói, tuy Ninh vương điện hạ không thua hắn về mặt mưu kế sách lược, nhưng lại thiếu sự nhẫn tâm này... Người phải cẩn thận một chút”.

Ta biết hắn đang nhắc nhở ta. Lúc ở phủ Hạ Hầu Thương, dù ta làm gì chàng cũng không động đến ta, mà chàng còn biết kế hoạch của ta, biết ta đang lợi dụng chàng. Nhưng Ô Mộc Tề khác hẳn, vì đã tâm của mình, y sẽ vứt bỏ hết thảy, huống chi ta không thấy hắn có tình cảm gì với ta cả. Tò vè thâm tình khản thiết chài mái đầu mấy ngày chưa gội đã được rồi sao? Ta còn lâu mới bị mắc lừa!

Hơn nữa, trong bụng ta đã có con của Hạ Hầu Thương, sẽ có gương mặt, tóc mai tương tự Hạ Hầu Thương, cũng sẽ có mái tóc mềm mại như chàng. Chỉ mới nghĩ sơ qua, ta càng hạ quyết tâm nhất định phải bảo vệ đứa bé chu toàn.

“Tướng quân, bây giờ người mới giống con gái đấy!”. Tiểu Lục thỉnh linh nói.

Ta mỉm cười. Khác với sáu người còn lại, Tiểu Lục vào Thất Tinh Vệ giữa chừng, lại còn thể chân người khác, hắn rất ít đùa giỡn, hơn nữa bởi vì nhà gặp đại họa nên gần như cả ngày buồn bực không vui. Ngày đó sai hắn làm xàng làm bậy trên thảo nguyên, nhận được biệt danh Ngọc Diện lang quân, vốn tưởng rằng hắn sẽ không làm được việc, nhưng không ngờ hắn lại làm đầu ra đấy.

Có thể thấy tính cách người này cũng thay đổi khôn lường.

Đúng lúc này, Tiểu Thất bụng khay vào, bên trên đặt hai bát cháo. Sau khi mang thai, hắn thường xuyên nấu mấy thứ mềm đến rụng răng cho ta ăn, ăn đến mức ta nhìn thấy cháo lại buồn nôn. Vì vậy ta không kim lòng nổi mà bụm miệng.

“Sao vậy, lại không thoải mái à?”.

Hai người đồng thanh nói.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 179: Chết Dinh Dưỡng

“Tiểu Thất, ngươi có thể lấy ô mai chẳng hạn tới cho ta không, ăn cái này suốt ngày, ngươi không phiền sao?”.

Hắn đáp: “Tôi không phiền đâu! Món này nhiều dinh dưỡng, thứ đứa bé trong bụng người cần không phải là dinh dưỡng sao? Nào, ngoan, ăn đi, đồ ăn bữa trước đã bị người nôn hết ra rồi, nào còn gì nữa đâu...”.

Ta nhìn hắn, khuôn mặt hắn vẫn như xưa, tuần tú hơn bao giờ hết, nhưng ta nhìn đi nhìn lại, sao lại cảm thấy hắn có phần giống bác gái Vương nhà hàng xóm thế nhỉ? Mỗi lần sau khi trộm gà nhà bà, bà liền đập rào la mắng: Quân Triền Ngọc, nhất định là ngươi, ngươi đáng chém ngàn đao!... Đứng lại, đứng lại.

Nhưng mấy ngày sau đó vẫn gọi ta đến nhà bà ăn bữa thịt gà, chân thành dạy bảo ta: Triển Ngọc à, cháu là bé gái, không thể lỗ mãng vậy được, sau này còn ai muốn lấy cháu nữa? Mẹ cháu vừa mất... Về sau, ta buộc phải ra chiến trường, chuyển sang trộm gà ở nơi khác... Người quen ở Quân gia thôn nhiều lắm, mỗi lần trộm đều bị dạy dỗ một trận, tai của ta rất đau.

Nhưng cuối cùng, những người này đều biến mất. Thay vào đó là bia mộ đầu thôn như rừng, tất nhiên trong đó bao gồm cả ta.

Ta không hiểu, chẳng lẽ đã tâm còn quan trọng hơn chuyện chia ly mất mát nhiều người thân như vậy ư?

Có lẽ trong mắt ông, những người họ Quân này không tính là gì, đều sống phụ thuộc vào ông, nên khi ông bỏ mặc cũng không thấy tiếc nuối ư?

Tiểu Lục cũng khuyên ta: “Người phải ăn vài thứ mới được, nếu không thì sao có thể khỏe được chứ? Võ công của người đã mất, nơi này không thể sánh bằng Trung Nguyên, Vương gia lại không có ở bên người...”.

Bên cạnh ta hiện ra hai bác gái rồi.

Ta đành chịu thua nhận lấy chiếc bát, nén khó chịu nuốt một thìa vào miệng, mùi vị ngọt ngào càng khiến ta buồn nôn.

Ta quyết định đánh lạc hướng tâm trí của hai người, bèn hỏi: “Tiểu Thất, người bắt mạch cho ta xong, liệu có phát hiện ra điều gì mới không?”.

Quả nhiên hấn dời tầm mắt khỏi bát cháo, nói: “Nhắc đến lại thấy kì quái, nếu một năm trước, cơ thể của người vốn cực hàn thì hiện tại, thân thể của người được điều dưỡng vô cùng tốt rồi. Chất độc trong cơ thể đã được giải trừ, mà mạch đập tràn trề sức sống. Ngoại trừ trong cơ thể không có nội lực, nhưng đôi khi tôi cảm thấy có nội lực trong đan điền của người...”.

Hấn do dự một lát mới nói: “Giống hệt như Ninh Vương điện hạ, theo tôi thấy, có người đã kiểm hãm nguồn nội lực này”.

“Ý người nói chàng chữa bệnh của ta bằng cách đem nội lực trong cơ thể mình chuyển sang người ta? Người còn nghĩ ra điều gì không?”.

“Tôi nghĩ, phương pháp này giống phương pháp kiểm hãm trên người chúng tôi, rất có thể Nguyên soái đã ra tay”.

Ta sáng tỏ: “Người có manh mối gì không?”.

“Tôi nhớ trong ‘Độc nguyệt chi’ có nhắc đến phương pháp kiểm hãm này, quyển sách vốn trong tay người, nhưng không hiểu sao về sau lại biến mất. Tôi nghĩ, hẳn đã lọt vào tay Nguyên soái”.

Nói thật ra, sách ông đưa ta, trước kia nếu ta có thể không phải đọc thì sẽ không đọc, đôi khi vì ứng phó mới tìm một hai quyển xem qua loa, vậy nên có vài quyển sách có rồi lại mất, mất rồi lại có ta cũng không biết. Xem ra, Quân Sở Hòa cũng mở một mắt nhắm một mắt, nếu không, sao ông chỉ dùng mỗi phương pháp này?

Tiểu Thất nhìn ta khẽ nói: “Quyển sách này, tôi cũng từng xem qua...”.

Ta ngạc nhiên nhìn hấn, có vài tia nắng mặt trời xuyên qua song cửa sổ, chiếu lên đôi mắt hấn, khiến đôi mắt hấn mang chút mừng vui.

Đúng lúc này, lại nghe thấy tiếng thị tỳ truyền đến từ ngoài cửa: “Cô nương, Hoàng tử đến rồi, mời người đến tiền sảnh”.

Ta trầm nghĩ, thật đúng lúc, có thể thăm dò y một chút.

Tiểu Lục và Tiểu Thất hơi lo lắng nhưng không nói gì, vừa thảo luận bữa tối làm món gì cho ta ăn vừa đi ra khỏi cửa.

Tiểu Lục và Tiểu Thất thân thiết kề cạnh ta mà còn là nam tử, Ô Mộc Tề ngược lại không ngăn cản, nên trong mắt đám thị tỳ nơi này, Tiểu Lục và Tiểu Thất là người đã tịnh thân mà Ô Mộc Tề mang về từ Trung Nguyên, chuyển môn hầu hạ ta. Vương cung Tây Di không thịnh hành kiểu này, nên ánh mắt đám thị tỳ nhìn hai người họ cực kỳ thương cảm... Hai nam tử tuấn tú như thế lại là thái giám... Bởi thế Tiểu Lục và Tiểu Thất được đám thị tỳ yêu mến vô cùng.

(Chic: Xin phép cười phát =)))))

Kentur: Xin phép cười phát nữa, ôi ôi thế cổ đại cũng thích nam – nam à)

Sau khi ta bước vào Hoa các, Ô Mộc Tề đang thông thả ung dung cầm bình trà rót vào chén, trên bàn gỗ lim đặt một bình lưu ly nhỏ. Thấy ta đi tới, y đứng dậy đỡ ta ngồi xuống, cầm chiếc bình ấy đưa cho ta và nói: “Ta biết gần đây nàng không ăn uống được nhiều, ta sai người mang ít ô mai ở Cửu Tinh trai từ Trung Nguyên về đây, nàng nếm thử một chút nhé?”.

Ta nhận bình xong không nói không rằng, y đành cười khổ: “Bảo Tiểu Thất lấy chuột thử xong rồi hãy đưa cho nàng ăn nhé?”.

Y nói ra ngò vức trong lòng ta, cũng khiến ta hơi ngại ngùng và còn xấu hổ lúng túng. Nhưng ta không thể vì xấu hổ mà không để Tiểu Thất thử, vì thế ta đáp: “Cũng được”.

Giữa ta và y không có điều gì phải che giấu, đã nói rõ rồi. Ta không tin y đấy, y tính thế nào đây?

Nhưng tên này da mặt cũng rất dày, lời vừa nói không mấy may ảnh hưởng tới y, tự nhắc chén trên bàn uống một hớp trà rồi hỏi ta: “Gần đây khí trời trở lạnh, ban đêm có ngủ ngon không?”.

Ta cười đáp: “Khá ổn, có điều một mình cô đơn, hằng ngày nghe tiếng gió thét gào ngoài cửa sổ, không khỏi có chút quạnh quẽ...”.

Y thấp thoáng vẻ vui mừng, không biết y mơ màng tới đâu nữa?

Cuối cùng hỏi: “Vậy nàng muốn bốn vương phái thêm vài người tới đây ở cùng nàng à?”.

Ta chậm chậm ngẩng đầu lên nhìn y: “Chẳng lẽ Hoàng tử muốn đích thân tới ở cùng ta à?”. Lại chợt cười, “Tất nhiên Hoàng tử không rảnh... Có điều nhớ ra Giang muội muội cũng đến từ Trung Nguyên, biết đâu hai người thường xuyên gặp mặt, tán gẫu trò chuyện có thể bớt cô đơn”.

Mất y có vẻ nghi ngờ, nhìn ta nói: “Vậy ư?”.

“Lại nói, Giang muội muội đúng là có đôi tay khéo léo, thân ở Hốt Luân nhưng bức Hàn mai nàng ấy thêu vẫn mang màu sắc tươi đẹp. Không phải Hoàng tử nói rằng muốn lấy ta sao? Tuy không phải ở Trung Nguyên nhưng khi xuất giá ta vẫn muốn khoác tấm khăn quàng vai, nếu có Giang muội muội khéo tay...”.

Đương nhiên y không tin lời ta, nhưng từng lời nói hành động khi Giang Tử Sơ ở chỗ ta đều được báo cáo tường tận tới y, nếu y muốn lấy Giang Tử Sơ làm con tép như con tôm, vậy thì chắc hẳn y sẽ đồng ý yêu cầu của ta.

Sau khi nghe lời Tiểu Lục nói, ta lại nghĩ rất nhiều. Từ thân phận thực sự của Tiểu Lục mà hẳn có thể tới bên ta tuyệt không phải tình cờ, họ muốn biết điều gì từ hẳn? Thậm chí không tiếc để Giang Tử Sơ tới thăm dò hẳn?

Phải chăng có liên quan tới lượng lớn khoáng thạch đã mất kia?

Ta nghĩ, chỉ cần đặt toàn bộ người chủ chốt ở một nơi, kiểu gì cũng để lộ vài điểm sơ hở, chỉ cần thò ra chút xú thì ta mới có thể nhân sơ hở mà tóm lấy.

Đối với y mà nói, đề nghị của ta cũng chỉ như thừa dịp y ngủ tặng y cái gối, vốn cho rằng y sẽ lập tức đồng ý nhưng không hiểu sao, trong mắt y chợt có vẻ tức giận, khóe miệng lại khẽ cong, cười nói: “Muốn tỷ muội thuận hòa?”.

“Ồ? Không phải Hoàng tử đã nói mục đích ngài bắt cóc Giang cô nương rồi sao, hóa ra không phải là vậy à?”. Ta khẽ cười nói: “Thì ra Hoàng tử vẫn muốn đưa nàng vào hậu cung?”.

Y trầm giọng nói: “Nếu nàng không muốn, đương nhiên ta sẽ không làm thế”.

“Thật ra nàng ấy rất vừa mắt Tiểu Lục...”.

Ta đã nói rõ như vậy mà về mặt y vẫn không có gì thay đổi, ngược lại cười nói: “Được rồi, sẽ để nàng ta và nàng ở cùng một nơi, còn có thể chăm sóc lẫn nhau”.

“Ta vẫn chưa hiểu, Hoàng tử có ta không phải đã đủ rồi sao? Tại sao còn muốn cướp Giang muội muội về?”. Ta cười hỏi thẳng y.

Thấy y im lặng không nói, bèn nói tiếp: “Nếu Hoàng tử cảm thấy khó xử không muốn trả lời thì thôi... Theo suy đoán của ta, chắc hẳn đối với Hoàng tử mà nói, Giang muội muội cũng là một người không thể thiếu phải không?”.

“Dù nàng ta quan trọng thế nào, vẫn không thể bằng nàng”. Y khẽ nói hai câu.

“Vậy ư? Nếu Giang muội muội nghe được lời này của ngài, không biết có đau lòng hay không đây?”. Ta ngược mắt cười nhìn y.

Sắc mặt y hơi u ám, nụ cười đã biến mất dạng, khóe mắt như băng bình tĩnh nhìn ta: “Nàng... không thêm quan tâm chút nào sao?”.

Lòng ta biết không ổn, cảm thấy treu chọc y hơi quá, sao lại quên mất mình đã không còn là Quân Triền Ngọc nhón nhơ ngông cuồng trước kia rồi?

Lại bị y kéo qua ôm vào lòng, nghe y hung tợn nói: “Nàng thật sự không thêm quan tâm chút nào sao?”.

Ta muốn đẩy y ra nhưng sao có thể làm được chứ? Không hiểu sao, ta đột nhiên có phần sợ hãi, sợ y bất chấp hết thảy gây tổn thương đứa bé trong bụng.

Thì ra ta cũng có khi sợ hãi sao?

Thì ra trên đời này cũng có thứ khiến ta sợ sao?

Chương 180: Liệu Có Để Tâm

“Bốn vương cũng biết, nàng không để ý đâu”. Giọng điệu của hắn đột nhiên dần dần trở nên bình thản, “Nhưng bốn vương có mắt cả đời vẫn phải giành lấy sự chú ý của nàng, Triển Ngọc...”.

Ta thăm thò phào nhẹ nhõm, may mà cuối cùng y đã đã tính rõ được mất, biết giờ này khắc này vẫn chưa phải lúc trở mặt với ta.

Y buông ra ta, vẻ âm u trong mắt đã mất tăm, khuôn mặt lại mang nụ cười ảm áp như gió xuân: “Mấy ngày nữa đến kỳ đại hội Y Mộ Đạt rồi, đó cũng là nơi chúng ta gặp nhau lần đầu. Bốn vương cũng nên cho tộc nhân thấy, ta đã tìm được A Y Đạt của ta rồi”.

Đối với người Tây Di, A Y Đạt có nghĩa là bạn đời. Ta lẳng lặng đứng cách xa hắn một chút, cười nói: “Xem chừng hôm đó rất náo nhiệt”.

Chung quy hắn vẫn muốn mang ta ra ngoài gặp người sao?

Nhìn ra ngoài theo cánh cửa sổ mở toang, đường chân trời ngoài kia đang nổi gió, ánh trời chiều ảm hiện, lấp ló bức tường gạch sắc xanh của vương cung Tây Di, cứ như đang dậy cơn mưa vậy.

Ô Mộc Tề đi chưa được bao lâu, Giang Tử Sơ lại thật sự dẫn theo mấy thị tỳ tiến vào phòng bên cạnh. Chưa đến hai ngày, nàng ta đã đưa tới khăn quàng vai do nàng ta đích thân thêu, bên trên gắn trân châu rù rơ, tua rua ngũ sắc, thêu hoa văn mây tia ánh vàng.

Mặc dù chỉ là bán thành phẩm, nhưng đã đẹp như ráng mây nơi chân trời.

Ngon tay ta vuốt ve họa tiết trên khăn quàng vai, cười nói cảm ơn Giang Tử Sơ: “Tay nghề của Giang muội muội đúng là tốt quá, không chỉ riêng Tây Di, dù là ở Trung Nguyên cũng không tìm được người khéo tay hơn Giang muội muội. Nếu muội muội xuất giá, không biết đồ cưới làm ra sẽ tuyệt diệu đến đâu nhỉ”.

Nàng nghe ta nói vậy, sắc mặt hơi tái đi, cười nói miễn cưỡng: “Hôm nay tắm thân chôn vùi, may được Vương phi quan tâm chăm sóc mới có thể được sống yên ổn, nào còn quan tâm đến chuyện gì khác?”.

Ta cười nói: “Muội muội cần gì tự coi nhẹ mình, Hoàng tử Ô Mộc Tề biết thân phận của ta và muội, đương nhiên sẽ đãi ngộ đâu ra đấy. Muội xem, ta mới nói với Hoàng tử rằng muội muội rất hợp với Tiểu Lục, Hoàng tử đã cho muội sống cùng ta. Nếu ta có thể tái giá với Hoàng tử, e rằng không còn ngày trở về Trung Nguyên nữa, không biết bao giờ mới có thể khoác tấm khăn của muội đây”.

Nàng ngược mắt nhìn ta, đôi mắt bỗng rung rung giọt lệ: “Không đâu, sao Vương phi có thể mất lòng tin? Biểu ca, huynh ấy... chắc chắn sẽ đến đây cứu người mà”.

Ta vuốt ve bụng: “Nếu như không phải là vì bảo toàn đứa bé này...”.

Khuôn mặt tái nhợt của nàng hiện lên ý cười, sóng mắt trở nên cực kỳ ôn nhu: “Biểu ca có con rồi à?”.

“Đúng vậy, chỉ tiếc nó phải nhận giặc làm cha rồi”.

Vừa nghe lời ấy, mặt nàng ta cũng mang vẻ rầu rĩ: “Nếu biểu ca biết, không biết huynh ấy sẽ vui đến mức nào nhỉ”.

Mặc dù ta với nàng sống cùng nhau, nhưng bởi vì phải giúp ta chuẩn bị đồ cưới Tây Di và dệt khăn quàng vai, cần nhiều vật liệu nên tự do hơn ta nhiều. Có hộ vệ của Ô Mộc Tề trông chừng, nàng ta có thể đi lấy vật liệu.

Nàng nói cho ta biết, vì chuẩn bị tổ chức một hôn lễ trọng đại, Ô Mộc Tề triệu tập không ít thương nhân đến từ bốn phương tám hướng, mua vật báu quý hiếm, gấm vóc tơ lụa, mong có thể may được bộ đồ cưới gấm hoa Tây Di, chế được trang sức trân cỏi.

Nói đến đây, nàng hơi kinh hoàng, hỏi ta: “Vương phi nương nương, thật ra Hoàng tử Ô Mộc Tề đối xử với người rất tốt”.

Ta thần nhiên nói: “Nhưng cha của con ta lại là Hạ Hầu Thương”.

Nàng ta khẽ thở phào một hơi: “Đúng vậy, cuối cùng chúng ta vẫn phải trở về”.

Lúc này, ta cùng nàng, lại có cùng chung nỗi khổ tha hương chốn người.

Hai ngày sau, cuối cùng khăn quàng đã được may xong. Tay của Giang Tử Sơ rất khéo, đuôi trĩ ngũ sắc đính châu sắc sỡ, miệng chim trĩ màu vàng dệt từ kim tuyến cực mảnh, chạm tay lên lại có cảm giác mỏng như lưỡi dao.

Nhụy hoa sen trên khăn được xe từ sợi chỉ cực mảnh, quần quanh thành nhụy hoa dệt kim, như thể muốn phá khăn mà ra vậy.

Dù ta chưa quàng lên vai, chỉ mới nhìn hoa văn đã cảm thấy vinh hoa phú quý ủa tới.

Nàng đứng bên cạnh ta, cười nói: “Không bằng quàng lên thử xem?”.

Ta không có hứng, nói: “Trong hai năm đã quàng hai lần rồi, hơi ngán ngẫm”.

Nàng ta hơi thất vọng, nụ cười trở nên gượng gượng: “Vương phi nương nương không hài lòng với tay nghề của ta ư?”.

Nghĩ tới việc nàng ta đã chịu đựng bao ngày chỉ vì dệt chiếc khăn quàng vai này, e rằng đây là việc ta gửi gắm duy nhất lúc tha hương. Ta thấy nàng thất vọng thì mềm lòng, bèn cười nói: “Quàng thử một lần cũng được”.

Nàng ta liền nở nụ cười, lấy tấm khăn quàng từ trên bàn lên, cầm cẩn thận, quàng từ phía sau ta, hai đầu khăn thả tới trước mặt ta.

Ánh nền soi bóng hạt châu trên khăn, màu vàng óng ánh, gấm vóc nhiều màu, ánh lên mặt ta, khiến sắc màu tái nhợt mang khí sắc hồng hào phú quý.

Nàng ta vạt vạt trái lên vai phải, hoa sen màu hồng tôn sắc hồng hào cho mặt ta.

“Nếu phối với đồ cưới, thật sự không có nữ tử nào trên đời có thể sánh bằng người đâu”. Nàng cười vòng tới trước mặt ta, đưa tay sửa nhụy hoa sen, trông như lơ đãng kéo thẳng nhụy hoa.

Ta nhìn mình trong gương, cười khổ: “Chỉ tiếc bị gả cho người không tốt”.

Nàng ta thần nhiên nói: “Nếu đã vậy, sao không hết sức bảo vệ danh tiết, để tránh cho biểu ca hổ thẹn?”.

Trong lúc nói chuyện, hai tay của nàng ta vuốt lên nhụy hoa. Tay nàng ta vừa kéo, ta chợt cảm thấy khăn quàng trên vai đột nhiên thắt chặt, vốn chỉ khoác hờ lên vai ta nhưng lại bỗng dựng quần lấy cổ ta như roi da vậy.

Ta ngạc nhiên nhìn nàng: “Muội, muội làm gì thế?”.

Mặt nàng ta không còn ý cười tươi rói nữa, mà mang vẻ lạnh lẽo: “Không phải ta đã nói không thể để cho biểu ca hổ thẹn sao?”.

Cổ bị siết chặt hơn, khiến ta không soi thử nổi. Ta nhìn thấy rõ, nhụy hoa sen trên khăn quàng bị nàng ta kéo sang hai bên, biến thành một sợi tơ phát ra ánh sáng lạnh tanh, như thể cái lưỡi rắn độc.

Mà tay kia nàng ta lại cầm cái mỏ nhọn như lưỡi dao của con chim trĩ, chập vào với sợi tơ quấn lấy cổ ta. Nàng ta thấy ta nhìn thì chỉ cười: “Tuy ta không có võ công, sức tay cũng yếu ớt, nhưng sợi tơ dẻo tính chế từ vàng và sắt này lại có thể dễ dàng lấy mạng cô”.

Nói xong, nàng ta kéo xiên mỏ nhọn, khiến cái mỏ lướt qua tấm khăn. Chỉ một đường nhẹ tênh, hoa sen trên khăn gấm đã chia làm hai nửa.

“Muội giết ta, liệu Ô Mộc Tề có bỏ qua cho muội không?”. Ta cố gắng nói.

Nàng ta lạnh lùng cười một tiếng: “Sao ta nhẫn tâm để chàng lấy cô làm con tin, khiến biểu ca bị vui lầy hoàn toàn chứ? Nếu biểu ca có việc gì, cô cô sẽ đau lòng chết mất”.

Ta đột nhiên cười ra tiếng, nhưng cảm thấy cổ siết chặt, e rằng sợi tơ kia đã miết vào da thịt ta, đành phải hỗn hển nói: “Muội muội thân là con dân Thiên Triều, thế nhưng lại nảy sinh tình ý với Hoàng tử Tây Di, còn muốn xem vào chuyện quân hành, nếu Giang Phi nương nương biết cháu gái mình là người như vậy, e rằng sẽ tức chết mất”.

Sắc mặt nàng ta tái đi, ánh mắt thêm tàn độc: “Cô biết rồi ư? Biết cũng tốt, biểu ca thích cô cũng không sao, tại sao, tại sao ngay cả chàng cũng nghĩ đủ trăm phương ngàn kế cướp cô tới đây? Còn không để tâm đến việc cô mang thai, muốn cưới cô làm chính phi? Bao lời hứa của chàng đều là giả dối... Nói cái gì mà chỉ là tạm thời, nói cái gì mà ta vẫn là người số một trong lòng chàng...”.

Sợi tơ trên cổ ta lỏng bớt, vội nói: “Không phải muội vẫn còn thẻ bạc trong tay sao? Sao y không giữ lời hứa chứ?”.

Nàng ta rũ mắt nhìn mỏ chim trĩ trong tay, lẩm bẫm: “Đúng vậy, chàng biết ta đã thành công, còn có thể cần những người khác sao?”. Nàng ta ngẩng đầu lên, ánh mắt dữ tợn cực kỳ, “Cô có tin không, cô đã có thân phận như vậy, ta giết chết cô, không đến mấy ngày chàng sẽ quên cô ngay thôi”.

Ta lại cười một tiếng, lại cảm thấy cổ họng căng chặt: “Muội đã biết thân phận của ta, y không truy cứu, chẳng lẽ những người khác cũng không truy cứu?”.

Nàng ta nhắc hai chữ ‘thân phận’ mấy lượt lộn, khiến ta nảy sinh ngờ vực, thân phận mà nàng ta nói rốt cuộc chỉ cái gì? Là thân phận của Quân Triễn Ngạc ta, hay là cái khác?

Ta nói như vậy, sợi tơ trên cổ liền lỏng lẻo một chút, mắt nàng ta thoáng chần chừ, lại nói: “Không, họ không biết chân tướng đâu”.

Lòng ta koe sáng, trong đầu lại như có một sợi dây liên hệ tất cả mọi chuyện. Nhưng lúc thật sự suy nghĩ thì sợi dây ấy bỗng bị cắt đứt.

Nàng ta cười cực đẹp, ánh mắt lại mang vẻ tàn nhẫn: “Người bên cạnh chỉ cho rằng, có thích khách vào phủ, dùng lưỡi dao sắc bén cắt cổ cô, nào ai

ngờ rằng, thứ khiến cô bỏ mạng chẳng qua chỉ là một sợi dây sắt? Ô Mộc Tề cũng biết, nhưng chàng sẽ không nói, chỉ vui hơn mà thôi”.

Ta thờ dài nói: “Đúng vậy, y chỉ vui hơn thôi. Cuối cùng vàng sắt tinh luyện có thể nung chảy rèn thành binh khí, câu thích tiền của y sẽ vô địch thiên hạ, ngay cả giáp nặng cũng không ngăn cản nổi mũi tên ấy, không bao giờ cần huấn luyện cường cung thủ nữa, những binh lính biết cưỡi ngựa bình thường đã có thể tạo ra thương vong lớn... Nếu ngay cả muội muội cũng có thể dễ dàng cắt cổ ta, ở chốn Tây Di ai ai cũng biết cưỡi ngựa bắn cung này, đương nhiên từ đó về sau toàn dân đều trở thành binh lính. Có điều muội muội có nghĩ hay chẳng, kể từ đó, Trung Nguyên phải làm sao đây? Cô cô của muội phải làm sao đây?”.

Về do dự lóe lên trong mắt nàng ta, nhưng lại cười nói: “Ô Mộc Tề đã hứa với ta, chàng sẽ không dùng thứ đó đi quấy nhiễu Trung Nguyên, chỉ tự vệ mà thôi...”.

Ta cười nhạt: “Ngay cả bản thân muội e rằng cũng không tin tưởng lời hứa này phải không?”.

“Thế thì sao thứ? Ta thích chàng, đương nhiên dốc hết sức giúp chàng hoàn thành tâm nguyện!”.

Mắt nàng ta hiện vẻ điên cuồng, ta biết người có tính tình như nàng, bình thường càng dịu dàng uyển chuyển, một khi vứt bỏ tất cả sẽ hành động bất thường, càng điên cuồng hơn nữa. Nếu không là vậy, nàng ta cũng sẽ không vứt bỏ hết thấy, tạo dựng kế hoạch bị ép buộc chỉ vì muốn gặp gỡ Ô Mộc Tề.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 181: Trái Phải Thiện Ác

Trong lòng nàng đã không còn phân biệt được trái phải thiện ác nữa rồi, chỉ có mưu cầu của nàng mới có thể ảnh hưởng đến nàng mà thôi.

“Muội đừng quên mục đích Hoàng tử bảo muội tới đây, còn chưa hỏi ra chuyện mà muội đã giết ta, muội không sợ y trách tội ư? Tục ngữ nói rất đúng, không bột đổ gột nên hồ, tuy muội biết dùng tinh chất vàng sắt chế thành vũ khí như thế nào, nhưng nếu không tìm được tinh chất vàng sắt thì có ích gì chứ?”.

Từ khi nàng ta tự thừa nhận lợi thế trong tay mình, ta đã xâu chuỗi hết thấy nguyên nhân hậu quả, cuối cùng mơ hồ biết quặng vàng Lý Sĩ Nguyên để thoát năm đó là gì rồi. Triều đình chỉ biết là ông làm mất mỏ vàng, nhưng lại không hề biết thứ ông làm mất. Hóa ra là khoáng thạch tinh chất vàng sắt có thể chế tạo thành lưỡi dao sắc bén, thảo nào năm đó ông ta không còn cách nào đành gánh tội một mình, bởi vì ông ta biết, nếu việc lớn này bị người ta vạch trần, tội danh ấy phải đến mức tru di cử tộc. Con trai con gái của ông ta đâu chỉ phải chịu lưu đày. Ô Mộc Tề mang quặng ô kim đến kinh thành, theo như lời y, chẳng qua thêm vào trong ẩm chén trà thôi đã khiến trên dưới triều đình chú ý, huống chi Lý Sĩ Nguyên với chức Tể tướng mà làm mất quặng tinh chất vàng sắt có thể chế tạo lưỡi dao sắc bén chứ?

Nếu năm đó y có thể tìm ra khoáng thạch, tự có đường đào hầm đến khoáng thạch, xem ra Lý Sĩ Nguyên không tiết lộ cách này ra ngoài. Dã tâm Ô Mộc Tề lớn như thế, khoáng thạch ít như vậy, sao có thể khiến y thỏa mãn chứ?

Ta cũng đã hiểu rõ, y thả con tép như con tôm, chắc muốn moi được điều gì đó từ Tiểu Lục.

Đáng tiếc là, y muốn sử dụng lại cách để Giang Tử Sơ từ từ thân cận Tiểu Lục, giành được sự tín nhiệm của bọn ta, có điều sao có thể khống chế được lòng người? Đặc biệt là người con gái đã lọt vào lưới tình, há có thể không sinh lòng ghen ghét?

Ta nghĩ, chắc hẳn trước mặt y mặc cho Giang Tử Sơ muốn gì được nấy, lại thêm y có lòng tin toàn vẹn với nàng, tuyệt không ngờ một cô gái bỏ lại người nhà đi theo y tới nơi tha hương sẽ tự có tính toán, thế mới để cho Giang Tử Sơ động tay động chân, âm thầm chế tạo loại vũ khí này mà chưa hề nói cho y biết.

Y không ngờ rằng bởi vì nàng đã ép mình đến gần đường cùng, bất kể y lừa gạt thế nào cũng không ngăn nổi cơn hoảng loạn và nỗi ghen ghét trong lòng nàng, vì thế nàng mới bí quá hóa liều.

“Tiểu Lục, cô nói là Tiểu Lục?”.

Nàng ta lạnh lùng thốt lên, “Chàng muốn ta tiếp cận Tiểu Lục vì tương lai của chúng ta, thế mà cô dựa vào đâu làm nhục ta bởi một tên hạ nhân tùy tiện?”.

Nét mặt nàng ta vô cùng căm hận, ánh mắt đều chứa nỗi lo sợ, nghi ngờ và bất an. Lòng ta dao động, phải chăng nàng ta không hề không biết phân biệt thiện ác như ta nghĩ? Có điều nàng ta đã không còn đường lui, mới không thể không làm như thế? Hiển nhiên, chính nàng ta cũng hiểu suy nghĩ của Ô Mộc Tề, chỉ sợ mình sẽ là một công cụ mà thôi. Song, nàng đã bức mình đến đường cùng, đành phải hăm dọa liều mạng ư?

Ta thân nhiên nói: “Nếu như có thể biết thứ Lý Sĩ Nguyên để lại từ miệng Tiểu Lục, ta nghĩ, giả sử gả muội cho Tiểu Lục, chỉ e Ô Mộc Tề cũng sẽ đồng ý phải không?”.

Những lời này như đánh trúng tử huyệt, khiến khuôn mặt nàng ta trắng bệch, sợi tơ dèo trên ngón tay dường như dần đo không yên, ngay cả giọng nói

cũng không dám chắc: “Không đâu, chàng sẽ không...”.

Cuối cùng ta có thể khẳng định, nàng ta chẳng qua vẫn là một cô gái bé nhỏ mà thôi.

Ta thờ dài nói: “Chúng ta cùng băng qua thảo nguyên tới nơi đây, y từng nhẹ tay vuốt tóc, khen mái tóc ta đen bóng, nói rằng cuộc đời này người duy nhất y muốn lấy chỉ có mình ta mà thôi... Chắc hẳn muội muội đã từng nghe không ít những lời tương tự thế này phải không?”.

Ngón tay Giang Tử Sơ khẽ run rẩy, khiến hai nửa hoa sen bị rách đôi trên khăn quàng rắng mây khẽ rung rinh. Nàng ta lẩm bẩm: “Ta nên làm sao bây giờ? Ta phải làm sao đây? Cô cô đưa ta ra khỏi Mô Bắc, vốn tưởng rằng những người ngoài kia giống với người Mô Bắc, nhưng ta sai rồi. Ở Mô Hà, đôi bàn tay của ta là niềm kiêu hãnh của gia tộc, bởi vì trong gia tộc đã xuất hiện một cao thủ có thể thừa kế tài luyện chế. Trong truyền thuyết của gia tộc bọn ta, hễ người vừa ra đời có bàn tay Cầu Nguyệt, bất kể nam hay nữ đều sẽ kế thừa tài luyện đỉnh cao trong gia tộc. Nhưng cô cô nói, muốn ta gả cho Hoàng thất, như vậy, món nghề này sẽ không bị truyền ra ngoài. Kể từ sau khi cô cô gả cho Hoàng đế, bí mật của gia tộc chúng ta đã bị Hoàng thượng biết rồi, do trên đời không tìm được tinh chất vàng sắt, bọn ta vốn không có tác dụng gì, không ai biết cô cô cũng là một thành viên của gia tộc, nhưng người không có bàn tay Cầu Nguyệt...”.

Ta rời khỏi Mô Hà, lên kinh. Ta không dám thẳng thắn để người ta nhìn thấy tay ta, sợ các nàng cười chê, chỉ có thể cố gắng làm một thực nữ theo lời cô cô dạy. Ta rất hối hận, tại sao phải rời khỏi Mô Hà, tuy nơi đó quanh năm buốt giá, nhưng người nơi đó đều không dối trá toan tính... Ta hối hận mùa xuân năm ấy gặp được chàng, là mùa hoa đào đua nở, thấy hoa lìa cành phấp phới đậu trên bờ vai chàng... Chàng khác với nam tử Trung Nguyên, có nụ cười khàng khải, như ánh dương rực rỡ, ăn nói hài hước, khi muộn phiền cũng khác xa biều ca. Nói thật, ta hơi sợ biều ca... Ta vốn cho rằng vừa gặp được cổ nhân Mô Hà, chàng và ta giống nhau, lại chưa từng nghĩ, hóa ra chàng cũng chỉ thế thôi... Làm như vậy chẳng qua muốn nắm giữ tay nghề của ta...”.

Khi nàng theo Ô Mộc Tề tới nơi này, lúc Ô Mộc Tề muốn nàng luyện chế tinh chất vàng sắt đã ngỏ ra rồi sao? Tuy miệng nàng nói vì giúp Ô Mộc Tề mà bất chấp tất cả nhưng thật ra trong lòng đã sớm hối hận ư?

Ta nói: “Muội đã rõ từ lâu, không phải sao? Tuy nhiên cười trên lưng cọt khó lòng xuống được, thời điểm muội giấu tinh chất vàng sắt là lúc muội đã hiểu, đối với y, muội không bao giờ còn như ngày đầu gặp gỡ nữa rồi. Nếu đã vậy, sao không quay đầu?”.

Nàng ngẩng đầu lên, cuối cùng nước mắt tràn khoe mi: “Ta còn có thể quay đầu sao?”.

Ta khẽ nói: “Đương nhiên có thể”. Ta dừng lại, vuốt ve bụng, “Ta sẽ bảo vệ đứa bé của ta trở về Trung Nguyên, mà muội cũng sẽ quay lại, về bên cô cô muội. Thời gian ở Tây Di này, mãi mãi không có ai biết, cũng không có ai nhắc lại nữa”.

Mắt nàng lóe lên vẻ hi vọng, nhìn ta: “Từ lần đầu tiên gặp cô, tuy ta có phần hận cô nhưng cũng hâm mộ cô. Cô là cơ thiếp của biều ca, nhưng không bao lâu đã thành đích nữ Ninh gia, gả cho biều ca làm Vương phi. Khi tân hôn, cô hôn mê bất tỉnh bao nhiêu tháng như vậy nhưng biều ca nghĩ hết cách chữa khỏi cho cô, không rời không bỏ. Nhìn thấy dáng vẻ ấy của biều ca, ba người bọn ta mới rõ, biều ca không phải của bọn ta nữa, trái tim huynh ấy không dành cho bất cứ ai khác nữa, dù chỉ một góc nhỏ. Các nàng hết hi vọng, mà ta cũng dập tắt niềm ước ao trong lòng đối với huynh ấy, bèn cho rằng cô có biều ca, ta cũng có Ô Mộc Tề. Nhưng không ngờ, số mệnh của cô và ta lại dính líu đến nhau, nhưng không hiểu sao, ta lại có phần tin tưởng cô...”.

Trong mắt nàng có vẻ mê muội, lại nói: “Thế mà ta cảm thấy cô còn đáng tin hơn Ô Mộc Tề”.

Ta tiến lên cầm tay nàng, trên tay nàng có vết chai mỏng, ngón tay cái hơi cúp vào trong, nếu không vuốt thẳng bàn tay thì không ai có thể thấy được. Có ai biết, trên người nàng lại mang bí mật lớn đến thế?

Vậy mà lại là người thừa kế của gia tộc luyện chế kia ư?

“Bởi vì ta cũng như muội, cũng muốn trở lại Trung Nguyên”.

Thật ra, lòng nàng ta cũng đã sớm dao động không yên, từ lúc nàng ta giấu giếm chuyện có thể hòa tan vàng sắt chế thành vũ khí, nàng đã chết lòng với Ô Mộc Tề, chỉ là nàng không biết phải quay đầu thế nào mới có thể đi tiếp. Ô Mộc Tề đưa nàng khỏi Trung Nguyên, rời xa người thân của mình, người duy nhất có thể dựa dẫm chính là y, y liền cho rằng nàng không gãy thoát khỏi lòng bàn tay của y nữa. Nhưng y không biết, nàng xuất thân từ Mô Hà, nơi cực lạnh; nữ tử nơi đó, sau lúc yêu đến cùng cực thì cũng có thể hận đến cùng cực.

Ta chỉ kích thích nỗi hận thù ẩn sâu trong nàng, để nàng tìm đúng phương hướng, người nàng muốn hận không phải là ta!

Nàng buông lỏng tay ra, khăn quàng rơi lỏng buông lơi trước ngực ta. Sợi tơ đeo kia nối liền với mỏm trĩ, rung rinh lay động trên gấm vóc lụa là. Nàng không dốc hết sức lực nên cô ta cũng chỉ ửng đỏ mà thôi. Hẳn là tận đáy lòng nàng cũng có một tia hi vọng, hi vọng trong giây phút nàng ra tay sẽ có người tới ngăn cản, trở thành người cứu cánh giúp nàng thoát khỏi tất cả.

“Chúng ta rời khỏi đây, muội sẽ về bên cô cô muội, sẽ lại được ngắm cảnh tuyết Mô Hà”. Ta khê khàng nói.

“Có thật không?”. Khi nàng mở to mắt, vẻ dữ tợn hung ác trên mặt đã biến mất tăm, chỉ còn lại vẻ thánh khiết, như bông tuyết trắng bay đầy trời ngày đông, phủ khắp vùng một màu trắng thuần.

Từ đó về sau, Giang Tử Sơ mượn cơ làm đồ trang sức, chế tinh chất vàng sắt thành vũ khí giấu trong vòng trang sức đeo tay, lại chuyển được vài món tới đây. Tuy tất cả đều nhỏ bé tinh xảo nhưng chung quy cũng tốt hơn là không có.

Ta hỏi nàng ta về thân phận của mình, nàng ta lại nói không rõ, chỉ kể cho ta hay, Ô Mộc Tề đã nói với nàng rằng thân phận ta đặc thù, thành thân với ta có thể ổn định được thế cục Tây Di. Thế thì quái lạ rồi, thân phận thực sự của ta không phải là Quân Triển Ngọc sao? Y cưới một người Trung Nguyên muốn giết y và vô số người của y, còn nói có thể ổn định thế cục ư?

Mà từ xưa tới giờ, tinh chất vàng sắt chỉ là một truyền thuyết, bảo kiếm Can Tương và Mạc Tà chính luyện bởi khoáng thạch đó. Nhưng không ngờ, truyền thuyết này có thật, người có thể luyện chế khoáng thạch này chưa hề biến mất, mà ở ẩn tại nơi cực lạnh, truyền thừa nhiều đời, trong số thiên tài chế tạo kiếm ấy, bất kể nam hay nữ đều có hai ngón tay cái không thể duỗi thẳng, như sinh ra để cầm kiếm vậy.

Nghe nói hai cây kiếm Can Tương và Mạc Tà đúng là dùng quặng này chế tạo thành, việc chế luyện khoáng thạch này rất khó khăn, nếu không có bí pháp thì càng không thể nung chảy. Nghe nói hồi đó chế tạo kiếm Can Tương, phải dùng máu của mình mới luyện thành. Nhưng Giang Tử Sơ lại bảo, cái này chỉ là truyền thuyết mà thôi, chắc hẳn không muốn bí pháp chế tạo Can Tương truyền ra ngoài nên mới dùng cách đặc biệt này xử lý qua loa cho có lệ?

Lúc này, ta mới thật sự khẳng định, thì ra đây là dã tâm khác của Quân Sở Hòa. Từ nhiều năm trước, ông đã bắt đầu lên kế hoạch hết thảy. Khoáng thạch mất tích năm ấy, e là ông động tay chân trong đó không ít. Mà năm xưa Lý Sĩ Nguyên bị mất khoáng thạch, nhưng không ngờ rằng chủ mưu thực sự phía sau màn là Quân soái được xưng là trung thành dũng cảm?

Với bản tính của Quân Sở Hòa, đây tội trạng mất quặng lên người ông ta, chắc chắn đã chuẩn bị chứng cứ cực kì đầy đủ, khiến ông ta khó mà đáp trả, cuối cùng đành phải gánh chịu tội danh này một mình.

Mà tinh chất vàng sắt đúng là có thể gọt rửa kim ngọc, nhưng thực sự thì năm đó dưới sự trợ giúp của Quân Sở Hòa, Tây Di đã lấy được vài xe khoáng thạch, bởi vì Giang Tử Sơ dùng thí nghiệm nên hao tổn không ít, còn dư lại cũng chẳng đáng bao nhiêu. Ví như không phải thế, nếu thực sự để ý chế tạo thành câu thích tiền mạng sức mạnh vô địch, hơn nữa trên mũi tên có độc, ngược lại đúng là đại họa giáng xuống Trung Nguyên.

Đến đây, ta đã hiểu rồi. Thứ trong tay bọn ta là gì, điều Ô Mộc Tề muốn biết từ Tiểu Lục là gì.

Thật may mắn, cuối cùng Giang Tử Sơ có tư tưởng khác, nhưng ta biết Giang Tử Sơ lòng chưa quyết, ta chỉ có thể thường xuyên vô tình hay cố ý nhắc nhở, để nàng ta tuyệt đối không lún sâu vào sự dụ dỗ của Ô Mộc Tề.

Sống với Giang Tử Sơ đã lâu, mới phát hiện về dịu dàng yêu kiều của nàng phần lớn là giả bộ thôi. Trong lúc lo lắng cũng có vài phần khảng khái. Ta không khỏi nghĩ, nếu, nếu như Hạ Hầu Thương không gặp gỡ ta, có phải cũng có thể sẽ thích nàng không?

Nghĩ tới chàng, ta liền cảm thấy đứa trẻ trong bụng khẽ nhúc nhích, sinh mệnh bé nhỏ đang an ủi đập bụng, nó cũng cảm nhận được sao?

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 182: Giấu Giếm

Ta không biết Giang Tử Sơ giấu giếm Ô Mộc Tề bằng cách nào. Nghe nàng ta nói, sát vụn nàng ta luyện thật ra đã là bán thành phẩm, bỏ một thứ vào sẽ trở thành sắt tinh luyện. Ta chỉ có thể nói, một khi nữ nhân muốn gian dối, chính là chuyên gia nói dối bẩm sinh.

Nhưng nàng cũng nói cho ta biết, nàng không dám luyện nhiều, chỉ có thể thừa dịp người giám thị không coi chừng, luyện chế vài thứ không ra gì, ví dụ như lưỡi kiếm mỏng như lá, dây sắt dẹt ánh hoa...

Nhưng ta không cho rằng những vật nhỏ bé này có thể lấy mạng Ô Mộc Tề.

Độc trên người Hạ Hầu Thương chưa giải hết, lại chỉ có thể bắt tay từ Quân Sở Hòa. Không biết tại sao, ta lại cảm thấy rằng, có lẽ “thân phận” mà Giang Tử Sơ nói có thể giúp ích cho ta?

Chẳng nhẽ Ô Mộc Tề cũng lấy ta bởi thân phận này hay sao?

Đáp án kia đã gần xuất hiện, nhưng ta lại không dám suy nghĩ.

Đáp án này, chỉ có thể giải đáp bởi Quân Sở Hòa thôi.

Ta vẫn luôn không rõ, tại sao Quân Sở Hòa lại cam chịu làm người phản bội, có lẽ, khi nghĩ vấn đề đáy lòng ta được chứng thực, tất cả vấn đề sẽ được giải đáp.

Giang Tử Sơ là cao thủ luyện chế, không chế thời gian và trình tự vừa đúng, nàng ta mang đến một chút hy vọng cho Ô Mộc Tề, lại không đến nỗi khiến hắn hoàn toàn thất vọng. Nàng nói cho ta biết, chỉ cần nàng không chế tốt bí pháp, là có thể khiến chỗ khoáng thạch kia chế thành binh khí mang tỳ vết.

Nàng ta có thể không ngừng hoàn thiện những tỳ vết kia để kéo dài thời gian.

Bây giờ nàng đã hoàn toàn tin tưởng ta, nhưng có thời điểm, ta lại cực kỳ hoang mang. Ở nơi bị người khác nắm giữ này, ta thật sự có thể đột phá vòng vây trùng điệp ư? Nhưng ta không còn cách nào khác, cũng như lúc bị Xá Thiết Mộc bao vây ấy, tuy trong lòng biết rõ không có viện quân, hết thầy chỉ có thể dựa vào bản thân, không dám chắc có thể đột phá vòng vây hay không, lại chỉ có thể cố gắng nở nụ cười, tin tưởng hoàn toàn. Bởi vì ta biết, một khi người dẫn dắt suy sụp thì không có khả năng chiến thắng nữa.

Hôm nay, nàng đã coi ta là hy vọng.

Mà Tiểu Lục và Tiểu Thất cũng đang âm thầm nghiên cứu phương pháp giải cấm chế trên người họ. Mặc dù hiệu quả chậm chạp, nhưng ít nhiều gì vẫn có tác dụng.

Hết thầy đang phát triển theo hướng tốt đẹp, không phải sao?

Đến chập tối, Quân Sở Hòa biến mất suốt bấy lâu lại tới đây. Ông vẫn mặc đồ vải của thường dân Tây Di, trên người không có chỗ nào xa hoa cả, ngay cả cạnh giày cũng không có bùn đất, chắc hẳn lau khô sạch sẽ mới đến đây.

Ta và ông vốn dĩ không có lời gì để nói, hôm nay gặp, hình như lại càng không biết phải nói gì. Thế nhưng ông làm ngơ, gọi thị tỳ đến hỏi han về đồ ăn thức uống, sinh hoạt hằng ngày của ta, từ lớn đến nhỏ không gì không hỏi. Lại bảo ta nghỉ đi lại trong sân, sau này mới dễ sinh đẻ.

Lúc nói những lời này, vẻ mặt ông hiền từ hòa ái, hết như bao người cha khác, quan tâm thân thể con gái, ánh mắt tràn đầy mong đợi về đứa cháu ngoại tương lai.

Không chỉ vậy, ông còn đưa ta một bọc đồ, bảo rằng bên trong đều là áo rộng rãi, may theo kiểu Trung Nguyên. Ta nhận lấy mở ra xem, đúng như ông nói, áo đều được may từ vải bông, mềm mại ôm sát, chiết eo nhưng đã sửa ra khá rộng rãi, xem chừng để ta thích ứng với ngày sau.

Lòng ta hơi nhộn nhạo, cười nói: “Từ sau khi ba vị mẫu thân qua đời, lâu lắm rồi không có ai may áo cho con”.

Từ khi ta nhớ được mọi chuyện, Quân Sở Hòa đã có ba vị thê tử, nhưng ta biết, họ không phải mẹ ruột của ta, mà họ không quản ta ngặt nghèo, chẳng qua chỉ cho ta ăn no ngủ kỹ mà thôi. Có lúc một hai người nhàm chán cũng sẽ bắt tay vào làm cho ta hai tấm áo. Nhưng đến lúc ta tầm mười tuổi, họ đều lần lượt qua đời, Quân Sở Hòa cũng không tái giá.

Từ lúc ấy, ta và ông bắt đầu sống nương tựa lẫn nhau ư?

Ta thấy rõ tóc mai ông có lẫn vài sợi tóc bạc, khóe mắt mang nếp nhăn, khuôn mặt đã sớm nhuộm màu sương gió, nhưng trông mắt vẫn sắc bén, hết như đã tâm của ông vậy.

“Phục sức của Tây Di bó sát, mặc lên người không thoải mái lắm. Con lên đường vội vã, không mang mấy bộ đồ của mình, nên ta mới nghĩ đến việc sai người may vài bộ cho con”. Ông cười, “Về sau bụng lớn, cũng dễ thay đồ hơn”.

Ta cười đáp: “Đa tạ cha, không ngờ cha chẳng những có thể bày mưu tính kế, đưa ra quyết sách ngoài ngàn dặm, vậy mà lại tỉ mỉ đến vậy, còn tỉ mỉ hơn con gái đấy”.

Ông rũ mắt nói: “Con là người thân duy nhất của ta, ta không nghĩ cho con còn nghĩ cho ai chứ?”.

Trên bàn có chiếc khăn quàng vai Giang Tử Sơ dặt lại, đóa hoa sen bị rách đã được vá. Ánh mặt trời chiếu qua song cửa sổ, soi lên viên trân châu tỏa ra ánh sáng trong suốt. Ông đi tới nhìn kỹ tấm khăn quàng vai, thờ dãi nói: “Đáng tiếc chỉ có thể thành thân theo lễ nghi Tây Di, mặc cẩm bào Tây Di. Nếu không, khi đeo mũ phượng khăn quàng vai, con ắt hẳn rất đẹp”.

Ta chậm rãi nói: “Chẳng lẽ cha chưa từng thấy con gái thành thân lần đầu?”.

Nếu lúc ấy ông không động tay động chân, ta đã hôn bay phách tán từ hôn lễ đó rồi, nào có mấy tháng hôn mê bất tỉnh, khiến Hạ Hầu Thương tiêu hao hết nội lực cứu chữa chứ?

Ông quay đầu nhìn ta, vẻ mặt hơi buồn bã, nói: “Con đang trách ta ra tay cứu con ư? Con là người thân duy nhất của ta mà”.

“Vậy ư?”. Ta cười, “May mà người-thân-duy-nhất của cha đây còn có tác dụng, nếu không cũng đã thành bia mộ ở đầu thôn như vô số người thân của cha ở Quân gia thôn rồi”.

Ánh mắt ông lạnh tanh, thân nhiên nói: “Phàm là người làm việc lớn, nào có ai không có núi xương dưới chân”.

Ta nhìn ông: “Không biết thứ cha gọi là việc lớn là chuyện gì đây? Sinh mệnh của ngàn vạn tướng sĩ chắc hẳn không phải là việc lớn mà cha nói rồi. Con thực sự đoán không ra, điều cha mong muốn là gì?”.

Đây là ta lần đầu tiên ta hỏi rõ mối ngờ vực trong lòng, nhưng ta chỉ nhìn thấy sự điên cuồng và đã tâm bỗng toát ra từ mắt ông trong khoảnh khắc, ông không cần nói thêm gì cả, ta nghĩ, cuối cùng ta đã hiểu điều ông mưu cầu rồi.

“Ngọc nhi, là chuyện của ta, con đừng bận tâm, chăm sóc thân thể cho tốt. Phải biết rằng, đứa trẻ này là của Hạ Hầu Thương đấy, con không muốn nó

có việc gì phải không?”.

Chữ “nó” của ông có hai nghĩa, vừa bao hàm Hạ Hầu Thương, cũng bao hàm đứa trẻ trong bụng ta. Ta cười nói: “Cha nói rất đúng, thân thể của con có can hệ tới hai người, đương nhiên phải chăm sóc cho tốt theo như yêu cầu của cha rồi”.

Mặt ông khôi phục nụ cười ấm áp kia: “Vậy thì tốt, vậy thì tốt”.

Ta thấy vẻ mặt ông có phần bất định, biết rằng hôm nay ông đến ắt hẳn có chuyện gì đó, nhưng ra về không biết, gọi thị tỳ rót thêm nước cho ông, nói: “Cha đã tới, không bằng dùng cơm tối rồi hẵng đi? Đã bao lâu nay hai cha con ta không ăn cơm cùng bàn rồi”.

Lúc này ông mới nói: “Ngọc nhi, thật ra lần này cha tới, là tranh thủ lúc Hoàng tử Ô Mộc Tề đi tuần...”.

“A? Chẳng lẽ cha có việc gì lừa gạt Hoàng tử? Không phải y là chàng rể người rất vừa ý sao?”.

Nghe thấy lời này, ông thở dài nói: “Thật ra, gả con cho Mộc Tề cũng là vạn bất đắc dĩ, chỉ vì thân phận của con...”.

Ta thân nhiên nói: “Thân phận của con? Không phải thân phận của con là con gái của cha ư? Chẳng lẽ còn có thân phận nào khác?”.

Lúc nói ra những lời này, trái tim ta đập thình thịch, mong đợi ông đưa ra câu trả lời khẳng định. Tiếc rằng ông chỉ im lặng, lòng ta liền chùng xuống từng chút một.

Chẳng lẽ, suy đoán của ta đã thành sự thực?

“Tối nay, cha sẽ dẫn con đến gặp một người, rồi con sẽ hiểu tất cả thôi”. Cuối cùng ông cũng ngẩng đầu lên nói với ta.

Ta chỉ có thể nghe theo, đứng dậy: “Người cha bảo con gặp, chắc hẳn là nhân vật cực kỳ quan trọng phải không? Nếu đã vậy, xin hãy cho con trang điểm lại đã”.

Ông gạt đầu, ta bèn tới hậu đường, gọi thị tỳ đến, thay bộ áo bó sát tà chéo màu hồng nhạt, trên đầu mang bông phù dung dệt kim cùng màu. Dưới đóa phù dung có chiếc lá màu xanh nhạt tương xứng. Ngắm mình trong gương, trông ta như bông sen tươi mon mọn, yêu kiều xinh xắn, hoàn toàn mất vẻ tiêu tụy do bị giam hãm.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 183: Không Hiểu Lòng Người

Bước ra ngoài đường, ông ngắm nghía ta bằng ánh mắt tán thưởng, cười nói: “Cha chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày Ngọc nhi nữ tính như thế, nhớ ngày ấy con cả ngày cưỡi ngựa vùng kiếm, không ai biết được thân phận của con. Cha còn tưởng rằng cả đời này con sẽ như thế”.

Ta khẽ cười: “Phải nhờ phụ thân lập kế hoạch chu toàn, con mới có cơ hội mặc bộ y phục này đây”.

Ông không để ý đến lời giễu cợt của ta, chỉ ngắm nghía ta vài lượt, lại nói với Tiểu Lục Tiểu Thất: “Các người đừng theo đuôi nữa, nhiều người, kinh động đến Hoàng tử thì không tốt đâu”.

Tiểu Lục Tiểu Thất đều lo lắng ngược nhìn ta, ta cười nói: “Các người không phải lo, chỉ theo cha ta ra ngoài mà thôi, chẳng lẽ ông sẽ hại ta?”.

Bấy giờ, Tiểu Lục Tiểu Thất mới dừng bước chân.

Quân Sở Hòa cười nói: “Ngọc Nhi, con xem đi, chúng đúng là thuộc hạ của con, chỉ nghe theo lệnh con. Trước kia cũng thế, bây giờ vẫn vậy”.

Đây cũng là nguyên nhân sau cùng của việc ông giấu giếm tất cả sao? Cũng là nguyên do nhiều năm về trước ông âm thầm bố trí hết thảy làm ta không thể tra xét sao? Chỉ tiếc rằng, từng hành động của ông đã lọt vào mắt Hạ Hầu Thương.

Nghĩ lại trước kia, ta thấy mình quả thật có chút ngây thơ. Ông nói không sai, khuyết điểm lớn nhất của ta là không nhìn thấu lòng người, ngay cả người thân nhất bên mình còn không hiểu, còn nói được gì khác nữa?

Trong viện đã có kiệu nhỏ đợi sẵn, tất cả thị vệ trông coi căn viện này đều vờ như không thấy. Xem ra, chính khả năng tài cán của Ô Mộc Tề đã khiến họ như vậy.

Khác với hoàng cung Thiên Triều, bất kể ở đâu không khí đều mang làn hương phấn son hoà quyện, mà ở đây, không khí tuy tươi mát lạnh buốt nhưng

mang theo con rét buốt thấu tận tim phổi.

Có thể nghe thấy tiếng chuông vọng tới từ miếu thờ xa xa, tiếng chạy dài hùng hậu chậm chậm truyền đến bên tai, tiếng người khiêng kiệu bước trên đường đá xanh. Đoán ra được đáy giày da trâu cứng queo, có thể khiến họ hành động như gió.

Rèm cửa sổ bị gió thốc lên, đập vào cửa sổ xe bằng gỗ, thỉnh thoảng hé ra khe hở màu xám tro. Tuy ta không vén rèm nhìn ra ngoài nhưng trong lòng đã biết nơi mình được đưa đến sẽ là đâu rồi.

Lúc chiếc kiệu dừng lại, nghe thấy tiếng hạ kiệu ta mới xuống. Xung quanh là màu trầm u tối, đình viện điện đài bốn phía cao cao, yên tĩnh đến nỗi không nghe thấy tiếng người, dưới mái hiên treo đèn lưu ly tỏa sáng dịu dịu. Thỉnh thoảng nhìn thấy thị tỳ bụng khay đi qua, giống như gió thổi hoa rơi, không có một tiếng động nhỏ nào.

Chỉ có căn phòng chính điện kia có đèn sáng rõ, cách song cửa sổ khắc hoa, ta thấy rõ trong phòng có bóng người đứng đưa, búi tóc cao tay áo rộng, trăm châu cánh phượng, cảm thấy có vài phần trông như hậu phi hoàng cung Thiên Triều.

Có thị tỳ tiến lên đón từ sớm, dẫn ta và cha đi tiếp. Tới trước cánh cửa gỗ sơn son, mới khẽ bẩm: “Công chúa điện hạ, họ tới rồi”.

Người trong phòng do dự một lát mới đáp: “Ừ”.

Bấy giờ thị tỳ kia mới nhẹ nhàng đẩy cửa gỗ ra, khẽ nói: “Mời hai vị vào, công chúa điện hạ chờ đã lâu rồi”.

Ta cất bước vào cửa, đập vào mắt là một bức bình phong bạch ngọc rất lớn, trên bức tường đồ đỏ khắc Nhị Long Hí Châu, nước biển có sắc xanh biếc, bọt sóng cuộn trào như băng ngọc, nhấc trông thấy vẻ xa hoa tràn ngập, khiến ta hoảng hốt một hồi, dường như lạc vào hậu cung nguy nga lộng lẫy chốn Trung Nguyên chứ nào phải cung đình Tây Di khí khái hào hùng.

Vòng qua bình phong, lùa hồng mềm mại bay phát phơ, một nữ tử đứng ở trước cây cột, búi tóc cao tay áo rộng, lông mày như dãy núi xa. Hóa ra là Trương Công chúa đứng cạnh Đại hãn Thiết Sâm ngày đầu tiên ta đến đây.

Ta theo cha quỳ xuống hành lễ với bà, chỉ thấy làn váy lụa ngũ sắc của bà dần dần tiến đến trước mặt ta rồi dừng lại, nhưng không cất lời bảo ta đứng dậy, dường như hơi do dự. Mãi lâu sau mới có một đôi bàn tay như ngọc chạm vào cằm ta, nói: “Ngẩng đầu lên, để cô(*) nhìn kỹ nào”.

(*) Một cách xưng hô của vương hầu thời phong kiến (không rõ mục đích tác giả)

Ngón tay bà mềm mại mịn màng, nhưng lại lạnh như băng như nước. Lúc lướt qua cằm ta, ta ngửi thấy hương thơm ngát thoang thoang. Ta ngẩng đầu nhìn bà, lại thấy rõ vẻ phức tạp trong mắt bà lần nữa, cũng giống khi lần đầu nhìn thấy ta, phức tạp mà nôn nóng. Có thể họ không biết, dung mạo ta đã thay đổi rất lớn sao?

Vốn là làn da phơi nắng đến ngăm đen, ở trong nhà hai năm đã trở nên trắng nõn, lại trải qua quá trình Tiểu Thất mài da gọt xương, khuôn mặt đầy đặn đã thon gọn xinh xắn, chỉ ngoại trừ mắt mày không đụng đến, tất cả còn lại nào có nửa phần như xưa?

Bà cẩn thận nhìn ta, rồi cũng buông lỏng tay ta: “Khá lắm, cũng có vài phần tương tự”.

Bà buông tay dưới cằm ta ra, lại đặt lên mặt mình. Hôm nay, trên mặt bà tô mành ánh đỏ, lông mày dài khuất sau tóc mai, ta nương theo ánh sáng thấy mặt mũi bà có vài phần giống ta.

Ta cười nói: “Ai ai cũng nói mặt mũi con có bảy phần giống cha, nhưng không hiểu sao lại giống người như vậy”.

Bà ngẩng đầu nhìn ta, mái tóc dài đen nhánh che đi hai má trắng nõn, hơi lắc đầu, khuyên tai vàng ngọc hình ba vòng tròn đan xen trên tai vang lên lanh canh, đôi mày dài ẩn khuất sau tóc mai hơi nhướng lên: “Quần thiếu tướng danh tiếng vang xa, vốn là người vô cùng thông minh, giỏi mưu lược, chẳng lẽ còn không đoán được nguyên do sao?”.

Ta lẳng lặng nhìn bà, lại liếc Quân Sở Hòa di chuyển tới cạnh bà. Ở bên bà, Quân Sở Hòa càng không còn khí khái chỉ huy tam quân năm đó, dường như chỉ là bệ tôi được sủng ái bên bà, ta bỗng cảm thấy hơi bi thương, nói: “Không, con không đoán nổi... càng không muốn đoán!”.

Bà mỉm cười. Khi bà cười, nhan sắc như hoa tươi chớm nở, khoe vẻ xinh đẹp tuyệt vời, vẻ mặt bà hơi buồn bã, nói với Quân Sở Hòa: “Ông nhìn đi, tính tình nó thật là bướng bỉnh”.

Quân Sở Hòa khẽ nói: “Triển Ngọc, bà ấy là...”.

Ta ngắt ngang ông: “Con biết bà là ai, Trương Công chúa Diên Thanh. Trước khi Khả hãn Thiết Sâm kế vị, từng nhiếp chính thay ông ta, xử lý sự vụ quân chính, thân phận cao quý như vậy nào có liên quan gì tới vị Tướng quân Trung Nguyên chứ?”.

Nhất thời căn phòng rơi vào sự im lặng khiến người ta ngột ngạt, ta nghe tiếng gió khẽ thổi qua khe cửa, làm bức rèm che vang lanh canh.

Ta nhìn rõ biểu cảm hai người họ, đã sớm không còn bình tĩnh như thường nữa, đôi mắt Quân Sở Hòa hiện vẻ bối rối. Tất nhiên ông biết từ “Tướng quân” ta nói có hai nghĩa, là chỉ thẳng ông thất tín phản quốc. Còn Công chúa Diên Thanh lại nở nụ cười, mặt mày mặt có vài phần linh động của thiếu nữ, tua rua treo trên vòng trăm lắc lư, nhẹ nhàng chạm mặt bà, sắc xanh biếc và hồng phấn kết hợp tạo vẻ đẹp kỳ lạ đặc biệt.

Tiếng cười vừa dứt, bà bước lên trước kéo tay ta, khẽ nói: “Xem ra, con cũng có vài phần phong thái của ta khi xưa đấy”.

Tay bà ấm áp khô ráo, phủ trên mu bàn tay ta như chiếc gối tơ tằm ấm áp vô cùng, thế mà lại khiến ta có phần lưu luyến, vốn muốn giã ra nhưng lại chưa làm.

Bà có đôi mắt phượng nhỏ dài, thoát nhìn tướng mạo như thể hẳn là cao quý bất phàm, nhưng khi bà cười, sóng mắt chuyển động lại khiến ta vô thức buông bỏ sự căng thẳng đè nén trên lưng.

Bà nói: “Đã chuẩn bị xong, mấy hôm nay muốn mời con tới đây nhưng Ô Mộc Tề vẫn chối từ, không còn cách nào, đành chờ nó đi rồi mới nhờ Tư mã(*) gọi con tới”.

(*) Tư mã là chức quan đứng đầu bộ phận hành chính của quân sự quốc gia, hay chỉ chức vụ quan trọng trong cơ cấu chính quyền.

Ta có hơi không thích ứng được sự nhiệt tình của bà, hình như đã rất nhiều năm rồi chưa có ai nắm tay ta như thế, sưởi ấm và cười với ta.

Ta cố nén con khó chịu trong lòng, lại mỉm cười với Quân Sở Hòa: “Tư mã? Cha thành Tư mã Tây Di à? Không biết là có còn dùng họ Quân nữa hay không?”.

Về mặt Quân Sở Hòa tức giận, nhưng không nói một lời, Trường Công chúa Diên Thanh bèn cười nói: “Đừng nói về ông ấy nữa, đến đây nào, ta biết con mới tới đây, còn chưa quen đồ ăn, may mà năm đó ta từng tới Trung Nguyên, không học được gì nhưng biết được không ít cách làm đồ ăn Trung Nguyên. Mà lâu rồi, lại quên dần đi, biết con sắp tới, ta đã thử rất nhiều lần mới nấu giống được chút...”.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 184: Tình Thân Thật Giả

Bà dắt tay ta, dẫn ta tới bên bàn. Tay bà vốn trói gà không chặt, vốn không kéo nổi ta, nhưng không hiểu vì sao vừa chớp mắt một cái, ta đã theo bà tới bên bàn.

“Đây là móng giò sốt tương, sườn xào chua ngọt, khoai tây sợi chua cay... Gần đây con chán ăn, chắc thêm chua phải không? Trên bàn còn chuẩn bị tương mơ, được làm từ cánh hoa hồng trộn với đường phèn. Nếu con thấy đồ ăn tanh quá thì ăn kèm với tương mơ, không còn mùi tanh nữa đâu”.

Bà đặt chiếc đĩa sứ Thanh Hoa nho nhỏ trước mặt ta, bao phủ trên đĩa là lớp tương mơ đỏ hây hây như gò má mỹ nhân. Ta ngửi thấy mùi hoa hồng thoang thoảng, vừa ngửi mùi ấy ta đã cảm thấy thèm ăn, trong lòng không còn cảm giác ảm ách nữa.

Ta chưa kịp động tay, bà đã lấy đôi đũa bạc gấp miếng thịt nạc chấm tương để lên chiếc đĩa sứ trắng trước mặt ta, tha thiết nói: “Con thử nhé?”.

Quân Sở Hòa ngồi đối diện ta, mỉm cười nhìn ta, ánh nến chiếu lên mặt ông, nhuộm vẽ hiền hòa lên nếp nhăn bên khóe mắt ông.

Ta nhấc đũa gấp miếng thịt kia vào miệng, chỉ cảm thấy khác hẳn những món thường ngày hay ăn. Mùi thịt chấm tương mai chua ngọt khiến đầu lưỡi vốn chẳng còn vị gì của ta sống động hẳn lên, không dần được muốn ăn nhồm nhoàm, cảm thấy thức ăn trên bàn có sức hấp dẫn không thể nào chống đỡ.

Hình như bà biết ta nghĩ gì, gấp mỗi món một ít bỏ vào bát ta. Ngón tay xanh xao, móng tay sơn đỏ nổi bật trên chiếc đũa bạc, ngay cả gấp thức ăn cũng đẹp tựa bức tranh.

Ta thử vài miếng, đến khi thấy no mới đặt đũa xuống.

Bà nhìn bát ta, thấy chỉ còn thừa lại thịt bò xào hành tây đỏ bèn nói: “Đây là thịt bò được giết thịt từ bò non chưa đến hai tuổi, chỉ lấy phần thịt tươi ngon. Bây giờ thử con cần chính là chất bổ, nào...”.

Ta nghiêng đầu đi, mỉm cười với bà, khẽ nói: “Trường Công chúa tốn không ít thời gian để nhớ tên và cách chế biến những món này nhỉ? Nhưng làm khó cho Công chúa quá rồi, đặc biệt phải cắt móng tay ‘xuống bếp’, có điều, cách thái quá tài ba, tuy đầu bếp kia đã giấu dốt nhưng con vẫn thấy từng nhát dao gọn gàng đầu ra đấy. Với dáng hình yếu đuối mảnh mai của Trường Công chúa, hằng năm không xuống bếp mà lại có thể khéo léo đến vậy, đúng là khiến người ta nhìn với cặp mắt khác xưa. Hơn nữa, phụ thân đại nhân, người không biết con đã kiêng hành từ năm tám tuổi rồi ư?”.

Mặt hai người họ đặt chồng lên nhau, tuy khuôn mặt khác biệt nhưng trong mắt mang nỗi phần nộ như nhau.

“Con nghĩ linh tinh gì thế, chẳng lẽ con còn chưa đoán ra bà ấy là ai ư?”. Quân Sở Hòa tức giận nói, “Mặc dù bà ấy không đích thân nấu cơm cho con, nhưng không phải sức lực bỏ ra còn nhiều hơn một bữa ư?”.

Ta chỉ cảm thấy trái tim đập thình thịch, rũ mắt nói: “Vậy người nói cho con biết, bà ấy là ai?”.

Chiếc nến đỏ lay động, đôi mắt như ngọc lưu ly đen của bà đột nhiên long lanh ánh nước: “Sở Hòa, ông đừng trách con bé, chỉ tại năm đó ta bỏ nó mà đi. Lúc nó cần ta nhất, ta lại không có ở bên, sao nó có thể nhận ra ta được?”. Bà quay về phía ta, “Ta thật sự muốn đích thân nấu cơm cho con, có điều, dù ta đã thử bao nhiêu lần, đồ nấu ra cũng không tài nào bỏ vào miệng, ta mới nghĩ ra cách này, nhưng không ngờ lại khiến con hiểu lầm càng sâu đậm”.

Chiếc trâm trên đầu bà hơi lỏng, trông chơi vơi muốn rớt xuống, khiến mái đầu Song Hoàn của bà để rơi một lọn tóc, phất qua gò má và chiếc gáy trắng nõn, càng tôn lên lọn tóc đen như mực. Bờ vai gầy yếu như tà áo hoa lỗi thời, hơi hơi run rẩy, vẻ mặt còn mang vẻ khân câu, khiến người ta nhìn mà không đành lòng cự tuyệt.

Ta hơi cúi đầu, cuối cùng khẽ nói: “Chẳng lẽ, người là... là... mẹ của con?”.

Giọt lệ trong mắt cuối cùng cũng tuôn trào, lăn theo hai gò má, nhưng khóe mắt lại đượm nét cười, gật đầu nói: “Cuối cùng ta cũng được nghe con gọi ta một tiếng mẹ”.

Ta ngỡ ngàng ngẩng đầu lên, có phần không thích ứng lắm với việc trên đời đột nhiên xuất hiện thêm một người thân. Nhìn về phía Quân Sở Hòa, lại thấy ông gật đầu khe khẽ.

Ấy vậy ta mới chần chừ nói: “Lẽ nào người là Công chúa Tây Mã năm đó? Nhưng vì sao lại trở thành Công chúa Diên Thanh? Không phải người cùng Thái tử năm đó... Nhưng tại sao cuối cùng lại cùng với cha con...?”.

Giọt lệ trên mặt bà chưa khô, nhưng lại cười nói: “Nhiều câu hỏi như vậy, muốn ta trả lời câu nào trước đây?”.

Về yêu chiều trong giọng nói của bà khiến ta hơi lúng túng, chỉ có thể cúi đầu xuống không nói tiếng nào.

Quân Sở Hòa thở dài nói: “A Ngọc, bà ấy là Diên Thanh – đích nữ của Đại Yên thị, Công chúa Tây Mã là danh hiệu bà dùng lúc rời đi năm ấy. Bởi vì vậy, đã bao năm trôi qua vẫn không có ai tìm được bà...”.

Ta ngạc nhiên nói: “Làm sao có thể? Tây Di đưa mật thám vào Thiên Triều, Thiên Triều cũng cài mật thám vào Tây Di, Hoàng thượng đã biết mẫu thân là người Tây Di, sao có thể không phái người tới Tây Di tìm?”.

Trưởng Công chúa Diên Thanh ngẩng đầu lên, giọt lệ trong mắt còn chưa khô, nhưng khóe miệng lại mang vẻ lạnh lẽo: “Bởi vì ta không hề muốn để ông ta tìm được... Ngọc nhi, năm đó ta chỉ tâm tuổi con lúc mới dẫn quân. Hồi ấy, ta không để bụng chuyện gì cả, ngày nào cũng chỉ biết ăn vận chơi đùa, so với con tuổi đó, mẫu thân thật là... thật là... Ngọc nhi, mẫu thân kiêu ngạo vì con, nhưng cũng thương xót cho con...”. Bà giờ tay lên vuốt ve má ta, “Nếu chúng ta có thể gặp gỡ sớm hơn một chút, ta tuyệt sẽ không để con phải chịu khổ như vậy. Con gái phải được trân trọng yêu chiều mà”.

Bà đưa mắt nhìn sang Quân Sở Hòa, ánh mắt ngập vẻ khiển trách. Quân Sở Hòa lúng túng phân bua: “Không phải ta không có cách nào ư?”.

Bà hừ lạnh, không để ý đến ông nữa mà quay đầu lại nhìn ta, như thể muốn khắc mặt mũi ta vào đáy lòng vậy: “A Ngọc, đã nhiều năm trôi qua, ta thường xuyên nghĩ, nếu năm đó lúc chạy trốn, ta không đánh mất con, liệu khuôn mặt lúc trưởng thành của con sẽ giống ai đây? Giống ông ấy hơn hay giống ta hơn? Mỗi lần ta nghĩ đến điều này, ta đều choáng tỉnh từ giấc mộng, người đâm đĩa mỡ hôi. Thật may quá, cuối cùng ta đã gặp được con rồi”.

Nước mắt lăn trên hai má bà, thấm ướt lớp phấn mỏng dặm trên mặt bà. Nước mắt vốn trong suốt nhuộm màu, khuôn mặt cực kỳ thanh quý lại dính hơi thờ khỏi lửa trần gian. Lớp son trên môi chỉ còn màu đỏ nhạt, để lộ màu sắc vốn dĩ nhưng lại khiến người ta cảm thấy thân thiết gấp bội.

Lòng ta hơi chua xót, nhưng cười lớn nói: “Mẹ, may mà cuối cùng chúng ta đã gặp lại rồi... Người nói năm ấy người đánh mất con...”.

Bà nâng tay áo gắm thiêu nhành hoa uốn lượn chấm khóe mắt, nói: “A Ngọc, chỉ sợ con vẫn trách mẹ, vì sao lại bỏ rơi con phải không? Năm đó mẹ không còn cách nào khác, mẹ không biết nhìn người. Từ Xương... cũng chính là Vĩnh Lạc đế của Thiên Triều năm ấy. Hồi đó ông vẫn còn là Thái tử, cải trang đi tuần, mà vừa đúng lúc ta chán ngán không muốn ở Tây Di nữa, nghe người ta nói Trung Nguyên có rất nhiều thứ thú vị, nên thừa dịp em gái là Công chúa Tây Mã đi theo mẫu phi cạnh giữ vương lăng, lên vào đội ngũ của họ chuồn ra ngoài. Ta chỉ dẫn theo hai thị vệ thân cận, đóng giả làm thương nhân trà trộn vào Trung Nguyên. Và rồi ta gặp Từ Xương, khi đó ông ta trẻ tuổi tuấn lãng, cử chỉ phong độ, khác hẳn người Tây Di thô kệch, ngay cả mấy anh trai của ta còn không bì nổi ông ấy...”.

Nghe đến đó, Quân Sở Hòa bất giác húng hắng một tiếng, sắc mặt hơi sa sầm.

Bà nghe thấy tiếng ho, cuối cùng dừng lại đoạn hồi ức này, nói: “Ta vốn tưởng rằng ông ta là thương nhân hay thư sinh bình thường, về sau khi biết thân phận thật sự của ông ta, ta đã nhận ra rằng bọn ta không thể nào ở bên nhau được. Thế nên ta định trở về Tây Di một mình, coi như chưa từng gặp ông ta...”.

Nói đến đây, mắt bà hiện chút buồn thương, e rằng, đáy lòng bà vẫn thi thoảng nghĩ tới người đó ư?

Chỉ nghe tiếng nắp trà quẹt phải chén trà. Ngược mắt lên, sắc mặt Quân Sở Hòa càng sa sầm hơn nữa, nhẩn nhẩn như vậy quả khó cho ông quá.

Bà cười nói với ông: “Ông không cần làm vậy đâu, đều là chuyện quá khứ rồi... Ta nào nghĩ đến chuyện một khi ta đã biết thân phận của ông ta, thân phận của ta cũng nằm trong tầm kiểm soát của họ chứ. Ta rời khỏi Từ Xương không quá nửa canh giờ đã bị thích khách đuổi giết. Dù võ công của hai thị vệ kia rất cao cường, nhưng không thể cản nổi cao thủ triều đình phái tới. Ngờ rằng ta sắp bị chúng bắt lại rồi, may mà ông ấy đã cứu ta...”.

Chương 185: Nhớ Lại Khi Xưa

Bà ngược mắt nhìn Quân Sở Hòa, cuối cùng trong đôi mắt cũng vui bởi niềm thương cảm, toát lên vẻ vui sướng thoáng qua, nét mặt hoài niệm, đương nhiên ta thấy mừng thay cho bà: “Sau đó, người chung sống với cha con?”

“Đúng, năm đó ông ấy còn chưa làm gia chủ Quân gia, nhưng Quân gia từ trước đến nay luôn đảm đương trọng trách tề gia vệ quốc, vẫn luôn là trọng thần đại tướng của Thiên Triều, nhưng khác với Từ Xương, ông ấy nói ông ấy có thể buông bỏ tất cả, cùng ta làm đôi vợ chồng bình thường. Ta vốn đã nản lòng thoái chí nhưng được ông ấy sưởi ấm trái tim. Tuy ta muốn trở về Tây Di, nhớ thương người thân nhưng ta biết, nếu ta trở về, ông ấy ắt cũng về theo ta; vậy ông ấy phải ăn nói với người nhà của mình thế nào đây? Khi ấy, chính là lúc Tây Di và Thiên Triều giao chiến gay gắt, tất cả các vị ca ca của ông ấy đều là tướng lĩnh Thiên Triều, nếu biết đệ đệ lại gặp gỡ công chúa Tây Di, ông ấy ắt sẽ không được ở trong gia tộc nữa, hai chúng ta đều khó xử. Đến cuối cùng mới quyết định ẩn cư, không giúp đỡ đôi bên, làm đôi vợ chồng bình thường. Những ngày ấy, e là những ngày bình dị nhất trong cuộc đời bọn ta, cho đến khi...”. Bà ngược mắt nhìn Quân Sở Hòa, ánh mắt bình tĩnh, lông mi dài hơi cong lặng yên không chớp, ngón tay nắm chặt váy, dường như không biết phải kể tiếp thế nào, trong phòng chỉ có tiếng thở khe khẽ và tiếng đèn cây đom đóm.

Gió thổi qua song cửa sổ, làm cửa sổ gỗ lim kêu kè kè, bấy giờ mới khiến bà giật mình tỉnh lại, cuối cùng dời mắt khỏi Quân Sở Hòa, nói tiếp: “Đến khi ta có bầu, sinh ra con cũng chưa từng nghĩ, thích khách Thiên Triều đã đuổi tới tận nơi này. Những ngày ấy, ông nội con bị thương nặng, khi hấp hối, Quân gia thả bỏ câu đũa tin tìm kiếm tung tích của ông ấy, ông ấy phải trở về gặp mặt ông nội con lần cuối cùng. Khi ấy trong nhà chỉ còn lại mình ta và vài thị tỳ, thích khách Thiên Triều nhân cơ hội tới giết. Dưới sự bảo vệ của hai hộ vệ, ta bế con chạy trốn nhưng bị chặn lại giữa đường. Ta tuyệt không ngờ rằng người chặn giết ta hóa ra lại là Từ Xương; thì ra chuyện của ông ấy đã bị Ninh Hoàng hậu biết rồi, khiến bà ta tức giận, muốn phế truất ngôi vị Thái tử của ông ta, ông ta chỉ có thể chuộc tội... Lúc ấy, ông ta muốn giết ta thật, ta bị chúng dồn đến rìa vách đá, khi ấy ta nghĩ, cho dù ta và con có chết cũng muốn khiến ông ta hối hận không kịp, cho nên ta nói cho ông ta biết đứa trẻ trên tay ta là con của ông ta! Ta thấy rõ vẻ khiếp sợ và khó tin trong mắt ông ta... Ta liền ôm con lăn xuống vách núi. Đến khi ta được cứu lên, con đã mất tích rồi. Ta được Nhị ca cứu đưa về Tây Di, theo lời Nhị ca, lúc ấy trong tay ta không hề có đứa bé nào, họ biết được tin tức của ta từ bọn mật thám, vẫn luôn tìm kiếm ta. Sau khi biết hành tung của Từ Xương bèn theo dõi dọc đường tới đây, nhưng không ngờ vẫn muộn một bước... Ta vẫn luôn nghĩ rằng, e là đứa bé ấy bị ngã đã chết rồi, ngay cả thi thể cũng bị dã thú tha đi. Nhưng không ngờ, con còn sống, mà còn sống rất tốt bên cạnh cha con...”.

Quân Sở Hòa đứng dậy, bước thong thả vài bước trên nền đất, nói: “Khi cha chạy về nhà, đám vú già đã chết hết. Cha điên loạn tìm kiếm khắp nơi, nhìn thấy mảnh khăn rách treo trên nhánh cây ở vách núi nơi mẹ con nhảy xuống. Cha tìm khắp sườn núi ấy năm lần, cuối cùng vẫn không thấy bóng dáng của hai người, nhất thời không còn hy vọng, hận không thể nhảy xuống cùng hai mẹ con. Cha ngồi bên vách núi đến tận nửa đêm, nghe thấy sau lưng có tiếng dã thú đến gần mới chợt nhận ra, mình lại bị một đám sói vây quanh. Mà điều khiến ta không thể tin nổi chính là, ta lại nhìn thấy một đứa bé cười trên mình một con sói, trên tay ôm một bọc tã, thế mà lại là con...”.

Cuối cùng ta lớn tiếng thốt lên: “Là Tiểu Thất sao?”

Thì ra ta đã quen biết hắn từ rất lâu rồi, từ lúc ta chưa biết chuyện đời đã từng nằm trong ngực hắn sao?

“Đúng, là Tiểu Thất... Để cứu con, ta giết liền trên trăm con sói mới đến được trước mặt đứa bé kia, đôi mắt hắn mang vẻ kinh hoàng nhưng không muốn vứt con bỏ chạy, đành mặc vua sói cống hiến chạy thực mạng. Chứng kiến các con chạy càng lúc càng xa, mà ta sức cùng lực kiệt, trong lúc quỳnh quang không quan tâm đến gì nữa, phóng ám tiễn làm tay hắn bị thương, khiến hắn tuột tay. Lúc bấy giờ mới phi thân qua đỡ con, may mà con bình yên vô sự...”.

Ông nhớ lại quá khứ, lúc này đây, nét mặt đượm vẻ mừng vui khi tìm lại báu vật đã mất, mặt mày từ ái vô cùng. Dưới ánh đèn mờ ảo, khuôn mặt ấy mang theo chút ảm áp, ta không khỏi khẽ nói: “Nếu không có cha, e rằng con không còn sống trên đời nữa rồi...”.

Thế nhưng ông lại cười ha ha: “E rằng trên đời này sẽ có hai đứa trẻ sói. Cha nhìn thấy, khi đó Tiểu Thất ngồi trên người vua sói rất trân trọng con. Lúc thất thủ làm mất con, đôi mắt thâm đậm về hoang mang và thương tiếc, phốt lờ cánh tay chảy máu định nhảy xuống lưng sói. Xem chừng Vua sói kia cũng hiểu sơ tính người, rống to một tiếng rồi nhảy vài phát đưa hắn đi, hắn mới không tự xuống được”.

Ta vốn tưởng rằng sự căm ghét của Tiểu Thất đối với ta hồi đầu chuyển thành tình hữu nghị do ảnh hưởng bởi nhân tính của hắn, nhưng thì ra không chỉ như thế. Ngay từ thuở đầu còn nằm trong tã lót, bọn ta đã quen biết nhau. Chẳng qua thời ấy còn bé xiu, e là hắn đã quên mất người bạn chơi đùa hắn muốn hồi đó rồi. Nếu trên đời này ta có thể không tin lời của bất cứ ai, nhưng ta lại chắc chắn tin tưởng lời Tiểu Thất. Ông ấy nhắc đến chuyện năm xưa, còn gắn với Tiểu Thất, bởi sợ ta không tin ư?

Ta khẽ nói: “Chính vì có ngọn nguồn như thế nên cha mới lặng lẽ sắp đặt?”.

Khỏe miệng Quân Sở Hòa nở nụ cười cay đắng: “A Ngọc, cha không muốn đứng chức chỉ huy, không muốn cống hiến cho ông ta. Ông ta hại chết vợ ta, suýt chút nữa hại chết con. Ta vốn không muốn phản bội Thiên Triều, nhưng họ ép ta quá gấp gáp, cuối cùng ta biết được tin tức của mẹ con, bèn lên gặp Ô Mộc Tề, đưa ra điều kiện với hắn, muốn để mẹ con trở lại bên ta, thậm chí ta từng nghĩ, muốn từ quan ở ẩn, dẫn con và mẹ con rời đi. Nhưng ai ngờ mới như vậy thôi đã bị trinh sát của Ninh Vương thăm dò được, hơn nữa Xá Thiết Mộc nhân cơ hội tung tin đồn không hay, triều đình liền mù quáng

bất chấp tất cả muốn dồn Quân gia vào chỗ chết. Nhưng lỗi do một mình ta đã làm liên lụy tới cả Quân gia... Triền Ngọc, ta biết ta có lỗi với mọi người, nhưng càng có lỗi với mọi người hơn chính là triều đình ấy. Chiến công to lớn bao năm tháng, còn thua một lời đồn nhảm”.

Về mặt ta hơi u uất, đứng dậy đi tới bên cạnh Trường Công chúa, khẽ vịn bả vai bà, khom lưng xuống. Lúc tựa đầu vào cổ bà, tay trái vén lọn tóc rũ trước ngực bà về phía sau, khẽ nói: “Sau này, chúng ta sẽ không chia xa, có được hay không?”.

Hai tay kéo lại, siết chặt sợi tơ dèo quần trên cổ bà. Chẳng tốn bao nhiêu sức lực, sợi tơ dèo kia đã siết sâu vào da thịt bà, chiếc cổ trắng ngần như đồ sứ nổi gân xanh.

Bà sững sờ muốn quay mặt lại nhưng không thể được, giờ tay lên ôm lấy cổ, lại ho khan thờ gấp như không thờ nổi, nói: “A Ngọc, con làm gì vậy?”.

“Trường Công chúa, người đừng giãy giụa, càng giãy giụa, thứ quần trên cổ người bây giờ sẽ càng siết chặt đấy”. Ta gỡ chiếc lá xanh ở dưới đóa phù dung trên đầu xuống, khẽ sát làn da trắng muốt lộ ra ngoài cổ áo bà, đột ngột tập kích, nói với Quân Sở Hòa sắp sửa vọt qua bên này: “Cha, cha có tin chiếc lá xanh này có thể dễ dàng cắt đứt cổ họng Trường Công chúa không?”.

“Con làm gì vậy? Ta đúng là nuôi một đứa con gái tốt mà!”. Sắc mặt Quân Sở Hòa rồi cũng biến thành màu tái mét, nhưng ông biết, ta luôn nói được thì làm được, cũng không dám tiến lên.

Tuy cổ Trường Công chúa bị ghim chặt nhưng vẫn có thể thốt lên lời: “A Ngọc, tại sao con phải đối xử với ta như thế, con không tin ta là mẹ của con ư? Vậy...”.

Giọng bà bi thương và tuyệt vọng, khiến người nghe thương tâm, rơi lệ. Đến tám lạng mông che cánh cửa cũng phát phơ như thể nghe thấy tiếng gió sầu thương.

Nhưng ta nhìn thẳng vào mắt Quân Sở Hòa, thấy tay ông khẽ động đậy, bèn dùng chiếc lá xanh xẹt qua chiếc váy thêu hoa sen của Trường Công chúa, mảnh vải thêu kia dễ dàng bị rách, để lộ làn da trắng nõn của bà. Sắc mặt Quân Sở Hòa âm hiểm đông cứng lại, mắt muốn bùng cháy, về mặt tựa như muốn nuốt chửng người khác. Ta lại đặt chiếc lá làm thành tứ tinh chất vàng sắt bên cổ Trường Công chúa, cười nói: “Con tin, hai người là cha và mẹ của con, là người sinh ra con. Nhưng không hề đại biểu cho việc con sẽ bị hai người lợi dụng, bóc lột tất cả vì hai người, xem nhẹ huynh đệ tướng lĩnh bên mình”.

Quân Sở Hòa chợt cười vang, xem chừng rất tức giận: “Con... Bọn ta đã bắt con làm gì chưa? Chẳng qua trong lòng con có nỗi oán hận tự tưởng tượng, cha muốn nói cho con biết, tất cả những điều cha làm đều là bắt buộc dĩ. Mà con, trong người có huyết thống Tây Di, chẳng lẽ còn muốn về bên Hạ Hầu Thương? Họ có chấp nhận con không? Con muốn rơi vào kết cục như Diên Thanh năm đó?”.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 186: Dính Lú

Ta lạnh lùng nhìn ông, tay lại vững như bàn thạch khẽ chiếc lá xanh kia lên cổ Trường Công chúa: “Như vậy, cha liền để con mang thai con của Hạ Hầu Thương gả cho Ô Mộc Tề ư? Cha thật đúng là giỏi bày mưu tính kế, thứ nhất có thể dùng đứa bé này cưỡng ép Hạ Hầu Thương, để chàng không thể hành động. Thứ hai... Để con nghĩ xem, e rằng cha có kế hoạch lớn hơn nữa, chờ sau khi đứa trẻ ra đời, Ô Mộc Tề leo lên chức vị Khả hãn, vậy sứ mạng của y đã hoàn thành rồi. Có sự giúp đỡ của Trường Công chúa, cha sẽ lập con thơ làm Khả hãn... Cha của nó lại là Hoàng tử Thiên Triều...”. Ta cười nói, “Như thế cha có thể gộp hai nước làm một dễ như trở bàn tay”.

Trong mắt Quân Sở Hòa ngập tràn vẻ hối hận: “Triền Ngọc, sao con lại nghĩ thế chứ? Trong mắt con, cha của con xấu xa đến thế ư? Chẳng qua ta chỉ muốn nhà mình đoàn viên mà thôi, con cho rằng quốc sự Tây Di đơn giản đến thế sao, có thể để cha một tay thao túng?”.

Ta cười nói: “Bằng một mình người dĩ nhiên không được, nhưng có sự giúp đỡ của Trường Công chúa, trái lại không hẳn là không được”. Ta cúi đầu nhìn Trường Công chúa. Sợi tơ dèo kia đã miết vào cổ bà, cạnh sợi tơ xuất hiện vết đỏ. Viên ngọc tím rù bên tai bà nhẹ nhàng đong đưa, lướt qua cần cổ trắng nõn, ánh lên sắc tím, phú quý ngập tràn.

Bà vừa ho vừa nói: “A Ngọc, con hận ta, trong lòng ta sớm đã chuẩn bị. Bây giờ con chịu giam cầm, ta lại có thân phận thế này, hằng năm con phải trải qua huấn luyện của cha, ra sa trường giết địch, và cả biến cố này nữa, thảo nào con không chịu tin tưởng ta. Nhưng những gì ta nói đều là thật, ta nói thật... nói thật mà. Nhiều năm như vậy, ta luôn luôn nhớ tới con... Sau khi ta về nước, ta đã phái người thăm dò cha con, ai ngờ ông ấy bỗng dưng lấy tận ba người vợ... Thêm vào vụ mất tích của con, khiến ta nản lòng thoái chí, mới không đi tìm con. Có phải con trách ta không? Có phải con trách ta... do dự không?”.

Ta than khẽ, nhưng tay không hề lơ lửng: “Trường Công chúa nào phải là người do dự chứ? Lúc con mới tới quý địa, Trường Công chúa đã bắt tay với Ô Mộc Tề, lăng lẳng đưa Vương hậu vào chỗ chết. Người như vậy sao có thể do dự?”.

Trên trán Quân Sở Hòa nổi gân xanh: “Chỉ vì chuyện này mà con không tin những gì bọn ta nói ư? Bà ấy làm vậy còn không phải bởi vì Ô Mộc Tề ư? Vì con mà cha không thể không liên thủ với y, nhưng y có rất nhiều yêu cầu, một trong số đó là giúp y diệt trừ Cơ thị lớn mạnh ở Tây Di. Mẫu thân con đã sớm không màng chính sự, lại vì con mà buộc phải làm vậy, thế mà lại trở thành căn cứ nghi ngờ của con?”.

“Vậy ư? Xem ra đúng như những gì cha nói, tất cả những gì hai người làm, toàn bộ kế hoạch, đều vì ngày đoàn tụ của chúng ta phải không? Thế vì sao người muốn khiến Hạ Hầu Thương trúng độc ‘Trương Tự Tận Xương’ kia? Vì sao phải khiến con đích thân truyền cho chàng chất độc ấy?”.

Ánh mắt Quân Sở Hòa đượm chút bi ai: “Triển Ngọc, cuối cùng con vẫn thích hấn phải không? Thật ra đây mới là lý do lớn nhất khiến con không chịu tin tưởng ta phải không? Năm đó cha của hấn gây ra chuyện như vậy, ta đối xử với ông ta như thế, con tưởng có thể cho qua ư?”.

Ta nói: “Không quá mức, nhưng người không nên lợi dụng con”.

Trưởng Công chúa thờ hờn hển, nói với ta: “Triển Ngọc, con đừng hận ông ấy. Sau khi chuyện xảy ra ông ấy cũng hối hận, ân oán của đời trước, nói gì cũng không nên liên lụy tới thế hệ sau”.

Ta gật đầu mỉm cười, nói: “Đúng thế, vậy cha có định đưa thuốc giải cho để đền bù sai lầm của người không?”.

Đến nước này, cuối cùng Quân Sở Hòa cũng hiểu mong muốn của ta, ngược lại cười: “Quân Triển Ngọc ơi là Quân Triển Ngọc, không hổ là con gái của ta, dù bị vây trong tình cảnh nào cũng không quên nhu cầu cuối cùng của mình”.

Ông quả thật lấy một bình sứ màu xanh biếc từ trong ngực, vuốt ve bình sứ nói: “Thật ra ta sớm đã chuẩn bị thuốc giải rồi, chỉ chờ hết thấy mọi chuyện kết thúc, đương nhiên cha đây sẽ không thất tín với con”.

Ông đặt lọ thuốc lên bàn rồi đẩy cho ta, ta nhận lấy bỏ vào trong ngực.

Dù là thật hay giả, có luôn tốt hơn không có.

Nơi xa vọng lại tiếng chuông trầm hùng, cùng với trầm hương nhiều rủ vấn vương trong phòng, và cả mùi thức ăn thoang thoảng, cảm tú vinh hoa, ảm áp tình đây; mang sức hút khiến người ta bất giác đắm chìm trong đó. Ta buông tay xuống, nhẹ nhàng vén lọn tóc rủ sau lưng Trưởng Công chúa, thấy ánh đèn chiếu trên mái tóc, có sợi tóc bạc đột nhiên hiện ra, ta khẽ nói: “Vậy mà mẫu thân lại có tóc bạc này, mấy năm nay mẫu thân sống không tốt ư?”.

Bà bị ta ghim chặt cổ, nhưng vẫn vui mừng ứa nước mắt: “A Ngọc, con còn gọi ta là mẫu thân, con không trách ta sao?”.

Quân Sở Hòa cũng nói: “Triển Ngọc, con sinh ra giữa chốn quân hành, quanh năm bị vây giữa cường địch, con làm vậy cha cũng không trách con. Đến nước này, con cần phải hiểu...”.

Ta nói: “Đúng như cha nói, quả thật con cảnh giác hơi quá, vậy mà lại coi người thân của mình là kẻ địch. Thật ra con cũng hy vọng nhà chúng ta có thể đoàn tụ. Hay là thế này, ba người nhà ta không để ý tới chuyện khác nữa, rời khỏi vương cung Tây Di, không quan tâm đến Ô Mộc Tề, Hạ Hầu Thương gì đó nữa, tìm một nơi ẩn cư, không phải là niềm mong mỏi của cha bấy lâu nay sao?”.

Ta thấy vẻ thương tiếc trên mặt Quân Sở Hòa đã mất tăm, cả khuôn mặt không mang một cảm xúc, đôi mắt còn toát lên vẻ ác nghiệt. Nhưng ta phớt lờ ông, cúi đầu nói với Trưởng Công chúa: “Người nói xem, mẫu thân?”.

Hai người đều hiểu, những gì họ diễn trước mặt ta đều uống phỉ, họ cho rằng ta cam tâm tình nguyện bị lợi dụng, tiếp tục bán mạng cho họ, hết như nhiều năm trước ta thay ông xông vào trận địa. Ông ép gả ta cho Ô Mộc Tề, thật ra muốn khống chế Ô Mộc Tề phải không? Nếu ta cùng trận tuyến với họ, chẳng lẽ không phải làm chơi mà ăn thật sao?

Nếu những gì họ biểu lộ là chân tình thật sự, sao ta không vui vẻ chịu đựng chứ? Cũng như Hạ Hầu Thương đối với ta vậy.

Chi tiếc, họ không như thế.

“Quân Triển Ngọc, cha thật sự đã uống công cứu con, uống công nuôi con rồi. Tâm huyết bao năm lại nuôi một con sói”. Cuối cùng Quân Sở Hòa đã tháo hết tất cả mặt nạ, giọng nói rít ra từ kẽ răng như hơi lạnh toát ra từ lớp băng dày.

“Triển Ngọc, vì sao con còn không hiểu, bọn ta có thể đi đâu chứ?”. Giọng của Trưởng Công vẫn dịu dàng như lúc ban đầu, nhưng mang chút mỉa mai, bà vẫn còn cố gắng lần cuối.

Ta mỉm cười, đưa tay đặt lên vai bà, đột nhiên thấy rõ bà vai bà co rụt lại. Ta khẽ nói: “Hình như mẫu thân không thích con đến gần người. Mỗi lần Ngọc nhi cầm tay mẫu thân, mẫu thân đều muốn rụt lại, có phải vậy không? Ngọc nhi tập võ từ nhỏ, hôm nay mặc dù võ công không còn, nhưng vẫn hiểu rõ cách vận hành của bắp thịt mạch lý. Trong lòng Ngọc nhi, động tác này của mẫu thân chỉ có thể giải thích rằng, mẫu thân không hề thích Ngọc nhi, phải không?”. Ta đưa tay nắm lấy bà vai bà, lớp lụa mỏng bị bàn tay ta ép dán sát vào da thịt, nhưng lại mềm mại bóng loáng, “Thậm chí mẫu thân hận vì phải sinh ra Ngọc nhi, đúng không?”.

Cuối cùng đầu vai bà hơi run rẩy, giọng nói trở nên bén nhọn: “Người... Làm sao người biết?”.

“Làm sao con biết ư?”. Ta hơi buồn bã nhìn bà, “Phải biết thiên tính của mẫu tử, dù giả trang thế nào cũng không giả được. Người không muốn con đến gần người, quần áo bất giác mặc kín mít. Đúng vậy, người đã hết sức nhẫn nhịn sự chán ghét dành cho con, nhưng khi người nói đánh mất con, giọng nói lại có phần như trút được gánh nặng. Để con đoán xem, phải chăng chính tay người bỏ rơi con?”.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 187: Chuyện Xưa

Ta thấy rõ ràng, trên mặt Quân Sở Hòa hiện vẻ khiếp sợ, đầu mày lại có chút vui mừng, ông khẽ nói: “Cuối cùng vẫn không thể lừa được con”.

“Cha né tránh vấn đề chính mà hết lần này đến lần khác nhắc đến Tiểu Thất, đơn giản là để con tin tưởng mà thôi. Khi đó Tiểu Thất mới ba bốn tuổi, tâm trí chưa tỏ tường, hẳn là cha đã sớm cho rằng hẳn sẽ không vạch trần được chuyện gì chẳng? Nhưng cha không ngờ được đâu, tuy Tiểu Thất nhỏ tuổi nhưng chuyện năm đó đã khắc sâu vào trí nhớ. Hẳn nói với con, hẳn đã cứu con bên dòng suối nhỏ, cách khá xa vách đá mà cha kể lại”.

Trưởng Công chúa nghe đến đó, mái đầu đang hơi rũ xuống lại ngẩng lên, châu ngọc trên tai khẽ rung rinh, đến cả ngón tay dưới vạt tay áo rộng cũng khẽ run: “Quá hối hận...”.

“Quá hối hận năm đó không dìm con chết, phải không?” Bà mặc váy lụa Băng Tiêu, đeo vàng ngọc phi thúy, tuy bị rơi vào tình cảnh chật vật thế này nhưng dáng người vẫn tuyệt diệu như tiên, “Con chỉ không hiểu, người ghét cay ghét đắng cha con nhưng tại sao muốn hợp tác với ông ấy? Những giọt nước mắt của người lúc trước đúng là khiến con hơi cảm động. Có đôi khi thật sự muốn bỏ qua rất nhiều sơ hở trong câu chuyện này, cứ thế làm theo yêu cầu của hai người. Nhưng tiếc là Triền Ngọc vào sinh ra từ trên chiến trường biết bao lần, điều mà con hiểu rõ nhất chính là bạn bè. Tuy nước mắt của người là thật nhưng thái độ thù địch cũng là thật”.

Lưng bà cứng đờ, con run rẩy trên người ngừng lại, ngược mắt liếc nhìn Quân Sở Hòa: “Đúng, ta hận ông ấy, nếu ta không cùng ông ấy... thì ta đâu đến nỗi không còn mặt mũi nào gặp Từ Xương. Ta cũng hận Từ Xương, ông ta cứ răm rắp nghe theo mẫu hậu mình, chớp mắt đã quên những lời thề non hẹn biển. Chưa đến một tháng, ông ta đã cưới hậu phi, quên bằng ta luôn. Ta đau lòng nên mới để ông ấy nhân cơ hội tình cảm rạn nứt tiến vào, cùng ông ấy... Từ đó ta biết, không thể tin tưởng vào tình yêu của đàn ông, thứ có thể nắm giữ trong tay chỉ có quyền lực mà thôi”.

Hóa ra sự thật là như vậy. Quả nhiên ta là đứa trẻ mà bà không muốn sinh ra; ta không phải do bà và người bà yêu sinh ra, chẳng qua là kết quả sau con tức giận nên đương nhiên bà không muốn gặp ta. Ngón tay của ta mặc dù vẫn nắm hai đầu sợi tơ dèo, đầu ngón tay khẽ chạm vào làn da hơi lạnh của bà, lại cảm thấy lạnh như băng.

Ta thậm chí còn nghĩ, tại sao ta phải vạch trần tất cả chứ? Nếu làm theo yêu cầu của họ, chỉ cần nỗ lực chút ít vì họ, ta sẽ có người mẹ hiền hậu, có cha mẹ yêu thương. Mấy năm trước kia, không phải ta vẫn luôn nỗ lực vì ông ấy như thế sao? Không phải tất cả mọi thứ là những gì ta hằng mong muốn sao? Có đôi lúc, có thể mặc người khác lừa gạt, thật ra cũng là một kiểu hạnh phúc.

Trong lúc tinh thần hoảng hốt, cổ tay ta đột ngột bị ai đó nắm lấy, xoay ngược lại. Cổ tay bị nắm đến phát đau, lúc tỉnh táo lại, sợi dây dèo và chiếc lá xanh trong tay đã bị Quân Sở Hòa cướp được. Mà Trưởng Công chúa bị khống chế dưới tay đã đứng lên, khẽ xoa cổ mình. Ta thấy trước mắt nhoáng lên một cái, mặt đau rát, nghe thấy tiếng vang đen đét, mặt đã bị tát một cái.

Bà còn muốn đánh nữa nhưng bị Quân Sở Hòa ngăn cản: “Đừng để người ta nhìn ra manh mối”.

Lúc bấy giờ bà mới dừng tay, cảm tức nhìn Quân Sở Hòa và nói: “Chú ý của ông đúng là hay quá đấy!”.

Ta bị đánh nghiêng người sang một bên, tựa vào cột gỗ. Cảm thấy hai ánh mắt như muốn róc thịt ta, như muốn cắt da thịt trên người ta. Đó là mẹ ruột của ta, là người mẹ mà ta đã trông mong bao nhiêu năm.

Ta cúi đầu nhìn, trên cây cột khắc chim ưng tung cánh bay, có tường vân xung quanh, mặt trời đỏ ló dạng khỏi rặng mây. Ta chống cột gắng gượng đứng vững, khẽ cười với hai người trước mặt: “Mẹ, cha, đã không còn sớm nữa, vẫn nên đưa con về sớm để hai người ôn lại chuyện xưa thì hay hơn”.

Ta thấy rõ đầu ngón tay Quân Sở Hòa đang kẹp sợi dây dèo mà ta thất cổ Trưởng Công chúa, chiếc lá xanh bằng bạc mỏng bị ông cầm lên quan sát kỹ lưỡng.

Nghe ta nói, khuôn mặt Trưởng Công chúa thấm đẫm vẻ tức giận, như muốn lao lên xé xác ta, nhưng cuối cùng nhịn được. Ánh đèn trong phòng chiếu lên mặt bà, làm mặt bà trắng nõn như ngọc. Trong chớp mắt, mặc cho mái tóc rối bù rũ rượi, khuôn mặt vẫn còn vết nước mắt, bà đã trở lại với dáng vẻ thanh quý cao ngạo, đôi mắt lạnh lẽo như băng.

Đây mới là bộ mặt thật của bà sao?

Bà nói: “Từ mã, sao không mau đưa nó về?”.

Quân Sở Hòa thu sợi tơ dèo và lá xanh trên tay vào tay áo, sắc mặt cũng trở nên lạnh nhạt, khẽ cúi người chào bà rồi nói với ta: “Đi thôi”.

Mặt vừa bị Trướng Công chúa đánh hơi đau, lưng va vào mỏ chim ung trên cây cột cũng hơi nhức, nhưng may thay, từ đầu đến cuối họ không dám đụng đến ta, vì đứa con trong bụng ta còn có thân phận đáng để họ lợi dụng.

Đêm đã tối đen, vàng trắng tàn treo giữa trời cao, nhưng không có tinh tú bao quanh phổ hợp mà chỉ có bầu trời đêm mịt mùng, khiến vàng trắng lưỡi liềm càng hiện rõ nổi cô đơn lạnh lẽo. Căn viện im ắng, lúc bọn ta đi ra, có thị tỳ cầm dầu thuốc vội vã bước vào, sau đó cửa gỗ sau lưng bọn ta khép lại. Ta biết, thậm chí bà chẳng thèm liếc ta lấy một cái.

Trước lúc lên kiệu, Quân Sở Hòa thở dài nói: “Triển Ngọc, nếu con hồ đồ một chút hẳn đã tốt rồi”.

Ta nói: “Con cũng muốn hồ đồ nhưng con không quên được những người từng đi theo cha... Dù cha có nhiều lý do đến đâu, cũng không nên hi sinh nhiều người đến vậy. Cha quên rồi sao, họ đều là họ hàng của cha, vì việc riêng của cha mà táng mệnh nơi tuổi vàng”. Ta ngẩng đầu nhìn ông, bóng đêm trong viện tối mịt, mặt của ông mong lung không rõ, như thể một chiếc bóng, “Vậy nên, mỗi khi muốn hồ đồ, con sẽ nhớ tới họ, chẳng lẽ tận đây lòng cha... không hề áy náy sao?”.

Ông không đáp lời ta mà chỉ nói: “Lên kiệu...”. Rồi bảo người khiêng kiệu, “Đưa tiểu thư về”.

Chiếc kiệu được nâng lên, ta vén rèm nhìn về sau, chỉ có thể trông thấy bóng dáng ông khuất dần giữa bóng đêm.

Tại sao ông phải bám lấy Trướng Công chúa chứ? Bà ta hận ông mà ông vẫn hợp tác với bà, xem ra quyền lực đã làm ông đánh mất lý trí.

Ta vẫn không tin, trên đời này quả thật có người tuyệt tình tuyệt nghĩa đến thế sao? Nhưng ta biết, ta đã đoạn tuyệt với họ, họ sẽ không để tâm đến ta nữa... Có lẽ ngày họ đạt được mục tiêu cũng chính là lúc ta bỏ mạng.

Trở lại căn viện, đêm càng tối hơn, Tiểu Lục và Tiểu Thất vẫn đang chờ ta, sắc mặt đượm vẻ lo lắng. Ta bảo Tiểu Thất truyền tin cho Giang Tử Sơ, dặn nàng ấy ngày mai tranh thủ rèn một chiếc chùy thủ bằng tinh chất vàng sắt trước khi Ô Mộc Tề trở lại, đợi đến khi Ô Mộc Tề về thì báo tin tức này cho y.

Tiểu Thất giật nảy mình, nói: “Nếu như thế, chẳng phải Ô Mộc Tề sẽ biết phương pháp luyện chế vàng sắt sao, nếu để họ sản xuất với số lượng lớn, vậy thì...”.

Ta nói: “Tinh chất vàng sắt trong tay Ô Mộc Tề đã không còn nhiều, vả lại, nếu phương pháp này dễ dàng học đến thế thì mỗi một thế hệ người Mô Bắc không sinh ra một thiên tài luyện chế duy nhất rồi. Người yên tâm, dù y có bắt Giang Tử Sơ đẩy nhanh tốc độ cũng không làm được bao nhiêu đâu, ngược lại...”. Ta khẽ cười, “Đây chỉ là một cái chùy thủ mà thôi, sẽ khiến bọn họ nghi ngờ nhiều thêm. Y sao ngờ được, tác dụng của sợi tơ dèo và lưỡi kiếm mỏng ta dùng với Trướng Công chúa không hơn cái này là bao”.

Ta vốn không muốn bức ép Trướng Công chúa để thoát khỏi Tây Di, với thân thể chưa khôi phục của ta, sao có thể trốn thành công chứ? Hành động đó của ta chẳng qua để họ nhìn thấy vũ khí mà ta sử dụng thôi. Sợi tơ dèo và lưỡi kiếm mỏng được chế tạo từ tinh chất vàng sắt xuất hiện trong tay ta là chuyện lạ. Ông ấy hợp tác cùng Ô Mộc Tề, chắc hẳn cũng biết sự quan trọng của việc luyện chế tinh chất vàng sắt. Bình khí chưa từng được luyện chế lại bất chợt xuất hiện trong tay ta, ông ấy sẽ nghĩ thế nào? Nếu ông ấy nghi ngờ Ô Mộc Tề giấu ông chế tạo binh khí với số lượng lớn, ông ấy sẽ làm gì?

Ông ấy sẽ nghĩ, Ô Mộc Tề có thể dùng tinh chất vàng sắt rèn thành chiếc lá và sợi tơ dèo đưa cho ta, điều đó cho thấy, y đã chế tạo thành công lưỡi dao sắc bén và mũi tên nhọn với số lượng lớn. Thế nhưng y lại lên chặn tin tức này, bí mật mà không tiết lộ, đây là lý lẽ gì chứ? Sau cùng ông ấy vẫn muốn vứt bỏ ta – người trợ giúp ông ấy sao? Chẳng trách con gái ông không thể tin tưởng mẹ ruột dù chỉ một chút. Chắc hẳn Ô Mộc Tề đã tiết lộ hoặc ít hoặc nhiều bản tính của Trướng Công chúa cho ta rồi chẳng? Xem ra, Ô Mộc Tề đã chuẩn bị tốt việc qua cầu rút ván rồi.

Tại sao ta khẳng định được như vậy, là bởi vì ta sống với ông đã lâu, lúc còn trẻ dốc sức đáp ứng yêu cầu của ông ấy, cũng đã bị ông ấy nghi ngờ. Lúc vạch trần tất cả chân tướng, hồi tưởng quá khứ ta mới hiểu được, thì ra mình đã bỏ qua rất nhiều chi tiết, làm ta không nhận rõ bộ mặt thật của ông.

Bởi vì phương pháp cảm chế ông ấy áp dụng với Tiểu Lục và Tiểu Thất chính là phương pháp trong cuốn “Độc nguyệt chỉ”. Không phải ông ấy không biết quyền sách đó vốn nằm trong tay ta và Tiểu Thất rất lâu. Nhưng ta không cho rằng ông ấy làm như vậy là vì ngấm ngấm giúp bọn ta mà vì ông ấy cũng bắt đầu nghi ngờ Ô Mộc Tề rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 188: Lang Vương

Ô Mộc Tề vốn là Lang Vương chốn thảo nguyên, người như vậy sao có thể cam tâm chịu bị điều khiển chứ?

Như vậy, ông sẽ càng tìm cách chứng thực. Ta nghĩ, mấy ngày gần đây, ông sẽ âm thầm quan sát quá trình nung luyện, còn đích thân dò hỏi Ô Mộc Tề. Mà lúc này, Giang Tử Sơ lại trình chiếc dao kia lên, Ô Mộc Tề sẽ nói cho ông biết đã rèn thành công tinh chất vàng sắt. Từ đó sẽ càng khiến ông nghi

ngờ. Bởi vì, ông sẽ nhớ, số lượng lớn khoáng thạch hao phí trước đó đã đi đâu rồi? Thật sự trở thành phế thải ư?

Lòng nghi ngờ của con người một khi đã dấy lên, liền không thể kiềm nén, mặc dù tìm không được số vũ khí sắc bén đã được chế tạo kia, nhưng ông càng cho rằng mỗi một lời nói cử chỉ của Ô Mộc Tề đều không khỏi bộc lộ điểm kỳ lạ.

Theo những gì ta hiểu về ông, ông sẽ không thể hiện, nhưng ngấm ngấm bắt tay vào bố trí, để hai hồ đánh nhau còn ông vớ được món hời vốn là cách ông thích nhất. Cuối cùng ông sẽ dẫn dụ kẻ địch của Ô Mộc Tề tới, thậm chí trợ giúp người nọ để hai bên cùng tồn tại.

Như vậy, lúc Hạ Hầu Thuong đến đây, sẽ không nguy hiểm đến thế nữa,

Ta biết, cuối cùng chàng sẽ tới.

Có lúc, chỉ cần một sợi tơ dè, một lưỡi dao mỏng cũng sẽ khiến hai đồng minh trở mặt thành thù.

Đương nhiên ông nghi ngờ ta cố ý để lộ vũ khí này làm ông hiểu lầm, nhưng bản tính của một người lại không thể nào tự áp chế. Dù ông hiểu, ông vẫn sẽ nghi kỵ Ô Mộc Tề.

Bởi vì sự nghi kỵ này đã bắt đầu từ lâu, chẳng qua ta chỉ cho ông thêm mồi lửa mà thôi.

Ngày hôm sau Ô Mộc Tề trở lại, Giang Tử Sơ lên nói cho ta biết, lúc nàng giao cho y chiếc dao kia, y vui mừng cực kỳ, thưởng cho nàng rất nhiều thứ.

Nói tới đây, ánh mắt nàng ta vẫn yên ả lạnh nhạt, có lẽ nàng không còn lưu luyến Ô Mộc Tề nữa chăng?

Nàng mượn lý do nhờ ta bình phẩm tấm chăn gấm thêu hình trẻ thơ đùa vui để có thể nói ta hay tin tức kia. Ô Mộc Tề bảo nàng giúp ta chuẩn bị đồ cưới, bảo nàng tiếp cận Tiểu Lục, lợi dụng nàng bằng mọi thủ đoạn, cuối cùng để nàng ta nhận ra tất cả sự thật, trái tim đã sớm bước giá phải không?

Sau sự kiện lần trước, càng ngày nàng ta càng gầy, gương mặt vốn tròn trịa đã nhợt hơn, bả vai gần như không thể lấp đầy tà áo. Vốn dĩ tính tình nàng ta dịu dàng yêu kiều, nhưng giờ lại trầm lặng ít nói, có điều thi thoảng trong mắt toát ra ngọn lửa hừng hực như muốn thiêu hủy người ta. Nàng sống vô cùng cực khổ, phải nhẫn nhịn nỗi hận đối với Ô Mộc Tề mà miễn cưỡng cười vui. Ta hơi sợ nàng ta như vậy sẽ khiến Ô Mộc Tề nhận ra manh mối, nhưng lạ thay, Ô Mộc Tề vẫn không nghi ngờ.

Có lẽ, lòng dạ của y vẫn tập trung vào tinh chất vàng sắt, lại có thể là nàng biết cách trả thù y tốt nhất, không gì khác ngoài giúp ta đạt thành tâm nguyện? Vì thế mới có thể nhẫn nhịn như vậy?

Nàng toàn tâm toàn ý nhờ vả nhảm người, chẳng qua chỉ là một người đáng thương mà thôi.

Nữ tử bình thường, dù xuất thân từ nhà giàu sang phú quý, lớn lên ở khuê phòng, cũng sẽ thầm sinh tình với nam tử như Ô Mộc Tề, huống chi là nàng – tuy rằng là cháu gái Giang Phi, nhưng đến từ Mạc Bắc chốn dân phong thuần phác. Hơn nữa y còn ráp tâm, dùng đủ mọi cách lấy lòng, sao nàng có thể chống cự?

May mà cuối cùng nàng cũng tỉnh ngộ, nhận ra y không phải phu quân dành cho mình.

Ô Mộc Tề biết được đã luyện chế tinh chất vàng sắt thành công, đã từng nghĩ tới chuyện dụ dỗ nàng đưa ra bí pháp, sản xuất hàng loạt, nhưng cuối cùng bị nàng khước từ khéo léo. Hơn nữa tinh chất vàng sắt không còn bao nhiêu, lúc này mới khiến Ô Mộc Tề tạm thời buông tay.

Ta ngồi trước cửa sổ, trên chiếc sập thấp bên cạnh là tấm chăn lụa xanh thêu hình con đàn châu đồng. Ánh nắng nhạt nhòa hắt vào từ khung cửa sổ khắc hoa chạm rồng, chiếu lên tấm chăn, khiến trông mắt ngây thơ thuần khiết của đám trẻ thêm phần linh động. Chúng cười khờ nhìn ta, khiến ta bất giác xoa bụng. Nếu con ta ra đời, liệu có giống chúng hay chăng?

“Đang nghĩ gì thế?”.

Bất chợt, một đôi tay đặt lên vai ta, khiến ta phải ra sức kiềm nén mới không kinh hoàng nhảy phắt lên.

“Đang nghĩ, bức tranh này thật sự có thể mang lại vận may hay không? Có thể mang đến con đàn châu đồng không”. Ta nói.

Tay Ô Mộc Tề rời khỏi vai ta, đặt trên tấm chăn thêu kia, mỉm cười: “Những người khác ta không biết, nhưng nếu là ta và nàng, thì nhất định sẽ”.

Ta nói: “Giờ đây ta chỉ cầu mong cho nó bình an thôi”.

Y nhìn ta xoa bụng, vẻ mặt tươi rói: “Có bốn vương bảo vệ, nàng còn sợ không được bình an?”.

Chẳng qua ta chỉ duy trì vẻ khách sáo ngoài mặt với y thôi, vì thế ta nói: “Vậy cũng khó nói, vương cung Tây Di này đâu phải do mình Hoàng tử làm chủ”.

“Nhưng nơi đây lại thuộc quyền sở hữu của bốn vương...”. Y hơi nghi ngờ, ngược mắt lên nhìn ta, nhưng ta không tiếp tục chủ đề khi này. Xem ra hẳn vẫn chưa biết chuyện Quân Sở Hòa gặp ta đêm đó, ta thăm giết mình, thế lực của Quân Sở Hòa đã lớn mạnh đến thế rồi sao?

“Nhìn tấm chăn gấm trăm con này, trông mắt của những đứa trẻ ấy không sầu lo mà vô tư lự, chắc hẳn xung quanh có người mẹ bảo vệ chúng. Ta nghĩ,

nếu ta không bảo vệ được nó thì sẽ ra sao đây? Liên bất giác nghĩ tới mẹ ruột của mình. Từ nhỏ ta đã không được mẹ mình che chở, khiến ta phải chịu không ít khổ cực”.

Ngón tay vuốt lên cánh tay mũm mĩm của đứa trẻ được thêu bằng sợi tơ sáng màu, cứ như ta cảm nhận được sự mềm mại ấm áp trên cánh tay nó. Mẹ chưa bao giờ bảo vệ ta, sau khi biết sự đời, ta cũng đã từng hỏi cha, nhưng chỉ đổi được lời chối bỏ bức bối từ cha. Về sau, ta không hỏi nữa, ta luôn là người biết tự tìm thú vui, nhưng ta không ngờ rằng, mẹ không hề muốn bảo vệ ta, thậm chí coi ta như gánh nặng.

“Hôm nay nàng sao thế?”. Cuối cùng giọng điệu của hắn có phần ngờ vực.

Ta biết mục đích của ta đã đạt được rồi, cho dù Quân Sở Hòa che giấu thế nào đi nữa, chỉ cần y có lòng sẽ biết tình hình đêm đó. Ta không ngờ Quân Sở Hòa đến thăm ta mấy lần liên tiếp mà không nói tiếng nào với y. Xem ra hiềm khích giữa hai người quả nhiên ngày càng sâu đậm. Với tính tình của Quân Sở Hòa, về sau ông nhất định sẽ nói chuyện này cho y biết bằng giọng điệu thờ ơ... Nếu ta không phòng bị từ trước, e rằng Ô Mộc Tề sẽ lộ là chuyện này.

Xem ra bây giờ Quân Sở Hòa có giải thích thế nào đi nữa cũng không thể giảm bớt nỗi nghi ngờ trong lòng y.

Hai người hợp tác, vốn là đôi bên cùng có lợi, người gắn bó quan hệ giữa họ là Trường Công chúa, nhưng Trường Công chúa vẫn là người phụ nữ để Ô Mộc Tề búi tóc cho ư? Yêu cầu của bà e rằng nhiều hơn, chắc hẳn Ô Mộc Tề cũng hiểu điểm này phải không?

“Gần đây chẳng muốn ăn uống gì, chợt nhớ tới thuở nhỏ, thường đến nhà hàng xóm ăn táo. Bác gái hàng xóm làm mứt táo từ vườn cây nhà mình, đảm thành táo nhuyễn, sau còn chiên lên, thường làm món lót dạ cho hai đứa con gái của bà. Bởi vì ta ở bên cạnh nên được ăn ké không ít, nhưng về sau thấy bà thương yêu chăm nom con gái mình như vậy, ta lại thấy bùi ngùi”.

Vốn dĩ ta không nói nhiều với y, gặp mặt chẳng qua chỉ duy trì lễ phép căn bản mà thôi, rất hiếm khi nhiều lời như vậy. Ta nói rõ đến thế, ngược lại khiến về nghi ngờ trong mắt y càng sâu thẳm. Ta chỉ làm như không biết, hỏi: “Mấy ngày nữa đến đại hội Y Mộ Đạt rồi, cần ta chuẩn bị gì không? Không biết ngày đó ta ngồi trên đài với thân phận gì đây?”.

Lời châm chọc mang thương vác gây thế này mới là thái độ xử sự của ta với y, về nghi ngờ trong mắt y đã nguôi đi, cười nói: “Đương nhiên với thân phận vị hôn thê của bốn vương”.

Ta phớt lờ về nhất định phải có trong giọng điệu của y, chỉ nói: “Xem ra ngày đó có thể thấy roi da của rất nhiều cô nương roi trên người mấy anh chàng”.

Năm ấy, Lạc Nhật Hà quát roi đuổi theo ta. Khi đó ta còn không biết đây là cách cô nương trên thảo nguyên biểu lộ niềm mến mộ với người trong lòng, tưởng nàng cố ý, túm phát lấy roi nàng ném xuống đất. Không ngờ rằng đây là nỗi nhục lớn nhất nàng phải chịu đựng, khiến nàng dẫn đồng tộc đuổi theo.

Y cười ha ha: “Nếu nàng muốn đánh, bốn vương mặc nàng quát roi”.

Ta chẳng mấy hứng thú: “Bỗng dưng thấy hơi buồn ngủ, nếu Hoàng tử không có chuyện gì thì đi nghỉ sớm đi”.

Hắn đã quen với vẻ lãnh đạm của ta, ngược lại cười cười, lấy một vật từ trong tay áo chuyển tới tay ta, nói: “Bốn vương tự tay làm đây, tặng nàng này, nàng xem có giống không?”.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 189: Sự Dũng Mãnh Được Rèn Giũa

Trên tay là miếng ngọc chạm khắc hình người cười con ngựa dũng mãnh, mặc ngân giáp màu trắng, cầm thương ngọc kiếm bạc trong tay, tư thái ngạo nghễ, chính là dáng vẻ của ta năm đó. Ta không khỏi cười nói: “Hoàng tử chẳng những am hiểu dùng kiếm giết người mà còn biết rõ dùng đao khắc người ấy chứ. Thật không thể tin nổi, ngọc cứng như thế phải dùng bảo kiếm chém sắt như chém bùn cở nào mới có thể khắc được?”.

Y vui mừng: “Nàng thích là tốt rồi”.

“Nhưng, sở thích của ta luôn khác với người xung quanh, ta không có hứng thú với miếng ngọc điều này lắm, ngược lại rất tò mò, lưỡi dao phải sắc bén đến thế nào mới khắc được miếng ngọc cứng thế này? Nơi con dao lướt qua liền mạch vô cùng, không có dấu búa khắc”.

Ý nghi ngờ trong mắt y chợt lóe, nhưng chỉ khẽ cười: “Chỉ sắc bén hơn dao bình thường một chút thôi, chẳng đáng xem”.

Ta vươn tay che miệng ngáp một cái, nói: “Thật sự thấy hơi mệt rồi, mong Hoàng tử cứ tự nhiên”.

Y đặt ngọc điều xuống bàn, nói với ta: “Vậy nàng nghỉ ngơi cho tốt”.

Lại hỏi thị tỷ ban đêm có dâng canh nóng hầu hạ, chăn lông có đủ không. Hỏi đủ rồi bấy giờ mới rời đi.

Ta biết đã thành công đẩy lên nghi ngờ trong lòng y, liệu y có tra được đêm đó ta từng tiếp xúc với Quân Sở Hòa và đã gặp mặt Trường Công chưa không? Quân Sở Hòa thì sợ y qua cầu rút ván, sao y không sợ họ lâm trận đối tượng chứ? Chỉ cần hai bên bắt đầu đề phòng nhau, vậy sẽ có càng nhiều hành động bị đối phương ngờ vực.

Điều ta có thể làm cũng chỉ như thế mà thôi. Còn lại, chỉ có thể chờ đợi, đợi chàng đến.

Quả nhiên mấy ngày tiếp theo, mỗi lần Ô Mộc Tề đến chỗ ta đều có vẻ mặt vội vã, sai bảo mấy câu qua loa rồi đi. Thủ vệ quanh viện đã đổi hết thành những khuôn mặt mới, ngay cả thị tỷ cũng đổi một nhóm mới. Mặt khác, Giang Từ Sơ được chuyển đến tiểu viện khác, cũng không thể tự do vào đây.

Phòng thủ trong viện chặt chẽ hơn, ngay cả thức ăn đưa vào hằng ngày cũng phải kiểm tra mấy đợt. Thậm chí củ cải còn phải bỏ ra mới được chuyển vào, để phòng trong đó giấu vật phẩm bí mật.

Làm như thế thật sự là sợ bóng sợ gió, giông tố sắp nổi lên rồi. Tuy hành động của Tiểu Lục và Tiểu Thất không bị hạn chế nhưng lúc nào cũng có người đi theo, tuyệt đối không có khả năng đơn lẻ ở cùng nhau. Còn về phía ta, tất nhiên người hầu nhiều hơn, thêm vài khuôn mặt mới, lúc đi mang theo tiếng gió, thân mang võ công.

Ta từng cố ý kiểm soát muốn đuổi những thị tỷ này đi, ở trước mặt ta Ô Mộc Tề vẫn giữ vững phong độ trước đó, y tốt tính đồng ý với ta, nhưng người được đưa tới vẫn có thân thể mạnh khỏe, vừa nhìn đã biết là tỷ nữ có võ công. Ta đành mặc kệ.

Đối với người Tây Di, đại hội Y Mộ Đạt là ngày lễ cực kỳ quan trọng. Các bộ tộc lân cận sẽ tự cử hành đại hội với quy mô nhỏ, còn phải những người có tài nghệ siêu phẩm tiến vào thành cổ Lâm Tang trung tâm của Tây Di, tham gia đại hội Y Mộ Đạt do vương thất cử hành, đây cũng là quy cách cao nhất của đại hội Y Mộ Đạt. Mười dặm đất xung quanh cổ thành Lâm Tang dựng giá đao cao trăm mét để người đứng cầm nhất leo lên thối kèn lệnh, nuôi những con dê béo nhất để dùng sĩ chơi trò cướp dê, còn xây đài cao cử hành đấu vật. Người giành được thắng lợi cuối cùng sẽ nhận được danh hiệu Đệ nhất dũng sĩ thảo nguyên, được Khả hãn tặng đai lưng chim ưng dệt gấm, lại còn xin trối một nữ tử Tây Di chưa lập gia đình có mặt tại đây vào đai lưng. Nữ tử này đương nhiên là người hãn ngưỡng mộ, mà rất nhiều cô gái sẽ nhân cơ hội này tặng đai lưng mình theo cho hãn, tỏ ý nếu nàng kia không chấp nhận dũng sĩ thì hãy suy xét đến với các nàng... Ta đã sớm lĩnh giáo sự nhiệt tình bạo dạn của nữ tử thảo nguyên rồi.

Bởi vì năm xưa ta đã tham gia đại hội Y Mộ Đạt của bộ tộc Thảo Thạch.

Bộ tộc Thảo Thạch là bộ tộc du mục ở Tây Cương, không thuộc Tây Di và cũng không thuộc Trung Nguyên. Họ là một bộ tộc trung lập, người trong tộc giỏi ẩn náu, nếu có kẻ địch tấn công, họ sẽ băng qua ngàn dặm, che giấu tung tích nên Tây Di và Trung Nguyên đều không làm gì được họ. Tuy số người tộc họ không nhiều nhưng đã có bao thế hệ sinh sống trên thảo nguyên, lại có tính tình ôn hòa, trước giờ không chủ động phát động chiến tranh. Khi Trung Nguyên và Tây Di chiến tranh không ngừng, hai bên đều rộng lượng bỏ qua cho bộ tộc Thảo Thạch, mặc họ tung hoành trên thảo nguyên. Cho đến sau này, khi Lạc Nhật Hà ra tay cứu ta mới dẫn tới truy binh của triều đình, khiến họ phải trốn vào sâu trong sa mạc, còn Lạc Nhật Hà càng bật vô âm tín. Ta nghĩ, cuộc đời này, người ta có lỗi nhất e rằng là nàng?

Nhớ năm xưa, bởi vì ta tham gia đại hội Y Mộ Đạt của bộ tộc Thảo Thạch nên mới gần bó khăng khít với Lạc Nhật Hà, mới gặp Ô Mộc Tề cải trang, mới có thể bị Lạc Nhật Hà đuổi đến tận cửa chửi mắng.

Ô Mộc Tề mang đến thưởng phục rộng rãi của nữ tử Tây Di được hứa gả, cổ áo thêu hoa, hai vạt áo trước thêu hoa văn màu vàng bạc đan xen, vạt sau thêu tường vân ngũ sắc, còn có vàng trắng tròn giữa rặng tường vân. Ta biết mệnh phụ Tây Di không phải là người vương thất thì không được mặc đồ thêu hoa văn nhật nguyệt. Hoa văn trắng tròn che nửa này chính là hoa văn xác định nữ tử được gả vào vương thất.

Thị tỷ rẽ tóc của ta bện thành bím, buộc sợi dây sắc sỡ đính minh châu bảy màu tại mỗi bím. Sau đó đội mũ Cửu Long Tứ Phụng, cài chiếc trâm Phi Ưng, trước mũ có rèm che giấu đi khuôn mặt, chỉ lộ ra một phần cằm.

Sau khi mặc xong, thị tỷ thường ngày không nói một lời cũng phải khen: “Cô nương, hôm nay người nhất định sẽ trở thành viên minh châu sáng nhất trên đại hội Y Mộ Đạt”.

Tiếng phổ thông của nàng ta mang khẩu âm Tây Di, nghe hơi kỳ quặc. Thường ngày ngoài việc tận tâm tận lực hầu hạ, họ chỉ một mực nghe theo lời sai bảo của Ô Mộc Tề nên ta không để tâm lắm. Và lại, thị tỷ trong căn viện này đã đổi vài nhóm, có người thậm chí ta còn chưa nhớ mặt đã chuyển đi rồi. Giọng điệu khen ngợi này có vài phần chân thành, ta không khỏi ngước mắt nhìn nhưng chỉ thấy một khuôn mặt xa lạ, bẽn lẽn không đáp.

Ra phòng ngoài, Ô Mộc Tề đã chờ từ lâu, nhìn qua chân rèm thấy y mặc bộ bào lụa đỏ thẫm, giữa sợi tóc lấp ló sợi tơ tím điểm kim châu, khiến khuôn mặt y càng như một vị thần, chỉ đứng không thôi đã thu hút ánh mắt của mọi người.

Y vươn tay về phía này, ta nhìn thấy bàn tay màu mạch dây rộng, cổ tay đeo chiếc vòng xích dài chạm rồng màu bạc, trên đó có khắc hình chim ưng vỗ thỏ.

Ta đặt tay vào lòng bàn tay y, y nhẹ nhàng khoác tay ta vào khuỷu tay mình, cười nói: “Hôm nay, mây trắng trên trời cao và cỏ biếc dưới mặt đất đều sẽ bị nàng thu hút”.

Ta cười đáp: “Tiếc rằng hôm nay Vương tử không tham chiến, nếu không không biết nhận được bao nhiêu đai lưng dệt gấm”.

Y khẽ cười: “Giống nàng trước kia chăng?”.

“Ta không dám thử lại lần thứ hai đâu”.

Nhớ về ngày trước, mà còn đang ở bên y, lòng ta không khỏi trào dâng hoài niệm. Khi tuổi trẻ điên cuồng đã qua đi, không biết đến khi nào mới có thể hăng hái trở lại?

Ra khỏi căn viện lại là màn nghênh đón Thập Thiên Thập Địa, nghi vệ mặc nhung giáp hồng bích, vây quanh tám con trâu đen nhánh khỏe mạnh kéo một chiếc xe buông màn gấm hoa, bụi giẫm chân màu đỏ xen vàng kim đặt cạnh xe trâu, chờ bọn ta bước lên.

Đây là vinh quang cao nhất mà vương thất Tây Di dành cho nữ tử chuẩn bị được gả vào. Đại hội Y Mộ Đạt và Ô Mộc Tề đồng thời phô diễn, vì vậy lễ nghi cũng thế.

Điều khiến ta ngạc nhiên chính là, y không giải thích những thứ vinh quang này cho ta mà nói khẽ: “Tiểu Lục và Tiểu Thất ở cạnh xe”.

Ta ngược mắt nhìn lên, Tiểu Lục và Tiểu Thất sớm thay y phục người hầu, đứng hai bên xe. Nhìn thấy họ, lòng ta không khỏi dao động. Bất kể mục đích của y ra sao, nếu đã chu đáo đến mức này hẳn tổn không ít công sức.

Bọn ta ngồi xe trâu băng qua đường Lâm Tang, lúc đi tới quảng trường đã là giờ Thìn. Trên quảng trường người đông nghìn nghịt, nhìn qua lớp lụa rủ, nơi nơi đều là thanh niên trai tráng mặc đồ Tây Di, ngay giữa quảng trường dựng giá đao trăm mét, lưỡi đao sáng loáng phản xạ ánh sáng sắc bén dưới mặt trời.

Nơi xe trâu đi qua, dân chúng Tây Di đều đặt tay trái trước ngực khom lưng hành lễ, khung cảnh ồn ào huyền ảo bỗng tĩnh lặng.

Ta biết, bất kể người Tây Di dùng mãnh thiện chiến thế nào đi nữa, ở trước mặt kẻ địch xâm lăng lại đoàn kết như một, thế trung thành với vương thất, không tự làm theo ý mình như bộ tộc du mục khác. Vì thế, cuối cùng mới trở thành họa ngoại xâm lớn nhất đối với Trung Nguyên.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 190: Núi Đao

Nhưng về mặt sùng bái trung thành của họ đối với Ô Mộc Tề khiến ta hơi hoảng hốt, ảnh hưởng của y với Tây Di đã ăn sâu đến thế sao?

Khi bọn ta ngồi lên khán đài có mái che, Đại hãn Thiết Sâm và Trưởng Công chúa vừa tới. Lúc họ đến, quảng trường dậy tiếng quỳ lạy vạn tuế rung động trời xanh. Không biết tại sao, âm thanh này dội vào tai ta lại chẳng khác gì làm cho có, không thể bằng lúc Ô Mộc Tề đi ngang qua được. Về tôn kính trên khuôn mặt của những người dân du mục này dành cho y khiến người ta có cảm giác như sức nặng ngàn cân.

Ta đứng dậy cùng Ô Mộc Tề nghênh đón Đại Hãn Thiết Sâm và Trưởng Công chúa. Giữa tấm màn nửa che nửa đẩy, ta cảm thấy có hai ánh mắt sắc bén như dao lướt về phía mình nhưng dời đi ngay lập tức. Ta biết, ánh mắt đó là của bà. Ô Mộc Tề không nói cho ta biết y sẽ cho ta thân phận gì, nhưng ta biết, ta và Trưởng Công chúa chắc chắn không thể tránh nổi dây dưa.

Vốn dĩ hết thấy đều vô cùng hoàn mỹ, bởi vì trong thân thể ta chảy dòng máu của Trưởng Công chúa nên sẽ thành người mang thân phận cao quý ở Tây Di, xứng đáng kết duyên với Hoàng tử, gấn bó mọi thế lực. Nhưng bà không ngờ rằng, tình thân của bà không làm cho ta cảm động. Đối với họ mà nói, có lẽ đây là tỳ vết duy nhất chẳng?

Ta nhìn thấy Quân Sở Hòa đứng trong số trọng thần ở Tây Di, mặc triều phục Tây Di, đội mũ điều thiên, chấp tay trò chuyện với những người xung quanh thì không khỏi cười khổ trong lòng. Ông đã hòa nhập vào triều đình Tây Di, chắc hẳn cũng có thân phận hợp lý. Có ai biết được ông chính là Thống soái Trung Nguyên từng đại chiến với Tây Di thuở nào.

Chòm râu trên mặt ông đã được cạo sạch, khuôn mặt vốn đen sạm trở nên trắng ngần. Hơi thở chinh chiến đã biến mất, giờ đây con người ông chỉ phảng phất hơi thở của văn nhân, nào ai liên tưởng hai người mang khí chất khác biệt này với nhau đây?

Sau khi Khả hãn Thiết Sâm dẫn mọi người trong vương thất tế bái Hóa Thần theo chỉ dẫn của thầy tế, đại hội Y Mộ Đạt chính thức bắt đầu. Các trận đấu tiến hành cùng lúc, thi thoảng trường đấu vọng tới tiếng hoan hô long trời lở đất.

Nơi xa vó ngựa băng băng, dè dặt ai oán lúc hấp hối, mũi tên rít gào xé nát bầu trời. Thi thoảng dậy tiếng kèn lệnh báo người chiến thắng.

Trên chiếc án đặt trước mỗi chiếc bàn đều có “mắt nghìn dặm”. Đây là thứ đồ được thương nhân sinh sống ở Tây Vực mang tới, đặt lên mắt có thể nhìn thấy rõ mọi chuyện diễn ra trong trường đấu.

Thi thoảng Ô Mộc Tề dùng “mắt nghìn dặm” quan sát trường đấu, đôi khi cổ vũ một hai tiếng. Lúc vui vẻ còn sai người ban thưởng cho người chiến

thắng mỗi trận đấu. Những người trong hoàng tộc khác bao gồm Khả hân Thiết Sâm và Trưởng Công chúa đều như vậy. Bởi thế thì thoảng có thể thấy người hầu mặc đồ may bằng gấm đỏ lên lên xuống xuống. Mỗi một chỗ họ tới, đều truyền tới tiếng quý gỏi cảm tạ như gần như xa.

Xem ra, đại hội Y Mộ Đạt là nơi phát hiện nhân tài các bộ lạc.

Trước mặt ta cũng đặt một chiếc ống nhôm, nhưng ta không dùng, chỉ thỉnh thoảng bóc hạt thông trong đĩa hoa quả, bỏ vào miệng từ từ nhai.

Thấy vậy, Ô Mộc Tề bỏ ống nhôm xuống, cười nói với ta: “Không phải nàng vẫn luôn rất thích những thứ này ư? Sao hôm nay không có hứng thú vậy?”.

Ta im lặng không lên tiếng.

Tua rua ánh vàng trên mái che tôn lên thân hình của y, vàng ròng châu ngọc sắc tím ẩn hiện giữa những sợi tóc y, gương mặt vốn có phần đánh thép được gấm hoa phú quý làm dịu bớt, tăng thêm vẻ sang trọng. Nhìn khuôn mặt âm áp vui vẻ của y, bỗng dung ta không chắc lắm. Hôm nay, y quả thật chỉ tới xem đại hội này thôi sao?

Cuộc tranh tài tiến hành đến trận cuối cùng, chính là lên núi đao, đoạt ưng đồng. Mười dũng sĩ giỏi nhất chiến thắng trong các cuộc thi sẽ leo chân trần lên giá đao cao mười mét. Bởi vì là đại hội có quy tắc ngặt nghèo nhất Tây Di, chiếc giá kia được dựng cực cao, người thợ khéo tay sẽ dựng gỗ cây trẩu thành hình tam giác chắc chắn, xếp thành từng tầng giống tháp cao ở Trung Nguyên. Nhưng bức tường ngoài lại không phải gạch đá, do cách tằm nửa thước có một lưỡi đao, lưỡi đao hướng lên trên, dũng sĩ chiến thắng phải đặt chân trần lên lưỡi đao, đoạt lấy thánh vật ưng đồng Tây Di ở nơi cao nhất trên núi đao bằng tốc độ nhanh nhất, ấy vậy mới trở thành dũng sĩ đệ nhất Tây Di.

Đương nhiên lưỡi đao ở đây không sắc bén như trên chiến trường mà đã được mài cho cùn bớt, nhưng hai chân phải leo độ cao mấy chục mét, còn phải đề phòng đối thủ đánh lén, không có ngành công đương nhiên không được.

Lục ta tham gia đại hội Y Mộ Đạt của bộ tộc Thảo Thạch, núi đao chỉ chừng mười mét, tung mình mấy cái đã lấy được thánh vật ở chỗ cao, đương nhiên không khó như ngày hôm nay. Nhìn giá đao được ánh mặt trời bao phủ ánh sáng chói lóa, ta không khỏi có phần hứng thú, cầm ống nhôm quan sát núi đao kia.

Ta vốn chưa nhìn kỹ núi đao ấy, chỉ bằng mắt thường đã cảm thấy nó mang khí thế phi phàm, dùng ống nhôm nhìn kỹ mới thấy hoảng hốt. Những lưỡi đao hướng lên trên kia có đủ loại đủ kiểu, có đao đuôi én, đao mũi hếch chuôi ngắn, đao mũi vòng cán dài, đao lưỡi bằng, đao lưỡi cong... Độ dài và hình dạng khác nhau, càng tăng thêm độ khó cho việc leo trèo. Hơn nữa, đao thương xưa cũ khác biệt, hình như trước kia đã có chủ nhân?

Ô Mộc Tề thấy cuối cùng đã khơi dậy được hứng thú của ta, liền hào hứng giới thiệu: “Đao trên núi đao đều là của những tướng sĩ đã bỏ mình, nên trông lên núi đao đại biểu sự kính trọng dành cho các dũng sĩ đã qua đời. Tây Di chúng ta sẽ không bao giờ quên những người dũng mãnh đã có công với triều đình”.

Ta biết y đang nói cho ta biết Tây Di khác với Thiên Triều, không bao giờ phát sinh sự kiện thảm khốc như tai họa của Quân gia.

Ta không đáp lời, chỉ dời ống nhôm đi, ngược nhìn thánh vật ưng đồng. Chỉ thấy lưng con chim ưng phiếm màu đồng thau sắc tím, hai mắt che bằng vải đen.

Ô Mộc Tề phớt lờ vẻ lãnh đạm của ta, thấy ta dịch chuyển ống nhôm bèn giới thiệu tiếp: “Đây là ưng đồng được thờ cúng tại thánh miếu Tây Di, mắt ưng nhìn thẳng, có thể cầu phúc trừ tai họa. Nếu dũng sĩ đầu tiên leo lên núi đao, lấy được thánh ưng, sẽ mang lại cho hân dũng khí và may mắn bất tận. Sau khi lấy được thánh ưng, dũng sĩ ấy sẽ trượt xuống theo sợi da trâu, đưa thánh ưng tới tay người chủ trì buổi lễ, lúc này mới đạt được thắng lợi cuối cùng...”.

Núi đao kia được ánh mặt trời soi rọi, quả thật khiến mắt ta đau nhói. Ta bèn đặt ống nhôm xuống, lơ đãng nhìn thấy chỗ ngồi phía trước bị núi đao bao phủ trong bóng râm “Núi đao này cao thật đấy”.

Hiếm khi ta đáp lại Ô Mộc Tề, y nghe vậy liền hớn hờ đáp: “Đúng vậy, điều động toàn thể thợ thủ công lành nghề ở Tây Di đón gỗ trẩu Thanh Lĩnh, tăng thêm mười thước trên trụ cột núi đao, mang ý nghĩa Tây Di chúng ta thăng cao từng bước, núi đao năm nay là núi đao cao nhất từ trước đến nay đấy”.

Ta muốn đả kích y, bèn cười nói: “Bao nhiêu lưỡi đao xếp lại như vậy đã có thể tạo thành một đội quân rồi, cần gì lên lên chế tạo binh khí, chỉ cần đoạt được núi đao này là có hằng hà lưỡi đao sắc bén nổi tiếng, mài một chút là có thể sử dụng mà”.

Y ngẩn ra, chân mày cau lại, bỗng như có mây cười một tiếng: “Như vậy lại là một cách hay”.

Dù y cười tươi rói nhưng không biết tại sao, trong khoảnh khắc ấy, ta lại cảm thấy như có bóng ma chiếu vào mắt y, chỉ là thoáng qua, lóe lên rồi biến mất.

Lẽ nào ta nói trúng cái gì?

Dĩ nhiên không thể nào rồi.

Bởi vì có thành viên vương thất đến đây quan sát, quảng trường được canh phòng cực kỳ nghiêm ngặt, ngựa trình sát ở khắp nơi, xung quanh khán đài có càng nhiều binh sĩ lui tới tuần hành. Ta nghĩ, Tây Di đã cử hành nhiều lần đại hội Y Mộ Đạt như vậy, có điều đôi khi cũng có người lòng dạ xấu xa thừa cơ hành sự, nhưng chưa bao giờ xảy ra tai vạ gì lớn, chắc hẳn trải qua nhiều năm đề phòng, Y Mộ Đạt đã thành đại hội được canh phòng nghiêm ngặt nhất, chẳng hạn như tổ chức vào mùa này, gió trên thảo nguyên là gió Nam, khán đài hướng đầu gió nên tránh được có người phóng độc theo gió, trên

quảng trường còn không trồng cây cối, chỉ có cỏ xanh để không ai có thể ẩn nấp. Nghe nói người các bộ lạc vào thành dự thi dù cao quý tới cỡ nào, tùy từng mang theo cũng không thể vượt quá mười người. Mà người dự thi đều được về chân dung, trình lên quan phủ lập hồ sơ, tránh cho có người thừa cơ hỗn loạn trà trộn vào.

Dưới sự canh phòng nghiêm ngặt như vậy, không ai có thể làm được gì.

Quảng trường vọng tới mười tiếng ngân vang kéo dài, mười vị dũng sĩ đã có vị trí riêng của mỗi người, ngoài đôi tất dưới chân, trên tay còn đeo găng, chuẩn bị phần thi leo núi đao.

Ô Mộc Tề dùng ống nhòm nhìn bãi đấu, nhưng có phần chán nản nói: “Lại tên nhãi tộc Bột Nhĩ Khắc kia!”.

Tộc Bột Nhĩ Khắc là mẫu tộc của Vương hậu, Vương hậu bị Ô Mộc Tề và Trương Công chúa liên thủ hạ bệ, lực lượng của tộc Bột Nhĩ Khắc trong triều đình Tây Di giảm đi nhiều, nhưng người trong tộc họ vẫn còn, chưa chắc không có ngày vực dậy. Nếu trong tộc Bột Nhĩ Khắc xuất hiện một dũng sĩ đệ nhất thảo nguyên, không chừng trong lúc Khả hãn Thiết Sâm cao hứng sẽ thưởng cho chức vị Tướng quân, đương nhiên đối với Ô Mộc, đây là điều vô cùng không ổn.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 191: Phá Mây

Phàm là đề Ô Mộc Tề mất hứng, ta ắt sẽ nhìn kỹ, vì vậy ta lấy ống nhòm ra nhìn mười người kia. Quả nhiên trông thấy một thanh niên cao lớn, mặt râu ria đứng giữa đám người. Bên hông đeo chiếc thắt lưng thiêu hoa lan đặc biệt của tộc Bột Nhĩ Khắc, cánh tay ngăm đen thô to để trần, có thể thấy rõ mồ hôi hột trên cánh tay cường tráng. Mặc dù nhìn qua ống nhòm, nhưng vẫn cảm nhận được sức mạnh dồi dào toát ra từ con người ấy, đứng giữa mười người càng nổi bật.

Như cảm nhận được, người nọ chột ngược mắt lên, lạnh lùng liếc qua khán đài. Ta đặt ống nhòm xuống, nói với Ô Mộc Tề: “Người này rất có thể sẽ giành được danh hiệu đệ nhất dũng sĩ đấy, Vương tử cũng nên cẩn thận”.

Ánh mắt Ô Mộc Tề lạnh tanh, thần nhiên nói: “Cho dù y có lấy được cũng vô ích”.

Ta khẽ cười, hỏi thị tỳ bên cạnh: “Không biết tên của dũng sĩ tộc Bột Nhĩ Khắc là gì?”.

Thị tỳ kia nhìn Ô Mộc Tề mà run như cây sậy, “Nô tỳ, nô tỳ...”.

Ô Mộc Tề liền nói: “Bảo người nói thì nói đi!”.

Lúc bấy giờ nô tỳ đó mới thưa: “Tên y là Tát Dã”.

Nháy mắt đó mặt Ô Mộc Tề đã trở lại bình thường, không phải ai cũng có mức độ nhẫn nại cỡ này.

Đúng lúc ấy, có thị tỳ mặc váy xếp li sáu tà tung khay gỗ tới, đến trước bàn của bọn ta thì quỳ xuống nói: “Vương tử điện hạ, Trương Công chúa điện hạ thấy hôm nay nắng gắt, sợ Ngọc cô nương khô miệng khó chịu, ban ít dưa và trái cây Trung Nguyên để cô nương giải khát”.

Ngạc nhiên quá, lúc này mà bà lại nhớ tới ta?

Nhìn qua phía đài cao, chỉ thấy Trương Công chúa đang nghiêng người mỉm cười nói điều gì đó với Khả hãn Thiết Sâm, nét mặt dịu dàng, khóe miệng nở nụ cười hiền hòa.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của ta, bà khẽ ngoảnh đầu nhìn nhưng không tỏ rõ cảm xúc, lại tiếp tục trò chuyện cùng Thiết Sâm.

Chiếc khay bày dưa và trái cây đã đặt lên mặt bàn ta, chẳng qua là hai ba quả hạch đào, lê và hồng.

Ta cầm một quả lê nhìn ngắm, là lê xanh bình thường.

Ô Mộc Tề nhìn thứ trong khay, sầm mặt nói: “Đừng ăn, những đồ này lạnh, biết rõ nàng như vậy mà còn đưa hồng tới, thành tâm nổi gì?”.

Y nói như vậy, ta liền rõ có lẽ y đã biết xung đột giữa ta và Trương Công chúa hôm ấy rồi. Có điều không rõ y biết được bao nhiêu?

Ta đặt quả lê về lại khay, củ quả ở Tây Di không phong phú, những thứ trái cây này đều vận chuyển từ nơi khác tới, tuy dâng lên cho vương thất nhưng nơi cuống quả lê xanh cũng đã biến thành màu đen rồi, quả hạch đào đã thâm lại, ngược lại quả hồng có thể bảo quản lâu dài. Nhìn thứ trong mâm, ta

cảm thấy thứ Trường Công chúa ban chẳng ra thể thống gì cả. Giữa trái cây lại thêm hạt vỏ cứng, nhưng không đặt vào khay khác, ý bà ta là gì? Chẳng lẽ bà vốn muốn ban đào, nhưng mùa này không có nên mới đổi thành hạch đào?

Ta thăm giật mình, nhìn thứ trong khay lần nữa, ba món trùng hợp xếp thành hàng theo thứ tự hạch đào, lê và hồng. Đổi hạch đào thành đào, vừa hay đồng âm với: Chạy đi!

Có ý gì đây? Bà muốn truyền tin gì cho ta?

Ta lén lút cầm lấy quả hồng, lơ đãng làm rối loạn thứ tự của chúng rồi nhìn về phía Trường Công chúa. Chỉ thấy bà không còn nói chuyện với Khả hân Thiết Sâm nữa, đang cầm một tách trà hộp nhẹ.

Chẳng lẽ ta hiểu lầm bà?

Nhưng về mặt đêm đó, dù là đào kép diễn xuất giỏi nhất cũng không làm nổi.

Đúng lúc này, quảng trường dậy lên từng đợt tiếng hoan hô vang dội, người của các bộ lạc cổ vũ các dũng sĩ của mình. Ta dùng ống nhòm nhìn qua, Tất Dã thuộc tộc Bột Nhĩ Khắc kia quả nhiên đang dẫn đầu, treo ở phía trước, dù các dũng sĩ của bộ tộc khác tấn công nhưng hắn đều có thể tránh né. Mặc dù thân hình hắn cao lớn nhưng động tác linh hoạt cực kỳ, đều tránh được cú đâm của người khác trong lúc cấp bách. Nhưng tục ngữ nói không sai, cây cao đón gió, các dũng sĩ của bộ tộc khác thấy không ổn liền liên hợp lại tấn công hắn, muốn đánh hắn rơi khỏi núi đao.

Khỏe miệng Ô Mộc Tề nở nụ cười khẩy, cầm ống nhòm xem trận đấu.

Xem ra, y đã sắp xếp đồng minh tham gia thi đấu rồi.

Tất Dã tuy bị những người khác liên hợp tấn công, lòng bàn chân chảy đầy máu nhưng dũng mãnh vô cùng. Dù người bên đâm vào mình, hắn vẫn leo một mạch, thậm chí còn treo lên trước kẻ kia.

Xem tới đoạn này, ta không khỏi lớn tiếng khen “hay”, chữ hay này vừa thốt, người của tộc Bột Nhĩ Khắc lại càng khen ngợi vang dậy đất trời.

Còn có nhóm người đồng thanh cổ vũ: “Tất Dã cố lên, dũng sĩ Tất Dã...”.

Ô Mộc Tề hạ ống nhòm xuống, sắc mặt sa sầm, khẽ vẩy tay với thị vệ bên cạnh, kẻ sát tai nói với hắn câu gì đó. Thị vệ kia liền xuống khán đài chạy về hướng quảng trường. Ta biết e là Ô Mộc Tề đã muốn động tay động chân rồi.

Quả nhiên, thị vệ kia đi về phía người chủ trì, chỉ vào núi đao, kẻ sát tai hắn nói câu gì đó rồi chạy về. Người chủ trì đứng nơi dễ nhìn thấy tại trung tâm quảng trường, hắn lấy ra một chiếc gương, hứng ánh sáng mặt trời, phản xạ lên lưỡi đao. Mặc dù người trên quảng trường không để ý nhưng ta nhìn thấy và mấy dũng sĩ trên núi đao đều nhìn thấy.

Tại sao họ muốn đối phó Tất Dã?

Ta ngoảnh đầu nhìn Ô Mộc Tề, chỉ thấy y cầm hạch đào Trường Công chúa vừa ban, hai ngón tay kẹp lấy bóp nát hạch đào, dùng xiên bạc chậm chậm lấy thịt hạch đào để ăn. Đường như vị hạch đào rất ngon, khỏe miệng y nở nụ cười mỉm.

Trên quảng trường vẫn dậy tiếng ủng hộ vang trời, nhưng y không nhìn về phía quảng trường nữa, ngược lại đích thân gọt vỏ quả lê.

Tay y rất khéo, chỉ trong nháy mắt vỏ quả lê đã thi nhau rơi xuống.

Xem ra y đã có mọi tính toán, e rằng Tất Dã kia phải chết trên núi đao rồi.

Ta không khỏi tức giận, nhưng có thể làm gì đây? Bản thân mình còn bị cùm kẹp, nào có thể quan tâm được ai chứ?

Hướng chi ta hoàn toàn không rõ biện pháp y sử dụng để đối phó với Tất Dã.

Ta nhắc ống nhòm lên nhìn núi đao, thấy rõ Tất Dã đã dần dần leo tới giữa núi, những dũng sĩ khác bị bỏ lại phía sau ở khoảng cách xa, bao vây tấn công hẳn là điều không thể, sử dụng ám khí sao? Hình như không có khả năng lớn, dưới bao nhiêu ống nhòm, ám khí dù rất nhỏ cũng sẽ bị người chú tâm thấy rõ.

Bên cạnh, Ô Mộc Tề đặt quả lê đã gọt vỏ xuống đĩa sứ tinh xảo nhưng không ăn mà cầm lấy đồng hồ dài lòng thông kia, chậm rãi vòng lên thịt quả lê trắng ngần. Vỏ lê và thịt quả bị cắt lia lại vừa khít khiến người ta không nhìn ra vết cắt.

Nụ cười nơi khỏe miệng y dần dần sâu hơn, dường như cực kỳ hài lòng, chợt nói: “Liệu có ai biết đây là một quả lê đã gọt vỏ?”.

Ta giật mình, nhìn gương mặt mỉm cười như hứng thú lại như giễu cợt của y.

Ta vội cầm ống nhòm xem núi đao, thấy Tất Dã kia càng treo cao càng chậm, thẳng đường đi lên, máu chảy từ chân đã nhuộm đỏ lưỡi đao. Không đúng, miệng lưỡi đao đã được mài, những dũng sĩ kia đều có Ngạnh Khí công, sao còn bị như thế?

Ta nhìn những dũng sĩ khác, lại thấy những dũng sĩ kia hoạt động chậm chạp, dường như đã mất đi ý chí chiến đấu, không muốn treo lên nữa.

Nhưng chân họ đều không chảy máu.

Ta quan sát tỉ mỉ từng dừng sĩ, phát hiện ba người trong số đó leo tới một chỗ, tay giữ chiếc đao đồng mộc hơi lâu, lòng ta hơi chộn rộn, tiếp tục quan sát kỹ lưỡng, cuối cùng ta đã thấy rõ họ đang làm gì.

Họ âm thầm xoay chiếc đao đồng mộc, Tát Dã không ngừng thay đổi vị trí, họ liền chuyển người ứng đối theo. Họ có ba người mà Tát Dã chỉ có một người, vì vậy bất kể Tát Dã đi tới đâu, họ luôn có thể theo kịp, sau đó xoay đao đồng mộc.

Thì ra những lưỡi đao mới thêm vào kia đã sớm bị động chân động tay rồi. Chắc chắn bị thợ rèn mài theo cách đặc biệt nào đó, xoay một chút, lưỡi đao vốn mài bằng cùn liền trở nên sắc bén.

Nhưng Tát Dã kia hành động rất dứt khoát, có lẽ hẳn cũng biết núi đao bị động tay động chân, nếu không hẳn đâu phải thay đổi vị trí. Tuy vậy hẳn vẫn leo lên núi đao. Cuối cùng, ngay cả bàn tay được che chở cũng chảy máu.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 192: Vậy Thì Sao, Chỉ Một Câu Nói Này Thôi

Người trên quảng trường chỉ nghĩ rằng núi đao này quá cao, Nganh Khí công hộ thể của hắn không gượng nổi nên bị thương, nhưng không một ai không bị cảm động bởi sự dũng mãnh của hắn, tiếng ủng hộ thấu đất trời ngày một vang dội.

“Quả thật xứng danh dừng sĩ”. Ô Mộc Tề chợt thở dài nói, “Ngay cả đao Yến Linh luyện từ tinh chất vàng sắt cũng không hề hấn gì với hắn”.

Ta giả vờ ngây ngô: “Tinh chất vàng sắt là gì thế, trên đời này quả thật có thứ này à?”.

Y cười không đáp, nói lảng: “Tên này dừng mãnh quá, có vài phần khí khái như tướng quân năm đó, đáng tiếc không thể sử dụng, nếu không phải...”.

Khuôn mặt tuấn mỹ của y mang nét cười ấm áp, ngón tay màu mạch nhẹ nhàng vuốt ve bím tóc bên dây ngọc ngà, dáng vẻ phong dong như đang ngắm ánh chiều tà. Lòng ta chộn rộn, đột nhiên dâng nổi bất an.

Tinh chất vàng sắt? Thế mà y lại dùng tinh chất vàng sắt làm lưỡi đao, vậy nếu tên Tát Dã kia giẫm lên không phải chân gãy tay đứt sao? Dù cho có Nganh Khí công đi chăng nữa cũng không thể cản ngăn sức sát thương của tinh chất vàng sắt.

Dùng ống nhôm nhìn lên núi đao, nơi Tát Dã leo qua quả nhiên có một thanh đao Yến Linh, lưỡi đao đã nhuốm máu, lòng ta bỗng giật thót, sợ hãi trông theo Tát Dã tiếp tục trèo lên trên bằng đôi chân gần như đứt lìa. Cách ống nhôm, ta không khỏi thở phào nhẹ nhõm, tuy chân Tát Dã chảy máu đầm đìa nhưng vẫn còn nguyên vẹn.

Ta đặt ống nhôm xuống, lòng vẫn còn hoảng loạn, không biết vì lý do gì mà mình bỗng nhiên quan tâm người không quen biết đến vậy?

Ô Mộc Tề lại từ từ bỏ vỏ quả lê xanh kia ra, cầm quả lê cắn một miếng, nói với ta: “Quả này lạnh, hai mẹ con nàng ăn không tốt đâu. Ta gọi người chuẩn bị canh hạt sen, lát nữa sẽ đưa tới, nàng mau uống nhân lúc còn nóng mới có sức mà xem tiếp”.

Y khàn khoản nói xong, ánh mắt ân cần mà dịu dàng: “Nàng yên tâm, tuy đao Yến Linh này được tạo thành từ tinh chất vàng sắt nhưng lúc y bước qua, lưỡi đao vẫn chưa nhằm đúng hướng đâu”.

Ta nhìn thấy khoe miệng y mang nụ cười dịu dàng, không hiểu sao lại cảm thấy người rét run, không khỏi nắm chặt áo choàng.

“Số mệnh tên Bột Nhì Khắc này tốt quá, haiz, lại để y trốn thoát một phen...”. Y đột nhiên bỏ lại quả lê, vỗ bàn than thở, tuy giọng điệu có vẻ tiếc nuối cực kỳ nhưng trong mắt lại toát lên mấy phần hưng phấn, sự hưng phấn tanh máu như con sói gặp gỡ đối thủ.

Nhìn thấy ánh mắt y, lòng ta lại giật thót. Liếc nhìn chiếc khay gỗ đặt trên bàn mà Trưởng Công chúa vừa đưa tới, quả hạch đào đã bị bóp nát bẩy, mà quả lê cũng chỉ còn sót lại một đồng vỏ và hạt. Cuối cùng còn duy nhất quả hồng màu cam chín mọng trong đồng vỏ.

Thị tỷ dâng canh nóng vừa nấu xong, đặt lên bàn ta, trong bát canh có mấy quả táo đỏ nửa chìm nửa nổi. Ô Mộc Tề nghiêng người cầm lấy thìa bạc trên cái khay bên cạnh, khuấy một hai lượt rồi đặt lên môi khẽ nhấp một miếng, cười nói: “Nhiệt độ vừa phải, nàng mau uống nhân lúc còn nóng đi, thế này mới tốt cho cơ thể”.

Ta ngẩng đầu nhìn y, hàng mi dài khép hờ che đi tầm mắt, đồ bóng xuống làn da màu mạch. Vòng bạc rộng trên cổ tay bắt cần chạm vào chiếc chén bên cạnh, vang lên tiếng nhạc như mộc cầm, ngón tay cầm thìa bạc khuấy khẽ như có tiết tấu. Trong lúc bất chợt, ta không nghe thấy tiếng y nữa, chỉ nhìn

thấy miệng y khe hở khe đóng và nụ cười thân nhiên trên mặt y, đầu óc trống rỗng như bị thất nút lại.

Tiếng hoan hô chợt vang dội bên tai, nghe kỹ, ta lại thấy tiếng: "... Hay là ta dứt cho nàng ăn...".

Nhìn sang, chiếc thìa màu bạc sáng loáng kia hót một quả táo đỏ nho nhỏ trong bát canh, đưa tới miệng ta. Ta thấy rõ luồng hơi trắng bốc lên từ chiếc thìa ấy, quả táo đỏ chìm nổi trên chiếc thìa màu bạc chậm chậm đưa tới môi ta. Dường như bị điều khiển, ta định há miệng, nhưng không hiểu sao, ta đột ngột đứng dậy, đẩy thìa bạc đi.

Trái tim như muốn vọt ra khỏi xác thịt, ta không dám nổi lên sờ chiếc ống nhôm đặt trên bàn, nhưng trong phút bối rối, ống nhôm kia bị ống tay áo của ta quét qua, rơi xuống đất. Chỉ nghe thấy tiếng "cách", miếng lưu ly phía trên ống thiếc rơi ra rồi vỡ vụn.

"Nàng sao vậy?". Ô Mộc Tề đỡ ta. Bát canh bị ta đẩy đi vẩy thứ nước màu vàng lên ngực y, vẩy bắn vạt áo thêu hình chim ưng giương cánh bằng chỉ bạc. Mặt y đầy vẻ vô tội: "Không thích vị canh này cũng không sao, hay là ta sai người mang ít ô mai tới?".

Tầm mắt ta đặt lên ống nhôm rơi dưới đất, miếng kính vỡ vụn phản chiếu những đóa hoa chạm rồng trên ghế. Y nhìn theo rồi đặt một chiếc ống nhôm còn mang theo hơi ấm của mình vào tay ta. "Ngồi xuống xem đi, đừng vội vàng thế chứ". Sau đó gọi thị tỳ đến nhặt mảnh vỡ, nói rằng không thể để những mảnh vỡ ấy làm ta bị thương.

Ta cứng ngắc được y đỡ ngồi xuống, ống nhôm trong tay như mang sức nặng ngàn cân. Chạm rầy chuyển nó lên mắt trái, vậy mà cánh tay của ta nâng lên cũng gòn gợn cơn đau. Ta sợ nhìn thấy toàn thân người leo lên núi đao ấy thấm đẫm máu, càng sợ nhìn thấy dưới đất có tay gãy chân lìa. Trước tiên ta lia ống nhôm nhìn mặt đất cẩn thận, may quá không có gì ngoại trừ những giọt máu thi thoảng rơi xuống đất. Tiếp tục lia lên trên, ống kính trắng lóa một màu, ánh mặt trời phản chiếu khiến ta đau mắt, cuối cùng ta dời ống nhôm khỏi đỉnh núi, nhìn thấy thân hình cao lớn khôi ngô kia, bàn tay bàn chân đầm đìa máu, nhưng chỉ còn nẩy bước nữa thôi là leo đến đỉnh.

Có điều mấy bước này đối với hần mà nói là cực kỳ khó khăn gian khổ. Mỗi bước đi hần đều phải quan sát kỹ lưỡng tìm chỗ đặt chân. Vì vậy ta mới phát hiện ra, núi đao này được dựng lên cực kì tài tình, ngoại trừ lưỡi đao hoặc chỗ đặt chân, mỗi lưỡi đao lại đặt trên một thanh đao khác, càng lên cao, lưỡi đao càng chi chít, càng gần tới đỉnh thì lưỡi đao càng dày đặc như răng lược.

Thấy hần dần dần tới đỉnh núi, tiếng ủng hộ phía dưới to hơn, mọi người đứng hết cả lên, còn có lên tiếng kèn sừng trâu vang dội khắp chân trời.

Những dũng sĩ khác xa dần, có mấy người định bỏ cuộc nhưng ba kẻ kia vẫn không hề buông tha, thay đổi vị trí, gia tăng tốc độ không ngừng nghỉ, liên tục chuyển động cán đồng mộc. Chỉ còn vài bước nữa thôi, dù rằng phía trước có lưỡi đao dày đặc. Nhưng, chỉ còn vài bước nữa thôi.

Ta nuốt nửa buột miệng hỏi: "Có còn lưỡi đao sắc bén làm từ tinh chất vàng sắt nữa hay không?". Nhưng ta chỉ có thể nắm ống nhôm thật chặt, nhìn thấy trong phạm vi hình tròn một màu trắng như tuyết, thân hình cao lớn vạm vỡ từng bước leo lên, để lại một đường máu. Từng giọt từng giọt nhỏ lên lưỡi đao và giá gỗ.

"Đáng tiếc chỉ luyện được ba thanh bảo đao từ tinh chất vàng sắt, lần nào cũng để y tránh thoát, nếu không thì...". Ô Mộc Tề ngồi bên than thở.

Nghe những lời này, ta chợt cảm thấy toàn thân thả lỏng, gần như không cảm nổi ống nhôm.

Ta phải dốc hết sức tại đầu ngón tay mới nắm chắc nó trong lòng bàn tay được.

Khi ta tập trung nhìn về phía núi đao, lại cảm thấy mắt mình như nhòe đi, phải chớp mi vài lần mới thấy bóng dáng màu đen dần dần leo lên đỉnh núi.

Quảng trường vang tiếng hoan hô rung chuyển đất trời, mấy chục chiếc kèn lệnh đồng thời cất lên, còn có người dùng roi da trâu quất vun vút vang dội. Trong nháy mắt, quảng trường như vỡ òa, dù không phải là người của tộc Bột Nhĩ Khắc nhưng mặt ai cũng mang nụ cười thật lòng.

Hần vươn tay tháo tấm vải đen che mắt chim ưng, cầm con hùng ưng bằng đồng đỏ giơ lên đỉnh đầu. Từng đợt hoan hô vang lên, lớp sau hùng hơn lớp trước. Mọi người đều hô vang: Tát Dã, đệ nhất dũng sĩ. Tát Dã, đệ nhất dũng sĩ!

Hần đi vòng quanh núi đao một lượt, để con hùng ưng vào bọc đựng quần áo dắt trên lưng rồi lấy ra chiếc móc móc vào sợi dây da trâu trên núi đao, nhảy xuống dưới. Chiếc dây ấy đưa hần trượt khỏi núi đao cao chót vót.

Bấy giờ ta mới thờ phào nhẹ nhõm, ngón tay thả lỏng, chiếc ống nhôm kia lập tức rơi xuống mặt bàn. Lại nghe bên cạnh có tiếng lách tách, không dám được ngoái đầu nhìn. Ô Mộc Tề bóp nát quả hạch đào cuối cùng, dùng xiên bạc lấy cùi bỏ vào miệng nhai chậm chậm. Thấy ta nhìn, y bèn cười nói: "Quý phu của cô cô có không ít...". Đoạn tiếp theo bị tiếng hô vang trên quảng trường át mất, ta không nghe được. Lần này không phải ủng hộ mà là tiếng hô kinh hoàng.

Không cần dùng ống nhôm ta vẫn thấy rõ, núi đao cao hơn mười mét kia đang chậm chậm đổ về bên này khán đài. Tại nơi chạm đất, lưỡi đao cũ bị gãy thành hai khúc, còn hần trượt dọc xuống theo sợi dây da trâu. Sợi dây da trâu kia thả trên mặt đất, tuy tốc độ núi đao đổ không nhanh nhưng cuối cùng không thể chống đỡ được trọng lượng của nó mà bị kéo căng rất dài. Ta tròn mắt nhìn bóng người trượt trên sợi dây da trâu lao đảo suýt ngã, tiếng hô kinh hoàng trên quảng trường liên miên không dứt. Cuối cùng núi đao ầm ầm đổ xuống, trọng lượng của nó khiến cột gỗ cố định sợi dây da trâu bật tung. Sợi dây da trâu kia tựa như một sợi roi bắn ngược lại, hợp với cột gỗ và phần chớp tạo thành một đường vòng cung, người kia vụt bay qua phía khán đài chúng ta đang ngồi.

Ta chợt hiểu, núi đao này giống như cán roi, mà sợi dây da trâu chính là dây roi, trọng lượng roi xuống kéo dài dây roi. Kiểu như lấy tay quất roi ngựa, đầu dây quán vật nặng thì văng càng xa, né qua binh lính và mưa tên.

Quả nhiên hần buông lỏng sợi dây da trâu từ giữa không trung, bóng dáng vắng xa giữa khoảng không. Vốn núi đao kia cách khán đài khoảng hai trăm mét, dù người có khinh công tuyệt đỉnh đến đâu cũng không thể bay qua, nhưng hôm nay thân hình của hần bất chợt lướt qua đỉnh đầu bọn ta. Lúc đám vệ binh luống cuống vì núi đao đồ sẫm, khi sức chú ý của mọi người đều dồn về núi đao trước mặt, tay trái hần đã siết chặt cổ họng Khả hần Thiết Sâm.

Tay hần vẫn chảy máu, chân vẫn đề trần, nhưng không ai cho rằng hần không thể bóp nát yết hầu Khả hần Thiết Sâm. Chỉ cần ánh mắt hần hơi liếc qua, khí khái ngạo thị quần hùng liền bủa vây tới.

Khả hần Thiết Sâm vốn xuất thân nhà lính, vậy mà lại không thể động đậy dưới sự khống chế của hần. Không còn ai quan tâm núi đao sụp đổ, thay vào tiếng huyền não khắp quảng trường là tiếng bước chân, tiếng giáp sắt va chạm của vệ binh Tây Di. Đội quân vương thất khoác giáp đen bao vây khán đài như đám mây đen, nhưng không một ai can đảm tiến lên một bước.

Hần và Khả hần Thiết Sâm đứng trên ghế rồng tại đỉnh cao nhất của khán đài, chòm râu rối bù bị bắn vài giọt máu tươi, lông mày dựng thẳng như cây chổi làm nổi bật khuôn mặt như thiên thần của hần. Nhưng giọng hần lại nhàn tản bình tĩnh: “Khả hần Thiết Sâm, xin ngài hạ lệnh cũng như ban kim ấn, để cô nương bên cạnh Thế tử theo ta rời đi, không kẻ nào được phép cản trở, đuổi giết”.

Giọng hần mang theo sự thanh quý và điềm tĩnh khó hiểu, khi tiếng nói truyền tới tai ta, ta chợt cảm thấy mắt mình mờ đi, tất cả mọi thứ như hóa thành mộng lung, trước mắt chỉ còn bóng dáng như núi cao sừng sững của hần.

“Ngươi là ai?”.

“Ngài đừng hỏi ta là ai, hôm nay tới đây, ta chỉ cần nàng ấy”.

Ánh mắt chàng chậm chậm lướt qua ta rồi thờ ơ dời đi, mở miệng nói: “Câu thích tiền của các ngươi tuy nhanh nhưng không nhanh bằng ngón tay ta đâu”.

Mọi người đều nghe thấy tiếng răng rắc phát ra từ cổ họng Khả hần Thiết Sâm. Tiến thủ nắp sau đám đông âm thầm buông mũi tên trên tay.

Chợt có người chạm nhẹ vào ta, khẽ nói bên tai: “Cuối cùng y cũng tới cứu nàng rồi hả?”.

Cái ôm của y khiến ta cảm thấy cực kỳ chán ghét, không dẫn nổi mà muốn tránh đi. Nhưng y ngang ngược quá đỗi, lớn tiếng nói vọng lên đài cao với người kia: “Hạ Hầu Thương, chưa từng có ai có thể uy hiếp người Tây Di, ngươi cũng không ngoại lệ”.

Trên sân rộn tiếng xôn xao.

“Hần là Hạ Hầu Thương?”.

“Hần chính là Hạ Hầu Thương? Chiến Thần Trung Nguyên ư?”.

...

Hạ Hầu Thương thân nhiên nói: “Vương tử Ô Mộc Tề định bỏ mặc phụ vương mình ư? Nói cũng phải, ngươi đã là Thế tử, Tây Di không thể không có Khả Hần, nhưng có thể lập một vị khác thay thế bất cứ lúc nào”.

Chàng vận nội lực truyền tiếng đi khắp nơi xa, người trên quảng trường đều nghe rõ tiếng, thậm chí tai ong cả lên.

Trưởng Công chúa đứng dưới với mái tóc rối bù, cất giọng sắc bén: “Hết thấy phải vì tính mạng của Khả hần, Ô Mộc Tề, thả nó đi”.

Ô Mộc Tề tức giận không nguôi, ôm ta không rời: “Cô cô...”.

Ta muốn thoát khỏi sự kìm kẹp của y, nhưng nào thoát nổi chứ. Trong lúc lơ đãng, ta ngược lên nhìn, lại thấy đôi mắt y bình tĩnh như con sói giữa đêm thâu, khiến trái tim ta giật thót. Lúc hạ tầm mắt, ta thấy chiếc khay đặt trái cây Trưởng Công chúa ban tặng đã rơi xuống đất, cùng với đó là vỏ hạch đào, vỏ lê và quả lê bị cắn còn một nửa.

Ta bỗng cảm thấy hoang mang rối bời, liếc nhìn Hạ Hầu Thương và đám trọng thần Tây Di đang rối ren hỗn loạn. Đột nhiên, ta thấy Quân Sở Hòa lần khuất giữa đám người, ánh mắt hơi lo lắng. Vậy mà ông lại ra hiệu cho ta, nắm ngón tay trái khép lại giống cái mỏ, tay phải chỉ vào chỗ trống, rồi chỉ vàng thái dương trên bầu trời.

Nhưng ta không hiểu ý ông.

Ô Mộc Tề ôm ta chặt hơn, hét lớn: “Hạ Hầu Thương, mọi việc đều dễ thương lượng. Ngươi thả phụ vương đi, ta sẽ làm con tin của ngươi”.

Nhưng ta cảm thấy, thân hình y không hề lay chuyển, mà vẫn đứng im lìm tại đó.

Y có ý đồ gì?

Ta lại trông theo phía Quân Sở Hòa, thấy có thêm một người xuất hiện cạnh ông, vậy mà lại là Tiểu Tam. Hần đeo chiếc mặt nạ da người che kín vết thương trên mặt, nhưng tay hần lại cầm một viên ngọc pha lê. Viên ngọc pha lê ấy đón ánh mặt trời, tiếp đó tay hần cũng khép lại theo hình cái mỏ, bỏ viên ngọc vào chỗ trống giữa ngón cái và ngón trỏ.

Ô Mộc Tề đã ôm ta rời khỏi tán che nắng. Ánh mặt trời chón thảo nguyên vô cùng mãnh liệt, dù đã tới chiều nhưng ánh nắng ấy rọi lên mặt vẫn bóng rít... Ta bỗng nhớ ra thí nghiệm dưới ánh mặt trời của Tiểu Tam, hấn đặt viên ngọc thủy tinh dưới mặt trời, tại cự ly thích hợp, ngòi lửa đặt dưới viên ngọc sẽ bùng cháy sau một thời gian không lâu. Có đợt hành quân gặp mưa làm ướt mỗi lửa bên người, Tiểu Tam hay dùng ngọc pha lê để nhóm lửa dưới ánh mặt trời.

Tư thế tay ấy... Hệt như mỏ chim ưng.

Ta bỗng hiểu ra, quay đầu trông về phía Hạ Hầu Thương. Trên lưng chàng là con con chim ưng đồng lấy từ núi đao, ta thấy rõ mắt con ưng đồng được khảm viên đá quý hình thoi, ánh mặt trời chiếu lên khiến đôi mắt phát sáng, hết như có sinh mạng vậy.

Chàng hơi xoay người, dù ánh mặt trời không chiếu đến, nhưng mắt ưng lại dần dần chuyển sang màu đỏ.

Bên trong có ngòi lửa.

Mà không chỉ như thế.

“Ô Mộc Tề, thế nào, ngươi muốn phụ vương mình hay cô gái bên cạnh ngươi?”.

“Hạ Hầu Thương, ngươi đừng làm phụ vương bị thương. Được, được, ta sẽ đưa nàng qua”. Tuy miệng Ô Mộc Tề nói đưa ta sang, nhưng y không đi đường thẳng mà vòng qua mấy chiếc bàn tàn tạ, cách họ ngày càng xa.

Y muốn Hạ Hầu Thương và Khả hãn Thiết Sâm cùng vào địa ngục.

Hay cho kẻ một mũi tên trúng hai đích.

Lòng dạ thật ác độc.

“Nhưng sao ngươi phải rời khỏi đây? Nơi này không phải Trung Nguyên, xung quanh tập trung binh mã Tây Di...”. Ô Mộc Tề vừa chậm chậm kéo ta đi, vừa nói.

Y đang câu giờ.

Đầu ta xoay chuyển cấp tốc, nếu nói thẳng bí mật của mắt ưng, Hạ Hầu Thương sẽ kịp thời tháo nó xuống. Nhưng chàng vừa động tay, Thiết Sâm sẽ thoát khỏi uy hiếp, bọn ta không còn lợi thế bỏ chạy nữa.

Chỉ có ra tay từ phía Ô Mộc Tề, để y cam tâm tình nguyện đưa bọn ta đi, để y mở miệng dùng tấm chắn che ánh nắng mặt trời.

Ta nghĩ, con ưng đồng ở trên núi đao suốt bao lâu như vậy mà không xảy ra chuyện gì, xem ra bởi vì mắt nó bị che miếng vải đen. Chỉ cần tránh xa ánh mặt trời, thứ bên trong sẽ không nổ tung.

Ta nói khẽ: “Ô Mộc Tề, ngươi muốn dùng Thánh Ưng thiêu cháy phụ vương mình ư?”.

Y khựng lại, bàn tay siết chặt vai ta, hấn nói vào tai ta: “Không hổ là tướng quân bách chiến sa trường... Cuối cùng nàng cũng hiểu, nàng sắp trở thành Vương hậu của ta rồi, có vui không?”.

“Vương hậu? Vương hậu đã chết sẽ không cho ngươi biết nơi khai thác khoáng thạch luyện tinh chất vàng sắt, không thể giúp ngươi gắn kết thế lực của Trường Công chúa”.

Y cúi người cắn vành tai ta, khẽ nói: “Nàng tưởng ta sẽ quan tâm những thứ này ư? Ngọc... Nàng không hiểu người ta thật sự muốn chính là nàng”.

Sự thân mật của y đổi lại tiếng gầm của Hạ Hầu Thương: “Ngươi làm gì, buông nàng ra”.

Y hôn vành tai ta, ta muốn tránh đi nhưng bị y ôm chặt lấy. Ta cảm thấy tai mình có thứ gì đó mềm mại ướt át quấy phá, vậy mà y lại đưa lưỡi vào tai ta.

Ta nghe giọng nói phát ra từ giữa kẽ răng đầy run rẩy của Hạ Hầu Thương: “Ô Mộc Tề, ngươi muốn phụ vương mình chết ư?”.

Cuối cùng lưỡi y đã cách xa mặt ta, đôi môi phả hơi nóng rời đi, giọng chất chứa nỗi phiền muộn: “Hạ Hầu Thương, uống ngươi là Hoàng tử thiên triều, đối mặt trên chiến trường thì thôi đi, tại sao phải dùng thủ đoạn ấy cưỡng đoạt vợ ta. Phải biết, nàng đã mang thai sáu tháng rồi”.

“Gi cơ?”. Mặt Hạ Hầu Thương ngập nổi tức giận.

Ta đột nhiên rất sợ, sợ nhìn thấy sự ghét bỏ và do dự trong mắt chàng. Dầu sao ta đã bị Ô Mộc Tề bắt đi lâu vậy rồi, có ai còn tin tưởng sự trong sạch của ta chứ?

Nếu mắt chàng thoáng qua chút chán ghét... Ta không dám nghĩ tiếp nữa.

Biết rõ đây là thuật công tâm của Ô Mộc Tề. Biết rõ để trì hoãn thời gian, để đả kích Hạ Hầu Thương mà y có thể dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào.

Nhưng ta lại cảm thấy nếu như vậy, thà rằng để ta nổ banh xác bởi con ung đồng ấy.

Ta không dám ngẩng đầu nhìn vào mắt Hạ Hầu Thương.

Nhưng lại nghe giọng nói dịu dàng bình thản của chàng vang đến bên tai: “Vậy thì sao chứ? Chỉ cần nàng trở về với ta, chỉ cần nàng còn sống, thì có sao chứ?”.

Ta ngẩng phát đầu lên. Ta thấy rõ, mắt chàng không hề phấp phấp do dự hay chán ghét, ngược lại, đôi mắt ấy đọng đầy nỗi niềm thương tiếc.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 193: Đâu Phải Là Lỗi Của Nàng

Như thế đang nói cho ta biết, dù xảy ra chuyện gì đi nữa đều không phải lỗi của nàng.

Ô Mộc Tề nắm lấy cánh tay ta, phát ra hai tiếng từ kẽ răng: “Được... Được...”.

Ta lạnh lùng cất giọng trầm thấp: “Bảo họ thả bọn ta đi, nếu không người Tây Di sẽ biết những gì Vương tử gây ra đấy”.

Ánh mắt y đông cứng, cúi đầu cười một tiếng rồi nói: “Biết gì chứ? Biết trong thánh ung sau lưng Hạ Hầu Thương có điều bí ẩn ư? Nàng đoán thử xem, họ sẽ cho rằng do ta làm hay Hạ Hầu Thương làm đây? Giả sử biết thì sao, nàng nhìn quanh đi, còn có bao nhiêu người ủng hộ lão già kia chứ? Dù bốn vương hạ lệnh bắn tên đồng loạt, chẳng qua chỉ thêm chút rắc rối mà thôi”.

Y cười khê, bàn tay ôm ta dịch xuống đến hông ta, nhẹ nhàng vỗ về, thần thái chân thành cực kỳ, cứ như vô cùng không nỡ xa ta, đang gắng gượng mỉm cười khuyên bảo ta.

Y nói không sai, từ khi y dẫn ta lên xe trâu tám con chạy vào đại hội Y Mộ Đạt, ta đã thấy rõ sự sùng bái cuồng nhiệt toát ra từ ánh mắt của những thanh thiếu niên tham gia đại hội Y Mộ Đạt này.

Trong tay ta còn lại thế gì đây?

Ta chợt phát hiện, vậy mà ta không có gì cả, y không cần tinh chất vàng sắt, cũng không cần dùng ta để cân bằng với Trường Công chúa nữa, thậm chí y còn không coi Khả hãn Thiết Sâm là cái thá gì, việc gì phải cần Trường Công chúa chứ?

Ta bỗng nhiên hiểu vì sao Trường Công chúa lại lấy lòng ta rồi, không phải vì giúp ta, mà bà đã hiểu hết thảy. Ô Mộc Tề đã trở thành Lang Vương đích thực của thảo nguyên, ngựa mặt lên trời hú với mặt trăng đã có thể truyền lệnh cho đàn sói, không ai có thể khống chế y nữa.

Y đẩy tội giết cha cho Hạ Hầu Thương để tiết kiệm hơi sức diệt trừ thuộc hạ cũ, nếu chuyện không thành, y cũng sẽ tiến hành bước này. Không có con son dương thế tội, chẳng qua chỉ khiến y tốn thêm chút sức mà thôi.

Hôm nay bọn ta phải chết ở đây sao?

Ta đột nhiên cảm thấy tuyệt vọng, chẳng lẽ ta thật sự phải nhìn chàng bị xé nát bấy?

“Nếu chàng chết rồi, vậy thì...”.

Ta chưa kịp nói khỏi miệng, y đã thấp giọng tiếp lời: “Nàng không chết đâu, trong bụng nàng đã có con trai của hãn, nếu hãn chết rồi, chẳng qua nàng chỉ đau lòng mấy ngày thôi, rồi nàng sẽ sống tiếp cùng đứa trẻ, ở lại bên ta, làm Vương hậu của ta, sinh cho ta rất nhiều đứa con khác”. Hãn cọ mặt lên đầu ta, “Nàng yên tâm, chỉ cần là con của nàng, ta đều đối xử công bằng”.

Ta đã hiểu vì sao lúc ta mang thai y lại vui mừng đến thế, thì ra y đã sớm chuẩn bị đưa Hạ Hầu Thương vào chỗ chết, đứa bé này không dùng để uy hiếp chàng, mà dùng để uy hiếp ta.

Y chậm rãi kéo ta tiến về phía Hạ Hầu Thương, vừa đi vừa cười: “Hạ Hầu Thương, không ngờ ngươi lại vì nàng ấy mà dám đích thân xông vào Lâm Tang, không hổ là Chiến Thần Trung Nguyên, ta không thể bằng ngươi được. Thôi được rồi, ta sẽ trả nàng ấy lại cho ngươi, ngươi nên đối xử tốt với nàng ấy, nuôi nấng con trai ta, như vậy, Trung Nguyên và Tây Di sẽ trở thành hai nước liên minh thật sự, con trai của ta tự động trở thành con tin trong tay ngươi, người Tây Di sao có thể không dám nghe mệnh lệnh của triều đình Trung Nguyên chứ?

Lời của y khiến những kẻ Tây Di dưới đài trở nên ồn ã: “Hạ Hầu Thương, ngươi khinh người quá đáng”.

“Hạ Hầu Thương, người thật sự cho rằng Tây Di dễ bắt nạt ư?”.

Mắt ung sau lưng chàng dần dần biến thành màu đỏ nhạt, hơn nữa càng lúc càng đỏ.

Ta ra sức muốn giãy khỏi tay Ô Mộc Tề, nhưng bị y khống chế sát sao, y khẽ nói: “Quân Triền Ngọc, ta vốn định đánh nàng bất tỉnh, nhưng nếu vậy, sao nàng có thể nhìn rõ Hạ Hầu Thương bị phân thân chứ? Sao có thể hiểu được rằng, nàng không thể nào phản kháng ta, chỉ có ngoan ngoãn ở bên ta mà thôi. Ta biết nàng sẽ không bao giờ yêu thương ta, nhưng người Tây Di của bọn ta có được tức là có, chỉ cần mỗi đêm nàng nằm cạnh ta, mỗi đêm ở bên ta, hận thù cũng không tệ”.

Tên điên này, tên điên chết tiết này. Tên điên chết tiết cuồng loạn này.

Ta chợt nhớ ra một tuyệt kỹ ta đã học từ lâu, có lẽ đây là thứ võ duy nhất ta còn lại, e rằng đây mới là lần thứ hai sử dụng.

Sao ta có thể quên được chứ?

Đầu của ta đập ra sau, nên trúng lồng ngực y. Chỉ nghe một tiếng “bộp” vang lên trong tiếng cười trách móc của y: “Thế mà lại dùng phương pháp này...”.

Cổ của ta xoay một góc khó ngờ tới, cái miệng bị y giữ chặt thoát ra, cắn vào chỗ giữa ngón cái và ngón trỏ của y. Tay kia đã rút chiếc trâm miệng ung từ trên đầu xuống.

Y thờ khẽ một tiếng, nhưng không buông cánh tay kia của ta ra, tay y căng lên nắm lấy miệng ta, cười nói: “Ta đối xử với nàng tốt như vậy, nàng cũng có con của ta rồi, thế mà vẫn muốn chạy cùng tên kia sao?”.

Lời y nói khiến đám người Tây Di dưới đài đều hiện vẻ khinh thị, hô vang một câu: “Đàn bà phải đánh mới được, Vương tử, sau này nên dạy dỗ cẩn thận đấy”.

Y đáp lại câu nói kia, cười cười: “Bỏn vương không ra tay với phụ nữ, huống chi bỏn vương đã yêu cô gái này tới xương tủy rồi”.

Về bình tĩnh thần nhiên của y khiến người người dưới đài cười to ầm ĩ, so ra, dù tay trái Hạ Hầu Thương giữ chặt cổ Khả hãn Thiết Sâm, nhưng đôi chân trần vẫn chảy máu, bàn tay nhuộm máu đầm đìa, đứng trên đài lại càng cô lập bơ vơ.

Ta hiểu rõ hơn, thấy hình thái ủng hộ của người Tây Di dưới đài đối với y, mấy tên lão thần trốn trong đám người không nói một lời, không ai ra mặt giúp Khả hãn Thiết Sâm. Ô Mộc Tề nói không sai, thế cục của Tây Di đã được y khống chế trong tay rồi.

Má ta bị tay y siết tới mức đau đớn, tay kia của y kéo tay trái của ta. Ta chợt buồn cười, mặc dù miệng không nói nhưng hẳn thấy rõ ánh mắt của ta.

Ý cười trong mắt hẳn voi bốt, nhưng vẻ mê mẩn không tan.

Tay kia ta cầm lấy chiếc trâm đầu ung, giờ cao lên, ánh mắt y liền tựa như châm biếm tựa như trào phúng, như thể đang nói: Thì ra nàng cũng chỉ có thể làm vậy? Chỉ cần nàng có thể thương tổn bỏn vương, vậy cứ tùy nàng.

Cổ tay ta xoay chuyển, không đâm về phía y mà hướng về người mình, nơi đầu nhọn chiếc trâm nhắm vào là cái bụng hơi nhô cao của ta.

“A Ngọc...”.

Dưới sân truyền đến một tiếng thảm thiết, là của Hạ Hầu Thương. Ta rất sợ dưới tình thế cấp bách, Hạ Hầu Thương sẽ thả Thiết Sâm ra, tuy ông ta không còn là con tin có lợi, nhưng vẫn có thể kéo dài chút thời gian, nhưng may là chàng không làm vậy.

Ngón tay chàng siết chặt thêm chút, khiến mặt Khả hãn Thiết Sâm đỏ bừng. Chỉ nghe chàng nói một câu: “Ta không cần, chỉ cần nó là con của nàng...”.

Chàng tưởng ta lấy cái chết chứng minh trong sạch ư?

Ô Mộc Tề thấy ta đâm về phía mình nhưng không kịp ngăn cản. Y tưởng rằng ta định đâm y, nên y chỉ chờ ta đâm, không ngờ rằng ta lại đâm vào nơi ta liệu mạng muốn bảo vệ.

Dù tay y vẫn giữ chặt miệng ta, nhưng người y đã cứng đờ, hiển nhiên không tài nào tin nổi.

Tay ta che bụng, bộ đồ rộng thùng thình thêu nhành hoa quắn quít màu xanh nhạt đang chậm chậm rỉ máu. Ta gắng gượng ngược mắt nhìn y, dùng ánh mắt nói cho y biết: “Nếu Hạ Hầu Thương chết rồi, đứa bé này và ta cũng không cần thiết phải sống trên đời nữa”.

Ta cho rằng y sẽ không buông ra, dù sao phụ vương y chết đi, Hạ Hầu Thương cũng không còn, y sẽ có được thiên hạ Tây Di, trở thành Lang Vương trên thảo nguyên, cũng dễ dàng đặt gót sắt tới Trung Nguyên hơn.

Nhưng ta thấy sắc mặt y trở nên xanh mét tái nhợt, cuối cùng y từ từ buông miệng ta ra, ra hiệu cho người hầu cầm cái ô che đến gần Thiết Sâm và Hạ Hầu Thương.

Thật ra giờ khắc này lòng ta đã tuyệt vọng, bí mật của miệng chim ưng không cứu được Hạ Hầu Thương. Ô Mộc Tề đã sớm đưa ra kế sách giết tuyệt, trong tay bạn ta không còn lợi thế nào nữa.

Ta chỉ có thể dùng tính mạng mình và cả đứa trẻ đánh ván bạc cuối cùng.

Nhưng ta chỉ thấy mắt ưng càng lúc càng đỏ, như bị máu tươi nhuộm màu.

Chẳng qua chỉ nghĩ, nếu có chết, hãy để cho ta và chàng được chết cùng nhau.

Nhưng ta vẫn không muốn thương tổn đứa bé trong bụng, nên lúc đâm chiếc trâm ưng, cổ tay ta ngấm ngấm chuyển hướng, chẳng qua chỉ chọc một vết dài trên bụng ta, sượt qua bụng chứ không đâm vào. Sau đó ta đưa tay trái ấn trên miệng vết thương, thậm chí cây trâm vạch rộng thêm để bụng chảy đầm đìa máu. Trông vết thương rất nặng nhưng chỉ bị thương ngoài da mà thôi.

Ô Mộc Tề đoán không sai, nếu Hạ Hầu Thương thật sự qua đời, vì con của chàng, ta sẽ sống tiếp.

Nhưng mặc dù y đoán trúng, nhưng không có lòng tin tưởng.

Hệt như lúc ngoài chiến trường, đôi khi kế hoạch và sách lược chu đáo chặt chẽ đến đâu đi nữa cũng không sánh bằng câu: Hai quân gặp nhau, kẻ liều chiến thắng.

Nhưng ta không hề ngờ rằng, lấy bản thân ra đánh cược, vậy mà lại có chút sức nặng trong lòng Ô Mộc Tề.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 194: Màn Trốn Chạy Cuối Cùng

Người hầu cầm ô đến gần Hạ Hầu Thương nhưng không dám tiến lên. Gã nhìn về phía Ô Mộc Tề, giọng y như băng lạnh trời đông: “Hạ Hầu Thương, phụ vương ta đã có tuổi, không chịu được đây nắng, ngay cả đám người hầu bình thường mà người cũng sợ sao?”

Trong mắt Hạ Hầu Thương thoáng hiện vẻ lo âu, chàng nhìn về phía ta như hỏi ý kiến. Ta khẽ gật đầu. Sau đó chàng không lên tiếng nữa, để đám người hầu che ô cho hai người.

Chàng tin tưởng ta, dù ta ở bên Ô Mộc Tề lâu đến vậy, thậm chí có thai, chàng vẫn tin tưởng ta ư? Liệu chàng có biết ta là con gái của Trương Công chúa không? Nếu thế thì chàng còn tin tưởng ta nữa hay không? Không hiểu sao, lòng ta lại không lo lắng mà chỉ cho rằng chàng chắc chắn sẽ đối xử với ta như trước. Bởi vì tất cả những gì chàng nói đều là sự thật, và cả niềm đau trong mắt chàng cũng là sự thật.

Mặc dù cảm thấy bụng âm ỉ đau nhưng mắt ta nhìn chàng vẫn chứa niềm hạnh phúc.

“A Ngọc, nàng có sao không?”. Cuối cùng chàng cũng cất tiếng hỏi thăm.

“Không sao cả, trả thánh ưng lại cho họ, thỉnh cầu Khả hãn Thiết Sâm đưa chúng ta đi”. Ta nói tiếp, “Không, thỉnh cầu Vương tử Ô Mộc Tề đưa chúng ta đi”.

Ô Mộc Tề đã lâu chưa lên tiếng, lúc này chợt mở miệng nói với giọng cực thấp: “Nàng vẫn không tin ta không muốn nàng bị thương?”.

Đúng vậy, ta không tin y, nếu khẩn cầu Thiết Trung Hãn đưa bọn ta thoát khỏi nơi này, nói không chừng y có thể nhân cơ hội đuổi theo gắt gao, giết Khả hãn và bọn ta. Với tình hình chốn Tây Di hiện giờ, Thiết Sâm đã không còn là con tin có giá trị nữa rồi.

Ô Mộc Tề cười bên tai ta, lúc ngừng đầu lên giọng y trĩu nặng cực kỳ: “Phụ vương, để con đổi chỗ cho người, con đưa họ rời khỏi đây để đổi lấy được sự an toàn của phụ vương. Dù có phải giao vị hôn thê của mình vào tay kẻ khác con cũng không thể không làm vậy, tình và nghĩa không thể vẹn toàn... Nhưng con muốn cùng thê tử của con đồng sinh cộng tử”.

Những lời của y khiến Khả hãn Thiết Sâm hơi ghen ngào: “Được, Vương nhi ngoan của trẫm, đây mới là đáng nam nhi của Tây Di”.

Đoạn đối thoại của hai người vang đến nơi xa, khiến quảng trường dậy tiếng trầm trồ khen ngợi cùng mấy lời mắng nhiếc phẫn nộ. Lời trầm trồ khen ngợi tất nhiên là dành cho Ô Mộc Tề, còn tiếng phẫn nộ là nhắm vào Hạ Hầu Thương.

Y dìu ta, khẽ đá một cái dựng chiếc ghế đổ dưới đất lên, đỡ ta ngồi xuống ghế, lấy ra một bình sứ thanh hoa nói với ta: “Không biết nàng có tin không, đây là thuốc chữa thương thật sự, không gây hại cho đứa bé trong bụng nàng. Nếu nàng muốn chạy trốn thuận lợi thì hãy dùng nó, nếu muốn kéo theo Hạ Hầu Thương cùng chết... Vậy cũng tùy nàng, nhưng cứ nhận lấy để bản vương yên lòng”.

Máu tươi ở kẽ tay trái bị gió đông trên thảo nguyên thổi khô khiến ta hơi hơi đau, nhưng nơi chưa khô vẫn chảy máu. Ta ngẩng đầu nhìn y, lại thấy khóe miệng y mang nét cười, ánh mắt phức tạp không rõ ý. Ta biết nếu không cầm máu, dù có là vết thương nhỏ thế nào đi chăng nữa cũng sẽ gây ra họa lớn. Y nói không sai, nếu ta không thể hộ tống Hạ Hầu Thương rời đi, quả thật có thể kéo theo chàng cùng chết.

Ta đã không còn sự lựa chọn nào khác, đành bất chấp thật giả vờ tay nhận lấy bình sứ trong tay y.

Hạ Hầu Thương trông thấy, kêu một tiếng: “Cẩn thận...”. Nhưng không còn từ nào bật thốt khỏi miệng nữa, có lẽ chàng cũng đoán được tâm tư của ta.

Y đi về phía trước một bước, cười nói với Hạ Hầu Thương: “Vậy thì bản vương đi qua đôi người nhé”.

Ta chợt nghĩ tới một chuyện, nói: “Người sai người thả Tiểu Lục và Tiểu Thất ra trước đã”.

Lúc chuyện đột ngột phát sinh đã không thấy bóng dáng Tiểu Lục Tiểu Thất đâu, chắc hẳn y đã sai người âm thầm đưa đi.

Y quay đầu lại, khóe miệng như hơi châm chọc: “Trước giờ bản vương vẫn không đành lòng cự tuyệt yêu cầu của nàng, ai bảo bản vương thích nàng đến tận xương tủy cơ chứ”.

Y phát tay, Tiểu Lục và Tiểu Thất đi vòng sau đám người tiến tới khiến người Tây Di tròn tròn mắt nhìn. Có người lớn tiếng nói: “Vương tử điện hạ, tuy người có tình cơ ngộ, nhưng loại đàn bà này không có cũng được. Người là anh hùng thảo nguyên, tất cả nữ tử thảo nguyên đều tranh nhau gả cho người”.

Câu nói vừa dứt, lại đón nhận từng đợt cổ vũ rền vang trên quảng trường. Thịnh thoảng có kẻ nhìn ta căm tức. Nếu không phải Ô Mộc Tề không tỏ vẻ, e rằng mỗi người chỉ cần đánh ta một cái cũng đủ biến ta thành chiếc bánh thịt.

Ta giả vờ mặc kệ tiếng thét của họ, so với tiếng hô vang lúc giao chiến thì âm thanh này chẳng qua chỉ là khoe mẽ mà thôi. Ta dùng miệng mở nắp bình sứ, hơi xoay người lại cởi bỏ nút áo, cầm lấy bình sứ bằng bàn tay lạnh lẽo lần mò tới nơi bị thương, dốc thuốc lên. Ta chỉ thấy hơi man mát, cảm giác đau đớn giảm đi rất nhiều.

Tiểu Lục Tiểu Thất đến bên cạnh ta, một trái một phải che chở ta. Tiểu Thất còn cởi áo ngoài quàng qua bụng ta rồi dùng hai tay áo buộc thành nút sau lưng ta, khẽ nói: “Sao rồi?”.

“Vết thương nhỏ thôi mà”.

Hắn gạt đầu, lại mỉm cười: “Tôi cũng biết người sẽ không làm nó bị thương”.

Đúng là không gì có thể lừa được hắn. Ta nhìn thoáng qua Tiểu Lục, không khỏi có phần bất tâm. Nếu Ô Mộc Tề vì chuyện mở tình chất vàng sắt biến mất không lý do mà không để hắn đi thì phải làm sao bây giờ? Còn Giang Tử Sơ nữa... Với tình thế hiện giờ, nếu lại đưa thêm yêu cầu, làm chậm trễ giờ khắc e rằng sẽ không một ai đi được. Nàng, chỉ có thể để sau này nghĩ cách khác thôi.

Hì vọng với tài nghệ trong tay, nàng có thể tạm thời bảo vệ mạng sống của mình. Sau khi nhận ra bộ mặt thật của Ô Mộc Tề, nàng đã trở nên thông minh hơn nhiều, sẽ phải lợi dụng nó triệt để phải không? Nhưng dường như Ô Mộc Tề đã quên chuyện tình chất vàng sắt. Y chậm chậm bước đến trước Hạ Hầu Thương, giang hai tay, vạt áo nâu trầm bay bay, phát phơ trên chiếc giầy da. Khi tiến đến gần, mặt y không hề có vẻ lo lắng vội vã, cứ như lững thững bước giữa sân vắng, mãi tới khi cách hai người khoảng một thước mới dừng lại một lát: “Hạ Hầu Thương, ta tới rồi, có thể thả phụ vương ta ra không?”.

“Điểm huyết Ngọc Đường, Trung Đình, Khúc Cốt của mình đi”.

“Được...”.

Đây là những huyết khiến nửa người dưới không thể cử động. Ta thấy lúc nghe Hạ Hầu Thương ra lệnh, Ô Mộc Tề không hề do dự, ngón tay điểm liên tiếp. Y điểm huyết thật sự rất mạnh tay, đến huyết cuối cùng mới nói: “Xong rồi, người có thể yên tâm, thả phụ vương ta ra!”.

Nhưng Hạ Hầu Thương lại im lìm không cử động như thể đang lo nghĩ một chuyện khó giải quyết.

Ta ngẩng đầu nhìn sang, ngón tay chàng vẫn đặt trên cổ Khả hãn Thiết Sâm, nhưng các đốt ngón tay đã gồ xương trắng. Lòng ta biết không ổn bèn nói với Tiểu Thất: “Người qua giúp chàng đi”.

Tiểu Thất gạt đầu, trong mắt cũng thoáng vẻ sầu lo, hiển nhiên hắn cũng đã nhận ra. Hắn bước nhanh tới cạnh Hạ Hầu Thương, hai người khẽ giọng trao đổi vài câu, Tiểu Thất bèn nói: “Vương tử, không chuẩn bị xe ngựa thì chúng ta đi thế nào đây?”.

Ánh mắt Ô Mộc Tề có phần giấu cợt nhưng cũng không nói gì, chỉ uể oải nói: “Có nghe thấy không, cái gì cũng phải để bản vương sai bảo mới làm sao? Còn không sai người đưa cỗ xe ngựa tới đây cho những vị khách cao quý của chúng ta?”.

Lòng ta chợt trào dâng nổi bất an, có phải y cũng nhận ra hay không?

Tiểu Thất đứng trước Hạ Hầu Thương và Khả hãn Thiết Sâm, che đi tầm mắt của mọi người. Vừa nhắc tay, quay người lại liền đẩy Khả hãn Thiết Sâm sang bên, rồi kéo Ô Mộc Tề qua, tay kia lấy thanh đao ra kẻ lên cổ Ô Mộc Tề.

Nửa người dưới của Ô Mộc Tề đã bị điểm huyết, hai chân cứng đơ, suýt nữa ngã nhào. Thế nhưng y lại không thèm để ý, vẻ mặt như cười như không, hết nhìn ta lại nhìn Hạ Hầu Thương.

Hạ Hầu Thương bình thản đứng nguyên, đôi tay buông thõng cũng không có vẻ khác thường. Ta thoáng yên lòng, trong mấy người chúng ta chỉ có chàng là người có võ công, lại giành được thắng lợi trên đại hội Y Mộ Đạt, cũng vì vậy khiến người Tây Di dưới đài sợ hãi. Nếu bị người ta phát hiện ngay cả ngón tay chàng đặt trên cổ họng Khả hân Thiết Sâm cũng không buông xuống được, vậy thì bọn ta bắt Ô Mộc Tề chẳng khác gì đưa trẻ cầm thỏi vàng chơi trên đường cái. Hy vọng chàng có thể kiên trì đến khi lên xe ngựa.

Lòng ta lo lắng không yên nhưng không dám biểu hiện gì. May là có Ô Mộc Tề sai bảo, xe ngựa đã tới luôn rồi.

Ô Mộc Tề cười nói: “Nửa người dưới của ta không di chuyển được, muốn ta đi với các người, chẳng lẽ ta phải lấy tay thay chân, trồng cây chuối mà đi à?”.

Tiểu Thất nhìn y rồi đáp: “Khỏi cần”.

Hắn đến bên Ô Mộc Tề, một tay quơ ngang cấp Ô Mộc Tề với vóc dáng cao lớn dưới cánh tay, dẫn đầu tiến lên xe ngựa.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 195: Con Đường Dài Nhất Trên Đường Đời

Mặc dù thân hình hần cao to nhưng Ô Mộc Tề còn cao hơn hần nửa cái đầu, ôm như vậy, hai chân Ô Mộc Tề lết dưới đất, miệng kêu gào ầm ĩ: “Ê, này, nếu các người như vậy cũng phải tìm người cao hơn trước chứ, thế thì bản vương cũng thoải mái chút, Hạ Hầu Thương, Hạ Hầu Thương... Ta và người có bối phận giống nhau, địa vị giống nhau, hai nước là bạn, là huynh đệ, người tới ôm ta, ta không muốn tên lùn này!”.

Ngay cả tìm người ôm cũng để ý thân phận địa vị.

Lần đầu tiên Tiểu Thất bị gọi là tên lùn.

Mặc dù sắc mặt hần vẫn bình lặng nhưng gân xanh trên trán đã nổi hết cả lên, bèn vung lưỡi dao sắc bén cắt miếng vải bó trên người, nhét lung tung vào miệng Ô Mộc Tề, thế này mới khiến y im miệng.

Cầm chế trên người Tiểu Thất vẫn chưa giải được, nội lực không thể rót vào đầu ngón tay, nếu không cũng không phải phiền toái như vậy.

Ắt hẳn Ô Mộc Tề đã nhìn ra điều kỳ lạ gì đó, nếu không y cũng không nói như vậy.

Ta lo lắng nhìn Hạ Hầu Thương, chàng còn có thể cử động không?

Cuối cùng, chàng chậm rãi bước một bước, lại thêm một bước, bước chân vẫn như thường nhưng ta thấy rõ cánh tay chàng hơi run.

Ta đứng dậy, đưa mắt ra hiệu cho Tiểu Lục, nhưng Tiểu Lục không thể bằng Tiểu Thất, hần không hiểu ý ta. Ta nhú mày, đánh phải kéo Tiểu Lục đi tới chỗ Hạ Hầu Thương, lúc này Tiểu Lục mới vội vàng giúp ta, đến gần Hạ Hầu Thương.

Ta đi nhanh vài bước, bắt lấy tay chàng. Lúc này cuối cùng Tiểu Lục mới ngộ ra, vội vàng giúp ta một tay, nửa người lại chạm vào Hạ Hầu Thương để chàng dồn phần lớn sức nặng cơ thể lên người hần.

May mà không ai nhìn ra.

Mặc dù con đường xuống khán đài chỉ dài chừng mười thước nhưng ta lại cảm thấy đây là con đường dài nhất trong đời, như thể tiến vào sa mạc khôn cùng, đi tới điểm cuối, tưởng rằng phía trước đã là ốc đảo, nhưng thật ra chỉ là ảo ảnh.

Cuối cùng đã tới bên cạnh xe, Tiểu Thất ném Ô Mộc Tề vào trong. Ta cảm thấy sâu sắc rằng tên Ô Mộc Tề này rất nham hiểm xảo trá, quỷ kế đa đoan, sợ y giở trò. Trông theo mái hiên xe ngựa, ta thấy miệng y bị bịt, chân không thể cử động, mặc dù hai tay vẫn khua khoắng được nhưng không rút miếng vải trong miệng ra, đưa ngón tay chỉ miệng lắc đầu với ta, ý bảo ta yên tâm, y nhất quyết không làm loạn?

Có Tiểu Thất canh chừng, có lẽ tạm thời y không biết phải làm sao.

Thời điểm Hạ Hầu Thương lên xe lại suýt nữa để lộ sơ hở. Lúc trèo lên xe, chàng bước hụt một bước, nếu không có Tiểu Lục giúp đỡ, suýt nữa chàng đã ngã xuống gầm xe rồi.

May mà có ta che chắn, không ai nhìn ra Hạ Hầu Thương đã là kẻ mạnh hết thời.

Xe ngựa lăn bánh, không có ai ngăn cản nhưng ta nghe thấy rõ đằng sau bọn ta vẫn còn mấy chục con ngựa.

Thật ra bọn ta hành động cực nhanh, từ khán đài lên đến xe chỉ trong nháy mắt mà thôi. Hạ Hầu Thương vừa vào buồng xe đã lợi dụng lúc đưa lưng về phía mái hiên, cuối cùng tay trái không kiềm nổi mà run lên. Ta ngồi cạnh cầm lấy tay chàng, chỉ cảm thấy máu trong lòng bàn tay chàng đã đông thành khối, nhưng nơi đốt ngón tay lại có lỗ sâu hoắm. Xoay ngược lại nhìn, ngoài ngón tay cái, bốn ngón còn lại đều lộ xương trắng, hai ngón ở giữa xương còn đứt lìa, nơi vết dao cứa qua chỉ có thể cạy da mới lành lại được.

Ta chỉ cảm thấy lòng mình co rút từng cơn, nhớ tới thuốc trị thương Ô Mộc Tề đưa, ta vội vàng lấy ra, không quan tâm tới gì khác nữa, đồ lên vết thương của chàng. Tay ta run lên, lại đổ quá nhiều, suýt nữa đồ non nửa bình thuốc trị thương lên tay hân. Tiểu Thất cầm lấy bình thuốc, đưa đoản đao cho ta, nói: “Đề tội”.

Ta không đành lòng nhìn lại, nghiêng đầu sang chỗ khác, lại thấy Ô Mộc Tề khép hờ mắt nhìn ta, khóe miệng lại nở nụ cười tựa như châm biếm tựa như trào phúng.

Ta chọt vung chiếc đoản đao trong tay, vạch lên mặt y nhưng y không hề chớp mắt, trái lại đưa tay lên, lôi miếng vải trong miệng ra rồi nói: “Vẫn chưa rời khỏi thành Lâm Tang đâu, Tướng quân định giết con tin nhanh vậy sao?”.

Đúng vậy, ta muốn giết con tin.

Ra khỏi thành, ta muốn giết y.

Hiện giờ ta đã không còn là Tướng quân nữa, chẳng qua chỉ là một nữ tử thôi. Không phải nữ tử khó nuôi như tiểu nhân sao?”. Hôm nay, ta sẽ làm một kẻ tiểu nhân.

Ta thu đao lại, cười cười: “Hoàng tử thật biết nói đùa, sao trên đời này lại có loại người có tâm địa giết cha đoạt vị như Hoàng tử chứ? Hoàng tử yên tâm đi, ra khỏi thành, đến nơi an toàn, đương nhiên bọn ta sẽ thả người”.

Thấy vết thương xẹt qua mắt trái của y chảy ít máu, ta nói: “Xin lỗi Hoàng tử, nhất thời thất thủ, hay là ta xức ít thuốc cho Hoàng tử nhé?”.

Y đưa ngón tay vuốt vết xước, cười một tiếng: “Không cần đâu, trên người ta chỉ có mỗi lọ thuốc đó thôi, đừng lãng phí trên vết thương nhỏ này của ta, tránh để Hạ Hầu Vương gia ngộ nhớ... Ta chỉ nói ngộ nhớ thôi... Bị thương nặng không chữa được, nàng lại trút giận lên đầu ta, gương mặt này của ta sẽ bị hủy mất”.

Đã bị rơi vào hoàn cảnh khốn cùng mà y còn cười vui vẻ được, loại người này có tâm địa tàn nhẫn như sói, còn có trí khôn của loài hồ ly, không biết mạnh hơn tên Xá Thiết Mộc kia không biết bao nhiêu lần. Về sau, chắc chắn y sẽ trở thành vua của thảo nguyên. Ta vừa nghĩ đến đây, trong lòng lại hạ quyết tâm một lần nữa, nhất định phải giết y.

“Mặt nam tử có vết thương thì sợ gì chứ. Như thế chỉ tăng thêm khí khái nam nhi thôi, không phải sao?”.

Ta nghe tiếng Tiểu Thất xé quần áo mình bằng cho Hạ Hầu Thương mà không dám nhìn. Chắc hẳn lòng bàn chân chàng cũng như thế? Vì vậy khi chàng đi lại mới chậm chạp đến vậy. Giành được thắng lợi từ mười mấy tên võ sĩ đứng đầu trong bao trận kịch chiến liên tục ở đại hội Y Mộ Đạt, còn trèo núi đao, bị Ô Mộc Tề âm thầm hãm hại. Khi đó, có lẽ chàng đã biết đã có người lộ ra kế hoạch của chàng rồi, nhưng chàng vẫn tiếp tục hy vọng và thực hiện. Cho đến khi uy hiếp Thiết Sâm, đàm phán với Ô Mộc Tề, mạng sống của chàng vẫn luôn trong trạng thái ngàn cân treo sợi tóc.

Nhưng chàng không hề từ bỏ.

Nói thật, trong mắt ta, chàng không phải người thông minh nhất, chàng học sấp trận không nhanh bằng ta, chiêu thức võ công không đa dạng như ta, nhưng sự bền bỉ của chàng không ai bì kịp. Bằng sự bền bỉ này, cuối cùng chàng mới giành được cái tên Chiến Thần chốn Tây Cương, được toàn quân ủng hộ.

Ta nghĩ nếu là bản thân ta, biết kế hoạch này bị đối phương biết tổng, liệu có tiến hành không? Không, tuyệt đối không.

Như thế sẽ dễ vượt mất thời cơ cứu người.

Ô Mộc Tề than một tiếng: “Thật ra nàng nên cảm ơn ta”.

Ta vừa nghe Tiểu Thất trối y, thuận miệng hỏi: “Cảm ơn gì cơ?”.

“Cảm ơn vì ta biết rõ Hạ Hầu Vương gia các nàng là một con hổ giấy, đâm phát là gục, vẫn không nói ra mà để các nàng đi”.

Ta ngước mắt, chiếc đoản đao trong tay thăm vung lên. Nếu y có ý đồ bất chính, ta sẽ không quan tâm nhiều nữa.

“Nàng nhìn đi, nhìn đi, đây là kết quả của người nói lời thành thật đấy. Nàng yên tâm, nếu ta đã nói để các nàng đi, đương nhiên sẽ nói được làm được”. Ô Mộc Tề vươn một ngón tay chỉ vào chiếc đoản đao, “Thanh đoản đao này nhặt ở quảng trường à? Thất hiệu úy của nàng thật tinh mắt, chỉ ngần ấy thời gian đã nhặt được một trong ba chiếc đao chế từ tinh chất vàng sắt. Đừng chĩa vào ta, chiếc đao này sắc lắm. Một đứa trẻ tám tuổi vung bừa cũng đủ để

chém con heo mập làm đôi đấy”.

Ta thật sự không biết làm sao với kiểu người này. Y không chùn bước trước thủ đoạn cứng mềm, không nề hà hiểm ác, thậm chí thờ ơ với tính mạng của mình.

“Thì ra Tiểu Thất nhất được thanh đao sắc đến thế. Vậy tốt rồi, ta đang lo nếu Hoàng tử nói lung tung, không biết phải làm sao đây. Lâu lắm ta chưa thử giết heo rồi”.

Y làm bộ vô cùng sợ hãi, lần mò ván xe tìm miếng vải nhét vào miệng, chớp mắt nhìn ta, hai tay chấp lại.

Ta thừa biết y đang diễn trò, nhưng để có thể mau sớm rời khỏi thành Lâm Tang, ta chỉ có thể nhẫn nhịn.

Lúc này mới nhận ra, từ lúc lên xe, Hạ Hầu Thương vẫn không nói gì, cuối cùng không đành được quay đầu lại nhìn chàng, lại thấy chàng nhắm mắt tựa lên buồng xe. Tiểu Thất nói với ta: “Vương gia ngất rồi, mất máu nhiều quá”...

Da chàng biến thành màu đen, vốn không dễ nhìn ra sắc mặt, nhưng dù là vậy, ta vẫn thấy mặt chàng xám ngoét.

Chàng đã chảy bao nhiêu máu vậy?

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 196: Trên Đường.

Kéo dài lâu như vậy, chắc hẳn đã chảy hết tám chín phần lượng máu trong cơ thể rồi.

“Có nghiêm trọng lắm không?”.

“Tay chân chỉ bị ngoại thương thôi, có điều nếu không nhanh chóng chữa trị sẽ để lại hậu quả về sau”.

Hốc mắt ta hơi ươn ướt, vuốt ve bàn tay đã được băng bó kỹ lưỡng của chàng, nói: “Chúng ta mau mau quay về thôi”.

Nhưng quay về bằng cách nào chứ? Ta mang hi vọng nhìn hướng ngoại thành, có người tiếp ứng từ trước, một mình Hạ Hầu Thương lên vào đại hội Y Mộ Đạt, mượn tên dũng sĩ của tộc Bột Nhi Khắc. E rằng đại hội được bảo vệ quá nghiêm ngặt nên những người khác không thể tiến vào. Nhưng chắc hẳn chàng có đưa những người đó đến, chỉ cần có họ thì sẽ có biện pháp cứu chàng. Bát Tuần đều xuất thân từ thế gia võ lâm.

Không biết Ô Mộc Tề đã kéo mảnh vải trong miệng ra từ lúc nào, thờ dài nói: “Nếu biết làm như thế có thể khiến nàng cảm động, ta nguyện đổi lấy thăng nư họ Hạ Hầu này”.

Ta căm ghét vô cùng, hỏi Tiểu Thất: “Có sợi dây nào không?”.

Hắn lẳng lặng cời dây lưng trên eo đưa cho ta.

Ô Mộc Tề chêm thêm một câu: “Này, giờ quần người thì làm thế nào?”.

Ta quay ngược lưỡi đao, đập chuôi vào đầu y, bắt chéo tay y ra sau lưng rồi trối lại, sau đó nhét mảnh vải vào miệng y. Cuối cùng cũng yên tĩnh.

Tiểu Lục ở bên ngoài nói vọng vào: “Sắp ra khỏi cổng thành rồi”.

“Có người đi theo không?”.

“Lúc đầu thì có, nhưng bây giờ không thấy nữa”.

“Thật kì quái”.

“Cổng lớn của thành Lâm Tang đã mở, cầu treo cũng hạ xuống, thủ vệ không có gì bất thường”.

Không biết Ô Mộc Tề còn có mưu kế gì nữa đây? Bất kể y có mưu kế gì chăng nữa, nếu giết y rồi, bọn ta cũng không thể chuồn êm. Buồng xe khẽ lắc lư theo cầu treo, tiếng bánh xe trầm hơn, không còn giòn giã như lúc chạy qua khu đất rắn, hẳn đang băng qua bãi cỏ.

Hạ Hầu Thương vẫn hôn mê, thỉnh thoảng Tiểu Thất kê lại đầu chàng để chàng ngủ thoải mái hơn. Ô Mộc Tề cuộn tròn nơi buồng xe, vẫn chưa tỉnh. Tiểu

Lục thì chú ý tình hình xung quanh, báo cho ta hay: “Không có ai đuổi theo nữa”.

Ta không nhìn được, đứng dậy vén rèm xe bước ra ngoài. Hấn nói đúng, hiện tại đã chạy trên trời cỏ mênh mông vô bờ, không có thứ gì che tầm mắt nhưng không thấy có ai đuổi theo sau.

Lòng dạ Tiểu Lục vẫn ngập mối nghi ngờ, hỏi ta: “Có phải thả y không?”.

Hấn đúng kiểu xuất thân thế gia, mỗi câu nói và cử chỉ đều bắt giắc tuân theo đạo Khổng Mạnh. Ta không giải thích cho hắn, chỉ đáp ngắn gọn: “Không!”.

Hấn không hỏi ta nữa, chỉ quất roi ngựa đánh xe chạy đi.

Chạy được hồi lâu, phía trước thấp thoáng xuất hiện một dãy núi, hắn nói: “Ra khỏi chỗ này là dãy núi Đoạn Nghĩa, cách thành Lâm Tang rất xa, dù họ có muốn đuổi theo cũng không dễ”.

Tuy nói vậy nhưng ta thấy mắt hắn gọn nổi lo lắng. Đi qua dãy núi này không tốt lành gì cả, nếu như có vấn đề thì cũng chính là nơi giao chiến giành giật sự sống cuối cùng của bọn ta.

“Vương gia tỉnh rồi”. Tiếng gọi vui mừng của Tiểu Thất vang lên.

Ta vội vén rèm bước vào, đã thấy chàng chống sán ngồi thẳng dậy, lưng không chạm vào tấm ván gỗ nữa. Chàng quay đầu lại, khoảnh khắc nhìn thấy ta chợt thở phào nhẹ nhõm. Không cần nói thành lời, ta đã biết suy nghĩ trong lòng chàng, bởi cũng giống như ta: Chàng ngay trước mặt ta, thật tốt.

Tiểu Thất biết điều nhường lại chỗ, ngồi phía đối diện. Ta nhìn chàng, chợt thấy hơi căng thẳng. Đến khi chàng khẽ vỗ lên sán xe bằng cánh tay được băng bó kỹ lưỡng, ta mới đi tới ngồi bên cạnh chàng.

Chàng vươn tay ôm eo ta, nói: “Gầy rồi”.

Về cung chiều trong giọng nói của chàng khiến ta hơi luống cuống, bất giác nhìn sang Tiểu Thất, lại thấy hắn đang cúi mắt nhìn hoa văn trên sán gỗ. Nói trước mặt thuộc hạ thế này xấu hổ quá phải không?

“Không gầy đâu, eo to lên rồi”. Ta hăm hừ nói.

Biết tại sao eo ta to lên không? Nhìn thấy chàng là không nén được!

Tiếng chàng hơi chán chừ: “Thật ra thì, có lúc, có một số việc, ta không cho là quan trọng lắm, thật ra thì... trước kia, ta từng làm... chuyện đó với người khác... trước mặt nàng. Nàng đừng để tâm, chúng ta đều đã trải qua những cuộc chiến dữ dội trên sa trường, đều hiểu một đạo lý, chỉ có sống mới là tốt nhất, nếu Hoàng Thái hậu hỏi thì hãy nói là của ta”.

Ta cúi đầu nhìn sán gỗ, phải chớp mắt liên tục mới nén nước mắt, cố ý hỏi: “Chàng... chuyện đó là chuyện gì?”.

Chàng thấy giọng ta trĩu nặng, tưởng ta khó chịu bèn vội giải thích: “Là đó, lúc nàng mới tới phủ, ta cùng mấy người đó, mấy người đó đó...”.

Ta thầm muốn cười nhưng lại muốn khóc, định nói gì đó nhưng không thể nào thốt lên lời. Ngón tay nắm đai lưng, nút áo bạch ngọc làm bàn tay ta gọn con đau.

“Lên giường!”.

Hai chữ này bất chợt bật thốt từ miệng Tiểu Thất!

Ta kinh ngạc ngẩn đầu, thấy hắn nói vô cùng bình tĩnh: “Vương gia, lên giường thì lên giường, nam tử hán đại trượng phu đã làm thì đừng có ngại! Thật xin lỗi, tôi không nghe nổi nữa... A Ngọc, chuyện khác cô chưa làm, nhưng hồi bé bắt cá mò tôm, đã thấy người ta trần truồng không ít. Lần ở lâu xanh, tuy chưa từng thực chiến nhưng đã nhìn rồi... Vì thế hai người đừng ai nói ai cả, như nhau cả thôi... Con của mình còn lòi ra để đùa được, thật không hiểu nổi. Ô Mộc Tề là ai? A Ngọc là ai? Sao hai người họ có thể có chuyện với nhau được chứ?”.

“Cái gì, người nói, người nói...”. Hạ Hầu Thương tròn to hai mắt, mừng rỡ như điên.

“Vương gia đừng nói với tôi là hai người cười hỏi đã lâu mà còn chưa viên phòng nhé?”. Tiểu Thất vô cùng bình tĩnh dẫn dắt, nhìn về mặt hắn khiến ta chợt nảy sinh một suy nghĩ, đó chính là, nếu trong tay ta có một cái búa, chắc chắn ta sẽ không hề do dự mà đập nát mặt hắn!

Hạ Hầu Thương ôm chầm lấy ta: “Con trai của ta, hóa ra là con trai của ta, ta có con rồi... ha ha ha”.

Tiểu Lục nói với từ ngoài buồng xe: “Thật ra tôi đã định nói với ngài nhưng bị Tiểu Thất giành trước”.

Cười xong, chàng đặt tay lên bụng ta, khẽ xoa và nói: “Ta đã nói rồi, sao có thể là của y chứ, đứa trẻ trong bụng nàng giống ta thế kia mà”.

Chàng đã bắt đầu nói năng lộn xộn rồi. Ta dở khóc dở cười.

“Không được, không thể giống ta bây giờ được...”. Chàng kéo mảy, gỡ hai chiếc lông mảy dựng ngược xuống. Khóe mắt vốn hướng lên trên rũ xuống, khôi phục phần nào tướng mạo khi xưa, nhưng...

“Vương gia, lông mảy chàng đâu rồi?”.

“Cao rồi, muốn lên vào đại hội Y Mộ Đạt thì không thể dùng cách dịch dung thông thường như dân giang hồ được, chỉ có thể biến bản thân mình thành một người khác hoàn toàn, nên ta đã tập luyện để có dáng vóc thế này”.

“Hả...?”.

Chẳng trách ban đầu ta không nhận ra chàng, nói vậy không một ai có thể nhận ra chàng. Thân hình như cây trúc giờ đã trở nên cường tráng, cánh tay thêm thô to, giống hệt một người đàn ông Tây Di hào sảng. Lại thêm chòm râu trên mặt và mấy chỗ có phần thay đổi, không ai nhận ra chàng đã dịch dung. Vậy sao Ô Mộc Tề lại phát hiện ra?

Vừa nghĩ đến điều này, lòng ta lại dâng lên nỗi bất an.

Tiểu Lục ở bên ngoài nói: “Sắp vào đây Đoạn Nghĩa rồi”.

Xe ngựa chạy vào con đường đá gồ ghề khiến buồng xe đột ngột xóc nảy, lòng ta càng thêm hoảng hốt.

Hạ Hầu Thương cầm tay ta, nói: “Bát Tuấn ở phía trước tiếp ứng chúng ta rồi, đừng lo”.

“Chàng chỉ dẫn theo tám người họ thôi sao?”.

Chàng gật đầu: “Nhiều người hóa lại hỏng việc” rồi cười nói, “Nàng quên trước kia mình chỉ dẫn Thất Tinh xông vào đại doanh Tây Di, chặt đầu chủ tướng à?”.

Nhưng ai biết được thành Lâm Tang nguy hiểm hơn quân doanh kia gấp bao nhiêu lần. Được chàng đối xử như thế, ta còn mong cầu gì hơn?

Ta chợt cảm nhận được ánh nhìn rét lạnh toát ra góc xe, nhìn sang phát hiện Ô Mộc Tề đã tỉnh, đôi mắt mở to nhìn chúng ta. Miệng y vẫn bị nhét vải, hai tay vẫn bị vịn ngược ra sau, nhưng không hiểu sao nhìn vào mắt y, ta lại cảm thấy toàn thân buồn rùn. Ta liếc mắt ra hiệu cho Tiểu Thất, hần liền bước qua xoay người Ô Mộc Tề, để mặt y hướng vào vách xe, nói: “Nhìn cái gì?”.

Hạ Hầu Thương thấy rõ nỗi lo của ta, cười nói: “Đã đến đây rồi, y còn làm được gì chứ?”.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 197: Đôi Thủ Không Có Sợi Hở

Ta hiểu chàng đang trấn an ta, nơi này vẫn thuộc phạm vi Lâm Tang, trái lại dễ đề phòng hành động của đối phương, nhưng sự im hơi lặng tiếng lúc này lại khiến người ta cảm thấy khủng hoảng khó hiểu.

“Đúng rồi, sao chàng lại nghĩ đến thay thế dũng sĩ Bột Nhĩ Khắc tham gia đại hội Y Mộ Đạt?”.

Chàng nói: “Sau khi Cơ Vương hậu bị phế truất, tộc trưởng tộc Bột Nhĩ Khắc bị đuổi giết, vừa lúc được bọn ta cứu nên nợ ta một ân huệ”.

Ta cười: “Thì ra là vậy, đúng là tự gây nghiệt không thể sống”.

“Chưa chắc đâu”. Hạ Hầu Thương thần nhiên nói, “Không chừng y đã biết từ lúc đó rồi”.

Lúc nói chuyện, ta cẩn thận quan sát Ô Mộc Tề, quả nhiên lưng y hơi cứng lại, muốn quay đầu nhưng bị Tiểu Thất đá vào buồng xe.

Ta nói: “Tiểu Thất, y muốn nói thì để y nói”.

Lúc này Tiểu Thất mới duỗi chân, xoay y lại rồi rút miếng vải khỏi miệng y.

Vừa lấy ra, y thờ hồn hên vài hơi rồi nói: “Tiểu Thất, đã mấy ngày ngươi chưa tắm rồi? Mũi của quần áo ngoài còn tởm như vậy, ngậm thời gian ngắn không cảm thấy, sau thời gian dài mũi càng nồng hơn”.

Ta nhìn y đầy ghét bỏ, nhưng không thể không thừa nhận, e rằng người này là địch thủ lớn nhất của bọn ta, không tuân thủ đạo đức nhân nghĩa, không

đầu không lợi dụng, gần như không có sơ hở.

Hai tay bị trói, y nằm nghiêng người, vốn chặt vật vô cùng nhưng y vẫn cười thành tiếng: “Hạ Hầu vương gia, công lực của Vương gia đã khôi phục mấy phần rồi? Quảng đường sau này còn dài, ngộ nhờ...”. Y nhìn ta, “Ta nói ngộ nhờ... gặp phải đàn sói gì đó, ngài ăn thịt trâu rừng luyện da thịt suốt thời gian dài, ngược lại nhai cực dai cực đã, vừa hay đúng độ”.

Ta liếc mắt nhìn Tiểu Thất, hất tát một phát lên mặt y, cười nói: “Thịt của Hoàng tử Ô Mộc Tề mới đủ dinh dưỡng chứ, ăn nhiều sơn hào hải vị như vậy, chắc sói thích lắm”.

Y không tránh không né, mặt không hề xấu hổ cũng không tức giận: “Ta may mắn lắm, cộng thêm da dày thịt béo, chạy lại nhanh, e rằng chúng không đuổi kịp”.

Sao y biết Hạ Hầu Thương ăn thịt trâu rừng? Ta nhìn Hạ Hầu Thương, chàng vẫn không hề ngạc nhiên, là nội ứng trong tộc Bột Nhĩ Khắc hay là Bát Tuấn?

Tâm tư Hạ Hầu Thương tỉ mỉ, năm đó tra xét vụ của Quân Sở Hòa mà không ai biết, chuyện lớn thế này, nhất định chàng gia tăng đề phòng, vô cùng cẩn thận.

Nếu người ngay dưới mí mắt còn bị gài, vậy mức độ đáng sợ của Ô Mộc Tề không chỉ dừng lại ở mức đó.

“Hay là thả ta ở đây đi. Các người nhìn xem, ta là người giữ chí tín, không cho ai đuổi theo đâu. Sau không truy binh, trước không ngăn giết, con đường sau này, trừ đàn sói ra, tuyệt đối không có ai quấy rầy hai người cả”.

“Người nói nhảm gì thế, lúc cần thả đương nhiên sẽ thả”.

“A Ngọc, nàng ở chỗ ta lâu như vậy, ta đã từng làm khó nàng chưa? Chưa từng phải không? Hãy niệm tình ta tiếp đón nàng chu đáo mà thả ta đi”.

Ô Mộc Tề thiếu điều đứng dậy, tuy cầu xin khoan thứ nhưng khoe miệng nhếch cười, ánh mắt không hề hèn mọn, như thể đang nói về việc quê nhà.

Y chắc chắn như vậy, là giả hay là bản tính vốn có?

Lòng ta lại bắt đầu thấp thòm rồi.

Lúc ấy xe ngựa bỗng dừng lại, Tiểu Lục ở bên ngoài nói: “Ai thế?”.

Vừa dứt lời, đã nghe thấy tiếng vó ngựa vọng tới từ đằng xa. Tim ta giật thót, không nghe rõ có bao nhiêu con ngựa, vừa định vén rèm ra ngoài, Hạ Hầu Thương đã giữ ta lại: “Là Bát Tuấn”.

Đúng vậy, là Bát Tuấn, tám con ngựa nên bước giữa đường, dù rằng bởi vì đường núi nên nhịp chân không đều bước, nhưng sự hài hòa đến bất ngờ ấy không phải con ngựa nào cũng làm được.

“Chúc mừng Vương gia có người tới tiếp ứng, nên thả ta ra rồi chứ?”. Ô Mộc Tề cười nói.

Tiểu Thất không kiềm được nữa mà cầm mảnh vải dưới sàn nhét vào miệng y.

“Lục đệ?”. Là giọng Lục Nhĩ.

Nghe thấy giọng hân, ta mới thật sự thở phào nhẹ nhõm.

Tiểu Lục sớm biết Lục Nhĩ là Lão Tứ, liền ôn hoà nói: “Đừng gọi thân thiết như thế, ai là đệ của người?”.

Ta vén rèm ra ngoài, Bát Tuấn ngồi trên lưng ngựa, ai ai cũng che mặt, trừ Lục Nhĩ vô cùng lúng túng nhảy xuống ngựa, mặt nạ rơi trên cỏ. Xem ra hân rất muốn nhận mặt Tiểu Lục, nhưng Tiểu Lục không chịu nể nang.

Thấy ta đi ra, Bát Tuấn đồng thời xuống ngựa, ôm quyền hành lễ: “Vương phi nương nương”.

Hạ Hầu Thương ló đầu ra ngoài, họ lại dậy tiếng âm vang: “Vương gia...”.

“Được rồi, các người đã do thám địa hình xung quanh, có phát hiện ra điều gì dị thường không?”. Hạ Hầu Thương khoát tay nói.

Ta nghĩ tới một chuyện, nói với Lục Nhĩ: “Lão Tứ, người điếm huyết khắp người Ô Mộc Tề đi”.

Nghe ta gọi Lão Tứ, Lục Nhĩ vui lắm, có phần đắc ý liếc nhìn Lão Lục, hớn hờ nhảy vào buồng xe.

Tiểu Lục khịt mũi: “Tên nội ứng chết giẫm”.

Lão Tứ phớt lờ, một lát sau ra khỏi buồng xe, nói: “Huyết đạo của y không có vấn đề gì cả, thuộc hạ đã điếm lại một lần rồi, bây giờ y hoàn toàn bất động”.

Ta gặt đầu, yên lòng hơn chút.

Sau khi tiến vào dãy núi Đoạn Nghĩa, xe ngựa chạy không tiện, bọn ta bèn bỏ xe ngựa, chỉ để lại tám con tuấn mã đi men theo đường núi. Phần lớn dãy Đoạn Nghĩa là nham thạch, cây cối thấp lùn nhưng cứng cáp, rễ bám sâu xuống đất. Có lúc bọn ta xuyên qua khe núi, những bụi cây tươi tốt ấy bao hết bề mặt núi đá, um tùm như mạng nhện bao trùm mặt người, vừa thấy đã gọi lên cảm giác ớn lạnh.

Mỗi khi đến nơi có thể núi hiểm trở thế này, ta luôn bảo Tiểu Thất chuẩn bị một con ngựa, trói Ô Mộc Tề lên đá, đi cùng một con ngựa không để y dò đường. Nhưng đi một hồi vẫn không thấy kẻ địch lộ mặt.

Không có xe ngựa, Ô Mộc Tề bị đặt ngang lên lưng ngựa, quả thật khổ hết chỗ nói. Mỗi khi nghỉ ngơi, giải huyết cầm cho y, y có vẻ mệt mỏi vô cùng, mặt xanh mét, không còn sức đâu để lái nhai nữa. Ta nghĩ, nếu bản thân y không gắng gượng nổi thì không thể trách ta được.

Tay chân Hạ Hầu Thương đều có vết thương, để tránh vết thương của chàng chuyển biến xấu, bọn ta đi khá chậm. Mà Hạ Hầu Thương lại bận tâm cho thân thể ta, đôi khi tay chân không có vấn đề gì vẫn yêu cầu nghỉ ngơi, ta đành phải mặc chàng. May có Tiểu Thất hái thảo dược trên đường chữa thương cho chàng. Thấy vết thương của chàng lên thịt dãn, không hề nhiễm trùng, ta yên tâm hơn chút.

Nếu vào lúc bình thường, cưỡi ngựa qua dãy Đoạn Nghĩa chỉ mất ba ngày, nhưng hôm nay, bọn ta tốn ba ngày mới đi được hơn nửa quãng đường, nhưng đã qua rất nhiều nơi hiểm ác. Hai ngày kế tiếp đi qua một sơn cốc rộng lớn tên Song Tinh. Vượt qua dãy Đoạn Nghĩa, thấy vật cản lớn nhất để rời khỏi Lâm Tang này, bọn ta đều thờ phào nhẹ nhõm. Chỉ cần thoát khỏi nơi đây, đến thảo nguyên lớn, Tây Di có phái binh đuổi theo, bằng kinh nghiệm tác chiến với Tây Di nhiều năm qua, độ sức với chúng để giữ được tính mạng là việc không hề khó khăn gì.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 198: Gặp Gỡ

Tại sao dọc đường đi bọn ta không gặp phải chuyện gì? Là bởi vì nội bộ Tây Di không quan tâm hay vì Khả hãn Thiết Sâm đã biết hành động của Ô Mộc Tề nên mặc kệ? Hay bởi Trường Công chúa muốn cho bọn ta đường lui?

Suốt quãng đường, ta vẫn luôn suy nghĩ vấn đề này. Từ tận sâu đáy lòng ta thăm nguyền cầu, có lẽ lần này ông trời quả thật thương tình cho bọn ta.

Thời điểm tiến vào Song Tinh cốc, thời tiết rất đẹp, khoảng trời xanh biếc không có một ngọn gió. Cái tên Song Tinh cốc không phải bắt nguồn từ việc trong cốc có hai cái giếng, mà bởi vì mười dặm xung quanh cốc có một khối đá tròn khổng lồ, hình dạng như cái miệng giếng. Trong cốc cũng có một cái như vậy, hình dáng không khác nhau là mấy, vì thế được mệnh danh là Song Tinh cốc.

Giữa hai ngọn núi có dòng suối ngầm ẩn khuất giữa cỏ xanh. Đối với Tây Di luôn khan hiếm nước mưa, đây chính là nguồn nước vô cùng quý giá.

Bọn ta ra khỏi dãy Đoạn Nghĩa sẽ đến thảo nguyên và bán hoang mạc, vì thế sẽ phải chuẩn bị đầy đủ đồ ăn và nước uống từ dãy Đoạn Nghĩa. Đối với việc này, Bát Tuần và Tiểu Lục, Tiểu Thất đều đã quen thuộc đến mức coi thường. Tiểu Thất biết tình huống nguy hiểm nên đã phá vỡ quy tắc không sát sinh, dừng cảm tiến lên. Trước kia hần là bạn bè của dã thú, biết rõ lộ trình của loài thú, lấy nguyên liệu mọi nơi tạo hố bẫy. Tuy võ công chưa khôi phục nhưng trong một lúc săn được nhiều hơn cả Bát Tuần, khiến họ cảm thấy mất thể diện nên cấm đầu đi săn. Đến khi ta và Hạ Hầu Thương nhận ra, cuộc so tài giữa họ đã đến hồi gay cấn.

Dã thú bắt được rất đa dạng, bé là chuột rừng, lớn thì gấu ngựa; loài bò dưới đất, loài bay trên trời, loài chui trong lòng đất; dù lột da phơi khô, càng ngày mấy con ngựa càng phải mang nặng, cuối cùng khiến ta và Hạ Hầu Thương không nhịn nổi phải hạ lệnh cấm săn bắt.

Vừa hạ mệnh lệnh, cuộc tranh tài có kết quả luôn. Nửa bên mặt đề hồ của từng người trong Bát Tuần đều có vẻ vẫn chưa thỏa mãn, còn Tiểu Thất lại bình tĩnh, ánh mắt liếc xéo mấy người trong Bát Tuần, vẻ mặt này biểu hiện: Các người thua rồi. Còn lại Lục Nhĩ may mắn hưởng vinh, hần còn coi mình là một phần của Thất Tinh nữa chứ.

Hai bên dù không nói gì nhưng đứng ở đó người đưa mắt đi, ta đưa mắt lại, đếm số lượng thú săn được... Từ trước họ đã đấu tới đâu lui rồi, còn có điều gì không rõ nữa chứ?

Đúng lúc này, Siêu Ảnh chợt lên tiếng: “Khoan đã, ta quên mất, cộng thêm cái này là ngang bằng!”. Hần lấy một túi da bên hông ra, vút xuống đất.

Tiểu Thất khinh thường đáp: “Không phải bên trong là mấy quả trứng chim ấy chứ? Trước đó chúng ta đã nói rõ, chưa ra đời thì không tính. Mấy lần trước các người đem con chuột vừa đẻ ra tính cho đủ số lượng, ta đã cho cả đám các người đường lui đấy”.

Bát Tuần so với Thất Tinh chỉ có da mặt dày hơn thôi chứ chưa bao giờ biết ngại, nghe vậy không ai thấy thẹn, ngược lại còn tự đắc ngẩng đầu nhìn mây trắng trên trời, tỏ vẻ ai bảo không quy định rõ ràng mới để họ lách luật. Họ thì áp dụng quy tắc “chiến tranh không ngại việc dối lừa” đến cực hạn, họ

lách được chỗ trống này cảm thấy rất thành công.

Siêu Ảnh khẽ hừ: “Sao thế được? Chúng ta mà là người như vậy sao? Giữ nguyên tắc là điều đầu tiên chúng ta coi trọng, nói tóm lại Thất hiệu úy lớn tuổi rồi, chắc không nhanh nhẹn bằng năm đó. Đã không để tâm dùng tám con sói đen so với tám con chuột đỏ hỏn của chúng ta, trận đấu thứ hai hòa, trách ai được đây?”.

Ta trợn mắt há hốc mồm, cảm nhận sâu sắc rằng, nếu Bát Tuần xuất thân từ con cháu thế gia nghiêm chỉnh mà có tư tưởng giở trò, thì ta đây và Thất Tinh xuất thân từ đám lưu manh phố phường cũng phải tức đến nổ đom đóm mắt.

Ta thấy trán Tiểu Thất nổi gân xanh.

Tiểu Lục thì nghiêng răng nghiêng lợi lắm bảm: “Con bà nó, mấy năm không gặp, đám người các người đã không còn hiền lành nữa rồi! Đều do thằng quỷ kia dạy dỗ!”.

Lục Nhĩ vẫn coi mình là một phần tử của Thất Tinh lẫn Bát Tuần, vội vàng đứng giữa khuyên bảo: “Lục đệ, Thất ca, chúng ta xem trong túi chứa cái gì trước đã rồi tính sau được không?”.

Tiểu Lục đáp: “Ai là Lục đệ của người, tên nội gián chết tiệt!”.

Tiểu Thất thì hiền lành hơn, đi đến định kéo dây túi da. Siêu Ảnh vội ngăn cản: “Không được gỡ, thứ này rất hung dữ, ta phải tốn bao nhiêu tâm sức mới bắt được đây”.

Tiểu Thất chửi một câu: “Này, thứ do các người bắt được hung dữ hơn cả con chuột đỏ hỏn kia chắc?”.

Siêu Ảnh thờ dãi đáp: “Thì đã làm sao, giá trị của con chuột đỏ hỏn kia ngang bằng sói đen đấy, tuy không mất nhiều mồ hôi công sức bằng Thất hiệu úy, nhưng xưa kia Gia Cát Lượng chỉ cần phát quạt lông đã thắng Quan Vũ Trương Phi mồ hôi đầm đìa. Cho thấy, đồ mồ hôi tốn công sức mà không đúng chỗ thì cũng vứt đi”.

Thường ngày Siêu Ảnh vốn kiệm lời, sao châm chọc người ta cũng sắc bén thế này?

Tiểu Thất nén giận, dừng bước nói: “Vậy người tới, người tới mở ra đi!”.

Siêu Ảnh chỉ cười, rút nhuyễn kiếm giắt eo ra, khăn trương hỏi: “Nó vừa lao ra mà chém thành hai khúc được thì tốt quá. Thất hiệu úy, người đứng xa ra một chút, đừng để nó cắn người, giờ đây thân thù của người đã không còn như xưa nữa rồi”.

Tiểu Thất ca cảm một tiếng, ta biết Siêu Ảnh chắc không nói láo bèn kêu: “Tiểu Thất, ta hơi khó chịu, người bắt mạch giúp ta”.

Lúc này Tiểu Thất mới đi tới ngồi cạnh ta. Hần hiểu rõ tâm tư ta nên tức giận nói: “Cô không biết đâu, trước kia họ còn có chút ít phong phạm quân tử, giờ đây quả thực như bầy vô lại”.

Ta nói: “Không phải ngày trước các người bảo họ là kẻ ngu sao?”.

Hần vuốt mũi không nói gì nữa.

Có cơn gió thổi qua, tách tán lá che trên đỉnh đầu, ánh mặt trời len lỏi qua những chiếc lá, chói lòa khiến ta hoa mắt, không khỏi nheo mắt định né. Nhưng lúc lơ đãng trông thấy Ô Mộc Tề ngồi một mình trên phiến đá vuông, mắt thoáng hiện vẻ lo lắng.

Bởi vì thỉnh thoảng mới nghỉ ngơi nên huyết đạo nửa người trên của y không bị phong bế. Mấy ngày vừa qua, mồm miệng y không lớn lối như trước, lại thêm xung quanh đều là người của ta. Ta sợ trên đường xảy ra chuyện gì đột ngột, nếu y không kêu lên được thì bọn ta không nhận ra điều bất thường, vì thế không điểm huyết cam của y nữa.

Ta bèn hỏi: “Ô Mộc Tề, người làm sao vậy, thịt sói rừng không hợp khẩu vị của người sao?”.

Ta dõi theo hướng hần đang nhìn, hần là cái túi da kia, trong túi có thứ gì đó rúc ngược rúc xuôi nhưng không nhìn ra là con gì.

Đúng lúc này, Siêu Ảnh tập trung nội lực vào nhuyễn kiếm, mũi kiếm chạm vào dây thừng, chuẩn bị cắt sợi dây buộc chiếc túi.

Ta chợt thấy ánh mắt Ô Mộc Tề hiện vẻ sợ hãi, vội nói: “Từ từ đã”.

Siêu Ảnh quay lại nhìn ta: “Sao vậy?”.

“Rốt cuộc thứ người bắt được là gì?”.

Ta đã hỏi, tất nhiên Siêu Ảnh sẽ trả lời. Hần đáp: “Thật ra cũng chỉ là con rắn nhỏ kỳ lạ mà thôi, hình như nó bị vật gì đó đánh xui, nằm trên tảng đá tròn này. Thực ra tôi không muốn bắt nó, nhưng nó vẫn còn có thể nhúc nhích nên tôi tiện tay bỏ vào túi da. Nào ngờ sau khi hồi phục, con rắn lại tràn trề sức sống, hơn nữa sức rất khỏe, lần đi lộn lại trong túi da của tôi; đến khi tôi lồng thêm một chiếc túi da nữa nó mới không vọt ra được”.

Ô Mộc Tề không trả lời ta, chỉ nhét miếng thịt sói vào miệng cắn nuốt, ánh mắt thêm thờ ơ, điềm tĩnh. Ta biết y giỏi nguy trang, y sống ở Tây Di, biết rõ

sản vật Tây Di, chắc hẳn trong lòng đã đoán được đây là thứ gì từ lâu nhưng cố ý không nói, để bọn ta bị thương sao?

Ta nói với Siêu Ảnh: “Siêu Ảnh, đưa túi da đó cho ta”.

Siêu Ảnh cẩn thận xách chiếc túi da. Ta vừa định nhận thì đã bị Tiểu Thất cầm mắt rồi. Hẳn cẩn thận quá rồi nhỉ?

“Ô Mộc Tề, ăn no chưa? Ngươi nghĩ xem, bọn ta mang theo ngươi suốt chặng đường, cho ngươi ăn ngon uống ngọt lại không hề ép ngươi làm gì cả; ngươi cũng nên tự làm vài việc kiếm com đi chứ?”. Ta khề cười nói.

Ô Mộc Tề nhìn ta đầy cảnh giác, chột cười một tiếng rồi đáp: “Đúng là, nàng nuôi đám người kia cũng không hề dễ dàng. Ra khỏi dãy Đoạn Nghĩa này còn phải qua hơn trăm dặm thảo nguyên, tốn bao nhiêu công sức; chỉ bằng nàng bảo bọn họ giải huyết đạo cho ta, để ta tự sinh tự diệt; dù phải gặm rễ cỏ cũng được, ăn thịt thối cũng tốt, sẽ không phiền nàng quan tâm, được không?”.

Nghĩ tới những điều y gây ra cho Hạ Hầu Thương, ngẫm lại lúc đầu lưỡi y liếm trên mặt ta, lúc y đổi trắng thay đen, kích bác ly gián, còn nói đưa con trong bụng ta là của y, ta nghĩ nếu y thật sự bị thứ trong túi cắn chết, vậy cũng không thể trách ta được.

Sát ý đã tồn tại nơi đáy lòng từ rất lâu nhưng chưa bao giờ mãnh liệt như giờ phút này. Ta ra hiệu cho Tiểu Thất đưa chiếc túi kia tới, cười nói: “Chẳng qua chỉ là cỏi dây mà thôi, ngươi không muốn ư?”.

Nét mặt y cực kỳ bình tĩnh, cười: “Ta còn tưởng chuyện gì chứ, hóa ra là cỏi dây, thế mà không nói sớm. Nhưng dù sao nàng cũng phải cho ta một thanh đao mới được, sợi dây này được làm từ gân bò dai, lại buộc thắt nút...”.

Y càng cố kiếm có không muốn mở, trong lòng ta càng nghi ngờ. Nhất định con rắn kia có tốc độ cực nhanh và vô cùng độc.

Những người khác đều nhìn thấu điều kỳ quái trong đó, họ cùng trùng mắt với y. Siêu Ảnh nói: “Vương phi bảo ngươi mở thì ngươi mở đi, nếu ngươi mà còn lằng nhằng nữa là ông đây chặt ngón tay ngươi đấy!”.

Hạ Hầu Thương nghĩ ngợi ở phía nam thạch râm mát bên kia, nghe tiếng ồn ào, chàng đi ra, cau mày nói: “Ta nghe nói Tây Di địa hình khô ráo, không hề có nơi ẩm thấp, vì thế chúng loại rắn cũng không nhiều. Nhưng có một loại rắn Tương Tư vô cùng lợi hại, thân thể rất nhỏ, vảy toàn thân cứng cáp, bình thường hay rúc trong đất, không thể sống dưới ánh mặt trời gay gắt. Chẳng lẽ thứ trong túi này là nó?”.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 199: Người Bổng Xuất Hiện

Nghe vậy, bọn ta càng thêm sợ hãi.

Tiểu Thất vứt túi da xuống dưới chân Ô Mộc Tề rồi tới bên bọn ta, gỡ chiếc đoản cung từ yên ngựa Bát Tuần, giương năm mũi tên nhắm thẳng vào Ô Mộc Tề, nói: “Nếu Hoàng tử không giải đáp, hay là để ta giúp ngài nhé. Nhưng Liên Châu tiền của ta không bằng Hoàng tử, hơn nữa võ công chưa hồi, không đủ sức nên không chính xác đâu. Nếu có bắn sai ngài đừng trách ta”.

Ta cảm thấy sâu sắc rằng Tiểu Thất quả là con giun trong bụng ta, ta vừa nghĩ đến, hắn đã giúp ta hành động rồi.

Thứ trong túi lỏm ngà lỏm ngổm, thì thoảng áp vào bắp chân y.

“Hạ Hầu Thương, ngươi cứ mặc chúng như vậy à? Ngươi là người hoàng thất, sau này lên ngôi vua, trở thành quân vương của một nước, làm chuyện tiểu nhân như vậy sao xứng với ngôi vị đế vương chứ?”.

Y tưởng Hạ Hầu Thương bình thường nghiêm nghị sẽ cần tôn Không Mạnh, trở thành thánh nhân sao? Ta thầm nghĩ.

Quả nhiên, Hạ Hầu Thương ngẩng đầu nhìn trời, nói: “Mặt trời nghiêng mình, nhành cây chuyển bóng. Xem ánh nắng gắt chưa kia? Vương phi, chúng ta qua bên kia ngồi một chút, đừng để bảo bối nhà ta say nắng”.

Chàng đỡ ta dậy, cách họ ngày càng xa.

Chỉ nghe Ô Mộc Tề la lớn: “Nếu ta chết trên tay các ngươi, Tây Di sẽ cho quân đội đập tan Sơn Hải quan. Quân Triển Ngọc, ta một lòng vì nàng mà nàng nữ đối xử với ta như vậy ư?”.

Nghe y nói thế, lòng ta căm ghét cực kỳ, nghĩ thầm, nếu con rắn kia không cắn chết y thì cứ để năm mũi tên của Tiểu Thất ghim y tại Song Tinh cốc này luôn.

Hạ Hầu Thương ôm ta nói: “Đừng tức giận, y đã lâm vào đường cùng rồi, Tây Di không phải binh đuổi theo có lẽ đã được Quân Sở Hòa sắp đặt”.

Đúng vậy, ta cùng chàng bàn về vấn đề này mãi. Chàng thuận lợi trà trộn vào đại hội Y Mộ Đạt như vậy, e rằng cũng có công lao của Quân Sở Hòa?

Nhưng ta không tài nào hiểu nổi, chỉ vì ta lấy tính mạng uy hiếp, y mới từ bỏ cơ hội toàn thắng đó ư?

Ta từng nói với Hạ Hầu Thương nghỉ ngơi này, nhưng chàng lại nói: Nếu là ta, ta cũng từ bỏ. Ta chỉ có thể bỏ qua chủ đề này, quy tất cả về vận may.

Như ở trên chiến trường, thông tin thiên biến vạn hóa, có một số việc không thể suy đoán bằng lẽ thường. Đôi khi thua rõ mười mươi, nhưng khi kỳ ngộ nho nhỏ xuất hiện lại có thể chuyển bại thành thắng. Có lẽ kỳ ngộ giúp bọn ta xuất phát từ nội bộ Tây Di, nên bọn ta mới không thể đoán nổi?

Ở phía xa kia hoa cỏ xanh mướt bao phủ cả thung lũng, dòng suối len lỏi giữa bãi cỏ xanh như sợi xích bạc. Hơi thở mang hương thảo mộc hòa với mùi nam tử của Hạ Hầu Thương quanh quẩn bên ta để chịu cực kỳ, cánh tay chàng lộ ra ngoài vẫn ngăm đen, ánh lên màu khỏe mạnh nắm lấy tay ta, bình tĩnh như hòn đá. Ta tựa đầu lên vai chàng, chỉ cảm thấy dù phía trước có gì khó khăn hiểm trở, miễn có chàng ở bên mọi việc đều trở nên dễ dàng.

Hai con chim bay vút lên trước mặt bỗng lúi vào áng mây mất dạng. Họ bắt giết như vậy, thế mà còn có khả năng tồn tại ư? Ý nghĩ này lóe lên, ta bỗng cảm thấy không ổn, ngẩng đầu nhìn Hạ Hầu Thương, mắt chàng cũng lóe lên sự cảnh giác.

Hội Lục Nhĩ nhào tới phía trước: “Thuộc hạ đi xem”.

Hắn mới đi khỏi mười trượng, phía đằng xa bỗng xuất hiện hai con khoái mã, trên ngựa có người, nằm úp thấp phi như bay tới. Bóng người chột xuất hiện hấp dẫn sự chú ý của bọn ta, có hai người trong Bát Tuần nằm rạp xuống kê tai trên đất, rồi đứng lên nói: “Chỉ có hai con ngựa”.

Là ai?

Lục Nhĩ nghênh đón, rút trường đao trên lưng, đôi chân lướt đi như gió.

Hai con ngựa tiến tới gần hơn, lúc còn vài dặm, vậy mà lại có thể lao đến trong nháy mắt, là ngựa Đại Uyển Lương.

Nhưng ta không thấy rõ mặt mũi người trên ngựa.

Bát Tuần xứng với tên tuổi, không cần sai bảo, từng người rào bước chạy tới yên ngựa lấy túi tên, đáp tên lên cung.

Hai con ngựa tung vó hất bụi mù mịt, đột nhiên có một người vuron thẳng người dậy, la lớn: “Đừng để nó cần...”

Là sao?

Còn người kia lấy mũi tên sau lưng, giương cung trên con ngựa chạy băng băng. Cuối cùng ta đã nhận ra họ là ai rồi, là Quân Sở Hòa và Tiểu Tam.

Quân Sở Hòa chìa mũi tên về phía ta?

Ông muốn làm gì?

Dây cung chậm rãi lên tiếng, phía bọn ta cũng lấp tên xong rồi.

“Chậm đã”. Hạ Hầu Thương chột nói, “Họ chỉ có hai người”.

Đúng vậy, họ chỉ có hai người, nếu Quân Sở Hòa bắn Hạ Hầu Thương, chắc chắn không thể trúng.

Tiểu Tam vẫn hồ hởi: “Tướng quân, đừng để thứ đó... cần... Hoàng tử”.

Đáng tiếc, cự ly quá xa, giọng của hắn bị gió nuốt sống.

Lúc này, mũi tên của Quân Sở Hòa cũng đã bay tới, mang khí thế của sấm sét, truyền đến tiếng xé gió. Mũi tên của ông dốc hết sức lực. Ta không dám tin, vậy mà mũi tên đó lại nhắm thẳng về phía bọn ta.

Ông muốn giết ta?

Ta ngăn người, đến khi Hạ Hầu Thương đẩy mạnh ta ra, dùng vô đao ở thất lưng hất mũi tên đó. Nhưng mũi tên chỉ chệch hướng, vẫn gào thét lao về phía trước.

Ta ngã xuống, nhìn theo hướng mũi tên. Chỉ thấy mũi tên lướt qua núi đá, bay thẳng về phía Ô Mộc Tề ngồi trên tảng đá. Tay y đang cầm cái túi da, sợi dây đã còi, rơi dưới đất.

Chiếc nỏ Ngũ Châu trong tay Tiểu Thất vẫn đáp tên.

Mũi tên sấm sét kia lao vút tới, hướng hơi chệch bắn vào tảng đá bên cạnh Ô Mộc Tề, găm sâu chỉ còn đuôi tên.

Thì ra người ông muốn bắn lại là y?

“Người tới muộn quá”. Ô Mộc Tề bật cười, đứng dậy khỏi tảng đá.

Tiểu Thất thấy không ổn, nhẹ buông tay, năm mũi tên lao vút đi nhưng Ô Mộc Tề đưa tay bắt lấy, cười nói: “Thất hiệu úy, quả nhiên nội lực của người chưa khôi phục, thật đáng tiếc”.

Nói xong, y đột nhiên tung người nhảy tới một khối đá cao khác, một tay kéo rễ cây bám trên đá, chân đạp lao về phương xa.

Lúc này, mũi tên trong tay Bát Tuần đều không hện mà cùng bắn, nhưng bởi vì cự ly quá xa, tên tới lực chẳng còn, nào có thể bắn trúng?

Trong nháy mắt, y đã tới đỉnh núi.

Lập tức có hai ba cái bóng đuổi theo

Ta cất cao giọng: “Đừng đuổi theo, y có người viện trợ”.

Không cần ta nói, mặt ai cũng lo lắng, thảo nào trên đường không có người Tây Di đuổi theo. Thì ra chúng không cần đuổi, đã có sẵn người dẫn đường cho chúng.

Nhưng vì sao bây giờ y mới đi? Mới có động tĩnh chứ?

Ta cảm thấy y làm vậy ắt có mục đích, cứ như... bọn ta là con mồi vậy.

Hắn nhiên Quân Sở Hòa không đến vì bọn ta. Lúc họ cưỡi ngựa đến gần, không còn ai ngăn cản, một tiếng hí cất lên, hai con ngựa đồng thời dừng trước mặt bọn ta.

Quân Sở Hòa thấy rõ mũi tên găm thẳng vào đá, nhìn về phía đỉnh núi, nhưng nào còn thấy bóng dáng Ô Mộc Tề, ông nói: “Chúng ta vẫn chậm một bước”.

Búi tóc ông rơi bù, mặt đầy bụi bặm, người chỉ chút máu. Tiểu Tam cũng tương tự, thậm chí không mang mặt nạ, để lộ vết thương trên mặt.

“Đã xảy ra chuyện gì?”. Ta nói.

“Y muốn bắt gọn một mẻ”. Quân Sở Hòa lạnh lùng nói, “Đội quân của y chỉ cách đây mười dặm, chứng tỏ họ đã phát hiện ra dấu vết bộ lạc Thảo Thạch”.

“Bộ lạc Thảo Thạch? Lạc Nhật Hà?”.

“Đúng vậy, cô gái ngốc đó vẫn muốn cứu con... Y truyền tin con bị vây ở thảo nguyên Tây Di, cuối cùng lan truyền đến tai người bộ lạc Thảo Thạch. Mặc dù họ giỏi ẩn náu nhưng nếu có mục đích, sao có thể tránh được tai mắt của binh mã Tây Di, ngăn cản được binh mã Tây Di chứ? Ô Mộc Tề dấn thân vào nguy hiểm nhưng để không mất dấu các con, và để bộ lạc Thảo Thạch mất cảnh giác mà thôi. Lạc Nhật Hà đã trở thành tộc trưởng rồi, cô ta còn tàn nhẫn hơn Khả hân Thiết Sâm, y không chịu được khi có một thế lực không thuộc về y sống tự nhiên trên thảo nguyên, y muốn thống nhất cả thảo nguyên này”.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 200: Tại Sao Ông Đến Đây?

Ông nói một mạch xong, trên mặt hằn sâu nét lo lắng khẩn trương, nhưng ta không tin ông, tại sao ông lại muốn cứu ta? Cho tới bây giờ, từng hành động của ông khiến ta không nhận thấy bất kì hy vọng nào.

“Tại sao ngài không báo cho người của bộ lạc Thảo Thạch, để họ biết chân tướng mọi chuyện thì sẽ không bị rơi vào vòng mai phục được nữa.”

“Tướng quân, cô trách nhầm Nguyên soái rồi, chúng ta vừa nhận được tin tức liên giục khoái mã ra khỏi thành Lâm Tàng, một đường giết chóc mới chuẩn ra ngoài được, Ô Mộc Tề có phương thức liên lạc của y, chúng tôi không có cách nào biết được tung tích của bộ lạc Thảo Thạch, chỉ đành tới báo cho cô. Miễn là không để rắn Tưng Tư cắn vào huyết hợp cốc thì huyết đạo trên người y sẽ không thể bị giải, y vẫn nằm trong tay chúng ta như cũ. Chủ soái của quân địch nằm trong tay chúng ta, đại quân Tây Di biết phải làm sao đây? Chỉ tiếc mũi tên kia của nguyên soái bắn chệch rồi.”

“Thôi, thế sự khó lường.” Giọng Quân Sở Hòa ẩn chứa đôi nét tang thương, “Nào có chuyện nào cũng được như ý?”

Ta giật thót, hỏi: “Trưởng Công chúa đâu?”

Ông nhắm mắt nói: “Nàng ấy có quê hương của mình.”

Xem ra hai người họ thật sự trở mặt rồi, không biết là vì lý do gì? Quả nhiên tình hình trong thành Lâm Tang thay đổi trong nháy mắt.

“Hóa ra là vậy.”

Tiểu Tam nhận ra vẻ châm chọc trong giọng điệu của ta, hần lại bắt đầu giải thích cho ông: “Tướng quân...”

Ta trừng mắt nhìn hần, hần mới thôi không nói tiếp.

Hạ Hầu Thương nói: “Không nói cái khác, nếu như quả thật là thế, chúng ta phải chuẩn bị kế sách đề phòng cho tốt mới được, Song Tinh cốc là nơi rất dễ bị phục kích.”

“Đúng, e rằng phục kích ở nơi đây còn nguy hiểm hơn cả cuộc chiến ở núi Xã Thanh năm đó, nhân mã của bộ lạc Thảo Thạch cũng chỉ lên đến khoảng năm nghìn, người mai phục của Ô Mộc Tề dùng bao bố bọc vỏ ngựa đi lại ban đêm, duy trì khoảng cách mười dặm với đám họ...”

Ta sừng sốt hỏi: “Ô Mộc Tề vốn bị chúng ta phong bế huyết đạo toàn thân, liên lạc với họ bằng cách nào được?”

Quân Sở Hòa ngẩng phát đầu, thỉnh thoảng cất tiếng: “Mai, mau uống viên thuốc này vào!”

“Thuốc gì cơ?” Ta hỏi.

“Con còn nhớ lần trước con dựa vào viên thuốc cướp được kia mới qua khỏi không? Thuốc đó có thể giảm bớt được tính của độc Tương Tư Tận Xương?”

“Gi cơ? Không phải chàng đã khỏi rồi sao? Võ công cũng đã khôi phục, còn giành được danh hiệu đệ nhất dũng sĩ, tại sao...?”

“Độc Tương Tư Tận Xương nào có dễ dàng giải được như vậy?” Quân Sở Hòa cười cay đắng, “Rắn Tương Tư, Tương Tư Tận Xương, các con không thấy nó có gì liên quan đến nhau sao? Những độc đó đều có xuất xứ từ cây Tương Tư, một cái đến từ rễ cây còn một cái đến từ đóa hoa. Lúc hoa nở, hai bông quấn lấy nhau như tình nhân triền miên, cho nên loại thứ nhất được gọi là triền miên, loại thứ hai tên là Tương Tư Tận Xương, rắn Tương Tư ngửi thấy mùi hương tương tự mới có thể bám theo.”

Ta không dám tin nhìn ông, thật sự muốn đọc được từ trong ánh mắt ông chỉ là lời nói dối, nhưng đáng tiếc ta vẫn không nhìn ra được. Ta chỉ cảm thấy đầu óc văng vát, người lão đảo, liền được người đỡ: “Không phải có thuốc sao? Kiểu gì cũng sẽ có cách giải, chỉ là con không ngờ, loại độc ẩn chứa trong người con lại thành phũ dẫn hướng cho binh mã tây đi.”

“Hiện tại có nó làm phũ dẫn hướng, tại sao Ô Mộc Tề còn tự nguyện đi theo, chịu cảnh bị hành hạ như vậy?” Lòng ta ôm hi vọng nhỏ nhoi rằng Ô Mộc Tề có phương pháp liên lạc đặc biệt của y. Ví dụ như tiếng còi hay là những cái khác.

“Y muốn lấy mạng Vương gia, đây là điều chắc chắn rồi. Trên người Vương gia có độc Tương Tư Tận Xương, e rằng y đã sớm biết được tung tích của Vương gia ở nơi nào rồi nhưng y vẫn ẩn nhẫn không ra tay. Y làm như vậy với mục đích là một mũi tên trúng hai con chim, dần xép đặt cái chết của Thiết Sâm lên đầu Vương gia, còn đáng sợ hơn là y muốn giết chết Vương gia trước mặt con. Người này tâm địa vô cùng độc ác, chỉ cần con không sao cả, người của bộ lạc Thảo Thạch vẫn sẽ đến cứu, y vẫn có thể lấy con làm mồi nhử. Giống như tình hình hiện giờ, mặc dù Thiết Sâm chưa chết nhưng ta nghĩ, với sự bố trí của y ở thành Lâm Tang, chỉ sợ Thiết Sâm không chống đỡ nổi bao lâu nữa. Đến bây giờ y cũng vẫn muốn dồn Vương gia vào chỗ chết, đây là điều không thể thay đổi được...”

Không tệ, một kế hoạch hoàn hảo như thế mà y đã đoán được, ngay cả ta từ lúc bắt đầu cũng không nhận ra Hạ Hầu Thương, thế nhưng y lại rõ như lòng bàn tay, ta nhớ tới lúc ở đại hội Y Mộ Đạt, y vờ vịt bày tỏ thái độ đặc thối, với tính cẩn thận của Hạ Hầu Thương, làm sao có thể để lộ bí mật ra bên ngoài được? Chỉ có chất độc vô danh trong cơ thể chàng mới để Ô Mộc Tề nắm chắc phần thắng.

Hạ Hầu Thương vỗ bả vai ta, chàng cười trù: “Hóa ra, ta chính là bùa đòi mạng của chính mình.”

Nếu không phải vì ta, vì giải trừ chất độc trong cơ thể ta thì chàng sẽ không vận công truyền nội lực cho ta mỗi ngày, khiến bản thân gây guộc tổn thương vào cốt tủy. Bọn họ chỉ dùng một kế thôi thì chưa giải quyết được toàn bộ, vì vậy mới áp dụng thêm kế nữa. Thấy bị ta hiểu thấu, dứt khoát mượn cơ chữa trị cho ta, cuối cùng khiến chàng cũng trúng độc. Nếu không phải tại Quân Sở Hòa, nếu như không phải ông nói giáo cho giặc thì Hạ Hầu Thương sẽ ra sao?

“Người ở trong nội bộ địch, e rằng đã giúp chúng không ít!” Ta nghiêng răng nói.

“A Ngọc, năm đó cha sai lầm rồi, đến khi cha muốn quay đầu lại đã không còn được nữa. Hơn nữa, chúng ta vốn tưởng rằng con hận Hạ Hầu Thương, nếu không phải vì thế, trong buổi hôn lễ con sẽ không... Chất độc trong cơ thể con vốn đã rất mạnh rồi, mà còn có thể hóa giải hòa tan những thuốc thang và chất độc khác, những thứ độc khác xâm nhập vào người con chẳng qua khiến cơ thể tạm thời không thể cử động được thôi, đến lúc hóa giải chất độc ‘Triền Miên’ thì bản thân con sẽ đột nhiên tỉnh lại, hơn nữa Vương gia đã truyền chân khí cho, tinh lọc luồng chân khí rồi rạc trong cơ thể con khiến con mau chóng hoạt động lại được...” Quân Sở Hòa nhìn Hạ Hầu Thương, nghĩ đúng là có hơi áy náy với chàng, nhưng không nói tiếp.

Hóa ra Đại hoàn đan của Thái tử chẳng phải cứu mạng ta, nhiều ngày ta nằm trên giường lại không bài tiết, thân thể không bị tổn hại gì là bởi vì chân khí của Hạ Hầu Thương truyền cho từng ngày.

Ngắm nghĩ chàng suýt nữa mất mạng vì lao lực, ta càng thẹn trong lòng: “Thật xin lỗi, hôm hôn lễ, kì thực chính ta... cố ý gây xung đột giữa chàng và Hoàng thái hậu.”

Hạ Hầu Thương khê sững người, ngay sau đó liền cười: “Điều này cũng khó trách, việc năm đó do Quân soái gây ra, khiến ta trở thành kẻ đầu sỏ mang tội giết hại Quân gia, nằng hận ta là điều hiển nhiên. Năm đó Quân gia đã bị chết quá nhiều người, có cả Tần gia và hoàng huynh cùng tham dự, trong cảnh hỗn loạn, còn không biết có tên thích khách giả trang thành quan phủ hành sát, ta vèn vèn chỉ phái Bát Tuần đến trợ giúp Hoàng huynh để bắt thủ phạm, sau đó mới biết được chính bởi sơ sót này mới cho người ta có cơ hội lợi dụng.”

Quân Sở Hòa nghe đến đó, đôi mắt đờ đẫn: “Hóa ra, nằng quả thật muốn ép ta đến đường cùng.”

Xem ra, ông đã đoán được những tên thích khách năm xưa là do ai sai khiến rồi.

“Có Tần gia tham dự, hoàng huynh mang theo thánh chỉ của phụ hoàng, lại thêm lượng lớn binh sĩ Tây Di cải trang thành người dân xuất hiện trong thành, dù ngài chỉ lên gặp mặt người Tây Di, lại ký hiệp định mở biên cảnh cho người Tề xâm nhập vào Trung Nguyên, chúng tôi mới không thể không làm thế!”

Lúc Hạ Hầu Thương nhắc đến chuyện năm xưa, trong giọng nói không có chút ngập ngừng. Với tính cách của chàng, hẳn là phải có kết quả điều tra kiểm chứng của mật thám bốn phương, biết chứng cứ xác thực mới dăng tấu. Còn cái thủ đoạn ngầm ngầm tiến nhanh không chế Quân gia thôn thì chỉ có Thái tử mới cầm đầu. Ta nghĩ, lý do phái Thái tử đến là bởi vì người bên trên biết chàng sẽ tha mạng cho những người khác ở Quân gia thôn sao?”

Quân Sở Hòa không giải thích câu nào, chỉ khê cụp mi nhìn xuống dưới chân. Chuyện năm đó Hạ Hầu Thương không hề đổ oan cho ông!

“Chẳng qua lúc bị đưa lên đoạn đầu đài, đúng là có một vài người vẫn chưa biết chân tướng, ví dụ như thuộc hạ của Triền Ngọc. Nhưng trong cơn giận dữ, phụ hoàng đã hạ lệnh nhỏ cỏ phải nhổ tận gốc, năm ấy ta dăng tấu can ngăn, ngược lại bị khiển trách nghiêm khắc. Sau đó phụ hoàng phái hoàng huynh đi, còn muốn thay thế Quân gia bằng người của Tần gia, vì vậy ta không thể kiểm soát được chuyện này nữa.” Tuy giọng nói của Hạ Hầu Thương lạnh lùng và bình tĩnh, nhưng lúc chàng nhìn ta lại mang theo vài phần hổ thẹn, “Là ta năm đó suy nghĩ chưa được chu toàn, mới khiến...”

Đến lúc này, ta mới hiểu rõ hoàn toàn những chuyện khi ấy, cho tới bây giờ chàng chưa bao giờ kể lại quá khứ với ta, còn ta cũng không hỏi chàng. Nhưng từ cái hồi còn hôn mê mấy tháng không thể làm gì ở Vương phủ kia, vô cớ, ta cứ cho rằng sự thật chính là như vậy, chàng vẫn là vị Vương gia chính trực sấm vai binh tốt tiên phong trước kia. Chẳng qua trước kia ta bị người ta che mắt, mới không trông rõ sự thật, suýt nữa gây ra đại họa.

Ta nắm lấy tay chàng: “Những việc chàng làm là đúng.”

Chàng cúi đầu nhìn ta, trong mắt ẩn chứa nét vui mừng, lại trở tay nắm thật chặt tay ta.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 201: Đề Phòng

Tiểu Thất ho một tiếng: “Đừng nói trước kia nữa, chuyện năm đó nói sau, bây giờ phải làm sao đây? Nếu Ô Mộc Tề muốn dồn Vương gia vào chỗ chết, chắc hẳn đã lên kế hoạch cực kỳ kín kẽ, chúng ta phải đề phòng mới được”.

Quân Sở Hòa lại thần thờ nhìn con sói đen treo trên ngọn cây. Bát Tuần vừa săn được nó, vẫn chưa kịp lột da.

Mặc dù ta rất hận ông, nhưng vẫn có đôi phần đồng tình. Sao ta có thể không thấy sự ngờ ngàng và đau khổ trên mặt ông chứ? Ta không biết năm nó vì lẽ gì mà ông quay lưng lại với trách nhiệm trấn thủ Tây Cương, nhưng trong mơ hồ, ta đã đoán được ít nhiều, e rằng có liên quan đến Trường Công chúa?

Ta ho một tiếng, nói: “Người tới báo tin nói có cách đáp trả, sao không nói ra chứ?”.

Ông dời mắt khỏi con sói đen: “Lông càng đen bóng, nào có ai biết, bên trong nó đã thối rữa, thứ còn lại chỉ là bề ngoài? Năm đó ta không nhìn thấu...”

Ta không biết ông lắm bả gì, chỉ nhắc nhở: “Đại địch ập đến, người...”

Giờ ông mới bừng tỉnh, nói: “Tên Ô Mộc Tề này cố chấp đến điên cuồng, còn luyện công phu tà môn, không đạt tới mục đích sẽ không bỏ qua. Y muốn giết Vương gia trước mặt con, thậm chí để lại tướng chết rất đáng sợ, nhất định y sẽ làm thế... Triền Ngọc, có lẽ, đương sống duy nhất chỉ ở đây thôi, thật ra ta cũng hết cách rồi. Y là đối thủ hung ác nhất ta từng thấy, cơ trí tuyệt đỉnh, gần như không có sơ hở...”

Ta cười lạnh: “Giờ ngài mới hiểu không phải muộn quá rồi sao?”.

Quân Sở Hòa nói: “Y che giấu tốt quá, khiến chúng ta tưởng là y thật sự phải dựa vào chúng ta mới có thể làm được việc, ai ngờ... Thật ra, bởi vì thân phận mẹ đẻ y hèn mọn nên y không được Khả hãn Thiết Sâm coi trọng, bị phái đến nơi hoang vu cùng cực của Tây Di. Nào biết, y thu phục mười mấy bộ tộc nhỏ, tạo dựng thế lực lớn, cấu kết với Trường Công chúa để có được lòng tin của Thiết Sâm, tiến vào thành Lâm Tang... Sau khi Xá Thiết Mộc chết, y được lập làm Thế tử, mấy người phản đối y trong vòng mấy năm nay biến mất không còn tăm hơi. Chuyện này vốn khiến ta cảnh giác, nhưng ta tưởng y chỉ là người tài giỏi thôi, y nghe lời răm rắp, kính trọng bọn ta như cha mẹ... Y nói muốn lấy con, ta lập tức đồng ý, tưởng rằng cha con ta cuối cùng sẽ được ở bên nhau, mẹ con...”

Hạ Hầu Thương nhìn ta đầy nghi ngờ, ta khẽ nói: “Theo lời ông ấy nói, Trường Công chúa là mẹ ruột của ta, bà ấy là công chúa Tây Mã của nhiều năm trước”.

Mắt chàng lóe lên vẻ lo lắng, ta bất giác cũng lo lắng theo. Không phải chàng để ý dòng máu vương thất Tây Di chảy trong ta chứ?

“Quân soái, ngài là cha ruột của Triển Ngọc ư?”. Chàng chợt hỏi.

Ta ngạc nhiên, liền hiểu chàng lo lắng điều gì. Nếu không phải thế, vậy cha ta có lẽ là... Vậy chẳng phải bọn ta là... ?

Quân Sở Hòa vốn đang sầu lo chợt nhếch mép cười: “Yên tâm, mặc dù ta hồ đồ rất nhiều bận, nhưng chuyện này rõ ràng hơn bao giờ hết. Dung mạo của con bé thanh nhã thế kia, di truyền ở ta cả”.

Ý tứ ông là dung mạo của Vĩnh Lạc để không thanh nhã ư?

Hạ Hầu Thương hoàn toàn không để tâm đến lời mỉa mai của ông về phụ hoàng mình, thờ phào nhẹ nhõm: “Vậy thì tốt”.

Quân Sở Hòa thờ dài nói: “A Ngọc, con đã chọn đúng rồi. May mà con có chủ kiến của mình, đến giờ vẫn thế... Nếu không, năm đó ta sẽ kéo con vào... Bao lâu nay, Ô Mộc Tề che giấu rất tốt, thể hiện sự trung quân yêu dân, còn được thế hệ trẻ Tây Di ủng hộ. Nhưng ta không ngờ, bí mật của y lớn đến vậy, còn học võ công tà môn... Ngoài mặt muốn ta giết Bột Bột Khắc Ti, thực ra lại giấu Bột Bột Khắc Ti trong phủ, nhận bà ta làm thầy, học võ công tà ác, độc rắn Trương Tư vào người sẽ kích thích tiềm năng của y, nội lực tăng lên gấp ba, huyết đạo tự giải, da trâu gân trâu trói buộc cũng tự đứt lìa”.

“Trên đời này có võ công như vậy ư? Bột Bột Khắc Ti là ai?”. Ta cau mày nói, “Đã quan trọng như vậy, sao chưa bao giờ nghe người ta nhắc tới?”.

“Sao phải nhắc tới chứ?” Quân Sở Hòa nói, “Khả hãn Thiết Sâm đã hạ lệnh truy sát, dù là già trẻ trai gái, chỉ cần phát hiện ra tung tích, giết chết không cần hỏi. Mẹ ta có công phu tà môn, lấy rắn độc làm thức ăn, hút máu trẻ con luyện thành, không biết đã hại bao nhiêu con trẻ chôn Tây Di. Lúc môn phái mục cực thịnh, chợ xa của Tây Di vắng bóng trẻ con hơn nhiều.”

Nghe đến đây, ta đột nhiên rùng mình, bất giác ôm bụng, không phải Ô Mộc Tề muốn ta sinh con cho y rồi... Ta không dám nghĩ nữa.

Hạ Hầu Thương vỗ vai ta, nhưng ngón tay khẽ run, hiển nhiên chàng cũng nghĩ vậy.

“Sau này... khi ta đã đến Tây Di, biết chuyện Bột Bột Nhĩ Khắc trốn ở ốc đảo Tử Quy, Ô Mộc Tề liền lấy cớ đó là đất phong của ta, muốn ta đi diệt trừ, vốn định giết sạch không còn một mống, không ngờ đây là hành động xảo trá của y. Y rất cẩn thận, đám trẻ được cướp đến từ phương xa nên không ai biết.”

“Thì ra cha vẫn nhận đất phong?” Ta lạnh lùng nói, lại thấy tầm mắt ông chuyển tới con sói đen, ánh mắt mờ mịt mà buồn thương. Ấy vậy ta mới phát hiện, khuôn mặt nhuốm bụi của ông đã thêm nếp nhăn mới, phần tóc bên thái dương đã bạc thêm. Mấy ngày không gặp, ông như già đi mười tuổi.

Xem ra chân tướng ở chốn Tây Di mà ta không biết đã khiến ông hoàn toàn tỉnh ngộ. Ấy thế mới liều chết quay đầu.

Lúc này ruồi đã bâu đầy thân sói.

Ông dời mắt đi, nói: “Lọ thuốc ta đưa con đêm con uy hiếp Trường Công chúa có thể tạm thời làm dịu độc Trương Tư Tận Xương trên người Vương gia, để rắn Trương Tư không dễ dàng tìm tới. Con mau cho Vương gia uống đi...”

Tiểu Thất lúi lỏu thuốc ra từ tay nải, mở nắp ngửi thử mới đưa cho Hạ Hầu Thương.

Ta nhìn Quân Sở Hòa, không dám tin tưởng ông ta, nếu ông ta phản gián thì phải làm sao bây giờ? Mục đích của ông là tính mạng của Hạ Hầu Thương thì ta biết làm sao?

Ta nắm chặt tay Hạ Hầu Thương, không để chàng uống thuốc.

Tiểu Thất thờ dài nói: “Quân Triển Ngọc, đừng để lòng nghi ngờ che kín hai mắt mình. Suy xét chu toàn là tốt, nhưng quá đà lại thành đa nghi. Không phải trước kia người cũng như vậy với Vương gia ư?”

Lời của hắn như một chậu nước lạnh làm ta tỉnh ngộ. Đúng vậy, nếu không nhờ trời đất run rẩy, ta sẽ không bao giờ tin tưởng Hạ Hầu Thương, nghi ngờ những gì chàng làm chỉ là ngụy biện. Ta chậm chậm buông tay chàng, đôi khi, Tiểu Thất còn thông suốt hơn ta.

Hạ Hầu Thương mở lọ uống hết, nhận nước từ túi da Tiểu Thất đưa tới uống một ngụm. Lúc này mới cười nói: “Lần sau ta sẽ không trở thành phù dẫn hướng nữa chứ?”

Quân Sở Hòa nhìn ta rồi đưa mắt tới bụng ta, quay đầu nói với Hạ Hầu Thương: “Đương nhiên rồi.”

Ta cảm thấy thần thái của Quân Sở Hòa có phần mất tự nhiên, như thể có chuyện gì không nói được. Lòng gợn lên, chợt nhớ tới một chuyện, hỏi: “Phụ thân, độc trên người con đã giải chưa?”

Cho tới nay, mối quan tâm của bọn ta luôn là độc trên người Hạ Hầu Thương, cũng bởi độc trên người chàng mới khiến kẻ hoạch bị bại lộ trước Ô Mộc Tề. Còn ta vẫn hành động như thường, lại mang thai nên không ai nhớ tới chuyện... Liệu cơ thể ta còn độc không?

Tương Tư Tận Xương, thật sự sau một lần với Hạ Hầu Thương mà chuyển hết lên người chàng?

Ta nhớ rõ phụ thân đã nói rằng thuốc giải của ông chỉ giúp ta hành động tự nhiên. Mà ông vừa mới nói, độc Triền Miên có thể hóa giải những độc khác, dù không cần thuốc của ông ta vẫn tỉnh lại được?

Ta cảm thấy có điểm nào không đúng, nhưng nghĩ kỹ thì đầu óc càng hỗn loạn thêm.

Quân Sở Hòa ngạc nhiên nhìn ta: “Dĩ nhiên đã giải rồi, các con thấy rắn Tương Tư trong túi rồi đấy, có phải nó chuyển động rất gay gắt, luôn hướng về phía Vương gia? Nếu cơ thể con chưa hết độc, nó sẽ hướng về phía con.”

“Nhưng khi đó con đứng cạnh Vương gia mà.” Ta nhìn mặt ông chăm chăm, muốn tìm ra dấu vết nói dối.

Siêu Ảnh đứng bên nói: “Người đã nói thế, trái lại quả thật có chuyện này. Có một lần, con rắn kia gần ghê quá, rơi xuống đất. Nhìn phương hướng, nó quả thật bò về phía Vương gia. Thuộc gia tiến đến gần Vương gia, con rắn kia liền ngo ngoáy trong túi. Nếu là Vương phi thì không có chuyện đó.”

Siêu Ảnh sẽ không nói dối.

Ta yên lòng, thâm nghĩ loại độc này lợi hại đến vậy, tổn thương rất lớn cho cơ thể người, ta lại có thể mang thai chứng tỏ ông không lừa ta.

Nói chuyện một hồi, mặt trời đã ngả về phía Tây. Con gió ẩm áp trong sơn cốc đã phiếm lạnh, dù ánh chiều tà vẫn nhuộm trên cỏ biếc nhưng khung cảnh tối dần. Hai người trong số Bát Tuần thay phiên nhau canh gác trở lại bầm báo, không hề thấy động tĩnh trong ngoài cốc.

Quân Sở Hòa nói: “Cá chưa lọt lưới, sao chúng có thể nuốt con mồi? Chi cần chúng ta không xuất cốc, chúng sẽ không hành động.”

Xung quanh yên tĩnh như tờ, chỉ nghe tiếng côn trùng kêu vang giữa lùm cỏ, nước suối chảy róc rách. Từ đây trông sang, sơn cốc rộng lớn vô cùng, có thể ẩn tàng hơn vạn binh mã, quả là nơi thích hợp để phục kích. Nếu trong tay không có Ô Mộc Tề, bọn sẽ không yên tâm tiến vào đây. Nhưng giờ con tin đã mất, nếu Lạc Nhật Hà thật sự dẫn bộ tộc của mình đến cứu thì chỉ có thể tự chui đầu vào rọ mà thôi.

Bọn ta đã lâm vào khốn cảnh trùng điệp chưa từng có.

Lạc Nhật Hà, con người như cầu vòng ấy lại bỏ mạng vì ta thêm một lần, còn dắt theo tộc nhân của mình ư?

“Có thể phải người xuất cốc chặn họ lại không?”

Ta biết đây là chuyện bất khả thi. Với tính toán của Ô Mộc Tề, sao y không lường trước chuyện này chứ?

Mọi người không trả lời câu hỏi của ta, ai ai cũng biết, ngay cả thâm tâm ta cũng rõ ràng.

“Tôi đi.” Tiểu Thất chợt nói.

“Võ công của ngươi vẫn chưa khôi phục, đi làm gì?”

“Khôi phục một chút rồi. Tôi đã nghĩ rồi, người dự đoán được, Ô Mộc Tề cũng dự đoán được, không chừng hẳn tưởng chúng ta không định phá vòng vây, lấy trứng chọi đá. Hành động bất ngờ có khi thoát được vòng vây trùng điệp đấy chứ?”

Đây là cơ hội một phần vạn, Tiểu Thất hiểu ta, nhưng lại muốn thử một lần. Ta than một tiếng: “Không cần, là ta suy nghĩ chưa thấu đáo...”

Quân Sở Hòa cau mày nói: “Sao cấm chế của ngươi vẫn chưa giải? Ngươi chưa xem quyển sách đó à?”

Ta sớm đã nghĩ ngò. Hôm nay đã chứng thực Quân Sở Hòa cố ý giải cấm chế trên người Tiểu Lục Tiểu Thất, nhưng ta không có cảm giác vui mừng. Dù có thêm hai cao thủ, nhưng trước thiên quân vạn mã, thêm phần sức mạnh vài người có là gì?

Quân Sở Hòa đi tới kéo Tiểu Lục Tiểu Thất ra xa, dả thông kinh mạch cho họ.

Người bao quanh bọn ta không hề tản đi, như thể biết ta cần an ủi, nhưng người có thể an ủi ta chỉ có Hạ Hầu Thương mà thôi.

Chương 202: Nguy Hiểm.

Ta vốn biết đoạn đường này cực kỳ nguy hiểm, nhưng có chàng bên cạnh, bất kể vách núi cheo leo, đường đèo hun hút hay núi đồi nguy hiểm, ta cũng cảm thấy ấm áp và hạnh phúc. Nhưng chưa được mấy canh giờ mà trời nghiêng đất ngã, cảm giác ấm áp đó đã biến mất. Quả nhiên ông trời không để ta được như ước nguyện.

“Thật ra ta đã rất may mắn rồi. Ngọc, có nàng, còn có con của chúng ta, dù thế nào đi nữa chúng ta vẫn sẽ luôn bên cạnh nhau.” Tay chàng vờn qua đầu vai ta, phủ trên hai má ta, “Nhạc phụ, nếu biết rõ tất cả về độc Tương tư tận xương, nhất định sẽ tìm được thuốc giải thôi. Ngọc, chúng ta sẽ sống sót thoát khỏi đây.”

“Đúng, chúng ta sẽ sống sót thoát khỏi nơi đây!” Nếu không thể... thì vĩnh viễn ở bên cạnh nhau cũng được. Ta vuốt ve cái bụng, thầm nhủ từ tận đáy lòng, chẳng qua khổ cho con, con trai à, chưa kịp trào đời đã... Tiếc là không được nhìn thấy con, mặt mũi đáng người có giống cha con hay giống mẹ?

Vừa hạ quyết tâm, ta liền không suy nghĩ linh tính nữa. Ta ngồi thẳng người, ghé sang hỏi chàng: “Vết thương trên tay chân chàng đã khỏi chưa?”

Chàng xòe tay ra, duỗi thẳng cho ta ngắm: “Nàng nhìn xem, đã tốt hơn nhiều rồi. Bát Tuấn mang theo mình những loại thuốc tốt, còn Tiểu Thất có khả năng cải tử hồi sinh, kể cả gặp phải trường hợp ngón tay bị chặt đứt cũng không có vấn đề gì.”

Hai ngón tay giữa của chàng bị thương không nhẹ nên chưa thể duỗi thẳng được. Tiểu Thất nói cho ta biết, chờ kinh lạc trong da thịt dài ra, rồi lại nẹp miếng sắt cố định, nối lại ngón tay thì mới coi như khỏi hẳn. Nhưng không thể để bị thương lần nữa, nếu không sau khi dài ra sẽ bị thoái hóa cong lại.

Nhưng với tình thế ngày hôm nay, chàng đâu thể không ra tay?

Trong lòng ta đau đốn, nói tiếp: “Võ công của chàng khôi phục là tốt rồi, ngón tay chỉ là chuyện nhỏ. Không phải chàng đã nói, chỉ cần vẫn còn sống thì những thứ khác đâu có đáng?”

Chàng cười hóm hờ: “Đúng vậy, chỉ cần vẫn còn sống thì những thứ khác đâu có đáng giá chứ?”

Trên trán chàng không có lông mày, trên mặt có để đám râu ngắn, là da vẫn là đen đúa, đầu tóc buộc lên, tuy gương mặt đã dần trở nên tuấn tú như trước kia nhưng cuối cùng đáng về vẫn quái dị. Ta càng nhìn chàng càng buồn cười, nhưng chỉ cảm thấy nước mắt từ hốc mắt chảy ngược vào mũi, miệng đầy vị mặn chát.

“Chàng tự biến mình thành đáng về thế này mà không lo lắng nhờ sau này ta không nhận ra chàng nữa sao?”

Chàng cười dài đáp: “Thì sao, nàng không thích đáng về ta của hiện tại à? Nàng không biết các cô gái Tây Di yêu thích đến mức nào đâu, theo các nàng ấy nói, trên người ta tràn đầy khí khái anh hùng...” Nói xong chàng giơ tay lên cơ, những cơ bắp dưới lớp áo quần cuộn cuộn, “Nàng sờ đi, có thấy rắn chắc không?”

Ta nheo cánh tay chàng một cái, nói: “Đúng vậy đó, nếu xẻo một miếng đem xào lăn, cho vào miệng nhai rất có độ dai...”

Chàng giả bộ kêu tiếng sợ hãi: “A, con yêu ơi, con xem mẹ con định xào cha con này!”

Ta dứt khoát giơ tay nheo cơ ngực cường tráng của chàng một cái rồi mới bỏ tay xuống, nói: “Cắt một miếng này, lại cắt một miếng nữa này...”

Mới đầu chàng cười khanh khách tránh né, cho đến khi ta bàn tay hạ tay xuống, chạm phải nơi không nên chạm mới nghe thấy tiếng thở của chàng càng lúc càng dồn dập. Bấy giờ ta mới vội rút tay về, song lại bị chàng bắt được đặt lên chỗ đó, khẽ nói: “Nó đã cô đơn lâu lắm rồi.”

“Ta cực kỳ xấu hổ, định rút tay lại ngay. Nhắc trông xung quanh, thấy những người còn lại đang đợi ở phía xa kia, không có ai chú ý đến tình cảnh ở đây, lúc này ta mới thả lỏng được.”

Chàng cầm lấy tay ta vuốt ve nơi đó. Tuy cách một lớp vải nhưng cũng cảm thấy nó nóng đến bỏng người, trở nên vô cùng cương cứng.

“Ta muốn nàng, Ngọc, trước giờ ta chưa bao giờ muốn như vậy. Mỗi lần như thế, ta sẽ nhớ lại nơi xảy ra lần đầu tiên của chúng ta, lúc chúng ta đến với nhau, gương mặt nàng rung rung nước mắt, thân thể khẽ run... Ta đã nghĩ có phải lần đầu tiên ấy ta đã ép buộc nàng rồi không? Rồi ta lại sợ nàng hận ta, mặc dù nàng đã nói nàng không trách ta... Nhưng ta vẫn phải nói những lời này, trên đời này người ta không muốn làm tổn thương nhất chính là nàng, không muốn một chút nào hết.”

Hơi thở chàng càng lúc càng dồn dập, trong mắt cũng lộ vẻ mê man say đắm. Chàng nắm tay ta, hành động gấp gáp khiến trái tim ta cũng đập như trống bỏi, thân thể như uống hớp rượu nặng, có một dòng nước ấm len lõi toàn thân, bông bênh phiêu lãng như đám mây kia, trong lòng tràn ngập niềm hân

hoan.

Sau khi chuyện ấy kết thúc, chàng hơi xấu hổ, cảm được hương trên người ra ngoài, muốn che giấu dấu vết. Thật ra thì ta cũng có cảm giác giống chàng, ngại không ngẩng cao đầu được, nhưng nhìn dáng vẻ của chàng, lại thấy hơi buồn cười, nghĩ đến lần đầu tiên gặp lại chàng, chàng rất ham thích chuyện gái trai, gần như muốn khoe khoang cho toàn bộ mọi người trong kinh thành biết được mới tốt, sao bây giờ lại ngại ngùng như vậy?

Có lẽ bởi vì cùng với ta nên chàng mới cẩn thận e dè hay sao?

Không biết mùi thơm kia có tác dụng gì không, dù sao lúc chúng ta ra ngoài, luôn cảm giác những người bên cạnh đều nhìn bọn ta với ánh mắt kì quái. Dĩ nhiên họ sẽ không nói ra rồi, nhưng càng không nói gì ta lại càng có cảm giác kì quái hơn.

Hạ Hầu Thương vẫn xì mặt, tỏ vẻ như bất kì một ai có vẻ mặt, ánh mắt khó chịu thì sẽ không khách khí với họ. Từ lúc đó, người người đều dè dặt cẩn thận hành vi của mình.

Chỉ có Quân Sở Hòa thừa dịp chàng không chú ý nhắc nhở ta: “A Ngọc, bây giờ con đang mang thai, chưa được ba tháng nên cẩn thận một chút!”

Ta á khẩu không thốt nên lời, đỏ mặt tía tai định phản bác, thế mà ông lại cấp tốc trốn chạy như con thỏ, ta quay đầu nhìn đã thấy Hạ Hầu Thương sa sầm mặt đi tới.

Ta vừa nhìn bóng dáng Quân Sở Hòa vừa lẩm bẩm: “Vốn dĩ đâu có làm cái gì, đứng không!”

Nếu đã xác định người của bộ tộc Thảo Thạch sẽ tới đây, Ô Mộc Tề sẽ không hành động ngay đâu, như vậy chúng ta không di chuyển sang nơi khác, ở tại chỗ nhóm lửa, ta bảo Bát Tuần dừng tuần tra nữa, dứt khoát nghỉ ngơi, lên tinh thần chuẩn bị chiến đấu.

Dù sau này có sống hay chết, cũng không thể để mất tinh thần, nếu đã chuẩn bị kỹ càng, thì sống chết có gì phải sợ?

Bát Tuần và Thất Tinh vốn là chọn một trong nghìn người, vào sinh ra từ ở chốn Tây Cương không biết bao lần, đã quen với cảnh sống chết. Vì thế họ đều thả lỏng tinh thần, Bát Tuần cùng với Tiểu Tam, Tiểu Lục và Tiểu Thất nhặt vài viên đá, mở bàn đánh cược.

Thế là khi màn đêm buông xuống, Lạc Nhật Hà dẫn theo năm nghìn nhân mã lẳng lặng tiến tới gần chúng ta. Lúc nhìn thấy tình cảnh này, quả thực không dám tin vào mắt mình.

Tiểu Lục bị thua đến nỗi còn mỗi cái quần trong, Tiểu Thất cũng không đến nỗi, chỉ bị còi một áo ngoài, còn Tiểu Tam thì lấy một mảnh vải rách che bên dưới, ngồi khoanh chân không dám động đậy, sợ nhờ may mảnh vải kia bay mất. Nghe nói mảnh vải đó là Bát Tuần hào tâm cho hắn. Lần đánh cuộc này, Bát Tuần như được thần phù hộ nên mới chiến thắng, vì thế sắc mặt Thất Tinh trắng bệch, lửa giận ngút trời!

Tiểu Tứ vốn là tên ba phải, thấy tình hình không ổn là tự động nghiêng về phía Bát Tuần ngay.

Ta tựa trong lòng Hạ Hầu Thương ngủ một giấc mới tỉnh dậy, nhìn thấy Lạc Nhật Hà che một chiếc khăn lụa trên mặt, đội nhân mã hùng hậu phía sau đều ngây người bất động, mà ngay cạnh đồng lửa trước mắt họ chính là đám người đang mất long sông sọc đánh cược kia chứ đâu.

Một lúc lâu sau, Lạc Nhật Hà mới nhớ ra phải nói gì đó: “Tướng... tướng quân của các người đâu?”

Siêu Ảnh bên cạnh buông một đồng quần áo lớn ra, tiện tay ném cục đá đi, tiếc nuôi kêu to: “Suýt chút nữa thì... Sao giờ các người mới đến?”

Hắn ném trả quần áo lại cho Tiểu Lục, Tiểu Lục vội vã nhưng không hề lúng túng tìm ngoại bào mặc vào, rồi lại nhanh chóng chạy núp ra phía sau tảng đá để mặc những thứ còn lại.

Hai người trong Bát Tuần cũng ném trả quần áo lại cho Tiểu Tam và Tiểu Thất, lúc bấy giờ họ mới đứng dậy, phui bụi trên người: “Chúng tôi chờ các người bao lâu rồi đây.”

Lạc Nhật Hà cũng chẳng xa lạ gì họ, Tiểu Thất cũng thường xuyên gặp, tuy khuôn mặt của Tiểu Tam đã bị phá hủy nhưng vẫn thấp thoáng đường nét khi xưa, vì thế nàng ta lại hỏi thêm câu nữa: “Các người là Thất Tinh Vệ à? Chúng ta đến... các người không nhận ra à?”

Người của bộ tộc Thảo Thạch giỏi về che giấu hành tung, năm nghìn nhân mã đều lấy bao da bọc vỏ ngựa, vì không để đánh động dã thú, họ có một vài bí pháp của tộc mình. Thế nhưng nhiều nhân mã như thế, tại sao chúng ta không hề phát giác ra được chứ?

Tiểu Thất thân nhiên đáp: “Biết rồi, nhưng bạn quá không có thời gian nói với các người.”

“Bạn quá ư?” Lạc Nhật Hà đột ngột tức giận, “Tôi dẫn theo người trong tộc bốn ba ngàn dặm chỉ vì nghe nói Tướng quân của các người bị bắt, thì ra chàng không sao cả, lại ung dung tự tại đến nơi này cùng các người. Người nói cho ta biết, chàng ở đâu! Chàng tránh né ta suốt bao năm, để tôi xem hôm nay chàng trốn được đi đâu!”

Tiểu Lục mặc quần áo xong chạy ra, vô cùng bất mãn mắng: “Ai trốn cô, Tướng quân của chúng ta trốn cô hay sao? Người không gặp cô, tất nhiên không phải lý do gặp cô!”

Lạc Nhật Hà nói: “Người khác sợ Thất Tinh Vệ các người nhưng ta không sợ!”

Dứt lời, nàng vung sợi roi trong tay lên, đánh về hướng Tiểu Lục, người của nàng lớn tiếng reo hò: “Gọi Quân Triệu Ngọc ra đây! Hắn dám không cưới tộc trưởng của chúng ta, chúng ta sẽ trói hắn, để chìm ung trên thảo nguyên mỡ hắn!”

Tiểu Lục lăn một vòng trên mặt đất tránh thoát, vừa trốn vừa nói: “Nữ nhân này, không có ai thèm sao?”

Bát Tuấn đứng bên cười sang sảng, lại nói: “Hãy da, đứng vậy, hòa thượng chạy được nhưng chùa chạy sao được. Mấy người trong Thất Tinh đều ở đây rồi, chủ của họ còn trốn đi đâu được nữa chứ?”

Những người đi theo kia càng âm ỉ hơn: “Trói chúng lại, nghiêm hình bức cung, xem chúng có khai ra chủ nhân đang ở đâu không?”

Lạc Nhật Hà càng nghe, càng cảm thấy lời nói của nhóm Thất Tinh Bát Tuấn như đang giễu cợt, ra tay càng mạnh bạo hơn.

Ta thấy mọi chuyện càng lúc càng khó xử, muốn đi ra ngoài nhưng không hiểu sao lại hơi sợ. Sau khi nàng biết sự thật về ta sẽ như thế nào? Với tính cách của nàng, chỉ sợ sẽ ra tay mất, kẻ địch đang ở trong túi theo dõi từng hành động, thế mà chúng ta lại nội chiến.

Hạ Hầu Thương nói: “Ta cùng nàng ra ngoài.”

Ta biết, nếu Lạc Nhật Hà tới, cuộc chiến lớn như vậy, e rằng Ô Mộc Tề đã ẩn náu ở những ngọn núi xung quanh quan sát chúng ta ấy chứ.

Quân Sở Hòa đang ngủ ở phía sau tảng đá cách chúng ta không xa, lúc này cũng đi ra, nói: “Để cha ra ngoài trước.”

Có ông đến giải quyết xung đột cũng tốt. Ông bước ra khỏi tảng đá, cất lời với Lạc Nhật Hà: “Lạc cô nương, nhiều năm không gặp, không ngờ phong thái của cô vẫn như xưa.”

Lạc Nhật Hà nghe thấy ông gọi, cuối cùng dừng phát roi quay sang nhìn ông, hồi lâu sau mới ngờ ngợ hỏi: “Ông có phải... cha của Quân Triệu Ngọc không? Sao ông lại biến thành dáng vẻ như bây giờ? Râu của ông đâu? ... Quân Triệu Ngọc đâu?”

Ta thấy nàng ta như thể muốn đứng lên yên ngựa, nhìn về phía sau Quân Sở Hòa. Tuy trên mặt đang đeo khăn che, nhưng dáng vẻ lo lắng như vậy lại có thể nhìn thấu qua lớp khăn che.

“Lạc cô nương, chỉ bằng xuống ngựa rồi hẵng nói?” Quân Sở Hòa cười nói.

Lúc bấy giờ Lạc Nhật Hà mới chịu xuống ngựa, chấp tay hành lễ với ông: “Quân soái, người khỏe chứ? Người vẫn chưa chết đúng không?”

Quân Sở Hòa nghe xong, một lúc lâu mới bình tĩnh đáp lời: “Chưa chết được...”

Nghe câu ấy, ta không dần nổi con buồn cười, nàng vẫn thẳng thắn đến nỗi ngây thơ như vậy, đúng là ăn nói bộc trực. Ngày xưa cũng thế, thẳng thắn đến mức ta không chịu nổi.

“Chàng... cũng không chết đúng không?”

“Không chết... nhưng...” Quân Sở Hòa chần chừ nói, “Cô thấy nó, e là sẽ thất vọng thôi.”

“Không sợ...” Nàng đột ngột giật tấm khăn che mặt xuống, cười nói: “Ta biết mình hiện tại đã không xứng với chàng, ta chỉ muốn biết rõ ràng, tại sao năm đó chàng len lén ra đi, mà trước khi đi lại tận tâm tận lực dạy cho người trong tộc chúng tôi cách bày binh bố trận, rốt cuộc chàng có tình cảm với ta hay không?”

Ánh lửa trên mặt đất chiếu trên gương mặt nàng, ta thấy rõ trên mặt nàng chẳng chút vết thương, có cái đã biến thành màu đen, mặt nàng còn đáng sợ hơn cả Tiểu Tam.

Thấy mặt nàng, tất cả mọi người đều im lặng, lúc lâu sau, Quân Sở Hòa mới nói: “Cô... sao cô biến thành như vậy?”

Nàng đeo lại chiếc khăn che mặt, cười nói: “Có gì đau khổ hơn thế này? Nhưng cũng chỉ là gương mặt thôi mà, dù sao Quân Tướng quân cũng không quan tâm đến ta, dù khuôn mặt của tôi có xinh đẹp như xưa thì chàng cũng vẫn không thích ta.” Giọng nói của nàng chán nản, “Nếu ta vẫn đẹp như trước, ngược lại ta không dám tới gặp chàng, trong lòng luôn suy đoán, tại sao chàng lại như vậy, tại sao lại như vậy? Hiện tại thì hay rồi, ta đã không cần chàng nữa... Chỉ vì muốn biết, chàng đối xử với ta tốt như vậy, trong những ngày đó, chàng bắt ta học này học kia, nói về sau người trong tộc tôi phải học cách tự vệ, lại dạy bọn họ làm xe chế giáp, dạy họ cách làm thế nào mà ít thương vong nhưng lại được thắng lợi lớn nhất. Trong suốt những ngày đó, chàng vẫn luôn hững hờ với ta, nhưng cả ngày lại nghiên cứu cách hành động của người trong tộc chúng tôi, hơn nữa còn nghiên cứu ra một trận thuật sẵn cho chúng tôi. Đó cũng là chuỗi ngày ta sống vui vẻ nhất, các trưởng lão đều chúng mừng ta, nói rằng ta tìm được một vị hôn phu tốt, sẽ trở thành tộc trưởng anh minh nhất trong tộc chúng tôi. Nhưng cuối cùng chàng vẫn đi, biến mất vào khoảng thời gian ta hạnh phúc nhất... Quân soái, ông nói cho ta biết chàng đang ở đâu đi?”

Quân Sở Hòa thật sự khó mà cất lời: “Lạc cô nương, bao nhiêu năm trôi qua, cô nên quên nó đi, nó không thể cưới cô được, nó dạy người của cô chiến thuật cũng là vì báo đáp ân cứu mạng thôi.”

Lạc Nhật Hà bắt lấy tay Quân Sở Hòa: “Ta biết, ta đã biết từ lâu... Nhưng Quân soái, ông nói cho ta biết đi, có phải ta không xinh hay ta đối xử với chàng không tốt sao? Chàng lúc nào cũng nói cười với người khác, nhưng luôn lạnh lùng với ta, thế nhưng khi ta bị thương, chàng lại len lén sai Tiểu Thất chuẩn bị thuốc nhờ người của tộc ta đưa cho ta...”

Nàng lấy một bình sứ trong ngực ra: “Ông nhìn này, đây là thứ năm xưa chàng lưu lại, lúc ta bị đám sói vây quanh căn xé, chàng chuẩn bị thuốc cho ta, chàng cho rằng ta không biết, thế nhưng ta đã biết hết rồi.”

Trên thân bình sứ có những vết rạn nứt, đồ sứ trắng nõn đã ngả vàng, có lẽ do bị va đập hoặc bị đè nặng lên.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 203: Đối Mặt.

Quân Sở Hòa áp a áp ứng nói: “Cô đối xử với nó rất tốt, hơn nữa cô cũng rất xinh đẹp, nhưng mà...” Ông đột nhiên quay đầu lại nói, “Triển Ngọc à, cha không nói được nữa rồi, con ra ngoài giải thích với nàng ta đi.”

Nghe những gì nàng nói, ta vô thức núp sau tảng đá, đôi chân như thể mọc rễ, trong lòng tràn đầy nỗi hổ thẹn. Nếu năm đó ta nói rõ ràng với nàng ta thì đã không có chuyện ngày hôm nay rồi. Năm đó, ta cho rằng chỉ cần đối xử lạnh nhạt với nàng ta thì nàng ta sẽ quên ta. Nhưng khi ấy ta chỉ có tâm tư đi điều tra rõ chân tướng về vụ Quân gia, để trả thù cho tướng lĩnh Quân gia, nào có thời gian để ý đến tâm tình của nàng?

Vừa bị Quân Sở Hòa gọi, ta lại càng không cất nổi bước, Hạ Hầu Thương nói: “Cuối cùng nàng cũng phải đối mặt với nàng ta, đi nào, chúng ta cùng ra ngoài.”

“Đờ ta đi.”

Thế là chàng thật sự ôm eo ta kéo đi, nửa ôm nửa kéo từ phía sau tảng đá ra ngoài.

“Hạ Hầu Thương, là người!” Lạc Nhật Hà giận dữ, “Những người này đều là thuộc hạ của người sao? Đúng rồi, sao ta lại quên được chứ. Là Bát Tuấn đúng không? Tất cả họ đều đeo mặt nạ giấu mặt ở phía sau không dám gặp ai! Người cho là người cạo lông mày rồi tăng mấy cân là ta không nhận ra nữa sao? Người đã làm gì Quân Triển Ngọc!”

Vừa nghe nàng ta nói thế, người trong bộ tộc đều đồng loạt rút đao ở thất lưng xoèn xoẹt.

Quân Sở Hòa vội nói: “Hiểu lầm, hiểu lầm thôi. Lạc cô nương, chuyện năm xưa rất phức tạp, không liên quan gì đến Vương gia đâu, hấn dẫn người đuổi theo cô cũng chỉ là bắt đắc dĩ phải làm theo lệnh thôi.”

“Gi mà bắt đắc dĩ, nếu không phải tại hấn, sao ta lại bị mất nửa bàn chân được, làm sao sẽ bị bão cát cuốn vào hố dầu đen, những vết thương trên mặt chính là di... vì hấn...” Giọng nàng dần dần hạ thấp, chiếc roi trong tay cũng rơi xuống, “Quân... Triển Ngọc, cô chính là Quân Triển Ngọc, mặt mũi khác biệt, chiều cao khác biệt... nhưng đôi mắt kia... sao ta có thể quên, sao ta có thể quên được chứ?”

Cho dù đối mặt với đối thủ như Ô Mộc Tề, và bị cường địch Tây Di vây quanh, nhưng ta không hề có cảm giác khó đối mặt với nàng như hôm nay, ánh mắt sáng quắc mà nàng nhìn tôi khiến ta có cảm giác như thể vạn kiếm đâm qua.

Ta khó khăn mở miệng: “Xin lỗi, suốt bao lâu, ta vẫn gạt cô.”

Nàng đột nhiên người vang, đôi mắt có vài giọt nước mắt tuôn rơi: “Thì ra không phải ta xấu, cũng không phải ta không tốt, thì ra là như vậy, lần này thì ta yên tâm rồi.”

Ta khẽ nói: “Lạc Nhật Hà, rồi cô cũng sẽ tìm được người thật lòng với mình, người không để ý đến dung mạo của cô thôi. Xin lỗi, nếu ta thật sự có thể...”

Đôi mắt của nàng sáng lên: “Nếu cô là nam, cô sẽ lấy ta ư?”

Vấn đề này rất khó nói, ta áp a áp ứng: “Có lẽ...”

Còn chưa dứt lời, Hạ Hầu Thương nhéo mạnh tay ta, ngắt lời nàng: “Đừng nói nhiều nữa, Ô Mộc Tề đang dẫn binh đội ở bên ngoài kia.”

Lạc Nhật Hà nhìn chàng chằm chằm: “Người có ý gì, đừng cho rằng hôm nay Quân Triển Ngọc còn sống thì ta sẽ không tìm người tính sổ nữa. Quân Triển Ngọc, cô nói cho ta biết, nếu cô là nam, có cưới ta hay không?”

Đầu của ta rất đau, vô cùng đau. Năm đó cũng vậy, vừa thấy ta tươi cười là nàng lập tức ép ta, thử hỏi sao ta không lạnh lùng cho được?

Lúc này một người có vóc dáng cao lớn trong tộc nàng ta đi tới bên cạnh khuyên nhủ: “Nghe lời của họ đi, chúng ta đi tới đây mà không hề gặp một binh

lính Tây Di nào, người không cảm thấy kì quái hay sao?”

Người thanh niên trước mặt ta có gương mặt rằm trăng, đường nét như được chạm khắc, dáng dấp vô cùng anh tuấn. Thấy ta đánh giá hần, hần cười phở hăm răng ra với ta như thể ta vừa cho hần một đỉnh vàng, ta lờ mờ hiểu ra.

Lạc Nhật Hà lại không hề khách khí với hần: “Hào Cách, ta đang nói, ai cho ngươi chen miệng?”

Bị nàng quát, hần không tức giận mà ngược lại có hơi vui mừng, nói: “Những chuyện nhỏ nhặt như vậy, sau này tộc trưởng sẽ biết, chỉ là dọc đường hơi bất thường, chẳng lẽ tộc trưởng không phát hiện ra sao?”

Đúng vào lúc này, phía bên trái dãy núi lại xuất hiện liên tiếp ánh đuốc nối liền thật dài, giống như thân rồng ẩn núp. Dưới ánh sáng của bó đuốc, lờ mờ có thể trông thấy một người đàn ông đang mặc áo vàng. Giọng y truyền xuống từ trên đỉnh núi: “Các người ôn chuyện cũng đủ rồi nhỉ, bạn bè lâu ngày gặp lại, hần huyền không hết chuyện, bản vương luôn thấu hiểu mọi điều, ngay cả thời gian ôn lại chuyện xưa cũng bố trí cho các người. . . Quân Triển Ngọc, bản vương đối xử với nàng có tốt không? Nhưng bản vương cũng có chút ghen tị, nàng đối với cô ta tốt như vậy, tại sao lại đối với bản vương thì không? Nhưng không sao cả, hôm nay đánh một trận xong, cuối cùng nàng cũng phải nhìn bản vương với ánh mắt khác thôi.”

Ta tức giận, cất giọng gắt: “Ô Mộc Tề, ngươi học võ công tà môn của Bột Bột Khắc Ti, ngươi không sợ ông trời hay sao? Tướng sĩ Tây Di, các ngươi đi theo loại người như y, không sợ bị đời con cháu mình sẽ bị y đem ra để luyện công sao?”

Lạc Nhật Hà vỗ tay cười ta: “Là qtn thật rồi! qtn mới tuyệt vời như vậy!”

Ta mỉm cười với nàng: “Quá khen rồi.” Vì kêu to nên ta hơi rất cổ. Tiểu Thất luôn thấu hiểu ý người khác, đưa cho ta một bình nước rồi nói: “Cô nghỉ ngơi một lát đi, tiếp theo cứ đề ta.”

“Ô Mộc Tề ngươi đúng là loại lòng lang dạ sói, người gài thuốc nổ ở trong thánh ung, muốn làm nổ chết cha của mình. Bắt trộm trẻ con để luyện võ công tà môn, mặt ngoài thì làm tròn hai chữ trung nghĩa thế nhưng sau lưng thì làm chuyện táng tận lương tâm. Tướng sĩ Tây Di ai có mang theo trẻ nhỏ nhớ cẩn thận đấy, đi theo y khó mà bảo toàn tính mạng. . .” Tiếp theo là một tràng dài đầy những lời thô tục chảy ào ào như thác nước, Bát Tuấn nghe thấy, trên mặt đầy vẻ khâm phục.

Những cây đuốc trên dãy núi hơi dao động không thẳng hàng, từ đó có thể thấy tướng sĩ Tây Di đã bắt đầu nghỉ ngơi rồi.

“qtn, ta đối xử với nàng tốt như vậy mà nàng lại vì gã đàn ông khốn nạn kia mà hất bát nước bắn lên người ta? Nam tử Tây Di chúng ta đều là những dũng sĩ thẳng thắn, xem ra đã không còn như lúc xưa, khôi phục thân phận nữ nhi, phải dùng những thủ đoạn hạ lưu này mới có thể đã kích lòng quân của bọn ta hay sao?”

Y đang ám chỉ thân phận ta không quang minh chính đại. Vừa dứt lời, hàng dài bó đuốc kia lại ổn định. Tận sâu trong đáy lòng ta đã hiểu, những lời đó đối với y không có bất kì ảnh hưởng nào, bởi vì y đã tính toán chu đáo kĩ càng, khiến người ta không tìm ra được chứng cứ. Nhưng người của bộ tộc Thảo Thạch sẽ truyền những lời này trên toàn thảo nguyên.

Ô Mộc Tề mồm miệng lanh lợi, cũng không chịu nổi những lời nói tục dân quê của Tiểu Thất, cuối cùng quá tức giận, y giương cung bắn, nhưng vì khoảng cách quá xa, đến bên cạnh hần đã không còn lực.

Y đứng trên đỉnh núi gắt lên: “qtn, không phải trước kia nàng lấy ba nghìn nhân mã đổi mặt với hai vạn truy binh sao? Bản vương nhân từ nên mới đem theo hai vạn nhân mã, còn các nàng đã có đến năm nghìn người, ba nghìn người cũng đủ để nàng chạy thoát thì năm nghìn người sẽ thoải mái thôi, nàng nói xem bản vương có nhân từ hay không? Vào lúc rạng sáng, chúng ta sẽ đợi người của nàng đến Song Tinh, qtn, nàng đừng làm bản vương phải thất vọng, mặc váy vào, trí thông minh của nàng cũng hoàn toàn biến mất rồi.

Nói xong, bó đuốc dần biến mất trong rừng núi. Binh mã của y anh dũng thiện chiến, cộng thêm đã có chuẩn bị đầy đủ, tất nhiên khác với Tào Đức Bảo chỉ tập hợp binh mã tạm thời để diệt tướng lĩnh Quân gia, không biết những năm vừa qua Quân Sở Hòa đã dạy biết bao thứ của Quân gia cho y.

Ta vừa cất lời hỏi, trên mặt Quân Sở Hòa có chút không được tự nhiên, chần chừ suy tư hồi lâu mới nói: “Đại khái y từng gặp trận thuật kia, phương pháp phá giải y cũng biết.”

“Nói như vậy, y hiểu rõ trận pháp của chúng ta, chỉ còn cách dùng cái mà y không biết thôi.” Ta ngẩng đầu nhìn Lạc Nhật Hà, không khỏi sợ hết hồn. Nàng ngờ ngác nhìn ta, đôi mắt long lánh giọt lệ. Không phải nàng vẫn chưa chấp nhận được sự thật ấy chứ?

“Nếu cô là một nam tử thì tốt quá.” Nàng thấy ta nhìn nàng, bèn thờ dài nói, “Ta rất thích ngắm nhìn dáng vẻ lúc ngươi chỉ huy, chăm chú và nghiêm cẩn, không để ý tới bất kì thứ gì xung quanh. Lúc này trên người ngươi toát ra thứ gì đó rất kì diệu, người bên cạnh không thể tới gần.”

Ta ngẫm nghĩ, nàng cho rằng ra muốn chỉ huy sao? Điều ta thích nhất chính là sống phóng túng, rảnh rỗi liền chơi gà chơi chó, nhưng ta không muốn làm chỉ huy, người ta có thể bỏ qua cho ta như vậy sao? Ta đang định khuyên nàng nên nghĩ về trận đại chiến sắp tới thì Hạ Hầu Thương ho khan: “Lạc cô nương, chẳng mấy chốc mà trời sáng, chúng ta mau mau bố trí cho tốt, trận chiến nổ ra, hơn nữa đừng là luân phiên ác chiến.”

Chương 204: Hành Động Bất Ngờ

Lạc Nhật Hà lờm chàng: “Vây mà ngươi lại nói mát cơ đấy, đương nhiên ngươi tốt rồi, ta cầu thế nào cũng không cầu được, ngươi lại được món hời. Hạ Hầu Thương, ta cho ngươi biết, ngươi còn nợ ta một bàn chân đấy, sau này ta sẽ tính sổ với ngươi.”

Ta đành nhìn cô xanh nhuộm ánh lửa đỏ, nghĩ thầm, bây giờ đáng về của ta liệu có sâu muộn, liệu có phảng phát nỗi buồn thương?

Tiểu Thất vội ngắt lời: “Lạc cô nương, cô nương nói trước kia tộc nhân cô nương từng tập Thất Tinh trận, không biết luyện thế nào rồi?”

Quân Sở Hòa cũng cười nói: “Đúng vậy, đúng vậy, những gì Ngọc nhi dạy chắc hẳn không giống khi xuất trận, có thể đánh Ô Mộc Tề trở tay không kịp.”

Ta nói: “Ra đòn bất ngờ mới là mấu chốt để chiến thắng. Mọi người nghĩ xem, đội quân chúng ta chỉ huy trước kia đã quen thuộc với phương thức chỉ huy, nhưng bây giờ không giống nữa. Tộc nhân của Lạc cô nương không quen thân với chúng ta, Ô Mộc Tề biết điểm này mới có thể sợ ý như thế, hơn nữa y có hai vạn binh mã tinh nhuệ... Ta nghĩ, để ổn định Lâm Tang, y không dám điều động toàn bộ binh mã, Khã hãn Thiết Sâm có mười vạn lính ở Lâm Tang, Trường Công chúa lại biết vị trí của y, sớm muộn gì Thiết Sâm cũng biết, sẽ sớm phòng bị, cùng y chống chọi. Ở Lâm Tang này, chắc hẳn có không ít hơn mười vạn quân, trận đánh này ắt tốc chiến tốc thắng. Y chọn ban ngày e rằng vì biết bộ tộc Thạch Thảo giỏi thuật ẩn nấp, còn thiện chiến về đêm. Càng sợ chúng ta bỏ chạy nhân lúc hỗn loạn. Trận chiến này, y muốn tóm gọn một mẻ.”

Mặt ai cũng sa sầm lại, mắt Lạc Nhật Hà vẫn cứ nhìn ta đăm đăm, nhưng khuôn mặt ra chiều suy nghĩ, đột nhiên vỗ tay cười nói: “Ngươi quên rồi, ngươi đã vẽ hình cho người luyện đao, còn sáng tạo một thế trận để bổ sung khuyết điểm chỉ thiện chiến về đêm của tộc ta, tên là Diệu Nhật trận. Sau khi ngươi đi, bọn ta không dám lười biếng, loan đao đổi hết thành loại đao ngươi nói, cũng luyện tập trận pháp thành thạo.”

Ta cười nói: “Sao có thể quên chứ, đương nhiên lấy trận này làm chủ. Ta chỉ sợ các ngươi không rèn luyện nên vụng tay vụng chân.”

Ta vừa cười, mắt của nàng lại phẩm nét kỳ lạ, thấy vậy ta hơi phiền não.

“Hào Cách, ngươi nói xem, Diệu Nhật trận luyện thế nào rồi.”

Hào Cách nói: “Sau khi Tướng quân đi, chúng tôi đã tập trận này hơn ngàn lần, hơn nữa tộc nhân chúng tôi thạo thuật bắt ngựa từ nhỏ, gắn vòng thép lên dây bắt ngựa, dưới vòng thép là dao sắc, sử dụng ở chiều thứ mười trong Diệu Nhật trận...”

Ta ngẫm nghĩ rồi khen ngợi: “Khá lắm, khi đối phương không thấy rõ bóng người, ra đòn quyết định, quả mang đến cảm giác quý thần khó lường. Hào Cách, ngươi rất giỏi.”

Hào Cách gật đầu, mắt lại nhìn Lạc Nhật Hà chăm chăm, lúng túng nói: “Tướng quân quá khen.”

Ta cảm thấy có lẽ Hào Cách mới là người huấn luyện tộc nhân. Dựa theo tính tình xốc nổi và sợ ý của Lạc Nhật Hà, sao có thể làm chuyện chu đáo mà tốn sức này chứ?

Hào Cách rút thanh đao bên hông, nói với ta: “Tướng quân xem, đao của chúng tôi đã đổi thành thế này.”

Hình dáng chiếc loan đao không thay đổi, nhưng mặt đao lại mài thành gương bóng loáng, khi ánh lửa chiếu lên, sẽ phản xạ như chiếc gương ánh nước.

“Tâm tư tinh tế quá...” Quân Sở Hòa nói, “Lấy mặt đao phản xạ ánh sáng mặt trời, nhiễu loạn tầm mắt quân địch. Nếu góc độ thích hợp, mấy thanh đao cùng phản qua, e rằng quân địch không mở mắt ra được. Có cố mở mắt cũng không nhìn thấy gì. Trên chiến trường, tâm thần nhiễu loạn sẽ gặp họa sát thân.”

Quân Sở Hòa nhận lấy chiếc đao trong tay Hào Cách, xem đi xem lại, yêu thích không rời: “Mặt gương này có chỗ khuyết, nói vậy có thể đồng thời phối hợp với những người khác?”

Tiểu Thất sớm biết trận pháp này, nghe Quân Sở Hòa nói vậy thì đáp: “Trận pháp này chỉ thích hợp với tộc nhân họ. Họ sống với nhau, phối hợp ăn ý, không cần nhìn mắt đã biết đối phương muốn làm gì. Nếu là binh sĩ bình thường, chưa luyện được trận đã làm mù mắt mình rồi...”

Ta nói: “Vì thế Ô Mộc Tề không thể nào biết trận pháp này, lại phối hợp dây thép, có thể ra đòn bất ngờ, thắng trước một trận.”

Lửa nhỏ dần, Tiểu Thất thêm hai thanh củi, lại nhìn cây đuốc đặt dưới đất, cháy lâu vậy mà ngọn lửa vẫn hừng hực, không khỏi hỏi: “Ồ, sao đuốc của ngươi chưa tắt?”

Hào Cách nói: “Bọn ta tẩm dầu đen vào đuốc, đốt một hai canh giờ không thành vấn đề. Trên người tộc nhân bọn ta cũng có.”

Ta mừng quýnh, vui vẻ nói: “Trên người ai cũng có?”

“Đúng vậy...” Hấn lấy một bình sắt đen nhánh từ đai lưng, đưa cho ta, “Từ khi tộc trưởng phát hiện ra đất chứa dầu đen, đây chính là bảo bối của chúng tôi.”

Lạc Nhật Hà bắt giắc đặt tay lên khăn che mặt: “Nhưng mặt ta biến thành màu đen rồi, rửa thế nào cũng không hết.”

Năm ngàn người, ai ai cũng có một bình như vậy?

Ta cười hỏi: “Lạc cô nương, đây là thứ cứu mạng chúng ta đấy.”

Nàng còn chưa hiểu, nhưng Tiểu Thất, Hạ Hầu Thương và Quân Sở Hòa đều ngó ra, khuôn mặt toát lên vẻ vui mừng.

Hạ Hầu Thương nói: “Người Tây Di giỏi bắn cung, đề hường thụ khoái cảm mèo vờn chuột, ban đầu Ô Mộc Tề sẽ phái người đánh trận. Nhưng nếu thất bại, chắc chắn y sẽ bắn câu thính tiễn từ nơi cao. Vì thế chúng ta phải chọn địa hình tốt, làm suy yếu sức bắn của chúng.”

Bát Tuần lấy cành cây vẽ lại địa hình quan sát được hồi ban ngày. Cuối cùng, họ chọn một nơi trong cốc, hai bên núi non trùng điệp, địa hình hiểm trở, từ cực nhanh nhẹn và xuất sắc, không thể bắn từ trên xuống dưới.

Chờ tất cả xong xuôi, chân trời đã le lói ánh sáng, bọn ta dẫn người vào cốc. Thậm chí Ô Mộc Tề không phái người thăm dò, y đã sớm nhận định, bọn ta là cá trong chậu, không thoát khỏi lòng bàn tay y.

Lúc đợi trời sáng, ta gọi Tiểu Thất qua một bên, hỏi hấn: “Người có thuốc độc gì hiệu quả nhanh không?”

Tiểu Thất giật mình: “Đến lúc này rồi, có thể dùng thứ đấy ư?”

Tôi nói: “Với tính tình cô chấp của Ô Mộc Tề, người nói xem, y còn muốn làm gì?”

“Cô nghĩ...?”

“Đúng vậy.”

“Không được, quá nguy hiểm. Người như y trở mặt sẽ không màng đề tâm đến ai cả, tôi không đồng ý.”

Ta nói: “Tiểu Thất, vậy người nói xem, chúng ta sắp xếp nhiều như vậy, thật ra có mấy phần thắng?”

Hấn trầm ngâm hồi lâu mới nói: “Không có đến một phần, chỉ kéo dài thời gian thôi.”

“Đúng vậy, không có đến một phần, trận chiến với Tào Đức Bảo nhiều năm trước chúng ta đánh ở đất trống, đánh không lại liền chạy. Khoái mã của bộ tộc Tháo Thạch có ít người bị kịp, nhưng bây giờ chúng ta ở trong cốc, không thể trốn đi đâu. Mặc dù lúc đầu hai vạn binh mã của y sẽ tổn hại một vài, nhưng đến cuối chúng ta chỉ là cá nằm trên thớt mà thôi. Vì vậy, đây là cơ hội cuối cùng của chúng ta rồi.”

Tiểu Thất nói: “Được, tôi cho cô. Nhưng tôi phải đi cùng cô.”

“Không được, khuôn mặt của người quá quen thuộc, hấn sẽ nghi ngờ.”

“Nhưng chúng ta luôn dính lấy nhau không rời, tôi không có mặt, y sẽ nghi ngờ.”

Đến cuối, ta không lay chuyển được hấn, đành phải đáp ứng. Nhưng không ngờ thứ thảo dược hấn hái chế ra lại là “chất độc” này.

Ta dờ khóc dờ cười

Hấn nói: “Cái này khác hấn cái kia, gia tăng phân lượng. Cô nghĩ xem, độc Tương Tư có thể chậm chạp tinh lọc thuốc trong cơ thể, hễ vào trong bụng, không có giọt máu nào không bị tinh lọc. Chỉ có loại này, vào miệng nhưng không ngấm vào máu mà lập tức chạy lên đại não. Lúc ấy mới có tác dụng đáng kinh ngạc.”

Hấn nói chi tiết được tính đã nghiên cứu được.

Không biết có phải là thật không?

Ta vô cùng nghi ngờ người bạn chơi cùng từ nhỏ này liệu có hãm hại mình không? Nhưng sắc mặt hấn nghiêm nghị, mảy cau lại, thật sự không nhận thấy gì cả. Ta đành phải nhận thuốc, tự đi chuẩn bị.

Tộc nhân của Lạc Nhật Hà phân tán nghỉ ngơi khắp mọi nơi, nhưng lại có đội hình đội ngũ, kết thành trận đoàn. Họ lẳng lẳng lấy loan đao ra lau đi lau lại, e rằng họ cũng biết, cuối cùng trận hình họ luyện tập bấy lâu nay sắp trở thành hy vọng của họ.

Ta không biết họ đã quen với hoàn cảnh khốn cùng này chưa, có lẽ phần lớn mọi người không được gặp lại người thân của mình nữa. Nhưng sự bình thản của họ lại khiến ta bình yên một cách khó hiểu.

Lúc trời sắp sáng, Tiểu Lục và Tiểu Tam kéo đến một tù binh, là kẻ do thám mà cuối cùng Ô Mộc Tề cũng phái tới. Thấy người nọ, bọn ta không khỏi

lấy làm kỳ lạ. Vóc người y thấp người người thường rất nhiều, như thể đứa nhỏ mười mấy tuổi, nhưng mặt lại mọc râu, rõ ràng đã trưởng thành, tay chân cực kỳ nhanh nhẹn. Tiểu Lục nói với ta, suýt nữa y đã đến gần Vương gia rồi.

Tìm thấy rắn Tương Tư đứng trên ống trúc trong người y, y khẳng khái không chịu mở miệng, nhưng ta hiểu, Ô Mộc Tề vẫn còn có ý đồ với Hạ Hầu Thương. Vậy mà y lại sợ chẳng chạy thoát, muốn ra tay trước?

Sau khi dẫn người nọ đi, một lát sau đám mây nơi chân trời đã nhuộm thành màu đỏ sẫm, ánh ban mai bao phủ khắp sơn cốc. Giọt sương trên lá cây nhỏ tí tách, chim muôn trong rừng đã bay hết, rắn rết động vật cang biến mất tăm, tĩnh lặng đến mức chỉ nghe tiếng côn trùng kêu.

Sơn cốc vẫn yên bình, trông từ phía ta, gần như không thấy rõ bóng người. Nhưng ta biết, tất cả đã chuẩn bị xong xuôi hết rồi.

Lạc Nhật Hà dẫn tộc nhân đứng chờ nơi khúc quanh.

Khi ánh nắng đầu tiên chiếu thẳng lên ngọn cây, tiếng vó ngựa như sấm dội tới từ đằng xe. Quân Tây Di nhưng giáp sắc đen ủa đến như gió lốc, dừng lại trước trận địa tắm mát, không gờ bất cứ thủ đoạn nào.

Ô Mộc Tề xuất hiện ở nơi vách núi cheo leo, y chỉ mang vền vện cận vệ thân binh, nói: “Hạ Hầu Thương, Quân Triền Ngọc, đây là trận đầu”.

Hắn phái tới không đến một nửa binh lính, so sánh với bộ tộc Thảo Thạch, vẫn vượt trội hơn nhiều.

Phía bên này, Lạc Nhật Hà đã rút loan đao, sẵn sàng nghênh đón quân địch.

Kèn lệnh dậy tiếng, binh lính hai bên ủa tới như vũ bão, lúc sắp giáp mặt, bộ tộc Thảo Thạch lập tức phân tán tứ phía, lấy bảy người làm một tổ, len lỏi vào rận hình quân địch theo hình quạt. Sau khi tiến vào, bảy người khép lại thành hình bầu dục, ba người chặn hậu, ba người giáp trước, một người ở giữa tiếp ứng. Ô Mộc Tề rất quen thuộc với trận Thất Tinh này, chỉ thấy kỵ binh Tây Di dùng trận Thập Tứ Trường Mâu xông tới. Đến mức mà người tiếp ứng ở giữa không quan tâm đến thứ gì khác, thậm chí đề kẻ khác chém vào họ cũng không thay đổi mục tiêu, người Tây Di quả nhiên hung hãn. Tiểu đội Thất Tinh chiến đấu hết mình, nhưng mấy người ở giữa đã bị vùi dưới chân ngựa.

Ta ngẩng đầu nhìn lên, mặt trời vừa mọc không lâu, ta chưa bao giờ cảm thấy mặt trời mọc chậm đến vậy, mặc dù đã sớm biết sử dụng trận Thất Tinh, phe ta ắt hẳn sẽ thiệt hại vô số người.

Hạ Hầu Thương thấy tình hình như vậy, nói: “Bảo Bát Tuần đi thu hút sự chú ý của họ nhé?”.

“Không có ích lợi gì đâu, chàng nhìn quân của chúng đi. Đề tiêu diệt mất trận Thất Tinh, họ không để ý đến tính mạng của mình nữa. Có vài tiểu đội vì bảo vệ mất trận, thậm chí mắc kế loan đao chém lên người cũng không chấy. Có lẽ Ô Mộc Tề đã hứa hẹn gì đó. Họ lấy hai ba người đổi lại một người, tuy chết nhiều hơn chúng ta, nhưng chúng ta không chịu nổi cách chết như vậy”.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 205: Trận Chiến Cam Go Và Gian Khổ

Lúc này mặt trời đã lên cao trên đỉnh núi, tỏa nắng trên khắp mọi miền sơn cốc. Đội hình bộ lạc Thảo Thạch đột ngột thay đổi, vốn bảy người một nhóm, nếu không đủ bảy người thì chia ra hợp vào nhóm khác, tạo thành nhóm chín người. Họ đồng loạt giơ đao lên, mặt đao sáng bóng đón ánh mặt trời, phản chiếu luồng sáng màu bạc lạnh lẽo. Nhìn từ phía chúng ta, chỉ thấy chiến trường tạo thành một đám sáng, xung quanh chói lóa, tiếng huýt sáo gọi ngựa vừa vang lên đã nghe thấy tiếng lộc cộc.

Ánh sáng chói lóa đó khiến ta nhức mắt, thời điểm nhắm mắt rồi lại mở ra nhìn, tiếng trống thu binh vang lên, đội quân Tây Di có vô số người đầu lia khỏi cổ như thủy triều xuống.

Người của bộ lạc Thảo Thạch hò hét rền trời, trên mặt mỗi người đều là vẻ hưng phấn. Thế nhưng quân Tây Di vẫn chưa dùng đến câu thích tiên đầu.

“Càng lúc y sẽ phái nhiều quân hơn cho xem...” Hạ Hầu Thương nói.

Liệu tám chắn bằng mây của bộ lạc Thảo Thạch có thể cản được câu thích tiên của chúng không?

Sau khoảng thời gian nghỉ ngơi, quả nhiên Ô Mộc Tề lại phái ra số quân còn đông hơn hồi nãy. Người của bộ lạc Thảo Thạch thì che tấm chắn mây, hai nhóm nhỏ hợp thành một tổ, tạo thành bức tường mây thật dài, tấn công dồn về phía địch, lại phối hợp với Diệu Nhật trận, đợt chiến đấu này vô cùng may mắn. Tuy rằng câu thích tiên lợi hại, có hộ vệ còn chưa tới nơi đã bị bắn trúng, lập tức trúng độc không thể hành động, có người còn ngã xuống khỏi lưng ngựa, bị vó sắt giẫm đạp tan xương nát thịt.

Song cuối cùng, đội quân của Ô Mộc Tề vẫn phải lui lại.

Bộ lạc Thảo Thạch nổi tiếng về che dấu hành tung, hễ gặp xung đột, trước tiên họ sẽ tránh đi rồi mới tính. Ô Mộc Tề không ngờ khi gặp phải cảnh binh đao thực sự, bộ lạc Thảo Thạch có tiếng ôn hoà sẽ chiến đấu ngoan cường như thế. Nhưng họ càng làm vậy, sẽ chỉ khiến y phải nhiều quân khiêu chiến hơn thôi.

Tới lúc xế chiều, hai bên đã đối chiến mấy lần, quân Tây Di có thể thay phiên lẫn nhau để nghỉ ngơi nhưng người của bộ lạc Thảo Thạch lại không thể. Cuối cùng Bát Tuần vẫn phải ra trận, Quân Sở Hòa còn dẫn nhóm Tiểu Tam, Tiểu Lục, Tiểu Tứ đến giúp đỡ. Có mấy người võ công cao cường như họ chung sức, tuy không bằng thiên quân vạn mã nhưng hễ họ đi đến đâu thì nơi đó thì thể chất thành đồng, đồng thời tiếp thêm tinh thần chiến đấu cho toàn quân.

Người của bộ lạc Thảo Thạch đã vô cùng mệt mỏi rồi, phần lớn trên người đều có vết thương, số quân còn lại chưa tới ba nghìn người, và trong đó số người có thể tham chiến không quá một nửa.

Ta tính kỹ, đối phương chỉ tổn thất khoảng bốn nghìn quân, nhưng chúng được thay phiên tác chiến, nghỉ ngơi đầy đủ, hơn nữa còn lại hơn một vạn nhân mã. Nếu Ô Mộc Tề phải gần hết quân đi, bắt gọn chỉ trong một mẻ, như vậy ba nghìn quân của ta cũng chỉ như muối bỏ biển khơi. Nhưng liệu Ô Mộc Tề có làm như vậy không?

Mấy lần trước, y cho chỉ cho chúng ta nghỉ ngơi rất ít, cứ cách mười phút lại tấn công một lần, còn lần này thì khác hẳn, hơn nửa canh giờ đã trôi qua, chúng ta vẫn chưa nghe thấy tiếng trống nổi lên, chẳng lẽ y đã không còn đủ kiên nhẫn nữa sao?

Lại cách một lúc lâu, ta mới nghe thấy nơi xa truyền đến tiếng đi đều, không giống với tiếng vó ngựa lao nhanh như hai lần trước. Âm thanh lần này đều đều vang lên, cả vùng đất như thể rung chấn bởi tiết tấu này.

Cuối cùng y cũng phát động tổng tiến công rồi.

Quả nhiên Ô Mộc Tề đang cưỡi ngựa trắng giữa đoàn quân, người mặc áo giáp đen, chùy tua đỏ trên mũ giáp màu đen tung bay theo gió.

Áo giáp của chúng là loại tốt, mặt mũi sạch sẽ, còn người của bộ lạc Thảo Thạch thì trên người đều có vết máu, quần áo rách nát, họ đã không thể nào đánh tiếp trận này được nữa.

Hai bên vừa giao chiến, người của bộ lạc Thảo Thạch vừa đánh vừa lui, mà quân Tây Di cứ lớp sau đè lớp trước trong thế tiến công.

Ta và Hạ Hầu Thương cùng mấy hộ vệ của bộ lạc Thảo Thạch lui vào hẻm núi ngay phía sau tảng đá Song Tinh, quan sát chiến trường bằng ống nhòm.

Người của bộ lạc Thảo Thạch như bị sóng biển cuốn trôi rồi biến mất hoàn toàn. Tiểu đội của Lạc Nhật Hà và Hào Cách dẫn theo rơi vào vòng chiến đấu.

Tiểu Tam và Tiểu Tứ vốn có thù riêng nhưng khi xông vào vòng vây của quân địch lại phối hợp và hỗ trợ lẫn nhau, tuy đã nhiều năm chưa từng hợp tác nhưng một khi đã hợp tác vẫn phối hợp nhuần nhuyễn như trước.

Đám người dần dần lui về phía sau, bị quân Tây Di dồn vào khe núi.

Ô Mộc Tề không buồn nhìn bọn ta, y ngồi trên ngựa cười sang sảng, ta thấy rõ khẩu hình của y liên tục gọi tên Hạ Hầu Thương.

Loáng thoáng có tiếng nói truyền tai chúng ta, Hạ Hầu Thương có nội lực nên hiển nhiên nghe rõ ràng, toan đứng dậy định lao ra nhưng ta đã nắm lấy tay chàng: “Không được, vết thương ở tay chân chàng còn chưa khỏi đâu.”

Chàng nói: “Nếu hôm nay không thoát khỏi đây, e rằng ngay cả tính mạng cũng không thể bảo toàn nổi... Nhưng còn nàng...”

Tiểu Thất không hề tham gia trận chiến này, hắn nói: “Ta sẽ bảo vệ người giúp người.”

Hạ Hầu Thương gạt đầu rồi đứng thẳng dậy.

Ngay lúc này, người của bộ lạc Thảo Thạch đã bị dồn vào một góc, đến cuối cùng Quân Sở Hòa, Tiểu Tam và Tiểu Tứ vẫn phải lui bước. Sau đó chợt vang lên tiếng rầm rầm vang vọng, đột nhiên có một lượng lớn đất đá rơi xuống từ hai bên khe núi, bụi đất bay mù trời.

Sự biến hóa này khiến binh lính Tây Di trở tay không kịp, có một đám đuổi theo về phía trước đã bị đá đè chết rồi.

Tình hình đằng trước không rõ ràng nhưng tiếng va đập rung chuyển trời đất khiến đám Tây Di đang truy đuổi phía sau phải dừng bước, có nhóm còn không kịp hãm ngựa lại liền đâm vào nhau.

Cũng ngay tại thời điểm đó, một luồng lửa bốc lên từ dòng suối giữa sơn cốc, nháy mắt đã lan ra khắp nơi. Mùa thu khô ráo, trên mặt đất có nhiều cỏ và cành khô bắt cháy, có gió thổi qua liền bùng lên. Chỉ trong chốc lát, binh lính Tây Di đang tụ tập một chỗ có vài người bị bắt cháy khiến lòng quân hoảng hốt, thúc ngựa vội vã chạy trốn va cả vào nhau. Lửa cháy trên mặt đất khiến ngựa bị bóng nặng, có tiếng ngựa hí lên, đàn ngựa như bị nỗi điên nhào nhào chạy đi.

Khung cảnh náo loạn, có biết bao binh sĩ Tây Di bị bắt lửa ngã khỏi lưng ngựa. Nhưng mãi đến khi có lệnh của Ô Mộc Tề, gã hộ vệ bên cạnh y giờ có

hiệu, đánh trống trận, đám người ngựa đang đứng cùng nhau mới tự tản ra, lao về những chỗ chưa bị cháy.

Cỏ khô trong sơn cốc tuy nhiều nhưng không có nhiều cây cối, dầu hỏa dần dần hết, chỉ còn lại vài thi thể bị bắt lửa vẫn đang cháy.

Lúc này người của bộ lạc Thảo Thạch lại liều chết xông lên, nhắm thẳng vào hướng binh sĩ Tây Di.

Quân Tây Di còn chưa hoàn hồn, sau đợt hỏa chiến nhân mã tổn thất không ít, tinh thần chiến đấu của bộ lạc Thảo Thạch tăng cao, hai bên lại rơi vào trạng thái giằng co. Nhưng ta biết, chúng ta không cầm cự được bao lâu nữa.

Ô Mộc Tề tức xì khói, cao giọng bằng nội lực: “Hạ Hầu Thương, ngươi trốn ở chỗ nào đấy? Loại đàn ông hèn nhát như ngươi không dám đánh với ta một trận sao?”

Hạ Hầu Thương đầu thế nhìn được nửa bèn huyết sáo, gọi con ngựa đen của chàng đến rồi quay sang nói với ta một tiếng “bảo trọng.” Cuối cùng thúc ngựa lao về hướng chiến trường.

Ta biết Ô Mộc Tề vẫn luôn muốn dồn chàng vào chỗ chết, dùng không biết bao nhiêu thủ đoạn từ lúc bắt đầu thu thập chứng cứ thái tử mưu hại đến khi ta hôn mê nằm trên giường, y và Quân Sở Hòa đã lập kế hoạch để Hạ Hầu Thương hao tổn công lực, lại để chàng bị nhiễm độc tương tự, cho đến hành trình leo núi đao, không có chỗ nào mà y không sắp xếp tỉ mỉ từng bước một, không biết từ lúc nào y đã hận Hạ Hầu Thương đến tận xương tủy.

Nếu y muốn lấn chiếm Trung Nguyên thì Hạ Hầu Thương chính là vật cản lớn nhất, ngay cả thái tử y cũng không chịu buông tha, hễ có cơ hội y liền nắm lấy, cuối cùng làm thái tử rơi vào cảnh thân tàn, vậy thì làm sao có chuyện y sẽ tha cho Hạ Hầu Thương chứ?

Y sẽ không để chàng chết một cách đơn giản giống như Chiến thần bình thường mà muốn chàng phải chịu nỗi nhục trước nay chưa từng có rồi mới để chàng chết. Vì thế y mới cướp ta đến Tây Di, để chàng trở mặt nhìn ta bị y khinh bạc trong đại hội Y Mộ Đạt.

Ta ngừng lại từng lời nói từng cử chỉ của Ô Mộc Tề, rồi hóa mình vào kiểu người như y, bấy giờ mới hiểu rõ và khẳng định chắc chắn y sẽ lại làm chuyện như ở đại hội Y Mộ Đạt một lần nữa.

Bên cạnh ta chỉ còn lại Tiểu Thất và hai người của bộ lạc Thảo Thạch. Tuy vùng đất phía sau rộng lớn và vô cùng yên tĩnh, nhưng trong mắt người có lòng thì đó chính là chỗ có thể lợi dụng.

Vì vậy khi hai cái bóng đột ngột xuất hiện trước mặt chúng ta, ta làm như thể đã chờ đợi chuyện này từ lâu rồi.

Trên chiến trường, một người che mặt đội mũ giáp áo giáp đen cưỡi ngựa trắng của Ô Mộc Tề đang cầm một thanh giáo đánh nhau quyết liệt với Hạ Hầu Thương, nhưng không biết kẻ đứng sau tấm khăn che kia là ai.

Hai người bên cạnh ta vừa thấy không ổn bèn rút đao lao lên. Vừa giáp mặt, họ đã bị kẻ che mặt đánh ngã rồi.

Kẻ đó cất giọng the thé, hóa ra là một phụ nữ: “Đồ nhi, mau bắt tân nương tử của con đi, cứ giao thẳng nhóc này cho ta.”

À chính là Bột Bột Khắc Ti sao? Thảo nào võ công cao cường đến thế.

Không biết Tiểu Thất có thể địch nổi ả không nữa? Thật ra thì võ công của Tiểu Thất và ta không chênh nhau là mấy, vừa rồi hắn đã học xong toàn bộ cuốn sách của cha ta, võ công lại càng tăng lên, ngoại trừ mấy món võ bên ngoài của Quân Sở Hòa thì thật sự cũng không kém ông là bao.

Ô Mộc Tề đến đây, chắc hẳn đã triệu tập không ít người có võ công cao cường, trận đánh cuối cùng mới dốc toàn lực, vì thế Quân Sở Hòa, Bát Tuấn, Tiểu Tam Tiểu Tứ đều lúng túng tay chân.

Tiểu Thất lo lắng nhìn ta, hắn vẫn bảo vệ phía trước ta nhưng vì phải đánh lại hai người liên thủ, cuối cùng trong lúc sơ sót, ta bị Ô Mộc Tề ôm vào lòng.

Một bàn tay của y đã bẻ ngoặt hai tay của ta ra sau lưng, làm ta không thể động đậy, mà Tiểu Thất thì bị Bột Bột Khắc Ti quán lấy, hắn gấp đến độ mấy lần muốn xông đến chỗ ta nhưng không được.

Ô Mộc Tề ôm chặt lấy ta, thì thầm bên tai ta: “Ngọc, nàng muốn ta phải nói với nàng thế nào đây? Cuối cùng khiến bao nhiêu người phải chết, mà nàng thì vẫn phải trở lại bên ta thôi. Nàng nhìn Hạ Hầu Thương đi, ngay cả một thuộc hạ của ta cũng không đánh nổi thì nàng đi theo hắn làm gì?”

Y đột ngột ôm lấy ta nhảy lên, tung người vài lần đã đến một tảng đá tròn to. Đứng ở đây có thể trông thấy rõ ràng toàn bộ chiến trường, mà người trên chiến trường cũng có thể nhìn thấy chúng ta.

Một tay y nắm lấy hai cổ tay ta đến phát đau, tay còn lại thì vuốt ve mặt ta: “Tại sao bốn vương có thể lạc mất hồn vì gương mặt này của nàng chứ? Ngày ấy thật sự nên ném thử cảm giác nàng đang nằm dưới người ta mới đúng, nhưng bốn vương lại không nỡ... Tại sao nàng cứ phải chọc tức bốn vương vậy hả?”

Ta muốn tránh khỏi tay y nhưng lại không thể. Từ trong ánh mắt y, ta thấy sự hưng phấn của người thợ săn như bắt được dã thú.

Y đột nhiên cất cao giọng: “Hạ Hầu Thương, ngươi xem đây là ai?”

Chương 206: Bị Thương.

Bởi vì ta đang quay hướng về chiến trường nên ta thấy rõ cảnh Hạ Hầu Thương quay đầu lại, cả người sượng cứng, tên mặc giáp đen kia đâm mũi thương vào người chàng. Chàng vùng tay lên, chặt đứt đầu thương kia, mặc kệ tất cả xoay người lên ngựa, lao tới chỗ bọn ta đang đứng. Mũi thương của quân Tây Di chỉ chĩa, vô số kỵ binh dàn hàng đứng chắn trước mặt chàng. Tên mặc áo giáp đen bỏ lại cây thương trong tay, phóng ngựa rút kiếm đuổi theo chàng.

Lạc Nhật Hà vốn đang cùng Hào Cách đứng giữa đội ngũ, tạo thế kim chân quân Tây Di, nhưng cũng chỉ cố gắng chống đỡ thôi. Vừa thấy tình cảnh này, nàng cũng vọt sang bên này khiến trận thế rơi vào tình trạng mất kiểm soát.

Còn nhóm của Quân Sở Hòa đều lao vào vòng ác chiến, không nhắc nổi nửa bước nên họ đành vận công hợp lực, vô cùng khó khăn vừa đánh vừa di chuyển về phía tảng đá bên này.

Ta biết, nếu ta bị bắt sẽ khiến mọi người lo lắng, lòng quân rối loạn, dẫn đến không ít cảnh thương vong. Nhưng ta có thể làm gì đây, nếu không như thế, trước từng vòng vây thắt chặt của Ô Mộc Tề, chỉ sợ toàn quân của ta sẽ bị tiêu diệt. Có lẽ Hạ Hầu Thương hiểu được điều này cho nên dù không bị người mặc giáp đen của Ô Mộc Tề khiêu chiến, chàng cũng sẽ ra ngoài đánh lại. Bất giác thì phải bất tướng trước, cho nên lúc đối chiến, chàng để mình rơi vào thế yếu cũng vì khiến kẻ địch lơ là phòng bị, chờ cơ hội ra tay trí mạng thôi.

“Quân Triệu Ngọc, nàng đúng là mầm tai họa. Nàng xem kia, nếu không vì nàng thì Hạ Hầu Thương sao phải vì thân chốn này, trong khi đó tương lai sau này hẳn có thể lên làm hoàng đế đấy.” Y khẽ cắn lỗ tai ta, khe khẽ thủ thủ, “Nàng biết không, nếu nàng có thể đối xử với ta tốt hơn chút thì ta cũng sẵn sàng liều mạng vì nàng, tiếc rằng...”

Tay y xoa trên cổ ta rồi kéo cổ áo của ta xuống, sau đó đặt môi trên cần cổ ta. Ta chỉ cảm thấy môi lưỡi y trơn mềm lạnh băng như thể rắn độc, không khỏi nói: “Ô Mộc Tề, ngươi muốn làm gì, đừng như vậy...”

Giọng ta hơi run, mặc dù biết mình không thể làm gì nhưng rơi vào đường cùng, ta vẫn sợ hãi, có khi còn sợ hơn giây phút đối mặt với tử thần trên chiến trường.

Y khẽ cười nói: “Sau này nàng sẽ lấy ta, ta sẽ không làm vậy với nàng đâu. Người Trung Nguyên các nàng luôn nói về lễ nghĩa liêm sỉ, nhưng nàng phải biết rằng việc ân ái phải có tình thú.” Y kéo bàn tay ta bị ngoặt về sau, luồn vào vạt áo y, “Nàng sờ xem, ta muốn nàng biết bao.”

Nơi tay ta chạm vào nóng hổi khiến ta kinh hoàng giật tay lại, giấy giữa điên cuồng: “Đồ vô sỉ!”

“Ô Mộc Tề, ngươi mau buông nàng ra...” Giọng Hạ Hầu Thương truyền tới từ phía xa, tràn ngập sự hoảng hốt. Ta muốn quay người lại nhìn chàng thì lại bị Ô Mộc Tề giữ chặt. Trong lúc giằng co, chỉ nghe “xoẹt” một tiếng, áo ngoài của ta bị y kéo xuống rồi tiện tay vứt đi, cứ thế chiếc áo rơi phủ xuống đất.

Hạ Hầu Thương gào đến khản cả giọng: “Không, ngươi không thể làm vậy...” Đến đây, chàng không thốt nổi tiếng nào nữa

Lạc Nhật Hà kêu to: “Ô Mộc Tề, ngươi có phải đàn ông không? Như vậy mà gọi là anh hùng à...”

Trên chiến trường, hai quân đang đánh nhau kịch liệt, người của ta bắt đầu không màng sống chết, mặc kệ binh lính Tây Di đâm tới, liều mạng chạy về phía này. Có điều quân Tây Di thật sự quá nhiều, họ không thể nào bứt phá vòng vây được.

Trong lúc này, cuối cùng ta cũng hoảng sợ, kế sách của ta quá nguy hiểm, nếu không bắt đúng thời cơ thì chưa kịp thành công, người của ta đã chết rất nhiều. Nếu vì vậy mà Hạ Hầu Thương mất mạng trước, ta nên làm gì bây giờ?

Ô Mộc Tề giật áo choàng trên người xuống rồi khoác lên người ta: “Ta sẽ không để kẻ khác nhìn thấy cơ thể nàng đâu, nhưng ta không thể ngăn được tiếng rên rỉ của nàng...” Ta nghĩ, Hạ Hầu Thương cũng muốn nghe đấy.”

Ta run run nói: “Ta đang mang thai...”

Y cười: “Yên tâm, ta biết cách nên làm thế nào để không ảnh hưởng đến bé của nàng, hơn nữa sẽ làm nàng thích nhanh thôi...”

Nụ cười của y tà ác và tràn đầy dục vọng như thể rắn độc mùa xuân, đáng sợ nó theo dõi làm người ta không rét mà run, nhưng trong nháy mắt ánh mắt của y dần trở nên mơ màng, mặc dù còn vận tay ta nhưng không chặt như trước nữa. Bây giờ ta biết, cuối cùng thuốc cũng phát huy tác dụng rồi.

Ta thử tránh thoát sự cùm kẹp của y, mới khẽ động một cái liền rút khỏi lồng ngực của y. Ánh mắt y mê man như thể tới một thế giới khác, tuy nhiên ham muốn trong đôi mắt kia vẫn còn đó, y nhìn ta nhưng như thể đang nhìn một người khác. Ta nghĩ ta đang còn rất nguy hiểm, thế nên lẳng lặng tụt xuống

mép tảng đá. Lúc này, ta mới dám ngẩng đầu quan sát chiến trường.

Quân Sở Hòa dẫn Tiểu Tam, Tiểu Tứ bảo vệ xung quanh Hạ Hầu Thương. Hạ Hầu Thương bị đâm một kiếm vào bụng, đang ngồi trên lưng ngựa và nhìn về phía này. Tầm mắt của hai ta giao nhau giữa không trung, mặc dù từ rất xa nhưng vẫn cảm nhận được vẻ như trút được gánh nặng trên mặt nhau.

Vết thương của chàng không sao chứ?

Tiểu Thất chạy nhanh tới, than thở: “Mụ già kia lợi hại thật đấy, mất bao thời gian mới đuổi được ả đi, cô sao rồi?”

“Vẫn ổn... Xem Ô Mộc Tề đi, có người phát hiện có gì đó không đúng nên tới cứu y rồi kìa!”

Tiểu Thất vội nhảy lên tảng đá, nói với mấy người của Tây Di đang cười ngựa tới: “Nếu không muốn vương tử của các ngươi chết thì mau lui về sau!”

Những người kia do dự chốc lát rồi kim ngựa lại.

Ô Mộc Tề đã ngồi trên bệ đá, mặt mũi đỏ bừng, ánh mắt mờ màng, miệng khe khẽ ni non: “Ngọc, ta sẽ coi con của nàng là con của ta...”

Y còn coi ta là đối tượng để mà ảo tưởng nữa chứ, ta hận không thể tiến lên dùng kim khâu miệng y lại. Tiểu Thất rất hiểu ý ta, bước đến cắt một góc áo của y rồi nhét vào miệng y. Hắn không dám điểm huyệt vì sợ cách này sẽ giúp y tỉnh táo. Ô Mộc Tề mềm oặt, cứ thế nằm trên tảng đá.

Tiểu Thất bỗng lên tiếng, dùng nội lực truyền giọng nói vang xa: “Tướng sĩ Tây Di nghe đây, Vương tử Ô Mộc Tề của các ngươi bây giờ đang nằm trong tay ta, lập tức dừng chiến lui binh, nếu không ta sẽ cắt từng miếng thịt của y!”

Giọng hắn truyền cực xa, tới khi truyền đến nơi, toàn bộ quân Tây Di đều ngừng tay lại. Quả nhiên, bọn họ vô cùng sùng bái vị hoàng tử này.

Bấy giờ Hạ Hầu Thương được Tiểu Tam và Tiểu Tứ dìu đỡ, Quân Sở Hòa che chắn bảo hộ phía sau đi về phía tảng đá bên này. Không có ai ngăn cản hay theo đuổi, Bát Tuần và những người của bộ lạc Tháo Thạch cũng tụ tập về chỗ Quân Triển Ngọc.

Hạ Hầu Thương lấy tay che bụng, chuôi kiếm nhô ra bên ngoài, máu tươi chảy ròng ròng qua kẽ tay. Vậy mà chàng vẫn lao vút về phía trước, tới trước mặt và nắm lấy ta, sốt sắng hỏi: “Nàng có sao không?”

Chàng thấy áo ngoài của ta đã bị còi ra, tròn tròn mắt như sắp nứt: “Tên cầm thú này!”

Ta an ủi: “May mà tôi qua gió mát... Chúng ta phải thoát thân trước đã, hiện tại tất cả đành nhờ y.”

Chàng khiếp sợ nhìn ta: “Quân Triển Ngọc, nàng lấy mình làm mồi như ư

Tiểu Tam và Tiểu Tứ đỡ hai bên người chàng: “Vương gia đừng nóng giận, không phải bây giờ đã ổn rồi sao?”

Không hiểu sao, nhìn thấy ánh mắt ngập nỗi giận của chàng, ta hơi nao núng. Siêu Ảnh tiến lên, lấy thuốc từ trong lồng ngực ra: “Vương gia, vết thương của ngài rất nặng, phải rút kiếm ra mới được.”

Chàng lão đảo chực ngã, cố không cần nhờ đến Tiểu Tam, Tiểu Tứ nhưng cuối cùng vẫn phải để họ đỡ ngồi xuống.

“Các ngươi rút quân khỏi cốc, thả chúng ta rời khỏi đây thì chúng ta cũng sẽ thả vương tử của các ngươi!” Tiểu Thất lớn tiếng đưa yêu cầu.

Quân Tây Di không có ai nhúc nhích, hiển nhiên bọn họ cũng hiểu, nếu lui binh thì Ô Mộc Tề càng nguy hiểm hơn.

Kẻ mặc giáp đen giả trang Ô Mộc Tề chợt cất cao giọng: “Mọi người đừng nghe lời hắn, thả bọn họ rời khỏi đây thì bọn họ sẽ buông tha cho vương tử của chúng ta sao?”

Giọng tên kia vô cùng lạnh lạnh, phải chăng là một người phụ nữ?

“Đúng vậy, chúng ta không thể để bọn họ đi được!”

“Người Trung Nguyên mưu ma chước quỷ, ai biết được các ngươi có nuốt lời hay không?”

“Mau thả vương tử của chúng ta ra, chúng ta có thể xem xét tha cho các ngươi!”

Chiến trường dần trở nên ồn ào, có người Tây Di nói tiếng của họ, cũng có người mắng chửi bằng tiếng Quan thoại, chẳng mấy chốc mà tiếng chửi rủa ầm ĩ góc trời.

Quân Sở Hòa nói: “Xem ra, chúng ta chỉ còn cách vừa ép y vừa ra ngoài thôi. Bọn họ nhất định sẽ đi theo, chờ đến khi ra khỏi cốc thì lại tính tiếp vậy.”

Ta gật đầu, vốn dĩ cũng nghĩ mọi chuyện sẽ không dễ dàng đến thế.

Bỗng lúc này, Tiểu Thất nói: “Này, ngươi làm gì đấy?”

Ta ngẩng đầu lên, nhìn thấy gương mặt nghiêng nghiêng của Ô Mộc Tề thì sợ hết hồn. Gương mặt ấy không còn vẻ lịch sự nho nhã thường ngày nữa mà nhân nhô và hung ác, không biết miếng vải trong miệng y đã bị tuột ra từ lúc nào, lộ ra hàm răng trắng hếu đang cắn lấy giày ở phần bắp chân Tiểu Thất.

Y bị sao vậy?

Đáng lẽ ra, thuốc này sẽ kích thích ham muốn từ tận đáy lòng của người đó. Sao tự dưng làm hai lần thì cả hai đều không chính xác vậy?

“Tiểu Thất, rốt cuộc ngươi cho ta bôi cái gì lên mặt

Tiểu Thất vừa giăt giày mình vừa nói: “Đúng là loại thuốc đấy mà, không phải cô dùng hai lần rồi còn gì, dùng tốt đấy chứ, sao tôi biết sẽ biến thành thế này?”

Ô Mộc Tề vẫn cố sống cố chết không chịu nhả ra, hơn nữa miệng còn phát ra tiếng mút như trẻ con bú, vẻ mặt sung sướng khó tả, trông cũng giống biểu cảm lúc nam nữ ân ái tới đỉnh.

Hạ Hầu Thương đang được Tiểu Tam, Tiểu Tứ giữ lại xử lý vết thương nhưng vẫn nghiêng răng gằn: “Quân Triển Ngọc, nàng dám dùng thứ này với y à?”

Giờ, dùng với chàng rồi thì không thể dùng cho người khác à? Đây không phải thứ thuộc quyền sở hữu của chàng đâu!

Ta ngo lo chàng, chợt nghĩ đến gì đó bèn quay sang hỏi Quân Sở Hòa: “Cha, cha từng thấy đáng về Bột Bột Khắc Ti lúc luyện công chưa?”

Quân Sở Hòa gật đầu: “Mặc dù chưa thấy nhưng cũng đoán được.”

Ta vẫy tay với Tiểu Lục, bảo hắn đưa tên lùn thám thính bị bắt sáng sớm hôm nay tới đây, sau đó lại ghé tai dặn dò Tiểu Thất vài câu. Giày Tiểu Thất bị Ô Mộc Tề cắn chặt không dứt ra được, hắn cúi người nghe ta nói xong, trên gương mặt bỗng nở nụ cười thật tươi, sau đó hắn đứng thẳng người nói: “Tướng sĩ Tây Di nghe đây, các người muốn biết vương tử mà các người hết lòng ủng hộ là người thế nào không? Có muốn biết vô số đứa trẻ Tây Di mất tích hàng năm ở đâu không?”

Một gã Tây Di gào lên: “Các người giờ trò gì với vương tử thế hả? Mau thả ngài ra, bằng không chúng ta sẽ không để yên đâu.”

“Chúng ta không thèm dờ trò gì với y cả, mà chính bản thân y luyện võ đến độ tẩu hỏa nhập ma. Y bái Bột Bột Khắc Ti làm thầy, học tà thuật đấy thì phải dùng máu trẻ con làm thức ăn. Các người nhìn đi, giờ y bụng đói ăn quăng rồi kia.”

Tên mặc giáp đen lớn tiếng hô hào: “Đừng nghe lời bọn họ, vương tử đang cắn giày hắn, nhất định bọn họ đã trở trò tà thuật rồi.”

Tiểu Lục đã đưa tên do thám lên tảng đá, tên kia đáng người như trẻ con, ngờ ngác đứng yên tại đó, đôi mắt lia lấu xoay vòng.

“Ta sẽ để cho các người nhìn rõ Ô Mộc Tề là người thế nào, có đáng để các người ủng hộ hay không. Phải biết rằng Trung Nguyên và Tây Di đã có hiệp ước hòa bình rồi, vương tử các người mời chúng ta tới đây tham dự đại hội Y Mộ Đạt, thế mà lại trở mặt bắt người. Nếu hôm nay chúng ta chết tại đây, còn kéo theo cả bộ lạc Thảo Thạch nữa, thù này thế chết vẫn trả, còn các người cũng vì tên vương tử uống máu con cháu của các người mà nhà tan cửa nát!”

Ta âm thầm cho Tiểu Thất một tràng vỗ tay. Chỉ riêng lý do vô cớ xuất binh đã đủ khơi gợi mối nghi ngờ trong lòng tướng sĩ Tây Di.

Nói xong, Tiểu Thất khó khăn lết đôi chân bị Ô Mộc Tề cắn, đi tới bên cạnh tên do thám kia. Tiểu Lục lấy dao găm ra, khẽ đưa tay lên, nơi cổ của tên do thám kia liền chảy máu thành dòng.

Bạn đang đọc truyện *Mị Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.